Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. Brodaei, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii,

Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

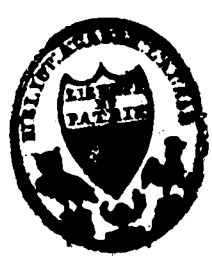

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, & febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον. [a] πυρέσσειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πε-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέσσειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, *Pseud.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut sit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέσσειν. Sic pag. seq. ὀφθαλμιᾷ. *J. B.*

Πυρέσσειν] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέσσειν] Etsi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. vers. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀσκλ. c. 4. pr. προθυμίας λιπαρεῖ χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἵμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ ὕστερον ἔλυσε τὸ πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ ὕστερον, ἔλυσε, sine ullo sensu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐν ὕστερον, ἔλυσε] Non adsentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo, & miror qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ ὕστερον potius delendum foret, ac scribendum continuo filo,

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ [a] ὅτος, ἔλυσε † πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος ἔβαλε τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ † Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ † τῶ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, † ἑβδομαίοις ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,

καὶ τοῦτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ ῥοῦς [c] μέγα γενάμενον, ἔπαυσε λῆξιν τας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῶ τοιούτω

fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque ſaeve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſſam mihi vero videtur

a Οὗτος] Οὕτως P. Sed prius recte ſervant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. ſervant. c Μέγα] Sic M. & Edd. omnes. Μέρος P. L. & Angl. & marg. *Alt.*

13. Ἐμονῴδουν] * Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἐπιεικῶς ᾗ † πᾶσαι αἱ διὰ σκηνῆς ᾠδαὶ ‡ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. *V.*

* Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confuſionem Codicis; ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνοι, αὐτὶ τῶ, θρηνῶν quod ſequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuiſſe teſtatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

ſilo, ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε † πυρετὸν. At, at, minime delenda verba καὶ ὅτος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in verſione *Ed. Pariſ.* recte oſtendit, vertens: *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit. Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullam criticam paucum.* i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem; ſed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phraſis. nusquam enim quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἐρωτ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖόν τι τὰς γνώμας] Neſcio quid miretur *Solanus* phraſin inſolitam. Significat enim hic τίθεσθαι *redigo*, eodemque ſignificatu & conſtructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶ ὑπλίτου αὐχένι εἰς πτῶσιν ἔθετο. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ νοσῆμα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipſe *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ ἓν τέλος † δύσης εἰς τοῦτο τίθεται. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους. *In tanta pericula redactus eſt, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παρέστη] Conf. ſupra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philoſtrati* in Ariſtide p. 582. ὅτω ἀλεφάντινον πρὸς † Μάρκου; ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μουσικῇ θαυμὰ ἐπιεικῶς † βασιλέως &c. Vide & not. ad eundem *Philoſtr.* p. 158. & textum ipſum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De ſenſu tragico vide eundem 244. Θεμιστοκλέους τὸ † μονῳδῶν μῆκος. *M. du S.*

Ibid. Θρῆνον . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit *Caſaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ'., ut Εὐφρ. c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ἐν μέρει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exſtat in addendis editionis Cl. *Barneſii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. ſub fin. p. 561. B.) quod hic deſcribere operae pretium erit:

Ἄναξ

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-3 bis alienis nec malis occupati essent. Sed

τραγῳδεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρο-2 μέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ὀπίπολυ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τῆς ἐκάστου γνώμης περιπελομένης.

Ὡς οὖν ἔν, φασιν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἐλαττον γὰρ ἂν [e] τοῦτο πάσχοιεν, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καλλεχνημόνες· ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖς ταῦ-

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *AIW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴν δίδυσαι τὴν κακὴν φαύλῃς κακῶς,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὢν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς σωτηρίους,
Καὶ ταῦτα μὴ ὁρῶν τ' ἀμοῖς θεσπίς ἴσῃ,
Μὴ ὁρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τῆς διδασκάλου φιλῆς,
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἳ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πασῶν θεῶν τε & βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρέστασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upsono.* *M. du S.*

27. Παραλισθαίνειν] Sic infra Ἀποκαρ. c. 28. f. ἐμβὰς ἐς τὸ πλοῖον τοῦτο καθολισθαίνουσιν. *M. du S.*

31. Ἐν φ. ἐν π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud φασὶν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Locp. 166, *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B, τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸ ἀκριβὲς λόγῳ, quo facile evincitur vulgo non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ θεσπεσίων] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖς ταῦτα κεκώφηται] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonio & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Euporum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν τοσοῖς] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἢ τὸ ἐν [a] Ἀρμηνίᾳ τραῦμα, ἢ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, ἢ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοιούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ὁπλοποιεύζων, ὁ δὲ, λίθους προφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. B2. P.* Ἀρμινίᾳ *J.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *AIW.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ἤτοι τὸ ἐναντίον τὸν μάχιμον. *V.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Smopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave νεῖρος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲ ὑπ' ἀνδρῶν πίστεως . . . . πολλοῖς & σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Spanio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1008. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, C. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸ ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξασεν. Hac de re copiose Lips. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἀναπόδραστον, per quam ἡμαρμένη τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἀναπόδραστον, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀπολογ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyran.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο στρατοὺς διαπεπλασμένους & φοινίσσοντας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὕδὴν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπυδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ [c] Κρανείῳ· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ αὐτὸς τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶ τὸς ὦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τὸμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ

c Κρανείῳ] W. recte. Et marg. *Alii* W. Κρανίου Edd. *d* Ὡς] Deeſt in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bi.* & 2. & *Fr.* Adeſt in ſola *J.* *e* Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τῷ Κρανείῳ] ‡ Ὅπερ τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κατὰ πρόσωπον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανίῳ ſcribendum, vid. not. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πλαγὴ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πλαγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλιππον] Vide πάρεργ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανίου] *Craneum* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. ἐτύγχανε μὲν οὖν λέγων ἐν τῷ κρανίῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίου. *G. C.*

Κρανίου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανίον φασὶ, τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaries*. Vid. *Pollux*. Onom. ſi quid opus, quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανίου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσλαλιᾶς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τέκτων, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανίου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum προσώπατος τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ πάνυ καρτερῶς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπλαίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς με-
ϑήξω τῷ πολέμῳ, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτῳ μὲν καπνῷ, καὶ κύματι, ᾧ Φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εἰ ποιῶν. παραινέσεις δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῇ πηλῇ προσαψάμην.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷον σοφίσιν ὅτι τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ὅτι τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐδίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντα εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἂν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνῃ· τὸ δὲ, οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμελαχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae ſcribendo adjunctae ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *AiW.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τουτῷ M. Τῷ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] Παραινέσεσι οἱ π. δεῖν ὄντες W. e Οἴονται σοφίσιν] Οἴονται φασὶν Coll. Οἴονται σοφίσαι male H. Ceterae ut edidimus.

85. Καίτοι . .] Γρ. καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷον τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ ϑ κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.*

Καπνοῦ ϑ κύματος] Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, oſtenſo, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inſpectus rem totam ſtatim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut *Ariſtoteli* excidit ſcribere Eth. II. ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲ καπνοῦ ϑ κύματος ἐκτὸς ἔθηκε Νέα &c. — Eodem reſpicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde ſit, diſces ex verſ. 68. 202. & Scholiaſte; Ex *Rhodio* IV. p. 109. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τῷ μὲ καπνῷ, ϑ κύματος, ϑ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εἰ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait Auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τῷ μὲ καπνοῦ, pergit, ϑ κύματος, ϑ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εἰ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ non auſim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione conjuncta ſunt, recte me abſtinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae Edd. haberent ἀλλὰ. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophi in conjunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ λύπης quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὁρόντου. pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item *Long. Paſt.* I. pr. ἀλλὰ οὐ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐκείνου hoc Dial. c. 15. ὑπὸ Αἰδεσίας. Particula δὲ vero mul-

ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, ταμβῶσιν τοῦτ' ὄφελον, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ἢ ἄλλο πολλῆς τ' φροντίδ@ δεόμβυον, ἦν 95 τις, ὡς ὁ Θυκυδίδης φησίν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ὃν ὐ πάνυ πολλὺς αὐτῷ ὀπισρέψειν, ἐνίοις δὲ ἢ πάνυ ἐπαχθὴς δόξειν, ἢ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδειχ@ ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπήνη@ τὰ τότε ἀκροασαμβῶν, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι [i] μεταπαίσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμβῶν, ἢ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀπεκειμβῶν. ὅμως δὲ ὐ χεῖρον ἢ πρὸς αὐτὸς ἐκεῖνος εἰρῆσθ@, [k] ἵν' εἴ ποτε πόλεμ@ ἄλλος συβαίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (ὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κε- 10 κυρωμβῶν) ἔχοιεν ἄμεινον συντιθέναι, ἢ καινόν τοῦτον προσάγοντες. ἤνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *AIW.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam; ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio reposita. *i* Μεταπαίσουσιν ἢ μεταγράψουσι] M . . σουσιν ἢ . . . ψουσι. W. *k* Ἵν'] Ἢν W.

12. *Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲ & τότε*] Παραφραίνει ἴσως ἢ ὑπὸ τινῶν τῶν ἱστοριφόρων τυγχανόντων, μόνον δὲ ἀναγωγῶν προσφερομένων. *V.*

multo frequentius; vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. *v.* c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Vorſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Salmas*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

8. *Μανία, εἴ γε ἐλπὶς*] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ & ἐπήνησαι, pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανίᾳ, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταπαίσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανίᾳ, εἴγε ἐλπὶς ſine dubio legendum μανία εἴ γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. J.*

Μανίᾳ . . .] V. Cl. *Jenſium*. Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. Παρατ. 7. *M. du S.*

9. Ἀπώτατον ἤδη πάχυν.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. σωμάτων πάχει. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero. c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PMX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma, ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρέντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀπάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆς τοῦ συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖ, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ὁδοῦ τε οἵαν αὐτῷ ὁδευτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ ἧς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ὀπτήρων, οἷα καὶμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μέλαξὺ καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἔνια, πα-

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖ] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖς *J.* b Ἔν] Τὰ οὖν marg. *AtW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τῷ ἄλλῳ ἀτεχνίων *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἔνια] Αὐτοῦλιπὰ ἀντὶ γνωμῆς. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων & στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοιτες, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβωσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰς δι' ὠτῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀπωπόων] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὀπωπόων in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαιρωτέρων] Angl. ἀκαιρότερον. *J. B.*

Ἀκαιρωτέρων] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ver-

tera etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

γαδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἀλίκον ἁμαρτάνουσιν, ὀλιγωρήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γενόμενα, τοῖς ἐπαίνοις ἐπέχοντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ γενὼν τῶν Ἰάδμων διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, ὃ διὰ πασῶν, ὅσῳ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνος ἐνὸς μέλει, ὁπόσων ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγου ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐδ' ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ' [h] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, ὁ μᾶλλον, ἢ [i] ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τραχεῖαν, ὡς δέξασθαί τι εἰς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ χορηγίαι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππους ἐποπτέρους ἅρμα ζεύξασθαι [k] θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Αἰῶ*. Et W. Διατρίβουσι Edd. e Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥίπτουσι W. f Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. g Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψδσ. h Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἄκαιρον Angl. & P. i Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. k Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσι. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ.* Z. *ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατος] Antea legebatur ἀκρατὴς. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Selano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππους ἐποπτέρους] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσυλήσας ἀναβιβάσῃ), φθόνος οὐδεὶς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῷ [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ διαῤῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καλενεχθέντα. ἀλλὰ κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτῃ προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ ποίησίς τις γίγνεται, τὸ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα;

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

[a] Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. [b] Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. [c] Ἤν τινα] *Ald.* male ἵνα τινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑπερτέρων] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani*. nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσυλήσας ἀναβιβάσηται] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτέρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τ' ἑταίρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλειφόμενος ἁβρὸν ἁλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν δέ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων ἐκκομιδῇ πρινίνων. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρίνινος ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſtercke mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.

M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

75. Κἂν Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο τὸ κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [c] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλουργίσι φοινίκαι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμυθίου τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἄν περ μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χορίζειν male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *AIW.* Ἀλουργίς τι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. τι W. *i* Ψιμυθίου] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Ταῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *AIW.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀερόπης] Rursus infra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὸς, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ὦσι εἰδόσιν ἐξηγεῖτο] legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens φοινίκαι & ἐντρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gt. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργίς τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι φοινίκαι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργίς τι exstare testatur *Bourdelotius*. Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργίς τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειτα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾶς ὅσον ταληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ συνδιαλυθήσεται, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isidoti,

a Καὶ ἀφ' τ. l.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι hic legit G. Mf. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτου ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forsi. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ὁ τοῦ ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενομένων εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον ποιητὴς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὸν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M. du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adspectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini parasior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς Νικόστρατον τὸν Ἰσιοδότου γενάδην ὄντα] Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsint, non impediet, quominus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἡ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e prolapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἡ sustulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Josepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ἐκ πάλλω νικῶσας, unde divinavit exscriptor νίκην στάδιος. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἡ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P. a G.*

Οὐδὲν κολ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit quod video Verae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse no-

doti, generoſus vir & utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet adſpectu eſſet foediſſimus; Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujusdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit

δότυ, ᵉ γενάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ᶠ ἐρατὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

10. Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

ᵉ Γενάδαν] Γενάδα W. sed additum *v.* ᶠ Ἐρατὰς] Sic marg. *AtW.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

noſtrum, Κῶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλῆος) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ στρατηγῆσαι ἐν βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μωρίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος φύσει λελοιφὼς ἐμαίνετο τὴν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λοιπὸν ἱστορεῖ, καὶ φέρεται ἐν ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta eſt ſane & acuta *Palmerii* conjectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is eſt ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Noſtrum *ir. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus diſcas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. *ἀναγρ.* & *Pauſ.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta noſtra, in quibus ἐρατὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur *Micyllus*, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe alliciat.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐκείνων μάλιστα προσαίτιες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὴν συφορτὸν ἐκ τῶν πολλῶν δήμων ἐκνοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικοὺς, καὶ τὴν Δία συκοφαντικῶς προσίτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὴν ponitur quidem nonnunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὴν συφορτὸν ἐκ τῶν πολλῶν δήμων ἐκνοεῖν *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operolis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τῶν ἐκείνων μάλιστα προσαίτιες, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* ſic προσώτη λίγιν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐρατὰς. *J. B.*

Ἐρατὰς] Recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐκείνων μάλιστα προσαίτιες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quod quum per ſe ἀτιχνῶς ſit chimaericum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quaeſo intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸ συρφετὸν καὶ τὸ πολὺν δῆμον [c] ὑπονόησαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμὸν, ὀξύτερον μὴν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀκριβογραμματικῶς δὲ τὴν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [f] καὶ συγγράφειν, τὰ δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ὑπὲρ τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαντες? Ἐπάχθες Pell. b Ἀκούουσιν ἢν] Sic J. & P. G. Ἀκούουσιν ἤν. Edd. & M: c Ὑπονόησαις] Ὑπνοεῖ Mſ. Gr. Ὑπονόησαι Edd. & M. Ὑπονόησαις marg. AIW. d Ἀκροασαμένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. f Καὶ] Abest a W. g Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praivit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel siniſtre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲ παρ' ἑκάτερα τὸ πέρας καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τίχην αὐτὸ δρῶσιν οἱ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα οἱ ἀπίθανα καὶ γνωμὴ διεξίασιν. *J. G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἱστ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ὑπονόησαις] Vulgatam mutavi ἤν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & J. quod enim vulgo legebatur οὐδὲ τερπτὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἤν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ὑπονόησαι jam quoque recepi ὑπονόησαις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ὑπονόησαι] Ἢν μὴ — ὑπονόησ. *F. G.*

Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. J. Nisi cum G. mſ. legas mox ὑπνοεῖ pro ὑπονόησαι. Reliquae Edd. ἤν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκρο-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γὰρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παίοντα ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θείου τὸ ἀνδρῶδες ἀκριβῶς καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, inconcinnam, & ridiculam.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

[h] Που σε] Σέ που W. [i] Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. [k] Σου] Σοι M. P. & marg. *Alii W.* Σου ſervant Edd. & Ex. [l] Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl*, quae ἀσύμφηλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.*

Ἀκροασαμένους] Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *J. F. R.*

42. Τὸν τύπον] Κατὰ τὸν τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φροντίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, λαβεῖν δεῖται καὶ ὁ συγγράφων. τοὺς δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex veteſtis editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζειν. *J. J.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alterum tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε· quod ſignificatio quam που hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem κροκωτοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀναδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαϊκὸν τὸ βασίλειον χλαμύδιον, λεοντῆν ὑπερμεγέθη τὸ ῥόπαλον μὴ χείρας φέρειν, ἀμφιεσάμενός τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καλλαγέλασιν αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ χλαμυδίῳ θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἀρρένων ἰσχὺν μεμιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Βατρ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ez. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpureum tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνίτεινα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interpretti plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσυφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

σον, καὶ δυσκόλληλον τῇ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή τι ἰδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐᾷ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑποφυεῖς τὰς ὑποβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τοῦ ἐπαινουμένου θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ τέχνῃ αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὀπτιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοῦ, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράφοντι Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruum & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili *& magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

[a] Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. [b] Ἀριστοβούλου] Ἀριστόβουλον μὲν γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum *ἀσύφηλον* retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστόβουλον γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum; nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe; non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλῇ] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πίλαιον ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. *tp.* c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ὥστε Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Pro.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. κεκυφότων εἰς τὴν γῆν. In L. uti & in G. *ἐπὶ*, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum εἰς retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

[c] ἀναγνόντ@ αὐτῷ τῦτο μάλιϛα τὸ χωρίον ὃ γραφῆς (ἤρετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιϛα τῷ βασιλεῖ, ὑπεψευδόμην@ ἀριϛείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάϛων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖν@ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὅπι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἔτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριϛόβυλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμῦ μονομαχῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ἔτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ@, [f] ὅς γε ὑδὲ πρὸ τῦ ἀρχιτέκτον@ τόλμαν ἠνέχετο, ὑποσχομένῦ τ' Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτῦ, καὶ μεταχοσμήσειν τὸ ὄρ@ ἐς ὁμοιότηϛα τῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὅπιγνὺς τ' ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' ἐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τύτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις χομιδῇ ἀνόητ@ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινύμεν@; ὧν καὶ πόδας οἱ ἔλεγ-

[c] Ἀναγνόντ@] Sic Edd. & M. [d] Ἐκεῖνος] Deeſt in W. [e] Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. [f] Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* *M. du S.*

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμην ἐς τῇ ῥάδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐπὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens σὲ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον@] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἔλεγχοι. ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τ ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παραχελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τ συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειώδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸπίσω δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑποβολαῖς τ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas possit : ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant : quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθήσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *AIW.* Ἐπάνθισι Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abest a *Fl.* Adest in *F. H.* P. & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρειῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοντας Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum. ὁ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισι. *F. B.*

Ἐπανθίσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λεύκον ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. Recte interpres : *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθίσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισι. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔτριων τ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλαπτον, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. σὲ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἠνθισμένον. *Te enim non cognoscent sic coloratum.* Synesius : καὶ αὐθις ἐπανθεῖ μου κατὰ τ παρειᾶς ἐρύθημα. *& statim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος saepe est color. ἄνθη τ αἰκιῶν sunt picturae Philostrato. *Hesych.* ἄνθη χράματα. Moschopulus τῶν ἐκμάστων Ἀττικῶν συλλογῆ. διὰ τὸ τ βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθη κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς καὶ τὰ Φιλοστράτου τ δ ἴδης ἄνθη βαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἴσως δὲ ἰδὴ βοτάνη τ.ς καθὸ λέγεται ἀνθοκόμοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους
Ἐν ἀνθεμωτοῖσι ποικίλλουσ' ἀνθοκόμοισι πήναις.

Ubi interpretes pessime : *in crocea veste jungam curru equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθόκομοι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτου, κρόκη, subtemen, fila. χρυσόπηναι vestes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox *Pollucis* lib. X. c. 10. ubi recensetur vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia : καὶ πήρα ἡ πηνίον κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. *Euripides* autem sic vertendus : *In crocea veste jungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν ἀνθεμωτοῖσι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα ἀνθεμωτοῖσι. *F. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc scripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. Θεραπεύσας. *F. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ὠφέλιμόν τις θεραπεύει, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύσειεν; quam si admittas, supple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae* : sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ esse aoristus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. *F. M. G.*

20. Τὰ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῦ λόγυ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἐναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὼ ἀληθῆ ἐστι καὶν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι· εἷς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάπτεσθαι τῆ συγγράμματι. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τοῦ τοιού-

[h] Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. [i] Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. [k] Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ] Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Caſaub. & Voſſ.*

33. Ἐμμελὴς] Εὔρυθμος. *V. Συντὸ. G.* (Εὔρυθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπει, vel ὠφελήσῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῦ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Voſſius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐν καὶ vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c. *Longol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐκπεπαττίσθω, τὰ, ut ἀνάβ. c. 22. *M.du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex *Hερ.* c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam tunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀποκηρ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M.du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἱς. α. c. 33. *M.du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῇ ἱς.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱσορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. *μισθ.* c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M.du S.*

Περὶ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸ ἡμέτερον ἀρχηγὸν εἰκάζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐθέλησε δὲ μιν μεγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅτου λαμπρὰς ὅσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προτιθεὶς, ὡς ἄμεινον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀλίγα τέλει τοῦ [b] προοιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῖτο P. Ποιῇ Fl. Vulgatam ſervant ceterae. b Φροιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

cumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἐσθλὸς ἔφυγε, Νέστωρ δ' ἁμείνων μὴν' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φοβερῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Φροιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ Φροιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Φοίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Φροιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Φροιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Φροιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τῷ τι μυθολόγος Φροίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἰτίαι ἅμα τῆς πολέμου ἀρχῆς διηγῶν] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἰτίαι ἀρχῆς, quum ſufficiant αἰτίαι πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγυσος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh. M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνεγράμμου. *M. du S.*

60. Καὶ Θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀνατέτευκας] Quid oro χαρίεντα cum Θυμώδεσι? & quis ille Θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀντ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηίου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ ἀρχὴν ἐπαινῶν, καὶ Θυμοῦ τοῦ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καλὰ πολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ὧδε, αἰτία ἅμα τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολοίμῃο, [c] Οὐολόγεσος, ἤρξαλο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἦτο μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριέστατόν τε ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ [d] θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὥρα γὰρ, [e] Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης, [f] συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ

[c] Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. [d] Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *AIW.* Θυμοῦ ceterae male & M. [e] Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἑσπέριος *καρποῦ. γρ.* Κρισπέριος C. male. Κρεπέρκος M. [f] Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἑσπέριος * *καρποῦ*] *Γρ.* Κρισπέριος. *G.*

*Καρπῦ] Sic pro Καλπυρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *F. F. R.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, *χαριέστατον ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. II. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ ὦτα μάλιστα ἐξεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπισβέλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δῆτα τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ λιπαρῶν τῶν ἐς ἀοιδὴν Ἀθηνῶν· καὶ ἡδὺ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *F. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur Θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *F. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέρης ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micylli* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομ-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἐξάμβῳ εὐθὺς [a] ξυνισταμένῳ· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ἐξαγαγόμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὲν τὰ Ῥωμαίων αἱρομένοις, ἐπήγαγε, τὸν δὲ Θουκυδίδην χρησάμενον ὅλον ἀρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ἂν δέοιμι αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, & *in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

[a] Ξυνισταμένου] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισταμένου *Thucyd.* [b] Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. [c] Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. [d] Νισίβει] Νισίβι W. Sed fuit Νισίβεσι.

πολίτοις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Πομπηίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Πομπηιοπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Poſt.* κερκυραῖα μάχη ξ. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. *M. du S.*

80. Ἐπιτιμῶ] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιτιμῶ] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιτιμᾶς τινας, & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἐπιτιμ-

que etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

ἐόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστί, τὸ οἴεσθαι [e] τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοῖα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ [f] κἀκεῖνα, [g] ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δι' αὐτὴν, [h] νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως [k] ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδην πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τι πορφύραν ὑφαίνοντα, καὶ ἁπτόμενα, καὶ πάντως συναδόντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Κἀκεῖνα] Καὶἐκεῖνα Fl. Vulg. ſerv. cett. Κακεῖνο M. ſed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Νὴ] Ἦ M. Ἰδία marg. AIW. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλειπον W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ δὲ ..] Οὗτος πανταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐπιδικαίως ὁ καταράτου ἔτους. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *manſuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. J. F. R.

82. Ἐντρέψας — ἃ δι' αὐτὴν] Locus corruptus. F. G. Ἐντρέψας] Hic deeſt aliquid *Longol.*] Hic deeſt aliquid aſteriſco in Ed. J. notatur, ut mutilus, credo: quanquam de aſteriſco nihil monet editor *Antonius Franeinus*. V. Ἀστερ. Ego certe depravatiſſimum judico. M. du S.

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci, vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quae ſunt ipſius diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*, quae ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, quum eae ſint meta Lucianeae. Vertebat enim *ea quae ſunt ipſius illius*, *dixerit quiſpiam*, *ut μικρὰ κἀκεῖνα*, *hoc eſt*, *parva & illa*, *& ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης*, *id eſt*, *ut etiam ipſe dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *iſta*, *quae ſunt ejus ipſius*, *dixerit quiſpiam*, *parva quoque illa*, *ut ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης*, *ἃ δι' αὐτὴν νὴ Δία*, *κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον*. quae tria ſunt fruſta imitationis perverſae. J. G.

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ ἐ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοῖα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης. ἃ δι' αὐτὴν νὴ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit*, *putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere*, *ſi parum reveritus*; *ea quae ſunt ipſius*, *diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*. *Non ob eam cauſſam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiſerim.* Ecquid poterat monſtrolius? Eſt ne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt*, *quod putent Thucydidem egregie ſe referre*, *ſi paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, *ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης*, hoc eſt, *ut ipſe fatearis*. *Et iſta*, *per Jovem*, *parum abeſt*, *quin omiſerim*. Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. J. G. G.

1. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, χομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετές, οἷον ἂν στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἐπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν τὸν κονιοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστου ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi*, *medici sextae contariorum*, *historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

[a] Προπεπονηκώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. [b] Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμην jota subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus*, *politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονηκὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur ὑπερατὴς, ὑφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit, (sive cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονῶ est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικῶς.

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps*: & quod, cum incepisset Ionica *consuetudine* scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ὀκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi *editos*, spe omni praestantiores. In principio enim,

καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτῳ συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἐξ ἀμέρης ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴ κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὀκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῷ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὰ γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείη] Ἰατρείη Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

κώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν Κονσοφόρων ἴκτης ἱστορίαι Παρθικαί. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῶν Κεντοφόρων ἴκτης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἐ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ὑπερβολὴν μακρὰν γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κεντοφόρων τῆς ἴκτης subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres. *J.G.G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paullo supra συ-τρέψας, & infra, σὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item αἶ-α pro οἶα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὲ ἐν ἰδιωτῇ τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu quem Cl. *Graev.* hic ostendit. *J.F.R.*

5. Προπαιοπαιᾶς] G. W. & P. In Impr. πεπονπαῖς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῆς τῶν κεντοφόρων ἴκτης] Interpretantur *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & politio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρων ἓ κεντοφόρων. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef alae. 1. Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sexta contariorum* nempe alae. *J.G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiss. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Consule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus ille a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mss. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J.F.R.*

μὴν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν προοιμίων περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὲν μικρὸν, ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηκε αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κωμῳδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔχει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἅτε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυγόην ὀνομάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo; interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem; cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & *Fl.* Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπει *Fl.* Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδοιτο P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὼς *J.*

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραῦ. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι. *G.*

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus dissertavit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsu* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodia causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut *Viro* summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50 ὁρᾷς, ὅμοιος ὅτος ἐκείνῳ, ὅσ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδης, ὅτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ὅτι λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πολαμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἡ γῆν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ὅτι τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοσιδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὴν κ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέουσα τὴν [l] Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

50 ὁρᾷς, ὅμοιος] Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. *J.B.*

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾷς, ὅμοιος] Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. *J.F.R.*

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. *J.G.G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. A. 36. & E. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοσιδὴς] Mss. ἱροσιδὴς. male, vide *Hom.* Il. A. v. 27. *J.G.G.*

Ibid. Ἰριοσιδὴς] Angl. ἱροσιδὴς. *J.B.*

Ἰριοσιδὴς] L. & Ed. *J.* ἱροσιδὴς, P. Ἰροσιδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοσιδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. A. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατερθ' ἰρισσιν ἰοικότες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J.F.R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. *M. du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto laurusque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. *H.V.*

h Ὁρᾷς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. *i* Ἰριοσιδὴς] Ita recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B2.* Ἡριοσιδὴς male *J.* & marg. *A1W.* & L. Ἑροσιδὴς Angl. & G. Ἰροσιδὴς P. Vulgatae vero adiicitur M. *k* Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S.* *l* Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἥδει μάν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀδυνατίας τοῦ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅπῃ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπουσι. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ὅτε τὸν ἐόντα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὅτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῴων προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλα ἔστιν τινὸς, ἢ [h] ταρίχου, ἐς ὃ ἂν διαῤῥαγῇ ἐοίκασιν· οὕτω δ' ἦν, ὃν πρόσθεν, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἷς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τοῦ μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μέν, καὶ ποῦ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τοῦ

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epi-

a Ὡς] Ὧν P. b Αὐτῶν] Deest in W. c Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. d Ἄρτι τῷ δισπ. κτ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τῷ δ. inverso ordine *J.* & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγῴων. g Ὑπερεμπίπλατο] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλατο W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι Edd. omnes absurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἔττους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικῶν· αὐτοὶ δὲ ἔφαγον, φασὶ, τῆς ἀφ- του, καὶ κατέαγε τῆ κραδίη. Ἔτυς πᾶν ὁστοῦν ‡ ἰρεμ- χθὶν. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε διαπῆσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*
† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
‡ Ἐρεχθὶν] Ἐρεχθὶν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*
79. Νεοπλούτῳ] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divisione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) *M. du S.*
85. Ταρίχου] Salsamenta enim, uti & ἔττων, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*
90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus. *M. du S.*
91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*
Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*
Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mf. Angl. & noster: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus*. *J. G. G.*
Ἐξέθανον] Sic praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*
94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas vul-

epiſtolis mentitus eſt. Ad Europum enim hoſtium quidem cecidiſſe trecenties, & ſeptuagies mille ducentos & ſex: Romanorum vero ſolos duos, ſaucios autem factos novem. Haec neſcio an ſanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non puſillum eſt. Prae nimio Atticiſmi ſtudio, & accuratiſſimae circa linguam puritatis, auſus eſt talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu ſcripſit, deceptos eſſe alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periiſſe autem virum inedia, hoc enim molliſſimum mortis genus illi viſum, ignorans, totum quod

ἐχόντων ὀπισθολαῖς ἐψεύσαλο. ὅτι γὰρ Εὐ-
ῥώπῳ, τῶ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριά-
δας ἑπτὰ, καὶ τριάκονλα, καὶ ἑξ πρὸς διακο-
σίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυμα-
τίας γενέσθ[αι] ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ
τις ἂν εὖ Φρονῶν, ἀνάσχοιλο.

I Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ὦ μικρὸν ὄν.
[m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀτθικὸς εἶναι, καὶ ἀπο-
κεκαθάρθαι πᾶν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσ[τα]λον,
ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόμα[τα] ποιῆσαι τῶ Ῥω-
μαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν,
ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόν-
τιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτια-
νὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτε
ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τὸν [p] Σεβηριανῦ τελευ-
ΙΟτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες,
ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν,
ἀποθάνοι δὲ λιμῷ, σιτίων ἀποκόμενος· τοῦ-
τον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνα[τ]ον·
οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν,
τριῶν,

l Ἐπεὶα] *ex.* Angl. & P. Vulgatam ſervant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίδον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα *J. H. S.* Τἄλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανῦ] Edd. fere omnes male Σεβήριανὸν, praeter *S.* & *B2.* *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo poſt tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουηρ—W. ubique.

6. Σατυρνῖνον λέγειν] Σάτυρον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innoteſceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐφράτῃ] Urbs eſt Mediae, inquit *Palmerius.* In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrheſtica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam poſſint ad ultimam numerorum claſſem conſtituendam τριάκονλα & ἑξ, orietur numerus modeſtior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, ſunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐπεὶα] Angl. *ex.* *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inſcribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuiſſe *Saturninum.* Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philoſophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* ſub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipſum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Juriſconſulto inſigni. Sed hi omnes nihil ad hiſtoriam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & ſequens Ofroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoſcas. Apud *Xiphilinum* (& noſtrum infra) Σεβηριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum ſenagenarius eſſet, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuiſſe credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σεουηριανὸς. Sed hic a noſtro diverſus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβήριανὸς ſcribitur; & Ἐλάγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus eſt. M. Σεουηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte ſcribant, nos & hic recte ſcribi curavimus, uti ante nos *B2.* & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a noſtro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invaſurus Alexandri Oraculum conſuluit, quo reſponſo, quove exitu, ibidem diſces. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιοι δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκεῖσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῷθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰσήκει φειμένων ἐς ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] δ ἑβδόμης.

ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, πῶς ἄν τις θείη, τὰς λέγουσας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδύπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει δ καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις πεσεσμαραγεῖτο, καὶ [h] ὄπλοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πωλικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι πρὸς αὐτὸς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos adierant*,

a Ἑπτὰ] Ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *AIW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὄπλοβος] Ὄτοβος W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρήζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* ι plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.

27. Ὄπλοβος ἦν ☾ κόναβος] Ἦτοι κρότος ☾ θόρυβος, καὶ ψόφος. ἑαυτοῖς ☾ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ δ ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irrue, induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ δ ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλίλιξε] Ἐλίλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδύπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλίλιξε] Vide Il. A. 530. μίγην δ' ἐλίλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessca Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρόην dicta. V. *Plin.* V.

ωατ, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγωδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ὑποβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἤλικα τὰ μὴ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος ἐπικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ὑπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συναδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάντως γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* m Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. n Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. o Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶμαι, W. At illud εἶμαι in nulla Ed. invenio, alioqui facile admisissem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλας ἀμαθανόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδινεν] Ὠδινεν ὄρος, καὶ ἔτικε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲ * ὑπισχνουμένων, καὶ ἐλάχιστα ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Clar.* male ἰπισχνμ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοτικὰ] M. & P. In reliquis δημωδικά. *M. du S.*

32. Παροιμιῶδες.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis θεατρικὸν adhibetur. *M. du S.*

Παροιμιῶδους.] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait θεατρικὴν ὑπαυχένια. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσασιν. *M. du S.*

34. Ἐγχρήζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρήζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρήζοντα Ciceroni & *Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίως ἠνόμαζε, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὸ Νεῖλον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδινεν ὄρος] Paroemiog. *J. B.*

Ὠδινεν ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Pe-

ἀν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τοῦ [a] Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδη σώμασι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκεφάλους τὰ σώματα εἰσαγούσας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πράγματα· οἱ καὶ προσελαυνίζουσι τὸν Ξενοφῶντα ὅτως ἐξάμβυον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nanis corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὥστε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῷ [d] ἐπὶ χοιρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. *b* Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. *c* Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. *d* Ἐπὶ κουρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπ. κουρείων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικουρίῳ W.

58. Ναυώδη] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἴδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἴσχει στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossius Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰσ. α. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμην. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τὴν Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluiſſe

περὶ Εὐρώπου λέγων, ὅτων ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [e] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐξάμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίαν αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, καὶεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὗτος γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

e Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. f Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. g Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. h Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σεουηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophrasto ἄσκησιν συμπόσιον dictitari ait ſolita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῇ Ἐπικουρίᾳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ παλαιοὶ κριτικοί. *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmuriensis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. ὁ τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τροϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἐμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem eſſe, actaremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὸς ἐργῶν eſt fortis, ſtrenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὀπί τ' ἀργὸς ἰὼν, ὅτε πολλὸς ἐεργώς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Φ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπηαλαι. *Euſtathius* δηλαδὴ τῷ πολέμου. ὅσπου φησὶ μέγα ἔργον ὄρνυσι. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἀπενέγκασθαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζουσα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα σκυφίου ἐκπώματα ὑαλᾶ, καὶ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἐκ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως ὀ [c] ξιφίδιον, εἰ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης [d] ἐπετάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τοῦ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ [e] οὐδὲν αἴτιον τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸ Θουκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ὅπι τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ἔξω τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ὅπι τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ πολλῇ παύεται, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προποσέων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τῷ κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατέξαντα W. Nihil mutant *Pl. F. H. P.* / b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Ξιφιδιον W. d Ἐπιτάφιον] Ex W. & L. Ἐπιτάφιους enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *Aldd.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρτιως. G.

12. Θάψας] Παύου, παλαιπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισαι. μέχρι πόσου ἀμφιγελάσεις τοὺς καλαπάτους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Emp.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἴσχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῶ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου ν'. *Th. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipt. praepos. Διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum

non

rose sane, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae insciția vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ τἄλλα μὲν αὐτῷ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμοῦ καὶ λοπάδων μεμνημένῳ, καὶ ὀψοφαγούντων τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὀλιγωρηθέντων, ὅτι τὰ ἑτέραν ὑποσχέσιν ἤδη μελετώμενα, καὶ συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν καὶ πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παρατιθέασιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τοῦ λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐξεργάζονται ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, καὶ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς μὴ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τοῦ ὑποδήματος δὲ, τό, τε εὐεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τοῦ κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον,

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *J. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. h Τἄλλα] Τἆλλα *J. Ald.* ubique. i Κατεγίγνωσκον] Καταγιγνώσκων W. k Λοπάδων] Λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. l Ὁμοίους] Ὁμοίως W. m Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *J. Fl. H. P.* &c. n Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. o Μὰ] Μὰ δὶ *J.* p Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit, exstat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *J. B.*

46. Τῷ Διὸς τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Paus.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recenseretur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noster cum Atticis perpetuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Past.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα ἐ τοσαῦτα παθόντες, cujus stilus cum nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τοῦ κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepida concinnitatem.* An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀλίγοις ἑπτὰ ἔπεσι πασαδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καθεδέξαιλο, καὶ [c] εἰστιάσαιλο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὴ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιὼν] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀναλωκότος Edd. omnes. c Εἰστιάσαιλο] Εἰστιασ. L. & Fl. d Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum πάνυ Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦν ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τῷ θεῷ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιὼν] Ita M. etiam; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν Λίκιος οἱ ἀριστῆς (l. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπιστιζοῖτο τῇ εἰς πόδας ἀκροάσει κλίψυδραν ξυμμεμιμημένην ἐς ἑκατὸν ἴπα, ἃ δὴ καὶ ἀπέτεινεν ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἴπα ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀναλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀναλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. εἰς τὸν Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & *P.* ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆν vel χώραν, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νὺν δ' ἐκτὸς πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθῖσεν ἐπ' ἠιόνι Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit AD herboſum Scamandrum*, non *IN* ipſum fluvium. Ibid. 598. Στὴν ἐπ' ἀκρήτου ποταμοῖο. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Ἐβη. Immo & ἐπὶ, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, ad

una paſcentes, & ut parum abfuerit, quin a70 πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς
leone devoratus eſſet, & quantos Caeſareae ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καλαβρωθείη, καὶ
piſces emerit. Et hiſtoricus admirabilis, ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ
omiſſis tantis caedibus, quae circa Euro- θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς [e] ἐν Εὐ-
pum factae ſunt, & invaſiones, & indu- ρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ
cias neceſſarias, & cuſtodes & his oppoſi- 75 [f] ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ
tos cuſtodes alios, ad ſeram usque veſpe- φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ram abfuit, dum videt Malchionem Syrum ἑσπέρας [g] ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio emen- ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις [h] ἀξίους
tem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte et- ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ
iam coenaturus cum illo erat, ſcaris jam 80 συνεδεῖπνει μετ' αὐτοῦ, [i] ἤδη τῶν σκάρων
paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent ἐσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀπι-
in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & μελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοη-
jactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi κότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος,
Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε
non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra re- 85 πιεῖν, ἀλλ' ἀδείπνος ἐπανῆλθεν ὀπὶ τὸ
diiſſet. Quamvis quot alia longe magis ri- στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ

γε-

e Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* f Ἐπελάσεις] Sic reſtitui ex marg. *AiW.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπιλάσεις enim Edd. male. g Ἐφειστήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. h Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίου M. eraſa quae prius fuerat litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. *Marc.* prave. i Ἤδη] Δὴ M. Sed notatum ut ſpurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem uſurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem ſimilia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europam ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπιλάσεις. Sed ἐπιλαύνειν, eſt *impreſſionem facio, incurro.* ut ſtatim cap. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δίκην ἰμετοῦ. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δίκονται τὸν ἐλεφάντων ἐπίλασιν. *quomodo elephantum incurſus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. G. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπιλάσεις, pravum eſt. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ἀνούμενον. nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde quod eſt non inepta antitheſis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caeſarea, ſcaros ingentes, bene,* ſive *vili pretio ementem. Ariſtophanes* in Equitib. vſ. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τ' ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, verſum illum *Ariſtophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas* quum debuerit *viliores.* melius tamen ſapit, verſum 669.

Ἤθουτο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῶν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. J.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* ſed & *Micyllus* omiſit; unde fere conjicio neutrum id verbi intelexiſſe, cujus ſignificationem illud *Marcilii* ſcholion quoque non recte tradit. Recte *Jenſius viles* vertit; nam praeter *Ariſtoph.* quem laudat, etiam ſic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Caſaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἰχθύων γιγόντων αἱ τιμαὶ τὸ τῆς ἀγορᾶς. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐκὰν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchiani lanceam, at hic fibulam Mansacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

Ἄλλον, ὦ Φίλων, μάλα καὶ ἕτερος γελοῖον, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδεδημήκας, ὅτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν εἶδον, ὡδὲ ἤρξαο· μέμνημαι γὰρ· ὅτα

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AtW.* Ἀναγκαιότερα Edd. absurde. [b] Πόρπην] Πόρπαν male W. L. & marg. *AtW.* In vulgata probe consipirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρέων Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wesselinganae* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermisso quia magis necessarium est*: & miror nemini hoc suspectum fuisse. *J. F. B.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπωπ. c. 2. Et Ἀνακ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a *Plut. Sympos.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἰχνεύσοιμι κ' αὐτὸ τραχεῖαν Ὀτυγιν
Φύονται μαλακῶν ἄνθια λώτεων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρέων. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδεδημήκας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρέων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρέας & Κεγχρειάς fuisse dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρεῶν] Sic scribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρέαι. *M. du S.*

2. Ὅτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θούριος ὅτα ἔχων ἀνδρείους ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὅτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲ ὑπὸ τὰ δὶ ὁμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι ἢ ὦτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20. ὅτα γὰρ τυγχάνει ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὅτα] Non ab oratore haec, sed ab *Historiae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore*? Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille Orator? Nescivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὥστε τοὺς δράκοντας ἴφια —— πολυμεγέθεις εἶναι] Inepte Interpres pristinus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut diceres, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsius, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,* &

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *draconem Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. ᾗ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑώρακει, ὥστε τὸν δράκοντας ἐφ' τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γ', οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας τοσαυτογέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τ' Ἰβηρίαν, τούτους δὲ, τέως μὲν ὅτι κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ τόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Περισπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιπεσ. Edd. male.

& in Perside generari. Tu distingue, ὅτι &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem falsè perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsi* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98, qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περισπειραθέντων] Γρ. ἐξεσπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περισπειραθέντων] Legendum ἐξεσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περισπειραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τ' ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι. καὶ ἄλλους ἐξεσπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους ἐξεσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* ἐξεσπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περισπειραθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. Ἐν Δωρ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. ἐξεσπεῖρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Περισπειραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi εἰλομένους περὶ τ' αὐχένα, καὶ ἐπὶ τ' ἄκρων ἑκάστους ἐσπειραμένους. *De Dipsad.* c. 6. ἐξεσπειρᾶσθ τῷ ποδί. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ πολεμοῦντα τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν ἔτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, καὶ καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὴν τὴν [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore spectantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλεν J. d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta J. Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλων, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιΐᾳ ἐ εἰρωνείᾳ. G.

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κρανίων habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὁ δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin. ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. J. ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἔμελλεν ἔτι, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ἔτως ἀγωνιστήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καλλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν κατὰ τὸ ἡγεμόνιον ἐ τὸ μὲν τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τὸ λόχου οὐ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρως παρίωνται, ἔτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχηται. Obliqua sive transversa porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἰς δέ τις βέλτιστα ἄπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὑπὲρ τοῦ [e] Τίγρητος, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβών, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. Τὰ μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τῷ βιβλίῳ ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανῷ τῷ Ἀπόλλωνος ἱερονίκῃ (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις τῶν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς ὠδηθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ὅτι πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μανιχῶς ἅμα

[e] Τίγρητος] Sic L. M. B2. P. S. Τίγριτι F. & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] Νενικήκει] Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν F. & W. [h] Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. [i] Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφυίας habebant, ne F. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. [k] Οὐολογ.] Τὴν Οὐλογ. W. [l] Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. V.

51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἰσοδυναμεῖ νίκῃ. G.

* Μεσοπ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. M. du S.

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornua duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. J. M. G.

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. J. F. R.

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Repoſuimus itaque ex Ed. *F.* Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Potter.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. M. du S.

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. M. du S.

35. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. M. du S.

38. Τίγρητος] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. B2. P. S. & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. M. du S.

40. Συγγεγραφέναι φησί] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. M. V. la Croze.

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀνα. *Pueris* ſtadium, uti & *Paus.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Paus.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Paus.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Voſſius* ἀγώνισμα curule facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. M. du S.

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. M. du S.

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλκυτρ. c. 6. M. du S.

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν τοῖσκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὴν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη ἐφαιώθησαν τὸν Ἰνδὸν πολαμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

a Ὥκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμωραμμένη καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Ναυ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη ἐφαιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum; & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *J. G. G.*

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Κασσίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μουζούριδος] W. Μουζίριδος. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissima a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κιν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι νεν ἐπί τε ῥήματα γλ. i. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insciti delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

70 συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μεζύριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὑπογελεῖ.

Ταῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ὁρῶντες, [c] ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, 75 ὑπονοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ὑπὲρ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ὑπὲρ ταῖς ὑπογραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, πανγέλοιαι· τὸ δεῖνος 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον πολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· ὧν' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ὑπισχνῆται τὰς 85 ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

b Μουζούριδος] Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ. W. *d* Ὅττικεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκειρ— *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσσεως] Σαγαλάσσεως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκοῦσαι γάρ μοι δοκῶ τινος λέγοντος, οὐκ οἶδ' ὅστις ἦν, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐνθυμοῦμαι, ὅτι νῦν ἦλθε λόγος, ὡς ἄρα τρεῖς εἶεν αἱ ἡδοναὶ κατὰ τὸ ἀληθές· laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἠθικ. 1358, 2. Ἐπεὶ μὴν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἐπὶ ἦλθη λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ κῦ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Pauf.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Funtina* parentheli incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσίως] Clar. Ez. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσίως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σέλγασσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83. Σαγαλασσίως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθυηϊκα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio inlignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ἔτι προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὅσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· [a] καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ μηδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

Φημὶ τοίνυν τὰ ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγρά-

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

[a] Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι Ϲ τραχὺδη P. [b] Δὴ] Ἤδη *Fl.* Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. [c] Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P.* *Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. [d] Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AIW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θατὸν πάντως ἀδύνατον. ἄμεσον, εἰ μὴ λόγον, ὃ πάντως μέλλει, ἀλλ' ἢ φαῦλον, ἢ ἰρροθὲν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ Διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀνταισάγειν, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη Ϲ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Funtinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐκπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λυσιτελέστατον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

ptarus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alterum quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, & inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φοῦλα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· ἡ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔργον. ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. εἰ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ πολλοῦ τῆς Φύσεως τούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῖς γε ἂν, μᾶλλον δὲ τοῖς πάντας ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύναντο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

e Ἂν] Deeſt in M. & Fl. adeſt in cett. f Ἐκ] Sic L. M. & El. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμῳ τῷ βασιλικῷ φαύλῳ εὐτυχοῦντι τὸν Κρολωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα ἀφῆκε τὸν ῥώμαλον τοῦ σώματος. Θεσσάλους δὲ μόγις (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἰσχύϊλλο λαβοῦσι αὐτοῦ ἰσχίου πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἴλεγε μηδὲν μόγις ἰσχύειν καλάβας δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον, καὶ θεσπεσίου λάσιδος, λαμβάνει μόγις λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀπωθεῖ. (7) καὶ δὶς ἢ τρὶς τοῦτο ἐκίνησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὖτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀφεμένου ἐπὶ τὸ ὄμφαλον, ἔφερεν. (8) ὡς ἐπ' ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ὕβριζεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον (9) ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὸν ἀγέλλω ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸ μόγιστον ταῦρον ὄντα λαμβάνει τῇ ποδὸς, καὶ ὁ μὲ ἀποδρᾶναι μὲ (10) ἐσπεύδει, ὁ δὲ (11) ἐδίωκε. παραυτὰ δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ σωαρπάσας τὸ ποδὸς ὁμοίως ἔχει. Θεσσάλους ὁ Μίλων εἰς ὁμοιότητας τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ ἐ τούτου Ἡρακλῆν ἕτερον ἔστιφας; ἐντεῦθεν ῥᾴδιον λέγειν τὴν παροιμίαν, ἄλλος ἤτος Ἡρακλῆς. V.

(1) Tota haec hiſtoria verbatim petita eſt ex *Aeliani* Var. Hiſt. L. XII. c 22. Si pauca excipias. J. C.

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & ἰδὼν quod poſt σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Χῶμα ἰδὼν *Aelian.* J. F. R.

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος reſtituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* J. F. R.

(6) Ἀπωθεῖ] Suſpicatur *L. Kuſterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπωθεῖται ſcripſiſſe *Aelianum* (ex quo haec verba eſſe deſumta ſupra dictum) ſed falli *Kuſterum*, & ἀπωθεῖ recte ſe habere ac promiſcue ἀπωθεῖν & ἀπωθεῖσθαι uſurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiſſ. F. L. *Abreſch.* in Animadv. ad *Heſychii* quaedam loca. Vid. *Miſc. Obſerv.* menſ. Aug. 1736. p. 299. J. F. R.

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem M. du S.

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἐπὶ ἐνὸς editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ἑπτὰ, in Editionibus, ſed in MS. eſt πεντήκοντα, ut hic habet noſter. Haec ille. Ὡς ἐπὶ τρεῖς C. etiam prave; ſed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. J. F. R.

(9) Ἐκίνησεν] Eſt apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. M. du S.

(10) Ἐσπευδεν] Sic C. reſtitutum, quum in editis legeretur ἐσπευδεν. Sed &, ex *Aeliano* poterat reſtitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. J. F. R.

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ὡς ἐδίωκε, & *Solanus* ὁ μὲν inde fecerat, ſine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam ſatis ſit. In *Aeliano* eſt ὁ μὲν ἀπόδρ. ἐσπευδεν, ὁ μὲν ἐδίω. J. F. R.

ſonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρτι ταῖς μητράσιν ἐπιπλάσαντες αὐτούς. *Agni matribus SE ſubſternentes, ſubnixi, ad ſugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν diſerte ſcribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. J. F. R.

1. Οὐδ'] (Deeſt ex Gr. ταῦτα δὲ λελήχθω ἡμῖν σὺν ἐπὶ λοιδορίας μόρῳ.) A. V.

Ibid. Μᾶμος μωμήσασθαι] Hunc locum imitatus eſt *Ariſtaen.* Epiſt. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Joſ. Merceri.* J. B.

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* M. du S.

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magiſter*, hanc vocem hic ridiculi cauſſa adhibitam eſſe a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. M. du S.

16. Ἀπὸ κωμ.] Flor. ἐκ. J. B.

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. M. du S.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum du-

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὰ προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [c] οὐκ [d] ἂν προσοίσοιτο ἄν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *J. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. sed interrogandi sign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐχ] Deest in M. & omnibus Edd. Adest in sola *J.* Et sic emendarant *Marc.* & *Vorst.* d Ὑποΐοιντο] Ὑπόχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὴς ἀθανύμους ἔτοι M. Γυμναστὴς ἀθανύμους ἔτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Milonī opponitur, a Comico *Aristophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόκκος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas*, *qui in deliciis Juliae neptis Augusti fuit. Leotrophidas* nobilis ex Schol. *Aristoph.* Avium 1406. Add. *Casaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo esse ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro ὡς ἴτος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι μὲ ἴσπουδν, extrito posteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι ἴσπουδν. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inserit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά που τὸ τῆς τίχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demosthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. sic scribit. τότ' ἂν δεῖ προσῶσι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Usurpat tamen noster iterum 55. B. C. Vide tamen ὑ. εἰκ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo usurpat noster. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus*. Quare? an igitur suspicatus est legendum προσιόντων, non credo. Vid. Nostrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male scribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc scripturam restituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Bas.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Bas.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctissimus. Conf. *Suidam*. *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲ ἔπειτα μάλιστα ἑαυτόν, ἔπειτ' ἄλλους ὑστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themistius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκου τὴν γυμναστὴν τὴν Ταραντῖνον καὶ Ἡρόδικον τὸν Συληβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβω. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὴ τῷ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον εἶ τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, ὅτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, ὃ δ' αὖ παιδὸς εἰ ὅλῃ τῇ τοῦ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὸν λέγουσαι Ἴκκου δεῖπνον, ἐπὶ τοῦ ἀπεριττῶς διαπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

δίκχαν ἀθλαβόντες, εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐρασθείς, καὶ ε λέγε ταῦτα καλῶς ἀκλπκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύκυ Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποραίνειν Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

ε Διὰ ταῦτα] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόχυσίλο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit; nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλοκαγαθίας, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τῦ βίου ζητοῦντος, ἢ ὠφελίαν ἀτρίβους ἢ θεραπείας ἀμιλείας, ἢ τροφῆς ἀπορίᾳ talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J. M. G.*

24. Ὑπόχυσίλο ἄν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th. M.*

Οὐχ ὑποχ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcilius*, & post eum *Vorstius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰναφ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. πραγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio, intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macetа, regis Perdiccae soror. V. *Thucyd.* II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ ἔτός] Εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐρασθείς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης εἰκόνος, nullus dubito quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magistro* adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ ἔτός ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsium contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πού τὸ τῆ τέχνης, ἢ τὸ τῆ συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποίησιν ἢ προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τῶν προσηκόντων. *Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. *J. G. G.*

27. Ἀντίοχος ὁ τῆ Σελεύκου Στρ. υἱ.] Iterum infra Ἰναφ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Paus.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ victisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat *Dion. Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de *Tisorme* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Paus.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Paus.* l. c. Vide nostrum *Herod.* fin. Εἰκ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemsth.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem facit, qui explorator ab Athenienlibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Wasse* Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui ta-

δάμαλι τῷ Σκολιωταίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
ἢ δοθεῖσαν [a] ἐπιθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ἐπι-
δοχὴν τ γυμναστικῆς ἀμείνω
ἀποφαίνειν μᾶ τ τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ
ἡμᾶς τὸ ὀπίφθονον τοῦτο τ ἐπαγγέλσεως, εἰ
τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ
τῷ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὁντινοῦν
παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φα-
μὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα
πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ἐπιδείξειν ὁδούς τι-
νας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς
χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέ-
σειεν ἄχρι καὶ πρὸς τ σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τ συ-
ετὸν εἶναι τ τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν
ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ
ἤυλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ
μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῆς χειρουργή-
σειεν. ἐπιδείξαντος δέ τινος, ῥᾳστά

omante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque

[a] Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. [b] Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. [c] Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. [d] Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολλάκις ὠθεγγίλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπέστω] *Ariſten.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελείσειν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελείσειν ἃ χρὴ, καὶ πρὸς τ σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι οὐ γὰρ] Ἀναλογία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τ συετὸν εἶναι τ τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἔ ἤυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ἐπιδείξαντος δέ τινος ῥᾳστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μάλα χειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἀπὸ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignoras, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μᾶ τ πολιτικῆς ἔ ἐμπειρίας στρατηγικὴν ἴσχειν. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τί ἐκελεύσειν, ἢ ἐκελεύσειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἔ ἡμῶν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδοῦ, συνιοῦσι τι, καὶ εἰκῇ ὧν ἀγυμνὴς ἀλλ' ὀξὺ διδασκόμενος] Παραδιδοῦ ὁ συνιοῦσι τι ἔ εἰκῇ ἀγυμνὴς ἀ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιοῦσι] Antea legebatur συνιῶσι, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ᵉ ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ᶠ ὁ μαθητὴς ὧν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν ὀρθῶς ἀγενὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἵῳ καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς τύχοι, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἐωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίας τις, διὰ οἵῳ πιστεύειν μόνον τοῖς ʰ ἀπαγγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω ἡ γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

ᵉ Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. ᶠ Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. ᵍ Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. ʰ Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγέλλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῶναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιῶναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. Ἰ. p. 15. ὅταν δὲ τὰς λήξεις παχεῖς, καὶ μὴ βαθεῖς συνιῶναι δυνάμενοι. *Ita crassa sunt ingenia, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιῶναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmurienses editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ἐξὸν διδύκειν in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷόν ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων an ἔχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κέρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δεῖνα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, ὁ πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὅτι μιᾷ ψῆφῳ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσθω ὅτι τὴν Κλείτου σφαγήν, [b] ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, εἰς σαφῶς ἀναγράφοιτο. μὴδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, ἢ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ [c] μανικὸς ἄνθρωπος ἐστὶν· ἦν δὲ καὶ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, ἢ τὸν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μαλικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δέδωκε τοῖς Μακεδόσι· οὐ δὲ πολιορκίας ταύτης συμβάσης τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀλῶναι τὴν ὄψιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. Δημοσθένης δὲ οὐ τὸν ἀντιγράφους Μεθώνῃ Φέρῃ ὁμώνυμον τῇ Μακεδονικῇ, οὐ ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἔξης δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καθαλέγονται, ἃ μὲν ὑπὸ Μεθώνῃ ἴσῃ ἢ ἐ Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῇ εἰ Θράκης, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸ δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρων de Philippo : Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐτρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam fortæ erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθίων ἐ Μεθώνῃ βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ διαζώματος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ πολεμῷ ἀλῶναι πίστιν, ἐπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνομαζὶ ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Calliſthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπό'. *Sic Long.* Paſt. III. p. m. 105. ὑπὸ αἰγῶν, ἢ ὑπὸ ἄνεμ. & IV. 112. ὑπὸ ἐυσεύων. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solamus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans hæc ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturæ rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. ſ. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitato ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturæ potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quinctilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur. τὸ με-

λέτω

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὸν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅσῳ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ὢν ὅστις καὶ καλαναυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καλάδυων ἐστὶ, καὶ φεύγουσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ [d] μὴ εὔξασθαι δέον μή τι [e] παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἐνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρεθῆναι μόνῳ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

[d] Μὴ] Aberat ab M. Sed ſuprascriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* [e] Παρέλιπεν] Παρέλιπεν W.

λίτου λοιποῦ repetendum. i. e. *μήτι μελέτου αὐτῷ Ἀλέξανδρος.* F.G.

75. *Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο*] Ἡ σφαγὴ ſcil. F.G.

78. *Καὶ κατίχων τὸ βῆμα*] Benedictus, *& tribunal continens*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de equi maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. *Φθονῶν αὐτῷ σοφιζομένῳ ἐκ κατίχοιεν τὸ συμπόσιον.* Ex loquutione ſibi prorſus reſpondent. J.G.

80. *Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τὴν Ἀθηναίων, ὧν τὸν μὲν Σικελίᾳ καλὸν ἰσχύϊ, καὶ τὸν τῶν Δημοσθένους λόγῳ, καὶ τὸν Νικίου τελεῖν*] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. J.G.G.

81. *Καὶ τὸν Δημοσθένους λόγῳ*] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. *Νικίου τελεῖν*] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte antetonendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. J.F.R.

90. *Ἐκεῖνος ὁ διώκων*] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. *Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν*] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. *ἀλλ' οὐχ ἥδιον ταῦτα εἰπεῖν τοῦτ' ἢ λέγειν ἀδικεῖν πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι προσῆκεν*, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ant. 343. f. *Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, πρόσωθεν ἐκ ἀγχιτεύσῃ ἀλλοῖα τοῦτο ποιήσει.* In M. *μήτι* ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem *μήτι*, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet *μήτι* quod alias in eadem conſtructione valeret *τάχα*. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. *Τὸν Θουκυδίδην*] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Gylippo VII. 73. *M. du S.*

1. *Ἐπιπολῶν*] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς προβατείχισμα, καὶ λαδῦσαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τ' κατάρσιον [a] Γύλιππον διαπεῖραι μέλαξυ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετ' τ [b] πρώτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀναλλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταπράξειε.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῆς ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῆς [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τ' ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

posſitam; & Hermocratis triremem ſubmergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit: & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos.

39. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, juſtus ſcriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Γύλιπτον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c [Ἂν] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. Cod. & Edd. *F. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *AiW.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. F. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forſan Χιτῶνα Περσικὸν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc eſſe cauſſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo eſſe familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas ſpes*, plurali num. quoque dicere amat. Et ſic *Lucianus* tam ſaepe, ut fere adnotaſſe pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* 16. p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99: παρ' ἐλπίδας. ac non ſemel alibi. *F. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De ſpe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro ſeptimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἁλῶναι καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde ſub perſona Alcibiadis, quomodo fieri hoc poſſit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τ' Ἑλλάδος, τ' ἐκεῖ προσγενομένων πόσης τῷ εἰκότι ἀξιοῦν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipſo autem libri initio vanitatis illam ſpem accuſat. *F. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Teſtantur Hebraei ſcriptores nomen hoc Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Caeſaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabuloſa multa & adulatoria hiſtoriae admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periiſſe notum eſt. Superſunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃς ex W. eſt. In aliis enim ἐλπίζει, mendoſe. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν πορφυρ.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile eſt. De *Candye* non diademate, ſed toga, *Spanhem.* de uſu & praeſt. num. Diſſ. 8. p. 457. *Torque* non uſos Perſas, niſi quibus rex daret, conſtat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Niſaeos equos* inter res pretioſas numerant paſſim ſcriptores. Strabonis duo loca laudat *Caſaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. ſeq.

Κάλλει δ' ὑπὲρ πάντας πίλει πεπυκίρυχος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themiſtius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui poſterior locus eſt claſſicus. *F. M. G.*

16. Ἵππον τ' Νισαίων] Niſaea regio eſt Partyenes haud

oydides ; ſed licet privatim quosdam oderit, multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum, norma una, & menſura exacta haec eſt, reſpicere non ad eos, qui nunc audiunt, ſed ad hos, qui poſt haec in ſcripteis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet, adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

ὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος. [g] ποιήσεται τὸν [h] ἐχθρὸς καὶ φίλῃ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, [i] καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, [k] εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τὰ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκροάσεις, ἀλλ' εἰς τὰς μὴ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παρὸν τίς θεραπεύοι, τὴν τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἧς πάλαι ἡ ἱστορία [l] ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὡς μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἢ γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρῳ γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

[g] Ποιήσεται] Ποιήσεται W. male. [h] Ἐχθρὸς] Τέχνης Fl. Vulgatam ſervant *Ald. F. H. P.* & Codd. M. P. [i] Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. [k] Εἴ τις] Εἴ τι S. ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. F. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. [l] Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus, ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit, quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſaei equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τὸν Νισαίων] De quibus dico alibi. *F.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus, nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe, niſi a Rege *honoris* cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant, neſcio; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M.du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ συμφωνίᾳ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, hiſtoriae eſt proprium; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus, immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *F. F.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma, & menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *F.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *F.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι δόξειν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preciſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *F.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic δ. ὠκ. c. 22. *M.du S.*

33. Κωμωδικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura, quam praeferunt M. & Ed. *F.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κωμικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ὄν ἰατρικῇ . . . ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑποπεπτωκε, τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, πανοῦργός τις & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελευθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & ἀμθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἰφιλκομθέους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τ' γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγνώσονται. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινέσουσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἶον γὰρ ἡμῖν μικρῷ τινι τοῦ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἔχας τὸν πάντας ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πολλὰ συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. εἰ γὰρ εὑρίσκουσιν ἢ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, πλοῖον σκάφην δέ, σκάφην [f] ὀνομάζων, εἰ μίσει, εἰδὲ φιλίᾳ νέμων, εἰδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B*2. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Θρασύκριτε P. miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως W. *d* Ἀναγνώσονται] Ἀναγνώσεσθαι M. Nil mutant *F. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *F.* licet cett. omnes & M. ἐπάγεται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Fenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B*2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Θρασύκριτος, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχιψευσιστὴν noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ὑπερβολολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *F. M. G.*

38. Ἀναγνώσε.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Ταῦτ᾽] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *F. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνοῦς μήτε δύσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμοτ. c. 64. ἀληθείας ἀκριβοῦς & ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικὸς] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Z. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *F. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τι ἀπονείμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπραχθ' λέγων.

'Ο δ' ὢν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· ᵍ κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ʰ ἢ ὥσπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ἐπιθοι-

g Κτῆμά τε] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. h Ἢ ὥσπερ] Εἴπερ male *Fl.* ἢ ὥσπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφῳ] Male interpres *σκάφην ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam.* Hesychius: *σκάφαι ὑφηλίαι*: id est *τρύβλια. AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti*. quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, *τὰ σῦκα σῦκα, τὸν σκάφην δὲ, σκάφην ἀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος*, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo *ἀνομάσων*. *J. J.*

Ὀνομάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus *προσλαλίας*, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* sic habent; *κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo *κτῆμά τε* pro *κτήματα* quod tamen omnes infidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — ἢ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται, Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens*; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸ γλαφυρὸν λόγου, διήγημα, παιδικὸν ἀγώνισμα κωμῳδουμένων ἢ τραγῳδουμένων. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — ἢ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφῃ, ὡς αἱ νῦν ἐπαινούσεταί σε . . . . οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Appositе etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. 1. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἴσως

θοῖο ἱστορίας, ὡς εἴ ποθε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησί, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

Καὶ τὸ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὸ δὲ φωνὴν, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὸ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς ἀποδείξεσι, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἀλλὰ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχον ἕπου καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἵα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος

constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορείας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφεῖς male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχῦν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praepositi. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενεῖς ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἁρμονίαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτου τῆς Ἀλκιδάμαντος ὀργῆς τεθυμωμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκράτου ὀργῆς. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν τοῦς σύστοιχος ἕπου, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant*, ac *solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* ἐν ποσί. *J. B.*

Τοῖς ἐν ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Nicgr. c. 4. & Z. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τῷ δὲ φωνῷ] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθυμωμένῳ &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente, in-

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ@, σαφῶς δηλῶσαι, ϗ [d]φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε [89]ἀπορρήτοις, ϗ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοις ἀγοραίοις τούτοις ϗ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὺς πολλὺς [e]συνιέναι, τὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. ϗ μὴν ϗ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, ϗ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα [f]ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς καλῆρυμμένοις τῆ ζωμῆ ἐοικότας ἀποφαίνει τὺς λόγους.

Καὶ ἡ μὴ γνώμη κοινωνείτω, ϗ προσαπτέσθω τι ϗ ποιητικῆς, πως' ὅσον μεγαλήγορ@, ϗ διηρμένη ϗ ἐκείνη, ϗ μάλιστ' ἰόπόταν παρατάξεσι, ϗ μάχαις, ϗ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικῆ τιν@ ἀνέμε ἐπεριάσοντ@ τὰ ἀκάτια, ϗ συνδιοίσοντ@ ὑφηλὴν, ϗ ἐπ' ἄκρων τ κυμάτων ἢ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπῃ

d Φανότατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. *e* Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. *J. P. H.* Συνῆναι W. & *El.* *f* Ἐσχημάτωντος] Ἐσχημάτωντος male W.

89. Μήτε ἀπορρήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καμχ—Vid. Μιθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Διν. c. 33. Πανθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάμχαρον] Vid ſupra Μιθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περι ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὦ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ πολιτικὸν ἰδεῶν, τὸ μ, ὡς ἁπλ πάντων ἦκει παντελῶς τοῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον ϗ παντηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανότατα] W. at reliqui Φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς κατηρτυμένοις τ ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδέσματα non ἰδίσματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπὶ τοῖς κατηρτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ κατηρτύσθω ſimile verbum habent, verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Κατηρτυμένοις] *Ariſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ὃ δ ἰδίσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ οἷον ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Voſſ.* *M. du S.*

ὅπῃ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὴ κάλλει ϗ τῷ μεγέθει τ̃ λεγομένων συνεπαιρομένῃ, καὶ ὡς ἐνι μάλιστα ὁμοιουμένῃ, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τ̃ καιρὸν ἐνθουσιῶσα· [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστ' ὀκνηρῶσαι, ϗ καταιχθῆναι εἰς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορυφάντα. χρὴ οὖν μάλιστα [c] πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, ϗ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ἐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον ἂν ἐφ' ἵππου ὀχεμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, τ̃ ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τῶ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείπωσιν τ̃ Φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τ̃ ὀνομάτων εὐκράτῳ ϗ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιγμένα, ϗ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) ἢ τε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυν . . . μάγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. *Ald. Fl. H. Bz. S.* K—ον μ—ον *J.* & M. *b* Τότε] Sic *J.* aliae τό, τι. *c* Πειστέον] Πειστέον male W. *d* Λόγοις] Λόφοις prave M. *e* Ἀφιγμένα] *Steph.* ἀφιγῶντα.

9. Κίνδυν — τότε μάγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus poëtis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον ὀκνηρῶσαι, ϗ καταιχθῆναι εἰς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορυφάντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëticis impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μάγιστος παρακινῆσαι, ϗ καταιχθῆναι εἰς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορυφάντα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiatis enthusiasmo poëtico.* Κάρυφας hic κορυφάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, ϗ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐ ἐν λόγοις πάθος ἐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππόβαμονα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππ & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βούπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catuliire. sic ἱππαλικτρύων est magnus gallus; ἱππογυάμων, μιγαλογυάμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* *J. G. G.*

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μάγιστον. M. & *J.* κίνδυνον — μάγιστον. *M. du S.*

11. Κορυφάντα] Κορυφαντιασμόν. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. Nº. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Σωστικτίον] Angl. σωακτίον. *J. B.*

Σωακτίον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, σωτακτίον. *M. du S.*

32. Καὶ ταῦτα ἤδη ϵ τοιαστικός τις, ϗ συμβιτικὸς τῷ πιθανωτέρου ἴσως] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συμβιτικὸς est ad *componendum* ha-

47. Res autem ipſas non temere conne-
ctere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, ἐχ ὡς ἔτυχε [f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως χαὶ ταλαιπώρως πολλάχις περὶ τ αὐτῶν ἀναχρίνοντα, χ μάλιστα μὲν παρόντα, χ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεχαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοιλα, χαὶ ὃς εἰχάσειεν ἄν τις, ἥχιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. χἀνταῦθα ἤδη χ τοχαστιχός τις, χαὶ συνθετιχὸς τῷ πιθανωτέρῳ ἔσῳ.

48. Et cum collegerit omnia aut plerasque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω [h] αὐτῶν, χαὶ σῶμα ποιείτω ἀχαλλὲς ἔτι, χ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπιθεὶς τ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ χάλλος, χ χρωτούτῳ τῇ λέξει, [i] χ χρηματιζέτω, χ ῥυθμιζέτω.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Καὶ [k] ὅλως, ἐοιχέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τ ἱππιχῶν Θρηχῶν

f Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταχτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρώτῳ *S.* Sed πρῶτα *Fl. J. P. H.* & W. *h* Αὐτῶν] Αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῶν *Fl. J. H. P.* & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a *Fl.* *k* Ὅλως] Ὅλος *J.* *l* Μὲν τ] Τῶν μὲ *S.*

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζειν χ τὸ πράγματα χρῆσθ σημαίνει, χ τὸ, πράγματα χολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζειν ἡ βουλὴ χ ὁ δῆμος. Χρηματίζεσθ δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. *V.*

habilis? Imo συνθετιχὸς τῷ πιθανωτέρῳ eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συναχτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συναχτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς τριτηγοὺς μ τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἅμοια pro ὁμοίως exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — αὐτομάτως, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος ἡ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hipporr.* pr. jur. jur. ἡγήσαιτ μ τ διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γονεῦσιν ὁμοῖον. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρῶτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοιχέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νέστορι ἰφθίμῳ ἐπιπειθόμενος χελευσὶν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἠδ' ἀγαυῶν ἱππομολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱππιχῶν Θρηχῶν γῶν] Mallem τὴν τ ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Μυσῶν. κτ᾽ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ᾽ ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ᾽ ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀναχόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαιτο, καὶκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ὁπηνίκα ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, καινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠχήσατω *Fl.* Ἀκηκούσω M. Ἀκηκοέτω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. eett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὸν τῶν ἱππικῶν Θρηκῶν, καθοπλούμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J. F. R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀναχόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J. G. G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plus. w. t. βρ. τιμ.* non longe ab initio, & in *Lyſand* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J. M. G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπιτιόσθω ἀπ᾽ Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvolet-que ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit*, hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ὑ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρῆσται. πεπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J. G. G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ᾽ ἰκνῶν καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet*, ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat*, mox dicit ὁπόταν ἰκνῶμαι καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H. V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet*, verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat*, (ſive *urgueat*, ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J. F. R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εὐκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κύντερον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κύντερον. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter narret; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [a] ἐπέχω, μὴ ἐς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· κ᾽ φήσας ἐνταῦθά πως ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλέσηται· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· κ᾽ πρὸς πάντα σπευδέτω, κ᾽ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, κ᾽ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [c] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασιν ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ὑποδεχέσθω τ γνώμην, [f] ἀθόλῳ, κ᾽ γιλπνῷ, κ᾽ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· κ᾽ οἵας ἂν δέξηται τὰς

[a] Ἐπέχω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπίσχω. Edd. male. [c] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſolcat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. an S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρου dixit? an per κέντρον geueraliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur, ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, differte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῦτο φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ὁρᾶς, τὴν καλὴν, τὴν λιπαρᾶ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; Τὴν ὑαλοῦ λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω γὰρ ἔδη πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto Oeletterd Zeelandt / tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τ' ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, ἀφίστροφον δὲ, ἢ ψεύδηχυν, ἢ ἑτεροόχημον, μηδέν· ὃ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενα ὡς καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, ὅ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τὴν ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προσπεβέβλητο, Ἠλείοις, ἢ Ἀθηναίοις, ἢ Ἀργείοις προπορισμένη· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀφανὲς τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισις, ἐστὶν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτιθεμένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφεῦσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ ὠδῆς γγ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῷ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos τοῦ & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ὅ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλλιφρονεῖν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσθαι ὑποδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ [g] μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῆς τῆ ἱστορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποῖε ποιήσει τὴν ἐχχὴν, [h] ὅταν μὴ πάνυ καλεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσει, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, ὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπότ' ἂν W. L. & Fl. Vulgat. ſervant cett. Edd. *i* Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λεκτῶν W. *l* [ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* *m* Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα δὲ τῶ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἢ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθειά τε καὶ εὔνοια. τὸ μὲν γὰρ τῶν ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμαθῶς δέξοιτο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀκνήσει τοῦτο ποιεῖν ἢ προσοχὴ· ὁ μάλιστα μεγαλοψυχίας δηλοῦσι ῥήτορες, εἰδότες τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὡσπερεὶ διλίαν τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον ἢ εὐμάθεια τὴν τῶ ῥήτορος ἐντρέχειαν γνωρίσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι ἢ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τοτε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸ ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνιξ μιήνῃ. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarcke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσῳ μὲ ἐς ἔργα τὰ ἀνδρῶν χεῖρας, εἰσὶν οἱ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὸ ἢ ληφθῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ἐδὴ ἑωράκησαν ἀφθονα, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβύων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ θρόνους ἐδαιμονεστέρους αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένους, θηρίου δὲ ἐλεφάντου μήνιμα ἐδεμνίαν ἐποίησατο. *J. F. R.*

84. Ἠλεῖον] V. Ἔνν. c. 6. *M. du S.*

87. Ἐπιθήζω] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex.' hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. *J. F. R.*

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. *J. B.*

Οἰκοσομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. *M. du S.*

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* *H. V.*

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* *J. G. G.*

14. Ἡρέ-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ πάθας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ συμφορὰς ἐν αὐτῷ μεγάλας ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὀλίγη τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς καλλιεκοσμήθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κολαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεχόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναπεφᾶσθαι τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter; ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. *c* Ἔφην] Ἔχειν male sola *A*. *d* Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδειχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τῶ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐς αὐτὸ τῇ Ἑλλάδι, οὐκ ἔχω ἕτερα ἐς ἴσον χρόνον. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κολαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus. sed intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

58. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅπῃ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παρατρέχοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἐστιῷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡτοιμασμένα, ἅμα τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδῃ [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι καὶεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πολεμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῶ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τῷ χρησίμῳ καὶ σαφεῖ ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παρατρέχει τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

e Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. f Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. g Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. h Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. i Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόν marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βραῦμα ἢ ἡ ἐξεπυεμένη ἔμπυος τῆ κρομμύου λοπίς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀριστοφάνους λέγοντος, ἔχεις δὲ πᾶσα ἡ λοπὰδιον ἡ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆ λοπὰς, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἴφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ ταχὺ utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἐπαινοι & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. A. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De Parthenio & sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἕπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῦ Ταντάλυ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θυκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιύτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειῶδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακυσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τ [d] λοιμὸν διηγῆται, ἢ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐπόησον· εἴση γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ὑπολαμβάνεται [e] αὐτῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγυς ἐρῦντά τινα δέῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χρῆμα] Sic marg. *Ar. J.* & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *J.* quae Χρεῶδες. c Ἢ] Ἦν M. male. d Λοιμὸν] Μὸν tantum M. e Αὐτῦ] Deest in *Fl.*

mus, non putat intelligendum hic noſtrum *Ez. Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi aniam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἕπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis παρέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον ἢ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περιοχῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον ἢ χρειῶδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χρῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῆμα pro χῆμα, quod recte exhibet Ed. *J.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλιων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολίων χῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ διεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τῷ αὐτῷ Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθημόνως καὶ ηγορεῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ ηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

[f] Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέος μέν, ὡς μὴν πιστοῦ πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλουσιν, εἰκάσουσι δὲ αὐτός. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς ἑκάτερον ἐπιῤῥεπέστερος.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνο μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὶ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* g Παρεμπέσοι] Παρατίσοι. W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. h Σὺ] Sic *F.* & marg. *AiW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. i Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. Ba. P. Ald.* &c. k Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσουσί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χαρίου λοιπρόμους τε & ὑπὲρ τ' πόλεως ὑβρις πειρώσου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *J. M. G.*

89. Ἔξω τοῦ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *J. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. Μαθέτω, inquit, ὃ δὲ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἀνὴρ φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τὰ ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theopompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non racet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμενέστερον appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carpſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nominat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα & αὐτῇ ἡρέμα ὑπεφθέγξαλο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα & αὖθις ἐπέσκηπτε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ μὰ Δία, καὶ οὐ σμαραγδίδα. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν & σμινθίαν. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοὶ *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ', ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *J. M. G.*

a. Παρρησίας] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ἐς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τ μισθὸν ὁ γραφῆς, ὡς λέγηι χὠ τοιοῦτος σύ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μετὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δολοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθὲς ὅτι πᾶσι. τοῦτ' εἴ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, ὅτως ὀλιγοχρονίους ὄσας.

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

Ὁρᾷς τ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ ὅτι τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅτι πολὺ ὁ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιτο εἰς τ [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, ὄσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας δὴ τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν ἔτι τῆς λίθου τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὑπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ὑπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦ-

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μετὸς] Μισθὸς male W. b Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. c Δολοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὴς male reliq. Edd. d Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφρονεῖ W. Σωφρονῆι Ex. *Fl.* e Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. f Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. g Παραιτονίαν] Παραιτονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. h Ἄφυκτον] Ἄφυκλον male Edd. & M. i Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud χὠ ex W. potius reciperem. *F. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργῳ] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ. XVII. ἔπειδὴ δὲ σωτὴρ ὁ ἀφύκτου ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐκέκρα. Sic in Μισθ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πατρ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἕρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in Ἕρμ. etiam habet ἄφυκτον, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκτον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκτον verum eſſe, vid. var. lect. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας δὴ] Illud δὴ epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *If. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' αἰὼν ὁ τοῦ, καὶ ὁ τοῦ ὁ ὁ τοῦ ἀεὶ] Ἀλλ' αἰὼν ὁ τοῦ, καὶ ὁ τοῦ ἀεὶ. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκόλασται ὁ λίθος ὁ κριός.] Κεκόλασται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Λίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excideret literae, in conſpectum vero prodiret *Softratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῆ τότε βασιλεύοντ☉, εἰδὼς ὅτῳ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ συνεκπεσόμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν [k] πλωϊζομένων. ἔτως οὐδ' ἐκεῖν☉ ἐς τὸ τότε χαιρὸν, οὐδὲ τὸν [l] αὐτῆ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' [m] εἰς τὸν ἀεὶ, ἐν τῷ ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, ἐν μέσῃ αὐτῆ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν ὕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ἔτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ☉ ἐν [p] Κρανείῳ.

[k] Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωΐζ. prima correpta aliae & W. [l] Αὐτῆ] Αὐτῇ Edd. [m] Εἰς τὸν νῦν] Καὶ τὸν ἐπίλοιπον addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. [n] Ἑστήκῃ] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* [o] Ὁ πίθ☉] Sic recte M. *Fl.* Marg. *A. W. P. S. A.* Αἰθ☉ male *F. Ald. H. B2.* & L. [p] Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λιθ☉, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ☉ ἐν κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin; cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laertius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνειον. *F. F.*

Κρανείῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίῳ; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *F. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τὴν γυμνασίων φροντίδα δεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ καιροῦ γίγνεσθαι ἀνέσεως, μέρος γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτῶν νομίζουσιν ἔνιοι· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μὴ τὴν πολλὴν τῆς σπουδαιοτέρας ἀναγνώσεως ἀνεῖναί τε καὶ ἀφεῖναι, καὶ πρὸς τὰ ἑπεῖτα κάμασιν ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ἡδονὴν παρέξει τινὶ ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ ἱστορίαν οὐκ ἀμυ-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura eſt, ſed opportunae etiam remiſſionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui ſtudium in literis poſuerunt, convenire arbitror, ut poſt multam ſeveriorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, ſi in ils legendis verſentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venuſtate delectationem praebeant, ſed cognitionem etiam non ineruditam ſuppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. ſervant Fl. Ald. J. P. &c. a Ἀνιῦσαι] Ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat Fl. J. H. P. b Ἀνάπαυσις] Alii. ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. c Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. d Παρέξει] Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξῃ J. male. e Ψυχαγ.] Ψυχήν. J. male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inſcript. Scholiaſt.

9. Ἀνιῦσαι] Γρ. ἀνιῶσαι. G.

11. Ἀνάγνωσις] Γρ. ἡ ἀνάπαυση. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. J. Cler. (ſic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabuloſarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuiſſe *Photius* cenſet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Inſula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & ſeqq. Addit enim p. 189. ἡ δὲ τῶν περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, ἡ τῶν περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ ἡ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τούτου. Sed cum putarit *Photius*, ut ex ſequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium ſuum vixiſſe fere Alexandri Magni tempore; vaniſſimam hanc ejus conjecturam, ego quidem exiſtimo; Lucianoque fuiſſe recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorſus, aggredi ſibi viſus ſit Noſter. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores ſint moderandi. De remiſſione ſtudiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία eſt perfecta ſanitas; ſive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foeſii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus ſignificat: eſt enim ea quidam exceſſus ſanitatis, id eſt corpus muſculoſum, toroſum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum iſto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conſervabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnaſt. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic ſupra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τῶνδε τῶν] De repetitione iſta articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τὸ δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Paſt.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* σὺ τῷδε τοῦ ἀντρου. & p. 67. ἆρα μέμνησαι τῆς πηδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τωνδε; quod tamen inverſo ordine poſitum majorem demonſtrandi vim habet. Sed rurſus ut Noſter, idem *Longus* I. p. 3. σὺ τῷδε τοῦ ἀγροῦ. Et ibid. paullo ſupra: σὺ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi paſſim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *Ba.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινας] Sic habere dixi *Fl.* & *Ba.* ceteras

τι-

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον. ὑποδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τούτου τοῦ συγγράμματος φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορημένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς ἥκεται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερατεύσαντας καὶ μυθῳδῆ συγγεγραφότας· ὧς καὶ ὀνόματι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου παρόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. Ba.* & L. Τινὰ cett. omnes. *g* Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρὸς τι. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου ἀπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἠπιστάμεθα, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου ἀπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento.* Hic pro ἀπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt Tzetzes Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄβαρις, vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1328. C. *M. du S.*

35. Τὸ

θεὶς ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος ὁ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς παρὰ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο.

Τούτοις ἐν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μὲν, οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτὸς ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τοῦ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅπερ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τοῦ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καίτοι ἓν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoo, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos *in animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit.

4. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum caussa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorst.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

30. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν & ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῆς ἐν ᾅδου διξιόντα. V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; sed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν insenuit ac δὴ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοῦσας. Et *de Salt.* §. 2. ac fexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Aristot.* Hist. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter se.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Sallust. Catil. 20. 3. exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem plerosque hodie scribere minus probate, *idem est cum illo.* Etsi paullo alio sensu non barbarum pronuntio: *eadem vobiscum agam*; nec satis credo adfirmanti Cortio, *Sallustium* l. c. eumdem Graecismum adhibuisse, cum scribit: *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Læstrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. *G. C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueramus. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

γω, ὅτι ψεύδομαι, εἴτω δ' ἄν μοι δοκῶ ἢ τ' ἄλλα τ' ἄλλων καὶ ηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὄντων, μηδὲ τ' ἀρχὴν γενέσ ις δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ πόσε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τ' ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ἱστίῳ ὀυρίῳ τ' πλεῖν ἐπουσάμην. αἰτία δέ μοι τ ἀποδημίας, καὶ ὑποθέσις, ἡ τ διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ὀπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσ μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλ ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τ ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τ' αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθ παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τ' ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τ ναῦν, (ᵇ ἄκατ δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατ] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & *P.*

Ibid. Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. *G.C.*

53. Κυνοκέφαλος] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim κυνοκέφαλος legitur. *M. du S.*

57. Ἐκτρέποιτο] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus, historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐκτρέποιτο] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17, 22. Adde Noſtrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gataker.* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δ' ὄλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔτι μετόπισθεν. *M. du S.*

65. Τ' ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *populum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significetur, cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Οὐρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio οὔρῳ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀήματι, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Οὐρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc οὔρῳ quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. οὔρῳ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἀκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffer.* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

83. Οὐ-

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] ἐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, τῇ ὀγδόῃ περὶ ὄρθρον [b] βιαίως ἀπηγόμεθα· τῇ δὲ ἑξῆς ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ τε ἄνεμος ἐπέκειτο, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Ὑποστειλάμενοι οὖν τὰ πανία, καὶ φερόμενοι [e] αὐτοὶ, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἑνδέκα, τῇ ἑβδομηκοστῇ δὲ, ἅμα ἐλαμπρύνοντι ἡλίῳ, [f] καθορῶμεν ὑπόρρων νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, καὶ τραχεῖ θορύβῳ τῶν [g] κυμάτων κλυζομένην. προσιόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἀπ' ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὅπου τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Διαναστάντες δὲ ὅμως, ἐπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς καθορμίσειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀνελθεῖν ὅπῃ καλλιστοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον στάδιον τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuxisceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere

fin

[a] Ἐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. [b] Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. [c] Ἐπειλοῦ] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. [d] Ἐπεγίγνετο] Ἐπεγένετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. [e] Αὐτοὶ] Αὐτοὺς Edd. *f* Καθορῶμεν] Hinc usque ad διατῶν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* [g] Κύμασι] *Camp.* in Lex. πνεύμασι, male. Nihil mutant Edd. [h] Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* [i] Ἀνελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν, ... ὕστερον] Τὰ μὲν πρὸς ἑσπέραν ἐξ ὑψους ἐφαίνετο τούτοις ἤτοι ἐγγυτέρω ἰόντες, εἴτε ἐξ ἐναντίου ἐπέκειτο ἐπίκτησις, κατὰ μικρὸν οἱ παλαιοὶ κατεφθείροντο. τοιαῦτα δὲ τὰ νῦν τε καλέσαμεν, Λευκιανὸς, πολλὰ ἐξ μακρᾶς ἐπιχώρησις ταλαιπωρίας καὶ ψυχῆς ἄκρας· ἢ ἐκεῖνο δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κατὰ κακοδαιμονίαν. G.

83. Οὐρῷ] P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. Ἐπειλοῦ] Vis verbi ex opposito ἰδιλθόντι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπιγύετο] In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπιγίνετο. & *fluctus incremento*, & *caligo orta est*. vulgo ἐπιγίγνεται. *J. G. G.*

Ἐπιγύετο] Secuti sumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπειλοῦ, ἐπιγύετο habet. *M. du S.*

Ἐπιγύετο] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus solli-

citus, ubi necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi codices spiritus & accentus ignorent, deinde regulas Grammaticas observabimus, parum curantes quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Conf. tamen supra a me dicta ad c. 33. *Quom. confer. hist.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*; etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex P. Reg. XXVI. 11. ἀπέθεμεν ἡμεῖς καὶ ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καὶ ἑαυτὸν significare *per se*, *separatim*, *seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. vers. 12. καὶ μονῆμα ἑαυτῷ παρομοίωσις ἀναστάσεως, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ

etiam

factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Hucusque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καλαγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐντετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ ἡ ἴχνη δύο πλησίον ἀλλήλων πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπου δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πολλῷ οἴνῳ ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχθῆ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἔπειθεν οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τοῖς ὑπὸ τοῦ φίλης ὑπογράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τοῦ Διονύσου ὑπαθημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πόλαμὸς καλαμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν ὑδαμοῦ εὗρον αὐτῷ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀπέρρει ταχὺν οἶνος ἀθροῦς, ἀφ' οὗ ἐγίνετο ὁ πόλαμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἑαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἑαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; quum ἑαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti sive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῷ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀναλθεῖν] Sic P. rectius quam ἐπαναλθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. *M. du S.*

6. Καλκοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. χειράμου πεποιημένη. Sic *Long. Past.* III. 109. Πήρας ἐλάφου. *Peram e pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) vers. 206. βαύλιον ἐκ ῥίφεως κατύσιον. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praepositi. λάϊ, quam Noster alibi addit, ut in *Asino*, c. 53. κλίνη ὦ μεγάλη λάϊ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsi τῇ σὺν. Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 344. *J. F. R.*

15. Οἴνῳ ῥέοντι] Similia apud *Eustath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνῳ ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est hujus verbi constructio, ut *Gymn.* c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Crusium* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onilicriti historia XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνῳ ῥέοντι] Infra *Gymn.* c. 25. ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut *Homer.* Odyss. E. 70. Κρήνας — ῥέον ὕδατι λάϊνῳ. quod notius quam ut pluribus adstruatur. Verum quin & accusativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνῳ ῥέοντι servandam fuisse; nam sic *Eurip.* Hecub. vers. 527. — τὸ χειρὸς λαιὸν ὄχθας

Παγχρύσου, ἵππει χειρὶ πᾶς Ἀχιλλίως
Χεὼς θανόντι πατρὶ ——— Sed neque sic cohaereret cum sequentibus; quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χροιὰν ἢ τ γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γὰρ ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ὀπτησάντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἐμαμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τ οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

Τότε δὲ τ πολαμὸν περάσαντες, ἢ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τ γῆς, ὁ τέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τ λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τ Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τῷ Ἀπόλλωνι καταλαμβάνοντι, ἀποδενδρομένην. ἀπὸ δὲ τ δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πολλαὶ δὲ τ Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παρέφορος ἦν. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τῶν καρπῶν, ἀλλὰ πλῆγας, καὶ ἐβόων, ἀποστωμένη· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τ ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

[a] Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποτείνεται ἀρὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * ταῦτα μυθολογοῦντας. *V.*

* Ταῦτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer. Od. I.* 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ὑδρία] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῶν δὲ (αἴτιον) ἱστόμων ὅσον ὑδρία. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὅσον *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. B.*

63. Σοροπλοκῶν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. F.*

65. Οἰνοκάρδιοι] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex flavio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere, devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

55 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδένδρουν· συνεφύοντο γάρ, καὶ συνερρίζωντο. ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

60 Καλαλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅπι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν τῶν ἑταίρων τ' [b] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν· καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευτάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῆς νήσου οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῆ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν ὑπὸ σφόδρα βαιῷ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου Φανομήνης, ἄφνω τυφὼν ὑπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὅπι σταδίους τριχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ἁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ὑπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην ἡμέρας μὲν ὧν, ὅθεν αὐτόθεν κα-

Deus-

[b] Συμπλοκὴν] Deeſt in M. Adeſt in cett. & P. [c] Οἷον] Quidam ὅσον. Bourd. Οἷον J. H. P. Ald. Fl. Fr. Si.

70. Σταδ. τριχ.] Ἧσαν σταδίους τριακοσίους τριχιλίους. G. (Referebatur in Coll. G. ad vocem ὑπιφύσιον, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † M. du S.)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere*; ſive, *cur non potius tercentiès plura, Luciane, fingis ſimſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 29800. Si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Stormius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit.

J. F. R.

res. Simili de cauſſa *Hippogypas*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut proprietatis formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur.

J. M. G.

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. J. B.

Οἷον] Nam deſignat *Solem*, quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δύο σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. J. F. R.

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὑπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴ χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολαμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην δὴ τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δὲ Ἱππόγυποι οὗτοί, εἰσὶν ἄνδρες ὑπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὑπὲρ τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς μεγάλης Φορτίδος ἰσοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις δὴ τοῖς Ἱππογύποις προστέταχται περιπολοῦσι τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς ἂν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁρπαθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύοι τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρ-

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *eum placuisset*, *cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ καὶήκειν, τὰ μὲ σωνεκτεθέντα πρόπλοοι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰ μεγάλης Φορτίδος ἰσοῦ] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸ δ' ὕπτιον μίγεθος, ἴσον νεὼς μεγάλης Φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

89. Ἱππόγυποι] Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venistis tanto superato aere?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

99. Περιπολοῦσι] Conf. supra T. I. Ἔκυρ. c. 22. *M. dus.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, Luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλυψάμενα] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138.

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *hic eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex caussa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Lucis ferum statui, desertum, & inhabitatum à nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo vos iueritis, in partem expeditionis meae venite. Victores autem vobis ego praebebo de regis singulas, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκ ἐλεύθερο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεται ὧν δεόμεθα.

Ἢν δὲ καλορθώσω, ἔφη, τὸ πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸ ἥλιον καλοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέσ ἅλα παρ' ἐμοὶ καλαβιώσετε· καὶ ἡμεῖς πρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὸ αἰτίαν τὸ διαφορᾶς. ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῆδ' ἐν τῷ ἡλίῳ καλοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνο ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβιλήθην ἀποικίαν ἐς τὸ ἐωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ οὐδὲ μηδενὸς καλοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, τὸν [a] μέσον τὸ πόρον [b] ὑπαντήσας ὅτι τὸ Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸ πόλεμον, καὶ παρασκεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλῃς, κοινωνησατέ μοι τῆς στόλης, ἵππους δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρα-

[a] Μέσον] Sic *J.* & *Pl. Mέσον* reliquae male. [b] Ὑπαντήσας] Ὑπαντήσαι *Bl.* sola.

in Ed. *Mall.*) Καλορθώσας δὲ πολεμοῦντα ἔργον. *Re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢ μὴ καλορθώσας. *& nisi rem feliciter gesseris.* *J. F. R.*

17. Ἡλίου καλοικ.] *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. Μέσον] *Fl.* & *Junt.* non μέσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. hujus πρεσβείας. *J. F. R.*

33. Βούλομαι, αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παρασκεῖλαι] *Aldina* lectio ὑφαιρεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est ὑφαιρεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, misso exercitu*, cui rei ὑφαιρεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J. M. G.*

Παρασκεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem ὑφαιρεῖλαι. *J. F. R.*

49. Τὸ

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τ σκευοφόρων, καὶ τ μηχανοποιῶν, καὶ τ ψιλ πεζῶν, καὶ τ ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκταχισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τ λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τ πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαται, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τ ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πενταχισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τ προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τ ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τ πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τ φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τ ὑπὲρ τ Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρυθοβάλανοι μὲν ἐπτα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento volorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

a Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* *J. G.*

51. Τετάχαται] Velut τετάχανται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae.* Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαντο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρατο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεποίηντο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκήρατο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κατακεκλικασι. *Alt.* 14. πεπεισμένοι, „ ἐξεπεπαθήκει. *Marci* penult. ᾠδοδιδάκεισαν. I. *Joh.* „ 2. μεμυήκεισαν. *Joh.* 11. ἐδεδίκεισαν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμιχάνητο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supereſſent in auctorum libris, nisi δεκησίσοφοι librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigrum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πενταχιχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διὸ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας ἀρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ὧν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ περιὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ὅπως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *Alv.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J.F.R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 391. λέγουσι, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἐθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτοῦ & αὐτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J.F.R.*

84. Οἱ τόξοται ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basileen-*

ses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii, utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J.G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. *J.B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀστρ. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἐξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅτι τοῦτο παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phoſphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque ſic campo, in eo inſtruxit pedeſtrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δὲ ὅτι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ μὲν μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ὅτι δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκόνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας [c] ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τοῦ τραύματος

16. At hoſtium ſiniſtrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem ſunt maxima, volucria, formicis noſtris ſimilia a magnitudine ſi diſceſſeris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non ſeſſores modo, ſed & ipſa maxime, cornibus: dicebanturque eſſe quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies millè circiter & ipſi, ſagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Poſt hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, ſed pugnaces ipſi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos ſupra modum magnos, quibus percuſſus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque

foe-

a Εὐδιαν. . .] L. Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. ſerv. Edd. b Ἀεροκόμακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. c Καὶ] Male deeſt in *S.* & *A.* Adeſt in *P.* &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A IW.*

99. Καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ. πήχεις * ξ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. ſexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non ſolum quia *Exc. G.* teſte *Solano*, ita habent, ſed & πήχεις ξς'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Baſil.*) vel bis dixiſſe legatur πλέθρον habere πήχεις ξπ. id tamen vitioſum eſſe & ex ſequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον eſſe ſextam ſtadii partem. Stadium vero eſſe quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes ſex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus reſiduis, cujus reſidui ratio non habetur, ſed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δ' *Solanus*, adſcripſeratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* ſolet ſcribere) poterit verum eſſe, particulam ibi abeſſe; nec ego adderem, ſi in Edit. quadam vetere abeſſet; at in Edit. *Flor.* certe adeſt, aeque ac in reliquis, quamvis pleonaſmus ſit, euphoniae forſan gratia interpoſita particula; niſi quis καὶ δὴ malit, ut ſit, *jam mox, ſtatim*; quod ad ſenſum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim ſi quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὴ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; ſed cum mox ſequatur ἐπὶ τούτου, ſatis patere puto rationem Emendationis noſtrae. *M. du S.*

94. Εὐδιαν. . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *ſerenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ δίπλεθρος] Intendit ſignificatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Paſt.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἦν δὲ πλοίου. Ibid verſus fin. χρεὼν δὲ χρυσοῦ μόλυβδον φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres ſequutus eſt Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili eſt, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόμακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi ſit probabile, quod κόμαξ, *corvus* ſacrum Phoebo.

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, ruditique ab aſinis utrinque

τι ὀπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρῆσιν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πενταχιχίλιοι, καὶ εἰσὶν ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὑπὲρ βαλάνων πολεμοῦντες μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καὶ κἀκείνων ὑστερίζειν τὸν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, ἡ μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή πολὺ ὄφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῆλθε παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ἀγωνίσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀμ-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγιον male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. El. H. Ald. P.* Κἀκεῖθεν *Vorſt.*

21. Οἱ δὲ Σείριον καλοῦσιν] Σείριον δὲ ἀστέρα λέγει καὶ Κύνα καλοῦμεν. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' ᾧ τὸ λαμπρὸν τοῦ καύσωνος καὶ † ἐπιλοιπὸς ‡ αὐτῷ σημαίνει τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

† Ἐπιλοιπὸς] Ἐπιπολὺς C. prave.
‡ Αὐτῷ] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτῷ recte C. & Ext. G.
§ Ἐπισημαίνει] Ita *Salmas.* correxit, pro vulgato ἐπισημαίνεται; idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς.
¶ Τοῦτον edirum eſt; ſed ex conjectura monuit idem ὑπάρχουσι legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

34. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γέγραπται, τερατολόγως· οὓς ὁ παρὼν ὄνος, ὁ ἡμῖν § ἐπισημαίνων τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

bo, id eſt Soli cognatum animal: κύρβεξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertinet, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀερονάρδαξι neque Ἀερονάρδαξιν applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem † ἀερονορέων aut ἀερονορδίων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βληθὶς] Ubi legerem, Πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθὶς δὲ ὑπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθὶς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθὶς, recte. *J. J.*

12. Δυσωμίας] Angl. *δυσωδίας.* *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κἀκείνων] *Vorſtius* κἀκεῖθεν. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπιγῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτρόπων αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τῷ ὀθνείῳ τῶν ἡμετέρων εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐκείνων ὀπίσω βοηθούντων, [a] ἔφυγον ὀπισθοχωροῦντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὀθνείους τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. ἡ δὲ τροπὴ λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἁλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνησκον, καὶ τὸ αἷμα ἔρρει [b] πολὺ μὲν ὀθνείων, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρον ὑπέλαβεν αἵματι Διὸς ὀθνείου τὸν Σαρπηδόνα θανάτῳ.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὀθνείων τῶν ἀεροχνίων καὶ πεζομαχίας· τὸ δὲ τῶν ἀερομαχίας, ὀθνείων τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξόταλον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ὑπικλινεῖς] Alii ἔπασσον ἐγκλίνοντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Ποτὲ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπασσον ἐγκλίνοντες] Γρ. αἱ ἔφυγον ὑπικλίνοντες. *G.*
52. Ὅμηρον] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχέων, ἐξήκοντα δὲ ὁ ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. *V.*

52. Ὅμηρον] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τοῦ Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non convenisse ait *Leo Allatius* Verum errat is egregie. *Strabo* enim eum LXX. cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, *not. ad Euseb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscinderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset; jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimὴ τὸ ἐν ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ὅτι μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ ἀθροισθέντες, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὰς χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει· καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς στερᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἕσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ὅτι τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν πρα-

---

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ποδῶν, cum A. & P. Reliquae Ποδῶν. *M. du S.*

89. Ἔκλειψις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, rectequе πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲ πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσβαλόντες —— καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν οἱ στρατιῶται, τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκλειπτέᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τὴν ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὧδε τούτοις.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅπως τοῦ καλαλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ προτείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητοῦ ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ὑπο-
τελεῖν ἑκάστου ἔτους τὴν βασιλέα τοῦ Σεληνιτοῦ τοῦ βασιλεῖ τῷ Ἡλιωτοῦ, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτοῦ δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸ ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τὸν ἄλλον τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτοῦ μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτοῦ δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque stantuant in medio aëre, ipsique in finibus. Juraruut in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius*; (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Mensruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

a Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. b Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημειοῦ ἀπὸ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ εἶπως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία † τὸ προκείμενον φεύγει † πλεονασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. V.

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωσαν, bene monuit M. de S.

† Τὸ προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῷ προκειμένῳ. M. de S.

‡ Σαφηνείας] Σαφηνίας Edit. Cler. Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καιναὶς ἡδοναὶς ἐπὶ μισγίοις μισθοῖς ἐδηρᾶτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀντιλῶν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσιν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ ἐς σύριγξι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα & Τισσαφέρνη Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τ̃ ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τ̃ ἑαυτῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τ̃ θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ τριῶν ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τ̃ ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύι, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνῃ ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τ̃ ἀνέμου κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τ̃ γαστροκνημίας τοὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτῳ ἄλλο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τ̃ Διόνυσον φησί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἄλλων sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ἐπιχεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τάπὶ τούτοις δῆτα. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις ἔπιν ἀπείμενον. *Et insuper dixit haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τῦ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τῶν δ' ἀπιόντων εἰς τ̃ Ἑωσφόρου κοινωνησάντων; καὶ μετέχειν τ̃ ἄλλων τ̃ βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τ̃ βουλόμενον, ut sit, q. d. τ̃ βουλόμενον ἐκ τ̃ ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis societatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adscitícia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀὴς γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν· ἔστι δὲ τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπωμυῶν δὲ, [d] περικαθεζόντες, ὥσπερ ἢν περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδῆται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖος aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεζόμενοι] Περικαθιζόμενοι A.]P. Περικαθιζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀπεσκάπτει, τοὺς ὑπ' * ἀμαντείων ἐδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου ἀφ-

* Ἀμαντείων] Ἀμαντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.*

σύρει τὸ περὶ Σκυθῶν † αὐτῷ ἰσορρόμβου περὶ τὰ βοτάνης, ἧς καυλοῦσι τῷ ἐκθυμιωμένῳ καπνῷ στᾶντες οἱ ἐκκαθήμενοι Σκύθαι τὸν πυρὸν, μεθύειν ὡς λαὸν οὕτω λέγονται. *V.* (C. *κάπτουσι*· Nihil aliud.)

† Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorst.* de his vide Σφ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φαλλὸς *fuber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *F. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖος, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. καυλαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Vera Hist.* c. 40. f. πταίσαι γοῦν ἀμελήσαντες ἐν τῷ ὠῷ, ὑστερον ἐκπεσὸν ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis secribus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de exlando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* *F. G.*

65. Περικαθεζόμενοι] Angl. περικαθιζόμενοι. *F. B.*

Περικαθεζόμενοι] Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθιζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transcribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐκκαθίζω, καθεσθῆς, καθέσομαι, καθεσθῆναι & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεζόμενος ab καθεσθῆς? Atqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφον) τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἐποθλιβόμενον εἰς κύλικα, καὶ ὑγρόν τι ἀνιεὶς ὥσπερ δρόσον· ὃ μὴν οὐρεῖν γε, οὐδ' ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] συγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσὶ τέτρημμένοι. καλὸς δὲ νομίζεται) παρ' αὐτοῖς, ἢν ψιλός τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται). ὅπερ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς συγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεί, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κάλαχλωμύη.

Ἀπομύττονται) δὲ μέλι δριμύταλον· κέπτει δὲ

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* [e] Συγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι οὐ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ ὀπίσθιος § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς· ἀφ' ἣν καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. *P.*

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνύη.
§ Εἴρηται] C. Εὔρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^Η quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci σκαμβιζόμβοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἰκαβίσθην, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατειρίξατο, ἰκαβίσθη, sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἰκαβίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiastem* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὑπὸ τῇ δρυῒ καθισθέντες ἐτράπεζω. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Roland.* τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς συγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεί] *Thom. Mag.* v. ἀεί. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *aceium*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 2. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem cygnum vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὰν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε ἡ τυρὸς ἀπ' αὐτῶ [d] πήγνυσθαι, ὀλίγον τῦ μέλιτος ἐπιτάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦσι ἀπὸ τῶν χρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ ἡδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην εἰσδύεται.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὑδαλὶ ἐοικότα, ὥσπερ τὰ ἔρια. αἰδοῖ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι πρὸς τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἐς ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπό τινων περὶ τῆς θηλαστικῶν ἰσορρύμων ἀφαιρέσεως. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur.*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. P. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν*, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

ὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ οὖτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [c] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱπποτύπους χιλίους, ὡς διακομίσοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.

Ἐν

[c] Αὐτὸν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλειφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emunguntur*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῷ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἥπαρ] Eleganter pro οὐδὲ ὕστερον, οὐδὲ ἧπαρ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴ] Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος. *mitis*, *remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ τῇ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπεμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφορεῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὸν ὅπισθεν νύκτα, καὶ ἡμέραν, ἐπὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὴν κάτω πλῆθον διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸ λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

[a] Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἰώδη, quasi velit cavere ne ὕυδρον legas. [b] Ἀέρος] *Pell.* an ἄστρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζωξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ὅτι μὴ ἀδικήσουσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae ignis statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic. Somn. Scip.* c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅσους ἴχνους] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχνος. Sed 36. ὅσους bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκενταυρίων] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Λυχνοπόλεως nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

75 ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηϲ), ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηϲ), ὀνομαϲὶ καλῶν ἕκαϲτον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακύϲῃ, καὶ αὐτίκα ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τ' 80 τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐϲτι σβεσθῆναι. παρεϲτῶτες δὲ κ' ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, κ' ἠκούομεν ἅμα τ' λύχνων ἀπολογουμένων, κ' τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα κ' τ' ἡμέτερον λύχνον ἐγνώριϲα, καὶ 85 προϲειπὼν αὐτὸν, ϖερὶ τ' κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην c ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι ϖάντα διηγήϲατο. τ' μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑϲτεραίᾳ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν ϖλησίον τ' νεφῶν. ἔνθα δὴ κ' τ' d Νεφε- 90 λοκοκκυγίαν ϖόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάϲαμεν, ὑ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ὑ γὰρ εἶα τὸ ϖνεῦμα. βαϲιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνοϲ. κ' ἐγὼ ἐμνήϭην Ἀριϲτοφάνους τοῦ ϖοιητοῦ, ἀνδρὸς ϭοφοῦ, κ' ἀληθοῦς, κ' 95 μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιϲτουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, κ' τ' Ὠκεανὸν ἤδη ϭαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ὐδαμοῦ, ϖλὴν γε τ' ἐν τῷ ἀέρι. κ' αὐταὶ δὲ, e ϖυρωείδεις ἤδη, κ' ϖαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ 1 περὶ μεϭημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντοϲ τοῦ ϖνεύματοϲ, κ' ϭυνιζάνοντοϲ, ἐπὶ τ' θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατοϲ ἐψαύϭαμεν, θαυμάϭιον ὡς ἐφηδόμεθα, κ' ἐφεχαίρομεν, κ' δεῖπνον f ϖᾶϭιν ἐκ τῶν ϖαρόντων ἐποιή-

c Ὅπως] Πῶς marg. *A1.* & P. Nil mutant Edd. d Νεφελοκοκκυγίαν] Sic P. *B2. S.* Et ſic *Soulius* in *J.* correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* e Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. *A1W.* Πυρώδεις *J.* Πυρώδης *Fl.* Πυρώδεις *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* f Πᾶσιν] Deeſt in *Fl.*

tarim, eum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνοϲ] Ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνοϲ. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνοϲ, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριϲτοφάνους] *Ariſtoph.* Ὀρν. p. 565. *M.du S.*

98. Πυρώδεις] Angl. πυρώδεις. *J.B.*

Πυρωείδεις] Ita A. & P. Reliqui πυρώδεις, niſi quod *Fl.* πυρώδης, *Junt.* πυρώδεις habent. *M.du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. κ' ἐνδιδόντων φυγῆ. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Fenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

ἑτοιμώμεθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ σχεδὸν κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ τροπὴ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὸν θάλατταν, ἀφρῷ τε περιχλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλέφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ὁ μέντοι ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κύτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἐς ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσπάσιος. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μέμνηται] Μίμνηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τῶν pro τούτων ac mox iterum τοὺς ante ἀναβαίνοσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῆν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀπορῥύψοντες legendum. Sed ἀπορῥύψαντες voluit, a ῥύπτω *abjergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) οἱ πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἡ χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἐωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν [e] κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατύ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἐῴκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὅτι πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὸ μὲν ναῦν ὑπερηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναχαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

καὶ

[e] Κῆτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεοὺς λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συναίρεται] Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ion. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῶτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum: Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Ceto* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῆτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῆτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii.* Ediderunt autem in *Polluce* κῶτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῶτος. At verſa vice L. 2. p. 171. κῶτος dedere, quum Mſſ. ibi κῆτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῶτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῶτος & ſimilia, quae circumflecti amant. Verſio Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

Ὀξίνης] Ὀξίνης

καὶ παμπόλλα κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἐωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἀναστάντες εἴ πως ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ μὴν ἠδανόμεθα, φερόμενοι αὐτῷ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ ἀγωγῇ ἐγεγόνειμεν, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, διασκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος. ὕπου δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ' ὀλίγον, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀγαγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μᾶλλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτοῖς διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοι παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ παρέχοντι τούτῳ θηρίῳ, ἐφ' ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλ-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

a Ὀξίως] Ὀξίος Fl. male. b Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat M. du S. Sed nulla Ed. id habet. Fl. vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

34. Ὀξίως] Florentinae lect. ὀξίος malam esse, vid. mox cap. 40. f. M. du S.

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. M. du S.

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. Bergler. plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. J. F. R.

90. Ὁ δὲ, ὁ πρότερον, ἔφη, ἡμῖν &c.] A scopo aber-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & pro-
lixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non
solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione
huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appositisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae*
caussa patria egressus cum filio, quem videris, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave gluti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-

Θομεν δὲ νῦν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ποῶν, ἢ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, εἰ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἢδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπῃ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· παρατεθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ ἀέρι πλεῖν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μὲν παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, σκεύη φορτίου κομίζων ὅπῃ νεὼς μεγάλης, ἣν ὅπῃ τύχοι ἐν τῇ κήτους καταλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν ἦν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῇ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος δειμάμενοι, τυτθὸν τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

[c] Κατειργμεθα] Κατειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *J. H. P.* &c. & Cod. P. [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita transtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. *L. Bos.*

σιτώμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶ-
τε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολ-
λὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστον οἶνον γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε κάλλιστα καὶ ψυχρο-
τάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων
ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα
δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας
ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία
τῆ θηρίῳ, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ὑπο-
θυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ἐστὶν οὐ πόρρω ἐστὶν
ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον,
ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπῆς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμε-
θα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ
ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καλα-
πόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem & viginti.

35. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in cete? Multi vero, inquit, iique inhospi-

[a] Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Aristoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπίλουν *Bisetus* ait metri caussa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λουόμενος non λούμενος sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομήδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοίοις, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam fele, si id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομήδητες] Τριτωνομήδητες appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτας, sive *stellionem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀφροδίσιας observatum est. *J. M. G.*

48. Θυνοκέφ.] In *S.* κυνοκέφαλος. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννος.] Θυνοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκέφαλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. *J. M. G.*

Θυννοκέφαλοι] Etsi *Parisina* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali*, expressum erat, unde facile patet quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et sic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coislin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ ὠθισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τὸ λιμένι, καὶ παρεκελεύοντο ἐς ἑαυτούς, *& se mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πεπειραμένοι] Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δόκιμα τὸ λεῖον εὑρημένῳ συμβουλεύεται. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hoſpitales, & figura horribili. Occidentales enim partes ſilvae & verſus caudam ſitas, Tarichanes (Salſamentarii) habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, ſuperiori parte hominibus ſimiles, inferiore autem muſtelis. Minus tamen hi injuſti ſunt reliquis. Siniſtra vero Carcinochires, (cancrimani) & Thynnocephali (canicipites) qui belli ſocietatem atque amicitiam inter ſe fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pſittopodes, bellicoſum genus & curſu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, deſertae ſunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Pſittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis oſtrea.

36. Ac talis quidem eſt regio. Nobis vero videndum eſt quomodo poſſimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.

ξένοι, ἡ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια ἡ ὑραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, ἡ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, ἡ θρασὺ, ἡ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, ἢ τὸ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτης, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἥττον μέντοι ἀδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουράδαι, ἡ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώταλον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλύζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσιν ἑκάστου ἔτους, ὀστρέα πενταχόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

[b] Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυνοκέφαλοι *J. Ald. B2. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P. & S.* [c] Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττόποδες *Solan.* [d] Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *Fl.* ſola. [e] Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. B2. S. & P.* notat *M. du S.* [f] Βιοτεύσομεν] Eſſe conſtantem lect. notat Idem. Sed *Jenſio* monente ego correxi.

praeter alios ſic ſaepe *Demoſthenem* loqui, ut ἀτιμώσει τιμὰς. &c. Noſter ſupra *Deor. Dial.* XIV. fin. θνητὸν πεπωκώς τὸ ἰρόμβιον. Ac non ſemel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jenſ.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienſes qui praedia poſſidebant, & qui ſervos. Licet & alibi id ſignif. quod poſſidetur. Vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 4. Ibid. verſ. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam ſit, qui *emtus* eſt; vide commentt. Sed & praeterita paſſiva aliorum modorum interdum ſic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἰδιδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἥδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam ſufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώταλον] *Pſittopodes genus bellicoſum & velociſſimum.* forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes inſtar paſſerum. a ψίττα paſſer ſc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis ſcriptura ex phraſi petenda eſt admodum inſolenti, quae in Λεξ. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην ψίττων καλατιόνας, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non eſt, ut viſum fuit *Micyllo* ſomnianti vertere, *ſed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; ſed ut recte *Benedictus*, *contento curſu rus ivi*. Unde lux *Heſychio* in voce ψίττα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut ſaltem adi *Epiſt. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, ſic emendata, leges. ὃς δὲ ἐλαφρὸς ἐπτέρυξι μαλακῇ θρασμὸν βουλεύσουσι ἐκ τῆς ἐπαυλίου ἐς τὸ ὄρος. ἡ ὄρνις ψίττων καλατιάσασα ἄτερπεν ἐκ αὐτοῦ, πᾶν αὐτοὺς τοὺς πίνακας ἐκπλήσσουσα. Lege itaque ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, ψιττόποδες. Rationem hanc eſſe nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψιττόποδες ut cum παγουρίδαις ſocientur melius: piſcium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic ſibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆττων etiam adhibet noſter Ἀνάχ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare auſim, quia ſaepius idem nomen eodem modo ſcriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum ſcripſiſſe, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum eſt, βιοτεύσομεν. *Eſt autem operae pretium ut proſpiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri ſimus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, τ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; εἶδεν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. ἴεμεν, ἔφην ἐγὼ, ἄμεινον ἂν ἔχοι μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀόπλων, αὐτούς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦ Φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τ προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπεροπλικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῆσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὸ μὲν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, [a] ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅπισω ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τ μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ παραπαρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τ ἡμέραν, καὶ τ νύκτα, ἐπαυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quos vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbe cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguridae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμβοι] Ἐξαπλισάμβοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A1. P.* & *L.* Ἐξαυλισάμβοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. Ba.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. Ba.* & *S.* Τρίγλαν majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξαπλισάμβοι] Γρ. ἐξαυλισάμβοι *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμία esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galas.* IV. 2. ἄχρι τ προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξ-

spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re adsunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes maximo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo post caduceatoribus missis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin postridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis in mare inde desiluerunt. Nos vero tota lustrata regione, quae jam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖν⟨ος⟩ ἀνατήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἦν ἡσυχίαν ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοὐλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀπῃτοῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἅρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδητῶν. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐπηυτόν μὲν ἦν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πεμπτῇ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἄπαξ γὰρ δὴ τοῦτο καθ' ἑκάστην ὥραν ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαί-

[a] Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκεφ. reliquae. [b] Conf. supra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hist.* c. 62. [c] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. [d] Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd.

77. Ἐξοπλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impressi omnes ἐξευλισάμβοις. *M. du S.*

Ἐξευλισάμβοις] Vulgatam servavi, etsi ἐξοπλισάμβοις intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare *e tentoriis, tuguriis, excitis*; quasi oppositum τῷ ἐναυλίζομαι. Et sic video Cl. *Gesnerum* accepisse; at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. *J. F. B.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino supra c. 35. *Parisina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. B.*

μαίρεαζ τὰς ὥρας) ἐς δὲ ἓν τῷ δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆς θηρίου, καὶ πάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων θαυμασιώτατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὑπὸ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ὑπὸ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὑπερμήκεις μὲν, καὶ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὸ περίμετρον. ὑπὲρ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νησου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὑπὲρ πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὑπὲρ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὑπὲρ δὲ τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὕλην, πολλὴ ἐνῆσαν ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτοῖς, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, [d] ἢ ἤθελε ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelso in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. absurde ἅπαντα ἂν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adsentiuntur *J. Fl. H. Ald.* P. c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & B1. Σταδιαίων male B2. Πέντε σταδιαῖον *Fl.* d Ἧ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἷ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Καρύλλου ἰδίοντο] Τὸ τοῦ Ὁμήρου ἀλεγεινῶ περὶ * Διομήδους, τὸ Δαναοὶ οὐκ κόμης τε ἐ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδη, reliquaque ex *Hom.* in mott. indicato restituta, decrat enim vocabulum πῦρ, & δαῶ iui, misere scriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἁπάντων ὧν] Quanquam sic etiam ferri possit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι ἐ ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum. quem LXX. fuisse existimo. Sed res nihili est in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖα supra c. 22. & ἡμισταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ἓν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἀλλήλοις ἐπιστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνπρασσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅτι τὰ πρῶρας τελαγμῶνες, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐξώγρᾳ δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις [e] ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ [f] σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ὀνομαζόντων ἀλλήλους, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ὀνομαζομένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τοῦ πολεμίων καλαδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τοῦ πλείστων ἐπεκράτησαν,

[e] Ἐπερρίπτουν] Ἐπερρίπτων male *J.* [f] Σπόγγοις] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

διαίους hoc cod. cap. *J. F. R.*

51. Πῦρ ἵν'] *Homer.* Il. Ε. 4. *M. du S.*

54. Ἢ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis ἀ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγους] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν προυσάμεναι] Nimis ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi.* *J. G.*

Ibid. Πρύμναν προύειν] Imperitiſſime vertitur, *at illae puppim proverterunt, ſe fugae dederunt.* Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis πρύμναν προύειν, hoc Latinis *inhibere remis.* Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὀπίσω τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες· ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ σπάργανα, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπι τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὸν ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τὸν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ᵇ ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τοῦ ὑραίου, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe moriturum beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατίδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Σωκράτης φησὶ — συνάγειν δὲ ἀπάσας τὰς πόλεις, ἂς προσαγορεύειν γελοιαστάς. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitavisse, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefeciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλον hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Ma-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius , & si hiaret , statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus , nisi quis illo hiante discunearet maxillares , quominus claudere illos posset , periculum esse , ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus , & aqua quam plurima impoſita , & neceſſariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· χεῖρον γὰρ ἀνέχασκε καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρῶτο , καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ κῶος πρίξειε τὼς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καταχλειοθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ὕτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τῷ ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὑπιούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

2. Nos vero extractum navigium , & per dentium interſtitia traductum , ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo , ſacraque re Neptuno facta , ibidem prope tropaeum commorati triduo , quod malacia eſſet, quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque , ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi : deinde borea flante vehementi , frigus magnum oritur , a quo totum mare congelatur , non in extremitate modo , ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus : ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem ven-

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν χασμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ μὲν τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (χειμερία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν· ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τοῦ ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετρῶντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας περιθέειν ἐπὶ τῆς κρυστάλλου. ἐπιμύοντος δὲ τοῦ

[c] Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. [d] Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. Μεγάλαις δοκοῖς] Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet *Thomas Magiſter* , incaute ſecutus eſt quam illic inveniebat ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent μιγάλαις, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον , καὶ διὰ τῶν χασμάτων διαγαγόντες , ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes* , inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatiſſime hic nugantur omnes , & illud explicare nihili eſt. Verte , *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνην μὲ τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο , ἐξάψαντες αὐτὸ τὰ λάτνια. Et tranſlate in Amoribus , ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἔφερον. *J. G.*

41. Ἐπάγη] Ridet. At noſtra aetate ſatis jam compertum eſt, mare ipſum ſub Arcto , hibernis totis menſibus , glacie rigere , & vix aeſtivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν οἱ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τ γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, τοῖς ἀναλισκομένοις χρώμενοι σιτέλλοις τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τ ναῦν πεπηγυῖαν ἀναστάσαντες, καὶ πετάσαντες τινὶ ὀθόνῃ, ἐφερόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὑπὸ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

4. ... cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καταξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ὀπὶ τ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἔξιν. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τ Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ὑπόγραμμα. ὅσον δὲ χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

3. Trecenta ferme stadia navigaveramus cum delati sumus ad insulam parvam ac desertam. Hic aqua hausta, jam enim defecerat, confectisque sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, sed lac expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

[a] Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῦρ ἀνακαίοντες] Εἶτα βωμολόχε, οὐκ ἤμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεθαποιεῖσθαι, καὶ πῶς ἐχὶ * καλακλυσθέντες τέλεον † ἀπωλώλειταί; οὕτω ἀπίθανος ἡ πλάσις ὡς πρὸς τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλακλ.] Καλακυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non semen addens unde conjicio itaque eum maluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλώλη. quod non improbem. *J. F. R.*

† Ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut suspectum notaverat idem; vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, melius sensum praestat, quam προσελθόντες *accedentes*;

42. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*
Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio sit

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cafi*) Salmonei filia, hunc sibi honorem; postquam hinc discessit, nacta.

τῶν τῇ χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἐπεὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην τῷ παρὰ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμήσαμεν, αὔρας μού τινος παρεμπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὕσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι ἐπὶ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅσοι τοῦ πελάγους ἐπιθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὑτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνωδοιπόρουν ἡμῖν προθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐκέλευον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, εἰς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὅπου μεγάλη καὶ στρογγύλη Φελλοῦ καλοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προὐπέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ὀσφραίνεσθαι τὴν εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. supr. *Nigr.* §. 18. (ex divis. *Hemsterh.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Ὑς Δ. XIII. & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam est Φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεῖς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Συνωδοιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν] Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτόν τι ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡδόμενοι δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθορῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε ἀφυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴς δὲ κῶφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι ἀφαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κιμμμώων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ὑ Θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γέγοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a rosa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιπέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιέχυτο, ὑπέλαβε, προσέβαλλεν, προσελάμπαζεν. V. (προσλάμπαζεν V.)

28. Ἐπῳμώντων] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπῳμώω utitur Ἐρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. *Dwarsfluiten*) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγξες, καὶ κάλαμοι πρισβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ὑ Θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τὸ πρόσωπον ἐπαί-νους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντα] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καλλιγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καλλιγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαλλιγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλλιγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλλιγορεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μενιπ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλλιγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Gruev.* ſentiens ἐκαλλιγ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίρθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προιόντες δὲ ἀφ' λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ὃ τι μέγιστον παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὃν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε χρὴ μή· [e] καλήγορεῖτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸν ἑλλέβορον, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. El.* Nihil mutat P. H. *J. P.* &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιπλόοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male *Fl.* *e* Καλήγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορεῖτο vult *Graev.* male.

37. Ἐβανθοῦς] Γράφεται ἰὰνθητος (leg. ἰὰνθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλήγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκάτην. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτὸ ἐκ ἧκιστα Μηδίσμος, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Elian.* V. H. III. 19. λαθοῦτος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐσφαιροῦτο — τὸ δὲ σφάιρωμα κατηγόρει αὐτῶ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξίμινου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zenx.* §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, διδύκεισαν, pro ἐδεδύκεισαν diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ἤυχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ἤυχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φέρασας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸν ἑλλέβορον] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. dnS.* Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀμφισβητούντων, ποτέρῳ αὐτῇ χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῇ, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῶ γάμω ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερᾶ χωρίᾳ ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. ὁ δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ὅπη πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὴν μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὴν ἀποδημίας, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὴν ἀποδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium; Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſſa tot laborem, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. Μίνως *J.* & *H.* b Οὕτω] Edd. omnes. Οὗτος melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὗτος] Sic lego pro ὅτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πόλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμου] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *ut navim ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βαμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχῶν ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυίλους] Πόλους, ἔρυγμα, ἐμβασὴν. ἔνθα λέοντται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύρεος. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὁμοιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc sua sponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumposita Smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros terrae est, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in soliis ros calidus.

12. In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse id

Τεντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀπορρυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἤγόμεθα, [c] εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος πρόκειται σμαράγδινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν πομπαῖς τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τοῦ κινναμώμου ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἔστασι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, περὶ τοῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μή ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* sola. [d] Κιναμω.] Κυναμω. *J.* & *Fl.* Κιναμ. *Bz.* & P. Κιννωμω. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἄφαντοι. *Coll.* Nostrae Edd. tamen recte in vulgatam conspirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd.

8 5. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης διεξῆλθον. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφαντοῖς. *G.*

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* ansam dedit; quam, quia jam hujus loci non est, omisimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & seqq. ut quam haec illis similia sint, videas. *M. du S.*

† Οὗτοι] Οὕτω Edit. *Cler.* Sed ἔστι recte in V.

pud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τῷ δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina versio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J.G.G.*

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ἀ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιαύτῃ μένει. ἀ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. χειμῶνα μέντοι καὶ ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρῳ φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, φυκιὴ, ὑπισκιάζουσα τὸν κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τοῦτο γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

quod videt : ſunt enim quaſi umbrae evectae non nigrae. Seneſcit nemo, ſed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos eſt, neque dies plane clara. Sed quale eſt mane diluculum ſole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempeſtatem norunt. Semper enim apud illos ver eſt, & unus flat ventus, Zephyrus.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens : ſtragula de floribus ſubjecta habent : miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus eſt ; ſed ſunt

a Ἄρτους ἐτ.] Ἄρτου ἑτοίμου Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὸ θουλὺν τεραπολογούμενα ἐπισκεπτεται. V.

26. * Ἄρτου ἑτοίμου] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτου ἐκ τῆς γῆς ἀφικνοῦνται δὲ καὶ ἀφέρουσιν. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θραπολογούμενα τῆ Ἀσσυρίων ἀφικνεῖται. V. (Vid. Philoſtr.)

* Ἄρτον ἑτοίμου] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur : hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscíniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luscíniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ϗ ἀφαγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων ἐμβαλόντε, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καλαύλῳ αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑποπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσιν ὠδί· νεφέλαι φυκναὶ ἀναστάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ πολάμου, καὶ ἐπισᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἐπιβλιζόντων, ὑσμὸν λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῆ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾄδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καλαρχόντων.

Mé-

τ Τρογήσας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας rectae aliae. ϗ Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. *M. du S.*

23. Ὀπώραι] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακίνα, μῆλα ἀπίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorst. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοεπείᾳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες ἄγουσι.

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων ὧν τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, ἢ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρᾳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, ἢ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, ἢ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, ἢ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, ἢ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, ἢ τοὺς σοφούς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ ἢ Σωκράτην τοῦ Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μὲν Νέστορι καὶ Παλαμήδει· περὶ δὲ αὐτὸν πᾶσαι Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ἦν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειλῆσθαι πολλάκις ἐκβαλεῖν

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum; multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Περὶ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. b Νομᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελήγχθη *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ νοῦν τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Περὶ] Angl. ποδὸς. *J. B.*
Περὶ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Περὶ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ποδὸς τοῦ πίνειν. *J. F. R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*
85. Νομᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἔκτισιν c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀνὰ πῆν.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non compa-

ret.

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus; primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopensis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum consurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλη ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐσχεῖ. Πλάτων δὲ μόνος ὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μὲν τοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τὸν τρόπον, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ἐπὶ πολὺ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τ τ ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι ὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τ ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ,

οἷ-

[e] Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. [f] Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φὴς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. *M. du S.*

Ἀπὸ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδλιεχοῦντα μὴ Νέστορος] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. *J. M. G.*

10. Ὅστε γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἑταιρικὸς ποιῷ καιρῷ δὴ γαμεῖ; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβύτερους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ἐ καλὰς εἶναι διὰ τὰς γναθίας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τ πεῖσαι τῇ πεισθέντι συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide supra B. πρασ. c. 23. & Ἑρμο. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημιακοὺς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes. qui etiam observat μιτάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀπηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, εἶτα πρὸ εὐθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναχρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμοῦ τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτῷ ἐπιορκεῖν καὶ ἐγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt, qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ἔστιν. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο...] Vide quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16. in eam rem attulimus. *M. du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀφ' τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* 9. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτὸς] Necessaria videtur *Vorſtii* emendatio, scribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut *Crassollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M. du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, syneſi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorſtius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἔφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Anthology.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατα-

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, κ᾽ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς ὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, κ᾽ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ᾽ ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὴ ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, κ᾽ τοῦτό γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τ᾽ προσηγορίαν. ἔτι δὲ κ᾽ τὰ ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ᾽ ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· κ᾽ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καλεγίνωσκον δὴ τοὺς ἀμφὶ τ᾽ Ζηνόδοτον κ᾽ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τ᾽ ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ᾽ ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τ᾽ μηνίδος τ᾽ ἀρχὴν ἐποιήσατο,

[a] Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. [e] Εἰσέτι] Εἰσέ—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. [d] Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, σὸν, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. [e] Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. [f] Πολίταις] *Alii* πλείοσιν *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* [g] Καλεγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλείστοις] Γραι τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καλεγίνωσκον] Σημειοῦ λέξ. τὴν σύνταξιν, τὸ δὲ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καλαγινώσκω σου τ᾽ φλυαρίας. ὁ δὲ ϵ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὧν Ἀττικῶς ὁ συντάξας. αὐτὸ δὲ τὸ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντιουμένοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καλαγινώσκω αὐτὶ τοῦ γελῶ ἢ λέξεως εἰλῆφθαι. *V.*

* Ἐναντιώμενοι] Ἐναντιώματον male Ed. *Clav.*

57. Κατεγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἐρημον δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε ϵ τ᾽ μετ᾽ ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταυτῶν τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε ϵ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph* Eq. vers. 46. Οὗτος καταγνοὺς τῶν γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. ϵἴρηται ἡ κατὰ εἶναι καταμαθὼν ϵ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῶ μαθὼν. &c. quae ap. eum sis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μηνίδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum

σαλο, καὶ εἶπεν ὃς, ἥτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τὴν Ἰλιάδα, ὡς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γάρ τι ἐπυθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῖντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet*? Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe*. Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκοψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ *περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. *Y. F. R.*

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe.* *At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem ilico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Daviſii*, quem conſulendum Cl. *Hemſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* ſ. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Daviſ.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Daviſius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τ̃ ψυχῆς τὰς περιόδους. ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν ἐς θέατρον, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπημμένος· ὑπ̃ μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγών, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατήσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν ἓν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τ̃ πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου παλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέ-

Da-

b Κᾶρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάμπος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *ναοὺς*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

79. *Ἔσχαψε*] L. *B2.* & *S.* In reliquis prave *ἔσκαψε*. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸν δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. τῦ *ποδὸς*. *aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὐφορβίου] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. Πανθοΐδης] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ὃν τὸν Πάνθου ἀπαθῆ γέροντα ἴδῃς. Sed in praef. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Nocyom.* *J. F. R.*

89. Θανατούσια] Eccere ! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput ! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Patterus*, qui eum caetera emorperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλαι μὲ ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus ? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem ; immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario pateat prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάρος. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut κᾶρος aut Καμπος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὅμο-

θαπται, ἡ Ἐπειῶ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίου δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. ἢ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγώνων συντελεσμένων ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τοὺς φρουροὺς ὑπερκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπι τὴν νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν περὶ Σκείρωνα,

23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* sola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλειν τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖνοι * ἄγριον παρ' ὅσον ἀταιδὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεπωτάτας ἐπινοεῖ κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἀμὸς ἦν ὡς ἐ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους καὶ ὡς ἐκράτει ἕωλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος ὁ Ἠπείρου βασιλεὺς τεμαρηλικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀγρὸν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Clar.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui p[illegible]gmam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένοι.

2. Ὀμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiae filius, qui Thusii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos suos humana carne altret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίνυν.] Schinin insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίνυν.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίνυν.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἡσσόνος] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 10. scribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρώα καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τοῦ πληθυντικοῦ, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐστάσατε τοὺς ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἥσσονος. Ipsa quoque haec vox Ἥσσων, ἥσσονος, deterior quam ἧττων, ἧττονος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἥσσονι καθίζοντο ἅρμοσι. In *Ver. Hist.* Ὄρνεα ἐπὶ τοῖς ἥσσοσιν ᾄδοντα. Ibid. Πλησίον τοῦ ἥσσονος ἐκαιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jensio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτιλω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ὅπῃ ἕκαστον ἠιόνος· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καλλιρθώσαντος. ἱστορεῖ δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ τάχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ χρηστήριον, καλός τε καὶ μέγας κῆπος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκραδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

[c] ἑταίρους] Ex Cod. L. ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορήματα ἀξιστόρει. *V.*

23. Παραδόντος] Τῶν ἄκρων βουλομένων ἀλλαχόθεν αὐτοῖς τὸ νίκαν ἐκ Ἑλληνίδος φωνῆς λαμπρύνεσθαι τὸ † παραδόντος ὄνομα. *V.*

† Παραδόντος] Ex *Xenophonte*, *Pollucе* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiaste* libro scripto, si virbi doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plut.* 11. C. *Συμπόσ.* 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δήλιον. *Plut.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Democrate discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰκότως δέ τινας τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ἐμῶν τυγχάνει. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressserint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρας legendum monet ἑτέρας, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπιδείκνυσθαι celebrasse, patet ex sequentibus. *J. J.*

Ἑτέρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vossii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑτέρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Voss. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες ὖν τὸς νικηθέντας, ἐδησαν, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, ᾠ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία [a] κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μῶσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἐν κυάμοις ἐφησαντες, ὅσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ὀπτήσια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὀπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γὰρ καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρόπινον, καὶ μόνοι ἐξανιάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

a Κομίζειν] Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. c Ὀπιμανῶς] Ἐπιμανῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπιμανῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπιμῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημαίνει δὲ τὸ ἐπιμῶς, ἀντὶ τοῦ ἰφιλωτικῶς. ἐπὶ τῆς τὸ ἐπιμάζει τὸ ἰφιλωτικῶς σημαίνει. *V.*

* Οἱ δεῖ σημαίνει V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi fortàn a natiuore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonon, de quo *Bentleius* in epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης· καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς, sed ἐπιμῶς legi vult, idque exponit ἰφιλωτικῶς, addens ἐπιμάζειν notare ἰφιλεῖν. Ubi ἐπιμάζω alibi occurrat, ignoro; mihi hoc referendum fit τὸ, Ἐπιμανῶς ἔχει, quod *Hesychius* exponit, ἐπιπαντῶσαι in editione Florentina plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπιμῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. J.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσαι neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. *J. J.*

56. Καλωδιπρόμβους] Flor. καλυδιπρόμβους. *J. B.* Καλωδ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est καλ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas καλωδιπρόμβους. *M. du S.*

63. Ma-

ſufugere in quandam adjacentium inſularum, ſive in Phello, ſive in Tyroëſſam. Conjuratos autem olim adſumſerant tres ſociorum meorum audaciſſimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui noſſet ab eo ſe prohibitum iri. Cum vero viſum eſſet, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praeſente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adſumta Helena, feſtinanter avecti ſunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum ſenſiſſet, clamorem ſuſtulit, aſſumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre ſe navim, dicebant ſpeculatores, quae multum jam abeſſet. Itaque impoſitis Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, aſphodelinam, juſſit *fugitivos* perſequi. Hi ſtudioſe navigantes circa medium illos diem aſſequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëſſam; tantillum aberat, quin aufu-

κεῖσθαι ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν Θρακικῶν νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὸν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συναμύντας δὲ πάλαι προσελήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμῷ παρῶν ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεσαν τὴν βουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κατακοιμηθείς) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ἐπὶ σπεύδης ἀπῆχθησαν.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἧκε, καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ραδαμάνθυν. ἡμέρας δὲ ἐπιφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν οὐκ ὀλίγον ἀπέχουσαν· ἔνθα δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ραδάμανθυς πενηκοντόρους τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες καὶ μεσημβρίαν καλαλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τὸ γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρόεσσης, τοσοῦτον ἦλθον ἀφαδρᾶναι· καὶ

e Ἐτυίμου] Ἐτοίμου male *Fl.* ſola. *f* Κωλυθησ.] Καλαθησόμενος Edd. plurimae, καλυθησόμενος *F.* & *El.* unde καλ. prima producta feci. *g* Πολὺ] Οὐ πολὺ *F.* *h* Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρῆμεν] Οὐ παρῶν, ὡς οἱ ἄλλοι κεῖται, ἢ τύχη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γρ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adſertam, infra hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 40. *F. F. R.*

68. Πολὺ ἔσπερ.] Flor. *ἐ πολὺ*, male, & aliter Interp. *F. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαδρᾶναι.] Interpres: *Tantum via emenſi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapſi fuiſſent.* Ita infra 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἦλθοντα κατισχύσαι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pſeudomant.* c. 57. ὥσθ' τοσοῦτον ἦλθον ἀποθανεῖν. *Poſtquam parum abfuiſſet, quin periiſſem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαδρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & ſupra c. 20. in verſione corrigendum monuit, id Cl. *Geſner.* etiam non viſa illius animadverſione, ſponte praeſtitit; quare illa *Vitringae* omittere potuiſſem; at eum, etſi levioris res eſt momenti, ſua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opſop.* tamen id in Luciano non ſemel recte reddiderat. Et ſic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Paſt.* 2. p. 62. ὥσθ' τοσοῦτον ἦλθε κακεῖ. *Parum abfuit quin...* Adde Noſtrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὥσθ' τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugiſſet.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὡς παρὰ τοσοῦτον γιγνόμενον, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo diſſentio*; quod & *Scholiaſt.* ſic exponit: τοσοῦτον ἀφίστασθαι τοῦ τὰ ἐτέρα ἀφαγγέλλοντι. &c. quem vide. *F. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀναχρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἡνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανησόμενος. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἔτι ἀφίξεως πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τύπιον παρεδείκνυσαν, πλησίον σφῶν δείσαν. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεως μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπαινέσαι προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτην δὲ ἐκείνην τῶν ὀνείρων ἡ πόλις

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somnio-*

rum

a Ἡνιώμην] Ἐκστιώμην Schol.

86. Ἐκστιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῆς ἀφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum; & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contemtis, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

ἔμετ' αὐτλιὼ δὲ, ἡ δ' Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὥρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τοῦ εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὴν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χειμὼν ἦν, συνεσκιάμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδὼς, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, [d] τῇ ἐπιούσῃ ἀνη-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. [d] Τῇς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὴ] Ἐπίλαμψις τῶν σύντομος· τὰ † μέσα τούτου κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὰ δὲ ‡ ἐκείνης. καινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῇ ἐπιούσῃ· ἐν δὲ § τοῖς πρώτοις Ἀττικῶν. εἰ ἄτοπος ἔπειν μείνας ἐκείνης τὴν ἡμέραν. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέσου λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γράφ. τὴν ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέσα τούτου] Mss Ed. *Cler.*

‡ Ἐκείνης τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γάρ] Lege ἄτοπον γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλήνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* No. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους . . . . καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας εἶναι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Δωριστὶ] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀπηγόμην, τ῀ ἡρώων ξυμπεμπόντων ἔνθά μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τ῀ Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τ῀ πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τ῀ εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κύματα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητον, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπλωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσον πιττίνην. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφον ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν ἂν ἄλλαις ὑπεροχόμεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα χρημνώδης, καὶ [d] ἀπότομος, πέτραις καὶ τράχωσι καὶ σκολοπωδίαις δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς χρημνοὺς, προϊμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀπορφίαν τ῀ χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅτι τ῀ εἱρκτίου, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τ῀ Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἕδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντη ἐξηνθῆκε, κύκλῳ δὲ πολαμοὶ τρεῖς ῥέον, ὁ μὲν βορέου, ὁ δεύτερος δὲ αἰ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii caussa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiissemus, statim cum teter odor nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non accessimus: in quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis & aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & aculeis undique efflorui, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter san-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. *Εἰ*. Ἐν *J.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπλωμ.] Sic *J. Bz. Fr. P.* &c. Conf. supr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. d Ἀπότομ.] Ita dedi ex *El.* Ἀπόξυρ. Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πέτραις καὶ τράχωσι. *V.* 59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ἐξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τοίχῳ. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεχισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. *G.* (Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥαψ. Διό. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *M. du S.*)

in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive ι vocalem per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρ.] Meadose in omnibus impressis, exceptа *Fl.* legitur ἀπότομ. Vid. Ῥαψ. c. 7. & in Ἐσχ. c. 8. Recte etiam scribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχίσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non sunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia *Plu-*

sanguinis, intimus autem igais: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres annes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Athenienses. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & caussas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiri essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim accemat@, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἔστ@ καὶ [f] ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδ@ δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ προσηγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς ἕκαστοι κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδι@ ἦν, καὶ Ἡρόδοτ@, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ἐν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πρὸσω τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδ@ εἰπόντι συνῄδειν.

Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ὅτι ναῦν, ἐν ᾗ ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμεν@ τὸν Ναύπλιον [i] ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσ@, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαγε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι προσπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

f Ἀπέρατος] Sic *F. Fl.* &c. Ἀπείρατος *P.* sola. *g* Καλίζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Καλίζουσι male *F.* *h* Περὶ] Sic P. & Edd. praeter *F.* quae Περὶ. *i* Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέστελλον *Coll.* Prius tuentur *Fl. F. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἰτά σοι βαμολόχοι τινὲς, οἱ ἱπποφίλιται * τούτων ὕπνα. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γρ. ἀπέστελλον. *G.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τούτους ἱπποφόρβους vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχῶσι, a τραχὼν, τραχῶνος. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνι scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut l. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *F. F. R.*

Ibid. Oudi] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἐντεῦθεν δὲ οὐ αὐτὴ, οὐδὲ ἤπειρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *F. F. R.*

68. Διὰ παντὸς] Forsan ἀεὶ παντὸς. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *F. G.*

96. Πό-

προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸ [b] Ὕπνου λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, πρὸς δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλους εἴδομεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμήρου, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πόλαμὸς δὲ περιῤῥεῖ πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλούμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι εἴσεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκε, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τοῦ Βλαχείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *J.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνου] Ὑπνιου *Vorſt.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. J.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλίλως ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὸν τῶ ὀνείρων πόλον καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ϵ ναρκωλικά. *V.*

14. Δύο μὲν] Ἄγαν (1) ἰμφρόνως πρὸς τὸ τ βλακείας πεδίον (2) ἀπολίνων πεπραγματεύται, τὰς δύο τ ὀνείρων πύλας πύλας καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι ϵ κερτερὸν, τὴν δὲ (3) καραμένλω καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτὸν ϵ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι ϵ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ϵ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ κερτερὸν ϵ ἀμέλαπίητον ὑπίκτυνται. (4) καὶ ἔστ' ἂν μέλαβάλλοις (5) πιφυκέναι ὄσους εὐσεσίᾳ ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνδύεται, τοῖς δὲ ϵ μελακοπαθείᾳ ἂν τὸ τ ἐλπίδων ἀσάθμητον, ὅσοις τῷ

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἰμφρόνων καί.

(2) Ἀπολίνων] Ἐκκλιπτ. C.

(3) Καραμένλω] Ed. *Cler.* male καραμέλαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ἔστ' ἂν μ. π.] I. e. quia abundant ἀνόιας C.

(5) Πιφυκέναι] Πίφυκε tantum legebatur in edito; ſed mu-

μενα *M. du S.*

ϵ ἐλλοίπει τ ἴμφρον γνώμης ὀψέ ποτε (6) τῷ κάρῳ ἀνενεγκεῖν ϵγένεσθαι, καὶ τ τοιοῦτον ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίταν καλαλλήλου τ φροντίδων ϵ τὰς ἐνύπνια ὠφελοκολουθεῖν. ἄλλας τι ϵ καραμένλω τὴν πόλλω ἐκείνῳ ἀπέκλασιν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τ ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἄρια γὰρ τῷ ὕπνῳ ϵ αὐτὰ αἴχεται. εἰ δὲ ϵ πλέτῳ καὶ δόξα, τοιαῦτα ϵ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀπαντῶντι ϵ (7) εἰς ἀμυθησίαν εὐκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἁράσμια, τῷ ἥδονται ϵ εὐφραίνοντι (8) ἐμβριτικά τι καὶ ἀνακόλυτα. *V.*

(6) Τῷ κάρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καρῶν, dedit, & mox καλαλλήλων pro edito καλαλλήλου dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμβριτικά] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur νυκτικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adicripſerat *Solanus.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλῳ] Lege πόλῳ. Quanquam enim *Eburneorum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinqua-

rum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae versus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos trans-
ivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram est Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata est:
ad sinistram Somni regia. Hic scilicet a-
pud illos imperat, facitque sibi Satrapas
& imperii sui vicarios duo, Taraxionem
Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) &
Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Ima-
ginarii.*) In medio foro fons est, Careo-
tin (*Gravisomnem*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis est & oraculum, cu-
jus antistes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) somniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque
natura eadem, neque species: sed alia pro-
cera, & formosa, atque jucunda; parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

βλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πε-
ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐ-
τοὺς οἵ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀπη-
νεῖς· δύο δὲ πρὸς τῷ λιμένι, καὶ τῷ θαλάττῃ·
αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον. σέ-
βουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλ-
εκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος
τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ
Ὕπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴν παρ'
αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πε-
ποιημένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους,
καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶ-
τιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀ-
ληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαντεῖον, ὃ προειστήκει προφητεύων Ἀν-
τιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ἐξεταστὴς, ταύτης
μὲν τοῦ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τὴν τιμήν.

Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε
ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε πολλοὶ,
καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι,
καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ
τὴν

f Φονικοὶ] Φοινικοὶ male *J.* sola. *g* Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *J.* & *Ald.* quidem exceptis.

29. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν καλοῦσιν ὀνόματος. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὑπνοις legitur. Sed *Coll.* G. melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile volucrit *Portis Caspiis*, *Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅμηρος] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ ταῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὅμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Καράμου πεποιημ.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. δυσμὼν ῥάδδου χλαφᾶς λυγίσας. Et III. 116. σφενδόνου ἴσην πλέκουσα. *Corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰς ἀγκάλμασι λίθοις ἐπεποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Athenienſis. Vid. *Suid.* qui eum ῥητοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρος negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam caussam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ αὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ ὑψηρεταί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἶδ' ὅτι ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καλαχωμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθευδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καὶ ἀπροσδοκήτου γενομένης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἐπεβήμεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα ἀπὸ σοῦ, τὴν σχεδίαν καλασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθείς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. θεραπείαν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀζυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *Ba. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γρ. τὴν τε αὐτῶν θεραπείαν μεγαλοπρεπῆ θεραπευόμενοι & ὑπισχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phralin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἰδιεῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam αἱ τῶν δεξιαὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J. F. R.*

54. Καθευδοῦσι, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μυρίοις πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θέμενος πολὺς ἵππων, αἰγῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. des S.*

65. Λευκοθέας] *Matuta.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Παλιγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. des S.*

78. Ὅρμη-

ſua, proxos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς τῶν γυναικῶν μητέρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δὲ ἁπάντας, ὕστερον αὐτὸς Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀπῳκίσθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μέλανῶν ἀπολιπεῖν τὴν σοὶ διαιτᾶν, καὶ τὴν αὐτοῦ προλειπομένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφροσύνῃ, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς ταῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφραινεῖν αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῆς πλησίον νήσου λῃστεύοντες τοὺς περὶ-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. e Εἴη] Εἶοι *F. Ald. H2.* Prius cett. f Σωφροσύνῃ] Σωφροσύνῃ Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφροσύνῃ καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ. E. 57.* *M. du S.*

80. Ἐπιλέξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπολέξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπιλέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπολέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπιλέξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπολέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. in. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα δὲ καὶ ἐκ τῶν ὑπαλύσεων. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ſurgente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώδη, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆ κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῆ κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῆς Κολοκυνθοπειρατῆς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκείνοι ἤσθοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἂν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἀφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα-

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, ductum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Περιπλέοντας] Leg. πλέοντας. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὠλιγόρησαν sine augm. Edd. *F. Fl. H. P. Ald.* B2. Sed *S.* ὀλιγ.

95. Περιπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, πλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχέων ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἓξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in expectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toro c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt hae moenia inhabitantes* MULIERES? Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Coramus amphoras* AQUAE *fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam* MINIMO SUMPTU. Addo *Aristoph.* Plut. 27. πῶς τοῦτο ἡγοῦμαι, καὶ κλαπτίσαιον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κολοκυνθὴν elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecesserit. qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Hopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. ἐχ ἕξεις ἔτ' ἐν κλίνῃ καθεδρεῖν, ἢ ἧττον. (scil. κλίναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περιῆλθε — καὶ ἀρὰ ἄμοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπαναγαγὲ εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τὸ ἐμὲ &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπὸ ἀγρυπνίης, ἀμφότερα τὰ μετρίως μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revivo.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καρποὺς — ἀ συμφόρους, pro ὧς; &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τίνα ἐπαναδοῦντες, respectu filiorum, qui per τίνα intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas & oculos cancrorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ μὲν πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκαυμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τὰς τραυματίας, καὶ τὸλοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὀπίπαν ἦμεν, ἀεί τινας ὀπιθοφυλακὰς προσδεχόμενοι, ἐκ μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσοι [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ὀπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, βάλλοντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκονιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλάσ-

[c] Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Κελύφια Edd. ceterae. [d] Εἴκοσιν] Εἰκόσιοι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἰκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφαια (leg. κελύφεια) κέλυφος τὸ τῶ ἀῦ λέγος. G. (At non *ovi* hic, sed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

ſterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηῦλις — Κυανίη, τὸ μὲν ὅ τοι' ἰκνεῖ, ibique τὸ respectu νήϝος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illustr. *Heinsius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Past.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* αἱ αὐταὶ ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ἔθνος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πληρωμάτων] Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis.] *Verst.* Vid. *Baiſ.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμάλους] Monuerat Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἕως ἀγχιμάλους ἀναιμάκτους ait, *Wassiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγωρησαν] Etsi supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, qui usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio adjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa fit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis est, κελυφια. In Scholiis etiam recte κελυφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suspicor legendum ἀπεπρούσαμεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magiſt.* scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν. Habuimus & supra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac differt. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνι καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυών, τὰ ὠὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· ᾗ δὴ ἀναπλαμβάνη, μικρᾷ μοὶ κατέδυσε τὸν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γὰρ φεύγουσα γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσοικοδομηκυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντηκόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου χωρητικώτερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαινόντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γὰρ ἀμφοτέροις ἐν τῷ ὠῷ, νεοττὸν ἄπτερον ἐξελάβομεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους ἑξακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμασιώτατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρου ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὕπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἡμᾶς

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Immanebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimile, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἀδ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπέχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστησε *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τῆς ἀναισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπέχομεν] Γρ. ἀπέχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἀμφὶν *ῥάδδου ὁ † παγνίμενον ἀμφαίζω. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παγνίμενον] Παγνίμεναι V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ᾠδρύω *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτιμῶντο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρίψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ δηλόσει ὑμῖν ἀναθεμένοις τὸν ναῦν ἐπὶ τὸν κόμαρον * δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλήεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eam pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκολον τῦ φαντάσματος.

42. Οὔπω δὲ πενταχοσίους σταδίους διελθόντες, ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν ἐικάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δένδροις καλαφυτευόμενον εἰσπηδᾷ δὲ τὰ δένδρα ὄμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πολυπραγμονήσαντες δ' ὖν, καὶ τὸ πᾶν καλαπορήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ἔτε μὲν ἀφ' ὑψηλῦ δένδρου πλεῖν δυνατὸν ἦν πυκνὰ γὰρ ἡ προσοχὴ ὑπῆρχεν, ἔτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει· ἐγὼ δ' ἀναβὰς ὅτι τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ὅτι σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, πλεῖ ὕλη ἔσαν ἔπειτα δὲ αἶθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ὅτι τὴ κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ἔτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν πάλαι μεγάλῳ, καὶ ἀναβάντες ὅτι τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ὅτι τὸ πλάδον, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθῦντος ὀπισυρόμενοι ἔνθα με καὶ τὸ Ἀρτιμάχου

e Ἀποτρέψαι] Ἀποτρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπ' ἰκρίοις] Ἐπ' ἰκρίοις P.

62. Τὸ ἀλλόκολον] Γράφεται, ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκολον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ἱστῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conta, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀρτιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καθελεῖν Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτῦ εἰσάγειν, καὶ μηδὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων πολλοὶ πρότερον ἠπίσαντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ ὁ βραχυλογώτατος Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὀρῶ-

χω τῦ ποιητῦ ἔπος εἰσῆλθε. φησὶ γάρ ποθ ἀνακεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι,

Διελθόντες δ' ὅμως τ' ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, ἐν πάλιν ὁμοίως καθέντες τ' ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαρᾶ ἐν διυγεῖ ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέσχημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καθενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ τὴν ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντος. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, ὃ κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μὴ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὑποστάντες προσδοκήσαντες.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσηνὲς, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικεμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum consisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi summas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis cursum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπροσίτως] Ita esse in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινολόγος εἰς Μαντίνειαν, καὶ τὴν ἐμβρὰν θάλασσαν διαῤῥοῦσαν * κρειττόνων ἐκπαίδευσε, ἐκισκώπτων αὐτίττιτας. *V.*

* Κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosem a Luciano peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quasi ὁρῶμεν & ipse legisset. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Basileensem* secundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter solet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem frustra quaesivit *Solanus*; nec ea opus est. Nam licet θάλαττα praecedat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de loco; veluti ἐκεῖ τὸ, & εἰς τόδε *hunc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipsi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam substantivis masculinis & femininis jungi, quis nescit, ut *Long. Past* I. p. 8. ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo *Aelian* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epist. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

vem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

ϖαϱ' ἡμῖν τ Μινώταυϱον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, ϖϱοσήειμεν ὑδϱευσόμενοι, καίτοι ϗ σιτίᾳ ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰϱ εἴχομεν· ϗ ὕδωϱ μὲν αὐτοῦ ϖλησίον εὑϱομεν, ἄλλο δὲ ὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς ϖολὺς ὐ ϖόϱϱωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον ϖϱοχωϱοῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθϱώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, ϗ τϱεῖς μὲν τ ἑταίϱων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, ϖϱὸς τ θάλατταν καλεφεύγομεν, εἶτα μέντοι ϖάντες ὁπλισάμενοι (ὐ γὰϱ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωϱήτους ϖεϱιδεῖν τοὺς Φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κϱέα τ ἀνηϱημένων ἀφιεμένοις· φοβήσαντες δὲ ϖάντας ἐδιώκομεν, ϗ κτείνομέν γε ὅσον ϖεντήκοντα, ϗ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, ϗ αὖθις ὀπίσω ἀνεϖϱέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι ὐδὲν εὑϱομεν. οἱ μὲν ὖν ἄλλοι, ϖαῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς ϖαϱειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχϱι δὴ ἀφίκοντο ϖαϱὰ τ Βουκεφάλων ϖϱεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπως λύτϱοις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰϱ αὐτῶν ἀφανευόντων, ϗ γοεϱόν τι μυκωμένων, ὥσϖεϱ ἱκετευόντων· τὰ λύτϱα δ' ἦν τυϱοὶ ϖολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηϱοὶ, ϗ κϱόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi *μίᾳ ϖάντων* pro *ϖασῶν*. *J. F. R.*

13. Εὐτϱοσιτ⊙ν] Antea legebatur *εὐτϱοσίτους*, prave. Ego mutavi. *M. du S.*

Εὐτϱοσ. συν.] Verti, ac ſi legeretur *εὐτϱόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit *εὐτϱοσίτως συνοικουμένη*. Ita mox pro *ϖϱοσήειμεν ὑδϱευσόμεθα*, dediſſe arbitror Lucianum *ϖϱοήειμεν*, & ſic interpretatus ſum. *J. M. G.*

Εὐτϱοσίτους] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror *εὐτϱόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt *εὐτϱοσίτως* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἐνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab *εὐ*. *J. F. R.*

17. Καίτοι] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J. F. R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia *ἐδιώκομεν* & *κτείνομεν* diverſa ſunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret *ἐδίωκον*, ϗ *λαμβάνουσι*, & paullo poſt *λαμβάνομεν*, ϗ *ἀνεϖϱέφομεν* pro *ἀνεστϱ.* & c. 46. *εὗδον*, ϗ *συλλαμβάνω*, ϗ *ἀνείϱηκον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare,— ut ſenatum vocarent. curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtulatum poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *meliri — & pertentare*, aliaque ſimilia. *J. F. R.*

ἔλαφοι τέτταρες, τρῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τὰς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὅπι τούτοις ἀποδόντες τὰς συνειλημμένας, καὶ μίαν ἡμέραν ὀπιμείναντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄσης σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τῦ πλῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ὅπι τῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τὰς πόδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτουσι τῷ ἀνέμῳ, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μὴ τούτους, ὅπι φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἠλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· ὅτοι ἡμᾶς ὔτε ἠδίκουν, ὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἰδος τῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοπῦντες.

tuor, trium singuli pedum; cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Ποδιῶνας] Ὡς ἐπὶ κωδίῳ τὰ ἄκρα τῦ ὀθόνης ποδιῶνας εὖρηκα παίζων κἀνταῦθα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τὸ δένδρον γίνεται τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῦ σωμάτων. V.

* At vide ἐκ serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἔκτωρ. c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber*. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & *suber* κατ' ἀντονομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *J. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδιῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδιῶνας] At supra *Contempl.* §. 3. τὴν ὀθόνην φύλλα, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ ποδὶ, ubi *Solan.* similia ex nostro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μὴ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μὴ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (sc. delphini) *praeuntes trahebant subera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usus desiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην ἄρμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex *Aesch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μᾶζον

46. Vesperа jam ingruebat cum appuli-
mus ad insulam non magnam. Habitatur
ea a mulieribus, ut putabamus, Graece
loquentibus. Accedentes enim nos prensa-
bant & complectebantur, ornatae more me-
retricio, formosae omnes & juvenculae,
talaria vestimenta trahentes. Insula voca-
batur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hy-
damardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur
nos mulieres suam quaeque domum dedu-
cere, suumque sibi facere hospitem. Ego
autem cunctatus paullum, cui nihil boni
praesagiret animus, & circumspiciens accu-
ratius, video multorum hominum ossa jacere
& crania. Et clamorem quidem tollere, &
convocare socios, atque ad arma ire, non
placuit. Malvam autem depromtam mul-
tis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex
malis praesentibus. Non ita multo post
autem ministrante hospita, video illius non
mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

65 Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσήσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας
70 ὑποσυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ὑμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖ-
75 το. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, καὶ γὰρ χρηστὰ ἐμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἵστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ
80 ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμην αὐτῇ ἀφαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τὴν ξένην ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη τῆς γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

[a] Καβαλοῦσα] Alii ἐκβαλοῦσα, *Coll.* [b] Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὴ, *Coll.* Nihil mutant Edd. [c] Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *AIW.* & P. Διαλαποῦσι *Angl.*

72. Ἐκβαλοῦσα] Γραι. Καβαλοῦσα. *G.* *Ibid.* Αὕτη Ὑδαμὴ] Γραι. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζον ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἀλλάδε ἀφάλυσσον aliaque simília ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχην βάσανον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλληνα πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα]. An κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλίσσα? *F.G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καλαβαλοῦσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. ἀφαλαχοῦσι. *J.B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singula abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιβὰς μοι τὸ πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτίκα, καὶ δήσας, καὶ τ' ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μέν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ τέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταβάντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπήγαγε, τήν τε ἤπειρον ἐποπτεύομεν, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναχωρεῖν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσεράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καί εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ περὶ τῶν πλῶν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas (*Asinicruras*) vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitae invadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conscenso autem tecto, clamore convoco socios: congregatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum nostrum effugit. Tamen experimenti caussa in ipsam aquam demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, continentem conspicimus, quam conjicimus eam esse, quae ex adversum nostro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus esset, deliberamus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere versus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam telhurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in cete, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσεράξας] Προσαράξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hist.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἐν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μᾶλλον δὲ ἀπιστότατον ἁπαγαπάντων. V.

88. Ὀνοσκελέας] De hac copiose Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pfellum. Interp. *Aristoph.* ad Ranas. J. B.

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abesse etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

καὶ τὰ τελευταῖα, ὧδε τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὑπὲρ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ne tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἀδικημάτων διαδοχὴν τοῦ ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὑπὸ σφῶν προαναιρημένον ὧδε τῷ τελευταίῳ, τελευταῖον δὲ ἀναγκασμένος τὸ πρέπον αὐτὸς αὑτῷ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποκαδασκάμψων] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *aſſchepen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀποκαδάσαι. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. αὐτίους ἓν τοὺς τε φίλους πάντας —— ἀποκαδάσατο. *J. F. R.*

17. Ζῶν

Φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴν θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἔτι πλείονός τι ὑπὲρ τούτοις ἄξιον γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνῃρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παραχὼν, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλλω δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρας ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῶν παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, ὃς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὑτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάγκη μέ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeso paullulum, dum vobis, accurate licet scien-

[a] Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorst.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι ἐς ἀπάντων πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴν θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quum pater prae φιλοσοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adverserur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσωσιν ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι σὺν ὀφθαλμοῖς τὸν οἰκείων, Gymn. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲ ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δηδὼς ἐς φροντίζων ἐς κάμνων. Et Ις. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπεβαίνομεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & muta-

tio-

scientibus, ea quae sunt in tyrannide enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri injurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras, & ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus; qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans liberorum, quod *suo exitu* comprobavit. Omnia ipsi filius, illi obsequi; quidquid ille imperaret, injuste agere; quos juberet ille, supplicio afficere; omnia illi ministrare. Tandem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis respectu honore isti

ὧν εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος ἥττω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς· καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ἐγὼ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρήμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν πολλῷ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπισχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, καὶ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἶχεν ἐκείνῳ· φιλότεχνος γὰρ εἰς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἁδίκει ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρου τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ'

[b] Κελεύοι] Sic recte *Bz.* & *S.* Κελεύου male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exspectare nihil opus duxerim, & quum versio ac nota Cl. *Gesneri* quoque sic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus adpareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδος] *Spes* pro *metu* si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Vossius* Inst. Or. IV. 12. 3. tamen pro exspectatione tam adversarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόνου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod *Erasmus* vertit; *quinque in posterum imminebant metus*; sensus: *futur. tempor. horrores*: sed quia ἐλπὶς φόβος additur, dices distingui a *metu* spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, s. *exspectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τοῦδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immissis) *diu sperabam*, i. e. metuebam. Scio *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita *Bz.* & *S.* Reliquae κελεύει. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τῆς δ' ἀπολαύσιν μόνος ἐκαρπώσατο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἁφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνῳδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἐφόρητον κατεστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὑτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενναίων, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: ores quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin* I *hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F G.

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M.

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε & τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. *J. F. R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

ſed ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, ſorti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

πάντα πᾶσιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὴ τῶ ξίφους ἀνῆκεν τῶ συμμεμαχημένω, καὶ τὸ μέρος συντείνας τοῦ τυραννοκτονικοῦ, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τῶν τελευτῶν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῆ πρώτη φρουρᾶ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν ἀμαθείρων, ὅπῃ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἤειμεν, ὅπῃ τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅπῃ τὴν κατάθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῶ τῆς ἀκροπόλεως φρυρίω, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ τέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀπεβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸ μέγαν ἐκεῖνον αὐτῶ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἀν

a Σφαγῆς τ' ἰμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἰμαῖς. *Marc.*

caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum σπᾶν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀτισπασμένον, reſpondens τῶ כרות, atque τῶ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπάδοσιας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφτοὺς ἀποσπᾶν & vertendum, ut poſui, utque *Eraſmus* jam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀναστᾶν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀναστᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, ſibi adjungere, quaſi ſurſum, in arcem ſuam, trahere.* *J. M. G.*

14. Τῆς ἰμῆς] Ταῖς ἰμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ περίλοιπος κολασθείη τρόπον; ἐμὲ μὲν γ' ἀνάξιός ἐστι, καὶ τ' ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένον, καλλιαχύνων καὶ κείνην τ' σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τ' συμφορὰν, μηδὲ τ' αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, ᾧ ξιφ-κείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅσπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maximè si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex; neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τ' δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τ' ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τ' ἔργων τ' ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὑπὸ τάττ' δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' τ' τόλμαν τ' ἐμήν· καὶ τῷ ἑνὸς ἐκείνου φόνῳ, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατρὶ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ὑπὲρ τούτοις, τ' ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ὑπὲρ μισθῷ τ' πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τ' ἐπιχείρησιν τ' ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

Οὗτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. Ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινωνὸν, καὶ ἀφάδηλον τ' ἐμῶν κατορθωμάτων. *J. F.*

Ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. *M. du S.*

O

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

λαμβάνειν. εἰ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ τῶν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῶν δωρεᾶς. συνθάνομαι τοίνυν αὐτῷ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις [b] ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε παρεσχημένος; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶν δίκαιος, τούτῳ χωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῶν δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου ἀφαιρεῖσθε τὰ καλὰ κἀγαθά; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς ἐμὲ τὸ δῆμον ποιεῖτε εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δέ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅσῳ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν Fl. b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ Fl. c Ἔστι] Ἔστι sine accentu J. d Οἶδε] Ex L. Εἶδε Edd.

Ὁ δὲ] Masculi gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἔργον. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi οὐδὲ γὰρ, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur ; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam ; sed *Solano* accedo, dicenti : *alloquitur gladium, ut personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. J. F. R.

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. J. M. G.

τὸς εἰργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνυ. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῦ ἔτι περὶ τῦ τρόπυ τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε [a] ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχοι, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τίνι ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν ἢ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῦ κακύργυ πεφονευ-

1 *jam* non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, objecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum

[a] Ὅπως] Ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *J. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: *ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eumdem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas & causam mortis & ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, *Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν.* Hoc tamen Amstelaedamenses sū ποιοῦντες correxerunt, ediderunt que ex antiquis editt. *ὅπως ἀπέθανεν.* Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, *εἰ μηκέτ' ἐστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχοι. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον*, &c. *ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, a quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba *εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα*, vertens, *si fame obsedissem.* sed debuit bonus Noster, *si fame expugnassem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ἐστιν] Adleverat Cl. *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Fens.* nota superiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemsterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Gesner.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῦ φόνου] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi *τὴν ἐλπίδα τῦ φόνου* similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wassio*; p. 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χρωμένου] Retulit librarius ad *συκοφαντοῦντα*. Sed esse debet accusativus junctus infinito ἀποδρᾶναι. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῦ φόνου, τὰ ἴσα ἐ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. ἐ γὰ ἐβούλετο τῦ πραγθέντος ἴσον γίγνεσθαι τὸ τ ἀδικίας] Vertitur, [*Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An *ἴσον γίγνεσθαι* significat *minus valere*? Λῆρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro ἐ γὰ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem; & quidem

unum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin egò hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit;

μένῳ; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τ' πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῇ φόβῳ, ἢ τί ὑπόμνημα τ' συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τ' ὑπὲρ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ μακρᾷ τ' πολλὴν δουλείαν ὑπελέλησμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠ-

κάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſerit, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ δ' ἀδιάς, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικάς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. ἴσι μὲ ὦ Τόξαρι, ὅ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷα σοὶ, ... παθηγμένους παρεσκευασμένα τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτῶ. pro πεπιρακότες. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τὴν γραπτέαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος ψυχὰς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοι. & τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν ὑγιεῖ παρεσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτικός. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Η μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχείρα) τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro κεχείρωκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥᾴδιον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποίηκει Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ὀίνχαμόνον λίαν ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἥλικον ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καθαναλώσαντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καθαναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καθαναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καθαναλώσαντα, *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῇ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τ' μὲ οὕτως ἀπεκτονέναι, καὶ κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ ἀδάμως ἀφιέναι θέλεις. τ' δὲ κατὰ τ' αὐτοῦ τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἢ τ' ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum incalce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτιννύναι, non ἀποκτεῖναι. Sed illud κατὰ τ' αὐτοῦ τοῦτο τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

ναγκασέ δὲ, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀλικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] ὃ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὕστερος ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀδαμῶς ἀφεῖναι θέλεις; τὸν δὲ καθ' ὃν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς ὁ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AIW.* ut conjecit *Marc.* c [Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *J. Fl. B2. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *J. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AIW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσας παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ὕστερον. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. ὃ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῶν πεπραγμένων & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *J. M. G.*

30. [Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne . . . aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam ὃ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla *Steph.*

plura libenter fuisse daturos. Tum tu caeso tyranno, ei qui causſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiosi-tatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne exstirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum

τε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ πεφονευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι τ σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴ δωρεάν; ὦ τ πολυπραγμοσύνης. μέλ{ δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τ ἐλευθερίας, ἢ τ τιμὴ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμ{ος, ὡς φής, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζ{ει τ πεπραγμένων· τὰ δ{ὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ὁ μὴ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κατ{αθεῖν} ἀντὶ δουλείας παρέσχηκ{εν}. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἡ φυγὴ, ἡδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλ{ος}, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ πρὸς τ νόμον παραλέλειπ{ται}, καὶ εἰ ἐνδεᾶ τ

Steph. in Thes. licet haud nimis adcurate; notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Gesnero* adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Josephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μητροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἴσχυον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τ ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Cl. *Jensii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio an sententiam fuerit mutaturus, si *Solani* mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πεπραγμένων hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hist.* c. 35. Sed quomodo sic τὸ τ ἀδείας significet: *ejus esse impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: ἐβούλετο γίγνεσθ{αι} τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. *J. F. R.*

32. Ἀποκτεινοῦσ{α}] Non rejicio vulgatam; sed commode ἀποκτιννῦσ{α} legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ αὐτὸν τοῦτ{ον} τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτον legendum censet τοῦτο. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ὑμῶν σπεύδετε. Et in *Sympos.* p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ οἴν{ῳ}. Imitati sunt Latini: *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτ{ον} τρόπ{ον}] Clar. *Vitringam* & *Jensium* recte contra *Marcilium* sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hist.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* significare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δράτε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtulisse ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea quae mox cap. penult. sequuntur: ἀποσπάσας δὲ τ σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματ{ι} ἐξελὼν τὸ ξίφ{ος}. (quod *Eras.* ibi recte verterat: *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nudam eandem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foes.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *jugulum* significare, ex *Pollucе* tradit; ideoque id versioni inserui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Parisina* habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat, *vos*. *J. F. R.*

51. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum solicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* *J. M. G.*

77. Τοῦ-

τ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρὸπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἆρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ ἀφ' ἑσπέρας κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ὅπῃ τοῦτ' ἔτι μόνῳ, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνου, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει· ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλαστάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτιν λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τυραννοκτονήσοντος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν ᾠήθην ἔχειν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ χαλεπὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὕτως κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ἐκεῖ τ περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων

sit: & si quid desit eorum; quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium?* in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

a Ἔκ γε] Ex L. Ἔκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deest verbum τυλιῶ, aut simile quid. F.G.

78. Ἔκ γε] Sic P. in reliquis est ἐκ τε. M.du S.

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τ γνώμης, μονος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M.du S.

Ibid. Καλασάντα] An θαλασάντα? F.G.

Καλασάντα] Accipio κατασάντα judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis JCtis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίσησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. J.M.G.

84. Ἐπειράθην τ γνώμης] *Solanus* in J. aliter distinxerat

circa se habebant; custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in faciendа injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνης ἅπασας προνεικηκότι. οὐδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων αὖθις μόνω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸ τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκείνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὡς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γέγονα; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ὦ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν προφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων καὶ διάδοχος, καὶ ὁπόλυ πολυτείνας τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι; ζῇ δ' ἔτι τὸ τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκείνον ὑφεωράσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

[b] Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Fr. Bz. S.* Ἀναίματος *P. H1.* & 2. in qua ἀναίματος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπιφέρω τὸ γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τὸ γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* Ἴσως enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾷστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Antholog.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πέλοι Γάϊος, ὡς' ἐκολούμην &c. *J. F. R.*

97. Κατώρθωσε] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. καλορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαιτε· ὁ γὰρ ὅτῳ ἀπαντεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐπῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸ τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρᾳ φόνῳ, οὐκ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὅτι τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτῳ θάνατος ἄξιος ὠμοῦ τυράννου, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu &* cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ὅτε, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τὴν ἄλλων οὐδείς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὑπολιπέσθαι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

[a] Προβασανίσας] Προβασανίσας male *F.* [b] Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *H.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AiW.*

41. Ὑιὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐξαίρετον ἐστι τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laert.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, volueritne marg. *AiW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ὅτε] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ἀπότεμον, ὦ ὅτε βούλῃ, πάππον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ ὅτε, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαῦσαι ἄρτον — ἐπίδε. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *J. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τοῖς] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μικροῦ τινος pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μειζόνων κακῶν ἐλπίδι. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chrysost.* Tom. 253. 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, ploratus, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ παρεχούσῃ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθῃρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέτησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινόταλον, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ, ὅσῳπερ θανάτων οἰκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Πῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

e Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ.? *M. du S.* *d* Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. *e* Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. *f* Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* *g* Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *F.* & P. & marg. *Al.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* *h* Ὅσπερ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέτησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (φύσιν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro ὡδὶ & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὡδὶ τὴν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῷ] Ὑφ' αὑτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτῷ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέςειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ παραδοχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μετὰ τοσάτους κινδύνους, μετὰ τοσάτους φόνους ἀμελώμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τύτυ τὴν τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὄπι τῷ καιρῷ καλειλημμένῳ, ξίφος τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἡ ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσαλε, δεσπότλυ ὕτω δημωλικῦ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψαδε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

Νῦν μοι ἐννοήσαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς ἦν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῦ φονευόμενος, καὶ τιλρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιςα λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας ἀναταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώμενος τὸν γεγεννηκότα, ὡ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀδυνῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum ſpectaculo perturbarem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum domeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, ſed reliqueram huic actori

a Παντὶ] Conſtans lectio. b Νομίσαλε] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νὸν μοι, reliquas νὸν μοι. d Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno ν. excepta S. e Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. priſcae.

89. Παντὶ] Leg. πάντη τῦτο. *F.G.*

90. Νομίσαλε] Ἐνομίσαλε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τύτου — ἠνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum ſic ſatis ſanus erat locus. Nunc autem veriſſima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσαλε] Quia ſequentia verba omnia ſuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiſſem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor ſim eorum, quae ſupra non ſemel de augmento fruſtra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Geſner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed ſi quid mutandum, poſſis etiam νομίσαιτε legere, ut ſit, *judicaſſetis*; nam vel ſic, vel ἠνομίσαλε legendo, argumentatio clarior, & ſenſus magis cohaerens mihi videtur. *J. F. R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipſe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: ſed quoniam ad donaria in templis ſuſpenſa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appenſus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic ſupra Ἐνυπν. c. 8. ſtatuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipſe artifex in partem honoris videtur venire. *J. M. G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic deſiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ri mortuum, ſcenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) ſuperveniens autem ille, videnſque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati ſumus, pro tyrannis caeſi ſumus. Ubi eſt interfector? cui rei me ſervat? cui me cuſtodit? per te, fili, jam ante caeſum? aut numquid ſenem contemnit; & ipſa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

καὶ ἀλαλιπὼν δὲ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ὡς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ἀλίγον ἐμπνέοντα, πεπληγμένον, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀπολώλεμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; ἀλλὰ σύ, τέκνον, προαπολωλεκὼς, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

21. Et haec dicens quaerit enſem, inermis ipſe, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri ſolatium, & infelicem manum ſenilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus eſſem, ſed ſolum ut tyrannus, ſed*

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, καὶ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τὸ σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, πάλαι πεπονθότι πάμπολυ ἐλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πεπονθέναι ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν πρὸ παιδὸς τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἄν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forſan πρῶτός σοι. [h] Ἀλλ' ἢ] Hanc eſſe conſtantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres expoſuit. *F. G.*

Τετρωκόμους] Non adeo deſideratur υἱὸς vel παιδίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & conſequentibus. Nexus enim orationis eſt: Ἐπὶ δὲ φονευόμενον, ὁ μὲ ἀνεβόησεν. Niſi malis mecum articulum addere, ὁ φονευόμενος legendo, ut ſic plenius eidem reſpondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπαναφορὰν inſervit, propter inſertas illas caedis rationes, ſenſum ſuſpendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. ſi operae eſt, ſimilem lapſum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuiſſe neglectum, non credo, etſi ſupra exemplorum ſatis dedimus, ubi id ſtudio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτός aut πρώτῳ, ſed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum iſtud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego deſiderarem, ſi abeſſet; Verum, etſi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Ariſtoph.* Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonaſmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut *Æſop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μιγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τὸ μικρότητος αὐτοῦ. Sic ſine accentu ἢ legitur in mea Edit. Æſopi. Sed ἢ μὴν in jurandi formulis uſitatum circumflecti ſolet; quare & forſan hic ſcribendum ἀλλ' ἦ ut ſignificet *certe quidem*, cujus ſignificatus exempla *Stephan.* jam dedit in Theſ. *J. F. R.*

τύραννον μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενον, ἐπιθυμοῦντα μὴ, ἀδένων δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ προσεκχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὸν ἐλευθέριον ἐκεῖνον, καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὸν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

pacans habituram me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori *Jovi* sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a Μαρτυρόμενον] Sic *F. Fl. Bz. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενον* legend. b Διακονήσαιτο] Διηκονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖγε legendum. *F. G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε μανέντα τὸν πατέρα, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενον, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

1 Οὐ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρον ὅτου ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἔχει τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑπομεῖναι ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· ἃ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

a Ἐξέμαθε] Ἐμαθε C. b Ἀποκηρύττεται] Ἀκυρῶν ἀποκηρ. vult *Jonsius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελεύομενον, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Θεραπεύειν προστεττόμενος ὑπὸ θείας, καὶ ἆρ' οὐκ ἄξιος εἶμι ἀποκηρύττεσθαι, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ne propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν excideat. *J.J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lect. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum esse. *J.F.K.*

16. Τοῦ-

τῷ, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βέλεται· ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὴν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥστε ἀφ' οὗτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς ἑδὲν κελευσθῆναι ἀμελῶ· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ὅτι [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ὅπως χειρεῖν βούλομαι. ὅτι δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅτι τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ ἦν· καὶ ὅτι τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ προσάπτομαι· ὑπουργεῖν δὲ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *F. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene P. *B2. Fr. S. A.* Τοῦς male *F. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τὴν βοηθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *F. H.* &c. Ὑποργ. P.

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦς, male. Vid. Ἁλιξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἤναγχος &c. *M. du S.*

61. Προσαράμενος δὲ — μὴ δὴ ὀργιζομένῳ &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ΜΗ ΔΙ'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enim vero juſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑποψολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀαθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν εἰ δίκαιον οἶμαι ἀπεκηρύτθαι, τὸν δὲ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνεῖσθαι.

3. Propter quas cauſſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egreſſus autem domo judicium mihi magnum, & ſuffragium verum fore ſperabam vitam poſt ea agendam, ſi appareret multum me a patris illis criminibus abeſſe, qui & in optimis ſtudiis elaborarem, & cum viris verſarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & ſuſpicabar jamtum illud non ſatis mente conſtantis patris *indicium*, quod injuſte iraſceretur, & falſa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium iſta putarent, & minas, & quaedam quaſi praeludia mali non multo poſt ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μέν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ μὲν δυσάγωγος καὶ δυσπαθὴς ἐγὼ, ὁ καλαιοχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτουμένῳ, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τὴν οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ τοῦτο μὲν τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ἐν σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ ἐς μακρὰν ὑπεσυμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον συν-

f Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque, abeſt a *Fl.* *g* Ἀπολογήσαμαι] Ἀπολόσαμαι marg. *Ald.* *h* Ἤδη] Sic *J. Pell. Mu* δὴ Edd. priores. *Mu* Δι' *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεστηκότος P.

vaſuri, *odium ſine cauſſa*, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεσθαι tamquam ſubſtantiva ſunt conſideranda; veluti ſaepe infinitivi, etiam ſine, caeteroquin ſolenni, articulo ſumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεσθαι] Locus hic ſanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mſſ. *Gujeti* conſcriptum invenio; nempe συντίθεσθαι pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique conſtanter invenio; ſed forte eſt aberratio ejus qui has notas deſcripſit, & mendа quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo ſtatim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ἐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὴ Δι', ὡς ἐ σφόδρα. Similis mendа etiam *Demoſthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὴ Δι'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Senſio* conjecturam probo, ſed illud inſuper arbitror, excidiſſe articulum τὸ ante ἀδίκως, quo reſtituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum cenſeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὴ Δι' recte *Goſa. profecto* verterat; ſed quia ἤδη ex Cod. eſt, id recepi, & *jam tum* repoſui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem aſperam*. *F. G.*

ἀκυθρωπόν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησιν ποτὲ προσδόκων.

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] φιλοχρινόντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσόν γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενόμενος ὠκνέμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τοῦ νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην· οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τοιγαροῦν, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραλήκως ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαττόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραλημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμία] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοκρινόντων] Φιλοκρ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινόντων] Φιλοκρινόντων. ἀκριβαζόντων δὲ γράφεις. *V.*

Φιλοκρινόντων pro φιλοκρινόντων editum erat, errore ortum a simili sono sequentis verbi ἀκριβούντων; quare id mutavi *J. F. R.*

80. Φιλοκρινόντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. de S.*

97. Προπατόρων] Non inceptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. l. 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βύβλου πατήρ, dicens: Non ha-

ctet infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, ac curate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαρρηκότως [c] ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ [†] παρόντων ὑποπτεύοντ' [†] ἄσιν, καὶ [†] ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κalinηγορίαν παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν [†] τέχνην) ἐπῆγον [†] ἴασιν τὸ χωρὶς [†] ὀπιχειρήσεως. καίτοι καμοί τινες [†] φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀπρακτον σχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ [†] πατέρα φαρμάκοις, ἢ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶς μὲν ἦν οὗτος ἀνθρώπος καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῄνει [d] δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ ἐμοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ εἰναι σωφρονοῦντι. οὗτος δ' ἦν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε [†] παρόντων, ἔλυε μὲν [†] ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ [†] ὧν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὔφρανε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλεύθεροι δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδο-

[c] Ἐνέχεον] Ἐνέχεον male *J.* sola. [d] Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *AIW.* [e] Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* [f] Εὔφρανε μὲν] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *matrem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

93. Οἱ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.W.*

3. Ἔκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἕκαστον] Videtur *Solan.* ἕκαστον *masc. gen.* accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τὸ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔργον, ita jam intellige ἐμὲ. *J.F.R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Περ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. *f.* (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Υαλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινα καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεσθαι. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. ἐχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· καὶ γὰρ ἁπλῶν, οὐδ' ὑπόλαιον ἡ μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐνοικοῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὸ μφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὑπῆρξε σημεῖα τῆς ἀπάτωρος μανίας· ἓν δὲ ἐκεῖνο καινὸν ὑπῆρξε τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραοτέρα ἐστὶ, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μᾶλλον παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τῆς πονήρως καὶ ἀνιάτως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαξε enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κακὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρτιγενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσει. οἷον τῷ πολέμου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. Θαυμάσιος δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ἐκ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti con)eceram. In reliquis κακὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καλλιχρόαις σοφισταῖς, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur; at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ὄψιν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ὄψιν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ὄψιν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem, & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

τ γυναῖκα [d] ὤκτειρα [e] ἀξίαν ὖσαν, καὶ ὁσονοῦν τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν ὅτε ἀρχὴν τῦ κατέχοντος κακοῦ, ὅτε τ αἰτίαν, ὅτε τὸ μέτρον τῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. Ἔφετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τ νόσον, καὶ ταὐτόν, καὶ προσπλησίαν τ θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τ γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τ νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τ ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τ ἀσθένειαν τ τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῦ, καὶ τ τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν ἐκεῖνός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ

d Ὤκτειρα] Ὠκτιρα L. e Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *Alw.* f Ὤιτο] Ὠιτο *Fl.* g Ἡττᾶσθαι] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Ἡττᾶσθαι L. h Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.*

79. Καθ' ὃν ἐκεῖνός με ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ὧν πρώτους δὴ ὁ λόγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. οὐ δ δίκαιον μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δι' ἀποκηρύττεσθαι τ υἱόν. *V.*

sereat, adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρῆσθαι γ' ἦν. *F. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τ τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fideuti animo dicunt id quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori codice. *F. F.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. *F. M. G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷος εἰ quidem occurrit; verum aliter constructum; quae lis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. *F. F. R.*

85. Τὰ

ἢ οὐχ ἔθ' ὁμοίαν ἴσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν προνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. οἶδε γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παριστάμενας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτην πιστεύοντα ἢ γυναίοις ἐχθρᾷ ἦκον ἡγεῖτο ἀδίκως γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγῳ ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τῷ μὲν ἐγκαλεῖν μόνῳ τὸν πατρὶ κύριον, τῷ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν οὖν μοι ὃ ἐπιφέρει, καὶ [b] ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, [c] καὶ χρησαμένῳ τῇ ἐξουσίᾳ τὸ νόμιμον ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic iracsci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut muliercula inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

19. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται] Ὅρα πῶς δ' ἐντεῦθεν λέγων τὸ ἴδιον τῆς λόγου γνώμης σοφισμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν σοφιστικὴν τῶν καθηγορίας πρότασιν οὐ σοφιστικὴν τὴν λόγου ἀποκήρυξιν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμως κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

25. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solon.* in marg. conferri infra *Dionys.* c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχυ, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχυ τῷ ἀναλογισμῷ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγῳ ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Dukor.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, videque eum de λόγον & λόγου διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relinquetur, ubi semel abdicaverit? Nam

πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω φέρεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὅπη καιρὸν δοκεῖν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὸν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἂν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τὸν ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπειθεὶς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τῷ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τῆς γένους φεύγεσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῷ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ἀπόλαυσις τοῦ νό-

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J. F. R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget, ἀγανακτῶ enim, vel ἐπιτίθεσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jenſ.* ad *Nigr.* T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & ὦ τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelleti* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Eraſmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, tujusmodi esſent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Geſneriana* indicat. *J. F. R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεψγότα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μίλι ὡ κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Ariſtoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde ſepeliatur. Long. Paſt.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρησάσθαι καταφορᾷ ὀχήμασι τράγῳ, ubi χρησάσθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. ἅρμα ταύρου τιμιῶν ὑποδήσασθαι. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κήδει κερδαίνειν —— ἐμφορεῖσθαι ὕβρεως. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J. F. R.*

47. Διαλ-

νόμω; Φχίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ᾽ ἦν, καὶ τῷ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες εἰς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τῷ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. ὃ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀλλαττομένους, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἂν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν ποιησαμένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ὅπως τὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἀναλήψεται, καὶ ὅπως τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέψει, ἧς ἔξω μὲν ἤδη, καὶ ἐκὼν ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστὴς ἐστί; Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem restidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, alusti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνώγεσθαι] Σκώγεσθαι marg. *A1*. b Διαλλάττονται] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγέννηκας] Recte hic *P. S.* Γεγένησας *J. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* e Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W.* Προδιδωκ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum ἀλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille ἀλλάττεται, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Semlius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσαντα τὸν νόμον; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac ἀλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa ἀλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύσαντι τὸν νόμον, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τῶν ὕστερον δικῶν, ἀπαλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus fortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

κρίσεις, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἵλετο, ἐργεῖν ἐᾷ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀνάξιος ἐδόκεις τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμέλετον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μηδὲ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ ἁρπήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθεβουλεύσω, καὶ ἀνάστατον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅπερ τοῖς τελευταίοις, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί ἄν σοι ᾠόμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

f Τούτους] Ita *Ald. J. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀνάληψας] Ἀπόλειψας male *J. Ald. Fl. H. B2.* Correxit *S.* *h* Παρήτησω] Sic bene *J. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *J.* Addidit etiam marg. *AIW.*

ἀπαλλαγμός, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* L. I. Περὶ θεραπείας ὀξέων παθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διαλάξαιντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan ibi διάλλαξιν, *transilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeteriens*, *transiens Macedoniam.* *J. F. R.*

61. Προδιδιαταραμένη] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselinganae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδαχ. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta.* Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ὅτι προσδιδαχαιρούμενη potius dicendum fuisset. *J. F. R.*

73. Ἀνάληψας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀπόλειψας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μέ] Deest alterum εἰ ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus.* Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *J. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue.* Confer quae dicta ad *I. Ver. Hist.* §. 4. *J. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ κατὰ φύσιν, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἶτ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησάς με, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντως κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ἔχοιμι τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

a Αὖ] Πάλιν marg. *AIW*. b Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. c Οἷον ὄντα] Ὄν τινα L. & marg. *AIW*.

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicatiet ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεοναζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὴ ἰσόμοιρον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντως κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὰ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοῖς τοιούτοις αὖθις ἀμείβεσθαι τὴν θεραπείαν ἐκείνης, οὐδ-

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

καὶ εὐεργέτῃ γεγενημένον, ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον ἀφαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τὴν θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ὀπιλελῆσθαι, καὶ ὅπῃ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν [d] ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, [e] μὴ μόνον [f] δ' ὑμνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σῶσαντα, καὶ σωφρονεῖν ποιήσαντα;

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παρέλαβον, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ καθηγορεῖν δύνασθαι, καὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἐστὶ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτῃ μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

[d] Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφησθέντα P. [e] Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. [f] Δ' ὑ] Δὲ ὑ marg. *AIW.* [g] Μοι] Μὴ *F.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τὴν θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τὸν ἐφηδέντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum præter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H.V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδέντ'] Ἐφηδέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo *δικαίως delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ſ & μ itemque φ & ρ miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J.M.G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ᵃ ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ὄσαν τὴν γυναῖκα, καὶ σαμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς ἂ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὸν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δὲ, ὅσῳ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον κολάζεις, καὶ ὅπῃ τὸ δίκαιον ἐκεῖνο μισεῖν ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ὅπῃ τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τοῦτῳ κολάζειν ὅπῃτρέψεσθε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν ᵇ σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἂν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ἀμοιβὴ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὰ μὲν παρόντων καταφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία ᶜ τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑφαιρεῖσθαι τὰ μὴ ταῦτα. ὅσῳ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ᵈ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio jam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiſſimum, recepta mente ſtatim trahis ad tribunal, & ſervatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exſolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra ſolum medicum ſapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de ſe meritum, ſervatorem expellere, ſanae mentis reſtitutorem odiſſe, afficere ſupplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, ſi quidem juſte agatis. Etenim ſi maxima nunc peccata commiſiſſem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iſte reſpiciens, cujus recordatus, jure meritoque praeſentia contemneret, in promtu propter iſta haberet veniam: maxime vero, ſi tale tantumque ſit beneficium, ut longe ea quae poſt facta ſunt, ſuperet. Quod quidem apud iſtum mihi ita ſe habere arbitror, quem ſervaverim, qui vitam mihi ipſam debeat, cui quod eſt, quod ſapit, quod intelligit, prae-

a Ὃν] Ὃς Ex. *Fl.* Ὃν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita reſtitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic reſtitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d Ὃς] Deeſt in *Fl.*

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. *M. duS* 73. Μεῖζον — εὐεργησίαν] Admiſiſſem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia ſic melius cum εὐεργησίαν in genere fem. convenit; ſed quia etiam ſuſpicabitur aliquis μεῖζον' cum apoſtropho pro μείζονα poſſe legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etſi ſcio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conjiciat etiam μεῖζον ſic uſurpari, ſed hoc non ſatisfacit. De μείζω *Mercerus* ad Ariſtaen. epiſt. I. 7. ubi ἑτέρᾳ πολλῷ βελτίω — ἄγρᾳ legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia conſenſum video per„ petuum in omnibus his vocibus, ut eas non infle„ ctat, quamvis contra Grammaticos canones. In„ fra Ep. XII. τῷ βελτίῳ βίου. XI. Καλλίᾳ. XIV. ,, μείζω". Quod ut ibi propter conſenſum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non ſequitur; ſed apoſtropho adjuvandum arbitror, ſi quid mutandum; verum poteſt neutrum genus eſſe, intellecto τι, vel χρῆμα, quod ſupra non ſemel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic ſignificet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. *J. F. R.*

91. Εἰκοστὰ τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius oſtendit, ſe patri aſſediſſe dies noctesque, & omnia momenta obſervaſſe ejus valetudini ſerviendi; ſed verba foediſſima menda ſunt inquinata: πόσα γὰρ εἶδε παθὼν μοι; πόσα καμὼν παρόντα; ὑπερτοῦντα, καιροφυ-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παρέχημαι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἤθης εἶναι ὁμολόγων τὴν νόσον.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τῷ ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τὴν θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος τὴν φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ὑπ' ὄψιείδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἦκον, ἐβοήθησα, παρεσκεπασάμην, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα [g] ἐμαυτῷ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τὴν ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν εἰς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν ὅτῳ ὑποσφαλεῖ χαρακτῆρι τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τὴν τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. Πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, φυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκότα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔτι δὲ τὴν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὑποσφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν ὕπω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφικομένην λύτταν, ὑποζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

[e] Μεῖζον] Sic *J. Fl P.* Μείζω marg. *AIW.* [f] Οὐ] Οὗ male *J.* [g] Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *AIW.* [h] Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲ εἰκότα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitraminí, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκότα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόντος κακοῦ, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu παροξυσμοῦ initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμῳ τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τοῦ φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖ δὲ ἡ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἐγχαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὑπνοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, [a] ἃ ῥᾳδίως πειθεῖεν ἂν οἱ μεμηνότες δὲ, ἀφ' ἧς ἐλευθερίας τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ὑποσφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσχαλαγώγιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν οὖν ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα,

di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅπερ] Ὥσπερ P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ *L.* c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *AIW.*

99. Ἀντεξεταζόμῳ] Et sic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. c. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαραξέμῳ mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῷ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem*. *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὲ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ὃ δὲ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit; sed tum potius mutato accentu ὃδε demonstrative

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumelioſe conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me causs-

καὶ πάθῳ ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότα-
λον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν
ὀπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλε-
νεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει
πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ
ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν
ἀδικῇ οὗτος· εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖ-
δα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφ-
θείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗ-
τος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν
φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως
παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὁ μὲν πατὴρ,
μισῶν οὗτος ἀδίκως· ὁ παῖς, φιλῶν οὗτος
ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πα-
τρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦντος, οὐ
δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καί-
τοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας
μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ὀπι-
τάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς νό-
μους παρορᾷ, οἱ τοὺς μηδὲν ἠδικηκότας παῖ-
δας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ
τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γε-
γεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἐχὰς
εὐ-

e Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* f Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. g Γεγεννημένων] Γεγενημ. *J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *si* praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδῆ βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Differt. idem *Justinae* mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inferre lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πτωσμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ἐστον — γεγόσατε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν ἐφείψασθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ἔτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆ εὐνοίας ἐσφέρῃ, ἢ ὀπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τῆ φίλτρῳ. ἀλλ', οἴμοι τῆ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τὰς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζῃ. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῆ Φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. ἡ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσῃ τῆ ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὴ εὐεργέτῃ, ἀδικεῖς τὴ Φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσῃ; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλοντας, ἡ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς τῆ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῆ παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὅτι τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵγε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι τῆ τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιοῦντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τῶ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μοὶ δοκεῖ οὐδὲ ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴ πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆ οἰκίας ἀποδημεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

[a] Πρὸς τῷ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicis Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τῶν πάντων αἰτία;] Αἰτιᾷ. *Th. M.* *Ibid.* Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαν non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *Ba.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Ai-

20. Jam vero ad ipsam quoque causſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praeterniſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τ' αἰτίαν ἔλθωμεν τ' ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν νομοθέτην ἀναδραμεῖν τῶν νομοθέτην. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τὴν εὐεργέτην προσέτι τ' ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησίν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θέλησαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἐχὲν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τ' μὴ τ' μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τ' σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τ' ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὴ ταῦτα δὲ, τί τ' πάντων [e] αἰτίᾳ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀποκοίτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδεὶς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] Συγχωρήσωμεν] Συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] Νομοθέτης] Νόμος marg. *Alw.* [d] Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* [e] Αἰτίᾳ] Sic *Marc.* Αἰτία, Edd. male. Αἰτίαν *B2.* [f] Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτίᾳ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτίαν, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὴ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Dearum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς. Οὔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; Οὔ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Jun.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προστάττομεν, ὦ Σέλευκε, ἢ ἀλλὰ τοῦτ' ἐᾶν δὲ ἄξιον εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενον, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἴσως διοίσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προστάττειν ὅτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὐδ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' ἐν τοῖς τ προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὰ κατ' οἶκον ἀτιμελεῖσθαι [a] κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἀπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγως ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἐν τοῖς [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τωὶ δὲ μὴ τὴν ἁρμονίαν κρῦε, τωὶδε δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μὴ· ἆρα [d] ἄν τις

turare tam juſſus non vis; & propter hoc dignus fueris ubdicatione, parere recuſans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obſequi non poſſim, obedientiam negare videar, *diſputare* paullum differam. Prius vero ſimpliciter illud dico, Neque iſti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi neceſſarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non ſunt obnoxia, alia vero ira atque ſupplicio, *ſi violentur*, digna: ſi, aegrotes ipſe, ego vero negligam, ſi rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, ſi rem ruſticam inſpicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae ſunt in eodem genere, rationabiles habent cauſſas & reprehenſiones patrias: ſed altera illa in noſtra, liberorum, poteſtate ſunt, quae nimirum ad artes, earumque uſum pertinent, in primis ſi ipſe pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem ſi pictori pater injungat, *Iſta quidem, fili, pinge, illa non*; & muſico, *Hanc pulſa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num

a Κελεύῃς] Ex Pl. eſt. Nam abeſt ab Edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *Alt.* ὁ Τοιαῦτα] Sic in marg. *Mſd.* correctum, quum τοιοῦτο tantum typis editum eſſet. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic ſola *Fl.* Ceterae male γράφειν. d Ἆρ'] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigiſſet. Verum recte Cl. *Hemſt.* ibi ab *Junt.* lectione receſſit, & ὅτου pro ὅ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc eſt facta paragraphorum ſive capitum diviſio; *Solanus* enim non ſatis commode illa diſtribuerat, fateor; cujus tamen diviſionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non ſuperest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino neceſſariam. *M. du S.*

33. Ἐὰν τοι ἐν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Baſileenſi Aldina; perſpicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ ſcribendum; quod obſervavit quoque Interpres, *Jam ſi cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo poſt, ἆρα ἂν ἀνάγκη legendum. Exciderat in ſequioribus τὲ, ἄν, quod antiquiores ſervant. *J. J.*

34. Γράφει] Ita emendandum, poſt *Verſionem* & Cl. *Jenſium*, duximus, reluctantibus fruſtra libris, in quibus γράφειν ſcribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τῶν ἰατρικῶν, ὅτῳ τυμπανίτης ἦν] A conditione artis Medicae, cujus ſtudium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Eraſmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τῶν ἰατρικῶν, ὅτῳ τυμπανίτης ἦν] Conf. quae mox de privilegiis medicorum ſequuntur, verſus fin. hujus cap. At ſervos fuiſſe medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta ſolidis aeſtimatos medicos utriusque ſexus*, citante conſult. *Zurhio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum ſervum regium . . . eſſe corruptum*, Eod. cap. ſub fin. *Ita tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a ſervitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, ſervos illos chirurgos tantum fuiſſe dicens. Sed haec diſquiſitio integram diſſertationem poſtularet: quare breviter dicam: diſtinguenda tempora, diſtinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

tum quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγκαιόν ἐστιν ἀποκηρύττεσθαι, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τοῦ βίου χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτεραν εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδένα, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν διατήρημα· μηδὲ ὑπὸ δουλείαν [g] νόμων, μηδὲ ὑπὸ φόβους καὶ τιμωρίας δικαστηρίων, μηδὲ ὑπὸ ψήφους καὶ πατρὸς ἀπειλὰς, καὶ ὀργὰς ἰδιωτικάς. ὅτι δὲ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς εἶπον, ἢ ἔγραψα ἢ ἔλεγον, ἐβουλόμην, εἰδὲ θεραπεύειν δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην εἰδέναι, καὶ τοῦ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος ἕτερος βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἀκούειν χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ μὲν τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δώροις, καὶ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγων, οἶμαι, προσήκει· πείθειν δὲ ἰατρὸν χρὴ, καὶ χαλινοῦν, βούλεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι, ὅτι θεραπείας· οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· παίρειν δ' ἀνά-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. Προνομίαν *Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. g Δουλείαν] Δίνεσθαι marg. *Al.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *F. F. R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripserat; hoc tamen loco idem intactam reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *F. F. R.*

63. Παίρειν] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae ἢ, ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Παίρειν δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *F.* ante παίρειν comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἥδεσθαι in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμωμον recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer ἢ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄμωμον ἢ ἀτελῆ ἢ τέχνης. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμωμον est, deleas, nimirum legendo: παίρειν δ' ἀνάγκης ἄμωμον ἀτελῆ ἢ τέχνης. confirmendoque, *immunis ille ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμωμον maneat. *F. F. R.*

ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξάμενός με, καὶ πολλὰ ὑπομεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐννόησον, ὡς πανταπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐᾶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδέν πω δεδρακὼς σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων πρασκευήν; οὐδ' ἠντιναοῦν. ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ σοῦ διδασκάλου ἐλεύμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα πρὸς τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰκείων

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cognato-

a Προνομείας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προεμίας marg. *AIW.* b Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienses non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτην] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτην] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J. F. R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν πω] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν πω σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὤφελές σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti o pater, nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν ὤφελές σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J. M. G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujeti* more in ordi-

eorum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Saris habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείαν, καὶ ἀποστροφὴν συγγνῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τ d ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, παρορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν ἀπροφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ e τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι f δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τ ἐξουσίαν τ ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, ἐξὸν τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἀεὶ κελεύειν καλάζῃναι, ἐφ' ἑνὶ ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροληπτότες, καὶ μισθὸν g τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν h προδεδωκότες· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλαχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι ἦτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον.

τῦν

d "Ὅτ'] Ὦ *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2, H. P. S.* e Τοῦ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* f Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* g Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* h Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας *Gron.* Προσδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἴσχον poſſis legere, παρίσχον. Nam τῷ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρίσχον tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τῷ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. "Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτ' de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῷ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne sum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτῆσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem officitur, ſi ἀπαιτῆσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῷ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῆ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἴασαι, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τ ἄλλων ὁμοίως ἀπήγχθαι, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδυξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τ νόσου. τοῦτο δὲ ἐτοιμῶς μὲ ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον δὲ δόξει, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τ τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς ἔστι πάντα ἡμῖν δυνατὰ ὄντα, οὐδ' αἱ τ νοσημάτων φύσεις ἁπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ὅτι πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς παμπόλυ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τ περὶ τ τοιούτων λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τ ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶσι. ἀλλὰ τὰ μὲν τῇδε, τὰ δὲ τῇδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τ ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τ θεραπείαν ἀναπεπλασμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ ὑπὸ κράτους ὑπὸ τ νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate coactus, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἴτι Fl. male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex F. & marg. Al. restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἥτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. Junt. sola hanc vocem exhibet. M. du S.

41. Τὰ δὲ — ἁλισκόμενα] De corporibus intelligere, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εἰαλωτότερα. M. du S.

42. Ἁλισκόμενα] Καθαλαμβανόμενα, πρατόμενα, ἢ τιτώμενα. V.

54. Ἀναφύσεται] Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσει) εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς proveniet, puto, fruitus laetus, bene nutriens, copiosus. non ἀναφύσεται. ut editi; mox idem codex περὶ τι τέλεον ἀλφοῦν pro vulgato ἀλφοῦσιν. recte, &c

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὴν ἅπασαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι παντὸς εἶναι σώματος, ὃ σωφρονέντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅσοι ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥᾴδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ οἷμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξεργασμένῃ, καὶ ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἷμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχυς καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ παλίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖς παραδεχομένοις τόποις, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν διορᾷς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τ' ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' ἀπελπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπογνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαυθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμῶν ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῶν πλείστων ὑπερβολῇ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

σοις

c ἴασθαι] Et sic habent Edd. principes, notat *M. du S.* d Ἀναφύσει] Ita restitui ex *F.* & *L.* Ἀναφύσεως enim male *Fl. Ald. H. Ba. Fr. P. S. A.* e Εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. Ba. H. P. S.* & P. Εὐθαλὴς male *F.* & *Fl.* f Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. P. & *Ba.* ac marg. *Ald.* Διαφορῶν enim cett. male habebant.

& ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi mulibres, & viriles. *F. G. G.*

d Ἀναφύσει] Sic praeter Mss. Gr. L. etiam Editio Junt. vide Συγγρ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *F.* in rejicienda earum lectione εὐθαλὴς, conferat supra *Zenx.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *F. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mss. Gr. P. & *Ba.* Alii omnes libri διαφορῶν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

σοις [a] ἐχκείμενα, καὶ τί ἴασιν ἡ θεμιθόνησα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τῶ σώματος αὐτῆς δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καλοληθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν οὖν τὴν ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τὠνμέσῳ, βίῳ παντὶ καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τὴν μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἔστι καὶ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τὸν λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλεῖον μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηκμακὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, προγινώσκων τι, ἢ ὑπιχνέμενος.

Ἐπεὶ καὶ τὴ μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παραφρονεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῆ

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum interfit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

[a] Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* [b] Τὠνμέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. [c] Ἐν] Sic P. L. & marg. *Aldi.* Ὅν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλοληθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τὠνμέσῳ] P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τὠνμέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὠνμέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines; ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἔστι, καὶ ὄν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mf. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῇ φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum caussae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi caussa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατὰ οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. *e* Δὲ] Καὶ *Fl.* *f* Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. *g* Οὐδὲν] *Vorst.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. *h* Μίσει] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὄν. *M. du S.*

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ἓν adspirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ἐν spiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παραινοῦν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέρουσι; quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerum* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. *J. F. R.*

χρησταὶ, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν Φαρμάκων ἀδυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· ἥκιστα ῥᾴδιον ἔξω, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ Φαρμάκου· ἕνεκα τούτου ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπτίζεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον οὖν τὴν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κακὸν σοῦ εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με χρὴ ποιῆσαι δέησθαι; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε· καὶ ὅπου λείψω τὴν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] ποτέ σε χρεὼν ἔσται με δεῖν; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὸν νόσον, καὶ [b] ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, ἀγωνιᾷς, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἵμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πόπτε] Ita etiam exstare in *F. H. Ba.* & *Fl.* notat *M. duS.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *F. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἧς] Sic infra Δημοστ. Ἐγκ. c. 44. μᾶλλον ἂν ἐμαυτὸν ἐτάξω τάξιν λιπών. *M. duS.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾷ quoque non in ἐπισπᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾷ jam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. χαλεπῶς ἐκτυπάνει, *morose interrogas:* ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὴ παῖσαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φίλ' ἦν, πῶς πολιτεύσει; *Cetera vero, die age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. *Pluto* 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρέξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρέξῃ. Item θρήνει pro θρήνῃ quod ex *Sophocl. Aj.* 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major

esset

PHALARIS PRIOR. ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ [f] ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν συμβαλοῦντας τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν· Ἐγά, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νομολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ὑπὸ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, αὐτὸ [c] τοῦτο πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τῶν

a Δυνάστης] Alii Δυνάστης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* *b* Ἐπέστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἐπέστειλεν *J.* Ἐπέστειλεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. *c* Τῶν πάντων] Πᾶσιν, & sine articulo, *Coll.* *d* Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* *e* Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυνάστης, ὅτε βασιλεύς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τῷ διῒ. παρήδρευε δὲ τῷ διῒ, τὸ ὄνομα μὴ γινώσκω, τὸ δὲ ῥῆμα μὴ ἀδικῶ. ἄστρα καὶ τὸ σύνοικος γινικῇ, * συνοικεῖ δὲ, ὀδικῇ. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικῶ mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύω aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia scholia vix describi merebantur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri.* quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, ἀμφισβήτησιν ἢ βασῖς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graevius* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῶν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine caussa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi ῥῆμα inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Dissert. *pro Lapsi.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξυνίζωμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *J. F. R.*

τῷ Πυθίῳ, καὶ μονονοὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τῷ Διΐ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὡμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀβλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τὰ ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοσίᾳ πολὺ δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ἐπιεικὴς, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσε μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ εἶδον τοὺς ταναντία μοι πολιτευομένους ὀπιθοβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὸ αὐτοῦ ἅμα καὶ τῶν

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perſugium & ſecu-

[a] Ἐπιεικὴ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρέπονθα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικὴ τε ℰ μέτριον] Ταπεινὸν ℰ συγχαμαιτικὸν. λέγεται δὲ ℰ μέτριος ὁ μεμετρημένον ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ℰ αὐχηρὸν. λαμβάνει δὲ ℰ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸ τρόπου, καὶ μὴ πίναξ διπλόον ἔχοντος, μὴ δὲ (3) ἐπισκιασμὸν ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἁπλοῦ ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρραφὲς ἀλλότριον. Τὸ ἀπροβούλευτον φησί τοιοῦτον γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπὶ πᾶν ℰ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν ℰ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸ ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸ ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ὁ τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸ Λουκιανὸν παρώγει μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος (6) Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲ μὴ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ἐξάπαντος μόνον, γράφε· καὶ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικὸν] Sic reſtituit idem ex *G.* & *C.* cum ante editum legeretur ἀθλητικὸν.

(3) Ἐπισκιασμὸν] Et hoc reſtituit idem ex *C.* n. enim medium ap. *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὖτ' legitur in *C. M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in *C. M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem ſome.

14. Ὁμωρόφιοι τῷ Διΐ] Οἱ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαραπαίλυπτον, ut apud *Heſych.* cæterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, ἐδὶς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὶς, qui Οὐδὶς Atticos, Οὐθὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς δὲ τῷ Φάλαριδος πρώτῳ βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδὶς ἐπεκάλεσε μοι. Ubi in

cumtatem inveni, eandemque simul salutem civitatis; si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant enim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλ{ σωτηρίαν, εἰ ὑπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστέλλαιμι, καὶ παύσαιμι ὑπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ὑπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισαμένοις χρησάμην, ῥαδίως ἐκράτησα τὴν ὑπιχειρήσεως.

Τοιγαροῦν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ὑπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίᾳ, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβουλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πολείταις αὐτοῦ. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

[b] Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* [c] Ἀστασίαστος] Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρήσιαστος enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *Alm.* [d] Προεστώτων] *Sic Fl. J. B2. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καθαπαύσαιμι. διὸ ἡ λίξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*

40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίου ὄντος. *G.*

53. Αὐτὴν καθεστωτιωίας ἀν.] *G.*

55. (9) Ἐσπεισμὴν] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπήγαγε misere erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπεισμην] Ἠπατσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλάμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαιν— *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαρρήσιαστος] Angl. ἀστασίαστος. *J. B.*

Ἀστασίαστος] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀπαρρήσιαστος. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προεφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προεφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προεφεστώτων & ἐφεστώτων penultima correpta,

ην, τ̃ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤ-ροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀνα-στάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τ̃ ἐφεστώτων ἀτιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηυξησα, καὶ τ̃ πολλαίας ἐπεμελούμην, καὶ τ̃ γερόντων [b] προνοούμην, καὶ τ̃ δῆμον ἐν θέαις καὶ ἀγορομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἀφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ἐπιπέμψεις, ἢ διαπόλιμή τις [d] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ τὸ τ̃ ἀφεῖναι τ̃ ἀρχὴν, καὶ καθαιρεθῆναι τ̃ δυναστείας, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐπ' ἐμοῦ. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράτ-τειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμαλη-δὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοι-

quum vulgo homines furtis, vel rapinis vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*,

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *Al.* b Προνοούμην] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρυτάνων *J.* c Ἐπιπέμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *Alw.* d Ἀπειλὴ] Recte sic P. B2. & 1. & S. Ἀπειλὴ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκοπούμην P. Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πεύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἁρπαζόντων] Ἦγουν ἀπογύμνωσιν. *V.*
63. Προσόδους] Εἰσφοράς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης & Ἑτοιμλῆς. *G.*
64. Ἐφεστώτων] Παρισταμένων. *G.*
65. * Νεολαίας] Ἡ τῶν νέων λεῶ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τ̃ νέων. *V.*
66. Προνοούμην] Ἐπιμελούμην & παλαιτικῶς & μ̃ γυναικῶν. *G.*
67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τῆ δήμου εὐπραξίας ἢ δυστυχίας. *V.*
68. Διῆγον] Ταυλαπαθῶς & ἀλλαπαθῶς. *G.*
Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἐφήβου λέγων) οἱ μέχρι τ̃ ιθ'. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*
69. Ἀπαγωγαὶ] Μυήσεις ἐγγεγραμμέναι δηλόμαι τῷ ἄρχοντι παρὰ τῶν δήμων ὑπαχθῆναι τ̃ δίκην. *G.*
71. Ἀποτρόπαια] Φόβητὰ & μισῆσθαι ἄξια. *G.*
Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*
73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργολαβῶ & παλαιῶ. *G.*
74. Ἐπ' ἐμοῦ] Ἡτοι ἐγώ. *G.*
77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ ᾠδὸς κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐκείνα, τόδε, τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀπισθεν πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, & φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. *G.*

* Νεολαίας] Νεολαίη habebant edita. Νεολαίαν mendose C.

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἰφιγενέτης & ἰφιγενέτις, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἰγενέτης, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Δημ. ἐπιπ.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. de S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *averser haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

si

ſet, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δέησθαι ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγὼ μωρὸς ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῦ τρόπυ ὁ ἐπιβουλῆς, καὶ ἐξ ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότυν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τ Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίυς καὶ Ἀθηναίυς ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν δὴ περὶ ἐμῦ αὐτῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἠπείλυν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόυν, δημοσίᾳ στρεβλώμενοι ἐξεῖπον. τῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τ ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τὺς μηνύοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅτι

g Ἀποστάσεως] Alii ἀποστασίας *Coll.* h Ἐσκοποῦντο] Ἐσκεπτοῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλάτων. *G.*
80. Εἶχον] Διεκείμην. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀποστασίας. *G.* *Ibid.* Ἐσκεπτοῦντο] Παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. *G.* *Ibid.* Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. *G.*
83. Συνεπίστευον] Συνῆγον, συνωμότουν, συνίστων. *G.*
84. † Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐπικλητικῶς. *G.*
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τ χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι ἀντὶ φονεύσεως. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες ἀντὶ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φανερὰ ποιήσαντες. *V.* (Διερευνησάμενος, καλαλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπονίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. κυλιπλάδα ἀκούειν. *ſigulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι καίγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus biſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graevianae* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe, ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *ineptus*, *deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto*, *ineptо*. quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τῇ αὐτοῦ δόξαι νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τ τότε πραχτέων μοι συμβουλεύσαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi con-*

ὅτι τῇ αὐτῇ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ σοι τότε πραχτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν σοὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναίαν δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονα, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μέλεσθαι ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τί ἐς τὸ ὅπιον ἀσφάλειαν προσμηχανᾶσθαι; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐ-

in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & praeoculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

[a] Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. [b] Γυμνὴν] Conſtans & probe lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῇ αὐτοῦ δίκῃ] Εἰς τὸ αὐτὸ δίκ. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθ.ου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀνοήτου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίς αλα ἐ δυνατά. *G.*
13. Ἐν τῷ ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπιὸν] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταστειλάμενος] Μεταπεμψάμενος. *P.* (Μηνύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μεταστειλάμενος] Μεταστελάμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτον. *M. du S.*

7. Γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπείχειν τὴν χεῖρα. *J. G.*

Γυμνὴν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer*: ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλον πρὶν ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδώμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐν

ta, prolatis argumentis, plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi poterant, ultus sum, aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio instituera-m. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omissis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam vestram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecos, χαὶ τοὺς ἐλέγχους ὡδε ἀγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανίζω· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πότερον ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· [c] συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ἠγορούη δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν ἡ ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείναλε ἄνθρωπον Ἕλ-

[c] A Συνελόντες ad ὧς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* [d] Ῥιπτούμενον] Alii ῥιπτόμενον *Coll.* [e] Ὑμῶν] Sic recte P. marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες ἢ ἀρνούμενοι καθόλου. *G.*

33. Ῥαγούμενον] Γραι. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μοιχοὺς ἄθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα λέγεται τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὤσαιτας ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον συκοφαντησαίτης αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κλεψάντα ἀπαλλοτριώσαι Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθηγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque satis accurate redditum a Belgis per *id quod inest*; sed significare, *quantum res sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλεύσαιτε ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*; Rectius *Opsopoeus*: *Haec — suasissetis.* Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jensius*, subjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὃς' ἰφθίμοισι τα-λάφροισί περ πολεμίζειν, male vulgo vertitur *terret*, cum significet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. *Demosth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὕτω τ' εἰ δίκαια ἐποιεῖ, οὐκ ἂν — ἔδει ἢ διέβαλλεν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Nostrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπήνεσε quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel saltem, *laudare soleo*, ut Cl. *Gesn.* fecit. Et *Long. Past.* I. p. 20. ῥᾴδιως ἂν ἐκ τοῦδε ἀληθὲς ἔλαθε. i. e. *lateat, latere possit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ κ' ἢ ἀληθῶν τι ἔπραξεν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hist. XII. 1. p. 658. Ed. *Perizon.* minor. Εἶπεν ὧν τις, λαλοῦσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τῦ ἱερῦ (ἢ γῦ ὃ [a] πάνυ πόρρω τ πόλεως εἶναι λέγε) ἡ πέτρα) κολάσῃ τοιαύτῃ βιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονῦ ὑμῶν τ ΧΡ τῦ ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστῶς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τ τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τ προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἐγὼγ' ἂν ἀκούσαιμι πολλοὺς γοῦν παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ Coll. b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum Ald. Fl. H. B2. P. S. Καταγελάσεσθε J. unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ἡμῶν] Ἡμῶν male rursus J. Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet M. du S. e Ἐξ ἅπαντος] Poll. Forte ἐκπεκράτας. Ita consignavit idem, sed ἐκπεκράτακε voluit.

40. Πόρρω πάνυ τ πόλεως] G.

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῦ Κυψέλου ὃς τ ζ'. μὴ ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου ϵ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ ϵ τ ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ ϵ αὐτὰ Πυθοῦ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγιναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείονες κακοί. Θαλῆτος Μιλησίου, ** ἐγγύα πάρα δ' ἄτα. †† V.

* Ἀνέκειτο] Ed. Cler. male ἀνέκεινται.
† Τὸ] Πᾶν Exc. G. Omittunt C.
‡ Πιττακοῦ] Πιττακῦ male Edit. Clerici.
§ Πριηνέως] Πριανέως Exc. G. Prienei C.
¶ Πλείονες] Πλείονες G. Πλείονες κακοί. C.
** Ἐγγύα] Ἐγγύα C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, εἶδεν ἄγαν, ἄτερ γάνος ἐν Μιτυλήνῃ·
Τέρμα δ' ἀρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱερῇς ἐν Ἀθήναις·
Τὸς πλείονας κακοὺς δὴ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύᾳ φεύγειν δὴ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὐδα.

Εκτὰ σοφῶν ἰσῶς κατ' ἴσος πόλιν, ἄνομα, φασὶν.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. J. F. R.

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat Salm. Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. J. F. R.

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. Junt. nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσεσθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. M. du S.

51. Ὁμοίως] (Lege ὁμῶς.) M. du S.

59. Λόγους] Vide Plut. περὶ τῦ Ει. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν δ . . . in Junt. est ὡς δ . . . quod videtur ex ὥστε δ . . . formatum. Sic Dem. p. m. 144. C. M. du S.

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκλῳ ἠγ.] Addiderat marg. Graev. Cl. Hemsterh. consulendum Cl. Duker. ad Thucyd. VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ϵ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum defit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus Phalar. aliisque locis ibi indicatis.

Et

rannos fuiſſe ſapientes, ſub nomine, quod male vulgo audit, manſuetum & placidum oſtendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in veſtro templo repoſita, *quaſi* ſigna quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali ſanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus ſit uſus, niſi metus adſit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud neceſſarium eſt, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus verſamur, qui odio nos habent & inſidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; ſed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exſciderimus, tanto plures ſubnaſcuntur puniendi occaſiones. Auferre autem oportet quod ſubnaſcitur, &

τυράννοις σοφὸς ἐφάνη Φάυλλος ὀνόματι δοκῶν-τι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἤθει ὑπεδείγματος ἕ ἂν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ κοσμοῦντος ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄ γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς ἡ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ὑπουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὰ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τὴν Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f Ὧν] Ὡς *F.* ſola, & marg. *AtW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀναφύη ἕβδομα. Nota fabula. Quum videret Hercules ſeptem capita rurſus pullulare, juſſit Iolao ὑποσύρειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adraſtus, ἐν τῇ κατὰ Θήβων ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει περιελ . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑπτὰ ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπλήσσων γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Poſtremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro ſupplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *F.F.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epiſtolis Phalaridis. *F.B.* (i. e. p. Ed. Pariſ. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. ſeſe extendit.) *F.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii ſuſpectum eſt mihi illud φέρειν. Excuſat Phalaris objectam ſibi vulgo crudelitatem, primo ex inſtituto ſapientiſſimorum legislatorum; qui ſuppliciis & poenis ſumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos eſſe ſubditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, ſeſeque ipſi opponentium, quotidie ſuccreſcere numerum, ut res Hydrae videatur ſimilis. *Quanto enim plures*, pergit, *exſcindimus, tanto plures animadvertendi renaſcuntur identidem nobis neceſſitates, ſive occaſiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem ſuccreſcit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, ſi confirmatum imperium habituri ſimus.* Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θηρίζειν, *demetere?* Id certe optime reſpondet τοῖς, ἐκκόπτων & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exuſſit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *F.F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ ἐπικαίειν] Suſpectum fuit Doctiſſimo *Jenſio* illud φέρειν, pro quo legendum cenſuit, θηρίζειν, *demetere.* Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere.* *L. Bos.*

Φέρειν] Niſi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi ſignificationem, ut Il. B. 302. — ὃς μὴ κῆρες ἔσαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiaſtes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. niſi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perſeverandi* ſenſu accipias, ſtare poterit vulgata; moleſtus enim ille labor eſt & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renaſcitur: quo ſenſu notum eſt, φέρειν πόνους, id quod non mera eſt paſſio, ſed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demoſth.* adverſus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταχοῦ φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος, καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἄν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium eſt invidia; nec ulla cauſſa eſt, ob quam qui talia facit,* (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiſcatur.* Ibi πεπονθὼς non eſt qui in-

ἐκκόπειν αἰεὶ, καὶ ὀπταλέειν, νὴ Δία, τὴν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὀπικρατήσειν. τῷ γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἀναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τοῦ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε ὕστως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὃς ἥδεται μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ὁσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ὁσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γοῦν φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀφ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar; vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς ἐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; ἐδεὶς ὕστως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπι-

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

[a] Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* [b] Δὶ, τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρατάλης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* διόμενα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους *ſpoliare ſe invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*. vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat εἰ τις φαίη. 3o. ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur,

PRO

torum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

5 χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τιμὴν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ [d] σκοποὺς ὑπὲρ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ 15 ψευδήνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμπομαι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὑ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμελῆ καὶ 20 πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, ὑ- 25 τως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι ἀλλοφερόντως ἠδίκηκε.

Ταῦτα μὲν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. 30 ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ ὕστω μανείην, ὡς τοιούτων ὀπιθυμῆσαι κτη-

e Καὶ εἰ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοποὺς] Κατασκόπους marg. *Arm.*

15. Ψευδήνας] Πείσας, ἀπατεῶνας. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*
30. Ὁ δὲ τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἀπεκτάνθη ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur ὑ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι; ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem*, *tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιρώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσέφερτο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam eum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μήποτε — προσενέγκητε τὴν παρθένον δημοσίᾳ. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleius* scripserit. *M. du S.*

χλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλα῾ ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπο῾ ὅτ῾ πάμπολυ τ῀ ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, φέτο χαριεῖσθαί μοι, εἰ χαλκῆν τινα κόλασιν ὑπενόησεν, ὡς ἐξ ἅπαντο῾ κολάζειν ὑπιθυμοῦντι. ᾧ δὴ καλασκευάσας τ῀ βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ὕδατι μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέο῾ ὁ ταῦρο῾ τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλα῾ παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τ῀ σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τ῀ χρείαν, ἣν παρέχε῀; καὶ ἀνοίξας ἅμα τ῀ ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, ᾧ καταχλείσας, προστιθέναι μὲν τὰς αὐλὰς τοῦσδε πρὸς τὰς μυκτῆρας τοῦ βό῾, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· ᾧ ὁ μὲν οἰμώξεται, ᾧ βοήσε῀, ἀλήκλοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενο῾· ἡ βοὴ δὲ, ἅμα τ῀ αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσῃ, οἷα λιγυρώτατα, ᾧ ἐπαυλήσῃ θρηνῶδες, ᾧ [d] μυκήσε῀ γοερώτατον, ὡς τ῀

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat? &, simul aperiens prope tergum bovem, si quem punire*, inquit, *volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias jube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptas sones accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλα῾] Sic Edd. quas consului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adscripsit margini *M. du S.* b Περίλαος] Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et sic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλα῾] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiastem* Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I. sub finem. *M. du S.*

Περίλαος] Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari mereretur, num Πέριλλο῾ pro Περίλα῾ recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Cassandri est, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Gesner.* quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis *Suidas* ex *Demosthene* etiam Περίλλο῾, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demosthenis intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam sit suspecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demosth. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut verisimile sit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλα῾ genuinum nomen Graecum est. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perf. *J. B.*

51. Προστιθέναι] Ἀντὶ τῦ προστίθει. Attic. *J. B.*

Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἰρικυδέα μῦθον. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὀκόσοισι μὲν ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτὰς ἀφιτᾶν. & ibid. iterum, ubi tamen δὲ commode intelligitur. Adde Aphor.

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluеret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μῶ, κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μείαξὺ [f] καλαυλέμμον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τῦτ' ἤκυσα, ἐμυσάχθην τ̔ κακομηχανίαν τῦ ἀνδρὸς, καὶ τ̔ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τῦ καλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, τ̔ ἀλήθειαν τ̔ τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φῄς μέλη, ταῦτ' τ̔ αὐλῶν φθέγγεζαι. πείθεζαι μὲν τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰκὼς τ̔ ἄξιον μισθὸν τ̔ θαυμαϛῆς σῆ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ̔ μυσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τ̔ αὐτῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ̔ ἄνδρα, ἐξαφεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον χῶ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ̔ βῶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεθησόμμον τῷ θεῷ· καὶ ὀπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ̔ πᾶσαν

[f] Καταυλεύμμον] Καταλεύμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμνησο* intelligere queas, ita alibi καλιών omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τὺς αὐλὺς τύσδε] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μήσασθαι τῷ παιδὶ τῦδε, καὶ τ̔ Νομφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὧι τ̔ μὲ κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μείαξὺ καλαλεύμμον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηλεύμμον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλεύμμον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλεύμμον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & *A*. Sed male καλαλεύμμον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλεύμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, licet mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab Ὀρϕόροσο concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐν

σαν διήγησιν· τῷ ἀναθέντι ἐμοὶ τὄνομα, τὴν τεχνίτου τὴν Περίλαον, τὴν ὀπτοιαν τὴν ἐκείνου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον πεῖραν τὴν μουσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μὲν τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πλείστας ἐς κακίαν ὀπτοιμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαον κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῆς τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον ὁ τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόχειρα μηκέτι δεῖται κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ πρὸς τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἀναγκασθῆτε, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicayeritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi caussam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine caussa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

[a] Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσίεσθαι P. L. & marg. *Alw.*

88. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆ πόλιος. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. B.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσίεσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσίεσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Πρμ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario privaveritis.

εὔξαδε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλυς ἀποπέμψηϊε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσηϊε, μήτε τ᾽ θεὸν ἀποστερήσηϊε καλλίστω τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτω ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1 Οὔτ᾽ Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτῦ Φαλάριδος, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλήσης 5φιλίας ἐλπίδα· τ᾽ δὲ πρέσβεων ἀκούσας τ᾽ ἥκόντων παρ᾽ αὐτῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμην, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, 10μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ᾽

2. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μέν, ὁ φανερὰς πόλεώς τινος τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐνὶ ξένος. ἀσόξενος δὲ ὁ καινῇ πᾶσι τοῖς ὁπ τ᾽ πόλεως ξένος, ὁπόσοι ποτ᾽ ἂν ὦσι τὸ (4)ἦθος. (5) οἱ μέντοι πάτριοι τ᾽ ῥητόρων πρόξενους καλοῦσι τοὺς ἀφ᾽ ἑτέρου τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τῦ ἐς τοὺς πρόξενους συσπουδάζειν τοῖς, ἐν οἷσι πρόξενοι τὰ ἀφ᾽ ἑτέρου (8) τ᾽ καθεστήκασιν, καὶ ἐκφορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προαγόντας. ἢ ἐς ἐπὶ τ᾽ χειρόνων παρείληπ᾽ τοῦτο (9) καθαχρησαμένων ὕστερον λοιπὸν τ᾽ μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολίτικὸν πρεσβεύοντας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ὑπὲρ πλείονος χρόνου ἢ ὑπὲρ πατρίων (11) παραδόσιος τηρῦντας ὁμόνοιαν, (12) κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν οἱ φαίνοντοι, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις διακόνυτες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὡς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ Δωριεῖς ἔτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαύκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὃς ἂν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τι τ᾽ χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσόξενος] Ἀξένος C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐνὶ] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idiον* ξένος quod in Vulgato erat. Ἴδιων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἔθνος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι πάτρια] Sic ex C. reſtituimus. Οἱ ἕτερα V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γενομένους] Οἱ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν π. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καθαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολίτικὸν] Πολίτικὰς C.

(11) Παραδόσιος τηρῦντας] Sic C. Παραδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦντας. V.

(12) Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρῶσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδίχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξενος] Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξενος] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce *ἰδ.* Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τοῦ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτρίωσιν τε ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ διανοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀφανίζειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰδὼς [d] ὃ προσησόμενον τὸν θεὸν, ἅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προσθεῖναι marg. *AIW.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσον Edd. d Οὐ] Μὴ marg. *AIW.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργὸς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τοὺς δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* disserte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laert.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M. du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίᾳ] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδίᾳ. *M. du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲ τοιαῦτα, μὴ δὴ τοῖς πιστοῦσθαι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν δίκαιον. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀ. ἐπιτιμῶμεν καὶ] γραφεῖν] Pro μὴ ἀ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem justum jam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat mèdio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per serenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, & mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus quidem sit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non visa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum esse, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum ut ipsi, quae non *certo* scimus, accusemus.

Ὁ μὲν ἐν Πύθι⟨ι⟩, ἡ δικαίαν ἤδη περὶ τῦ ἀναθήματ⟨ος⟩ ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει ἦ Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καλαδῦσαι αὐτὸ, μετ' ἀγύσης ὁλκάδ⟨ος⟩. ὁ δὲ πολὺ τἐναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέχει αὐτοῖς, καὶ σῶς εἰς ἦ Κίρραν καταῆραι.

Ὧ καὶ δῆλον, ὅτι προσίε⟨ται⟩ ἦ τῦ μοναρχε εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένυς, προσθεῖναι καὶ ἦ ταῦρον τοῖσι τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῦ ἱερῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τῦτ' ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς ὕτω δῶρον θεῷ, ἦ καλαδικάζυσαν ἐκ τῦ ἱερῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθ⟨αι⟩ τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τῦ ἀνατιθέναι ἄξι⟨ον⟩.

Ὁ μὲν ἐν τἐναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τῦ Ἀκράγαντ⟨ος⟩ ἄρτι καλαπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγώδει τῦ τυράννυ, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενῆσθ⟨αι⟩ λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τῦ πλοίυ ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκυσι πάνυ πιστεύειν διηγυμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγυσιν, ἢ οὐχ ὅπως [h] αὐτὼς, ἃ μὴ ἐπιστάμεθα, καλη-

γορεῖν.

Ei

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AiW.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius servant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AiW.* Βυδίᾳ Edd. priores. [h] Αὐτὼς] Sic *J. Fl. P. S.* Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *Ba.*

ultima, *Etenim incertum est verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. οὐχ ὅπως significat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγυσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus.* *J.J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα καλῃγορεῖν] Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt *Benedicti.* Nam in *Basileensi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opsopæus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum est, injuste sceleris accusemus.* Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipsos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J.G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *Ba.* In reliquis αὐτοὺς. Verbo nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipsos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noster; quumque Cl. *Jens.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. sed cognovi veteres

Εἰ δ' ἦν τι καὶ πέπραχ) τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἤδη Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιῶμεν· καὶ δέον θύειν, [a] καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συναναλιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τὸν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ σκοπεῖν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὀπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς δὴ μόνον τὰ καὶ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere; niſi pro ſacerdotibus jam judices eſſe poſtulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare juſte aut injuſte tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit ſe habeant. Nobis autem neceſſarium arbitror noſtra ipſorum ſcire, cum ut olim conſtituta fuerint, tum uti nunc ſe habeant, & quid facientibus melius futurum ſit. Ac nos in praecipitiis habitare, & ſaxa arare, non Homerus nobis expectandus eſt, qui nos doceat; ſed videre iſta licet: & quantum ad terram, prolixa ſemper cum fame eſſemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religioſi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, ſine ſemine noſtro, ſine aratro, proveniunt omnia: agrum noſtrum colente Deo, qui non ea ſolum, quae apud reliquos *Graecos* naſcuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *Ar.* & *J.* niſi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* ſpiritu lni. Αὑτοὺς ceterae.

P. J. B2. H. &c. jam ſic habuiſſe, ſolamque adeo *Salmurienſem* ejusque adſeclam *Amſt.* male dediſſe μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. T' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per acceſſionem particulae τε accentus mutabitur; eliſio enim per ſe non facit ſyllabam longam. Et cum apoſtrophus tantum ſit rejectio vocalis brevis, ejusmodi eliſio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non eſt ejusdem naturae atque craſis & contractio in uno verbo. Margo *Ar.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoſcet Lector has minutias perſequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adſcripta erant in marg. *Ald. Weſſelingii*. *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* verſ. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiaſtes docet *Pythona* eandem eſſe cum *Delphis*, quae recentior appellatio eſt. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quae citra noſtram operam caſu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraſ.* & *Rhetor. Diſcal.* natum a fabula Inſularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyſſ. IX. *Horat.* & *Lucianus*. *G. C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem ſuppeditat ſenſui omnino neceſſariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Weſſeling.* ita adſcripta legitur, ut potius pro ἄλλοις ſubſtituenda, quam inſuper adjungenda videatur: & haud ſcio an Codex L. non etiam ſic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum eſt, ita jam adjecto ἄλλοις carere poſſe videmur. Quia tamen *Solanus* ſic vult, morem geſſi. Ac cum

tur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nascitur*, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus!

d Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφίκνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιῶντες.

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

9 Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινολομεῖν μηδὲν, μηδὲ πρὸς τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, e φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

10 Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοί, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ὄντων ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱερᾶ,

d Ἕλλησιν] Restitutum ex L. & marg. *Διὶ W.* Deest in Edd. prioribus. e Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. *Φυλοκρ. Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic *Demosth.* saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienses distinguit, ad *Hellada* propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. *J.F.R.*

9. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονούμεν. *Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus.* *J.J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν ⟨ εὐπορούμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐπορούμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jensii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. *per stirpes donaria discernere*, sequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκηρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ . . ., ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῶ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείᾳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τ πόλεως ὅλης, καὶ τ συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅτι πᾶσι δὲ, τ καλῶς πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae nostrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: super omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hisce enim si quid majus, magisve necessarium, modo sanum adhibeatis judicium, existimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλεύομεθα, ταῦτά ἐστιν· οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος ἕτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ καθ' τ θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo sunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges omnes, & omnes Dynastae, qui jam sacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretiosa dedicanda sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τ ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τ πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de causa non ut semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius respondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conspirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* sola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, est in P. & *B2.* & marg. *A1W.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τ θεὸν] Probe notanda haec phrasis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquisivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hist.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etsi confundi solet cum μηδέποτε, plus tamen est; nam hoc *nondum*, illud *numquam* signif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hist.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; Ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβύτερους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & seqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum sequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, postquam ipse jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε κἀπειτ' ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diversos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τ γνωσ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Dissert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is est *Celsus*, Philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit *Origenes*. Videndus *Valesius* ad Eusebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celsus* is esse videtur, qui contra Christianos scripsit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuisse Celsos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explodentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένῃ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεθα, κρίνεαθ, ἢ ἐξετάζεαθ, τὺς ἀνατιθέντας; ἢ μὴν ἐξ ἐκείνε μᾶλ τῦ παλαιῦ ἔθες, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναλιθέντων, ἢ ὑπὲρ [f] ὑπάρχυσαν δύναμιν ἐνίων δωρεμένων τ̃ θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, ἢ ἐξελαϛὰς ὅπϛ ἦσθε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ [g] ἀπορήσωμεν τ̃ δοκιμαθησομένων ἔτι, ἀδένος [h] ὑπομένοντ, [i] ὑποδίκου ε αὐτὸν ὀκαθιϛάναι, ἢ ἀναλίσκοντα, ἢ καλαδαπανῶντα, παρ' αὐτῦ κρίνεαθ, [k] καὶ ὑπὲρ τ̃ ὅλων κινδυνεύειν. [l] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξι.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 Σ Τ μ̃ ἴσως, ὦ φίλταλε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ πρόσταγμα,

e Ἐμπέπλησται] Ita recte P. Bz. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθ male J. f Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. Bz. Ald. S. P. & P. Ἀπορίσωμεν Fl. g Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. h Καὶ ὑπὲρ] Καὶ μὴ ὑπὲρ Vorſt. male. Sic notat M. du S. i Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτος ἦν Κέλσος, ὁ τὸν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν συγγράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντιγεγράφθαι πρέπειν, ὁ ψευδολόγος ἀνὴρ τάττειν Ὠριγένης, μισοῦς ἁπάσης σοφίας & αἱρετιϛίας † ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαϛὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

* Πρὸς ἰσάριθμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πρωταίριθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφαν.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφαπέμενος.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τ̃ μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τ̃τον δὲ κατ' Ἀδριανὸν & καθ' ἡμᾶς. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim his ſumimus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρῶ ὡς λέγῃ τούτων εἶναι· δοκεῖ δὲ ἔχειν μαγείας εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλίον πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ.

μα, προσάπτειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοτειχίτῃ τὸν γόητος βίον, καὶ [a] ὀπτασίας αὐτῷ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ὑ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ὅτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεαι [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ἐπιστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βοστασίαν, εἰ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀναχαθήραντα πειράσομαι, ὀλίγους ὄσους τὴν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριακόσιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare *& adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo; paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμην γραφῆ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ὅτι τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνδρῶν, ὧν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ὀπτασίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A*1. Ἐποιησίας *B*2. *P. Ald. Fl. H.* male. Ἀποιησίας *Hoinf.* *b* Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* *c* Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B*2. notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. *d* Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμέθητος marg. *A*1*W.* Ἀμύθητος P. *e* Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A*1.

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichiram non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἱστοσίας αὐτοῦ] Ἐποσία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἱστοσία. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἱστοσία. *Th. M.*

Ibid. Ἐπῳάς] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἱστοσίας. *M. du S.*

Ἐπῳάς] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Jov.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς φ] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ὀπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶσαν ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κακείνου βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῃστευεν, οὐδὲ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην καταπρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῴδηκεν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τοῦ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τῶ-

ſ Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς ὁ τὰ ἠθικὰ φέρων] * κατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τὴν Ὀρχομενίων Μινύαν, ἣν ὁ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φασκὼν † Μινύειον, ἢ τὴν Βοιωτίαν; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπολ. c. 13. *M. du S.*

† Μινύαν] Μινύειον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. *Μινύας γῆ* dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae *Μυλίας* dicebatur, non *Μινύας*. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, *Μυσίαν*. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τῆς Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. *v.* 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴ χρόαν, τὸ γένειον ἁπάνυ λάσιος, κόμην τε μὴ ἰδίαν, τὴ δὲ καὶ προσθέλον ὑπικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τὰς ὀλλὰς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελησμένην. ὀφθαλμοὶ μὲν τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα δὲ ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοιόσδε μὲν τὴ μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκυροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόλμα πρὸς ἔργον, καὶ εὐμάθεια, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα κακοβελήματα ἔχων, αὐτίκα μάλα τὴ ὅτι καλλίστη ἐπιδεικνύμενος, ἔτι καὶ μέγας ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴ χρόαν, τὸ γένειον ἁπάνυ λάσιος, κόμην τε μὴ ἰδίαν, τὴ δὲ καὶ προσθέλον ὑπικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τὰς ὀλλὰς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελησμένην. ὀφθαλμοὶ μὲν τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα δὲ ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

etiam tibi ostendam, & magnus erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae se ferret: Colore candidus, mento non nimis hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa assimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox suavissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Hercules, & Jupiter depulsor, & servatores Jovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus; quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & solertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philostratum* recensentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum apposite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet πρωτροπαίους, mendosum est. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὅτω πλουτῶ γένοιτο. *Æschylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοίμι.

Ex quo *Plaut.* Asin. act. 3. sc. *Agedum.*

Ar. Hem adspecta rideo? utinam male qui mihi volunt sic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conf. ad *Lib.*

Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum.
Gentibus adversis forma sit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κίρκωπας — Εὐρύδατον] Nobiles facinorosi. Meminit horum & *Æschines* adversus Ctesiphontem: ὅτε γὰρ Φρυνώνδας, ὅτε Εὐρύδατος, ὅτε ἄλλος ὁδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Erasmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύδατον] Vide *Erasmum* in proverb. εὐρυδατύσκῳ. *Vorst.* Scholiastae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuisse Scholiastes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Aristodemum intelligat, nescio; plures enim sunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώφρονα] Eum intelligit, de quo supra N. 30. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥουτιλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagorâ, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

ὀχίᾳ ἀφροσύνων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γοῦν τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τῆς γνώμης θεσπέσιος· εἰ δὲ καὶ τότε ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὑμῖν ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ὑπὸ ἀφροσύνης τῶν Πυθαγόρᾳ λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πειθοίην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γοῦν ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφατύπωσον [f] ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῶ Fl. [d] Αὐτοῦ] Sic recte B2. Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic Ald. P. H. Πρὸς J. [f] Ποικιλωτάτην] Ποικιλοτάτην Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οὐ Βοιωτίας λίτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι ἱστόρησε δὲ ἀργοὺς, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κεκρώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δή φασι. Εὐαγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν ἀφὸ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ πρεσβύτης εἰσάγεται. Ὀσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καπάτυγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. M. du S.

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit Solanus, quum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. R.

[g] Ibid. Αὐτοῦ] B2. In reliquis prave αὐτοῦ. M. du S.

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἦν πρὸς αὐτὸν. Sic Terent. Nihil ad nostram hanc, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, ne comparandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. J. F. R.

83. Ἐπὶ ἀφροσύνῃ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discemus. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV. segm. 165. J. F. R.

89. Ποικιλωτάτην] Vitiose legitur, ὅλως γοῦν ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτου. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πάλιν ὅτι ποικιλώτερα αὐτὰ, &c. J. J.

Ποικιλωτάτην] Cl. Jensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. M. du S.

ὀρκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, εὐβούλευτον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὴν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniisset, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον μὲν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐξῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκοῦσαι τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνου-

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. F. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Προῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet *Basileensis* anni 1545. *J. F.*

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jensium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & καλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, & *Elsner.* ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ὑμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐνῆν λαβὼν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ε. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστι νοῆσαι τὸ καλὸν τῶν τεθερισμένων καρπῶν, ἔτως ἐκ τοῦ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καλλιοῆσαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὴν ὑποσάθμην τῷ ὑπολειπομένου σίτου (sive, ut *Hesychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμην interpretatur item *Hesychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyss. Ε. 214. *M. du S.*

8. Δεομένοις] Angl. βουλομένοις. *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. supra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deseonvertes.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, [e]ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μθώων, καὶ χάριτας ὅπως τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀφοδοχάς. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῆ αὐτῆ πράξεων ἑτοιμόταλον, ἐ μεῖον ἐρῶντα τῆ κακίας τῆ αὐτῆ, ἢ αὐτὸς τῆ ὥρας τῆ ἐκείνη, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλεϕ ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρέτη, καὶ ἀφοδόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲ δηθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίσταλο δὲ καὶ τὰ Θῶνος τῆ Αἰγυπτίη γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲ ἐσθλὰ μεμιγμθία, πολλὰ δὲ λυγρά.

Τῶν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀφόδοχος [h] αὐτὸς ἐγένελο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνος, καὶ ἐραςὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῆ Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομθίων, καὶ τ πᾶσαν αὐτῆ τραγῳδίαν εἰ-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* f Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & B2. notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. g Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. h Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. i Τυανεῖ] Τυανεῖ *J.* ſola. k Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

ſurſum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυὴ requiritur ab recto εὐφυὴς, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθὴς ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Voſſius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae ια purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιὴς & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ὅτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομθίων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιθυμίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἀφορμῆς ἄνθρωπον λέγω;

goediam nossent. Vides e qua tibi schola hominem narrem?

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἐδέησεν [a] ἐπενοήσατο· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ τῶν καθιέντων ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κακκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς πάχεις τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποχειροῦντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρὶς τῶν Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὴ καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & opingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic visis draconibus ingenti specie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἐδέησεν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forsan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adscripserat *Solanus*, ut supra *Herod.* c. 4. ubi καὶ συγγραφέας & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic sequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καταρατοτέρᾳ] Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου scil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. seq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχεῖς de rudi ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend. *Elsner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. nostrum supra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄνομα — ἔν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. *Thucyd.* interpretatur πέντας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in *Epist.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arriani.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; quum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποχειροῦντες — Μακέτιν] Vid. quae diximus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρωμένους τὰ νῶτα & τὴν ἀφροσύνην. Sic paullo post dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους & τὰς καρδίας προεξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen est non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασσὸς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θηλυμένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ξαφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδόντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τοῦ ἑρπετοῦ ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχει ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεῖλον τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τοῦ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν *P.* Δυεῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennesto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαία] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. G.C.

Πελλαία] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμονος] Enallage. F.G.

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* G.C.

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. F.G.

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. G.C.

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet *Δυοῖν*. *Vorſt.* in *B2.* etiam *Δυοῖν* adleverat, fruſtra. Quid in *Funtina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & *δυεῖν* & *δυοῖν* inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Funtinae*, quas tamen *δυεῖν* habere cognovi, ideo credo *δυοῖν* fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe *δυεῖν*, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe *δυεῖν* rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi *δυεῖν ταδίων*. Et *δυεῖν ντεῶν* vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

καὶ Δελφοὺς ὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, διὰ οὓς προείποντυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων [a] ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ διὰ αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους φρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μείζονως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

Τεντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedicere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oracuło constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Εἰς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕτω] Προσυπακουσίου κἀνταῦθα τὸ κατοικήσαν. οἷον καὶ Δελφοὺς ὕτω κατοικήσαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδίμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad §. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ὑπὲρ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ὑπὲρ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad *Mort.* c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ez. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Ἀσὶν c. 2. Παράμικτος μόνον πρόσοικος ὤν, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

οἰκοι πρὸς κρῖνε, λέγων, ὅτι ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὰ τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τὰ ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑποικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενον, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενον, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabiturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

Ὀλίγης δὲ δεηθέντος αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτειμιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χυλλᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν αὐτολιξάντων μάντιων τοῦτο λέγεσθαι εἰώθειν. *V.*

cat. *J. F. R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὗτη δὲ κύμβαλα ἐπικρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κοῦφ' ὀχέα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνῳ —— μαντεύόμενον] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνῳ μαντεύομεν] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνῳ —— μαντεύόμενος] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτε σ' Ἀγροιῶν τὰληθὲς κοσκινομαντίς. *F. G.*

16. Μέτειμιν] Praeſens pro futuro; ſic εἰσὶ pro ἔσται & ſimilia, vid. *Jenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπειμι τοῖς Μηθυμναίοις σὺν ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἴγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν † Βιθυνίαν καὶ † Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τῆ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἤ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγείραι, καὶ τὸν θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε † βίον, ὡς ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πολυκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ † Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *F.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *F. H. Fl. Bz. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *F.* & *Fl.* e Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Guyet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malim γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ἴτω ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *F. B.*

29. Προσπέμπει] Angl. προπέμπει. *F. B.*

Προεισπέμπει] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *F. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριος ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *F. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. *F. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὅτῳ, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύσθαι] Male in Angl. Cod. στίλλειν. vocem στύσθαι alibi interpretor. *F. B.*

Στίλλειν] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύειν, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οἴστρῳ φέρεσθαι, aut ſimile quid efert. V. Ὀν. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στίλλειν, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Νιγρ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στύειν ſervat.)

44. Εἰ-

Perſidae genus hic, Phoebo caruisque, videtur,
Divus Alexander, PodalirI ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος ἔτος ὁρᾶσθαι,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλέξανδρου μητέρα. [i] εὑρήθη δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις τῇ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριήκοντά τε δεκάδωντε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τριπλάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Ald. IW.* [g] Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Al.* Στείλας Edd. omnes. [i] Εὑρήθη] Εὕρητο P. A. Vulgatam ſervant *F. Fl. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόσσ' ἄγχι *F.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ'. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν τὸ αὐτὸ γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια δ' εἰκοσιπέντε ἀποτελῶ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἕνεκεν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὡς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος ἢ λῆξε πάντα εἰς πάντα τελευτᾷ. *G.* (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μ', ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξάνδρου; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὕρητο] Minus recte in Angl. Cod. εὑρέθη. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴς *auxiliator*, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητὴρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. IW.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, μετὰ πολλὰ ἐς τὴν πατρίδα περιβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, σφυδίου τε βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν μασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ παρεσκεύαστο κεφαλὴν δράκοντος ὀθονίνην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐμφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτταν, οἵα δρακόντων, δίττὴν, μέλαιναν προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ [a] αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων πρεπῶν ἦν, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, καὶ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστήσων ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἀρχεῖν δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τὰς θεμελίους τοῦ νεὼ τὰς ἄρτι ὀρυττομένους (συνεστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

[a] Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὐτὴ Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικε μετὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἰατρεύειν. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ Δάφνις ὁ Λάμωνι συνεῖναι τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πόα, πάντως κἀκεῖνος λέγων ἔψεσθαι τὴν διεστῶσαν ἀφικόμενον μετὰ μακρὸν — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. J.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. J.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos*. F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. J.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. M.du S.

79. Συλλειβόμενον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενον. J.B.

88. Ἐνθιάζοντες] Angl. ἐνθιαζόμενος. J.B.

90. Διεξομοῦμαι] Καὶ τὴν πόλιν ἐμπαρίζειν, αὐτίκα μάλα διεξομοῦμαι ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura *ἐναργῆ τὸν θεόν*. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμπαρίζειν τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo διξομοῦμαι. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἅδειν (ὁ ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ δὲ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκκλῆσαι τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret*. J.F.

Διεξομοῦμαι] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si διξομοῦμαι dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel cæleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero mudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλαθίθη χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν προπηδήσας, ζῶμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τ' ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειξομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεθεᾶτο γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

1 Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὅπι τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ὅπι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προκοπομενον-

μένην·

[b] Συλλειβόμενον] Συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd.. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθαζόμενος A. P. L. & marg. A1. Nil mut. Edd. [d] Δειξομένην] Δειξομένην Jenſ. Pell. quoque an δειξομένην; idem habet & marg. A1W. Sed δειξ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι κ λεγοι marg. A1W. [f] Προκοπομενομένην] Sic P. R. ſive B. & Fl. Προκοδομημένην Edd. cett..

87. Τῇ Μητρὶ ἀγυρτοῦσι] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. G.

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adpariturum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ὦδειξε τ' Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἦκεν magis movet, & quod δειξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *dicta dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὼ, καὶ δεικνυμένω, ait: δεξιουμένω, φιλοφρονουμένω; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit; ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προκοδομημένην] Caeteri Cod. προκοπομενομένην. *J. B.*

Προκοπομ.] In Ed. Fl. ut edi curavimus, προκοπομ. In P. & Codd. B. mendoſe προκοπομενομένην. In reliquis προκοδομημένην. *M. du S.*

μὴν τῇ χρηνίδι πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μὲν τῷ ὕδατι καὶ τῷ πηλῷ τὸ ὠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλα τὸν εὐχῶν, θησαυρὸς, καὶ πλοῦτος, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ὅπη τὴν οἰκίαν ἕτοιμος, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & P.

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ' ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus. *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *aedicular*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγενημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronidè, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu fuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννηλον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτον ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγενημμένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ἐπὶ τῶν ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσον οὔπω ἦν, ἐπὶ τὰ φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐπεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τὰς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημμένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνη τῇ μορφῇ μὴ ἀκριβῶς πρόβατα εἶναι ἀλλοφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὑπὲρ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐστολισμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ [e] αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας, καὶ τὴν μὲν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεχούσῃ αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ὑποκρύπτων, ἀνε-

[c] Γεγενημένον] Γεγονημ. Edd. priores. [d] Προεξυρ.] Προεξῳ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic cum *J.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὑτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἀκριβῶς πρόβατα] Τὸ, μονονουχὶ διὰλευκον εἶπεν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἀκριβῶς πρόβατα εἶναι ἀλλοφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato γεγενημένον; nam eſt a γενέω ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo v alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γένομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverteram. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους λοιπεύειν μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nôram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σιωπῶν τὸ ἐωθινὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Martil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξυρημένων legendum ſit, ἐξυρημένους, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. a. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξυρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομψὺν πάντα ἐκεῖνα, πρῶφαινε † ὀθονίην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῶν χιτώνων, ὡς δὴ θεὸν ἐκεῖνα τὸν φαινομψὺν πάντως ὄντα.

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

Εἶτά μοι ὀπτάνησον οἰκίσκον ὑ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τῶν φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλήθους ἀνθρώπων συγκλύδων, ταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρυμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς † ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατ' [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὴς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. † δὲ ὀπίδειξιν ταύτην οὐκ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο [c] νεαρώτεροι.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe feciisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

[a] Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? [b] Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* [c] Νεαρώτεροι] Νεωλέστεροι *Fl.* & marg. *AIW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ εἰς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσι Ἀθηναῖοι. οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, * κατέαγα τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ἔπιθεν † θύρας μέρος. *G.*

66. Πονήρως εἶχεν] Ἀττικοὶ ἐπὶ σωματικῆς ἀρρωστίας ὀξύνουσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγα] Κατέαγεν erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τοῦ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. ὃ ταῦτα] ὃ θιθασσὸν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φαεινῆς. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ὃ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abes-

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res eſſet conjiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe jam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe.

παρεῖχε τοῖς βυλομένοις. ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τ κεφαλὴν δῆθεν αὐτῆ ἀνοίγυσάν τε καὶ συγκλείυσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτυ τινὸς, ἢ καὶ αὐτῆ Ἐπικύρυ, ἢ Μητροδώρυ, ἤ τινος ἄλλυ, ἀδαμαντίνην [d] πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τ γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅστις ἦν αὐτὸ πάσχοι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τ τρόπον ἐδύναιτο, ἐκεῖνο γῆν προπεπεισμένυ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τ μαγγανείας, τό δ' ὅλον [e] πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus eſſet, & vultum haberet humano ſimilem. Super haec picturae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata: & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino juſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Jovis, atque hominum lux.

19. Et cum tempus eſſet ejus rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum*

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστυ τ ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ [f] γεννώμενον ἴδοι τ Θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθης αὐτῆ γεγενημένυ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότ· γραφαί τε ἐπὶ τύτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκῆ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρυ εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ Θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρυ, καὶ θείυ προστάγματος· Ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ χρόνος ἦν, ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρὴν τοῖς δεομένοις,

[d] Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* [e] Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AiW.* Vulgatam ſervant priſcae Edd. earumque lectio eſt melior. [f] Γεννώμενον] Sic jam gemino *r.* recte Edd.

ſe credo; verum quia facilior eſt omiſſio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προυμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παλόντες. *J. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine, & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam ſalutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τ ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Ariſtoph.* Pl. 69. confirmat. *J. F. R.*

κρις, ᾗ θεσπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὸν Ἀμφιαράου, καὶ τὴν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, ἀ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν ὧν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ὃ δέοιτο ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαῤῥάψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσεται] Μαντεύεται *J.* sola. c Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἀπὸ τῆς προειπών. G. d Οὗ δέοιτο] Ὃ δέοιτο marg. *Alw.*

6. Ἀμφιλόχῳ] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἐκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐγὼ δὲ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πόλει τῇ κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστηρίου ἐς χρᾶ δ' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνεψιὸν ὢν μητραδελφοῦ υἱὸς ὤν. Ἐκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e muficis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὰ δ' αὐτὸς ἡμῖν τῶν μέλους τὸ ἐνδόσιμον μηνύσεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δυ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

20. Erat vero machinatio iſta, viro quidem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

καὶ σημήνασθαι κηρῷ, ἢ μολίβῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, ἐς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕκαστον, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο.

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοί, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον,

ο Ὡς] Inſerui ex marg. *AiW.* Deerat in Edd. f Ὑπογεγραμμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AiW.*

22. & 54. *J.F.R.*

14. Ἐκεῖθεν ἐν τῷ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσοιτο ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών] Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄδυτα τῶν προειπών. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνίσχειν προειπών. *definitam diem ſurrexit praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechiëlem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J.G.G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F.G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄδυτα τῶν προειπών i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus absque προειπών, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσοιτο Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M.du S.*

Ibid. Ἐκέλευσε] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M.du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quaſi* inſerui, quod Cl. *Geſn.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M.du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenia, non laxatis vinculis ac ſigni, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam renignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudoprophetam ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὡς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἕκαστον] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio ᾠδὴν πρὸς ἕκαστον, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕκαστον γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M.du S.*

ὦ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὁμοιον. ὑπονόησας γὰρ ποικίλας τ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλῆς θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἂν ταῦτα ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

giosa, & undique incredibili similis. Excogitatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interrogationes singulas, & quae viderentur ad eas respondit, tum involutas iterum & obsignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὑπόνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τ σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μὴ τ ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὑπιχλιάνας τ κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τὸ λίνῳ, καὶ τ αὐτῷ τ σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *f.* Ed. Πάντῃ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *f.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲ ἐκείνη] Adscripserat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Disputat. Archelai p. 27. Sed non satis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *f. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βηρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in verlione exhibuit quoque *Erasmus*. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odoror dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Insulse ad oram libri sui retulit Cl. *Sponius poix Beritsienne.* *f. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βηρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagacissime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *f. f.*

Βηρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioscor.* vel βρηττίας v. *Strab. Vorst.*) Secuti sumus scripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρηττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* Φιγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab *Aristoph. Scholiasta* describitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso *Arist.* satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. *Suidae* & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditissimus *Lud. Kusterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής? Crystallum ne an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo judicium sit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, [d] ὑπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὸν αὐτῷ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκεσον· [d] τιτάνου δὲ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ὑπενενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σύ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ ὡδεμιᾷ, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἔχρη δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *Alw.* d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἔχρα] Sic P. Ἔρχη Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ λιγδαίνους] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὸν ὑάλου λίγεις; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, **Venetiaanſchen tripel** vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἔχρη δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐντεῦθεν χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρα] P. In reliquis ἔχρη. *M. du S.*

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαζικὸν τῇ ὀξυνοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ σάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ δίαιτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαζικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac P. ita habent. c Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγέου Codd. L. G. P. & marg. *AiW.*

80. Εἰκαζικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα καὶ ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum ἠὐδοκίμουν. Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad *I. Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετάχαλο. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ἠυχόμην. (Immo frequentius) & sic εὐχοῦτο *Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adiatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἠυ magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracullum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem οὐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe suilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina.* ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mf. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκοπον oracullum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλάγιου, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν οὐ ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὑπωμάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οὐκ ἐπιμαινόν) λέουσιν, ἀλλὰ ταῦροι ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθύρυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενας πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, εἰ συῶν μὲ εὐνὰς μιλαδιάκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἀρκοῦσιν ἀλλήλων λέοντες ὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem est atque ἀρκτέου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσαι πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσαι ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient*, *fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσαι πάντα, ἢν δ' ἐγώ. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ καιρὸν ἐπομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi vulnero ego, ſique Alexander Propheta meus* 95 *rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

δοκὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πενταικαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων [k] ἔτι ἀπλησίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπετεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς

e Δὲ] Illud δὲ inſerui ex marg. *A1*. Deerat enim in Edd. *f* Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W*. Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Vorſtii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. *g* Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J*. Εἰς recte ceterae. *h* Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A1W*. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτὼ. *i* Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. *k* Ὑπὸ] Ἀπὸ *J*. ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοὺς plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμβαι ταῖν χεροῖν. Ubi poſt δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ θεῖω ἀμφοτέρω, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμούς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus G. O. *Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπρισβεύειν Φοίνικα. καὶ ὅδε εἶναι τεκμήριον τὸ ὦχθησε τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ ἐπὶ πλειόνων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς ἐπὶ τῶν μὴ τύτοις ὑ χραισμῶσιν ὅσοι θεοὶ εἶσ' ὦ ὀλύμπω ἄστον ἴοντι, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κρεΐοντε δύο ἐκ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴοντ' quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἴοντι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Victorian.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὲ κρείοντε δύω ἐκ πεντήκοντα βαίτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πεντήκοντα ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείματρόοι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθεὶς. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέταχτο δὲ ἐκ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενεῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἄμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28 Ἀνα-

λὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευδήνας, καὶ χρησμοποιούς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ζωγραφέας, καὶ ὀπισφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὅπι [11] τ' ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι πολλοῖς, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμῳ δὲ καὶ ὠθισμὸς ἀπαλλαχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ ὅτῳ ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τ' ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κλεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλὰ προφήτου.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τ' νῆν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφερόντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο πρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τ' Πόντον, οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάλλιστα

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet πρὸς forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφόρους] Ἀναπίπτοντας corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπήρους] Servari poterat vulgata ἀναφίρους. V. *Suid* in ἀνιφιρεν; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπήρους scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἑρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφίρους] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπήρους aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνενέγκαν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ φρόνιμον. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod crevisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in cœno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſolusque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in cœno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſolusque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

ἅιστα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. τῷ δὲ Ἐπικούρῳ, τί τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένῳ γάρ τινα τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωραχότι, καὶ μόνῳ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀληθεια εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τούς τε Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσας χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

ε Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A. W.* Μολυβδαίνας Edd. *Pariſina* etiam majore litera, quaſi nomen proprium eſſet. d Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχος (ἴσως διάβροχος) *G.*

quod ferri cum non poſſit; mutandum cenſuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, ſine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐοικυῖα ἐς βυσσὸν ἔρουσιν. Quod Scholiaſt. interpretatur μολυβδίνῃ, ἁρμιᾷ. At ſubſtantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective uſurpat noſter infra, l. c? Quidquid ſit, etſi μολυβδίνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rurſus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt Phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magiſtratus, an Philoſophus; aut privatus ſed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

67. Μάλ-

ὅτε τ ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γ αὐτῷ στομάχῳ ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενον ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐνεγκεῖν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μέν, ὡς πρόσθεν, ἔδειξε τ δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ἔσω [b] κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονας ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ἐμφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα δὲ χαλεπῶς γε φάναν σκτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ κεφαλῆς ἐκείνης τ μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μὲν ἂν marg. *A1W.* b Κόλπου] Κόλπῳ marg. *A1W.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρω, ἐκτείνω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *malba*, *malbacis*, *malbax*. *AE. M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare* h. e. cumino adspergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμινδνῳ alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque possumus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat *Erasmus*, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mss. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνως] Confer supra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γερανῶν] Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, *Thomas Irsonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam *Irsonus* ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. *Foës.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. *J. F. R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σδυρμανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τ ἐς Ἀρμενίαν πρέσ-

δευ]

lum Aeſculapium accidente. Vocabantur oracula iſta vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, ſed veſtitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de ſuo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipſum quoque fuit. Adhortans illum ad impreſſionem *faciendam*, ſic dixerat:

Parthosque Armeniosque haſta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta rapidis, (limpida)
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum perſuadere ſibi paſſus ſtolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, ſed male

ὀθονίνῃ ἐκείνῃ Ἀσκληπιῷ προσκυπτούσης. ἐκαλεῖτο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολήν, οὕτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοσφίσεις Ῥώμην, καὶ Θυμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hiſt.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβαριανῷ haberent.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæſus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit, ante ejus impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ γραυτίᾳ ὑπὸ τῆ Ὀθρυάδου καλαχοπείς. Nam hæc voces, ἀπήλλαξεν, καλαχοπείς, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, caſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter ſymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Perſarum *Othryades*, quod tamen Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe; ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota. quia ſcilicet ϐ. conſonantem litteram ignorant Graeci, ſaepe per Υ. exprimunt. Saepius per Β; eandem non raro etiam per diphtongum ευ. Eundem autem virum eſſe, cujus nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditiſſimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam *Xiphilino*, quaſi quae apud *Dionem* legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὁ σώζεται δὲ ὁδὶ τῷ μὲν Ἀντωνίνου ἄρξαντος Μάρκου Βίβου τὸν πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τῷ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμῳ ἔσχε ποιησάμενος, ἔπραξεν ἢ τὸν αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῷ πανθήρου πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiae noſtrae imputetur, ſi in multis, quae Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſilent hiſtoriae. Obſervandum autem hinc imprimis eſt, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuiſſe Alexandrum, cujus oraculum tanta de re conſuleretur. Paullo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruiſſe oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Conſulendi hac de re curioſi noſtrae aetatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen qui afferunt divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam. Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel hic locus

[a] στρατιᾷ ἐπὸ τῦ Ὀθρυάδυ καλαχοπείς, τῦτον μὶ τ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τ ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίυς ἐλάαν στρατὸν, ὐ γὰ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴς τόξυ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροϊεὶς, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰ αὖ κ τῦτο σοφώταλον ἐπενόησε, τὺς μελαχρονίυς χρησμὺς ὅτι θεραπείᾳ τ κακῶς σπολεθεσπισμένων, κ ἀποτελευγμένων. πολλάκις γὰ τοῖς μὶ νοσῦσι, πρὸ τ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλελο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰ σπροφανὴς, ὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τὺς ἐν Κλάρῳ, κ Διδύμοις, κ Μαλλῷ, κ αὐτὺς εὐδοκιμῦντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλυς αὐτὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſme quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

[a] Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατιᾶς Edd. priores. [b] Μαλλῷ] Δήλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατιᾶς corrupte, niſi quod *F.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδυ] Idem eſt qui in Συγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat ilico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, κ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δισ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀσρ. c. 23. & Δίσ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πιλάζιο &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμεῖος τῇ ἐν βραγ-

χίδαις

tis eorum, qui ad ſe venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rurſus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuiſſet oraculi fama, & in Romanorum urbem incidiſſet; nemo fuit, quin alius prae alio feſtinaret; alii quidem venientes ipſi; alii vero mittentes alios: & in primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Roma-

το, πολλὸς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὸς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τέμεῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκύσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲ ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆ Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλε ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥυτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Reſtitutum ex G. P. L. & marg. *A1.* Τάξεσι Edd. priores.

„ χίδιος. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pſeudom.* & *Jamblich.* „ de myſter. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, „ qui virgam tenentem, vel ſedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „ haurientem vaporem futura canere dicit προφητιδα. „ Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „ conſultum fuiſſe *Sozomenus* meminit; atque haec „ ea aetate ſola erant clara oracula: obticuerat enim „ ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῶ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* ſupra ad c. 19. allegato patet. *Pauſ.* in Att. 33. ἀψοδέστατον τῶ ἱμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Pauſ.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὧν πρῶτος ὁ κορυφ.] *Demoſthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστιν, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥυτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥυτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*, ſic interpres. ſed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. *J. G. G.*

Ῥυτιλλιανὸς] Hujus apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Baſaeus* dicitur; ſunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale eſt quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Rufi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec, ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, conjecturas propoſuiſſe meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indigniſſima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in praliis Romanorum ſpectata virtutis.* Nam neque haec deſcriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφὼς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicta exercitu, quem tenebat*, quum de buiſ-

ταρμδύ@, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον του λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὑπολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμε@, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. ἦτ@ τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρῷ μὲ ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχ@ ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆσαν, τὰ μὲ ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμελοῦντες ἔτι πλείω

nis probatus : ſed circa Deos *religioſe* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret : miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *AIW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὧν ἵνα ὁ σοφιζόμενος μεγάλου αὐτοκράτορ@ τύχῃ εἰς τὴν τελευτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J. G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis*. Verte *magiſtratibus*. *F. G.*

Τάξεσι] Ἀπὸ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς & ἀγαθὸς, καὶ σὺ πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐχρησμῴδ@. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur ὁπλοτάξεσι) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio*. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes*. *J. J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam : Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲ γένο@ Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε & πολιτικαῖς ἐπιδεδειγμένος πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum ; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi ; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro σκοπεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J. F. R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον του λίθου] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ἔτοι πᾶν ξύλον καὶ πᾶντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter ; ſupra Ἔκστασ. c. 22. infra ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένου του λίθου] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulejii*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J. M. G.*

53. Γήρᾳ] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander ; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F. G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρ@. *F. G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμεν@, ξενίαις τε & ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμεν@ αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γὰρ τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

55 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὤν, ἐξῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκήκοεν παρά τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' οὖν τὸν τε πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὕτως, καὶ τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

b Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* *c* Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *J. Pell.* *d* Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξενίαις enim Edd. *e* Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὐνους ἐργαζόμενος marg. *Aldi.* Editionum αὐτῷ in ἑαυτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξεῖνια, quae Latinis *Lautia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo ἑαυτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τῷ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεται. Ita in *Macrobii* T. III. c. 7. ἐργάσασθαι ἑαυτῷ τὴν ἀρίστην μάγειρον τε ἅμα, καὶ ὑγιεινοτάτην βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργάζεται uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere, comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exſercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῷ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τῷ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ οὗτοι τοῖς τελείοις ἐργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἀθλητὴς diſtinxiſſe;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λήρου ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὄπισθαλὲς καὶ ἐπικεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονυχὶ δήλους ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς πύστεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτὸς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρχεῖα.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, ſed Deum etiam celebrarent, & prodigioſa de oraculo, ſeque ipſo mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non inſipiens & latrone minime vulgari dignum: ſolvens enim libellos ſibi miſſos & legens, ſi quid inveniret audax & periculoſum in interrogationibus, retinuit ipſe nec remiſit, ut obnoxios & tantum non ſervos ſibi retineret iſto metu eos, qui miſerant, memores nimirum, qualia fuiſſent, de quibus interrogaſſent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile ſit. Ab his ergo multa accepit, qui ſcirent ſe intra illius retia concluſos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio ſuo e priori uxore ſuſcepto, qui jam ad aetatem inſtitutionis capacem perveniſſet, *Quem diſcendi magiſtrum ei praeficeret?* reſpondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A1*. Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani*. Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A1*. *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc ſignificetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Eſt tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipſo certamine ſumatur, quemadmodum potiſſimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. oſtendit *H. Stephanus*, ubi Ulyſſes redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipſum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus cenſentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆεθλα· quae haud dubie ſunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille inſtituti, quos copioſe commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξενίοις] Sic L. Reliqui prave ξενίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμῳ αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *ſuis rebus favens. faiſant cela pour ſon intereſt particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμῳ] Si plures libri addicerent, non reſpuerem illud ὑίους, quod marg. *Aldinae Weſſelinganae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους gloſſa nonnullis videbitur, etiam hoc pro gloſſemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano inſero, dum ſpes eſt, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem ſibi conciliare*, aliis teſtimoniis probari poſſe. Quod autem Clar. *Jenſ.* ait, *Graevium* virum Cl. probaſſe, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Heſiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι eſſe *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι ſignificare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum ſequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque ſic dici pro *aliquem ſibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic eſt quaeſtio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut ſit: *ſibi ipſi operatur, ſuo commodo ſerviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. ſolus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forſan συνίεις. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigiſſe mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celſum*, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, Lectori, quid ſub Imperatore Philoſopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud

Pythagoram, egregiosque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro susceptа oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμου τε ἀγαύορα ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὶ ἀποθανόντι, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, τοῦδε πόδας ὕστερος ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥυτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθε ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ τυθαναμιῷ αὐτῷ [e] τίνα ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένευ· μετὰ ταῦτα Μένανδρος.

Εἶθ'

[e] Τῷ τίνα] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* [f] Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex *L.* & *P.* insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύσεις πυθέσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷα & τὰς πύσεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἷας — τὰς πύσεις. Res nimis aperta. Ad consciendiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύσεις πυθέσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut *μίμψω μίμφομαι*, *δικάζειν δίκας*, *τόλμημα τολμᾶτον*, *φίλημα φιλῆσαι*, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρεσσε δὲ ἐρέσσης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρωτίου. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμους ἐπολέμησε τὸν ἐγχωρίων. p. 86. ἤριζον ἔριν ἐφιλονείκουν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλῶ, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλαι. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρου] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obviuni est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὧδε & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim *ἐνδιαθρύπτειν*, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum *ἐνδιατρίβειν* alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπατᾷ c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τῷ τίνα ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro τίνα τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶτ' ὃς ἦν φαίνῃ, μὴ δ' ἴοσαι [a] ἥλιδι ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ τὴν ἐπιμέναν [†] τοῦ θεοῦ κατανοήσας.

Καὶ ὅτι ὁ χρησμὸς [†] αὐτοφώνων ἠνερομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε ἢ δεῖ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θυγατρα.

Διεδιδάκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ὁ θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· [†] ἡ γὰρ Σελήνην ἐρᾶσι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποθ' ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ὅπως [†] κόρην, καὶ τὸν γάμον συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] [†] πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπιφανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Tum, qui nunc vivis; radius post tertia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam; quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἥλιδι] Ἰλίδι male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὸν πενθερὸν Σελήνην] Τῇ πενθερῷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν δὲ Σελήνην] Εἰς † Ἐνδυμίωνα * Διὸς Σέλλιος † λόγω. † Ἃς ἐ βούλοιτο δὲ, ἐραθῆναι ὑπὸ σελήνης μαστύται. *V.*

* Διὸς Σέλλιος] Διὸς Σελλίου male fuit in Ed. *Ctor.* correxit *M. du S.* non adsunt unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς καὶ] Ὃς καὶ *sup.* habet V. Unde conjicio scripsisse Lucianum ὅτου γάρ. *M. du S.*

6. Ἥλιδι ἀκτὶς] Sic Dorice ἀκτὶς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἑλίας navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Ἀυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὲ tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὲ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus,

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae huis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἅψατο τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντας τοὺς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμῳδοὺς, τοῖς πόλεσι προλέγοντας, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, εἰς μὴ γένοιτό τι τοιοῦτον, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. Ἕνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῇ λοιμῇ διεπέμψατο. Ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. Κατ' ἐνίους γὰρ τύχης αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγεγράπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλοντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ἔτυχε γενέσθαι. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαρρύντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες,

ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μᾶλλον ἀεὶ προσενόει. f Χρησμῳδοὺς] Χρησμολέγους marg. *Alw.* g Ἀκερσεκόμης] Ἀκειρεκόμης P. Nil mut. Edd. h Πυλῶν] Sic P. & marg. *Alw.* Πυλάων Edd. vulgo. i Ἐν] Aderat in *J.* & marg. *Al.* Aberat á *Fl. H. P. Ald. Ba.* &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

39. Μείζω] Flor. μᾶλλον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμῷ] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad *Evagr.* c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etsi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est πυλάων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρεστῶν margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed eum viderat Edd. conspirasse in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, additque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀγαθῶν συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemst.* vertit: *Sed votorum nescio cui instituto id dandum credis.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod πρὸς χρησμὸν, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελῶ proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ἡ μήτηρ τὴν ἐφορὸν ὄψιν συντελοῦν ἐκάμνεν. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συμβαλοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil conferentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι τὸν θεὸν συλλαμβάνειν — τὸν πόνον. Et ap. *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἐν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβάς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

Πεμπομένους μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῆς ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίνετο

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

[a] Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. [b] Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. [c] Τὰς] Τοὺς *B2.* sola. [d] Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανα τοῦτο P. [e] Πρόρρησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Πρόῤῥησις *J.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

70. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F.G.* Et sic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

71. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμας. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμην] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Suntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς τὰ] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. protestetur. *M. du S.*

Τὰς τὰ τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ τὰ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Τὰς τὰ τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F.G.* De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F.G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῦτα θεοῖς v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσοις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius*: *nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & impostoris patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, suos

que ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

70γνίλο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, os-

Τρίτη δὲ ἡμέρα, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τὴ μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾳδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ ὁ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔνδον, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη, τοῦ Καίσαρος οἰκονόμου τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλή-

[f] *f* Ἐπεφθέγγετο] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* [i] Ἡ] Deest articulus in *Fl.* Adest in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mss. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratuum Imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert hujus rei causam *Lactant.* minime respuendam; quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανοὺς — φευγέτω] De Christianis aliisque, ab his sacris arceri solitis plura congessit Rev. *Jac. Elsn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hist. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Persarum Regem ab Magis judicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τοῦ θεοῦ] Formula jam a Christianis desumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. supra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανοὺς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Gelenium* de usu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diss. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. supra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem; non esse hoc Poëticum, ut putabat *Grotius.* Adde & nostrum *Tyrannicid.* c. 17: ἐν ὀφθαλμοῖς δίξας. Sic οἷς & *meis* ὀφθαλμοῖς, vid. Fratr. *G. Oo. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legisse videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve est quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς Φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mss. ἐκείνης ἀνδρὸς sc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mss. G. secutus sum; libri cum

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ τὰς ἐπιπλοκάς, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ [a] κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσιὼν πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίναις ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῷ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ὑπὸ χρυσῷ περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

culaque intercedebant in medio; & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa sacrum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumpositu, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum*

Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic; neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίναις. d Καρβατίναις] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἐκεῖνοι omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita politus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τίτυρος ἐκ τῶν κόλπων τὸν χλόην ἐσπήγνυεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τι αὐτῶν ταῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις ἔχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυν πεδιοῖο, δύοντο δὲ δύκμοι κόλποι. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J.F.R.*

96. Εὐμολπ. — σύμ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίναις] Id est *viles crepidas.* Catull. *F.G.*

Καρβατίναις] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίναις] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J.F.R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεῦ Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοσε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἔσσι δαπρρώξ.
Καί μιν ἔτιμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Εἰς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοσε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἔσσι δαπρρώξ.
Καί μιν ἔτιμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma perisque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente profugus:
Adsissus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Παγόρᾳ ψυχὴν ἔχω ἀφ' ὁ χρυσοῦν μηρόν, ἄλλην ὁμοίαν δ' αὐτῇ, καὶ ὁ ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν· Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνα, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, ε δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ᾧ ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διός εἶσι, h Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι i παιδίων συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ἐμηχανήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Παφλαγονικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε k θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμαζομένους καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. B2. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* f Δίης] Sic Edd. plurimae. Διὸς *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* g Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Decrat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* h Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. notr. ad ᾗ πάλιν. i Παιδίου] Ita esse in *J. Fl. H. B2.* notat *M. duS.* Sed & est in aliis. k Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπείλους *El.* Θεοπόλους Θεοικίλους adscriptum marg. *A1W.* l Ὑμνήσοντας] Ὑμνοῦντ. *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. πρωτὸν δὲ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσειε μὲν ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα, ᾗ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθείη, ἀπόλοιτο. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipse, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* *J. F.*

Πυθαγόρου ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. *M. duS.*

18. Καὶ πάλιν] Illud ᾗ πάλιν in iis quae super hoc loco inspexi Editionibus, P. nimirum, *Ald. B2. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed exdimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοικίλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

στάτας, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλείσας αὐτοὺς, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχην τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

[a] Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. [b] Ἠύχουν] Ἠύχουν male pro ηὔχουν marg. *Aldi*. vel ηὐχοῦντο. [c] Ἀληθῆ] Ex *f.* Ἀληθῶς cett. minus recte. [d] Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδώτους P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ παιδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διδυμάων est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. supra Ις. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ἠύχουν ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *f.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὼς πόλις Παφλαγονίας τῷ Πόντῳ. *Steph.* Τίειον, τὸ, *Strabonis*. *F. G.*

53. Ἐγὼ γάρ, ὃς Ἀσκληπιὸς νόσον, ἄλλον παρ' ἐκείνου δέχομαι πρότερον; πῶς λέγεις; ἐ δ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentur-

que

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίω, ἐν τῇ τῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὃς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος πας' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῶν ἔτη προμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τῦς βαρβάρυς ὀπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχυσι τὸν [g] προπάτορα τὸν [h] Ἀπόλλω χρησμῳδῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρυ. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διελέχθη. ὅπι τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθυ Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκυρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνίσοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτῦ.

Ἔτα

[e] Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. [f] Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδίμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* [g] Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* [h] Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λεπίδου τοῦτον ὁ Ἀμάστριδι καλοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J.G.*

Ibid. Ἄλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέος comma erat, id in puncturn minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis illa verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον ἐκ μικροῦ κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὸν ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοὺς οἰκέτας ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ σοῦ καταδοθέντων. τοιοῦτόν τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίῳ ἀναγομένῳ, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κἀπειδὴ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A1.* Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore *x* Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδέχου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρητήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγόρατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemæum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi præsidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis impositum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adsendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

d δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆϑϑ, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τ̃ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τ̃ ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὸ ὀνείδους τ̃ ἀληθείαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσϑϑ, καὶ ε Ἐπικύρους κληθήσεσϑϑ. τ̃ δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις Ἀπιδημῶν τῷ Πόντῳ πρῶτος ἐπιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ θανάτου τ̃ ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ παραπολαύσαι τ̃ Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλουμένων κατ' τάξιν τ̃ χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τὸ θεσπίζειν ἐγί-

d Δὶ] Sic omnes praeter *J.* quae ϑϑ. e Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐπικούρους. f Τῷ Πόντῳ] Τοῦ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀναγεσϑαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσϑϑ, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τ̃ Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρεσι] Sola *Amſt.* male διαφθάρεσι, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ ϱ] Ed. *J.* in aliis δὲ. *M. du S.*

Δὶ] Cur illud ϑϑ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in ϑϑ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & ϑϑ locum haberet; & ubi id in ϑϑ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἤδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, ἢ ἄθεον, ἢ Ἐπικούρειον· ἅπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὑπὸ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι ἢ χρησμὸν ὑπαφθεγξάμενος·

pridie quam responderet) atque interroganti praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti, illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quasi ipsum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edo-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλιῶδες *F.* Κεφαλικῶδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδι γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθει λέγειν * Ἀθηναίους, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδας τὴν γῆν, ἐφαμὲν τόπον εἰς τόπον. *V.*

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † Θιασώτης ὧν καὶ ὕστερος ὁ ‡ ἐπὶ κακῷ τὰ αὐτοῦ κεφάλαια τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τὰ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

* Ἀθηναίους] Sic recte V. pro Ἀθηναῖον, quod erat in Ed. *Clerici.* † Θιασώτης] Διασώτης male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν pessime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

fisset, statim subjicit: Πολλὰ δ' ἂν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretiosae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; sed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *F. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοις· τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forsan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *solum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorst.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas sententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus; quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, nisi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum existere acerrimum ac molestissimum *Plut.* in Sympos. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philosophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη. & *Brod.* p. 501. Thes. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Est etiam in P. L. & Ed. *F.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti *Mss. c.* 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque servavi. P. non agnoscit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forsan decepti sunt a voce sequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monstro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem lustrandi ritu ope *taedae & scillae*, vid. supra T. I. p. 466. sive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemsterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὴν Ῥουτιλιανὸν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὴν Ῥουτ. εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Sic omnes libri, nisi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* desunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impresso posterius vocabulum omittitur. In P. non est πάροδον. Locus est sane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam scripturam sequare, quid erit, ἐπὶ τὴν Ῥουτιλιανὸν

Edico decreta ſenis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam aſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἀβεβαίων ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον. Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφῆκε χρησμὸν τοῦ ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. Ba. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *f.* marg. *A*1. Et Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

τὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum*? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Here. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem. Phil.* III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani*. Vel *patroni ſui*. *Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφῆκε χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius*. In editione tamen Florentina omiſſo τὸν, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τοῦ ἐπιβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Menſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae; ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάμοδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri., qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν.

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολιοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼς Κυβέλης θεραπόντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνη ἐραλεινή.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπηξαμένους ἐς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καλειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ὀκτὼ ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πρὸ μικροῦ τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, eveniet que
Mox victoria , maxima gloria , paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam; aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διηπετέος] Διπτ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισπειόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισπ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκου] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M.V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antonium nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antonius acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M.V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturni vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo responsa *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

τὰ ἀπιτήδεια ἀφορμὴ μὴ ἐχούσης, ἀπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἐὰν μύτοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο ἀπεργότερον τὸ βιβλίον καλεσφραγισμένον. ἐὰν γὰρ ἐπικινδυνεύων τὸ β ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ πᾶσάν τινες ἐξηγηταὶ ἀπὸ τούτου καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τοὺς τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβανόντων ἀπὸ τῆς ἐξηγήσεως καὶ ἁλύσεως αὐτοῦ· καὶ τοῦτο αὐτοῦ τὸ ἔργον ἐπώμιον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε παρόντος, ἀλλ' ὅλως οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγῃ τ' ἐν δώμα
Δοῦλος προγενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Ἀν-

f Παρανυδιτεύων] Παρανυκτῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρανυδήτων male A. Παρανυδιτεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἐδιθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυιες cett.

72. Πολλῶν ἐπιφρόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιφρόντων. *J.B.*

83. Παρανυδιτεύων τὸ ὑπελθὸν] Angl. Cod. παρανύδητον τὸ ἔδιθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπελθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγειν alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notæ, ut sæpe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆς ἄγειν ϵ σαλεύειν deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυιες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ἀπήιες esse in *Fl.* Verum vulgatum intactam reliquetat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *J.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ἔπι σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & suppositа cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διελαράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπαυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ἔπινοιαν αὐτῆς;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo post non despuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἑροῖο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] εὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῶν χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ καὶ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

51. Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus essent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deest in *Fl.* Adest in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Hesych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam ut meliorem sequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Erasmo* factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. *J.M.G.*

28. Μορφὶ] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ ϵ ἄσημα.

Μορφῶ βαργούλω ἰχὶ ἀγχυσόχιψι φάϑ· δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a nostro in *Macr.* c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκιὴν uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc omissis εἰς σκιὴν, & adjuncto ἄλλ϶· vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro concluса est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod jam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omissum esset. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Glossario Germanico.* Vel in specimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori marusa* ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum, *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei caussa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

νάμβοι ἕκαστα, οἷς καὶ ὁ τῶν Σκύθη δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ [f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναχρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τῶν γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγου καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγου δὲ καὶ τὸ ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένου πειέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς νυκλερήσι, Σαβαρδαλάχυ [k] μάλαχ' Ἄτλις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις ἀφόροις ἢ αὐτῷ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφοῦ βαργύλου ἐχὶ ἀγχινίχιψι φάος δὴ. A. *f* Λείψει φάος] Λείψει φῶς *Fl.* *g* Ἄλλως] Sic *P. Fl. B2. S.* Ἄλλος *J. Ald. H. Fr.* *h* Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. *A1.* Sed prius Edd. habent omnes. *i* Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. *A1W.* & P. Nil variant Edd. in vulgata. *k* Μάλαχ Ἄτλις ἄλλος] Μάλαχα ἀττίαλος *Fl.*

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλλων γόης τ' ἀπιράντου ὑητραπελίας. *V.*

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv. mori. mork* mors, (unde forsan μορφὼς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημηναμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paullo supra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano est observatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἦκε] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut *Aristoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἐδικὶ. Noster supr. *Hermot.* c. 50. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῆ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ὠδηδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Casaubono* potiorem visam testimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elsner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίας κέλομαι, δροσίην
[c] τέ κε Λητῦς.

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἤκουσε, [d] ὡς ἑρομδίῳ τῷ πέμψαντι, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Alteri autem, cum & hoc audiſſet, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius eſſet in Italiam, an pedeſtre iter facere?* reſpondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus ſed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ὑπογραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσει μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, ὅτε γῆς, φασὶν, ὅτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅτε ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τῇ πάνυ προσκειμένῃ ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἑρομδίῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipſe illi machinatus ſum, ut illud quoque. Unam modo quaeſtionem cum rogarem, inſcripſi libro ex conſuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque inſuper efficitur, miſi. At ille mercedi miſſae credens, & inſcriptioni libelli, ad unam quaeſtionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praeſtigiator Alexander?* octo mihi reſponſa miſit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, ſenſu carentia autem & difficilia, univerſa. Quae poſtea cum ſenſiſſet, & illud quoque, dehortatum me eſſe Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus eſſet ſpei ab oraculo oſtenſae, oderat me, ut facile eſt ad exiſtimandum, & inimiciſſimum ſibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano reſpondebat:

Noctivago gaudet coitu inceſtoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *Aiw.* b Χρίεσθαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *J.* & cett. c Τέ κε] Sic *Ald. P. B2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, ſit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quaſi a τίκτω eſſet, *J. El.* d Ὡς ἑρομδίῳ τῷ πέμψαντι] Ἑρμῆν τοῦτον ἐπλεύσοντα A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται † τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc ſcholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in ſedem ſuam retraxit *M. de S.*

† Τῆς] Et hoc pro τις, item πρὸς pro ὡς quod in Edit. fuit, reſtituit Idem.

utroque caſu eodem ſenſu dici. Addē Noſtrum mox c. 56. f. ἰφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀντλήσει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod ſubſtantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ ſcribendum; ſed quia oracula decet eſſe obſcura, maneat intricatum. Eſt qui ἤν τέκε in ſuo libro fecerat ex poſteriore ſyllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus eſt ſenſus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἤν reſpiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίεσθαι] Χρίεσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum ſervarim, qui in vocalibus ancipitibus ſaepe acutus pingitur in Edd. priſcis, etſi ſyllaba longa eſt. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσαι ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana poſuit? ut ſignificetur, rorem luna ſplendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Poſt hanc vocem ſic legitur in Angl. Cod. ἑρμῆν τοῦτον ἐπλεύσοντα. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἐκπαίδλους ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἡγεῖτο ἐμέ· καταπεπλῆχθαι δὲ ἐσελθόντα με εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λυκιανός (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλος τότε ὄντος, λαβών, ὡς με προπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μάλα πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲ προὔτεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρῶν δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο πιθανόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνος χρηστὸν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταπεμψάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τι

f Εἰδότα] Reſtitutum ex P. Εἶναι Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸ male *J.* *h* Κατέπαυέ τι] Κατέπαυσέ τε *J.* ſola.

Καὶ τὸ γογγόβολον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γογγόβολον & γογγόβολον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J.F.R.*

62. Πιεζούσας τῇ λοχαγικῇ τοῦ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M.du S.*

69. Ἀπέτριπτον τοῦ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M.du S.*

73. Νυκτιπλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M.du S.*

86. Κῶας] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum kauſſen / ut recte exiſtimat Frater *G. O. Reizius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J.F.R.*

83. Εἰδότα] Sic P. In reliquis εἶναι. *M.du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καιρίον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J.F.R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσωμαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J.F.R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τ' Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· κ' μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. κ' τοῦτο δ' μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥαδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή μοι ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, κ' δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὁπιδημῶν, τ' πατέρα κ' τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προεκπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται κ' πλοῖον αὐτὸς παρέξειν κ' ἑρέτας τοὺς ἀπάξοντας. κἀγὼ μὲ ὤμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, κ' δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατ' μέσον τ' [d] πόρου ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τ' κυβερνήτην, κ' τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τ' μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, σφαλμοῦντας ῥῖψαι ἡμᾶς εἰς τ' θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε κ' τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥαδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένης μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *f.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρου] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντου Edd. priores. e Ῥαδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AiW.*

ferim Rutiliano. *J.G.*

Ibid. Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum σίδηρος, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀντικάλεις; *J.F.R.*

8. Ῥαδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J.B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum *Macr.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τ' πόρου ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τ' πόντου. *J.G.G.*

17. Πόρου] L. & *Fl.* Sic Ἰσ. α. c. 12. κατὰ μέσον τ' πόρον, in aliis πόντου. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅπερ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. *J.F.R.*

32. Καλλιόμῳ δὲ ἡμῶν ἐν Αἰγιαλοῖς, ὃν κ' ὁ καλὸς

Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praetervigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίας γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιαίνειν φόνῳ τὰς χεῖρας δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν, ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσποράνους τινὰς πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ κομιδῆς τοῦ ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὰ περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτοῦ τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν, οὐδὲ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τὸν ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τοῦ ὑπ' ἐκείνου πρῶτος μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προσβιοκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. g Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. Bz. S.* Βοσπορμανούς *J.* h Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW.* i Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν πλὴν μακρὰ, σταδίων ἢ ἑκατὸν ἐλάττων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Γράφουσι δέ τινες Κρώμνάν τε Κωβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynes.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* Διὰ τὴν ὥραν τοῦ μετρίου, καί τοι μικρὰν οὖσαν ἐν μέλεσιν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cujus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφου· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Διὰ γὰρ τοῦτο Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῆ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τὰ δὲ ἑτέρα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] παλροπάτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* b Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* c Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* d Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. e Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρπὴν *Fl.* male. Ἅρπην male etiam P. At *P.* cum cett. Edd. recte ἅρπαν. f Πατροπάτορος] Προπάτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Asbonaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Sals.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet *ἐνδέον τι*. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲ μίχρι τ' τήμερον ἐμέρας, ἐδὲν πώποτε ἐν δέοντι κίχρηθε. *J. F.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellipsi p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων. vide *Joannis Hardvini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπὼν δὲ περὶ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσας εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ἐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφανισθεὶς τὰ πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε δὴ καὶ ὁ ἐφωράθη φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀφ' ἧς ὀδύνης οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ἀφελόντες τὸ φενάκης ἀφαιρημάτιον.

Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὰ ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῆς χρηστηρίου

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *AIW.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σκηπτοῦχος * ἀφανίζεται τὰ πόδα. *V.*

* Διαπίζεται] Sic rursum correxit idem, quum διαπίζεται ante legeremus.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίται *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: IωNoΠoΛEITωN ΓAYKωN. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4. 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ABωNOTEIXEITωN ΓAYKωN.

III. L. VERI IωNOΠOAEITωN. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitωn exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασι] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apollinis forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & ἱεροφαντικὸν στέμμα nominat, quo στέφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φαῦλον ἔλαιον ἐπὶ τῶν στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4. 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.K.*

εἰς τ συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι καρυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀφικοιτο τὸν Ῥετιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ ἀφαιρεθῆναι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὤν, ὅτε ἰατρῷ πρέποι, ὅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥετιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ προφητείαν φυλάξων μόν. τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρου [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδοκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* *b* Πολιώδης] Sic *S.* ejusque asfecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. *c* Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. *d* Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀφαιρεθῆναι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τὴν] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι τοῖς ᵉ ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶ εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην καλὴν κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καλὴν ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὅτι φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν ᶠ καλήγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ᵍ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῆς, καλῆγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

KPAT.

ᵉ Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσιν male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. ᶠ Καλῆγορῶν] Ἀπορῶν Em. *Mars.* Nihil mut. Edd. ᵍ Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. Ba.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σαὶ ἐπαινέσαι εἶχες; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχω abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἓν γε τῶ προειδομένων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λησῶν ἔχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. *foolish.* *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Κατηγορῶν] Ἀπορῶν. *Th. M.*

Κατηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Κατηγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀπορῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum ablatus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefelliſti*, vel, si mavis, *imprudenter feciſti, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ὑπ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν οἱ λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λόγους λίπλουμους, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πόθεν σὺ' ὑπέρφευς σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & *Aelian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λανθάνῃς φορτικώτερον φθέγγονται. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλέστερες. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, ἀπαίδευτος σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκὼς, [a] ἀφέμβῳ, ὦ Λυκῖνε, τῷ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλέμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἅμα κρόμμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷα σοὶ πρέποντα· ὥστε ἐγώγε ἀθυμούμενος ὡς δὴ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠνεσάμην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκεσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῷ

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμβῳ] Ἀφήμβῳ male *A.* sola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte ν delevit *M. duS.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλητὰι discipuli, vid. *Liban.* epist. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rtl. p. 90. Ψυχὴ ὁμιλοῦσα ὀρθῇ δόξῃ ἀσπίδων ἀσφαλῶς. *Melitm.* 2. 38. γυμνάσιας μὴ ὁμιλεῖ τοῦτο. *Aristoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασιν ὁμιλεῖν, *rebus novis studere. Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ τὸν ἀρχέα μοῦσαν κόσμου εἶδέναι τὸν τέχνην τοιοῦτον, ἀλλὰ ὁμιλεῖν ὁμιλέοντα. Vid. & nostrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὡμιληκὼς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis justa. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφήμβῳ ὦ Λυκῖνε τῷ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλόμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opsopoeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, cetorum sedere fustines in theatro omnium posticas fanuas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero fides & modulis sibilorum oblectaris. Plutarchus* in libello, cui titulus est: Ὡ πρὸς τὸν ἀπαίδευτον πολιτεύεσθαι. Τὸν πολιτικὸν ἐνδίδοντες τῷ λόγῳ & καταπλήττοντες ὑπηχήσεσιν ἀεὶ, καταψαλμάδμοις καὶ κωμῳδίαις. *Cantu & tibiarum modulis obstupefactum. Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀρχαίᾳ μέθῃ καταυλόμενον. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit *Athenaeus* ψαλμῳδὸν Στρατόνικον *auscultans cantorem Stratonicus.* quem locum frustra Erasmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accus.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Gruev.* ver scribat, καταυλόμενον, sine diphthongo; quum sit a καταύλομαι, — οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in subsidium vocat, sic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer supra ad I. *Ver. Hist.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναμβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. duS.*

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 κυκλικῶν αὐλητῶν, ἢ τὴν κιθάρᾳ τὰ ἔνομα προσᾴδοντων, ἢ μάλιστα τὴν σεμνὴν τραγῳδίας, ἢ τὴν φαιδροτάτην κωμῳδίας, ἄφ' ἧς ἡ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, τὴν ἀπολογίας ὅσοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, ἢ τὴν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσῃ τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲν ἔχειν ὁμολογεῖν τοιοῦτον προσγενομένῃ σοι. πρὸς δὴ τοῦτο ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῆς πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. οὐδὲν γὰρ ἂν σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποστάσαντες, ὅπῃ τὰς συνήθεις ἀσχολίας τρίβας ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλιφωνίαν ἁλοῦσα. καίτοι ἐκεῖναι μέν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπιβου-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. *e* Δέησει] Δέησῃ W. Nil mut. Edd. *f* Δὴ] Δ' ἦ W. *g* Μόνον] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνων Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita fit. *M. du S.*

23. Ῥάδιτας] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τυμπάνοις] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι αὐλήσεως vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, ἢ δὲ αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Darionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nulla nominatim intellecta. *J.F.R.*

32. Τὰ ἄτια πτηνῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήσεως enim ibi κυκλίους vocat; *Philostratus* p. 589. ἐπὶτε ἂν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ἀρχησόμενος δὴ αὖθις τὸ ἐπίπαν, φαινόμενος ἄν, &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea*. *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμων modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκελευόντων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i.e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & *Dêmon.* c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βάλευον, ᾗ ἀφ' τοῦτο χηρᾷ ἐδέησε πρὸς τ πλεῦσιν αὐτῆς. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλων δεδυλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς χαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε πρόδειγμα τ τ Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα πρὸς ὅσον τοῖς μὲ τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἐδωδῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πολὺ ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. οὔτε γὰ εἰς λήθην τ οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν ἔπεσα, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιυτώτερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαλικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανῆλθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμενῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in ſervitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam aſperum in nos laxaſti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque diſſimilem eorum protuliſſe mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum guſtaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium eſus illius auditionisve propoſitum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo ſuavior viſa eſt, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domeſticarum, neque ignorantiam mei ipſius incidi; ſed ſi abſque cunctatione dicendum eſt, multum prudentior & perſpicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas eſt, qui vidit illud ſpectaculum:

Doctior is patrias lapſus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi eſt, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Graviſſimum enim hoc eſt, quod neque curationis ul-

a ὅλων] Sic W. ὅλως Edd. priores. b Σοι] Deerat in Edd. inſerui ex Cod. W.

56. ὅλων] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

ὅλων] Etſi vulgatum ὅλως quoque bene ſe habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλων danti, quia exigui eſt momenti, & quia poſterius illud tamen aliquanto eſt elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς χάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam aſperum canem tuum in nos ſolviſti*, neſcio quam Latine. *Aſper dens* apud *Phaedrum* eſt acutus, ſic apud *Tac. aſperare arma*, pro ſamiare. Melius ſane verteretur: *quam canem mordacem*. *Lucianus* in priore de iis qui mercede ſunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ἔνιόν τινα τ χαρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus*. *J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym.* *J. B.*

Κάρχαρον] Vid. ſupra T. I. p. 694. ſive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρον. Et T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 43. τὸν μὲ σοφιστὴν ἔνα κάρχαρον. Rurſus *bis Accuſat.* c. 33. ἀλαζόνων — ᾗ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui ſupra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. ſupra T. I. p. 657. ſ. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. ſolus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etſi W. ſolus ſuppeditat, tamen adprime hic adpoſitum eſſe, nemo negaverit; eleganter enim ſic interponi pronom. σοὶ, μοὶ & ſimilia, niſi ſatis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demoſth.* eleganti pleonaſmo, pro Cteſiph. p. 444. E. Λάβοι μοι τὸ ψήφισμα τ Ὡρωπίων. Noſter in *Abdic.* c. 31. pr. τοιοῦτός σοι ὁ πάππος — πέπονθε. Verum & μοὶ quaſi πλεονάζον interdum valere πρὸς ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rurſus magis παρέλκειν apud noſtrum ſatis ſaepe ſupra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ ἔ αὐτὸς ἥδιον — ἀπέρχομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. ſeq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὕπως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατον ὂν τῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φῄς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καλῶν ἀγορεύεις, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθάπερ μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὠδὴν δέον καλαχλωμύῳ; ΛΥΚ. Σύγγνωστά σοι ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθοῖο ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παρέχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼ ὀφθαλμὼ, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὴ ἐχὶ πρὸ τῆς ἄλλων θέας ἐν ἐπιτηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

ε Ἐξ ἴσου ἡμῖν ἐ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης i. e. συγγενόμενος Fl. At vulgatum ſervant J. H. P. &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in J. Fl. H. notat M. du S. Sed & eſt in aliis. e Ἦν] Οὖν P. male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Ταψιάμβῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.* Ταψιάμβῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Ταψιάμβῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὄγε ταψ. in Edd. vero *Luc.* Ταψιάμβος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione ὡς ὠδὴν δέον καλαχλωμύῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἄρωσιν ἄρα ἀκάμπτων, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. λάθ addit, dicens: ὅσον λάθ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & λάθ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκέσῃ ἄπαντα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὦραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναγκοίμην ποτὲ, ἕως ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτον, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί με τί περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, ἢ τὸ ἐν αὐτῇ καλὸν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τὸ ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἐν ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὸ πόσον τὸ αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λήρου τινὰ καλλασκευάσαι με, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσχέσθαι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρασχεῖν τὸ φαῦλον δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. Fl. Bz. P. S. recte. Ῥυθμίζοι male Ψ. H. Ald. b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν Ald. Sed in marg. Λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὦραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο ἐστὶ σόλοικον δοκοῦν. ὄφελε γὰρ, μὴ ὦραι εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τύπτειν φέρεται. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ πίπτοντα ὠφέλησεν, ὡς ἐν ἐπῇ τῷ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν θηλυκῶς εἰπόντος ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίθεσθαι. V.

Μὴ ὦραισιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρᾳ ἐν Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς ὥραιον, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὸν τῶ μακάρων ἵκοιτο. ὥραι γὰρ ὠνόμασε τὰς πυλαίους τῶν ὡρανοῦ πύλας, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ ἀφ' τοῦτο Φιλόστρατος εἰκοσι β'. περὶ ἡρῶν ἤτοι λέγω. Τὸ μὲ ἐπὶ τὰς ὥρας εἶναι. τὰς τῶ ὡρανοῦ πύλας Ὅμηρος ἀφῶμεν εἰδέναι δ' ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ἐγγυτάτω παῖς ὥρας, ὅτε τὸ πάθος ἔλαχε. ὁρᾶ τὸ λόγου Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιὰ. (p. m. 682. E.) ὠφέλησε τὸ τὰ Κύπρια γραψάμενον ἔτου πως λέγοντα. Ἰφιάνασσα (ap. Athen. ἰμαῖα) ἧ χρυσίας τότε αἱ Χάριτές τε δ' Ὧραι (in Edd. legitur Αἶραι) πείσεσαν τὴ ἴδοιμεν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. εἶα φέρουσ' Ὧραι ἴτε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῷ θαλέθοντι ῥόδων τ' ἐπὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τε ἄρας ἀπτῆ λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ φύτων. Et Athen. II. 27. in extrema pagina περὶ θήρων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὦραισιν [μὴ τὰ καιρὸν] ἴσωσιν ἐ τοὺς θήρους φαγόν. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II. 14.) G.

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit M. duS. pro vulgato σημεῖ δὲ τῶ.
† Τύπτειν] Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τυπτὸν M. M. duS.
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἐ Αττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἐ Idem.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male P.
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῷ ἄρθρῳ. C.

2. Μὴ ὦραισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὦραισιν ἀρίστοισιμι. Τὸ ἀριστοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. F.G.

Μὴ ὦραισιν — ἰα.] Vide supra ad 9. §. VI. M. duS.

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

2 ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴση γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὑ νεώτερον τὸ τ ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε ταληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τ ὅλων φασὶν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τ ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τ πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τ πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τ πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προδήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετελεσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ πανάρμονον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡδεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ἄρασιν ἄρας ἐκείρειν] Non omnia intelligo, quae *Eunap.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. Μὴ ἄρασιν ἄκουδε, ait, Εἰδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς τοῦτο φασίν, ἃ ἐ πολλάκις ὁ Δουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς οὐ τῷ Ἥρᾳ ἐ Διὸς λέγοντι — — ἢ κάλω σὲ τὰ σὰ πυρὶ ἀρχίσασθαι· ῥηθήσεται, εἰπεῖν, οὔτι τοιοῦτον ἀναγκαῖον· ἢ καὶ οὐδὲν ἐν τοῖς μὴ ἄρασιν ἔκειτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὰ ἄρας ἔγωγ'. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄρας pro ἄρας, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id conrexit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Salmas.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς σὺν γε ἐ σε ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς σὺν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀνὰ πρῶτ ἀκοῦσαι τ φαύλων δυνάμενος] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ἀκοῦσαι, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. *H. V.*

32. Χθὲς ἐ πρώην] Vide Parœmiogr. *J. B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὔτοι πάις ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ πᾶσι, ἀλλὰ τῶ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ ὑπὲρ τὰ μέτρια ὠνῆσθαι τῆς τέχνης αὐτούς. οἱ [b] γοῦν περιορχήσαντες διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας. [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὀπτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ὀπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὀπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσαντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἑπηρῴδεστως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κυρήτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γοῦν] Γὰ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro ἀλλάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλιον παιδιόν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πυρίλλην vocat *Callimach.* hym. εἰς Δίαν. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὴν περ. πεπ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἱερὸν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ἐπαύλῃ Καρυάτιδος, χορὸς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἕκαστον, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ἐγχορεία. Huc pertinent Καρυατίδες ἐγχορεύματα in figil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

μᾶλλον ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, κ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀγαπρέπεια ἅπτα τῇ ὀρχηστικῇ, κ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς συνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ὅτι τῷ κάλλει, κ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ εἰς ἔδαφος κατέρριψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μέν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους κ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμόν, κ εὔταχτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· κ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγεμούσης. ἴδοις [g] δ' ἂν κ τὰς ἐφήδους αὐτῶν

[d] Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. [e] Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. [f] Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. [g] Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἔτι W. & κ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Dionedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὸν μάχιμον ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Dorvil.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος τοῖς πατοῦσι, κ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἱφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

πρὸς ὑ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μέλαξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάξατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

[a] Παίσαντες] Παίσαντες ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* [b] Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. [c] Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. [d] Κωμάξατε] Sic *Rl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἐπὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσαντες καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοίγε μὲν παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ ἠδὲ ἀοιδῇ. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ἀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὄρχησεως. *J. M. G.*

18. Κωμάζατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσαλε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἓν] Quid hoc ſit, diſce ex Καλαπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius. Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praeſtuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ἦρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτῆς ὁμοίως ἦρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδε, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομούσης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἀσημον τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, πρὸς ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ γεννικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσους ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται· ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸ ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ὅ δὲ Ὅμηρος ἐκεῖ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι ἐποίησε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀναγκαῖόν σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἐγκεμμύους τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

---

e Ἀνδρίας] Ἀνδρείας W. Prius tenent *F. El. P. H. Ald.* M. *g* Ὁμοίως] Ὁμοίως *Graev.* male. Nil mut. Edd. priores. *h* Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστ. Edd. priores. *i* Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. *k* Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνευον male Edd. Luciani priores.

---

vitum. Ageſilaum adhuc puerum cum Laconica ſaltatio perageretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus conſtituit in parum honeſto loco. Vide *Joſ. Scaligeranam* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi offendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπαίδια, & vertiſſe *nudipedalia*. de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Lacon.* lib. 11. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων δὲ ἐπιγιγνομένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαι., uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπαιδίας, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδιῶν τε ὑπῶν [f. ὑπῆς] τῇ τελευταίᾳ, ᾗ τῇ ἀνδρικῇ χορεῖ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1118. *H. Steph.* 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, ut. de Muſica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφαίνει ἐπὶ τὴν τραγικὴν ὀρχήσεις. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδίᾳ poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὁμοῦ legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἰδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἰδίνευον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἰδίνευον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim Cod.

ῥεον. ὡς τι χάλλιστον τῦτο τῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τὰς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεῳ χαίρειν, ἁβρύς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διάγοντας· ὁ γῦν Ὅμηρος τῦτο αὐτῷ μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

Ἐν μόνῃ γε Θεσσαλίᾳ, τοσῦτον ἐπέδωκε ἡ ὀρχηστικὴ ἡ ἄσκησις, ὥστε τὰς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλεν. καὶ δηλῦσι τῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, ὃς τοῖς ἀριστεύσασιν ἀνέστασαν. Προὔκρινε γάρ, φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶμος τῦ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. b Τὰν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίνεον. *J.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνδαν, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M.du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Παιδιαὶ, συνοχαὶ τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M.du S.*

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M.du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυείᾳ] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖς ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια σωπᾶν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ παλαιοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη σε ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῆ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὅρα ὅπως σὺ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὴ αὐτὰ σε ἄχραντα τοῖς ἀτελέσιν ἀθετήσῃς. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχοῦσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla eſt ſine ſaltatione, cum nempe Orpheus & Muſaeus & qui optimi erant illa aetate ſaltatores, ea conſtituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus poſuerint, ut cum rhythmo & ſaltatione homines initiarentur. Rem ita ſe habere, ipſa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant myſteria, extra *ſacrum chorum* ſaltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque ſacrificia ſine ſaltatione *peragebantur*, ſed cum hac & cum muſica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praeſtantiſſimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur ſcripta his choris, vocabantur

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴ ἀρχαίαν ἡδεμίαν ἔχει εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ὅπως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μᾶλλον μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα,

c Τοῦτο] Τοῦτον male *J.* ſola. d Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

tia evulgare ſignificarit, quia qui ſaltationes myſteriorum coram nondum initiatis imitando repraeſentarent, foras eliminarent, non minimam myſteriorum partem, quae, quantum conjicere eſt, in iſtiusmodi rebus ſcenicis ſita erant. Vide *Alexandri* Impoſtoris initia a noſtro deſcripta c. 38. 39. & 40. fabulam quaſi mutam agi exiſtimes, in qua ſpectatores ipſi chorus ſunt, quibus adeo & canendum & ſaltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter ſaltandum data opera femur ejus nudatum ſit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inſcriptio orationis Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores myſteriorum*, modeſte ſed ſolide refutatus a Normanno p. 589. ſeqq. Iebb. ubi varium hujus verbi uſum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι ſignificare *myſteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενος, τῶν περὶ ψυχῆς ἀκοῦσαι ἐπίμενον. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleuſiniae myſteria profanaruns, capitale judicium ſuſtinuerunt*, (*ſubſtituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim ſacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipſe in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionyſ. Areopag.* Eccleſiaſt. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Caſaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde noſtrum c. 72. ὑπ' αὐλοῦς, &c. In aliis prave legitur *in*. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etſi *in* αὐλῷ defendi poteſt, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpoſitum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῦ καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῦ καὶ τυμπάνου, τῇ Θεᾷ δῆθεν ὀργιάζων. Noſter infra hac *Diſſert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῦ καὶ κυμβάλοις. Item ſupra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θορυβίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνου, quod ibi quoque cum pluribus aliis teſtimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura deſiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. ſive p. 360. No. 81. rurſum tria quatuorve alia teſtimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχοῦντο] Ὑπορχεῖσθαι non eſſe *ſubſaltare* vel *ſaltationem aliis accommodare*; ſed *cantum accommodare ſaltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipſum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores eſſe illos ὑπορχουμένους ac magiſtros ſaltandi, quos ſequantur reliqui. Nimis apertus eſt locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς χόρασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. *Plutarchi* locus, & ipſe indicatus a *Spanhemio*, de Muſica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compoſitione eam vim, quam in ὑπόδημα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & ſimilibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit ſaltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλητο τῶν τοιούτων ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἑωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τῷ Ἡλίῳ, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὰ χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖναι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, χηματιζόμενοι ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεῶν τὸν θεὸν δὶς, καὶ δεχομένης καὶ δυομένης τὴν ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλὴν (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέουσι αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

a Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν ὕστερον ἀντὶ τοῦ πολλάκις ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, χρηματιζόμενοι ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese subleuantes, sive sensim prosilientes.* χῆμα enim vel χηματίσιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηκέτι, inquit, πρὸς τοὺς θεοὺς, πρᾶγμα κάλλιστον ἀμφίβιστον ἀμὰ τὰ χήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσως' ἐγὼ δὲ χηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς οὐκ ἔμοιγε κυβιστᾷ, ἀστὰ τὰ σκέλη χερσίν. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

1. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J.G.G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δεῖσαντα πολεμίσειν, τὸν τιτάνων οἶμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον ποιησάμενον, τὸ ἐνόπλια παιδεύσαι, καὶ Θαλαττοῦντα ἔτι τὸν Ἥραν καὶ Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*,

cultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam.

95γειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τοῦ κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσαιτο, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἐν αὐτοῖς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀκέως ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν τὸν εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.

19. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῳ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῳ.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὁ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-

b Ἔμπουσαν] Ἐμπούσαν W.

re, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πραγμα πεπαιμένον. Apud Galenum, περὶ τῶν κινήσεως, ἀφ' τοὺς ἔργον πεπαιμένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐκπόδιε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ὁπούς τε καὶ σπέρμα αὐτῶν ἔργον πεπαιμένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεπάσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐν ἔργον ἐν τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fecisse ajunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* *J.G.G.*

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam deliderari, apertum mihi videbatur. *J.M.G.*

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεύς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πρίαμαι, πρίαμος. I. e. βριαρὸς, ἰχυρὸς, & sic porro. Item a πρίκω, πρίκτω, πρίκτος idem. *F.G.*

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. *J.B.*

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopœus, *unum ex Idais Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendis fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Græcis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idais, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημμένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς [c] Ἥρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τῶν μετρίων ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσατο· καὶ ὅπερ τούτῳ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ θεάσασθαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὅτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma profeſſum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, ſed durum & ſupra modum virilem, non prius armis pugnare docuiſſe, quam ſaltatorem perfectum reddidiſſet. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam ſemper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionyſiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, ſaltationem fuiſſe illa omnia. Cum enim tria ſumma genera eſſent ſaltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; miniſtri Dionyſi Satyri has inventas a ſe nominarunt ſingulas. Et hac arte uſus Dionyſus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiaſis inducendis ſubegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημένον reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B2.* quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένον, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata ſaltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae ſupra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorſt.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hiſt. Deor. qui omnia ferme veterum loca congeſſit. *M. du S.*

22. Πεποιημένον] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* *K. G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina ſcriptura eſt. Reliquae & ipſe M. πεποιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perſpicias. Confer etiam mox ὠφελοδόλομος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεποιημένον] Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, ſive π——ον, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas caſuum ſic ſtilum minus durum reddat; quem non ſolum tres illi accuſativi obſcuriorem reddebant; ſed ſuſpenſum tenebant Lectorem, eſſet ne πεποιημένον maſc. an neutr. Φασὶ autem excidiſſe certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero ſic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum ſaltare docere,*) *adſumtum ab Junone Martem — docuiſſe.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι ſignificare idem quod Belgae dicunt: zum werk ergens van maken / mihi non eſt dubium. Et fruſtra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adſentior Reverendo *J. Elſnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; ſed ſine dubio ſatis notum exiſtimavit, quia Lexica vulgaria id eo ſignificatu adferunt. At ſine auctorit. Sed *Plut.* in Theſ. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τίχνην ποιεῖτε τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante ſaepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένῳ ſupra quoque jam vidimus. At poſterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demoſth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam conſtanter, quum alibi facile ὑπὲρ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemſter.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copioſe *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἡγορεῖν ὑπτιδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ὑπὲρ τιμῆς αὐτοῖς δρωμένου, καὶ τοσαύτῃ τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σου καὶ κεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ὑπὲρ τούτων ποιητῶν ἐπάνειμι) πῶς ἀντιθέγξεαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμήρου τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ προσεῖναι, καὶ ὡδὴν γλυκερὰν, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ὑπονοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλ-

[e] Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν *P.* [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *F.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βαχχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βαχχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γόνος ὤν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακες] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμέλειαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακες] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. εἰς Νιφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ὁπλικὴ i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὐτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνου καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὡδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα, — *Istum namque Deus consimmat bellipotentem,*

Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. — *Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.*

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι. — *Amabilis* enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὁ παῖς ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἑωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τ' βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονυχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τ' ὀρχηστικήν. — 24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγουσι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τ' ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ- — 25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium pu-ta-

[a] Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *J. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. [b] Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *J. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ μέν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* A. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁοιδήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' αἰὲν ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' αἰὲν ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρισσάκι βαίνουσι περιστείχοντες.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστήν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Η. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινήσει, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τοῖς σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος ὀρχηστικὴν ἐκ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἐπεχόμενος ὥρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ὀπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὴν νῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδιδάξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ὀπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἰδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὤκνει] Ὀκνεῖ W. male. d Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. e Αὐτοῦ] Sic recte Fl. H. P. Αὐτοῦ male J. f Τραγικὴ &c.] Τραγικὴν & κωμῳδικὴν Fl. Nil variant cett. nec M. g Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτην Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὥσπερ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοσοδητὶ βαδίζειν. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. J.G.

Περὶ κρήνῃ &c.] Ex *Heſiod.* Θεογ. 3. M. du S.

Ibid. Ὀρχεῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. P. nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. M. du S.

77. Ὑφιζεις ὡς] Poſſet etiam fine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφίσασθαι εἰς τὴν ἐκείνου ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δ' μαθὼν' ὑφίζητον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non ſemel alibi. J.F.R.

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ἐρωτ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ἔτι τε ὀρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. M. du S.

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. M. du S. Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. J.F.R.

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ἅπας ἀγωνιεῖσθαι. M. du S.

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem.* M. du S.

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. M. du S.

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτης. M. du S.

Τρίτην] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἣν ἐκάλειτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἣν ἐκάλουν ἐμμέλειαν, καὶ τῆς σατυρικῆς ἣν ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. J. M. G.

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ γε προετίμησας τὴν ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ τῆς ὀρχηστικῆς ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἷά ἐστιν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὀπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετῷ καὶ ἐπιτεχνητῷ παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *F. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *F. Pell.* d Ἠσκημένος] Ἐσχηματισμένος *F. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἐσι* denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *F. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *F. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Pint.* 2077, 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelleti* scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit ἠσκημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph. Thes.* *F. F. R.*

Ibid Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam τὸ ἄπαντον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *persona tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum *refringens se* & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καλακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. ᾠδεῖόν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμβάτια hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis scenariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρίσχων ἑαυτὸν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-

de-

deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus *in scenam* ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum & Tibio-

σχοίλο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀναχλῶν καὶ καλαχλῶν, ἐνίοτε καὶ θεϊάδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ πόλε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ᾖσι, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τῆς λεοντῆς αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅτῳ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. restituit *Solan.* Νενέμηκεν Edd. priores.

dere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* sit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid fit perperam σολοικία τὸ ἁμαρτές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. supra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima sic vertit bonus *Obsopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum δάδων, vel ex δάδων per crasim posse fieri δάων, ut ex κιράτων, κιράων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas* i. merx nugæ & ægri somnia. Lege cum majuscula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui sæpe in comœdiis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* sunt quædam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste *Suida* Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Universa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit *Obsopœus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] *Palmerii* notae subscripserat *Solanus*: *Philostr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀμφοτέρῳ τῷ πλείστων ὑποθίσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occasione addo: *Olearium* in notis Philostr. l.c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δαύοι sint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῇ νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impressis νενέμηκεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte castigavit *Obsopoei* versionem eruditissimus i.le *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi. Θεραπευτικῆς καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τοῦ Δαοῦ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Aristophanis*, ἐν δὲ τῇ κωμῳδίᾳ εἰσίασι Πυρρίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius ὁ θεῖος Ἡρῳδης ὁ θυμορὸς υἱὸς Σωσίου τοῦ Τιβίου,

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμένων τὸ ἆσθμα τ ᾠδῆν [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τ τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utriſque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ κρίσις, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινουμένων] Κινήσεων *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπετάραττεν] Nihil mutare M. S. J. H. *Fl.* & P. notat *Solan.* c Τῆ] Abeſt a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστίθησιν *Fl.*

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνησεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. *J. G. G.*

Ibid Δάων ὁ Τίβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον ἀπὸ τῆ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν ὁ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ ὁ τὰ ἐξ ἠπείρων. ὡς ἀπὸ τῆ χρώματος μὲ Πυρρίαν ὁ Ξανθίαν. ἀπὸ τῆ τρόπου δὲ παρμένοντα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ὁ ἀπὸ τ ἡμέρας, οἷ ἡ ἀνησαμένη τ οἰκέτην ἐξ ἧ ὁ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo μυριοβ. *Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. *inv.*

Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλλόκοτα τ πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J. F R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt.. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut insciliae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis seri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ πρ῀δελελειμμένων τῷ λόγῳ, πολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας [f] πρ῀δίχωμαι. ὁ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην ἀγαθρίδην τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καλαλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀφιμαθῆ, καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ ἀφ' τοῦτο παρίημι.

Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὁ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τ῀ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ὁ πάλαι ἀρχαμβὴν ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παραίχομαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παραίχομαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις δ' Ἰταλίας] Haec urbs Chalcidici generis Cumae. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τῶν πλείστων ἀγαθρίδων] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδίαν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀφιμαθῆ] Ὀφιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ν. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδιδόναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Malvynus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint.

di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαυστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμπόλικὸν, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercerí solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅπερ] L. recte. Ὅσπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαυστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάτερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Auguſti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸν Σισάσιον] Vide *Caſaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorſt.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipſii* notam. M. du S.

Κατὰ τὸν Σισάσιον] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutaſſe rudis illius ſaltationis ritum, quae apud majores viguit, & venuſtam induxiſſe novitatem, interrogatus ab Auguſto*, Quae ſaltationi contuliſſet? *reſpondit*,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἠχὴν, ὠμαδὸν τ' ἀνθρώπων.

Quem verſum ſi recordatus eſſet eſſe Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id eſt, corrumpenda prima voce in Αὐδῶν non cogitaſſet. J. M. G.

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diverſus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. M. du S.

99. Θερμαυστρίζειν] Furioſam ſaltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Euſt.* ad Od. Θ. *Meurſ. Orch. Heſychium* jubet videre *Vorſtius.* M. du S.

Θερμαυστρίζειν] Quod hic ſe nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meurſius*, quamquam ita, ut potius materiem congeſſiſſe, quam exornaſſe omnia, videri poſſit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαυστρίδος deſcriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Euſtathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὁ τὸ ῥᾴδιον καὶ τὸ δυσμεταχείριστον ὅσαν τιν' τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, ὁ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σὺν Φιλοσοφίας μάλιστα, τό τε Φυσικῆς καὶ τὸ ἠθικῆς, τὸ δὲ ἀφελεστικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄχαιρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. ὁ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἀποδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ταύταις εὐρυθμίας μάλιστα μεμεμαθηκέναι φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ προκεῖται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα [l] τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά τ' ἐόντα, τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν λαθανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον ἡ μνήμη αὐτῷ. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον ἡ ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἀπαγγελία, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. *h* Αὐτῇ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *i* Ὧν] De hoc idem notavit. *k* Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. *l* Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τῦ καθιστχθῆναι ἐπὶ γῆν Θεσσαλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίων, ὁ δὴ θερμαϋσρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γίγνον] dictam puto a *grunno* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. f. 30. *J.M.G.*

Θερμαϋσρίζων] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαϋσραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυρώργης. Unde concludit, Θερμουσρὶς etiam legendum, non θερμασρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum θερμαϋσρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γίγνον] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. De-

scribit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων τὸ τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J.M.G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφέστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere*, *alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἔοντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J.F.R.*

καὶ τὴν ἀφανῶν ἐπαφιεῖσαν. καὶ ὅσῳ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τῆς ὀρχήσεως ἀκρότελον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscure declarandi: & quod Thucydides in laude Pericli dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ Χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς ἐπὶ Κλεοπάτραν Αἰγυπτίας. τούτῳ γὰρ τῷ ὁρίῳ σημαίνω τὴν ἐμπειρίαν ἡμῖν ἡ τῆς ὀρχήσεως πολυμάθεια, καὶ τὰ μὲν μέσα μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γοὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τὴν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid vovent dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?

M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui navis, nequa aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτά. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: χρῆναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἧσσον οἶμαι αἴσθεσθαι τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γοὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λιθοῦ ὑποβολὴν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτανῶν ἐκβολὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς ὑρισκόμενον πτῆναι τὴν ἀστῆν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πτῆναι τὴν ἀστῆν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fusius *Sup.* c. 12. *M. du S.*

76. Τοῦχον σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Τοῦχον] Sic W. recte. In reliquis Τοῦχον. *M. du S.*

Τοῦχον σπαραγμὸν] *Phurnutus s. Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho & Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογοῦσι ὅτι Διονυσθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συντέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γιγαντες — συνέχυσαν τοὺς βίους κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Λόγ-

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſidiae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ξὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ὅπι τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ὅπι τότε τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὸν Ἄρειον πάγον κρίσιν, καὶ [d] πρώτιστον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

[b] Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴακχον male Edd. *F. Fl. H. B2. P. S.* [c] Ὅσα Ἡφ.] Sine καὶ Edd. etiam *M. F. H. P.* [d] Ἀλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιῤ. minore *a.*

67. Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, πρὶν τὰς Κυκλάδας [*] νῆσους ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Ἀπὸ δὲ ὑποδεξαμένης τὴν ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἔδει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς [†] ἐπίπεπλα ἔσαν ὑπεδέχετο δ' ὀργὴν Ἥρας) [‡] ἴση τε καὶ ἄλλη καὶ μείζη τῶν Κυκλάδων ἐρίζεθη. Διὰ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ὅτι δῆλη γεγονυῖα τῇ [§] παγίῳ ἑάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κύκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες, καὶ ἦν τὸ λεγόμενον τοῦτο ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν οἱ Δελφοὶ ὁμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν [**] αἰτὼ γεγράφται δύο συνδέσεις λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον εἶναι πάσης τῆς γῆς. *V.*

[*] Νῆσον] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice. [†] Ἐπίπεπλα] Sic M. non ἐπίπλωτον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίπλωτον V. & C. [‡] Ἔση] Ἐσὶ M. prave. *M. du S.* [§] Ἄλυτος] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλως in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλλε. *M. du S.* [¶] Παγίῳ σάσει] Sic habent C. & M. Παγυτάτῃ Ed. *Clar.* Παγίῳ τάσει mendoſe V. *M. du S.* [**] Αἰτὼ] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. & Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλυρ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἔρωτ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἀλιῤῥόθιον] Et *Halirrhothium*, de quo ad *Pauſan.* haec omittit Interpres. *F. B.*

Ibid. Ἀλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀρεοπαγίτης. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ἐπανοδον, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων διῆλθον.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theſeo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rurſus fugam ad Perſas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel paſſae ſunt vel fecerunt. Poſtea *tenendi ſunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioſcurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim iſta quoque videri poſſunt merito. Atque iſta quidem Athenienſium, pauca ſane ſpeciminis ergo de multis omiſſis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Niſus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adverſus bene de ſe meritam animus: poſt quae ſequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes ſerpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλα W. c Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* d Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιδι male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Theſei is filius, cujus fabula mihi ignota eſt. V. *Pauſ.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſtoriam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam viciſſim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theſeo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Theſei, &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaeſivit *Solanus?* ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὠδεσγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους ὑπ' Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diverſi ſunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noſter, cum ad Athenienſium res geſtas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ὑπὸ Μίνωος πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois tranſitus.* legendum cenſeo, καὶ Μίνωος πόθος, & *Minois deſiderium, ſeu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoſeon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidiſſe. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et ſatorum exortus.* Nimirum ex ſatis ſerpentum dentibus homines proſilierant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opſopoeus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *ſatorum, ortus*, paulo melius. Scripſit quidem *Bourdelotius* cetera nomina fabulis notiſſima. Sed tamen quum ita ſit περίεργος, ut ſupra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam ſive omittant, ſive ita interpretentur, tantumdem eſt. Ne ſimus ergo poſthac fruſtrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐθέλουσι . . . . οὐ γῆς ἄνδρας μάλιστα ἀναδίδοσθαι ἐφ' αὑτὸν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνίστιλαι οὐ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ſerente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuiſſet adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo ſaepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα ſic ſcriptum ta-

pentis ; & Spartorum exortus , ac rurſus Cadmi in ſerpentem mutatio , & aedificatio *Amphionis* ad lyram , & furor ſtructoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu ſilentium , & Penthei , & Actaeonis , & Oedipi res , & Hercules ſuis cum laboribus omnibus , & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipſa fabularum , quae Glaucen habeat & Creontem , & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam , & Solis atque Neptuni pugnam : ac poſt haec Athamantis furorem , & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam , Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Poſt haec Pelopidarum res & Mycenae , tum quae ibi , ante hos quoque , geſta ſunt : Inachus , atque Io , ipſiusque Argus Cuſtos , & Atreus ac Thyeſtes , & Aerope , & aureum vellus , & dé-

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ τοῦ γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τήν τε Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] Διαφέρουσαν φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτοῦ, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διαφέρουσαν] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti priſco , vertenti *ſatorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe diſcutiendum ac mutandum duxi , non quod adeo multum differret ; nam *ſatorum* illorum *ortus* eandem rem ſignificaret ; quippe *Spartanorum* nomen inde natum eſt ; ſed quia reliqua nomina propria praecedunt ac ſequuntur , etiam hoc fuit conſervandum ; quod etiam patet ex teſtimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J. F. R.*

8. *Μανία τοῦ*] Amphionis nempe poſt liberorum & uxoris fata ſibi ipſi mortem conſciſcentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. *Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή*] Cic. *Tuſc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea , propter aeternum , credo , in luctu ſilentium.* ad quem vid. *Daviſ.* p. 215. No. 7. *J. F. R.*

13. Σφιγγὶ] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia , Medeae pellex , &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat , Tragici Stenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pauſan.* in Corinthiacis. *J. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pauſan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte ſcribi (nec confundendum cum *Acamantha*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Faſt. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falſa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac ſupra T. I. *Dial. mar.* IX. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαφέρουσαν φυγήν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi , & Διαπόντιον audacter cogitare , conjiciebam forſan ab Luciano ſcriptum fuiſſe διηρὸν φυγήν, ut in Lexiphane , ἀπειρηκέναι ποιῆσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λαμπαλίους εἶναι μηδὲ διηρὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium diſſert. 10. τῷ διηρῷ γίνει αἱ πῆξεις, τῷ δὲ μιλαρσίῳ αἱ πτῆσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id ſit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli , non debemus tamen auctori vim facere , qui apertiſſime vulgatum tuetur in Aſtrologia. ἵνα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος ἐφόδῳ. τὸ δὲ κριῷ χρυσέῳ δὲ αἰθέρι ἐλάσαι μυθεύεται. Quod ſequitur καὶ πρὸ αὐτῶν , non interpretarer *& ante illos* , ſed *ante illas* , quod vides plane velle antecedentia. *J. G.*

19. Ἐπὶ τῷ κριοῦ τὴν Διαφέρουσαν φυγήν] Τὴν Διαπόντιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici , cur hic cenſeatur , nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegyſthi admiſcetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pauſan.* 274. 23. *M. du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμεμνόνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῆς εἰσὶ τῆς Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὴν ὅτι τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προεγρημένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Καασιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μὴ ταῦτα πίστις. καὶκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἰσὶ καὶ τὴν ὀπθαλάμιον ὀπτευλὴν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὀπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

[a] Δέρας] Ἀρνίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. [b] Πελοπίας] Πελοπίας W. [c] Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. [d] Παρθένευσιν] Sic *F. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν P. male. [e] Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. [f] Προεγρημένον] Hoc habent *Ald. Bz. H. Fr. P. S.* & P. Προηγημένον *F. Fl.* & M. [g] Καασιέπεια] Sic recte *F. Bz. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιέπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *F. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *F. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *F. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apall.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γένησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γένησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γένησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *F. F. R.*

37. Προεγρημένον] In M. *Fl.* & *F.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προεγρημ— confer Ἐν. Δ. XIV. *M. du S.*

ea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τ Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, μᾶ τ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τ Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τ ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. ἡ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τ ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τ ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τ Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια ἡ τὰ περὶ τ Ὀρέστην δράματα, ἡ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τολμήματα. Οὐκ ἀπῳδὰ δὲ ἡ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, ἡ Φιλοκτήτου ἐρημία, ἡ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη, ἡ Κίρκη, ἡ [i] Τηλέγονος, ἡ ἡ Αἰόλου τ ἀνέμων δυναστεία, ἡ τὰ ἄλλα μέχρι τ τ μνηστήρων τιμωρίας· ἡ πρὸ τούτων ἡ τ Παλαμήδους ἐπιβουλή, ἡ ἡ Ναυπλίου ὀργή, ἡ ἡ Αἴαντος μανία, ἡ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς ἡ Ἦλις τοῖς ἀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγονος P. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἐ Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς Fl. Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὧ οἰκεία ἡ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie, cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio*. *J.G.G.*

39. Καστιόπεια] V. Ὑπ. ejus. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. P. autem, S. & *Vorstius* Καστιόπειαν reponere jubet. *M. du S.*

Καστιόπεια] *Vorst.* in marg. B2. correxerat Καστιόπη. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Καστιέπη. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio auctо. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Καστιόπειαν iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Καστιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Καστέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiopeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicunt fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ' XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, λέγει τὸν μὲν Τυνδάρεω ἀναστῆναι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. Τέττιξ Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰνό-

ὀρχεῖας πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλίστους θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος δαιδαλία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης περίπολον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

[a] Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. [b] Ὕφαλος] Recte ὕφηλος minore *o. Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναί] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικήν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam *Her.* I. nominatim & c. 8. sine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοπ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plut.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὸν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum*, *Atalantam*, *& titionem*, mirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absumtus ardet
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem*. Tor-

mis

90. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex95 eaque *Herculis* in Oeta rogum.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ 90πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει· † Ἀλθαίαν, † Μελέαγρον, † Ἀταλάντην, † δαλὸν, καὶ ποταμῷ ᾧ Ἡρακλῆς πάλην, ᾧ Σειρήνων γένεσιν, ᾧ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, ᾧ μετὰ † μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. 95εἶτα Νέσσον ᾧ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ † ἐν Οἴτῃ πυράν.

Ἔχει δὲ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, † [d] Ὀρφέα, † ἐκείνου σπαραγμὸν, ᾧ † λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν † ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, ᾧ † Αἷμον, ᾧ † Ῥοδόπην, ᾧ † Λυκούργου κόλασιν.

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, † Πελίαν, † Ἰάσονα, † Ἄλκηστιν, † † πυ-

[c] Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. [d] Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτῳ δαλὸν τὸν αὐτοῦ ἐκκαυτέον δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J.F.R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, ᾧ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et οἰκήτορας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήσοιν Ἐχινάδες ὄμμα ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J.F.R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τῶν σπλάγχνων, ἃ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνέδυσε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J.F.R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οἶδ' Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τὸ πλάνης ἀνέχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J.G.G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν † πυτ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, πῦρ in νέον mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκ μιᾶς νηὸς κατὰ τὸ πολὺν περὶ τοῦ Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸ Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴ Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὴ Αἰήτου, τὴ Μηδείας ὄνειρον, τὴ Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μὴν ταῦτα τὴ Πρωτεσίλαον καὶ τὴ Λαοδάμειαν.

Καὶν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ἡ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρυσργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἴσεσθ' δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὴ φρουρὸν τὸν χρυσοῦς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post 10ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-20ctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νεῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νεῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν τὴ πεντήκοντα νεῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τὴν τὴ πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅτις τόλου ἠγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξει τινὶ παρασκευασθὲν πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ χιλίων καὶ πάσης ἁρμονίας καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸν τῶν μιᾶς νεὸς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est εὔλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 242. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ubi de ea ita

Πηλιὰς Ἰαχὺν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα πίτυσι,
Ἐκ γάρ οἱ δάφ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἐνὶ μέσσῃ
Στεῖρεν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἴρμοσε φηγοῦ.

Similia sunt 4, 580. seqq. Δάλεθμαι πίσσαν ipsam appellat Argo, *φθογγὴν ἰδίαν χαριτικὴν ἔτο βροτησίαν ἰοῦσαν* Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. δ. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς δύναται λέγειν ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὁ δὲ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὡς ὁ Δημήτρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.*, „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I, 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τ' Ἄτλαντ@ μόχθον, καὶ τ' Γηρυόνην, καὶ τ' ἐξ [c] Ἐρυθείας ἔλασιν τ' βοῶν.

57. Οὐκ ἀγνοήσ[ει] δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τ' [e] Καινέα λέγω, καὶ τ' Τειρεσίαν, καὶ τὰς τοιούτους.

58. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθ@ μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μ[ε]τ' Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὕστερον τε [f] Ἀντιπάτρου, καὶ ὑπὸ Σελεύκου ὑπὲρ τῆς Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξει, τ' Ἔπαφον λέγω, καὶ τ' Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. *J. Fl. H. P.* d Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. e Καινέα] Κυνέα W. male. f Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *Alw.*

Compluria enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσσα θεοὶ εἶσ' ἐν Ὀλύμπῳ *Hom.* Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Lexdes. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. A. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τ Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὁ δ τῇ περσεφάττῃ ἐπίφθονον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό μοι τ ἐράσμιον. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit*, & *me meis amoribus dimidio ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, τὸ ἥμισυ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, secundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Prooem. Miscell. Crit. *J. F. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μεμεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δεῖξαι ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

a Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. Bz. P. S. Ἑαυτῶν male J. Fl. H.

41. Ἑαυτὸν] M. & L. Bz. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. M. du S.

59. Ἀναγκαῖον & ὥσπερ] Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan ὥστερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11. 3. quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores factiture consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥστερ, non ὥσπερ legeretur. J. F. R.

63. Χρησμὸς] Tangit Plut. 910. 1. & Orig. c. Cels. p. 63. 1. Vide Herod. in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. M. du S.

64. Καὶ κοφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut.

Καὶ κοφοῦ συείμι, καὶ ὦ λαλέοντος ἀκούω. J. B.

Καὶ κοφοῦ συείν] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. J. G. G.

Καὶ κοφοῦ] V. Herodot. p. 11. f. M. du S. Vel Ed. Basil. p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη τὸ ἐξαμίτρῳ τόνῳ λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κοφοῦ συείμι, καὶ ὦ φωνεῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλέοντος] Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. J. F. R.

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laert. in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam Seneca de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163. ubi vide notas, & nos ad Tox. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀετιων. c. 19. M. du S.

67. Καλλιγόνοις] Constantiam hujus lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant Ald. Par. Salm. Ac tamen ἐκαλλιγόνοις edendum jusserat; sic enim in Junt. adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: ſed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

λῆσθαι; μηδενὸς ἐξηγητῆ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ' θεώμενον ὀρχήσεως, καὶ κωφῆ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντ@ (τῆ ὀρχηστῆ) ἀκούειν.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidiſſe aiunt. Cum enim & ipſe ſimilibus argumentis, quibus tu, uſus accuſaret ſaltatoriam, dicens tibiae & fiſtularum & percuſſionum acceſſionem eſſe ſaltatorem, qui nihil ipſe ad actionem conferat, ſed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inſit, faſcinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei ſunt, veſtem Sericam, & perſonam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus ſaltatoris, quod per ſe nihil eſſet: ſaltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſal-

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλιγόρει τῆ ὀρχηστικῆς, λέγων τῆ αὐλῆ, καὶ τῆ συρίγγων καὶ τῆ κτύπων, παρεργόν τι τὴν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑδενὸς αὐτῆ νῦ προσόντ@· τῆ δ' ἀνθρώπων τοῖς ὦσι τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῆ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῆ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστῆ πρᾶγμα. ὃ τότε κτλ. τὸν Νέρωνα εὐδοκιμοῦσ' ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετ@, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλ@, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδέηθη τῆ Δημητρίῳ εὐγνωμονεστάτῳ, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχη-

[b] Λαλέοντ@] Et ſic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* [c] Καλλιγόρει] Nihil mutare *F. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed ἐκαλλιγόρει volebat. male, vid. not. [d] Γοητευομένων] Sic reſtitutum ex L. P. ut *Fenſ.* recte conjecit. Γοητευομένοις enim Edd. priores & M. [e] Τερετίσμασι] Τερετίσμαῖς *Fl.* Prius eſt in aliis & M. [f] Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὑτ@ ἐπὶ τῆ Σεβαστοῦ ὑκμαζεν. ἔ Μάρκος ὁ τοῖς ἰδικοῖς αὐτοῦ μάμπτται. M.

Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur; nam καλλιγόρει verum, ἐκαλλιγόρει falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi teſtimonia compluria dedimus. *F. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις,] Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tamdem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorſus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, ſed plane neſcio quod ἀναπόλευτον dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneum quamdam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad fabulam conducat; at moveas inſuliſſum, ſtolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines faſcinentur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte nimirum ſerica, larva decora, tibiaque & laſcivis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorſus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore hujus periodi parte jam oſtendit Cl. *Gronovius*. *F. F.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Fenſii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. γοητευομένοις. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμοῦσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opſopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus: *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δεῖ. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.* *F. G.*

81. Ἐδέηθη τῆ Δημητρίου εὐγνωμοσύνης ὅτιν, οἶμαι, τὸν

χόμενον, ἔπειτα καλήγορεῖν αὐτῷ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλῶν, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ ἔτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ τοῖς αὐλῶσι, καὶ αὐτῷ τῷ χορῷ, σιωπῆς κελεύσας, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, [a] ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ προσέστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ἥδιστα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τῷ μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ χρὴ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τὸ ὅπερ τῷ αὐτῷ ὀρχηστῇ γενόμενον εἰπεῖν, ὅσῳ [b] μέγιστον ἔπαινον ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τις γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem se videret, deinde accusaret: promisitque, se absque tibia & canticis coram sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamillae* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecumque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipsis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui

a Ὑποδεδοικότα] Ὑποδεδοικότος W. Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Μέγιστον] Μέγιστον male *B2.* c Βασιλικὸς] Sic *J. H. Fl. S. B2.* &c. & M. Leg. *βασιλέως* adscripsit *M. du S.*

δίωσιν] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ κτησιφῶντος δικαίωμα ἰσῶν μοιρῶν δίκαιον *rem non magnam a vobis petemus.* *J.G.G.*

86. Κτησιφῶντι] Interpositum *scamillis* (fluctuant libri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re vest. a. 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Διδρῶν ὑποδήματα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. *J.M.G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M.V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, ut de Beucismo, Betarmo, Hormo, & aliis fusius alibi. *J.B.*

6. Βασιλικός τις ἀνὴρ πρὸς] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Euang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: καὶ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per *βασιλικὸν* „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam *βασιλικοὶ* Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellantur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achillem Tatium* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῶν βασιλικῶν γόνων. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φρὴξ δὲ γενὴ, γόνος δὲ βασιλήιον. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦσαν τῶν γόνων ἐν τῷ βασιλικῷ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἔσχον ἄτοπον παλαιόθεν ἔχων. *J.P.R.*

10. Ἡμιόλιον γάρ τις ἂν, ἐνέγκαιμι συρίσας] Pessime sic nostra ex editione Salmuriensi, quum optime Basileensis (ἡμιόλιον γάρ τις ἂν ἐνέγκαιμι) συρίσας. *J.G.*

11. Συρίσας] W. recte. Reliqui συρίσαι. *M. du S.*

Συρίσας] Vix dubitassem sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi συρίσαι quoque Edd. priores pro συρίσας. Sed recte συρίσας ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo συρί-

σας

sui caussa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *si saltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi esse possit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

θεατὴς κατά τι χρέος ἦκεν ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθέλετο μὴ τὰ ἄλλα τὴν ὄρχησιν ἐκεῖνον, ὅτι σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπαΐοντα τὰ ᾀδόμενα (ἡμίελλην γάρ τις ἦν ἐτύγχανε) ἅπαντα συνιέναι. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τῷ Νέρωνι δεξιουμένῳ, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντι, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένῳ, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δός τὰ μέγιστα εὐφραινῇς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένῳ, Τί ἄν σοι χρήσιμον γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινων δέωμαι, ἀφορεύων οὗτος ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὥστε σημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ πλείστη ἀσχολία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἐστὶν ὑποκρίσεως, ὡς ἔφην, τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας μελέτῃσιν. εἰκὸς γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινεῖσθαι, τὰ οἰκείοις τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπη-

δοῦ

[a] Σωσίου] Restitutum ex W. Σωσῖνος Edd. priores. [e] Οἰκίαν] Sic esse in *F. H. M. S.* & M. notat *M. du S.* Est & in P. aliisque. Quid tum? [f] Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. [g] Οἷδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque plerraeque. Οἵ δὲ *F.* οἶδεν M.

mus legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *F. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic supra Ἑρμ. c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ α. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & passim. *M. du S.*

27. Οἷδε] Interpres Obsopoeus legit ἃ δὲ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἵ δὲ] Nemo haec, quid velint adsequatur. Ed. *F.* pro οἷδε vulgato legit οἵ δὲ. M. οἶδε, legendum οἵ δὲ γοῦν ἐν τοῖς ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere οἶδε. *M. du S.*

Οἶδε] Puto dedisse Lucianum οἶσθα, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. *F. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, sed quin variis modis corrigi possit, & aeque in πῶς — ἐπαινοῦσι ac in οἶδε — ἔστιν. Aeque inquam in οἶδε, quam in ἃ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum est quid Lucianus reliquerit. Cl. *Gesnerus* sic optimum videretur, si eum ἐπαινοῦμεν satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id noster saltem adhibere non solet. *F. F. R.*

28. Τῷ ἰσωσίνας τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propositis personis gestu respondeat.* Opsopoeus *ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat.* At nec id agit Lucianus, ut ostendat id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, coelaturâ &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens ejus est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant. *Novit enim* (ὁ ὑποκριτὴς) *se in illis magis laudari ea, quod similis plane sit subjectis personis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exeratur. *J. G.*

Τῷ ἰσωσίνας] Id est quasi τῷ νοτὶ τῷ ἰσωσίνας *duas*, vel *propter ea quod similes se gerant.* Sic Herodian. III. 2. 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura similia dedi alibi. Adde &

Abdic.

δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων [a] ἀνδρείων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυται.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου εἰπεῖν περὶ τούτοις εἰπόντος. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστήν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκριούμενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου ἁπλοῦν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ ὠδὴ μίμησις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Πουτίου θηρὸς πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ πάθη δεῖξαι καὶ ὑποκρίσεις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in unoquoque horum, quod proprium eſt, quod eximium, demonſtratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Barbari de hiſce rebus dictum referre. Videns enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?* Cum vero audiſſet, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Neſciebam*, inquit, *vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere.* Haec Barbarus.

67. Non abſurde autem Itali ſaltatorem appellant Pantomimum, (*imitatorem omnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, belua in ſaxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens urbes populosque frequenta*, & ſaltatori neceſſaria, oportetque rebus adhaereſcentem *familiarem* ſe & *quaſi* domeſticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in univerſum mores atque affectus ſe demonſtraturam atque actione expreſſuram, ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc iraſcentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium triſtitia, & ſua unum-

a Ἀριστέων] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inſerui ex *W.* Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπορκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων *W.* Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Πουτίου θηρὸς] Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, ſi recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὑ τῷ μισεῖν ἰμέ. *J. F. R.*

30. Ἀριστέων] Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim quae ſubjecta eſt τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum ſed *optime*, comparatione aliorum, geſſerunt rempublicam. Latina declamatorum ſchola *fortes* vocat ſimpliciter, aut *fortiter feciſſe* dicit. *J. M. G.*

40. Ὁ] Ita *W.* ſolus, vulgatam qui ſequuntur *ſolum* vertant neceſſe eſt. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 495. paulo aliter ſcriptum.

Ποντίου θηρὸς χροτὶ
Μάλισσα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] O *fili Polypi*, Theognis. *M. V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod *W.* ſuppeditat nihili eſſe, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Deſumſit enim ex *Theognidis* verſu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teſte *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαστὸν, ἐν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυσι· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μικρὸν θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ μετὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιΐα. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν θεωρουμένην αὐτῷ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροήθους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέφων ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ . .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ἔνιοι καὶ ἄλλαι μαλίστα ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐναμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τῶν * σὺν τῷ ἑτέρῳ σοφιστῶν διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἱερολικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν εὐμουσίαν λόγων ἀπεργάζουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῇ ἑτέρᾳ.] Lege τιμωτέρᾳ. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς ἑτέροις; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἔχε πολύφρονος. ubi certe ἔχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἔχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσειε τοῖος ἰδὼν ἰφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Αἰρόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα & ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστος non eſt *quispiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἀκούσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροήθους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ὑπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἄπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπισχὰς, ὀρχησὴν τὰ αὐτῦ ποιῦντα, Οἷα με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῖ), τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηῖ), τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῦτο [a] μήν γε ἐν ἅπασι μέρεσι τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρῖ). κάλλυς δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλυς ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγεμόνα ταγαθῦ καὶ τῦτο εἶναι. ἤκυσα δέ τινος καὶ θεττότερόν τι παιευομένυ ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεῖ).

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνὸν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνυμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκυς, καὶ αἱματι ῥεομένυς, καὶ παλαίοντας ἄλλυς ἐν κόνει, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reversurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, *Quali*, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre saltator ostendit; iram, cum irati personam gerit, ocupiditatem cum amantes agit; rationem, cum passionem unamquamque frenis quasi moderatur, quod quidem in unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus, disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & speciei in saltationibus, quid aliud quam verum esse Aristotelis illud demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem esse dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum studia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto plus prodest utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius repraesentat

a Μήν γε] Hanc esse Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil. διττῶν.* At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὕτη W. e Ὑπισχνυμένων] Ὑπισχνυμένω *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. *Δημων.* c. 3. memoratur hic etiam apud *Philostr.* (p. m. 265.) 535. & describitur ut & Philosophus, & vir disertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum *Philostrati*, in qua circa annum 130. floruisse dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum senties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τῦτο μήν γε] An τὸ κηλιναγωγῶν τὰ πάθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλυς] Felicitatem *Aristoteles* tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hb. Nic.* I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὸ χρησιμον. Ipse in *Eunucho*: καὶ μὴ σφόδρα παλαφρυῶν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τῦτο εἶναι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, est §. 3. non longe à fine. *J. F. B.*

99. Ἤκυσα δὲ τινος καὶ θεττότερόν τι παιευομένυ ὑπὲρ

tat & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur

ἐπιδείκνυ)], τ' μὲν ἓν γε σύντονον κίνησιν τ ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ διαγωγὰς, καὶ σπλήνιαλα, καὶ ὑπτιασμὸς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κυφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε καὶ μικρὰν προσποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς ἂν δὲ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θέλγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, μᾶλλόν τε ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ παρ' οἷον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλῶν καὶ σύριγξ τὸ λιγυρώτερον, ἄλλῃ καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἐπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔτι μάλιστα ἐπὶ τ ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως εὐδόξου εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

f Εὐχερὲς] Εὐχειρὲς *Pell.* *g* Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. *h* Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. *i* Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ἐπεὶς τ τ ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται)] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτ (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ὅτις ἐστὶ, μᾶλλον σιωπῆς πρὸ ἡμῶν ἡμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe*

docere profiterentur. *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι νεανιευόμενον] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ἐπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.B.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προείπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ὑπονοῆσαι, καὶ χαρῆ μάλιστα ἑτοχάζ φημι δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ ᾄστων ἀγαγωστικὸν, καὶ τὰ κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, ἧς τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ὑποδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ὑπερμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμέλρ ἀκριβῶς· ὥστε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, ὥστε λεπτὸς εἰς ὑποβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς ἐ φαύλου τὰ τοιαῦτα ὑπομαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα προσδεύουσα, ὥτως [b] ὑπιτηρεῖ τὰ λεγομένων καὶ τὰ γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν ἀφαλανθάνειν. μικρῷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ὑπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀγυιάξ] Legendum omnino ὥτως Ἀγυιάξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀγυιάξ] An οἷ Ἀγυιάξ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον ἐστὶ ζῆν σὺ πονηροῖς ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno sies.* Tamen ὡς Ἀγυιάξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὥτως legeris. *J. F. R.*

71. Καπανία] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in v, καὶ προσίβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσίβαλλόν τι ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεφ μὲ ἑλληνικῇ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax*, *Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transscende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit.

78. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

Μικροῦ γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν [c] Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τῶν γελοίων ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴσθι, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητον δὲ τὸ μὴ τοῦτο πάντως ἔχω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένον τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὸς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων

[c] Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφιῶσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. [d] Ἴσθι] Εἰδῆς W. [e] Ἀθλήσει] Αὐλήσει male B2. & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσήκειν. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελικὴ δὲ αὐλητική. *V.*

τοῖς τείχεσι. *J. G. G.*

76. Τῆς Θυμέλης] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J. M. G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. *F. G.* Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat *Gujete?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo saltat sobrius.* *J. F. R.*

89. Καὶ Ἡρακλείους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego ἐν ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse κακῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. *J. P. a G.*

Καὶ Ἡρακλείους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει sic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, caussae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili*, *glorioso* usurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. *J. F. R.*

90. Ἀθλήσει] Verissima lectio, quam non vidit *Palmerius*. Extat autem in M. & omnibus impr. exceptis B2. & 3. *M. del S.*

σεων ὀπιχῶν. Ἡροδότῳ μὲ ἓν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσῃ δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τὸ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τὸ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνῃ. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, ὅτῳ κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τελαμῶνα ἕκαστοι χαμαὶ ἁπάντων ὀπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἢ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ἐπιμελεία. V.

Ibid. Τοῦτο ἡ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μετείληπται τὸ, οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸ Διόνυσον. V.

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογιστοὺς ὁ θεώμενος ὥτων εἰσὶν ἀνθρώπους ὀφθαλμῶν ἀκριβέστερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A V.*

1. Νηπενθές τε ἠ ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. G. E. *Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — τὸ τῇ ἀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γᾶ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi ſaltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae ſint*, jam oſtendi: mentis vero, ſic puto obſervare poſſis. Multi enim illorum prae inſcitia, (neque vero fieri poteſt, ut omnes ſint ſapientes) etiam graves Soloeciſmos in ſaltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes ſe, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numeroſe quidem illi, ſed res ipſae aut poſt tempus *juſtum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales ſaltans aliquis, & Saturni in liberis ſuis vorandis crudelitatem, aberrabat ſaltatione in Thyeſtis mala, ſimilitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi aſſimilavit tempore poſteriorem. Sed non puto tales propter ſaltatores, ipſam damnandam eſſe ſaltationem, neque odio ipſum opus eſſe proſequendum, ſed illos quidem pro imperitis, qualeſ ſunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, ὕτως ὑποπτεύειν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σαλοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] ὑποδείκνυσι· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ πού τε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τῆς Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος· καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d] τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἰκάζει, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῆς τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἑκάστοτε ὡς ἕκαστα δρῶντας.

81. In univerſum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη-

c Ἐπιδείκνυται] Ἐπιδείκνυται male *J.* Cett. recte ut edidimus. d Τῷ] Ex W. inſertum. Aberat in Edd. e Αὐτῇ] Αὐτὸν W. f Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B*2. Prius eſt in *J. H. El. P.* & M.

25. Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὸν χορδὸν] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. ſupra dicta ad *Quom. Hiſt.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obſcure interpres: *illi vero concinne quidem, ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodas?* Quid in hoc vitii, ſi ſuo tempore illa ſaltat? Verte: *illi vero concinne, ſed tempore tamen tum poſteriora vel priora repraeſentat.* dum quod tempore poſterius eſt, prius ſaltat, vel vice verſa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraeſentans*, & videtur legiſſe, τοὺς γὰρ Διὸς γονεῖς. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id eſt *nativitatem*, *natalitia*. *J.P.a G.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyeſteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum eſt, ex *Apollodoro* I, 28. Miſit Medea inductae ſibi a Jaſone Glaucae πέπλον μαρμαίροντα φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένην μὴ τὸ βουθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάθρῃ καῖεσθαι. Perit itaque ſimili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam miſceret. *J. M. G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀκριβοῦσθαι, ὡς ἂν εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον εὐμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἑοικός. ἀσυναφὲς τι· ἀνεπίληπτον· μηδαμοῦ ἐλλιπὲς· οὐ τὰ ἀρίστου κεκραμένου τοὺς ἐνθυμίους. ἐξὸν τὸν παιδίαν. βαθὺν τοὺς ἰσχίας ἀνθρώπινον μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitioſae diſtinctionis naevi conſpici & corrigi poſſint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν eſſe referenda. Sed quid, quaeſo, eſt, οὐ τὰ ἀρίστου κεκραμένου τοὺς ἐνθυμίους? Malae diſtinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus eſt) ſi reſtituatur, priſtino haec decori erunt reſtituta. Ita ergo diſtingue, Ἐξὸν τὰ ἀρίστου κεκραμένου τοὺς ἐνθυμίους ἐξὸν. τὸν παιδίαν βαθὺν τοὺς ἰσχίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet abſolverat Lucianus, quae, eaque

πηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν δεόντων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν [b] παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐχέονται, τὰς τῶν ἑαυτῶν ψυχῆς ἑκάστου εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παρεγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἄτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀπρότερον ἠγνοῦν διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in ora-

[a] Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* [b] Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *J.* [c] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *M. duS.* [d] Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *J.* [e] ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero corouidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis*; (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τὰ ἰλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*; cujus sententiam in voce Ἐμβαθὺς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγιμοι & ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικόν τι γὰρ & εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐπιχαῦσαι φρενὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. σωτῆναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum delinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην ἄων βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε, &c. Kuhnius *legerat* ὀξύ. ὀξὺν βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & ὀμμὰ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὀξὺ βλέπειν. ita namque foret

hase

ratione, ſic in ſaltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par eſt contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum usque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem usque feritatem producunt.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, ſed qui neſcio quo fato in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret jam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis ca-

ὀρχήσεως ἢ πρὸς τὸ πολλῶν λεγομένην κακοζηλίαν, ὑπερβαινόντων τὸ μέτριον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμεγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑποκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχεῖτο γὰρ τὸν Αἴαντα, μᾶλλον δὲ τὸν ἅπαξ μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέκστασιν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνασθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τις ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν σιδηρᾷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὰ ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τῆς Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ὅτι τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν καθενεγκών· καὶ

f 7 Ἤ τινι] Εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene ſervant.

63. Λεγομένην κακοζηλίαν] Ὅτι καὶ ὁ ζῆλος τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων διαμισοῦντα γάρ τινες τὸν ἀκρατῆ * νῦν ἐκμιμούμενοι ἕτως ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν ἐ ζωῆς μὴ ἀντεχειν τῷ πάθει, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἐλεθρίᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νῦν] Νῶν ſcripſerat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, ſine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, ſi audiretur Vir Cl. At perſpicuum eſt, haec Aeliani ita interpretanda eſſe, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuiſſe praeditus, ut*, &c. hoc eſt, *tam acutus dicitur fuiſſe, quantum ad viſum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἰσχνῶσαι, συνιδεῖν, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὸν βλέπειν, ἰσχνοῖαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorſus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ἰδὲ ὧν τῶν ἀλεφάσκει ἐϊλάς πᾶρ, ἠ τε ἐ ὀξύτατον πέλεται φάος ἠελίοιο. *Cujus oculus acutus eſt ad perſpiciendum.* *J. J.*

Ὅλως — — βαθὺν] Clariſſ. *Jenſii* interpunctionem omnino neceſſariam & quam *Solanus* quoque in *Fuſtina* ex ejusdem animadverſione correxerat, hic expreſſimus. In *Pariſino* quidem priore membro haec jus periodi commata tantum erant, inter ſingula adjectiva, eaque ſufficere potuiſſent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea ſervavi. In poſteriore vero parte eadem confuſio diſtinctionum alieno loco collocatarum erat in Pariſ. quae in aliis, etſi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior eſt in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ ὁ κανόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καθοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κατοπτρῳ docet ſignif. *probe conſiderare, & ex eo exemplum ſumere*, auctoritatumque ſatis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic ſimillimum de Aeſopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, κατὰ πολὺ ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμαίνετο τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφικνούμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὑπὲρ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑπεκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὃ γὰρ δεινὸς ἦν τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλά τι μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τι τοῦ πάθους ἀληθείας ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] *Μαστιγώσῃ*] Sic una cum Edd. legit M.

86. *Παραπαίοντι*] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. *Παραπαίειν* proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium *ἐφαντασιώθη* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, *παραπαίει*, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. *Καταβὰς*] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. *Μαστιγώσῃ*] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves concluſas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας *μαστιγοφόρος*, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. *Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσθέντων*] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11, (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, *ὅτι κατεγνωσμένος ἦν*, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo *καταγνωσμένον* poni. Nam cum *καταγνώσεως* proprie sit, *cognita causa judicor*, & plerumque de co dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi; monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: *καταγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν*, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: *καταγινώσκοντές τινος ἀναιδείας* esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

te-

84. Ipſum quidem ajunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim rurſus Ajacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia adfecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Ajax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet.

10 Καὶ αὐτὸν μύτοι, φασὶν, ἀναπηδῆσαι ὕτω μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ἐκ τοῦ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὅτι μανίᾳ καλεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸ συγκασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, [b] ὑποκριτὴν εἰσαγαγόντα τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ [c] γραφέντος· ὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τοῦ τῆς ὀρχήσεως ὅρου, καὶ μὴ παρεκνήσας εἰς τὴν ὑποκρισιν.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & inſuper ad furorem usque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te eſſe venena.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πάμπολλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑποτυπεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐραστὴς ὢν θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τοῦ θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλοσόμενόν σε, καὶ [d] ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ὀέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e] ὅτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παραιτησάμενον] Παραιτησάμενον L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομανήσοντά.] Hoc ex W. reſtitutum. Ὀρχησομανησοῦλα Edd. priores. *e* Ὅτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* eſſe ait *M. duS.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui ſe vere* (juſte) *inſanum judicatum*, vel *inſaniae damnatum*, *accuſatum*, ſentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸ συγκασιωτῶν] Interpres rurſus ita vertit: *ſiquidem poſtulantibus iterum aequalibus*; ſed male: συγκασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συγκασιώτης ille eſt, qui a partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ejus factione. Nam diverſae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſaepe ea de cauſſa in theatro σάσεις fiebant, unde vox σασιώτης, & compoſita συγκασιώτης. Verte igitur: *Poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. aG.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸ συγκασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam ſic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis ſociis.* *J. F. R.*

16. Παραιτησάμενον τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopœus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repraeſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παραιτησ. τὸν ὑποκρ.] In L. ὠδαιτησάμενον ſed nihil muto, elegans enim eſt ſenſus Vulgatae; Ἱκαν. c. 17. Z. τρ. c. 29. & paſſim ap. Noſtrum. *M. duS.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτις, quod reducendum exiſtimo. *M. duS.*

32. Θαῦμά μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. duS.* Uſus noſter etiam ſupra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani ſic uſurpant, caſune an ex traditione, quis dixerit? Potuiſſet tamen frater *Belgae Graeciſſanti* inſerere. *J. F. R.*

Ibid. Οὔτι] Non modo adſcripſerat *Solanus* ὅτι eſſe in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅτι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νοῦς σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τῦ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅτῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος καὶ τὴν Ἑρμοῦ ῥάβδον τὴν χρυσῆν λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δὲ καὶ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. KPAT. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπλαμμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ τῶν σεαυτῷ θέαν καλαλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quum lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νόος] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *F. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνανδότῳ legere apud *Isaacum Vossium*, & πάνυ. *F. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut latercŭlum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non eam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse κἀτεκτόνωτα loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronunciem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. 2. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredererne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lycinus, ἈΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δία, ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔχει τη-

(1) Νέος τις] Φασὶν ὡς τὶς (2) Πολυδεύκης ὁ ὀνομαστολόγος, λοιδορούμενον Λουκιανὸν, τοῦτο γράψαι τὸν λόγον. τύχην μὲν οὖν ἔν τινα (3) λόγων ἀναθεῖναι, σωρὸν δὲ βίβλων ἀναλῶσαι ἀφιέντα, καὶ ἅπαξ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς Φάσκουσιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ ὁ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς ὁ Πολυδεύκους. ἐπὶ δὲ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prov. Sud.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumtum. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum*. *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκης] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraste ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνως in σύγχρονος mutasse idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem efficiq; sed hircum mulsisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe ea aetas sono ad *o* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, simile nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes ii derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινοζήλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς ὕττω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυτα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τῷ αὐχμῷ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῷν τῶν συγγράμμασι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τὸν Ἀρίστωνα ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλως πάντι ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ πάντάπασιν ἀπολειπόμεθα τοῦ συμποσίου.

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar.

Vi-

a Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. b Κυψελόδυτα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. c Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte alii νεοχμ. d Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τηλινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἐπιῤῥήματα, ὠιμυσιν. τῆτες. νεωτα. ὡς ἐν ἀπὸ τοῦ χθὲς (1) γίνεται χθεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπίτειον, ἤτοι (2 τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ (3) τὸ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. τὸ ἔτι ἀπὸ τοῦ νέον τὸ τοῦ ἔχω, νεοχὸν, τὸ νεοχμοὶ πλεονασμοῦ τοῦ μ. χρῶνται τῇ λίξει Θουκυδίδης. *V.*

7. Κυψελοῦυσα] Κυψέλη λέγεται ὁ τὸ (4) ὦτων ῥύπος. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμεῦον σανίσσομεν ἀγγεῖον τὸ ἀπίσωλον. νῦν δὲ τὸ ῥύπου ἀκουστέον. *V.*

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελογίσω. *V.*

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τοῦ αὐτοῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὶς χρῶται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεχμῷ ῥῆμα C. *Abb.* & V.
(4) Ὦτων] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεῦν] Sic reſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμέως.
(6) Ἀνέγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπελογίσω pro vulgato ἀπελόγισε. Ἀπλογίσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάσιοι συφοὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*

Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*

Τητινὸν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ ἐφευρεμένον, ἀφ' οὗ ἔ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νεόχον. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, πρόσφατον, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *J. B.*

7. Κυψελοῦυσα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιδύσρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τὸ ὦτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀσφραίνεσθαι τῶν ὠτῶν ἀγγείου οὐ ὦ τοὺς ἄρτους ἀποτίθεν), ſic dictum ἀφ' τὸ κεκρύφθαι τὴν ἴλλω, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρ. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγένητος ἀφῆκε τὸ μητρὸς κέκρυπ) οὐ τῷ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτε Κυψελὶς τις ὅτε Πειρανδρ. Vid. Scal. ad *Euſeb. J. B.*

9. Τὸ νεχμὸν] Corrige νεοχμὸν. F. G.

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*

10. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνα οὐ αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *J. G.*

Ἀντισυμ. τὸν Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: θαυμαστουργῶ δὲ τὸν Δεῖπνον ὁ Ἀθήναιος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὕτως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

πάμην ἢ ἐγιάσεως νέκταρ ὦ γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ. ΛΕΞ. Τὸν μὲ εἴρωνα πρεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέχω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε ἤτε Κύψελός τις, ἤτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξυ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, ἢ λόγον, εἰ ἐναρχός γε ἔσῃ, καὶ πολλὴν ἢ εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δρομικὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὔαρχος] Sic Edd. & M. Ἐνάρχος *J.* vel ſaltem dubie.

20. Πεδοῖ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥήτωρ τὸ ὦτον λέγει (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ὀφρακτοῦν ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ὃ δὲ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγώνιος ὢν τὴν μητρὸς καλλικρυσὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἦτε πυ-

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὰ. M.

(9) Ὃ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interpoſui, & ἡ κυψέλη, ὃθεν τὸ κρύπτειν τὴν ἄλλω ἐρρήθησαν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὸν σωθικὸν εὔαρμος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίστοις ὀνόμασι καὶ λέξεσι (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἡ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

dum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

ναις γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εἰρωνα] Τὸν εἰρώνευον. *F. G.*

20. Πεδοῖ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πέδον. *J. B.*

22. Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥήτωρ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσαπτε
Χρὴ θέμιν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἡ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιελθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀριστοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσάνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ τριπίλευτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἂν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est magis in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & linteа, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio: nec enim satis bene

ne

a Λυκείῳ] Λυκίῳ W. b Στλεγγίδα] Στλεγγίδα *J.* At vulgatam servant cett. & M. c Τί] Male omissum in *J.* d Ἐλινύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl.*

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἀλέᾳ ἢ αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα, ἔοικε δὲ τὸ ἐστίνειον ὕπτα καλεῖν. (1) Φωσάνια δὲ ταινίας λέγει ἐθονίνας. ῥύμμαλα τὰ σάπωνα ἢ ἀπὸ τοῦ πίτρου. (2) ἐχρῶντο γὰρ τῷ πίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τῶν λουτρῶν. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαι καὶ ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἀπὸ τῆς συνηθείας βαλανικόν. ἐγγυθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἔτει ἀσφαλῶς ἢ ἐγγυᾶν (3) καλεῖσθαι. *V.*

40. Ἐλινύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καθαμαρτάνεις. *V.* (Ἐραθνῆς C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ παρέδρας δυνάμενος. *V.* (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσάνια] Φωσσ. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῶτο editum erat; mutavit *M. du S.*
(3) Καλεῖσθαι] Aut ἐστὶν ... καλεῖσθαι, aut ἐστὶς legendum est. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένων ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *medica unctione usus.* *J. B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἵνα ὡς δυνατώτατος τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae est, sicubi possimus aprici*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Aristoph.* Eccles. 64. adducit. *J. F. R.*

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *J. B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulei*: dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. *J. B.*

36. Καὶ φωσάνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κοιμητήριον, diminutum a φώσσαν, τὸ λινοῦν ἔνδυμα. *Hesych.* *J. B.*

Φωσάνια] Alias φωσσάνια. Etym. φώσσαν, σινδών. φωσσάνιον λινοῦν τι ἢ τοῦ σινδόνιον ἢ ἀπὸ τοῦ ἴσιον τὸ νεώς, &c. ἢ προσώπου τι ἐμμαγεῖον. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τὸ ὠμὸν Ῥωμαίοις ἀράριον. F. G.

Ibid. Ῥύμμαλα] Τρίμμαλα, σμήγμαλα, σαπώνια. Tangit *Casaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph.* Acharn. *J. B.*

Καὶ ῥύμμαλα] *Hesych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδόκις, σμηματοθήκη. F. G.

Ibid. Ναυστολεῖν] Ναυστολῶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλευτρον κομίζειν, ὡς τὸ αὐτό. Sic *Aristophan.* Thesmoph. junxit ναυστολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καπηλίμους κομίζειν. *J. B.*

37. Τοὐπίλευτρον] *Mercedem ablutionis.* F. G. Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* *J. F. R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἴχεις distinctionis nota nulla in *J.* erat, *Salmas* parenthesin fecerat ab ἴχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγγυθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J. B.*

40. Ἐλινύσεις] Διατρίψεις *Hesych.* dicitur etiam ἐλινύσεις, ἵνα ἡσυχάσεις, λήξεις. ἀνάπαυσις, χαλάσεις. Vide Interp. *Aristoph.* Thesmoph. *Pollux.* *J. B.*

Ἐλινύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J. B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι κεὐθημαται. *J. F. R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. *J. B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J. B.*

42. Τράμου] Ἀφοβῶνος. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud est quod apud eundem Erotianum *Lysimachus* vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Christianus* ad Erotian. & ad *Aristoph.* εἰρη. vocat postea τὸ ὄρθρον fine hujus pag. *J. B.*

43. Ἀστράβης] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych.* τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθε-

ται

me habeo ; & circa perinaeum infirmus ſum, clitellaria mula vectus. Agaſo enim nimis urgebat, quamquam ipſe clandicationem per uetres ludens. Sed neque in ipſo rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aeſtivam cantionem minuerientes, partim vero ſepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodiſſem cum illis ſepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipſe manibus laborem adjuviſſem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ ἧ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀσράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀσραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ κ' ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τὰς ἐργάτας λιγυρίζοντας ἧ θερινὴν ᾠδήν· τὰς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας δὴ αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄγδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν ἀφῆκα, τῶ τε χρύος ἕνεκα,

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τὸ ἴδιας· οἱ δὲ τὸ λεπτοῦτου μίσχου τῆς ἀρχῆς τῶ βαλάνου χωρίον, ὃ κ' ὑποτάσσον καλοῦσιν. ἔστι δὲ ὁ γραμμὴν ἔχον ἐπανεσταλμένην, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀσράβης] Ἀσράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς γὰρ τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ κωμικὸς ἀσραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ κ' ἁρματηλάτας καὶ ἅρμαμα καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀσράβλω ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἀφ' ἧς ὀχούμεθα. λεπτοῦτου κ' (6) ἀσραβηλάτας τοὺς ἁπαλοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕπτιον κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τινὶ ἄλλο εἰς κίνησιν σκέλος ἐπιτίθεται, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι ἐν αὐτὶ τῷ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τῶν πελαμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα καὶ ὑγρά. Ἱππερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν ὑγρῶν. ἄνδηρα μέρος τῶ κήπου. *G.*

(Scholion ſequens omiſi, quod ex Luciani tantum textu ſumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζεύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπηοιζύχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγα κοίτης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀσραβηλάτας] Ἀσραβηλάτης male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν πελαμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ ὑγρά. Ἱππερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν ὑγρῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τῶ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quae ex oſcitantia Librarii hic natae ſunt, latet vox γηπαττάλως, cujus ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur, quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat juſta, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam ſublata non repetam, ne nauſeam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte ſic reſtituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴτιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ ὁ ἐπὶ τῶ ἀναβατικῶν ὄνου, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖον μὲν τὸν σωμαλιηγὸν ἡμίονον ἔτος ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαλιηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀσράβλω poſuiſſe ἀντὶ τῶ ἡμιόνου, ſequitur enim ἀσραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱππεκόμβος. *J. B.*

Ἀσράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀσράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. σὺθὺς πεπομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῶ ἀσράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiaſta Luciani, aliisque *Lyſiae*, *Demoſth.* & *Athenaei* teſtimoniis docet, ἀσράβλω Atticis *mulam* ſignificare, *currui non junctam*, *ſed qua vehimur*, *equitamus.* Conf. & *Heſych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων *Heſych.* apud quem reſcribe ἀλλόμενος ἀσκωλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à cloche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ πεπεμπτὼς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Heſiod.* de his ruſticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν πελαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Heſych.* ἄνδηρα, ἄκρα, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ἐπελθὼν τὰ ὀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τοῦ σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὕπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὅπι τὴν ἀγράδην, [d] ἐδάρην τὸ ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε-

goris cauſſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque invenì ſibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum

a Γηπαττάλους] Γῆ πατάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανεύσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάρρην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆς κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες δὲ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸ ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸ ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λευκόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀλληλισμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βιβρεγμένα πώλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκυφίας ἄρτοί εἰσιν. ὁ μὲν εὐ πλιθάτης, ὁ δὲ ἐγκυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὀπτημένος, γητεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶνος δὲ τὸ (6) πεντραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπιθεν, κρίνας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μαίλισα τὸ βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ (7) σκωλεύειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμψαι δὲ, τὸ τῷ σκιστηρίῳ τὴν σκάφης ἤτοι τῆς

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀλλισμ.] Ἠλοημένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοβόπολις eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λευκοβόπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὅσπ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρῶν enim male hic antea edebatur.
(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Πεμπτραχήλιον] Διπτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*
(7) Σκωλεύειν] Κυνίζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάπη] Ἐστὶ σκάπη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.
(9) Μίσον] Μίγα Exc. *G.* Μίσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμάκου] Φ——κ. V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. **Καύματα**] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. πάμπαν. κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον ἐκ αὔρας βορείου ὑπάκουε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶν δ' ἄφατος, καὶ τὰ δένδρα στυτόμενος
Ἐκ τῆς πυρώγρας τοῦ κρύους μαραίνεται.
J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem στοματοθήκαν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. **Τὰ καύματα**] *Urodines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures.* *F. G.*
54. Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριώματα. γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*
55. Γηπαττάλους] Γηπάτταλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*
Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*
56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον. ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀλανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὑπερπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαιον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurram in Ed. Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυπόπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλης] Fortaſſe Γρυτοπώλης. *J. F. R.*

[f] Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με προσμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὑπὸ τὰ [g] Σίλλυ ἀπαντᾶν.

[e] Ἀπολουόμενος] Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* [f] Ἀποθρέξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* [g] Σίλλυ] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλλυ *Meurſ.*

62. Διακεῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόκολις ἡ τὰ ἀλληλισμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ὗν φασὶ καὶ ὀνομάζουσι.

68. Τὰ σίλλυ] Κοινὰ διπνητήρια. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθελεῖς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis

riſtophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. *F. G.*

Ibid. Βραχάνων] *Heſych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. *F. G.*

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J. B.*

60. Ἐδαῤῥίλω] Ἐδάφλω. *F. G.*

Ἐδαῤῥίλω] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἰδίφην. Nota vocis δίφω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, meiius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπλουσιν. *M. du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τὸν παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ἐν ᾧ αὐτὸς ἂν τὸν παῖδα. Ἢ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀλληλισμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, πορφύρα. *F. G.*

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod maius A. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθοπωλὶν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύσι τῷ ἰχθυοπωλείῳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quisquilias quae γρυμαῖαι ἢ γρυμαῖ. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαία ἰδὼς, καὶ ἀγγεῖον σκευασθὲν, ἐν ᾧ ἡ γρῦτη ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρύτλια λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σίλλυ] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σίλλυ πόλις ἐν Πισιδίᾳ, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐποιοῦντο, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ διπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſane metaphora, quidam

τᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν ἥκοσι αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλιν τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τοῦτονὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τὸ βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φύκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδηλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα

reret ad panes. Sed opportune hic ipſe adeſt mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum,

[a] Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγάνιον.

70. Πυριάτλιν] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῆς σποδοῦ ὀπτηθέντος. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπιθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ἀπὸ τοῦ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ λεπτὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμβιον χάλασμα, καὶ λίγνα εἰς τὸ μείλαξιν τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ (3) Ἰτυναῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ἡ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ ἡηθέντων. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαμυρίδα φασί.

75. Σίλλος] Ὁ λάγνος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι παίμαλα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρόν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυναῖος] Ἐν πρώτῃ Π. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & *Aberat.* *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσιλγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σίλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γίλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλιν] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλιν idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J. B.*

Πυριάτλιν] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτλιν] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτην ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλιν etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτην legit & exponit, τὸ ἰφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυρίφθον &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτια, γήθια, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* Φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ἀπὸ τῆς τραχήλου, τῆς βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J. B.*

Οἶδον] Οἶδος τῆς τραχήλου τῆς βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον. *Heſych.* λαγώνια, λαγοῦ κρέα. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶα κρέα. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τῶν βοῶν τὸ ἀπὸ τοῦ τράχηλον χάλασμα. *Suidas*, Λωγάδος, ὄτομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σῆθος. *J. M. G.*

73. Φύκτας] A φύγω. i. e. φρύγω ſeu φύζω. *F. G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* Ἰλλόω cognatum. *F. G.*

79. Φύτταν] A Φύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte *Heſych* ψυττα, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποθνῃσκόντων λέγεται. Igitur ψύτταν καλατεῖας, ταχέως θραυσῶν. *J. B.*

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποθνῃσκόντων λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. Φύτται καλατεύσασι. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Φύτταν καλατ.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Ku. 565. A. *M. du S.*

Φύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θεριορῶν· σὺ δὲ πῇ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρ' Ὀνομακρίτῳ; ἦ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχέως *Vorſt.* Ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύτταν] Ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀφαμῶν. Sed M. Ψύττα κ.τ.λ. Ταχέως ἀφαμῶν.

Ibid. Καλατείνας] Δραμῶν. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ κόμα πληροῦν ἢ ὑδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐπακολουθεῖν. ἡ βαρυτονία τοῖς ἀνδριαντοποιοῖς προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβοῦν ἀπαιτοῦσι. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵστανται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρου ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντοποιῶν ταῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ κόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι λᾶβ' τὸ χειλέων ὑπὸ μίαν σαγόνα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τὸ πλασίγγιον. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι ὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρουσι κατὰ τὸ ὑποκειμένων ἀνδριαντοποιῶν, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μίαν ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦσιν ἠχεῖν ἀποτελοῦσιν, εὐφραίνει τ' (8) ἔρωτα, ὡς τ' παιδικῶν καλλυσχοῦντα. ἑρμῆκεν γὰρ ἡ παιδεία. εἰ δὲ τ' πλασίγγιον ἡ λάταξ λᾶμμάτοι, ἱττᾶται δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τ' παιδικῶν ἡμελῆσθ. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντοποιὰ ῥάπτρια. Οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κοττάβων λᾶμ λαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δὲ ὀξυβάφων. ὁ μὲν καλακτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι αὐτοῦ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσκτον τι, ὃ ἐπαλεῖτο μάσσα, ἐφ' ᾧ ἴδιοι πεσεῖν τὴν καλαβακομένην πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενήσεταί σοι τ' καλακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἄγγος τι (12) τὸ λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάτος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλέοντων, ἅπερ ἦν καταδῦναι ταῖς ἀπὸ τ' σωμάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πιδύξω καθ' αὐτὸ κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάσιγγα τοιοῦτον τοῦτο τὸ) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πυακτικὸν λέγει. ἐὰν δὲ μόνοι τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τ' (14) μάσσαν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τ' περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δίσκοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τ' (16) λαμβάνειν ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. (17) ἐν τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὰς ἑαυτῶν ἐπερείσας, ὑγρᾷ ἀφεῖσι τὴν λάταγα, ὡς ἰσίου μίγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι ⊖ τὸ δὸ τῇ σιωπηλίᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆσθ. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβοῦν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κότταβον. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰς. Et mox *did* omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνις] Ἀ —— τάριαμιστης. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάνις M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum δὲ omiſſum, quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τί —— ἔχων] Τι & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λυτηρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λυτριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνι] Μάνις ante edebatur. Sed *μάνι* legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Cler.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποσάσιον] Lege ἀποσάξιον. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ἕτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατιτύας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατιτύναι, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῶ ταχέως ἀποδιαμοῦν λέγεται. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Fzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἴδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Rectequе *Heſych.* λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος.

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦ δ' ὃς ὁ Φίλιννος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος αὐτοί· ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μὴ τῷ σύρφακος βύζην ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ ἀετίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mastram, ut lactucinas mihi subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam acre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter connivco, & facilius lacrumarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἐψόμεθα] Ἐψόμεθα Exc. Ἐψίμεθα L. b Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. c Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

81. Ἡδύνειν] Σκιαζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδῶ ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Αὐθ λουτροῦ ἀλείψεις ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῷ ὡρολογίου (3) μέσον, ἢ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζω] Ἐπιῤῥηκτικῶς γὰρ τὸ ῥίζω σημαίνει. παρισώντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συμφυρτώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς ἀφικόμην τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθαι] Ἐτάραξαι. *V.* Ἐπιτεταράχθαι. C. Ταράττεται. σκοτίζεται. B.

(1) Κάρδοπον] Καυδόπην editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J. F. R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασθε editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ πᾶλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid exciderit. *M. du S.*
(4) Βύζειν] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσον autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit *ô πάνυ.* *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἑκτήν. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J. F. R.*
Ibid. Μέσην πόλον] Ἡ πόλος. i. e. ἐπιφάνεια τῆς ὡρολογίου. *F. G.*
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J. M. G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. *J. B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi ex κὰρ, & ἰμὰς lorum. Noti sunt κάρις genus servile. Τὸ Καρίμαλις vocab. Comicum videtur. *F. G.*
89. Μετὰ τῆς σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου & χυδαίου. *J. B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J. B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωθαι] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J. B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J. B.*
93. Φαρμακῶ] Φαρμάκων δεῖται. *J. B.*
Φαρμακῶ] Quid si φαρμακιῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J. M. G.*
96. Ἀπιρυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J. B.*
97. Λημαλίους] Διύγρους, ἀπὸ τῆς λημῆς καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν περικαιγώσεις συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J. B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J. F. R.*
2. Ἀπηθημένοις] Ἀποδυσάμβοις τὰ ἱμάτια. *J. B.*
Ἀπηθήμβοις] Ἀπιοῦμαι ἐκνεύω. *F. G.*
Ibid. Ἀκροχειριασμῷ] Genus luctae ἀκροχειριασμὸς qua

que Aſclepiade quadam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

χᾷ, ἢ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, ἢ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρεόντες, ἀπήειμεν· καὶ ἐπειδὴ ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημμένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ἢ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα λαπαθάσαι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀφ' τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημμένοι] Ἀντὶ τοῦ λελουσάμενοι. ἀθήμαλλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τὸ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφαλάττειν, (7) ὃς ἐπροφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνευρίσκων προφάσεις ἐ ἀφαλάττει. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνίδιων C. *Abb.* Παιγνίμων. V.
(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθηκε enim vulgatum erat.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*
(8) Ἀνευρ. κ.τ.λ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. ἐπροφάσεως εὑρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειρες dicti ἀνδροφόνοι. *J.B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F.G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. *J.B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F.G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J.B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J.B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἐφεπαλαίσαι τὴν παλαίαν τῷ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J.B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. f. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. f. 17, 23, 8. κορυκοδολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, a ud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κιγχραμιδίων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν συμμετροῦσθαι. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὅσε τὸν πυθμένα κατὰ τὸ ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἴροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὅσε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντα αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξαυτομάτους ὥσπερ τὸ βίας. τὸ δὲ τελαυταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἐξ ὧν χειρῶν ἀπόσπασις, ὅσε ὑποτρίψασθαι (leg. ὑποσρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι καὶ τὸ προσελαύσεως. τὰ δὲ ὑγιαίνοντα ἐπικλεῖσον οἰκίσαντες (videtur leg. οἰκείλαντες vel οἰθίσαντες) αὐτὸν ἀποπίμπουσιν, ὅσε καὶ τὸ προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιλο) ἀποτρίφεσθαι, (f. ἀναστρέφεσθαι.) ποτὲ μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ σίρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Coryeus* (ſaccum, Σύλακον, differte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecillorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper a tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαντωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ ὁ κηπίων,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente* [1] *facta* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. b Καλαιονηθέντες] Καλεονηθέντες W. c Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim Edd. cett. d Ὀδωντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους λουτρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν σὺν (2) νικῶντες ἀνεδαΐνοντες ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἠττημένου, ὅθεν καὶ καλαιωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ἐστὶ δελφῖνες τὰς κεφαλὰς κυϊσκῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτινιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίων δὲ καὶ σκαφίων εἶδη κουρᾶς. *V.*

15. Κήπιον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νίκητις C. *Mbb.*

(3) Τοῦ ἠττημένου] Τὸ ἠττημένως erat in Ed. unde *Solanus* τὸς ἠττημένως fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἠ——ν inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, retione τοῦ αἴφνης) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — σίδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τὸ ἀράξοντος χήμαλι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους λουτρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὲς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιζόμ. *J. B.*

Ibid. Διελφικίσαντες] Δίκην δελφίνων κυϊσκήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτινιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίων. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίων] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίων — σκαφίων] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν νώτον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοθράγει] Τοὺς θήμονας ἔτρωγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomébat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τ κόννον, καὶ τ κορυφαίαν ἀποκεκομμηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τ ὕπνην, ὁ δὲ ξηραῖς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυστίλατο τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τ κριθῶν.

Καπειδὴ χαιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνδυ. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

ε Ἐμυστίλατο] Ἐμυστιλατο W.

16. Σκαφίον] Ed. κοπρῶν. V.

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρ. , ὧν ἀναπαύεται (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ ὑπτιλὸς κρέβατος, συμφορῶν δὲ λέγεσθαι ὕπνον τ (2) ἤμενον. V.

Ibid. Ἀσκάντης] Ἀσκάντης ὑπτιλὸς κρέβατος. V.

(6) Φασὶν. ἀσκ.] Φασὶ δὲ ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἤμενον] Οἰμᾶν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἤμενον V. & C. Ἀδὺ. quod monente *Solano* recepi. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν ὕπνον] Prodigioſa translatio a gutture ad eſum. *J.B.*

Τὸν ὕπνον] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F.G.*

20. Ἐμυστίλατο] Ἐμυστιλῶτο legendum videtur, a μυστιλάομαι. *F.G.*

Ἐμυστίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μεμισυλημένος habet, ι. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλη, ὁ πῖλος ἄρτος καλοῦνται, &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλω & μυστίλω a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλη, μισύλλη, & μυσίλη: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυσιλᾶν. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλλᾶν & μισυλλᾶν. Sed μεμυσιλημένος etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τιμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυσίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυσιλᾶν contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J.F.R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J.B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λόγιοι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J.B.*

Ibid. Ἐῤῥόφει τ κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. *J.B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F.G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρους τινὰς δὲ οἱ ἀπόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἰοῦσιν πλανίοις, καὶ πτυσόμενα τοῦνομα τοῦτο τὸ ὀκλαδίας, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκλασμάτος, καὶ ποτὲ μὲ ὀκτωπόδιος, ποτὲ δὲ συναλλόμβος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitae. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J.B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἐύτιλοῖς κρεβάτοις. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδι vertit. *J.B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J.B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F.G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπε τ ὕφαινον, pro ἤμενον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J.F.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορῶν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ λέγεσθαι εἶπεν τ ὑφαίνων τ ὕφαινον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J.M.G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J.F.R.*

σκεύαστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλαι ὗεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριᾶια, καὶ τοκάδος [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ὕστερον, καὶ λοβὸς ἐπὶ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. Τὰ δὲ ἔνυδρα χίον τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πορφυρᾶ τῆς ἐκ

scalatis ventribus. Parata autem erant multa & varia, & bifida (pedum extrema) suilla, laterum pulpae, fumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens (vulva) & lobus ex sartagine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pontica de sporta; &

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὗεια] Πολλαὶ ϵ ποικίλαι ϵ δίχηλαι ὗαι. W. b Τὸς] Τὶὸς *J.* ὑὸς ceit. & M. c Ταγήνου] Ταγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὗειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἰδία, ὅταν κὲ (2) ἐδώδιμα. ωσαύτως ϵ αἱ σχιλίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) πιλῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκιλῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδος ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἐσκιώζοι εἰ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρώματί τι. συγκέκτοντες παλαὶ κρέας καὶ τυρὸν. καὶ ἥδυσεν αὐτοὺς βρώματος. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρόμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκιώσεσθαι. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐπὶ ταγήνου] Λοβὸς ἐπὶ ταγήνου, τὸ ὕστερ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) ταγάνου. μυττωτὸς δὲ ἐστι τρίμμα ἀλῶν σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦ δὲ αἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀσπιδὸν δὲ ἀλλαντοποιὸν, τὸ παρὸμοιότατον. λειτογνώμονα δὲ βοῦν, τὸ τὸ γνῶμα λιπαίνοντα, ὃ ἐχω ἐδὼν ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀλᾶ καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec sic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀλᾶ καρδάμου ϵ πράσων (10) Νομφοδώρος δὲ ἐν τούτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῶν κοιλίας χρῆσθαι τοῦτο φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ὕτως ϵ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδισμούμενα βρώματα. ἃ ϵ ὧν τὰς ἀστερίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἁμάξας καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λαγάνων (15) πάσσιλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὗειαι] Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat; quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὗεια spir. leni editum esset, id tamen mutavi. *Suidas* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βύς. ἔλαφος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδώδιν. V. Πρὸς ἐδώδιν. M. Sed vulgata melior. *Suid.* ἐδώδι. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, rescribendum existimo. *J. F. R.*

(3) Κιλῶν] Σκιλῶν in Impress. Σκιλῶν M. unde πιλῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui & ἅπερ inseruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit.

(5) Σκιλῶν] Anne ergo & hoc in πιλῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φα —— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Salanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Ταγάνου] Τσγάνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Ald. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque autem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem efferri verbo variato, recte feciisse putavi *Salanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττοῦται] Μελιττοῦται V.

(10) Νομφοδ.] Haec septem verba usque ad εχειν supplevit *Salanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τι erat in editis. Non agnoscebat *Cod. Ath.* Τινες M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημι V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit *M. du S.*

(15) Πάσσιλοι] Πάσυλοι B.

26. Ὗεια] Πόδες χοίρεια. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons*. *F. G.*

Ibid. Ἡτριᾶια] Copiose vir Clar. *Isaac. Casaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριᾶια] *Sumen*, abdominis partes. ἠτρίδια, τιμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριᾶια] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Casaubono*. Reperitur autem etiam apud *Aristoph.* in Thesmoph. partem fusillorum intestinorum ἠτριᾶια vocabant. *Cas.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδος ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Casaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐπὶ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐπὶ ταγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut Interpr. *Aristoph.* ad Equit. *Hesych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐπὶ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. *Hesych.* Sed forte an Luciani stylo fuit λειτὸς, de qua dictione copiose au-

cto-

& Copaicus (anguillae) *& gallina domestica, & gallus qui jam canere desiit : & piscis convictor. Ovum autem etiam habuimus totum in furno assatum, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant siliginei non mali, & alii de novitunio, qui sero ad festum venerant, & olera tum quae sub terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non senex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum tamen percoctum.*

ᵈ σαργάνης, ϗ κωπαΐδες, ϗ ὄρνις σύντροφος, ϗ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, ϗ ἰχθὺς σύνοικος. ϗ ὠὸν δὲ ὅλον ἐπετυχάνειν εἴχομεν, ϗ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μὲν οὖτοι ἦσαν σιφανοῖ, ϗ φαῦλοι, ϗ ἄλλοι τεμένιοι, ὀψήμεροι δ' ἑορτῆς· ϗ λάχανα τά τε ὑπόγεια, ϗ τὰ ὑπέργεια· οἶνος δὲ οὐκ ἐν γέρων, ἀλλὰ δ' ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πο-

ᵈ Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οὐκ δὲ ἐπετυχάνειν ἄρτα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπετυχάνειν] Κλιβανίτῳ ἄρτα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῷ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impressi & M. Sic in Συμπ. c. 38. ἰχθὺς ὀπὸ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. ταγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid sit, docet *Scaliger* ad Moretum, sed κυρίως μυττωτὸς ἐστὶ ὀπὸ σκαφιδίου. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀβυρτάκη] Clar. *Casaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ὀπὸ παρδάλεων, ϗ πράσων & aliis oleribus, unde apud *Hesychium* ἀβυρτακοποιούς, ὁ τρίμμασιν ϗ ἐμβάμμασι καλλωπίζων. *J.B.*

Ἀβυρτάκη] *Hesych.* ἀβυρτοκοπῶ. τῷ τρίμμασι & ἐμβάμμασι καλλωπίζομαι. *F.G.*

29. Καρυκᾶσαι] Aliis καρυκεῦσαι, quod idem est, intelligit autem ἀρτύμασι ϗ τραγήμασι πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆς θρύου, ἢ ἀπὸ τῆς τρίψεσθαι, *Hesych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰνθριμματίς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρία] Quidam simpliciter per θρία intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιθέρμενον, leg. *Casaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσχουσι, μάζαι μέλιτι διδόμεναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποβρυχίων τὰ σιλάχια] Vocant σιλάχια ὅσα ἄπουδα. *Hesych. Suid. Poll. Casaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piscium genus cartilaginosum a σελάω, σιλάχω, σέλαχος, σελάχιον. quod nocte luceant. σέλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piscium genus cartilaginosum. *Galenus* in expositione vocum Hippocratis: σιλάχεων. ὅτων καλοῦσι ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, ϗ ζωολογικῶς. Sic autem appellatur ἀπὸ τῆς σέλας: quod ejus cutis noctu luceat. σελάω, σιλάχω. σίλαχος, σιλάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ ϗ λαμπρὸν ὀπὸ τῆς ποιᾶς τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σιλαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est: cum ea usus fuerit Hippocrates: ut ad Aristotelem Jul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Aristoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de semine. *AE.M.*

32. Ταμάχη] Κόμμασι *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάνοι δεσμοὶ ἐκ πλέγματος γυργατώδη, ϗ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiast. *Aristoph. Acharn.* & *Hesych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An senex? *F.G.*

35. Παράσιτος] An altilis, domi enutritus in piscina? placet. *F.G.*

Παράσιτος] Vertebatur tam in *Paris.* quam *Salmur. Piscis parasitus*, quum vertendum fuisset *opsonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἷον ὅλον ἐπετυχάνειν] Ἐν πλιβάνῳ ὀπτηθέντα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκους] Ἀφρὸς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο πάντοια ὅπη τῆ [a] δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, ὁ [b] τρύλλης Μενοτεμεργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸ κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, ὁ δειροκύπελον, ὁ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤφλα, εὐρυχανῆ τε, καὶ ἄλλα εὔτομα. τὰ μὲν Φωκαΐθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μύται ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, frunicetum illud, & triclivium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti colli) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &.

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύλλης] Τρύλλεις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡσεὶ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ ἀφ' μέτωπον οὐ τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μενοτεμεργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ἐπιλοίπου τούτῳ καθαχρησαμένου τῷ ἰδίῳ τὸ ποτήριον. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ὁ εὐλαβῆς αὐτὰ κέκληκεν. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν φιθάκνια. διηρκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μέν, εἰς χόνις δὲ τόπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει. εὐρυχανῆ τὰ βαθέα ὁ πλατέα. εὔτομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα ἀφ' λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ὑπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μέν, βαθέα δὲ, καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα ὁ ἀβαθῆ. γραμμοειδικὰ δὲ, τὰ γραμμοὺς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ πολυπραγμόνως νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώρηξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. διακάθφις δὲ, ὁ σκυπόγων ἀπὸ τοῦ (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτάπητα δὲ, τὸ χρυσοχόον φησί. λεῖραν, τὸ γυναικεῖον κόσμου λόγου, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φασιν. ἐλλόβια τὰ ἐνώτια, ὡσεὶ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐπηρμόσθαι. πάλλας τὰς ψέλλια. ἄδικον ἡμέραν ὁ ἄλογον, τὸν δίκας μὴ ἔχοντα ἢ δικανικοὺς λόγους. ἰσχναλεττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸ εὐπρόσιτον. ὡσεὶ τὸ εὐπόλεως ἀνδ' ἧς ἀπαχολούθου ὁρᾶς. ἀχρῆσα τὰ καινὰ, οἷς ἰδίως ἐχρίσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν ὁ λάπιον ἱμάτιον. ἀρρήτοποιοὺς ἐκουσίους ἀφ' σύρων εἶπε τοὺς τελίσκας, ἀφ' τὸν μυστηριαδῶν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἰσπλασμένου. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. *V.*
Ibid. Διηρκύπελλα] Τὰ μακρὰ μέν, εἰς χόνας δὲ τύπου (9) ἐξηργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκινα. *V.*
Ibid. (10) Εὐρυχανῆ] Βαθέα ὁ πλατέα. *V.*

47. Εὔτομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα ἀφ' ληπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύπτων ante editum erat.
(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro *καὶ* quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum *καὶ* legebatur ante *βομβυλιὸς*, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim *καὶ δὲ* recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*
(3) Ἐλαφρότ.] Ἐλαφρωτ. in edit. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.
(4) Καὶ] Jam *καὶ* in editt. absens inseruit *M. du S.*
(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*
(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & sine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *J. F. R.*
(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*
(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*
(9) Ἐξηργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*
(10) Εὐρυχανῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*
(11) Κυμβία] Κυμβῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδος]. An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἰλιπιλικῆς. *Martial.* gloss. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat: *Casaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῷ πίνοντες. *J. B.*

44. Καὶ τρύλλης] A τρύω τρυῶ, unde trua & trulla pro truula trula, τρυάλης, ut a ξύω ξυάλη i. e. *radula.* Τρύλλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύτω, τρυπᾶ, seu τρύπα, τρυπῶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ περὶ τὸ ἰδίως Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ὀλίγης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ὑπὸ βομβυλίου μὴ μικρὸν ἑλκόμενοι. ἴσως δὲ καὶ ζῶόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θη-

& phialas ministrat, & literata pocula: itaque plenum erat poculariam (poculorum armarium.)

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini supra modum ebullions in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amystida: & jam bene pos eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pedisonam* (saltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὲντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καί [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὸ ποδοκτύπην, καὶ τρι-

[c] Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικιον correxerat *M. du S.* [d] Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Κακχαρίδι Edd. [e] Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα & ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὁ (13) ποτηροκλύστης νῦν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπίτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέκειτο. *V.*
54. Ἄνθρακες] Ἀντὶ τοῦ πλεῖστα τὰ τόμια. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδος στρέμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, ἅτινος λύει τὸ χρῶμα καλούμεθον. *V.*
56. (16) Κύκλησέ τις] Εἰσέφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροκλύστου] Ποτηροκλύστην antea lectum pessime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiss. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam observat, Scholiastes male confundere *κυλικεῖον* & *ποτηροκλύστην*, usus diversissimi. *J. F. K.*
(14) Ἐπέκειτο.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπέκειτ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησέ τις] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*

46. Θερικλῆς ἄπτει] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Casaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θερικλῆς] Θερικλέους τόπου, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Erasm.* in Adag. Θερικλέους φίλος. *A. V.*
Θερικλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Casaub.* Thericlem alii τορυστὴν, alii figulum faciunt. Consule etiam Eruditissimi *Bentleji* Differt. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐρυχαλῆ] Πλατέα. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα & ἀβαθῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad *βουβουλιὰς*, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλεξις. τὴν ὄψιν εἶκεν τῷ ποτηρίῳ γε σου
Πρότερον ἦν γὰρ στρογγύλη, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ἄτε συντεθλασμένου σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὰ, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata est, ab eo caveas cuja fiet. Casaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δεκτικὸν. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum esse κυλικεῖον, εἴρηται γὰρ ἄπτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριοκλύστης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Font.* non superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Casaub.* adstruit Doctiss. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Christ.* ad Vesp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀναβρίπιζε. ἐπέκειτο. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσου πᾶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Βακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Βακχαρίδι] Puto legendum *βακχαρίδι*. *Dioscor.* 3, 51. *βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική.* Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύλισεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπη] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μὴ δὲ ὁ μὲν τις ὑπὸ τὴν [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ὑποφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος ἐῤῥικνεῖτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατά τι νότα [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκυτάξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ μὲν ὅδ' ὅς, [f] λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἑλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὑπεδείπνουν ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium emisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Endemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.*

Erat

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1.* *b* Ὑποφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. *c* Ἐῤῥικνεῖτο] Ἐῤῥικνεῦτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικροῦτο cett. Edd. *d* Ποικίλος] Πινίλος *J.* male. *e* Ὠκυτάξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. *f* Λεῖρον] Λῆρον W. *g* Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. Θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συκοφάντης, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν] Ἦτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐνθημάτων (2) ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ὑδνοειδῆ τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὄπα (3) Ὅμηρος φησίν. ἢ ὅστις λῆρος φασὶν τὴν ἀδολεσχίαν διὰ πάρα τοῦ λύειν ἐστὶν, εἰρηκὼς ἐκ νοῦ ἔτος λῆρον τὸ τῆς θηλείας κόσμου, ὡς ἐστὸν τῆς χρείας καὶ παρέλκοντα. *V.*

Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχεων Ed. *Cler.* male.

(2) Ποικίλων] Ποικίλων ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servatem. *J. F. R. M. du S.*

(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152.

(4) Φίλια] Ψίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ἅτινα ἀπὸ τοῦ σχήματος καλοῦνται. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. *Hesych. Poll. J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἰκρίωμα exponit *Hesych. F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀναθεών. *J. B.*

Ibid. Ὑποφόρημα] Ὑποφόρημα τὸ *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρειν τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux. F. G.*

59. Ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ λικᾶν, ἢ λικᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, παρὰ τὸν λικμὸν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Λικίνδα] Λικίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. *Hesych.* λικᾶν, τὸ παρὰ τὸν λικμὸν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥικνεῖτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥικνοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥικροῦτο] An ἐῤῥικνοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat: ἰρικνοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νότου] An inustis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris*. *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* πινίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκυτάξις] I. e. ὁ ὠτοπλαδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκυτάξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad *Laert.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκυτάξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt. 5, 67.* multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut scitis, sine judicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque admetiri verba habebamus, nec aquae dimensum ubi acciperemus. Cognito autem, visibilem esse (adiri posse) *Praetorem, & sumtis vestibus insuetis* (novis) *boni staminis, calceis autem ingestis* (novis) *extuli me ipsum.*

10. *Deinde statim incido in sacigerum & hierophantam & reliquos infanda* (sacra occulta, mysteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse nec jam nominabiles* (nomine suo appellandos) *qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

ἦν μὲ γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης, ὅτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρομεῖσθαι. συθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [b] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω σαδδύχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅτι τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὠσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

b Ὑποδήματα] Sic W. *El. P.* &c. Ἀποδήματα male *S.* sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀρχὴν ποιούσης τὴν γλωττίαν. *V.*

(5) Εὐπίσμα] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐπίσρια] Λώκα καὶ λεπτά. *V.*

tius est ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo scriptore usurpatum, ἀνακατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. *J. M. G.*

67. Λαῷον] Intelligit γυναικεῖον ὅρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ ὄσμα. Ut quibusdam visum est. *J. B.*
Λειρόν τινα] Λαρὸν τινα lego. *Hesych.* Λαρὸν τὰ περὶ τοὺς γυναικείους χιτῶνας κεχρυσωμένα. *F. G.*
Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνότια, quidam τὰ ἀυτὰ. Interpretantur de his Scholiast. *Aristoph.* & *Pollux.* *J. B.*
68. Πέδας] Χειροψέλλια. *J. B.*
69. Ἐπιδόπτιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: post coenam. *F. G.*
71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγου δικασικοῦ. cum justitium est. *J. B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*
72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriae, τῶν ἀρχὴν ποιούσων τὴν γλώττην. *J. B.*
73. Ἡμερολέγδον ὡς] Ἡμερολόγδου legendum videtur, vel ἡμερολογδὸν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F. G.*
Ibid. Ὑδρομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ περόμενον τὸ μάτην τῆς λέξεως. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. *J. B.*
75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς *assus*, & *visibilis*. Jocus in ambiguo. *F. G.*
Ὀπτὸς] Idem, sed jocose apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. *J. B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum usi sumus. *F. G.*
Ἄχρηστα] Hunc soloecismum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*
Ibid. Εὐπίτρια] Inepte etiam εὐπτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον εὐπτριον ὑφασμα ξυπάγοιμεν ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐπρεπεῖς ὑφαντὰς σπεδόνας. Hic fatuus εὐ . . . , ὑ . . . elegantes calceos significans dixit. &c. *Casaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*
76. Ἀφῆλα] Μάτην φορητόν. *J. B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλαύφηρον (lege δύσφορον) est pro εξιι, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα in perniciem abii. *Casaub.* ibid. *M. du S.*
79. Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελοῦσιν. De quibus locus alius dicendi. *J. B.*
80. Ἀγδὴν] Τάκτικῶς. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J. B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les espaules.* *F. G.*
81. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντῃ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τυγχάνομεν, ὃ μοι δόξαις λέγειν ἐπέλθω τὰ ταῦτα γραφούσῃ. *J. M. G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν· ἐκάλει δ' ὧν με τὸ ὄνομα. Ἔστιν, ἦ δ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκιραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τὸν αὐτολημύθων, καὶ τὸν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κυρίων, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἴδω ποτὲ ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦ δ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελῶντι [d] καρπώσασθαί τε αὐτῷ ἐθέλοντι, καὶ ἀναδήσαι ἐν ποδοκάκαις, καὶ [e] ποδοστράβαις, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Dinium. Vocabat igitur me nomine. Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut bauxides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *dedisne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praeter enim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκιραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαρψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλώμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπώσ.] Καρτώσ. W. e Ποδοστρ.] Παιδοστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελῶντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, ἀφρονοῦντι, καὶ ἡδὺ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοικρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφ' ὑπαιθρίας ἀβιτοῦντας. καρπώσασθαι δὲ, καὶ ἀφελέσθαι, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐκ χόρμα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πίπλασται. οἷον τὸ (3) ὑπεδδλλοι ἐ πορδιλλοὶ, ἀ δῆλα πᾶσιν. ἀκροτηρίοις δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ὅτι σκοτίας ὕστης. Διοσχορὶς δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι διοχολισύη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ὀκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλᾶν, οἱονεὶ ἀφοβερίζειν, ἢ βοᾷ καλᾶν ἐ συρίφων, (8) ἀφὸ τοῦ ἀφκαδοπίζειν ὠδηδλλᾶ. στυγνὸς δὲ τὸν φάσγανα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰθρᾶς τὸ αἰδῶν τ (9) πόθῳ γεμοντα. Διοσμάζων δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκαπάδευσα δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) Σκάπτε ἔφην, ἢ ἐξαπόμων γὰρ ἐ ὕπνος ἀγαλμαλλουσιές. *V.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τῶ ἐκχυμένων (12) μεγάλως συμφορᾶς Διαβαλλόντων δὲ τούτως (13) ἐκδόντων λέγεται τοῦτο, ὡς ἐ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, εἰ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν ἄκαιρα ἐ τὰ σύφορα λόγῳ πιστοῦται, κατίλας δ' ἀπὸ λαῶν πιστοῦργα χερὸς ἔργα (14) κρύπτει πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλ.] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπόδλλοι] Ὑπόδυλλοι M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντ.] Παίζοῦσα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & καδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόσθῃ] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πόσθε Edita. Eadem lacuna erat in V. & Enc. G.
(10) Σκωπάδευν] Σκοπάδευν Edit. *Cler.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκάπτε] Σκάπτει Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὴν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐκδόντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐκδύντων. Item mox τῶτο correxit, cum legeretur τοῦτον.
(14) Κρύπτει] Κυζᾷ Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ὧν με τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκιραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, ἀφὸ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν ἀφετρίβην ἔχειν. *J. B.*

Σκιραφείοις] *Hesych.* Σκιράφιον τὸ κυβευτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίδαλον, κρέμμυον. *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Αὐτολημύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest P. *Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχέδια, καὶ ποιήματα αὐτοῦ. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλδηρον, τὸ ἐκ ἐτύχε φυμένον, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχέδιον. *Suidas.* *F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych.* *Tertull.* *J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἰδίως τ' Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac l. 94. αἱ δὲ βαυ-

servo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ χαλκοδαίμων ὑπὸ τῷ δέει, καὶ παρελέγετο, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

11. Ἐμὲ δὲ, ἔφη ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεπέμψατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν ᾗ πεττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξαικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέ-

f ᾗ] Ἢ marg. *A*1. male. *g* Πεττῶν] Sic dedi ex *J. El.* & M. Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδας πολυτελεῖς ὧν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux*. *Hesych.* vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικῶν πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *J.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἱμάτιον. *J.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλον χιτὼν, & ἰλλικτιλικῶς, ἀμφιμάσχαλον. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. Ἀμυγάσῃ] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *J.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ πήσας. *J.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τίως αὐλούμβου ἤδη ἴμαντὰς ἴσῃ] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & canteres perstrepebas, jam immobilis ac tacitus es.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγους βαλλόμβου, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἴμαντος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλώμβου, *hactenus vagans.* *J.G.*

Ibid. Τίως αὐλούμβου] Λόγους βαλλόμβου. *J.B.*

94. Αὐλούμβου] Verti quasi legeretur ἀλλόμβους saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμβου melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J.M.G.*

Ibid. Ἐμπιδοῦ] Δισμῶτο. *J.B.*

Ἐμπιδοῦ] Ἐν ταῖς πίδαις. *F.G.*

94. Ἀτιμαγελεῦσι] Ἐξυβρίζουσι, ἀτιμαγίλου, dicitur taurus ὁ τῆς ἀγέλης ἐξεστρῶν. qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per παρασάθισμα & ἀβελτέρωσιν intelligit χειρόδισμα & τραχηλόδισμον. *J.B.*

Ἀτιμαγελεῦσι] Ἀτιμαγελεῦσι χωρίως est *solitario*; a grege separato. *Theocr.* Hic αἰχμικῶς positum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καρπόδισμα] Lege καρπόδεσμα. *F.G.*

1. Ἢ δ' ὃς] Pro ἤφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *J.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Νικηφ. Δ. Χ. bis. *M. du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. *J.B.*

4. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* F.G. Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. f. χρυσοῦν σε ἑστῶτα. ut alia similia omittam. *J.F.R.*

5. Τὰ μὲν πεττῶν, τὰ δὲ εὖων] Παροιμιώδως videtur. *F.G.*

6. Πυττῶν] Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πεττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὀστακτάξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati; forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πέσσειν, πέττειν, πίπτειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πεσσῶν vel πεττῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πεττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὀστακτάξις, aut etiam ἀτοπακτάξις huc convenire possit. *J.M.G.*

Πυττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὸν πρότερον ὑπεκπύττουν χρόνον. *Satis diu ante ipsum hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῆς ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοχθίᾳ κεχθεὶς, ἀπήγξει ἑαυτόν. καὶ, εἰ ἴστε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ὀπισθὰς, ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τὴν ἐμβροχὴν, ὀπιπολύτε ὀκλάζ ω Δεκαθήμενο, ὀπινύοντα τὸν ἄνθρωπον, βασκαλῶν, καὶ ἀλεκτορίζοντα, μή τῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὸ φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠφέλησεν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαμαχὼν αὐτῆς τὰ ἄκρα διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τὸν καλαπύγωνα, καὶ λαικοσχέαν, τὸν μύρτωνα καὶ χυτροκλᾶν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα πεόδῃ καὶ πόδα

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) *esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.*

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive con-*

tre-

a Ἀπηγχώνισα] Ἀπηγχόνησα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπινύοντα] Ἐπινύσσοντα W. c Διεπίεσα] Δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχυτρ.] Σχυστρ. W. e Πεόδῃ] Πεώδῃ W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ * χυτροκλᾶν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς ἔτας ἐκαλοῦσιν. ἔστι γὰρ χῦνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῇ μὲν προχείρως ἐναγκωνῶ. *V.*

* Σχυτροκλᾶντα] Σχυτροκλάστην & μίρτωνα Edit. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*

11. Θεοχθίᾳ κεχθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρωθείς. *J. B.*

14. Ἐμβροχὴν] A βρέχω ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*

15. Ὀκλὰξ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθείς. *J. B.*

16. Βασκαλῶν] Διαβρέχων ἢ βοᾷ κολῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J. B.*

Βασκαλῶν] Βασκὸς, ἰδὸς. βασκαλῶ idem. βασκαλᾶν ἐστὶ κατακωμῳδεῖν, μετ' ᾠδῆς κωμῳδεῖν. *F. G.*

Βασκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quas explorabant tympano εἰ ψοφοῦσιν εἶσω, ἢ εἰ θάμβους ἐμπεσόντος δύνανται, μάτην ὁ πολέμαρχος εἰς πίνδιναν ὑπ' αὐτῶν ἐμβλεθῆναι, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter ἀμφωδωνίζω dicunt esse ἀντὶ τοῦ συσείω. *J. B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. ἀμφωδωνίζω idem. *Pollux.* *F. G.*

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἰδιωτικῶς pro ἄκρα πλάγια fortasse. *F. G.*

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præce-

dens συσχὴς τὸν φάρυγξ. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur διέσπα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*

22. Λαικοσχέαν] Λαικοπάρειον, λαικοκαλαπύγωνα. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λαικοστόλα. *J. B.*

Ibid. Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικῶν αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*

23. Σχυτροκλᾶν] Τὸν χῦνον ἐσθίοντα, πρὸς σύγκλασιν τῶ στόματο. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: σύγκλασι τὸν χῦνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τῇ λαμπρύνῃ τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*

Σχυτροκλᾶντα] Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. *F. G.*

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur τύλον, ἢ ῥαλάττειν, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. ἢ ἄκρα περιγράμματα ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄκρι πρὸς τὸ αἰσχύνω. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδλιγ. ἐκκα-

trectantem, ſi quem bene vaſatum, & improbe mutoniatum ſenſerit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: ſed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis eſt in media aula, ſcopadeum opus, hinc igitur ſupplicantes, Damaſius & uxor illius, ſenex jam, & cana caput accurate, obſecrabant, ut ſui miſereretur: at illa ſtatim innuit, & ſalvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adoleſcentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & ſagittas, quod his gaudet: ſagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans eſt Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

ἐοῦσα αἰδηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λαλέων. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐδήμων, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἑλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ φαενῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸ νεανίσκον. ἀνέθεσαν δὲ αὐτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐχεβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἣν ἄχθ

[f] Μὴ ἰῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἰῶν melius marg. *AIW.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. [h] Δαμασίας] Reſtitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρόντος. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πόλιαις) τὸ πολιὸς· οὕτω γὰρ ἔστι. ὧν ἡ πολιὰς, τοῦ πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσπεπαυκότος οἴνου. *V.*

ἐπαρτήσας γυναῖξιν ἱλαδόμαις ἀπαστράπτων δήξας τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειροτριβῶν τὸ αἰδοῖον quam ſignificationem ſequutus eſt *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Ariſtophanes* ex quo *Heſychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῇ ὀχεγατρίου ἢ τῇ γήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἰκέσιον οἱ τὰς ἔριθας ἀπούμενοι. *J.B.*

Ibid. Παιδὴ] MS. παιδὴ. *J.B.*

Ibid. Πόσθωνα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim ſimpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctiſſimum *Chriſtian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Ariſtoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μὴ ἰῶν] An ναὶ μὴν ἔγ', ἰκτῶν &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μὴ ἰῶν] Corruptus haud dubie locus; ſed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi ſordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μὴ ἰῶν] Non intelligo illud μὴ ἰῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & ſimilibus locis nimium ſapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λαπαλιῶν] Λαπαλίφιλον, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam ſint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parentheſin & notis ejus incluſas, quod prorſus faciendum eſt, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῶ Σκόπου ἔργον τῶ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῶ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* inſignis marmoris ſcalpendi artifex, unus ex iis, qui Mauſoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπένευσεν] Erant tum ſatis humanae ſtatuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. poſt quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipſa Diana eſt, quod notum, τὸ μὲ πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Aumonis & aliis oraculis nutu conſtantibus congeſſit plura *Anto. van Dalen* p. 210. ſeq. Et notum eſt, quid paſſim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἦκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῷ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ φήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ φλακῶντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν φλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, φλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κἀτά σοι τὴν παιδοδοσκὸν καλῶ ὅτι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὴν ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα χρὴ ἅττ' εἰώθαμεν· ἡ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀτθιδίσεως ἄκρον· εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλοις συχνάκις, [h] λαληθιγάγη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδημος, ψυχρὸν γάρ ἐστι, καὶ

40 vobis attuli, & caſei recentis mâſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.

14. Poſt potum autem eomugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Endemus, frigus enim eſt, lu-

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Θριπηδίτοις W. c Εὐπυνδάκωτα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωλα Edd. Ἀπυδάκωλα P. d Καρηβαρῖν] Καρηβαρεῖν Edd. priores. e Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμεθα W. ſolus. omiſſo ἄν. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *J.* quae ἐνοινοφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχελεῖν *Fl.* & W. h Λαληθιγάγη] Λαληθιγάγη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰς ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένας. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) θρυπίτας. αὗται γὰρ αἱ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν λεπόμεναι τῷ δένδρῳ, ἀ σκώλεζον ἄτες. νύσσας δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα τήλινα ἔνια, πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἠγκικορδυλημένων, ὃν λέγ. τοῦτο καὶ (2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλων ἀναδεδεμένων. ἢ ἐν νῦν συνήθειαν (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοδοσκὸν δὲ τὸ διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὸ πολλοῖς πίλοις ἐφεστῶτα μέν. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνηθήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(1) Θρυπίτας] Θρυπίτης Ed. *Cler.* male. Ἔστι λέγειν ἃς λέγομεν θρυπίτας. Cod. *Abb.*

(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κρωβυλίδη enim ante editum erat.

(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.

(4) Παιδοδοσκὸν] Παιδαγ. antea editum, male.

(5) Συνυθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ubi autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰς λεπτὰ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *J. B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὡς ἐκ τοῦ θρύπτειν. *F. G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſidcam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικίλλου reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυρόν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *J. F. R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculcatis.* Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόδωτον (leg. Θριπόδρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Νύσσας] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νύσσας, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *J. B.*

Νύσσας] Alias κολυμβάδας. *F. G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtia aſperis, ſigillatis. ὀξὺς λίθος *aſper.* *F. G.*

Ibid. Ἐμπυδάκωλα] MS. Regius εὐπυδάκωλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *J. B.*

Ἐμπυδάκωλα] An ἐμπυδόκωλα; a πύδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F. G.*

Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum: & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos, & tibicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſiſſimum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, na-*

μ@, χρύ@ γὰρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ξυντυχιάζοιμι· καὶ μὲ χειμοθὴς εἰμι, καὶ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκροῖμι τῶν χειροσόφων τούτων, τῦ τε αὐλητῦ, καὶ τῦ βαρβιτῳδῦ.

Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔδημε, ἢν δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀγόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀπηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλαιψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον [k] εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ἠρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῃ τῦ ἀκατίῳ, εὐφορῦσάν τε, καὶ ἀκρωκυματῦσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιγόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῦ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τε εὐημερίας. ἀκῦε, ἦδ' ὅς, σὺ μὲ, εἰ βέλει, πλεῖ

i Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. k Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

69. Λογᾶ] Ἀντὶ τῦ λέγειν ἐπιθυμῶ. *V.*

70. Εὐφορῦσαν] Ἀντὶ τῦ (6) εὐφορῶ τῷ πνεύματι φερομένῳ, ἀκροκυματῦσαν δὲ, τὸν μετρίους τοῖς κύμασιν ἵστε (7) διολισθαίνουσαν ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπίδας, τὰ σιδηροῦλια (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορῶ] Φορῷ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολισθαίν.] Διολισθῖν.... male legebatur in edit. I
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Abb.* Φασὶ V.

46. Κραδουλάδη] Ὁ χόρδιλος τὸν καλοῦσι. *F. B.*

51. Συσβλύσομεν] Συνφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. *F. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *F. F. R.*

53. Ἐκνεοφλύειν] Quidam interpretantur *ex ovo pituita tenir table*, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *F. B.*

56. Λαλησθιγάνη] Παρὰ τὰ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. *F. G.*

Λαλησθιγάνη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάνη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροῦτι utitur Θηγάνη Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *F. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχησταὶ ὀπαδοὺς. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *F. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτ' ἐγὼ λέγω ἐπιθυμῶ. Ut M. Fœlix Octavio. *F. B.*

Ibid. Ἀπηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλαιψων] A καλαιφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Ulliſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλαιψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλαιψων hoc non a καλαινπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a καταιφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *F. M. G.*

70. Εὐφορῦσαν] Φορῷ ἡ ἠρίῳ πνεύματι φερομένῳ. *F. B.*

Ibid. Ἀκροκυματῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. *F. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῦ ἴσχειν. leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *F. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ χτ' τῆ κλύδωνι· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τῆ Ὁμήρῳ Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆ ἀκρωρανίας, ὄψομαι ἀφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τῆ ἀνέμου καλωρυμένην.

75 *viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

80

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτῆ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ καυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, βεβομβυλημένος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, [a] ἠλέησα σε τῆ κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου καλαχλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ ἀσυμφόρων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πόθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνεραίσας, κατήνλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

[a] Ἠλέησα] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλέγξα male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικε τῷ κακοδαίμονι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἴστι τὸ ἀπὸ τῆ ληθάργου εἰκόνος τῆ τριημέρου νεκρῦ. τὸ ἀπόγειος πίνων. διήκουσι γὰρ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Καταυρυμένων] Καὶ τοῦτο πέπαικε ἀπεσκαμμένως εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν φορτικὴν τὸ καλουρυμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆ, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νῦ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in edit. addidit *M. du S.*

77. Ὄρ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκρων vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἰδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* *F. G.*

80. Καλουρυμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λέγων ἰδιαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Καταυρυμένην] Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim : καταυρῦσθαι est *permingi*, sed de nomine αὖρα & ἄυρα dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔτυμα, ἰχνάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob caussam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

μὲ, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, ἢ παῤῥησίαν ἄγονλι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσέ ἂν σε ὑδέρῳ μὶ ἐχόμενον, ἢ ὑπὸ τῦ πάθους ἀῤῥαγῆναι κινδυνεύονλα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκῦντα, ἢ εὐρωστίαν οἰόμενον τ συμφορὰν, ἢ ὑπὸ τ ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων δὲ πάχεις, ὑπὸ δὲ τ πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τύτῳ ἐγχειρίσαντές σε, ἢ ἀφελεχθέντες ὑπὲς τ νόσυ, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰ ἀνὴς, ἢ πολλὺς ἤδη παραπλαδὼν ὥσπᾳ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, ἢ τυτονὶ Λεξιφάνην παραπλαδὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λῆρῳ δὲ νῦν, ἢ ξένῃ πρὸς τινι φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, ἢ κινδυνεύονλα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς παραφανῶς μακκοᾶ, ἢ ἄνδρας

[b] Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male ἠργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. [c] Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. [d] Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὲ ἢ νὴ τυτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. εἰ γὰ ἐν ἡμιμανεῖς ἢ κορυζῶντας (μικρὸν γὰ τῦτό γε) ἀλλ' ἀπλήκτους ἢ λεμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὶ περὶ μιᾶς χειρίσεως λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολλικὴν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσαιτο ἄν. εἰ ἢ χαλεπῶ ἢ δυσμιᾶχειρίστ ἴσα γε τὰ παρόντα καινότητ ἐπιβάλλοι ἄν. πᾶ γὰ ἂν τοσούτου ἰατρὸν ἰλλυδόρου; τίνων Οἰταίων ὀρῶν, τίνων Ἀντικύρας ἀφεδρῶν ἐπιδεψιλευόμενον τὴν χορηγίαν; ἢ τὸ δὴ καλαπύτιον, Τίνας ἢ πύκτικὸν ἂν παραχῦν ἑαυτοὺς ἀξιοδυσωπουμένους; ὕτως ἀκάτεκτον καὶακόρως κακοδαιμονούντων,

‡ Ὁμήρ] Il. Δ. 405. M. du S.

99. Ὁλοὸν] Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νέαν ξυνόντα] Ita συνῶναι λιμῷ fame laborare, supra in Phal altero, §. 8. ξυνῶναι πενίᾳ. Tim. §. 12. De permutatione autem τῷ σὺν & ξὺν meretur videri Cl. Hemsterh. ad Jud. Voc. §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοᾷ] Μάττω ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, ἢ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλῃ, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τῦ γρῦ κνῇ τῦ [d] φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. [e] ὀττεύομαι δ' ἂν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ κνῇ ῥινανεῖσθαι, τοιαῦτα ἐπιμέμπτων ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι συνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτῃ νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτῇ, ἀλλ' ἄβατόν ἐστι.

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

[a] Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. [b] Ὀλισθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμοσύνῃ. [c] Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* [d] Φνεῖ] Φυεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ M. [e] Οὖν] Γοῦν W. [f] Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπιτηδὲς δὲ τὸν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὁ ἐπὶ τῶν καλαιρίτων ἡ συνήθεια λέγει. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπαύγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεται τὸ χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεται ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ [*] κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, καὶ ῥινανσήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ κατανεῦσαι, ἐπαίειν γὰρ τοῦτο ῥινανεῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διαστροφῇ τινῶν [c] χλεύης. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχιστον καὶ κατεμπέπαχυσμένον. *V.*

[*] Κινούμενον] Edita κινούμενα. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J. B.*

31. Κνῇ [c] τῷ φνεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G. C.*

32. Φνεῖ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ· τὸ ἐλάχιστον. *F. G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *ominor*. Heſych. ὄττευε, πληθυντικῶς. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. *F. G.*

34. Ῥινανσήσειν] *Iraſci*. Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi*. *F. G.*

Ῥινανσήσειν] Verbum ῥινανσήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐτηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥινανλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J. M. G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ἀκμαιοθήρας ἐκεῖνος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἣ ἐπιχριμένη ἦν τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

eans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne hoc poculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζει ᾗ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς κιβδηλοῖ.
ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μπρᾶν τινα λέγεις ᾗ πόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γὰρ τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεόν γέ, ᾗ χολᾶν τὴν τὴν φάρμακον τυτὶ κεραστάμενος ἀπήειν, ὡς τάχιστα ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν ᾗ καθαρὸς γένοιο, ᾗ τοιαύτης τῆς λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ἐ ῥᾴων ἔσῃ. ΑΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι ᾗ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, ἀποπίσκοντες τυτὶ τῷ Φαρμάκῳ. δέδοικα γὰρ μὴ [h] πτῶμα γένωμαι τοῦτο τῆς λόγων τὸ πόμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονήσεις, καὶ λέγοις. ΑΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίθυόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto. sine eo Edd. *h* Πτῶμα] Πῆμα W. & Bl. *i* Φρονήσεις] Nihil hic mutare *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *k* Ἐγγαστρίθυόν] Sic Edd. quod *J.* pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ θυόν exhibens. In W. quoque ἐγγαστριθύον; sed adscriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὁ γὰρ ἰκτερίσας αὐτοὺς καὶ ὑδὺ φθέγεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶττα pro γλῶσσα dici; jam γλῶττα ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad *Jupit. trag.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Bibes. praec.* c. 16. ubi γλόττης. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. ὅπως ῥᾴων ἔσῃ (ἡ γυνὴ) καὶ μυριάκις πίῃ τῆ Φαρμάκου. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclém*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμοστάφυλον τὴν Εὐρικλείους βροττὰν καὶ δίανσιν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καταβαλὼν πάλλε χέδροπα.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli ἐγγαστρίμυθοι & Εὐρικλεῖδαι vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίθυον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Varsilio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9: A. Καὶ τοὺς νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν τοιμφαινόμενους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίθυον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστριμάθῳ concinnavit ἐγγαστρίθυον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίθ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστριμύθου; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ε. adfert: ἐκ δὲ τῆς γλώσσης ὑπὸ ψόφου, ὅστις αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod *Galenus* edisserens ait: ἐγγαστρίμυθοι, αἱ κεκλισμένου τὸ στόματος φθογγόμενοι, λέγ᾽ τὸ δοκεῖν ὡς ἐ γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν βαδαί. πρῶτον τυτὶ τὸ μῆλ. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κἆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, ἢ ἀμηγέπη, ἢ λῷστε, ἢ δήπουθεν, ἢ συνεχὲς τὸ ἅπλα. βίασαι δ' ὅμως, ἢ κάθες εἰς τ' φάρυγγα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῆς ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω ἀφαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γὰρ [b] σιληπορδία, μέγαν τ' ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲ καθαρὸς οὗτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμυήκειν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἑντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Δημολαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρὸς σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγου, καὶ τοῖς πλήθεσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde poſt illud exiit κᾆτα. Tum poſt illa, ἤ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λῷστε, & δήπουθεν, & frequens illud ἅπλα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἴκταρ evomuiſti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc ſubiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum ſpiritu una elabens. Sed jam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtinis. Verum tu poſtea aſſumtum, Lycine, aliter inſtitue & doce quae dicenda ſunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de caetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλητ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. ſine augmento Edd. priores.

72. Ἴκταρ ἐμήμεκας] Πλείστων τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγὺς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσκειν ὑπὸ ἀχθηνύεσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδῖν παρὰ Σώφρονι τὸ ἐρεμῶν ἢ ἀδρύνεσθαι. ἔοικε δὲ ἔτι ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ καυμφίλον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν δὲ διὰ τὴν εὐπρέπειαν ‡ λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ τοιούτοις ‡ φρονῶν, ἐξαγωγῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ λαπτίσσαι ἤδη † ὄγκον ἐπάγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ λαπθλιβομένῳ αὐτὸς ἐ † ψόφου μέτριον ἵστασθαι. *V.*

* Διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb.* *M. du S.*
† Σιληπορδῖν] Σιληπορδῶν M.
‡ Φρονῶν] Sic reſtituit *Salm.* Nam φρονῶ habebant edita.
§ Τῷ ἀπτισ.] Τὸ ἀπτισ. M.

ὡς proprie eſt, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulſu vaticinatur. falluntur qui putant engaſtrimantas pelvibus uti, ac vaſe quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engaſtrimythum* cum *engaſtromante* confundunt, cum tamen haec re vera diverſa ſint. *Pollux:* καὶ ἐγγαστρίμυτον Σοφοκλῆς, τὸν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Ariſtophanis* in fucis commentator, ἔστι δὲ ὁ ἐγγαστρίμυθος λόγοται Ἀθήνησι τ' ἀλλαῖς μαντεύμασι χρῶντος αὐτῷ δαίμονος. *Plutarch.* περὶ τ' ἐκλελοιπ. χρήσμ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους ὑφηλίας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam hiſtoriam, quomodo ejusmodi impoſtor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; ſed longiorem quam ut inſeratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themiſtii* Or. I. in Soph. laudatam a *Creſſolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἅπλα] Sic ſupra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἅπλα non ἅπλα ſcribitur, quod ibi diſquiremus. Qui autem *frequens* id ἅπλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* *F. G.*

73. Τευτάζεσθαι] *Heſych.* Τευτάζουσι, πλανῶνται. *F. G.*

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. ſic certe apud *Heſychium*, Σιληπορδῖν.

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ [e] ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χερσὶ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ὥσπερ γὰρ τούτων ἄπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐληλύθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ Μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, σηλιτνός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὴν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ καταισχυνθεὶς μεταμαθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' ὑμᾶς ἐπὶ τῷ [f] χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλλην καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ [g] βαρβάρων ἐν τοῖς ἀσαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χάρων marg. *Ald. W.* g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληποδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληποδία & Σιληποδῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποφαίνειν τὸ λέξιον ἐν τὸ μίγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. *J.J.*

Ibid. Σιληποδία] *Heſych.* Σιληποδῶν, σιδηροποδήσαι, ῥηνιῶν. ἀδρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προοδοποίηται] An προωδοποίηται; *F.G.*

Προοδοποίηται] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προοδ. *M. du S.*

Προοδοπαίηται] Vulgo editum προοδοποίηται, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *jota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐὰν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς αὐγαῖς ταύταις λούσωμαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι σιγᾷ. At ubi pro καὶ ἐὰν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις] Sane interpretes *quae a luſtifigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *J.G.*

5. Μεταμαθάνων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μάλιστά μου, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γεγενῆσθαι σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ σπουδάσαι ἐκεῖνα, ὅσοις νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καλαπατᾶν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν συγγραμμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ πεφορά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελήλυθε.

mihi memineto, ne imiteris Sophiſtarum, qui paullo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ ἀμουσιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν ἁμάρτοις ἂν μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι ἂν πρότερον τὰς ἀμουσίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλλωπισμοῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς ἀμούσαν ἁρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παρεύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ οἷον πρώην, τὸ

24. Tumor vero & jactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & infectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; ſed ſi qua verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe confictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes apeare ſententiam, & damnum judicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur plane neceſſarium non

a Ἀνεμῶναι] Et ſic habere *F. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *El. B1. a. P.* & *s.* Ἡσθαι male *F.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — Θύε] Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος φιλομουσίας δικαίως παρελήφθαι. Φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Συνεφήτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὴ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophiſtae paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περισθίειν] Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor σπεύδειν fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis poſterioris π in δ transire. *F. M. G.*

19. Χάρισι] *Heſiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Caſaub.* notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, ἡ μὴν θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λυσέων. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad ſcribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa *El.* prave etiam Τυφ. c. 22. ſcribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Edit. vulgo male προπαρασκευασμένος; ſed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jenſius* ad Hermot. c. 2. in quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *F. F. R.*

35. Οὐ μέλοντος] Ἀπὸ θυμέλοντος, i. e. *curam*. *F. G.*

Οὐ-

non ſit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid ſignificaret ſcires, projeciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obſtupeſcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: ſed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos riſere.

οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ παρακειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, καὶ τῇ ξένῃ πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέρους, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινέταις, ἐγέλων.

25. Maxime autem ridiculum illud eſt, quod, cum ſuper omnes eſſe Atticos poſtules, & ad antiquiſſimam rationem linguam expoliiſſe, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiſces orationi, quae neque puer modo diſcens ignorare poſſit: ut illa, quid putas? terram mihi hiſcere optabam, cum audirem te, ſpecimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δυλάρια autem etiam mares pediſſequos appellares: quae quis neſcit, χιτώνια mulierum eſſe veſtitum, δυλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt ἵπταστο, & ἀπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes ad quae gloſſario opus eſt. Tua vero, ut pedeſtria metris com-

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι σοφίστην εἶναι ἀξιῶν, καὶ φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπακριβούμενος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει χθὲς γῆς δῦναι ἠυχόμην, ἀκούσας σε ὑπαδειχνυμένου ὅτε χιτώνιον μέν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὡς λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῆς ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μέν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλεῖται; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μελαιχνὰ τῶν Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς γλώττας γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σά, ὡς πρὸς τὰ μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντάμενος W. e Μελαιχνὰ] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abeſt a Fl. & M. Adeſt in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde ſpero, me aſſequi poſſe quid haec ſibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Heſychium* inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit ὁ μάλ' ὄπα. Verum abjeci ὄμφαξ non magnum, cui repugnaret articulus τὸ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπορύσσομαι] *Philoſtr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 27. pr. Λόγων δὲ ἰδίων ἐπίσκοπον — ὃ καλλιγλωττισμόν τινα, καὶ ὑπορυττόμενον. Quod *Olear.* recte exponit affectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; ſolet autem ſaepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, quum ſcilicet exiſtimarem χιτώνιον* &c. Luciani ſunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia ſunt illa* τῶς οἷς; &c. Sed peſſime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ἠυχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 28. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρῶν. *Heſych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μελαιχνὰ] Ne Lucianus ipſe aut ejus larva peregrinum ſe prodat, lege μύταινα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶττων] I. e. ξυλοῖς & inuſitatis verbis ſcribentes. ὅσα τοίνυν ἐνομίσαμεν εὖ ἔχειν ἐν τοῖς πάλαι χρόνοις ἢν συνίῃ, νυνὶ δὲ ἀγνοεῖται, ταῦτα δὴ τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philoſtratus*, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17. λόγων ἰδίων καλλιγλωττισμόν vocat. quod ex *Suida* & Ariſtophanis *Scholiaſte* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖροβάλλειν, καθάϖερ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, ἢ ἡ τῆ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, ἢ εἴ τις ἔτι τούτων τῆ Φωνῆ κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, ὃ ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καλοληθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ ϖροθυμίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγγελός τε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτο δὲ ϖλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δι-

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

[a] Δωσιάδου] Ex emend. *Solani*. Δωσιάδα Edd. priores & M. [b] Ἄριστα] Καὶ ἄριστα S. At cum vulgata facit W. [c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiadae ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *Le Croze*. *J. F. R.*

59. Λυκόφρονος Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἀμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. *J. B.*

Ὅλως ἀμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οὗτοι ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἁμαξας βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομὴν παρεγενόμην, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, Φιλοσοφοῦντας διακρίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην οἱ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων δίκης δὲ ὅμως συνεστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῖντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταιοι, καὶ σοφώταιοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέως ἂν, καὶ μέλλων τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκμηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν λόγων ὁρισιπῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἄρματι τι περίπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκοντίζοντες ἴσασι, ἑκατὸν ἀλλήλους, ἀφ' ἧς παραιρεῖται, τὰ ἐξ ἁμάξης. ἔνθα ἂν ἴδοι τις ἐνδίκητον πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμμαπι. * ὥσθ' ἑκατοντάδων τῷ ἑνὶ δίκτῳ, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακοντάδων] Ita dedit Solan. pro vulgato παρακοντάδων.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expressêrunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J. F.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J. F. R.*

23. ψηφοφορεῖντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οἱ δ' ἦν καλαῦσες. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῖντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J. F. R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ) μοι, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ὑφ' Φαύλη χτ' γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τῆς Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντ@ αὐτοῦ τινα@, ἄλλον ἀντικαθίσαι, δοκιμαθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, ὑβοείη τις ἦν, χτ' τῶν ποιητῶν, οὐδ' [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι χτ' τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτοῦ ἔναγχ@ ἀποθανεῖν, τῶν

3. LYC. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab imperatore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poëtam, *neque victima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi ista, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικούροις W. b Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. c. Ἱερήϊον] Sic P. sola. Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Ἐκ τοῦ Χ. τοῦ Ἰλιάδ@ τοῦτο. G.

31. Συντέταχταί] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philostr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philostratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philosopho? *F. G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ἐκτὸ infra *Demon.* c. 51. Et sic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστηκώς. *Dionys. Perieg.* de situ Orb. vers. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἐντάξ@ εἶεν ἀμοιβοί. Sic ἐκ τινὸς πωλεῖν pro ἐκτὸ, *Long. Past.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos sibi a senatu principes.* Sed & ibi simul significare potest: *principes e senatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J. F. R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De salariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. *J. M. G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων] *Philostratus* quidem Herodi eam potestatem a Marco cum primum constitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipse Professorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaeresio de philosophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις ψήφοις &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Carmen est *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus est:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant.
G. C.

Κατὰ τὸν ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ἱερήϊον porcellum* verterat, dum legit ὑείον. *J. B.*

Οὐδ' ἱερήϊον] Il. X. 159. ἀτὰρ οὐχ ἱερήϊον εἶδε βοείην, Ἀρνὸς θοῦρι, ἃ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* satis firmant interpretationem nostram ἱερήϊον, quam *porcellum* reddidere alii. *J. M. G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etsi nihil interest quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱρεῖον, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noster. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* est; at quum versus non sit, dices ad rem non verba respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοείη, patet etiam alteram ad eandem esse formandam. *J. B.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano summam tradit *Philostratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲ Πλάτωνος, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐν τῷ Ἀδριανείου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προστάξαι ὁ Μάρκ@ τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Vesp. c. 17. *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi erraſſe in re tam aperta videant utrumque. Aliam tamen summam tradit *Tertullian.* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae summa quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, χ' χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, χ' ἱερῶν πατρῴων, χ' τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν χ' τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν χ' τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις.

Φα-

- γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse:* qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυρίαι autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero qua„ dringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatia„ nus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt. salaria, paullo am„ pliorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυ„ σοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας „ δραχμὰς, sed μυρίας & δισχιλίας continet. Quid igi„ tur statuendum? An τριακοσίους (mendam ei vo„ ci subesse oportet, L. πεντακ——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„ reorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Phi„ lostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Pu„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„ losophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum „ tamen darentur μυρίαι & δισχίλιαι. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἆθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus G. O. *Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνους. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, qui pecuniam efficit μόριον τ' εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Sale.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ὧν ταῦτα. ἢ καὶ τὰ πάτρια ἐγί- γνέλο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

55 Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸ ὀπιτάφιον τῷ τεθνεώτι ἐκείνῳ ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶδα ὃν λέγω, τὸ ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὸ ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνου δοκούντων, εἰ- χέτο· καὶ μὰ [a] τὸν Δί', ἑτέρου αὐτῷ ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο προέβη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ὅπη τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ὅπη τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφορίσαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲ εἶχον βλασφη-

4. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

[a] Τὸν] τῶν male *J.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλη ἀποκλίνει, ὃς ἐν τῷ ἐκτῷ εὐτυχίαν μέρος τὸ εὐδαιμονίας τίθεται. *V.*

60. Ἀμφήριστοι] Ἐπιφιλόνικοι. *V.*

* Ἀριστοτέλη] *Solan.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi urovis more dici potest, sut vid. ad *de Salt.* §. 21. vers. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatius quam Ἀριστοτέλη. Vid. *Diog. Laërt.* L. V. §. f. & 8. m. & 10. Δημοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστομένη, Αυτόλλη, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est Dominam servandi cura Bagoum.* *G. C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas esse.* Quam potest quaeso sententiam habere illud inceptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus *nefas esse vel cogitari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. *J. G.*

88. Ἱερῶν

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιᾶν, ἄλυς δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τοῦ Βαγόᾳ [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνοῦχόν γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτοῦ, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοίωνόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελῶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὴν ἀπροσδόκητον ταύτης καταγορίας ἀκούων. τί δ' ἐν ἰατρῷ, ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἦγαγον; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΑΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δουλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἐδίκαια ποιεῖν ἔφη τὴν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἣν καὶ γυναῖξὶ μετεῖναι καὶ παρήγορον Ἀσπασίᾳ, καὶ Διοτίμᾳ, καὶ Θαργηλίᾳ, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. de S.* *c* Αὐτοῦ] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *J.* male. *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & M. *e* Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. de S.*

85. Μεταποιεῖσθαι] Ἀντιποιεῖσθαι. *V.*

88. Ἰερῶν αὐτοῦ] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* eadem de re asserat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. de S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum *Epist.* c. 39. & Ἀνοφ. c. 17. *M. de S.*

92. Ἀντιποιεῖσθαι] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua ad sequentibus conferre *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. de S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Εἰκ. c. 18. *M. de S.*

Ibid. Θαργηλίᾳ] Vid. *Lexic.* Diction. & *Plut.* Pericle 300.

συνηγορήσασαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καὶ ἐκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ ἔζη, καὶ τὰ ὁμοίων μελετοιεῖτο, εἶρξεν ἄν, οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν δόξαν τοῖς πολλοῖς καὶ τινας ἃ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] ἃ πρὸς ἐκεῖνον εἴρητό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγωνία· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὑπὲρ φιλοσοφίας [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ φοιτᾶν βασιλέως ἀποφέρειν· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τοῦ βακήλου χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶν

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ὁ ἀπὸ Πελοποννήσου τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ ἔζη] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἡ ἀπὸ τετμημένου τὸ αἰδοῖον. *G.*

33. Βακήλου] Βακηλὸς μίγμα, ἀνόητος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημαικὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item in fin. *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ὁ ἀπὸ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ὁ ἀπὸ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Faverino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνεται. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Dem.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ὁ τῶν ὁμοίων μελετοιεῖτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάχας ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ ἔζη, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar, quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί πῶλε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τε [i] ζῶον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ τὸ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστότελης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἑτοίμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλον, ὐδὲ ὑβρολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενον, ὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. El.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστότελης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro II. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ πῶλον] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* . Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Malem illud καὶ abesse , non modo quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καί τινας ἐφ' αὑτὸς jam pleonasmus est. (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis verbis incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παρελθεῖν — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθὼν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὡς παγγέλοιον. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio ; legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν , fallis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laert.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laertius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τυράννου] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τοῦ Ἑρμείου τυραννείου. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρασσ. c. 15. *M. du S.*

βαθέος κρίνεσθαι δέοι τὰς φιλοσοφοῦντας, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῶς (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδυσαίσθε, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτέ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησίν, ἄρθρα ἂν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο καταφύγειον εὐρόμενος, ἀφείθη, ἀπισχυρισάμενος τῇ κατηγορίᾳ τότε δικαζόντων, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τῷ προκειμένῳ μισθῷ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, γέλως πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ πάντοθεν ἂν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλυπτόμενος τῷ [e] μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν παρασχήσειν τρυφήν. τὸ δ' ἦν τέλος τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philoſophos oporteat, caprum juſtius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius ſuperveniens, cujus nomen in obſcuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iſte levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho ſimilis, ſi exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de iſto narrant, etiam moechus aliquando deprehenſus eſt, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum ſe recipiens, invento illo perfugio, abſolutus eſt, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex ſpecie manifeſta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propoſitae mercedis cauſſa.

11. His vero dictis, omnium quidem riſus, ut facile eſt ad exiſtimandum, ortus eſt. Bagoas vero magis etiam eſt perturbatus, in mille formas atque colores verſus, frigidoque ſudore diffluens: qui neque honeſtum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile ſibi crimen ad praeſens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto iſta, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuiſſe. Sed quid tandem factum eſt, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant ſen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. Bz. P. M.* ὅτι legend. adſeripſ. *Salm.* b Ἄξων] Sic minore a *M.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fh* & *W.* eſt. Δοκῶ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Deſunt haec duo mala in *M.* Adſunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. *W.*

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καταμφοτερα τουτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φόνου πρὸς φόνον. *V.*

59. Οὗτοσί] Miror quid hic in mentem venerit viris doctiſſimis *Voſſio* & *Goes. Oleario*, cur de Phavorino hic ſermonem eſſe ſomniarent. De Bogoa enim haec manifeſte dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philoſtrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur cauſſam erroris praebuiſſe, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Plat. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiaſt. *Ariſtophan. Naſtol. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. F.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταμφοτερα τουτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται, φόνου πρὸ φόνου. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. ſupra ad *Piſc.* c. 17. *J. F. B.*

90. Ὀρνίου] Ὀρνίωνα. *F. G.* Secutus ſum ſcripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia ſic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere caussam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caussidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recensetˑ. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

85 ἀλλ' οἱ μὲ ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μίσγειλαμβύους τινὰς τῆς οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ἐπυνθάνεσθαι, καὶ τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μὴ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ ἐδόκει ὅστις ἀπὸ τῆς γαστέρα ἄλγοι βραχυσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἶναι τὸν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ καλλιγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ ὄντα τὸν φαῦλον τῆς ῥητόρων τοῦτο ποιοῦν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντιδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καλαλέγων. τῷ Βαγόᾳ δὲ ἕτερα, ὡς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἅμα χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἂν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ὄζοι τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. Ba. P.* & M. notat *M. du S.* *g* Ὀπυίειν] Sic W. & *El.* Ὀπυίειν vulgo. *h* Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων] Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφίᾳ ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπύω quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίω tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜφί τε ὐρανῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέου περὶ ὐρανῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τυτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τὴν μαντοσύνην [e] διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισί

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθηίης] Ex emend. *Fenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. [e] Διενεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ. αι Ἀστρολογίης. *G.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ ὐρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοισι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 983. E. 994. A. B. *J. J.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγματα. *V.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Fenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Fenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum s interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τουτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis ſentiunt ; tum ſi quando in homines incidunt falſa divinantes , & ſidera accuſant , & ipſam oderunt aſtrologiam , eamque neque ſanam neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam , inique , ut mihi videtur , ſentientes. Neque enim fabri inſcitia , fabrilis ipſius artis mala indoles ; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti , unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſſa illis partim ſapientia gentis , nam reliquis etiam in rebus ſapientiores caeteris Aethiopes ; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumjacet , neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem ſemper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ οὗτ' ἂν ἀνδράσιν ὀπικυρέωσι ψεύδεα [i] μαντευομένοισιν, ἄστρων τε [k] καληγορέωσι, καὶ αὐτῷ ἀστρολογίην μισέουσιν , οὐδέ μιν ὅτε ὑγιέα ὅτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, καὶ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέειν, Φρονέοντες. ὅτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατέστησαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τὴν οἰκήσιος [o] εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη περιέχει· οὐδὲ τῶν ἐτησίων τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσι. ἰδόντες [p] ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμ-

[i] Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. [k] Καληγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεῦσι Edd. [l] Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικίη male *Fl.* [m] Ἀφυίη] Ἀδικίη W. ſolus. [n] Σοφή] Σοφίη *Fl.* Nihil mut. Edd. nec M. [o] Οἰκήσιος] Sic Edd. praeter *Fl.* quae οἰκιήσιος. Οἰκήσιος M. [p] Ὧν] Sic reſtitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & ſupra.

17. Ἐπικυρίωσι] * Ἐπιτύχωσιν. *V.*
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. *V.*
23. Ἀφυίη] † Ἀδικίη. *V.*

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χειδὼν δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. *V.*

* Ἐπιτύχωσιν] Ἐπιτύχωσιν ante legebatur ; ſed recte in C. ἐπιτύχωσι. *M. du S.*

† Ἀδικία] Corrupta haud dubie vox. *M. du S.*

que reſtituendum, quia eum adfectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare ſum auſus , quia deinde eodem modo conſtanter legi video , quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς *ipſe* ſignificatur , non relative ; nam ſic §. 10. αὐτῷ ὑμῖν. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. *J. F. R.*

8. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.] Ellipſis accuſativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Λυπούμενον ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει , pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενον, οἷς ἐπιχείρει λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ὁκόσοι ſimilis eſt ellipſ. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Maxime miror , qui inſanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum reliquitur *illos* , veluti in phraſi, *mittere qui nuncient*, omitti ſolet , *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. *J. F. R.*

13. Ἀπίκετο] Recte monuit Cl. *Jenſ.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. *Herodot.* L. I. ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενον, ἀπικνίσσθαι &c. *J. F. R.*

17. Μαντευομένοισιν] In Impreſſis eſt μαντευόμενοι ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem , inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. *M. du S.*

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem geſſi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit , ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. III. Ubi terminatio iſta in σν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit , nimirum : Ὁκόσοισι νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἐοῦσι , τουτέοισιν ἀπογυμνώσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ ἐοῦσι , τουτέοισι πρισβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. *J. F. R.*

18. Καληγορέουσι] Lege καληγορέουσι , uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγορεῦσι. *M. du S.*

33. Ὧν] W. uti Dialectus poſcebat. In Impr. ὦν, quod commune eſt. *M. du S.*

Ὧν] Cum notatum reperiſſem Cod. W. ita habere pro vulgato ὦν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere ὦν pro ὦν ſcribere, vid. ap. Cl.

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι σφι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ πρὸς ἡλίου ἔρχεται.

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστα [d] ἀποτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ πρὸς σοφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε τὰ ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῃ τε *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλοτε μορφὴν *Fl.* ſola. c Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *F.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. f Ὦν] Οὖν Edd. priores. g Μηνίων] Sic *Fl.* P. & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ἂν erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλοτε μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. *M. du S.* f. οἱ δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Aethiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημεῖα. *F. G.*

52. Μέζω] Recte pro μεῖζον. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut ſupra? *F. G.*

Μηνίων] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. *F. F. R.*

58. Ἐμήσαντο] A μήδομαι. *F. G.* Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἅμα] Corrige οὐδαμῶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμῶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum cenſeo πλάνητες κινέονται. *M. du S.*

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſn.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

converſio fuit, anni autem ſol, atque ſolis circuitus.

6. At ipſi alia quoque his multo majora machinati ſunt. Ex omni enim aëre, & ſtellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus ſe, duodecim partes ſeſecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum aſſignaſſent ſuum cuique animalia, in aliam ſingula formam expreſſere, marina alia, alia vero hominum, alia beſtiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam ſacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; ſed aliis alii partibus diverſisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot reſpiciebant Arietem: piſces non edunt, qui piſces *nomine illo* ſignaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *viſum eſt*, placant. Sane etiam taurum in honorem caeleſtis tauri colunt, atque eſt illis Apis res ſanctiſſima, qui regionem illorum depaſcatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεσι δὲ ἡλίου, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μέζω τουτέων. ἐκ μὲν δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ὑδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ὑμὲς μὲν πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσθαι, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ μὴ σιτέεσθαι, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· μηδὲ τράγον κτείνεσθαι ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἐπιλάσκονται. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] ἠερίου ταύρου σεβίζονται· καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοις χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην βοσκέμενος, καὶ

οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐπαθέων *Fl.* W. & marg. *Alt.* *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα eſt in *Fl.* *l* Τέων] Τέω M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et ſic Edd. cum M. *p* Ἠερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἰερείου *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτου. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & ſpiritu conſiſtat emendatio, Luciani ſenſum magis congruum reddens, non haeſitavi id recipere quod aliquanto melius viſum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.* Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum eſſe integrum, ſed verba quaedam temporum injuria exciditſe, cui rei occaſionem dederit, quod poſt relativum ὁ τοῖσι ſequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem ſyllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba ſubjicerent, quippe quae non intelligebam; ſed quam res ipſa poſtulare viſa eſt. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Ὀκοῖα lego. *F. G.* Non inepte; etſi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur reſpicere ad *coeleſtes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco ſunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti ſcriptoribus ſatis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli poſtulabat, & hic quidem ita in M. emendatum eſt. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi ἔτυχε vel ſimilis ellipſis poſt ὡς ἕκαστος non modo Attica eſt, & Thucydidi frequentata: ſed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Diſtinctionem, quae poſt τἄλλα erat, ſublatam retuli poſt ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ἰσ. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Oſiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore ſua Iſide colitur ſub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντήιόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς.

culum ibi constituerint, signum divinationis illius *caelestis* tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα καὶ ἐς τὸν [a] τουτέου σοφίην εἰρηται, [b] παρὰ τ' Ἄμμωνα, ἤτοι χριοπρόσωπον ποιέουσι.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ἤτοι μὴ λέγουσι καὶ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος [c] ἀπίκετο.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perveniisse.

Ἕλληνες δὲ ἤτε παρ' Αἰθιόπων, ἤτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη περ ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τ' τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀναχινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τ' λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέος ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκετο] Ἀφίκετο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν F. Προηλ. B2. e Ἱρολογίην] Ἰερολογίην Edd. priores. Et mox ἱρὰ. quod similiter mutavi. f Ὀρφέος] Ὀρφεῖ W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc est *arenarius*. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit *Strabo*. G.C.

83. Εἴρητο] An ἤιρτο, ab ἀείρομαι; Placet. F.G. *Ibid.* Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cætera hujus dissertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. J.B.

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τ' Ἄμ. καὶ .... Vide Ἔκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. M. du S.

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione παρ' mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. J.M.G.

84. Κριοπρόσωπον] Aliter Q. *Curtius*. F.G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. J.F.R.

87. Δοκέει] An δοκέειν; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. *de Dom.* c. 4 pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecissimus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος ἀθλητὴς ἐπαινέσεται. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδικίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἰσχὺν — φέρων. *Plutarch.* Themist. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipſo in caelo ei decreverunt, & ſtellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore aſſimilatum, in medio ſedet canenti ſimilis, in manibus habens lyram: circa ipſum autem animalia ſtant ſexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque ſinguli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille ſit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico cauſſas noſſes, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tireſiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata eſt, hunc igitur Tireſiam inter Graecos dixiſſe ferunt, errantium ſiderum alia quae ſint feminina, alia vero maſculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuiſſe atque vitae Tireſiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeſte de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte aſtrologiam & caeleſtem ſapientiam vehementer ſectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud ſe decreverunt, qui altero quantum ad hanc ſapientiam eſſet praeſtantior. Hic Thyeſtes quidem arie-

ἐμοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελον ἀείδοντι, μέσσῃ χερσὶν ἔχων [i] τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῷα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τὰ ἕκαστον οἷόν τ' ἐν ἑκάστῳ ἴδῃς, μέμνησό μοι τούτων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, οἷος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ οἷος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τούτων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλεὸς μαντοσύνης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ [l] παλαιῇ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης καὶ οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε. καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερον. ἔνθα δὴ Θυέστης

[g] Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* [h] Ἴκελον] Sic W. Εἴκελον Edd. [i] Καὶ τὰ ἕκαστον] Conſtans Edd. lectio & M. In *J.* comma eſt poſt τῶν. [k] Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαούουσιν *J.* [l] Πατρώῃ] Πατρώῃ *Fl.* Nil mut. cett. nec M. [m] Ἕλλησιν] Ἕλλησις miſere *J.* ſola. [n] Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorſt.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: *αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. Ariſtoph.* Plut. 736. *ὡς γε μοι δοκεῖν* &c. *J. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haeſitavi ſic reſcribere pro vulgato *ἀφίκετο*, quod minus Ionicum. Et ſic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάσεις λίθας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius*. *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ἐν in Impreſſis, & ipſo M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελον] Etſi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελον & ἴκελον, poſterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et ſic *Hippocr.* ſexcenties, vid. *Foeſ.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστον] Sic omnes, niſi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

ϛης μὲ χριὸν σφίσι τ' ἐν τῷ ὐρανῷ σημηνάμενος, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέυσιν. Ἀτρεὺς δὲ τῦ ἡελίυ περὶ τῆ τ' [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέον), ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνθιδρομέυσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέυσαι τῦ κόσμυ δύσιες ἐῦσαι, τῦ ἡελίυ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαλο, καὶ μέγα κλέος ὅπὶ σοφίῃ αὐτέυ ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲ οἱ γενέσθαι [e] ἵππον ὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τ' σοφίῃ μεθέπονλα, ὑψηλά τε φρονέονλα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέονλα, ἐς ὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ξυνοίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τ' Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τ' δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέον). ναὶ μὴν καὶ Δαίδαλον τ' Ἀθηναῖον (ξείνη μὲ ἡ ἱστορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσαλο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo eſt, deſignatum monſtravit: a quo auream ovem Thyeſti fuiſſe fabulantur. Atreus vero de ſole, & ortibus illius ſermonem habuit, non verſus eandem plagam ſolem atque mundum moveri, ſed contrarium ſibi invicem curſum tenere: & qui nunc occidens ſit, & mundi occidens videatur, ſolis ortum eſſe. Haec illum dicentem Regem ſuum Argivi fecerunt, magnaque fuit ſapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem ſentio. Alatum quidem equum illi fuiſſe, perſuaderi mihi non patior; Puto autem illum ſapientiae hujus ſtudioſum, ſublimia cogitaſſe, & verſatum cum aſtris, in caelum non equi opera adſcendiſſe, ſed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta ſunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira hiſtoria: ſed puto illum non fuiſſe ab aſtrologia alienum. Verum ea cum ipſe maxime uſus, tum filium eam ſuum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀνθιδρομέυσι] Hoc *Solan.* ex W. ſubſtituit pro vulgato ἀλλήλοις. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑωυτῷ male *S.* Ἑαυτοῦ *Fl.*

45. Μετέπονλα] Διέπονλα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis ἀλλήλοις. minus apte. *M. du S.*

49. Διὶ αἰθέρος] Conf. ſupra de Salt. §. 42. f. τῷ κριῷ τὴν ἀλφέσιον φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. c. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere uſurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui reſpondeo, quidni? Nam & ſic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praeceſſit enim Ἀσυχίη παρθένος αἰδὴν. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ Ἥρηφιν ἴρια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχέζ δυσκλείδεα βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θέμιστες δ' Ἀχιλῆος, μὴ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipſius oculi non fuere terribiles. Alioqui poſſis aeque conſtruere: *ei* ſcil. *Achilli* ſic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, ſic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. *P.* quam recte ſe habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere poſſis ἑωυτίου. Puncta vero diereſeos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. ſimili in caſu addita ſunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum eſt, ubi in vett. tamen recte ἑωυτὸν. Sed & alibi non ſemel apud eumdem in hiſce erratum eſt in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χρυ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ὀπτεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατλωέχθη [m] ἀ-
60 βύσσων πρηγμάτων· τὸ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέων ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέουσι.

Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη ὧδε Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροι-
65 σι Φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατ' μέρεα [t] ὀπτήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπεγνόησαν-
70 το, οἱ μὲν τὰ ἐς [u] σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [p] δρόμου τε αὐτέων πέρι [q] κινήσεως, καὶ [r] δυνάμεως.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς [u] σελήνην
75 [s] διετάξατο.

Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήραλο, ἐὸν μὴ γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα [t] λόγον καταλιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι,

---

h Χρεώμενος] Χρεώμενος *Heinf.* *i* Ὀπτεικτὰ] Ἐπτύκτα *Pell.* pro ἰφικτὰ Ionice. *k* Πόλον] Πολλὸν W. *l* Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* *m* Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. *n* Αὐτέων] Sic Exc. Αὐτίων L. Αὐτῶ Edd. priores. *o* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *p* Δρόμου] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμων L. *q* Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. *r* Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεως W. Δυνάμεος cett. *s* Διετάξατο] Συνετάξατο W. *t* Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίᾳ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπτεικτὰ] *Μέτρια. V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίᾳ. † Ἐπτεικτὰ] Ἐπτυκτὰ Exc. *G.* Lege ἐπτικτά. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτίων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτίων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timæo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἡλίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

89. Ba-

καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ἀδαμᾶ πιφὸν διηγέον]. 80thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas *mutarent*; & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

ἐλθόντα γάρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναί τε οἱ, καὶ ἐπιθέσθαι τὸν ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρέμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀναχετὸν διέφθειρεν. Ὅθεν τοῖσι δὴ τὸν Δίκα ἀγαναχτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ θεῖσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον φαλάσσιν. οὐκ ὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. πῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὴν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνων, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ἕτοι ἕκαστον αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ἕτοι ὥσπερ

[a] Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. [b] Θεοφιλέες] Θεοφιλίες male J. [c] Ἐγένοντο] Γένοντο W. [d] Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέσθαι] Διδάξαι. V.

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλεῖν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἠγεῖται. J.F.R.

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. J.F.R.

99. Αἰνείην] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. G.C.

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. J.F.R.

8. Ἴκελα] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic deDi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. J.F.R.

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit ſones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. J.F.R.

19. Ὁρέων] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁρέοις, quia & ὁρέων non ὁρέοις ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. J.F.R.

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἐτίκτει λ. ὁ. κ.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ πατρεύεσθαί μιν οἱ πολλοὶ εἰκάσουσι. J.F.R.

26. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.*

Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὴν χρυσῆν σειρὴν (Il. Θ. 19.) ἐνθένδε ἥκει ὁ τοῦ ἡλίου Ὁμηρικὸς λέγει

καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέεσι, καὶ [f] χροΐην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ ἀγαθοείην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμουν οὐδὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ ναθμητὸν ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηϊδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὥκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ αἰθέρος, τάρταρος καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

Μάλιστα ἔχ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τοῦ σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥμαλα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέων καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

[e] Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. [f] Χροΐην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. [g] Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. [h] Ὁρέεσθαι] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. [i] Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Ναθμητὸν] Ὀκτωμέ. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἱστόρησεν. *V.*

34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἱστόρησεν. *V.*

* Ναθμητὸν] Ita dedit Idem pro vulgato ἀναθμητὸν.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* additditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ἴσως μὲν ἂν ἡ ἐξαφορὰς ἢ κινουμένη ἐς ὁ ἥλιος, πάντα ἴσχει ἐς σάζεται τὰ ὑπ' ἀνθρώπους κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἴστροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέας σειρᾶς, ἂν ἀνιστάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἠελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ. 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἄλλοισι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διορίσαλο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἄφρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾠκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὸ προφητεύειν, σύμβολον τὸ παρθένου τὸ οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανώμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuſcujuſque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cer-*

me-

a Αὐτίων] Bene ſic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντήσιν] Μαντηίοισιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. *Ergy. Jenſ.* d Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἱρώτατον Edd.

36. Αὐτίων] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, ἐτος & τοιοῦτος, cralis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* l. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit ἑων & ἑοῖσι, pro ἐῶν & οἷσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I. &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήσιν] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, ὑφγ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολέμους voluiſſe ſuſpicor; vide *Tutian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat.* Νομ. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thuryd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermot.* monenti ὑργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἔλιν. &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

ἀΐδην ἀπίχεσθο, ὅκ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγυς ἐλθεῖν Τειρεσίη θπιθυμέων. ὡ ἐπειδὴ ἐς τ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ᵉ ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, ὡ ἔσκαψε τ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν ᶠ νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι ὡ τ μητρὸς τ ἑαυτῆ, τῆ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὡ πρότερον ἀφῆκεν ὐδενὶ, ὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθ, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνεχέλο διψῶσαν ὁρέων τ μητρὸς τ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργ[ος] τ πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ ὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τ σελληναίην πλήρα γενέσθ· ὡ γὰρ ἴσην ᵍ ἐνόμιζεν εἶναι τ δυναστείην, αὐξανομένης τ σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέη διοικέεσθ.

Ἀλλὰ μῶροι Ἀρκάδες ταῦτα ὐκ ἐδέξαντο, ὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίη δὲ καὶ ἀσοφίη λέγυσι καὶ τ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲ ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲ αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλ[ος] ʰ εὑρεθῆναι μαντικῆς. ὡ γὰρ εἶναί μιν ὅτε πιστὴν, ὅτε

ᵉ Ἡ] Οἱ W. ᶠ Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. ᵍ Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. ʰ Εὑρεθῆναι] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὶν ἂν δὴ πρὸς μαντῖον ἀνεῦσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notatum 262. Adde & *Scholiastem* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἰρόταλον] Recte hic Cod. W. Ἰρ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργ[ος]] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessai luna.* *G. C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod cæteris omnibus amplectentibus astrologiam, cæterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

ὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸ Ἄρεα ἢ τὸ Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην ἄρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· χρὴ σφέας δὲ χρείη ἡ περιφορὴ ἀναστρέφουσα.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ τοῦ μαντοσύνη ἀλλάσσεται, ὁκόσα τῆσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὀπηγίνηται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲν θέοντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύειν, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὦρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. J. P.

89. Ὥρῃσι] Φροντίδα. V.
91. Χρείη] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. V.
99. Σφετέρῃσι] Ὁδὸν. V.

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis M. du S.

89. Ὥρῃσι] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. M. du S.

Ὥρῃσι] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἰδιωτίαν ὥραν ἴσχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἀρπαδικῶν. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. J. F. R.

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etsi c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater G. O. *Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. J. F. R.

13. Κρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἰχρίοντο quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. J. F. R.

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲ ἰδιωτὶ εἰδόσιν ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπέχοντα εὐφρανίης. τὰ δὲ ἀγχοίνοον φαῦλα, σύμπαρεῖναι δίχοντα. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγχοίνοον ἰπίχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγχοίνοον (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in anteccessum delectant: at ea, quae ignorantibus eveniunt, mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέων τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἰγγίνεται mirum ni Auctor hic ἰονίζων scripserit ἰγίνεται ut §. 3. φεύγεται, & ἰσαγίγεται §. 22. J. J.

Ἀπιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένους & ἀπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. J. F. R.

15. Τὰ δὲ φαῦλα, σύμπαρεῖναι δίχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγχοίνοον ἰπίχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

κάρφεα δονέας ὑπὸ τ̃ ἀνέμων τ̃ῦ δρόμυ, ὑπὸ δὲ τ̃ῆ δίνη τ̃ ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεας; καὶ ἐκ μ̃ικρ̃ου πυρὸς [c] ἀπορρύη ἐς ἡμέας ἔρχε), κ̀ τὸ πῦρ ὐ δι' ἡμέας καίῃ τι, ὐδὲ οἱ μέλει τ̃ῦ ἡμετέρυ θάλπε· ἀστέρων δὲ ὐδεμίην ἀπορρύην δεχόμεθα; καὶ ὁμ̀υτοι τ̃ῆ ἀστρολογίη τὰ μ̃ὶ φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, ὐδὲ ἀλλάξαι τι τ̃ῶν ἀπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τ̀υς [e] χρεομένυς τά δὲ ὠφελέει, τὰ μ̃ὶ ἐσθλὰ εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀποπροθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· ὐ γὰ̀ σφισι [g] ἀγνοέυσι ἐπέρχε), ἀλλ' ἐν μελέτη καὶ προσδοκίη ῥηίδια καὶ πρηέα [h] ἠγεῖται. τά δὲ ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

[c] Ἀπορρύη] Ἀπορρύης Fl. [d] Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne Fl. & Ald. quidem excepta. [e] Χρεομένυς] Sic W. Χρεωμένους Edd. [f] Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. [g] Ἀγνοέυσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. [h] Ἠγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B2. P. & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ὲ κοῦφ· χόρτος. V.

15. † Εὐμαρέως] Ῥαδίως. V.

† Εὐμαρέως] Εὐμαρέως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέυσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται. ὐ γὰ̀ σφισι ἐπέρχε). De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοέυσι adscripsit σφενοέυσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus supervenium, sed* &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. ὐ γ̀ρ σ. ἀγν. ἰ.] Sic recte M. Fl. S. & A. Reliquae Edd. ἀγνοέυσι prave post τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἠγεῖται] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἠγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογεῦτι legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μολογεῦσι. Item γνεῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ἴσται non εῖται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀναιρεῦντας. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλῶ, ubi & βαλέω potuisses conjicere. *J. F. B.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

DEMONACTIS VITA.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἐρεπτοῦ ὑπόφυσιν, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ φῶλον εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώναχλα τὸν φιλόσοφον, ὃς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώναχλι, καὶ ὀπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀπίπου

1 DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patronſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Scrione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic *οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et *κατὰ τὰ αὐτὰ*, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυῆ] Recte, & magis Atticum quam *ὑπερφυῆ*. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra *ὑφυᾶ*. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Καὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ὀπίπου — ἐστὶ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἐκλέλοιπε non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & ſilveſtris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum cauſſa, ut & ille in memoria verſetur, quantum fieri opera mea poteſt, praeſtantiſſimorum hominum, & juvenum generoſiſſimi, qui ad philoſophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae ſe ipſos componant, ſed etiam e noſtro ſaeculo illum ſibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philoſophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obſcurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero ſuperior hiſce

ἡ γεύνη, ᾗ τροφαὶ ὄρειοι, ᾗ ἔργα οὐκ ἀπωθῆ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ λῃσὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβαλα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἡμῶν μνήμης εἴη τοῖς δεῖσοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ δεχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτὸς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡμετέρῳ βίῳ κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ἐκ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. ἐκ μὲν ἄλλα καὶ πάντων τούτων ὑπερ-

a Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero cenſendus. Sed valde mihi ſuſpecta eſt hoc in loco illa ἐπίπεσος ὑπὸ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare poſſit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & feſſo, horridaeque ac aſperae vitae aſſuefacto, potuit eſſe moleſtus? Poſſet minima mutatione legi ἐπίπεκος, ut Soſtratus intelligatur decubuiſſe in velleribus; poſſet quoque ἐκίπεδος id enim videtur Noſter velle, eum humi cubuiſſe; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum ſit, ὑ ἐπὶ πόας ὑπὸ *cubile in gramine.* Plane enim ita Noſter locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. ὑπὸ δὲ ἐκαίθρῳ ἐπὶ τ πόας. Et ſic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura exiſtimanda eſt. In eo enim libro ad hiſtoriam illius aetatis illuſtrandam multa fuiſſe, nullum dubium eſt. *M. du S.*

Ibid. Μύριοι] VIII. pedes teſte *Philoſtrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθρῳ] Vid. *Plut.* 483. f. Noſter *Mor.* c. 7. ἐκαίθρῳ ſcribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπεσος] Vide *Jenſium.* De diaeta agreſti *Philoſtrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adſcripſerat *Geſn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτος] Ut de Demonacte loquatur, aequum eſſe ait, primo ut is ſua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere ſic *Livius*, rerum Romanarum texturus hiſtoriam, in Praefatione, *Juvabit rerum geſtarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipſum conſuluiſſe.* *J. J.*

22. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philoſophiam reſpicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philoſophiae operam dare*, non eſt Graeca locutio: ſed ſcribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo poſt πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ἐκ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν & κτῆσιν. ἐκ μὲν ἄλλα & πάντων τούτων ὑπερῴων γενόμενος, ᾗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσαι] Vertenda ſunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obſcuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Deſpectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis ſe rebus dignum judicaſſet, ad philoſophiam animum appulit.* ὑπερῴων γενέσθαι non eſt *excelſiorem fieri*, ut interpretes tranſtulerunt, ſed *deſpicere, contemnere.* Laërtius: ᾗ τ τῶν καλλῶν δόξης ὑπερῴων γένεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Ageſilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τοσούτων βουλεσθαι ὑπέρω εἶναι, ᾗ τὴν ἀνδραποδωδεστάτην τ ἀντιτεταγμένων πόλιν παντὶ κράτει ἑλεῖν. *Malo me vincere contentu talium rerum, quam praepotentem hoſtium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus ſtatim ὑπερῴδη τ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ὑ ᾗ ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jenſ.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ ſimpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Nub. verſ. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ ᾗ περὶ τ Διόνυσον ἐστι τις ἑορτή. &c. pro, *ſed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γὲ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, προκληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένου, ὑπερεῖδε μὲν τὰ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ προδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τοὺς πλείστων

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H.* B2. *Fr. P.* Ἀνίπτοις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦλθεν] Edd. priores ἦξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπαιδεύτοις. *V.*

31. Ὑπεράνω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonacti; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Παρ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῷ ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἱππ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὰ δὲ γλαφυρὸς σοφιστὴς ἴσχυε, καὶ σοφὸς, καὶ ἑτοῖμος. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὲ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H.* B2. *Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. fecerintque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦλθεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δημων. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Παρ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἀκρω

exercebaturque dicendo : tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, ſe non amplius ſibi ſufficere, de vita ſponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de ſe ſermone.

5. Philoſophiae autem non unam aliquam ſpeciem ſibi reſecuit, ſed multis in unum commiſtis, non ſatis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam ſe applicuiſſe, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopenſem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipſum, & oculos in ipſo defigerent vulgo homines, ſed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verſabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατ' τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁ-
55 ψάμενος, ἤπτατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου,
60 πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, καὶ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαι-
65 ρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὡκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τῆς [e] Σινωπέως ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ θαυμαζομένων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόν-
70 των, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πολίτης ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κατοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Τὰυτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέως] Σινωπεύς male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic ſupra, *Quom. Hiſt.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elſner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γινώσκω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J. F. R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod fruſtra alibi ſuſpectum fuit commentatoribus, vidimus ſupra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hiſt.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos teſtabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani teſtimonio non omiſſo, adducit. *J. F. R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum ſit εἰς ταὐτὸ, ſic certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Geſn.* conjecit, id *Solanus* quoque ſic emendaverat: & quia neceſſaria eſt emendatio, vel ſine Codd. auctoritate ita edidi. *J. F. R.*

67. Οὐ θεραπεύων τὰ] Dicit Demonactem imitatum eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλεποῖτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibuscum verſabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* θεραπεύειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν, *non eſt adulterare quae ad victum pertinent*, ſed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Joſephus v. ἀρχαιολογίας, παρίσασιν οἵ' ἦθη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παριχάραστε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domeſticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit: *Tranſcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synefius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J. G. G.*

Καὶ τὼ μὲ τῦ Σωκράτυς εἰρωνείαν ὐ προσιέμδυ, χάριτ δὲ Ἀτικῆς μετὰς ἀποφαίνων τὰς συνυσίας· ὡς τὺς προσωμι-
λήσανλας ἀπιέναι, μήτε καλαφρονήσανλας ὡς ἀγεννῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τ ὀπτιμήσεων ἀποφεύγανλας, παντοίως δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομδύυς, ϗ κοσμιωτέρυς πολὺ, ϗ φαιδροτέρυς, ϗ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutati, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

Οὐδεπώπολε γὰν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμδυ, ἢ ἀγαναχτῶς, ὐδ' ὡ ὀπτιμᾶν τῶ δέοι, ἀλλὰ τ μὲ ἁμαρτημάτων καθήπλετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνυσι συνεγίνωσκε, ϗ τὸ παράδειγμα παρὰ τ ἰατρῶν ἠξίυ λαμδάνειν, τὰ μὲ νοσήμαλα ἰωμδύων, ὀργῆ δὲ πρὸς τὺς νοσῦντας ὐ χρωμδύων. ἡγεῖτο γὰ ἀνθρώπυ μὲ εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέυ, τὰ πταιόμενα ἐπανορθῦν.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

Τοιύτω δὴ βίω χρώμδυ, εἰς ἑαυτὸν μὲ ὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, ϗ τὺς μὲ εὐτυχεῖν δοκῦντας αὐτῶ ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομδύυς· τὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομδύυς, ἢ φυγὴν δυχεραίνονλας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμδύυς, σὺν γέλωι παρεμυθεῖτο, ὐχ ὁρῶντας ὅτι μὴ μικρὸν αὐτοῖς παύσι μὲ τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

8. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτυς εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντάσιν] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. *M. du S.*

82. Οὐδιτόπολε] Id plus eſſe, quam οὐδίπολε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑτέροις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμδυ, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τ τ θεραπείας ἐλπίδα λαμβάνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, *συνὼν ἑτέροις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμδυ.* Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſulſius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen ſalv meer aen te ſmeren was.** *J.J.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἑτέροις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμδυ, ὁπόσοι ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑτέροις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμδυ, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic

Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καίτοι καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτοῦ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτοῦ, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ δῆμος, τε σύμπας, καὶ οἱ ἐν τέλει σοφοὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισος ὑπ' μεῖον τοῦ καὶ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὑπὸ τε τῆς

[a] Καλαλήψ.] Καλαλώψ. male *P.* [b] Ἔμελε] Ἔμελλε *Fl.* male. *Cett.* recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶς male *F.* sola.

Lucian. ἴχαιρε συνὼν ἰνίοις, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτῳ. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἴχαιρε, &c.] Distinctionem a *L. Bos* propositam sum secutus, pristinam abolendo. *F.F.R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopœo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* *F.G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *F.F.R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad *Nigr.* c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. *F.F.R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. *Amm.* c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μεῖον τοῦ τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μεῖον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. *F.M.G.*

29. Τοῦ τοῖς] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. *M. du S.*

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ καταγορεύοντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη ποτὲ, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίοις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τελεσθέντες ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένους τιμὰν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ πρὸς αὐτοὺς λόγου, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καθαθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιεργήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque macta-te; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἕνα παθεῖν τοῦτον εὐτόχως 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a. Μέλιτοι] Μίλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* c Ἢ] Deeſt haec particula in *El.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed eum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίοις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minut. Fœl.* Octavio. *J. B.*

61. Ἀπὸ Φαενωρίου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαενωρίου] Φαενωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jenſius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τὸ σὸ αὐταῖς μελῶν] Sic hæc verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne-

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploravisse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῶ λελεγμένων ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, ᾧ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκήκοας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῶ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὑπεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγενὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῶ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τῶ σοφιστῆ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη πάρ' [f] αὐτῶ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τῶ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῆ ψώρᾳ ἀξιοῖς κρίνεσθαι τὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς ψώρα οὐκ ἔχων.

Τῶ δὲ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστῆ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῶ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ὁ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῆ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν [11] Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ [5] τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῆ,

d Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιῆτο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. *e* Προσελθὼν] Προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. *f* Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *Bz.* *g* Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τῶ σοφιστῆ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.*

Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Εὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Εὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *Bz.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγνοίως γὰρ τῷ προσώπου ὁ γυμάσιον εἶχεν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certo apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τ̃ ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τινος τ̃ ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεχελῆντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὸ συλλογισμὸν τ̃ λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέχνον, ὅτι πραίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ἐπὶ τῷ τ̃ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τ̃ ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτ̃, ὅτι εὐθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τ̃ κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος [b] τετυπημένος, καὶ ἐδόων ἐπὶ τ̃ ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τ̃ ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τ̃ ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ τις τῶν καὶ χρυσῆν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς ἠξίου τ̃ ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τ̃ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὀλκὴν

lebo : ſurgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & ſophiſticam interrogationem proponente, ejusque ſyllogiſmi ſolutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo luſum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monſtrabo!* cum riſu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam deriſus ab illo, quod in florida veſte, Olympionices licet, viſus eſſet, caput illius lapide percuſſiſſet, & ſanguis effluereet: praeſentes quidem indignari, quaſi unusquisque ipſorum pulſatus eſſet, clamareque, ad Proconſulem eundum eſſe: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconſulem; ſed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro propoſita poſtulabat, ut qui perdidiſſet, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *F.* male. b Τετυπημένος] Et ſic *F.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τ̃ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ † περαίνειν ἐπὶ τὸ τ̃ συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ‡ ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic reſtituit idem ex C. quum περαῖον eſſet in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa poſteriora verba deerant in Editis, ſupplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctiſſimus *Flor. Chriſtian.* ad εἰρη. Ariſtoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arceſ. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Neſcio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν eſt dialecticum, ſignificatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonſtrare ex ſumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir. Math.* 8, 436. Inde eſt ἀπείρανος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνουσ etiam obſcoenum eſt, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et ſane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Εὐθῆτα — ἀνθεινὴν] Innuit hiſce Lucianus, ſolis Ludorum victoribus id conceſſum. Vid. quae ſupra ad Nigr. c. 8. a me ſunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma, & imagine; eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius annulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῦ, ϗ λίθον, ϗ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ἔν τις μειρακίσκ῾ ὡραῖ῾, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ ὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ϗ τ ἑαυτῦ δακτύλιον φύλαττε, τῦτον γ᾽ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τ c Ῥωμαίων βυλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ d ὡραῖον, e θηλυδρίαν δὲ ϗ ξυγκεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑτοσί· ϗ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ϗ σῦ ἄξι῾, ϗ τῇ μητρὶ ὅμοι῾.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτ δέρματι φιλοσοφῦντα, οὐκ f Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ᾽ g Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίυ.

Ἐρωτήσαντ῾ δέ τιν῾ τίς αὐτῷ ὅρ῾ εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τ ἐλεύθερον· ἐκείνυ δὲ φήσαντ῾, πολλὺς ἐλευθέρυς εἶναι, Ἀλλ᾽ ἐκεῖνον νομίζω, τ μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῦτό τις δύναιτο; ἅπανλες γ᾽ ὡς τὸ πολὺ τύτοις δεδυλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καλανοήσεις τὰ τ ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὅτε ἐλπίδ῾,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραῖων male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηληδρ. male *B2.* f Ὀνώραῖον] Ὀνώκραῖον *B2.* ſola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ ἀφιεδῶνα ἀπίσκωψε· ϗ γὰ δακτύλι῾ λέγει ὁ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit οὐχ Ὁνωράτον, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam Ed. *P.* excogitavit. Certe ſic jocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ᾽ Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτ῾ ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ@, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάν-
των ἢ τ ἀηδῶν, ἢ τ ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ὀπτιμῶντ@
αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, ἢ τοῖς ἀν-
θρώποις προσέπαιζε, ἢ λέγοντ@, Δη-
μώναξ ὁ κυνᾶς, ἀπεκρίναλο· Περεγρῖνε,
οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν ἢ Φυσικόν τινα περὶ τ ἀντιπό-
δων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὀπὶ
φρέαρ ἀγαγὼν, ἢ δείξας [a] αὐτῷ τ ἐν τῷ
ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντί-
ποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ ἢ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντ@, ἢ
ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅ-
παντας ἀναπείθειν, ἢ παρέχειν αὐτῷ ὁπό-
σα βούλοιτ, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, ἢ γ'
αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, ἢ εἰ βούλει, ἔπου
πρὸς τ ἀγοράνομον, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς
ἐπῳδῆς, ἢ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐ-
τὸν δοῦναί μοι τ ἄρτον· αἰνιττόμεν@ τὸ νό-
μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τ Πο-
λυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἡνίου
ὄχημα ζεύγνυσθ αὐτῷ, ἢ ἵππους [c] παρ-
ίστασθ ὡς ἀναβησομένῳ, ἢ δεῖπνον ὡσ-

las neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) respondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais esse Antipodas?*

23. Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae sum: &, si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & panxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis esset.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* *b* Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* *c* Παρίσταῖ] Παρίσταῖ male *J.* sola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante sic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν ἢ Φυσ. τ. π. τ ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus.* *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum sententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riserunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, risum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. postquam excitasset (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluisse legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipsum contextum non mutaverit; sed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρώδης] *Atticus.* Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pausan.* & alii meminere, & *Philostrat.* in Sophist. *G. C.*

Ἡρώδης] Notissimus hic ex *Philostrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomastici auctor annos vixerat LVIII. teste *Philostrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Crispinam ducenti scripsisse tradatur a *Suida*, post an. Chr. 178. mortuum oportet statuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philostratus* ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit eum suggestu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Verissimum igitur est, quod a Doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut servum, aut libertum He-

nam parari; accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, arque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

σκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ὀπτιλίην. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τοῦ πάθους αὐτῷ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύναται αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ὀπτολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ὡς γοῦν εἰχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνον ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγου τινὰ, καὶ ὑπαττικῶς ἀποκριθέντι, Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξό-

[d] Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνατίθει σφῶν θηράτων, καὶ τιθηνητῶν, καὶ θηρατόρων. τὰς μὲ ἐν δημοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγρῶς, τὰς δὲ πρὸς παγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατείαις, ἐν ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀρεᾶς τῶ ἀφανίζοντος, ἢ κυήσαντος. *M. du S.*

Ibid. Συνωνυμ αὐτῷ] An Πολυδεύκει; *F. G.*

64. Δεῖπνον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰσιᾶν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Fac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὀψαρτυσίαν esse *parare quid in prandium.* *F. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐπίνθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τριῶς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται καὶ ἐντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

Κεθήγου δὲ τῦ ὑπάτου, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

pro filio, Utique, inquit, *surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam vranes audire.*

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse; Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

[a] Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. [b] Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & B2. Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισθ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic B2. recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάπεμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *cum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συμπορεύεσθαι] Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. *Infra* pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῆ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσίρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonauta.* Nam Apollonium & ejus discipulos irrisimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος, .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Crefollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαυνόμενον, ἤδη δὲ ἀπήει μετάπεμπτος, ὡς ὅτι παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.*

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μὲν τοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον μὴ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, μὴ γὰρ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ψυχῆς, Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τοῦ προῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τελετὰς αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

e Ῥηγίλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *equiculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲ ὅδε ἑκάστων χρημάτων, ὁδὶ γίνεται, ὅ, τι μὴ ἐκ προόδου ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ ἐκ διακριθέντα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν ἐκ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλαον] Recte vidit *Marcilius* in his verbis ἐὰν ἦναι τοῦ αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον ἐκ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 90. Duas filias amiſit ex IV. liberis (Inſcr.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν.] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Maxp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V.c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπισκ. c. 22. *M.du S.*

26. Προῤῥήσεως] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ ἀφὶ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναδραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; [a] κἀτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδαπανηθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δὲ εἰπόντι, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀπὶ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὴ γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ὡπιπεπλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Προσβύτῃ δέ τινος Ῥωμαίῳ εὐσωματοῦντος, καὶ τὸ ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὑποδειξαμένῳ, καὶ ἐρομένῳ, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπορίας τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐτόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ὑπὸ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum*

a Κἀτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κἄτα *J.* & *P.* sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *B2.* Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀφ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.*

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἢν δὲ ἐν τῷ σώματι γυμνασικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαροῦς ἐπιδίδωσι, ἐκείνοις δὲ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν πορισθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἀλλοθίροις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δί ποτε ἰδὼν] Scribendum ἰδών· quod sequiores depravarunt, cum primæ editiones recte habeant. *J. J.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην] Vid. supra Ὀργ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem fœtus est, cap. Π. ὑψηλοβίας, p. 7 B. quum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

58. Σεῖσον — τὸν σποδὸν] In Edit. Blancard. *Th. Magistri* τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοσατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persæpe; ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6: *Esai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόσατον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ δ' ἐβασίλευε πόφιος, ὡς ὄνητὸς ἄπαυστος·
Ἂν μακρὸν πτύῃς, φλεγμοντίῳ (γρ. κραντεῖς) κραιπᾷ πεσοῦσῃ.
Ἂν εὐῖπιστῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον ἔχον.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ἴσιδι.

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνὸς γένοιντο; Σκόπησον, ἔφη, τὴν σποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

Ἰδών δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ὑπὲρ τὸ πλάτος τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὠς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιήσειας ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ὑπογελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, ἐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴδιόν * ὄντως εἶπεν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο ἐ ἄδηλον, ποῖα τινι ἐπιγράψαιτο αὐτὸν † φρατρία., ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῶν Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Ὀυϊττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ὃ γὰρ § καὶ πᾶσαις ἐπολλογραφήθη εἰς ἅπαντας εἰπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἄρα ὄντως ἐχρῆν ἐπεῖνο τῇ Ῥωμαίων ἐπιγράψαιτο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῦ ἀορίστου ἀφελαμβάνηται καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ μα. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐκ τούτου παριδηλοῦτο, ὃ ἐ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθηλο διορθούμενος, ἅμα δὲ ἐ σκάπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Οὗτος] In V. erat ἕ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ὄντως stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρίᾳ] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φατρία & φατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *M. du S.* (an ποία —— φατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea sollius auctoritate haec edere suscepissem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὲ enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιήσειας ἔμελλον] Non inepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτῳ] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Diplad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. K.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῷ αὐτοῦ οἰκέτῃ μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedæmonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, ὦ οὗτος εἰ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὦ πρὸς ἀλή-

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινα] Ἐμάσιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀπεσκώπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. δρυπεπεσθῶσι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτο Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον φίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λακωνισμοὺς Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, ὦ οὗτος εἰ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrilii, quasi Ἀκρισίῳ ἄνευ κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίσωνα μὲν ἐς πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Melius τρίσωνα μὲν ἐς πύραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίσωνα μὲν ἐς πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τοῦ βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irritus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenensis celeberrimus, forte

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Crateris & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

Θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφῶσιν. ἕνα γὰρ ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον ἰσχναγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

5 Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

10 Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν τιτθευμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνὸ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄραδδον ἀλλαχοῦ· ὡς ὑπερογκότους διώκων. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄραδδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάδδον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰώμεθα τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. *V.*

‡ Οὕτως λέγων] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, οὗτος eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari οὕτως λέγων exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monemi potui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ[ῆ]ς βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀνὸ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον ἰσχναγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπτιον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi veteor, ut figura antiqua antiquum ὕπτιον cum ſuo ὄλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπτιον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c: Ut μοχλὸς vectis, κόρηθρον ſcopae, ſic ὕπτιον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐμφυσίας S. 119. κοσμούμενον ὕπτιον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπτιον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut ſit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπτιον, ὑπέρογκα ἰσχναγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπτιον, ἰσχναγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κινδυνεύομεν προσχρᾶν τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλισμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιοῦσι, καὶ συμπλοκῶν, οὐ αἷς ἐθέλουσι χρῆ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἐς τέχνης εἰς τὸ ἄκοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐς σφυρὰ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν ἐν ἀναλλεῖ· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττευμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

ὅλον· Κυνικῇ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καθηγορήσαντος αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν μαλακίαν μεταβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ καλασπαθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐτυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακιαθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξειε; [a] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non iracundatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένου δέ τινος εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τὴν Ποικίλην ἀνδριάντα ἰδὼν πλὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥυφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

[a] Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* [b] Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸν αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ἐκεῖνός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸν αὐτὸν δὲ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρίσμασι. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] Μαδᾷν C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναίοις ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελάσας πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἐθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν καὶ Ῥυφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβο-

multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

ὀλίγου τὰς Περιπάτους ἐνδιαλιβούσα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλῆς Περιπατητικῆς.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ὀπτιμῷ ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανοῦργον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν δὲ Ἀριστοτέλη ἀπὸ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου τοῦ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσησθε, ἢ μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὑμῶν πρᾶγμα θεάσασθαι; *V.*

βοντα, ὡδὶ ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ θεατρικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffianum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes. ἐνδιατρίβειν τοῖς περιπάτοις*, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ δὴ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui cum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kustero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. Ψηφίσησθε] Ψηφίσασθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Vide quae supra ad *Tim.* c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναθείκασιν.

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς [a] τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲ γὰρ δεόμενοι νόμων, οἱ δὲ οὐδὲν νόμων βελτίους γίγνονται.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς κυνικόν τινα δημηγόρον.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοῖεν τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβομαι, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀριστιππον.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maximè ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego verò Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγα δέοντα τοῦ ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

[a] Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δέοντα τοῦ ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius diſſerentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quali Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνεια enim θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τοῦ κηρ. ᾠδὴν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De

vo-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat,
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἐξοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ πόλει Ἀθηναίοις γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς, ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη συμμεμιγμένους, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑποκρίνειν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὰ,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τὸν βίον φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλί

[b] Ὑποκρίνειν] Ὑποκωφεῖν *Fl.*

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — ᾠδὰ] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδὴς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲν ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἴσαθι κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισιν	Τέλος ὀλβίσης
Μηκέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμιδοι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκούσῃς	Θηξάντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γάμης τε μίγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοὰν	Πιντόφρονα νοῦν	Καὶ χρησὰ φίλους

Τίκμαρ βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μειλήσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. F. G. Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προβεβλῆσθαι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De ſepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me ſepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil abſurdi hoc, ſi mortuus etiam animalibus quibusdam utilis ſim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ πολὺν ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ὅτι μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν Φιλοσόφων. Οὗτοι μέντοι καὶ ᾠδύροντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκ ἰδίου ἐκ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui eum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τῆ ὑμαρίᾳ εἴνατι Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſteneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἰπίχω tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripſi perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιάς, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδιάς, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμητος] Larva ſit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστίδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413. V. *Angel Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστίδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστίδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Ruſtium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores *juro*, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΡωϊκῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρακας ἡμᾶς τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρότατα ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκῆς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. πονοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με ὑπὸ τῶν ὄρθρου ἡ τῶν ἀκολάστων σου 10 [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καλεύφρανεν. ὥς' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑποκηλούμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in *Fl.* & *J.* Λυκίνου & Θεομνήστου *B1.* [b] Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & P. Παιδιάς *J.* [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *J.* [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Καταύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Καταυφράνειν *J.* Κατάφραγκεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον *J. Pell.* [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακοῖς male *J.* [h] Εὑρέθη] Εὑρίθης marg. *Alw.*

6. * Ἀσθεν.] Ante ad verbum *ἐρωτικῆς* minus apte relatum legebatur hoc Scholion. † Ἀποσίγων] Ἀποσίγων olim editum. Correxit *M. du S.* ‡ Ἐπισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam *ἐπικόδου* abſurde editum ante. § Ὥσπερί] Ὡς περὶ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.* ¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σώζονται enim vulgo male. ** Ἐπισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato *ἐπιόντος*.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia.* Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald. 1. Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρίθης vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ φίλτατά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' ἠρανῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλον αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. πεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντιπαιδίας ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ἀμφίδοξοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ φίλτατά μοι] Εἰ μὴ *Marc.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γυβολογεῖν, ἢ ἢ περὶ ὑμολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorst.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καλαπύσσομαι. *V.*

17. Εἰ φίλτατά μοι] Interpositio (εἰ φίλτατά μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ φίλτατὰ λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

Εἰ φίλτατά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili versione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si abeunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ φίλτατὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ὧν τις αὐτῶν ἀφίλη τοῦτο, ἄτιχοι αὐτίκα ἐσ ἀργοὶ ἐσ φίλτατοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἡδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λάθοιμι ἐσ φίλτατος εἶος. *J.G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæsar. *J.B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J.F.R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J.B.*

31. Ἀντιπαιδὸς ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὤν. *modo pueritiam egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πόθος, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* *J.F.R.*

35. Κάρηνα] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωιχὶς, inquit, λοιπὸν ἐπέρχεταί μοι, τὶς ὁ τοῦ Ἀφροδίτης ὁ χόλος, εἰ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ Ἡλίου ἦσα καὶ μητρὸς Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

τὰς προτέρας, ἄρχου δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα δ᾽ ἁλιμυθὴς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ᾽ Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυ᾽ οὖς, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ᾽ οὐδενὶ κόρῳ παύε᾽. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ὅτ᾽ Ἀφροδίτης ὁ χόλος· ὁ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι δ᾽ θεῶν ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Desine fictam hanc, & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο δ᾽ ἁπλάστου καὶ δυσχερῶς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μὴ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόση-

e Τοὺς προτέρους] Sic Edd. Τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *AiW.* Τὸ κάλλος forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, θυγατέρα Ἡλίου ἔστιν οὖν μηνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἐρασθῆ. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπὶ δὲ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἴτε δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκτείνους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάῃ δὲ ἐκ θεοῦ εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρασκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. F.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* *ORTW.*

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, τινὶ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινῶν τὸ καλὸν. Uti *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Προμηθ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλλα

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ὑχὶ [a] τοῦτον τ' πολὺν ἐχχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, χὴ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαίστραι μέλουσί σοι, χὴ Φαιδρὰ μὲ ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τ' [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀκριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τ' γε μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων [e] χὴ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, χὴ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειρᾶσας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι χὴ τὸ μέλλον. ἔναγχος γὰρ διηγουμένου σου τ' πολὺν, ὡς [i] χὴ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐρχηθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέρως [l] ἀνυγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; fruëris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὲν] Μὲν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴση δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάτας. V.

* Πλάτας] Πλατήσας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαίστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαίστραι μέλουσί σοι, χὴ Φαιδρὰ μὲ ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu.* Sed Vir Illustrissimus, Ex. *Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, *Aristanet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Pædiæ. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφήν. Vide tamen *Eurip.* Phoenissæ. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tutum est. Casaub.* ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης] *Athen.* XII. 526. A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Διακριδὸν] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu πα„ σα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia „ ναυτιλίῃ τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ *Salm.* διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem* „ *compositæ comæ.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non scorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Eleganter compositæ comæ*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m ἡ φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβε θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆ τῆ χήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς ἡ Ἀφροδίτης περιπλεῖ λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, 75 τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ φυλάξῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, p ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆ 80 ἡ q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῆς r παρατεθεῖσαι χόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὴν συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, 85 ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἧς] Ἦν male O. ἧς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἔτησ. J. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & rectc. Παρατιθῶσα marg. A1.

ctè Spanh. ait ἀριστεῖον ſignificare eximie. Sic enim & Homer. Il. M. 103. Οἱ δὲ οἱ ἔσαν ἀριστῆες Δαναῶν ἔσαν ἄριστοι — eximie fortiſſimi ceterorum. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio diſtincti, vel diſcriminis, non excluditur, veluti enim τῶν ἄλλων — ἀριστεύων eadem ratione ſignif. eximium, quia differt ab aliis, ita ἀριστεῖον eximie, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. Ovid. Art. III. 137. & not. Cl. Burmanni ad Art. II. 303. Nam etſi diſcrimen purum vel capitis puri ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἰσχναίνῃ additur; adeoque parum intererit, vertasne elegantèr, eximie, an diſcriminatim; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. J. F. R.

Ibid. Ἠσχναίνης κόμης] Conf. ſupra de Salt. c. 27. J. F. R.

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet Suidas inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογον ὁ βιβλίους ἑ. quo reſpicit hic Noſter. M. du S.

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. Daniel Heinſius & Joannes Meurſius ad Heſiod. Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum Heſiod. ſic in Lapith. Ἢ εἰ μὴ ποτ' ἄρ ἦγε. J. B.

68. Τῶν ὁμωμάτων αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. Ariſtan. Epiſt. 1. J. B.

69. Ταχιρῶς ἀνυγραίνοντα] Alciphr. I. Ep. 28. ταχιρὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. J. F. R.

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφθ. c. 1. & 2. M. du S.

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: Callimach. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ θεὸς ἡνίδε ἰκνεῖτο
Τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνάντιλο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνᾳ immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philoſtr. Virg. L. 2. Lactant. L. I. c. 21. G. C.

Βουφάγος] Philoſtrat. tabul. Theodam. J. B.

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I. 24. unde & παμφάγος Orpheo in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282. f. vid. Apollod. p. 53. B. 60. AB. M. du S.

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. Athen. lib. 1. J. B.

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ τοίνυν ἀκκισμὸν, ὦ φιλότης, ἧν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ θεὸς περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra caussam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' οὐ πάλαι ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτων [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄυπνος ὤν, διττὸς ἅρπυια μισθὸς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπὲρ φυὰς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus; nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσοῤῥοπτ. O. Vulgatam expressit M. Bz. J. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male J. Fl. d Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Ἐπὶ οὐ παλαιὸν marg. AlW. e Ὅτου] Ὅτι M. f Συντόνως] Συνὼν O. W. Fl. J. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένου J. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. du S.

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τῆς ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστί γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ☾ μικρὸν ὀλίγου. V.

2. Ἔναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην † ἔναυλον ἔχουσιν. V.

5. Ἅρπυια] Δαιμονία, ‡ ὄρνις. V.

* Ἐκ τῆς ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J. F. R.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. J. F. R.

‡ Ὄρνις] Aberat ab Ed. Gel.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. J. F. R.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J. G.

Ἐξ ὑπογυίου τὴν ἐπιχ.] *Th. Marc.* quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter eſſem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non poſſum, quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia, velut ſigillo quodam, impreſſa ſunt auribus, quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis *tuae* occaſione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc diſcedens e regione tibi conſidebo

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium ſinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraſſem, & Jove hoſpi-

Θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν ἐν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ἐπερυφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν [i] ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ σοδῶν [k] ἀπεθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, ἀκριβῶς [l] τὰ ἀκριβῆς ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαλίκρου καθεδοῦμαί σου

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελῳδίᾳ [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτῶν σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆται [s] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικοῦν. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ὁπόσους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεων

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A*1. k Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl. l* Τὰ] Deeſt in M. & O. m ΘΕΟΜΝ.] Deſunt ſequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς Edd. priores. o Περαίνειν] Πέφανε *J. Pell.* p Πλεῖν] Abeſt a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat poſt hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Διμρότων male *S.* s Λιβυρνοὶ] Λίβυνοὶ male W. poſt Λιβυρνοὶ.

27. Δικρότων] Δίκροα, δίπρη, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ & Ἡμίολα καλοῦσιδιάσιλοι. Τινὲς δὲ & ἐκ πρύμνης & ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδάλιόις ᾗ ἰχνίλοι· ὅτως αὐτοί τε μὴ μάλιστα φέρωνται & ἐπιπλέωσι & ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τοῦ πρόσπλου & ἀπόπλου αὐτῶν σφάλλωσι. *V.* In altero Voſſiano haec tantum legas: Διμρότων] Δίκροτος ἡ δύο ἱστία ἔχουσα.

5 Ἰσχνίλοι] Legendum videtur ἴσχοιλοι, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἴσχυντο, quod vertit *inſtructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*

Ἰσχνίλοι] Cur *Suidas* emendandus ſit, nullus video, ἴσχνιλοι enim recte ſe habet, & recte veritus, *inſtructae erant*, quo ſenſu id verbum bis quoque in ipſo Luciano habuimus ſupra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex *Suida* emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum ſunt deſcripta; maxime cum ἴσχνιλοι quoque in C. reperiri teſtetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadverſionem ſic abire ſit paſſus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non ſua culpa factum eſſe patet; quid ſibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim ſine accentu ſcriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum eſt. Sed videtur ὑπογύου correxiſſe, pro ὑπογύου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Verſt.* ὅ λίαν ὃν παλαιοῦ. In M. nihil ſubſidii. *M. du S.*

1. Σοντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συνιῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu eſt συντόνως, v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μὲ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διμρότων] Vox διμρότων nihili eſt; ſi enim eſſet ab δίμρης, foret δίμρων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διμρότων. Nempe δίμρες vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἵλεω συνεφάψαντο τῆς ἀποδημίας [a] στρατείας ὑπικαλεσάμενοι, ἀπ' ἄγκυρας [b] ὁρικῷ ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενοι (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναρρῶς διεζεύγνυντο) τὴν πρύμνης γῆν ὑπιδὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τῷ κυβερνήτῃ. ἠ ῥοθίῳ τῷ τῆς ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ἠ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων [d] ἀπάραντες χαρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσετείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας χυθεισῶν τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμα [f] πιμπλαμένῳ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διιπτάμεθα, βαρὺ τῷ κύματι ὑποδρυχομένῳ περὶ τὴν σχίζουσαν [g] αὐτὸ πρῷραν.

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret; mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertia in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μέλλοντι πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνήχθη, χαμερὸς ὑπάνω μηκύνειν. ὡς δὲ τὸν Κι-

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A1.* Στρατιᾶς Edd. priores & M. b Ὁρικῷ] Ὁρικῶ *J. Pell.* c Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐπείμαινον A. L. P. W. d Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀπαρῆ Edd. Vide notas. e Προσετειλ.] Προετειλ. Edd. priores. f Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. g Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A1. Ven.* 2. & *B2.* Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. h Παιδιᾶς] Παιδιάς W. male.

42. Ἀπαρῆ] Ἀπαρὲς, βραχὺ, ὀξὺ. ὃ οὐκ οἶδα τι * κεῖραι. ἀπαρῶν, ἐπίρρημα, τὸ βραχυᾶ ἄρας, τὸ ἀτόμως. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non potest secari*, nisi forte scripserit Scholiastes, χρῆσι λαμβάνεσθαι. *J.C.*

Κεῖραι] Legendum κεῦραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄγκυρας] Athenas intelligere, cum ἄγκυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐπείμαινον. *J.B.*

41. Μεσοκοίλων] Hic deest τὸ ἀπάραντες participium, aut quid simile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀπαρῆ. In M. ἀπαρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀπάρντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J.F.R.*

Ibid. Προσετείλαμεν] Malim προσετάμεν. *F.G.*

Προσετείλαμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προσετείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujeti* emendationem videre contigit. *J.F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kusterus*. Cod. L. *V2.* & *B2.* In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχιῶς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχιῶς — ἅρους] Nempe respicit ad foedus illud Athenienfium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ὑπὸ φασηλίδος ἐ Κυ-

νου

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium ſinum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae; donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λιάς τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆς Παμφυλίης κόλπου, Χελιδονέας ὑποθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς ϛ' ϖαλαιὰς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν ϖόλεων ἐπεξιόντες, μύθοις τὰ ϖολλὰ [i] χαίροντες· ὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι ϛ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μελαξὺ ϖλῆς ἀναπαῦσαι ϖρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, σχολὴν ἐβάδιζον, ὑποφυοῦς ἀπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ ϖόλις Ἡλίου, ϖρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ ϖοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὺς μύθους [m] ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] ϖροσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου ϖα-

[i] Χαίροντες] Εἰπάζοντες marg. *A1*. [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *F.* male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος *W.* [m] Ἀν—ους] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *F.* male. [n] Προσερρύησαν] Προπροσερρ. male *B.* [o] Διαφόρου] *Solan.* ita reſtit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀφίκετο. καὶ ἄπας πολὺς ὁ λόγος. *M.*

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. ſupra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

71. Ἀνανεούμενος] Ἀναπεύσας, ἀναπαυσάμενος, ‡ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔντονον ἐλθών. *V.*

‡ Ἀναμνησθεὶς] Hoc & ſequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νίαν. Sunt autem *Chelidoneae* inſulae ſubjectae Phaſelidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἴσθον Κυανέαν, ait, ἣν Χελιδονίων μακρᾷ νηῒ ϵ̓ χαλκεμβόλῳ μὴ πλεῖν. Quorſum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob ſerenitatem coeli ſacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Noſtrum Z. Tp. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adſumſiſſem, ſi plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine μ. ſcribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ ϵ̓ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus ſequutus *Bourdelotium*, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui ſupervenere*, idque exemplo editionis *Baſileenſis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ ϵ̓ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique praecipui acceſſerint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de-compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum reſtituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipſo M. legitur, διάφοροι? Aut quem ſenſum hic edit? Nihil ſane ad rem *enarrantium diſcrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam reſtituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγουμένοις· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον.

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

Ἤδη δὲ ἐμοὶ θέας ἄλις ἔχοντι, καὶ ἅμα ἡδύ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον δὴ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τόν τε Κορίνθιον Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομψοῦ ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον [a] ἁπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ δ' ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, εἰ δί ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ ἅμα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· [b] ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ καλήρατο. [c] πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθησε καὶ χαρᾶς πλέα προσέδραμον. εἶθ' [d] ἁποῖα. [e] Φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. χαίρω Φιλονεικοῦντας ὁρῶν σφαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ὅστις ὑμᾶς παρ' [f] ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὶ [g] ἔριν ἐγείρητε

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conſpexiſſent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1*. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθε male *J.* d Ὁποῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοὶ *B2.* f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A1.* Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B2.* Ἐγείρηται *J. Fl. V2. S.*

81. Κομψοῦ] Κομψοῦς, ἀπὸ τῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τῦ κόπτω, κόμψος ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομψοὺς δὲ ὁ ὢν εὐεργείας κόσμος, καὶ κομψοῦ ὑστέρους. *V.*

ce utitur in Ἔρωτ. c. 81. utitur & *Theophraſtus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τῦ ἀφόρου ὑπὲρ τὸ καιρόν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophraſtum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τῦ ἀφόρου, vel ut est in MS. τῆ ἀφόρῳ. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud eccleſiaſticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδὲν ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οι in ου legere liceat ὀλίγου ἀφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξηγητὰς φράσεως ἐγχωρίου appellavit *Aeſchylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *myſtagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4. 59. Mon-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viciſſim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, ſorte decernetur. Placent iſta.

10. Itaque illo die convivator ego, poſtridie Callicratidas, & poſt ipſum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifeſta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formoſis pueris erat inſtructus, & unusquisque prope ſervus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipſum manerent; cum primum vero prima barba denſarentur genae, diſpenſatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus ſaltatricularum & muſicarum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriusque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus

γηται. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐν-
ταῦθα ἢ τέτταρας δέγεσθαι μένειν, ἀμοι-
βαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ δ᾽ ἀφωρισθείς
ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καὶ εἶναι μὲν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγὼ, τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ᾽ αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ τότε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου ἀφυΐας τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ ἀθῳωθήσεσθαι. ἐπειδὰν δὲ ἰήλοις αἱ παρειαὶ πωλωθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσῳγῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς δὲ ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπηλίξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοῦντος ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν δὴ, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ᾽ ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ᾽ ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς ἔρας ἔχειν τι τῆς ζήτησιν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ

χρη-

h Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorſt.* & M. a recent. manu. *i* Ὑπογραφόντος] Haec eſt ſcriptura Cod. P. Et Edd. *Ba. Fr. Va. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* tenent *J. P.* &c. *k* Αὐτοῖς] Αὐτους P. marg. *Al.* & *Ex. Fl.* Vulgatam

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαμαχίαι μάχαι. *V.*

Monſtrator talis eſt Lucano IX. 979. quae loca jam laudata ſunt *Spanhemio* diſſ. I. p. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum eſt. *J. M. G.*

84. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προέστατο] Baſileenſes vertunt: *nam ſe velut ducem atque anteſignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis eſt, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus praerat*. *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοῦ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ibid. Ἐγείρετε] Veteres Edd. ἐγείρεται, prave: mutavit Ba. *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec ſcriptura. Quam autem obtrudit *Vorſtius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοῖς] Pro hac ſcriptura in W. eſt ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφόντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* ſit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. *M. du S.*

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praeſulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis expectat.* *J. M. G.*

37. Ἀναφῆ] Vide, ſi lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἔτη-

χαμρὸς ἦν ἀνάγεσθ, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοεῖτο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέαν, ἣ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῇ θεᾷ λιπαρᾷ γαλήνῃ προπομπούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἂν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. ἐπεὶ δὲ Σωστράτου, τὰ ἄλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπειγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. τ.] Τῇ Ἀ. ἱερῷ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J*. *V*2. *B*2. & *S*. notat *Solan*. Sed & est in *P*. &c. d Συνήθεις] Συνήθως *J*. sola.

25. Ἀνάγεσθ] Ἀνάγεσθ λέγομεν τὸν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V*. 27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. *V*.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπῆγ. *M. du S.*

Ἐπειγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi*, *assumsi comites*. Vulgatum ἐπειγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lips.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προιξελθεῖν κιλιύει. Ita κιλιυθεῖν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τ. Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τούτου τὸ τ. Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τ. Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita sylaba του natus est. *Ac ubi decessemus in Cnidum spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ τ. &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερῷ, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῷ ἱερῷ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τ. εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον propric. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχὴς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis*, *frequentibus* osculis. *A. E. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄχων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [c] τὴ Κνιδίας Ἀφροδίτης [d] τὴν ἐν Θεσπιαῖς [e] ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴ πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. Θᾶττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, ἅτε δὴ τὴ δέσποινα αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ἤδη δ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιξο

[c] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ Κν. W. [d] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμενος. W. [e] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον] Pro his omnibus αὖ Ox. [i] Εἰς] Ἦν marg. A1. [k] Α] Duobus verſibus omiſſis ἃ tantum O. Et paullo poſt ἅ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνοκ. *F.* ſola. [m] Μετείληχεν] Μετείληφε marg. *A1W.* [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφριγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιξο] Ἀνεμέμιξο male *F.*

59. [*] Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμαίζων. ἀνθῶν. *V.*

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφριγῶν al.

35. Τὸ ἑρωτικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſtan.* pag. 229. ſic infra c. 20. *F. B.*

37. Κεραμυλλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμυλλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυχνοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωτράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἑρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἴδιαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *F. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαις — εἰς ἅ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *F. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰ] Πολιὰ θριξ, ἀλλειπτικῶς. *F. G.*
Πολιὰ] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὸς & πολιαὶ intellecto θριξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰς προσήκουσα τὴ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *F. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μ̃ ἄλλως ἄγονα, ῦ̃ τ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τ θεῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. ϖαντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μ̃ Διονύσου, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδύ, σύγκραδον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ὑπὸ [g] ταῖς ἄγαν ϖαλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ μ̃ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ ϖολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W: male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *F.* quae κιττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατηρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *F. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. f Ἦν] Ἦσαν *F. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *F.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *F.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἄκαιρα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τεχνικόν τι ϗ σοφιστόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέρωθεν χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τι. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἥδιον εὐφραίνουσιν] Ἥδιον εὐφραίνωσιν. *Th. M.* *Ibid.* Ἧν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectr. p. 207. —8. *F. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel εἰκῆ ἄλλα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἰκνῶ. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. I. 59. τριτοῦ] εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ϗ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. στοιδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἰλαὰν ϗ τὴν συνῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνίδρυκε (ſive δένδρα ſ. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίη ϗ πῆσις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνοι & ἀσκοὶ. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύχους, κιλεύσας λαπαίξαι τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλήν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοτρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ta-

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ[ται], Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑποφαῖνον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἀθεμιτίας ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπικρύπτειν. τοσοῦτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον ὕλην καρτερὰν τοῖς λίθου φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑπαπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ ἁλοὺς ταύτῃ δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-

k Λεληθότως] Male *Amſt.* Λεληθότος. l Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *M. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότως] *Lydm. V.*

† Παρὰ] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λεληθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Τοῖς ἀγροικοῖς oppoſuit τὸ πολίτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀγροικοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶν μὲν ἀγραύλων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀγροικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσοις. *M. du S.*

Ἀγροικῶν στασίας ἐπιφ.] Τοὺς ἀγροικοὺς & τοὺς πολίτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀγροικῶν] Ἀγυιῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Τρ. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγξάμενος *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, σωτιχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρῷ γαλήνῃ. Quod quin

δυνατὸν ἐκτείνων τ᾽ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ᾽ ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατ᾽ ἦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ᾽ [a] ἀμφίθυρον [b] αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τ᾽ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατ᾽ νῶτα, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι᾽ εὐμαρείας ἦν ὅτι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ᾽ ὄπισθεν εὐμορφίαν ἀθρῆσαι.

Δόξαν οὖν [c] ὅλην τ᾽ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ᾽ ἀνοιγείσης τ᾽ θύρας ὑπὸ τῆ κλειδοφύλακος [d] εἶναι παπίας συμμύε γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῆ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ᾽ θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαιρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὴ τ᾽ μέλαφρέων εὐρυθμία, πῶς δ᾽ [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ᾽ εὐπερίγραφοι τ᾽ γλουτοὶ αἱ σάρκες ὀπιχυρτοῦνται, μητ᾽ ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῶσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμῶσαι [i] πιότητα· τ᾽ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & sic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam, ad posticum aedículae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae cluniũm carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρον] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deest in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι παπίας.] Ἐμπίπτ. sine εἶναι W. e Ὅση] Hic rursus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμοί. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic restitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαροῖ positum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui hujus osculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non satis distincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jensii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. sunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ τοῦτον τὸν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἅπαντα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. supra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. vid. *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Aristot.* Hist. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστιν ἀσύνδετα, οἷα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχεῖρόν τι & ῥῖον οὐ τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & sic scripsit dialogi hujus auctor. ταχεῖρόν τι & ῥῖον οὐ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc est lascivi motus indice. Ταχεῖρὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent,

ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ἐμοὶ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ λαχούσης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῆ Καλλικρατίδι βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῆ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅπῃ θατέρῳ μηρῷ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐλεφαντίνῃ κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτῆ τ' ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῆ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὠμην τῆ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ τοῦτο τῆ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τῆ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν

[k] Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. [l] Πάθος] Hoc reposui ex L. P. W. Πόθος Edd. omnes habebant. [m] Πάθος] Sic jam Edd. [n] Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. A1. [o] Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὅπα' ἰσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, Τἄκει ὀφθαλμὼς, ὅτι ὐ τράγος αὐτὸς ἔγεσθε.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit ἀμφῶνται, φθύρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat ὑγρὸν ἄμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν καὶ γλώττῃ, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἐκτετηκότα, pro quo *Juſtinus, cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τήκεται ὀφθαλμὸς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐκεῖ ἤδετο ποιητῆς ἔχουσα, καὶ ἀμφέροντο ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχεῖαν γεγενημένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχειραὶ κόραι. ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχύ τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πόθος. *M. du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πόθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M. du S.*

ξεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεσῶσα πλησίον ἡμῖν ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δείλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καὶ ἀρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομύθης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφοίτων μέμψεις.

abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. ἢ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸ ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγιστείας δόκησιν] Ἀγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἢ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ἀποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξορύσσειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρίδρυσιν ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4. 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia infamorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομύθους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομύθης &c. *Th. M.*

58. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 294. A. ubi Antiochus Epiphanes ἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forsan ἀπομετρήσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοτοῦ] Forsan ἐπισκότου. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν σύβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ᾖ μικρὰ τῶ πάθος ἑαυτὸν
ἀποβυκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ
δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λιβυκῆς
δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τ' ἐλπί-
δα· ᾗ βαλὼν μὲ [e] ἐπὶ σκοπῶ, μάλιστα δ'
εἰ πολε τ' θεὸν αὐτῷ εὐβολήσειε, μηδενὸς
ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσε-
χύνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ',
ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως χη τ' τραπέζης ῥί-
ψειεν, [f] οἰδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνα-
στᾶιεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαράμενος, ὡς ἐπ'
ἀηκέστῳ συμφορᾷ, ᾗ [g] καληφεῖ, ᾗ δι' ὀλί-
γου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀστο-
χίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῶ
πάθος ἐρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχα-
ράσσε-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* *e* Ἐπὶ σκοπῶ] Et ſic eſt in iiſdem. Forſan ἐπισκόπει. *f* Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἴδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* *g* Καληφεῖ] Mallem καπήφει ἢ καπηφέι.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *desiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαφώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαφώμενος. *F. G.*

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τὸ ἄπειτα κάματον, *laborem inſequentem.* Sic ἡ τῶν ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *velut validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν τῶν ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat eriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. J.

Τὴν πρὶν ἀστ. *id.*] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα δαίμονος, c. 33. τ' παρωτίνα χρείας, & 36. τ' ἄγαν φιλοσοφίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ρόστελο, ᾗ πᾶς μαλακῆ δένδρῳ φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τῆτ' ἦν ἀνάθημα τῆ θεῷ. τέρας αἱ σφοδραὶ τῆ ἐν αὐτῷ πόθων ὀπιτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆ ὀπιθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀπὶ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τὺς παρόντας ὄπιθε τῆ θύρας παρεισερρύη, καὶ τὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, ἀχεδὸν ὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῆ ζακόρων ἔξωθεν ἢ θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ κωμὸς Ἀγχίσης καθείρχθο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτῳ νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγῶμαι; τῆ ἐρωτικῶν θειπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τῆ σπίλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τῆ νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίῳ κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῆ ζακόρῳ διηγουμένης, μεταξὺ τῷ λόγῳ παβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbuſculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore eſſe Praxiteles; ſi quid domi pretioſum & decens repoſitum cuſtodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens deſideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praeſto eſt, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occaſum inclinato ſole, ſenſim, clam praeſentibus, poſt januam correpſit, & ſtans occultus in penitiſſimo angulo, vix reſpirans ſe continuit. Aeditimis autem pro more extrorſum ad ſe januam trahentibus, intus Anchiſes novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum veſtigia iſthaec interdiu conſpecta ſunt, & maculam habet Dea eorum quae paſſa eſt indicium. Ipſum quidem adoleſcentem, ut popularis fert ſermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conſpectu hominum abiiſſe.

17. Haec narrante aeditima, clamore ſermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repoſitum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. b Μαστροπὸς] Sic etiam recte eſſe in *Fl.* & *M.* notabat *M. du S.* c Ἢ ἄλλος] Et ſic eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *F.* etiam ſic *P. S. Ald. H.* &c. d Διηγοῦμαι] Διηγώμαι marg. *Aiw.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Ariſtaen.* *F.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis eſt; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *maſtrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *F.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo ſolebant veteres januas ſuas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere neceſſe eſſet. Quod tamen hic ſupponitur, cum pone januam in templo latuiſſe hunc juvenem ſupra dictum ſit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaeſivit *Solanus*? Sed nihil eſt opus. An ſupr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ὅ legend. diſquiram in addendis. *F.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *Ai.* διηγῶμαι ſubjunctivum exhibentis. Sic ſupra *Piſc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & ſubj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De *Mere. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim ſubj. ibi eſt. Et ſic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *cauſſa nulla eſt, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενέμην; etſi indicativus quoque interdum locum habet in ſimilibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀκνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi eſt interrogatio, ad quam reſponſum mox ſequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λόγω; recte, ſed rurſus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti eſt, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitioſum non eſt. *F.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inſcite admodum ſcripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῦγμα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὶς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὴ τὸ ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐσι τοῦτο διῦγμα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt poſteriores. Vox haec ἐναργὶς hic commode etiam aſſerenda eſt *Herodiano*, apud

ait, *femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam.* Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκῶν τὸ ϑῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῆς τοῦ Διὸς σκήπτρου ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τὸ [f] ὑπὸ σοῦ ζηλευθὲν Ἀφροδίτης [g] ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, παννύχιον σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' [h] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ ϑῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτευθέντων λόγων, τὸ συμμιγὲς καταπαύσας ἐγὼ ϑόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸ καθ' κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὄντι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω χωρὸς ὅπου

ναῦν

e Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσις W. & *Schol.* f Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. g Ἐναργὲς] Recte sic M. *B2. J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* h Ὅλην] Ὅλου marg. *A1.* i Εἶναι τὸ ϑῆλυ] Μηδὲν τῷ ϑήλει marg. *A1.* k Ἔχεσθε] Ἔχεσϑ W.

1. Θεσπιάσις] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ὁ Θεσπιαῖς εἶναι. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτείνασθε] Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. 11. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐναργές. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα est *signum manifestum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. *Pseudomantis*, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸ ϑεόν. (Recte contra *Fabrum* adseris τὸ ἐναργὲς τῆς ϑεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Καλεποὶ δὲ ϑεοὶ φαίνεσϑαι ἐναργεῖς. *Schol.* καλεποὶ δὲ οἱ δυνατοὶ οἱ ϑεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyss.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quieve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de usu & praest. Numism. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτῳ, ἐναργεστάτῳ. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. *J. F. R.*

15. Πέρας οὐδὲν] In obsservatt. Rever. *Jac. Elsner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέρων editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, ᾗ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τῶ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ὄπιθεν [b] ὄχλος) εἰς ἔν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἔστ' [d] ἂν βουλώμεθα, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει.

est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδαιμίας με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ὑπὸ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιώμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὶ συνηρεφὲς καὶ σκιῶδες, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἶπον, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατ' κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ φάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτῷ ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

18. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane judicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſuperciliis Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utrisque, de eo, uter prior diceret? propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem juſſi.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὀπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πη, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ὀπισάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πλείστης σου δέονται

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae, adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter caetera te indigent, tu enim germaniſſi-

[a] Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* [b] Ὄχλος] Deeſt in *W.* [c] Ἄστ'] Ἂν *W.* Vulgatam ſervant *J. Fl. P. B2. S.* [d] Ἤν] Ἤ marg. *A1. W.* Sed eodem redit; ἤν enim aeque in tertia perſ. dici quam ἦ, nimis notum. [e] Ὑπερηχοῦσι] Sic *W.* Ex. *Fl. J.* Ὑπηχοῦσι *P. P. S.* [f] Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Συνηρεφὲς] Ἐσκιασμένον. *V.*

23. Ἄστ'] Conf. ſupra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non ſolis Poëtis in uſu eſſe. Verum ἄτλα ſpiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque uſu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ἅττα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. R.*

31. Προπομπίας] Ego πρεσπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπίας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolenne Plataeenſium, de quo *Pauſan.* Boeot. p. 547, 38. κλῆροῦνται, καθ' ὅντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. *J. M. G.*

42. Δι-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτὴ γυναιξὶ γυναικωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ὀπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ὀπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ὀπταμένη δ' ὅτι θνητὸς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσαλο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ Φύσιν ἐμηχανήσαλο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ὑποφήνασα. κοινὸν [l] οὖν ἀμφοτέροις γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον τὸ οἰκείας Φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ Φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς γὰρ ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

g Πρωτόρριζον] Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτορρ. male *F.* *h* Τοῖς μὲν] Hic pergit O. *i* Ἄρρεσιν] Ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *F.* B2. *P.* &c. *k* Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. *l* Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. *m* Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B2. *F. P.* *n* Διὰ τοῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Διξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. *F. B.*

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρίψας — ἐπιχών] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae*, caput inulcere, &c. *F. M. G.*

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόσπορον infra c. 32. *F. F. R.*

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae sentio.* *F. G.*

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. *F. B.*

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI, 11. ἡ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* *F. F. R.*

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. *M. du S.*

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μιμήσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνήντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὰ γειτονα θεῶν σέβων ἀρετῶν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτῶν [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείρανλες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλαξάμενο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc ſententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura conſtitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generoſorum patres liberorum facti ſunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra ſe demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi ſecuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipſam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis perſuaſionibus induxit: intravitque cubile unum unus ſexus: cumque ſe alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubeſcebant, atque per ſterilia, quod ajunt, ſaxa ſeminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

[a] Μίσουσιν] Recte ſic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλουσιν male *F. Fl.* [b] Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. [c] Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. [d] Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. [e] Παρηνόμ.] Παρανόμ. W. Augmentum adgnoſcunt *F. Fl. P. S.* [f] Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. [g] Σπείρανλες] Σπάρηλες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adſcripſerat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem deſiderabit. Eſt enim πᾶσα τιμη, ſummus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα ειρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Noſtrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. verſ. fin. πάσαις τε γεραίραις εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens eſſe, ſi quis neſcit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni ſupplicio excruciatum necavit*, i. e. ſummo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritiſſimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium ſe committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando ſignificare *ſummum & perfectum.* Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obverſatum fuiſſe menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc ſenſu uſitato dubitare potuit; nam & ſic *Act. Apoſt.* XXVIII. 10. ᾗ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς σὺ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeſerit, neſcio. *J. F. R.*

Ibid. Μίσουσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *F.* μίλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζεύγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiſcua Venere ſermo eſt. *J. F. R.*

87. Ἕδους ὁδοὺς] Sic Latini iſtud obſcoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi ſceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoſcunt; quam in rem teſtem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae ſcelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius ſexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, eſſe in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἠδοῦντο alicubi legi, non adſcripto libro. An ἤδοντο voluit? quod ex mutato ſpiritu & omiſſo puncto ſubſcripto ſuſpicere. Sed vulgatam eſſe potiorem indicant ſequentia; non enim ἐθ' ἡδοῖτο, *non delectabantur*, dixiſſet, quum ſtatim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τὰ-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[h] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς ὕβρεως [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τὸ δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκουσα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, εἴγε [l] ὀπίπλεον ὧσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι ὡραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιδύντως ὑπνοῦσα, μέχρι τοῦδε ῥηθῆναι δυναμένης [p] εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια [r] θεσμῶν ἔταξεν [s] ἡμᾶς, ἕκαστος ἱδρύοιτο ταῖς μὴ γυναι-

[h] Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴτοις Edd. cett. male. [i] Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἥ *J.* male. [k] Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* [l] Ὅ γεγένηνται] Ὅ τι γένηται *J.* Ὃ γεγένηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* [m] Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* [n] Μαραίνει] Μαραίνειν W. [o] Οὕτως] Hic rursus pergit O. [p] Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς Edd. [q] Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. [r] Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. [s] Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴτοις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴτοις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἑνὸς γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴτοις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεπεῦς] Η μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τοῦδε ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Sceleſta* (sive *impura*) *illa mollities in eam morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἱδρύοιτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus Providentia legem ſancivit, unusquisque noſtrum ſeſe firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjecceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

ναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ἂν ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει οὐδὲ τοῖς ἄλλοις ἐκ φύσεως ἀδιάφθορα τὰ ἤθη ἐκ τοιᾶσδε παραβάσεως ἐκφαυλίζεται. οὐ γὰρ ἐπὶ τὰς ἰδίας θηλείας λέοντες ἐξαμαρτάνουσιν, οὐδὲ ταύρων ἀγέλαις ἐπιβαίνει ταῦρος, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας· καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλήρη σπέρματος. τί δὲ, ὦ συῶν μὲν εὐνὰς μεμαθήκασι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ [a] ἀέρια διοιζῶντες [b] ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μόνοι δὲ ἀκίνητα τὰ προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογοῦμενοι, θηρίων ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα δὲ ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἡμαρτήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ [f] ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum conſuetudine contenti eſſemus, criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit: & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt; ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paullo poſt ſuperſtes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. J. P. b Ὄρνεις] Sic M. Fl. J. P. &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male J. d Ἔσται] Ἐσί O. Vulgata eſt in J. P. V2. B2. & M. Sed ſupra eſt ι. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rurſus O. usque ad p. ſeq. f Καὶ] Abeſt a W.

20. Ἡρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. V.
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. V.
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησαν. V.

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ἡμῶν non amplius volet. J. F. R.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. J. B.

33. Λῆξιν] *Manſionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quieſco, permaneo.* Nec enim *ceſſandi deſinendi* notionem ſolam huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. *Long. Paſt.* p. 71. καὶ τὸ τέρψιος ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam.* Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. verſ. 80. ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. J. F. R.

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσί. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt ε. Sed neutrum ego intelligo. M. du S.

Ibid. Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *ſectari* res bonas, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenèrit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eamque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

παιδικαὶ μὴ ἀκμαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] φεναχίζονται; τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολλὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸ λογισμοῦ ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι χρὴ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην [m] Ὅμηρον

— εἰδὸς τις ἀκιδνότερος πέλει ἄνηρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [n] λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

[g] Φεναχίζονται] Sic W. recte. Φαιναχίζονται male *J. Fl. V2. B2. P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. [k] Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *AIW.* [l] Τὸν] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσουσιν Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγρομένοισιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγομένουσιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. Φαιναχίζονται] W. recte, in impreſſis φαιναχίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *AI.* & duobus verſibus inferius: ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. Καλοῦσιν αὐτοὺς] Lege αὐτοὺς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτοὺς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τὸ λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὸν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένου ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet ſcriptura blandiatur praevulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἰδὸς τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum.* In reliquis libris λεύσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

καὶ πάλιν εἰπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὑπὸ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Ἀμείλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πολέον ἐπαινεῖται.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς οὖν φρονήσεως μέν, ἡ δικαιοσύνης, τέ τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ἀδεὴς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰρ ἐᾶν ἔδει Φαίδρον ἅμα Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προύδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν Φιλεῖν Ἀλκιβιάδην εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσῖνι τελετὰ αἱ πολλοὶ πότον [d] ἐξορχεῖν φασί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ὑπειχιζομένης, καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν δὴ τοῦ ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος [e] ἐμπίπλαο, πᾶσιν ἐπέρασος ἦν. μελαγὰς δ' ὑπὸ τοῦ

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσορώωσι *Fl. J.* c Ἠκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκροτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχεῖν] Ἐξορχοῦντο marg. *AlW.* e Ἐμπίπλαο] Sic Edd. Ἐπίμπλαο W.

89. Δεκελείας] Τόπος. *V.*

Ibid. Ἐπειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προύδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἡκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ἡ. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦντας] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμενα legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubjicit καὶ μήν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς ἔδοξε εἶναι ἐμοὶ δοκεῖν. ἀνὴρ μέντοι ἤδη ὑπεπεπλήρωτο. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; σὺ δὲ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τὴν ὑπήνητον, ὃν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τὸ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸ λογισμόν, τοῦτο πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ὑπογράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὸ [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲ ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ λαθεῖν ὑπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ὑπὲρ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τοῦ ἄγαν σπουδῆς ὑπὲρ τῆς [i] ὑμετέρας, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τῆς χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραδραμοῦσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

f Τὸν] Τὸν *J.* Τὸν cett. & M. *g* Τοῦ] Abest artic. ab M. *h* Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. *i* Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1*. *k* Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. *l* Διηνεκὴς] Διωνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1*.

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.* 10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ ἀφεστὸν, καὶ ὑστερῶν. *G.*

τῶν Ἀλκιβιάδης ἦχα. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appeteverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλαμαι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαμ') editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ἐπίμπλατο fine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενοι etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλα') & ἐμπίπλα'). Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τὴν ἀφροσύνην ἐκπεμοιμήν. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μείζονα ἀγαθὰ ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παῖδάριος, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πωγωνίσκου ἰσχνοῖς τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὑποστρεῖ ῥυπῶντες. ἀλλ' ὅτι τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ὀπτίλλει χάρις, καὶ θαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν [g] βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξυνὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν i. παρίεμαι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. g Βοστρύχων τ. κεφ. Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρου] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniss. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniss. 532.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μὲν πειρία
Ἔχει τι (Alii δίδαξαι St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Unde *Ovidius* Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; sera venit usus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F.G.*
Ὑμῖν] W. *B2. Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. *M. du S.*

34. Ἰακίνθους] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. *B*, τὸ φοινικοῦν ἰακίνθου. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Φ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλέκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl. Antig.* v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo.* F.G. (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς ἀφτιθέτοις] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀφτὴς & ὁ ὑφορισμὸς e regione quasi ponuntur. *J. M.G.*

Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀφτιθέτοις sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Οὐκ οὐρίθου τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μισητὸν τράπεζαν ὀφθαλμὸν] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis nisi positum esse a Luciano.

Iq

fusae scapularum decus; partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione conjuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & pararium amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes: sed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τις· οἱ μὲν, ὀπτικώτατα κέχυνται, μελαφρίνην κόσμῳ, οἱ δὲ πᾶς' ὅτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῷ ἐν λευκῶν ὑλότεροι σελίναν· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρῳ, φασιν, ἢ Σιδονίας [l] ὕελῳ λαμπρότερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μᾶλλον διωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς λαμβάνουσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται; ἀχθόμενοι γὰρ ἂν [n] κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διαιτήσεις ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πρὸς φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδέα τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ καὶ φιλίας [o] μεσίτις [p] τράπεζαν προβάλλοντες, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἐπομείρωμεν ἡδονὴν, καὶ [q] μόνοι τὸ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἢ δὲ καθ' αὑτοὺς τῆς πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινούμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τὴν ἐπο-

k Ἀκαρῆ] Ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. Bz. P. Fl.* l Ὕελον] Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 41. m Εὐφραίνονται] Εὐφραίνονται W. n Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. Bz. Vz. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* o Μεσίτις] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *Vz.* quae μεσίτιν. p Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. q Μόνοι] Μόνι *J.* male. r Γυναικεῖοι] Sic *Fl. H. J. Bz. P.* &c. Γυναικῖαι *Vorst.*

In Mf. recte scribitur: καὶ φιλίας μεσίτιν ἑστίαν προβάλλοντες. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ διημάρθμοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς νομοῖς ἑκατέρου νέμεται. *sed ex aequo nobiscum templum aedificatis & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μεσίτιν τράπ.] *Plut.* 274. f. φιλίαν θεῶν βωμὸν καὶ ἑστίαν. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν προβάλλοντες] Retineo τράπεζαν hic, quae προβάλλεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est: quamquam non ignoro *foculum*, *quo foventur epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Aristoph.* Plut. 1021. Ὄζων τε τῶν χρῆς ἥδιστον ὑδὶ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiastae verba. Ἐπὶ τὸ Θάσιον οἶνος Στάφυλος, ὁ ἐφάμιλλος Διονύσου. Ἀμφίκριτος δὲ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. B.*

57. Γυναικῶν] Adsentior *Vorstio* γυναικῖαι legenti; nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adjectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adjectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικεῖα διαίτα. Aliique passim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt.* §. 70. Adde hic c. 38. vs. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρθρικὸν χεῖρα σκυτικήν, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σκυτική, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoscit. Vid. eum L. I. c. 2. τὰ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖα τροφῆς. *Dionys. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lips.* vers. fin. τὰ ἀναγκαῖον σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν· ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου ἀφθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴν Τειρεσίαν προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλην μοῖραν πλεονεκτεῖ τὸ ἄρρεν. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτους ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην ἡδονὴν καὶ τὸ [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μερισαμένους, ὃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὅπι παίδων εἴποι τις, ἐχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀφθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὕστερον χάριν τὰλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ἡδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν δέσκειν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτειχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. b Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. c Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνασται W. *J.* d Ἀπ—ὁμεθα] Ἀπ—ὁμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. o cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ae fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικείοις σύνοδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδου γραφή, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγγελθεῖσά μοι Γενναίου. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὸν δίκαι legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ Ϲ ἡ ἀθάνατος perpetuum. *J. F. R.*

65. Τοῦ] Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν εἰπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτειχισώμεθα] I. e. *instalti simus*. *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπόρων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσπόρων usque ad ἀπῃ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Φι-

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ὑφηνόησας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὲν γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τὴν τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀρχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

1. Τοιαῦτα συντόνως μέλαξυ παθαινόμενον ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑπολέπων. ἐῴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸ Ἀθηναῖον ἠρέμα τὸ ὀφθαλμῶ ὑπεβαλών, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καλεδεῖσθαι

---

93. * Τριῶν] Τριβάδας αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἷα ἦν Φιλαΐς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτῃ τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος καμῳδιοποιὸς ἐξετόμασεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενον] Ἀγωνιστήσας. *V.* Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστῆ, καὶ αὖτι τοῦ παίζειν ἀναλαμβάνειν. *G.*

* Τριῶν] Exc. *G.* τριῶν.

† Οἷα] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem reduxit *M. du S.*

§ Φιλαινίδα] Φιλαΐδα habebant edita, quod correximus ac que ac ἑταιριστρίαν pro quo ἑταιρισταίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia, *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impuriſſimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀσυνάσατα Βοσποσάγη ἴφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & noſtrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; ſupra aliter uſurpaverat καὶ καθαρσίων τύχοι δίκης. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἔφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impreſſis ἔφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

σθαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ὑπὸ σπουδαιότερον ἤγμαι. χεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου ἢ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπὲρ φυῆς ἐπαθήναλο. χωρὶς εἰ ὁ νῦν, εἴ ποτε ἢ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. [b] Περικλέους δὲ πειθὼ, ἢ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθοπλισμένας γλώσσας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, μιᾶς τῆς ἐν Πυκνὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν οὖν ὑπισχνῶν ὁ Καλλικρατίδας ([d] ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεταραγμένος εἶναι) λόγων ἀμουσαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, ἢ δικαστήρια, ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, κρατήρος ἂν, ἢ πρασάτης ἐχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. χεδὸν γὰρ αἱδὲ αὐταὶ περὶ [e] αὐτῶν, [f] ὁπόσαι πρόσχειν τὸν σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν [g] ἔφηκεν, οὕτω

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicles vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτεῖ J. M. & V2. cum Fl. *b* Περικλέους δὲ πειθὼ] Sic Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W. Περικλεῖον δὲ πειθῶ J. & V2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλεῖον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. A1W. *c* Ἐνὶ] Ἐν marg. A1W. *d* Ἔῴκει] Sic Fl. H. P. S. Ἔδοκει J. & marg. A1. *e* Αὐτῶν] Sic P. J. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. *f* Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι αἱ πρ. W. *g* Ἔφηκεν] Ἀφῆκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. J. autem & V2. Περικλεῖον δὲ πειθῶ. *M. du S.*

Περικλεῖον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περικλεῖος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλεῖον τὴν πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, ἐν ἑνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem ν omissioni occasionem dedisse potest. *J. M. G.*

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. *Gesneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλεῖον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Dissert. c. 27. ubi γυναικὶ καῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male politus Editionum J. & V2. accentus, quae Περικλεῖον praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. *J. F. R.*

32. Τελέσιλλα] Consule *Meursium* Gr. fer. in Ὑψιστεία, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλα] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. *Joh. Christiani Wolfii* in unum collecta & *Vandenhoeckianis* typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. *J. M. G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mf. οὐχὶ τὸ μιλησιοῖν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῦς. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellitum illud, quod se jactat Lesbius, Sappho.* *J. G. G.*

34. Μελίχρων αὐχήματα] Hanc puto veram lectionem. Μελίχρων *mellitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μιλησιοῖν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telesilla, propter quam Argis in feminarum animinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

μὴ σπουδῆς ἀν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθοπλισαμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ [i] Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ὕτως ἀν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ γε εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

§ 1. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῖν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπανόθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἔστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπικοὸν τῶλε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῖν στᾶναι, περιπυΐαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πολίτων [o] ἀψάμενον Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

[h] Μελιχρὸν] Μελιτοῖον G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. [i] Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. [k] Ἄνδρες] Ἀνδρας *J.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. [l] Ἐπανοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *Al.* [m] Ἀρετῆς & ἡδ.] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. [n] Γὰρ ἄν] Δ' ἄν marg. *Al.* [o] Ἀψάμενον] Ἀψαμένου marg. *Al.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιτοῖον. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὀνομάρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J. M. G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελιτοῖον hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Εἰκ. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται μὴ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ & μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Ritterſh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξητάσατο πολλὰ πάνυ δεηθεὶς τὸν δῆμον, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G. C.*

47. Συνηγ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J. F. R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ὑψιλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κομψότατόν τε & πρᾶον, ὅτι ἐν ὑρίμῳ προστάττει ἡμᾶς τὴν πίφυκε καλλικλινέστατ. τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. *J. M. G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν [a] ὀρο-
δάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὺς παι-
δικὺς εὐφήμησεν ἐρωτας, ἔτι τῷ καλῷ με-
μνημένη Φαίδρυ. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμεθα, ἢ πλεονέκτημα Χαριτλέους ἐστὶν ἡ Κνί-
δος· ὅμως τἀληθὲς ὑ προδώσομεν, [c] εἴξαν-
τες ὀλίγα.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ὐράνιε, χαρίσῃ παρεῖναι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζω-
γράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρω-
τόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῆς ὐ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ ὃν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πε-
κείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, ὐ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμ-
παλιν ὁδῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὸ
ἀμαυρὰν νύκτα μετάσας, πάντος ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus; & praeregativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor; non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata eſt in *F. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμεθ.] Sic *S.* Ἀπειλήμεθ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὼν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaum*, & *Cal. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ ἔρως ὐ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, ὐ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδιρασίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὲν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲν ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸ ὅλον φαῖεν ἄν σοι ὁ ἔρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὡς ἀρχαιότερον εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶ, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου ὁ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, ὐ αἰεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adſentiens, id minime adſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ϗ ψυχὴν ἔχοντ@ ἐγένε δημιυργός· ἐξαίρεσον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ὀλιγάκις ϗ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲ γὰρ ἀφαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόν@ δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφυ καλόν, ὅτι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντ@ εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεϗ τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τ[f] πρόσφυτα χρείας ἐπιδεῖται· ϗ πάντη τοῦ ἀναγκαίυ τὸ καλὸν χρεῖττον. ἄχρι μὲ οὖν ὁ βί@ ἀμαθὴς ἦν, ὑδέπω τ καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τ δὲ ἀγαθῆς ἀφθίτης ἐπείγων ὁ χρόν@, ϗ παρέχειν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲ ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠυκαίρευ, ἐπινοεῖν τι τ κρειττόνων ἐκ τύτυ κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξησε. τῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τ [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

f Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. *g* Ἠυκαίρευ] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. *h* Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis *δόλιν*. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύσγνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοιτο ἀφροδίτην ἵμος ἰσίσκυψε; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν εἰκῆ ῥύμου — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. τὸν ἡσυχάζοντα, ἀγαπητῶς ἔχοντα τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **hoog lief nemen**. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum τὰ τελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῇ καθ' ἡμέραν λιμῷ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τὴν ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὰ εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἤ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυρῶν καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρεῖσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζουσα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς πάχυος ἀμείνων.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν [b] εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὰ δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ὅπῃ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὰ χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον, πρὸ

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex J. & Va. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. AlW. d Ὠκίσαντο] Ὠκίσθη W.

qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J.F.R.*

7. Ἢ] Πόα scilicet. *M. du S.*

Ibid. Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφω, in particip. ῥιφείς. Quare quod probum est, non sollicitemus. *J.F.R.*

12. Εὐθὺ τοῦ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in *Herod.* s. *Act.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χαρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τὴν εὐδαιμονίαν. *J.F.R.*

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. *J.J.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam J. & Va. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I, 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ οὐ ἐπιεικὲς πάλιν ἡ ἀπορμὴ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὸ μὲν παλαιὸν — ἡ δὲ νῦν — ὁ βίος ἐξῆρεν. *J. M. G.*

Pa-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane feminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὀπιστημόνη, ἄφωνα ὄσα, καὶ βαθεῖαν ὀπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κατὶ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος δὲ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀθροδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω τοῦ τῶν παλαιῶν χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐᾶν τοῦ ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὐμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

e Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. *f* Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro *μικρᾶς* eſt *μακρᾶς* ap. eund. & Edd. *g* Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* *h* Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. V2. Fl.* *i* Φθαρῇ] Φανῇ P. *k* Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μισολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμόν, ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῶν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου, τί δ' ἔτι κόσμος ἡ ἀνθρωπίνης χηρεύων φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio *αἱ πάλαι ῥίζαι* aeque Graecum eſſe atque *παλαιαὶ*, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam *οἱ πάλαι* ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt *παλαιὰς*, natum eſſe poteſt ex Cod. qui *παλαιαὶ* habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens *αὖθις κοιλώματα*. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo *δύσεως*, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, *ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως*, revocanda merito. Miror, qui *δύσεως* vidit, eum *μακρᾶς* potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi *ἄφωνα*, & *βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθῃ* unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & *ἀποκαταστάσεις* Stoicas & Heraclideas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt *λύσεως* atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego *δύσεως* ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Αὔσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam *δύσεως* auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt *τῇ ποικίλαι σοφίαι*; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] *Καὶ* non legerat *Guſetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem *τῇ ἐπιθυμίας*, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt *σοφίαι* ſequitur. *J. F. R.*

παιδεραστεῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρηθὲν, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνειν· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θατέρου. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles; quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἐναγχος ἐπῆλθε, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ τὴν ἄγαν φιλονεικίας καὶ μελανέαν, γενόμενον Ἕλληνα. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενον, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπεραλμῶν τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνεύσχολ.] Ἐνέσχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπεραλμῶν] Ὑπεραλμῶν τε W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ —— γελᾶν — ἐπῆλθε] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενον, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſini vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενον τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρασε, *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις οὐκ ἔφλω. in *Sacrificiis*, οὐδὲ ἀμοιβὴ ποιοῦσιν, οὓς ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἱμαντινῶν οὓς ἄπαξ περιελόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ἧς τινί μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τὰλλα ἐπίθοιτο, οἷς διανοεῖται πράττειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano*. Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθεσθῆναί με ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι ἁμαρτάνεσθαι, θαυμαστὸν οὐδὲν volebat *H. Stephanus* excidiſſe ὕστερον [ὕστερον ἁμαρτάνεσθαι] & ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τοῖς ὁρῶσί μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι ἁμαρτάνεσθαι poſitum eſſe pro ἄχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, οἷς οἱ ὁρᾶτέ μοι ἁμαρτάνουσιν. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἄκρῳ ἐπιθύμιος, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτῶ, ἃ τυγχ. pro, Αἰτῶ ταῦτα, ἃ τυγχ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ἅ poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ἅ, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μὴ δικαίως ἄν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δ' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῶν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τοῦ ἰδίου ἕκαστος οἴκου, ἐπολιτεύοντο τοῖς κοινοῖς νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα ἡ Φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφήρηται μοῖρα τοῦ ἄλλων καὶ τὰς ἄῤῥενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γε φιλοσοφοῦσιν ἄρκτοι· τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄῤῥενας.

Μὴ

ε Μίσῳ] Sic *Fl. H. P. S.* μίσῳ *J.* an. μασὶν *J.* voluit? d Ἰδίων] Ἡδίων *J.* ſola. e Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς καινοῖς *P.* Τοῖς κοινοῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τί τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, οὐδὲν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, αὐτή μοι, κατάρασις, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀῤῥενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶ γυναικῶν μίξις * παιδοποίαν, ἡ τῶ βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ † ἱματίων τὴν ἀπὸ τ ψάλψεως τῶ ζώου σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κιφελὴν σοι τὸ δύσφημον ἄλογον εἰσάγειν τ τάξιν τὴν φύσιν Θεόν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποίαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*
† Ἀλλ'] M. Cod. ἄλλ' ἰδὲν ἴχοις ταῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δῦ-

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαλο ἀποδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαλο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φόβου παρεῖχον δόξη legens καὶ ἦν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐπιχαίρει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μιμέομαι ὁκόσοι σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἔκλασεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλείειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Periz.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τ Ἀθηναίων τύχισιν. *J. F. R.*

57. Λαμπαγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαμπαγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90 ἐπάρας τὴν φωνὴν ὑπὲρ γιγνῶς, καὶ λαμπαγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. T. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μίσῳ ἑστίας τ — οἴκων] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τῶ παντὸς τ μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, σάσιν ἐ μονῆς αἰτία ἐσὶ τοῖς ἄλλοις. Cicerum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus memoris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix op. s eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μίσῳ ἑστίας referam ad διαμένουσι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστῳ βίῳ συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἡμῶν καλαπόμπευε, μηδὲ τὸν ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεμαθηκώς· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ὑπὸ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, ὑ χ' μίαν ὁδὸν φοιτῶν, ὑδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, ὑδενὸς αὐτῷ τὸ ἀφάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, ὑ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου ἀφανοίαις ἐμπνέει, ὑ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διατὰ γὰ ὄντως χ' τὸ τραγικὸν πνεῦμα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος ὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· ὑ γὰ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθον εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M.du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M.du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *Aiw.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσειε, posterius enim recte in W. ὅ μὴν ὑδὲ, autem reliquimus, & ἐστὶν ἓν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν. *M.du S.*

8. Οὐ μὴν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὴν ὑδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύο. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Η δ' ἐπιμωμητή. Αἳ δ' ἄδικα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ὑδ', non ὐδὲ legendum; in secundo vel ἐπαινέσειε, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Εργοις vs. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, &c.

J.F.

17. Τὸ μηδὲν οἶδε] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθρώπων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πῶς μείνωμεν] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰ, inquit, βρότειον ἔθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν σε τόδε, Ἀλλ' ἀντιβίτας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τὴν τιμήματος Τῆς

quoque utilitatis simul & noxiae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri ineſt labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis caussa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ὅτι γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴν μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὅτι μωμητή. Σχεδὸν δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν εὔδοξον, εἰ πάθος χρείαν κοινὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τοῦ προς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες εἰς ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς ἀφαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κεκλευσμένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. b Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex eod. nam ἐπαινήσειεν Edd. Luciani priores. d Φησι] Deest hoc verb. in W. e Ἵνα πῶς] Nihil mutant *J. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *J.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖ W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *J.* m Ἔστωσαν] Ἔσωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. n Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. *J. M. G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae περὶ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est περὶ τῆς ἀφαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *J. M. G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias; sed viciſſim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2. *Ver. Hist.* c. 2. ὑφίστασθαι δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἓν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. ἡ πᾶσα πίστεων χρὴ — ἢ ἀπίστων ὁμοίως· μαχητὴ γὰρ ἀσφαλίστατον τὸ τοιοῦτον. *J. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* — *Nos numerus sumus. Eurip. Tr.* 476. *M. du S.*

32. Ἄλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνάσχοιτο, ἐξ ἑωθινῆς γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφον ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus verè turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσῃ θηρίων τῇ [c] πρωΐας ὥρας ὀνομαδῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργυσιν αὐτὰς, ἐδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῖαι δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσαι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύουσι τὰ δυσυχῆ πρόσωπα· ὑδατι γὰρ ἀκράτῳ νάμασι τὸν ὑπνηλὸν ἀποπλύμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀγαπασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀηδῆ τῶ προσώπῳ χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλῃ τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγχειρίσαι, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ πρόχους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλῃ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. Fl. b Αἰχίω] Sic Ex. Fl. H. P. B2. Fr. S. Αἰχίους J. V. & L. Item marg. AIW. c Πρωΐας] Sic L. & marg. AIW. Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex J. V2. ex marg. AIW. & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——ύουσι] Καλαφ——ῦσαι W. f Ἀηδῆ] Ἀειδῆ Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθής; F.G.

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλοσκώμμων, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causse nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα σαῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. J.F.R.

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. J.F.R.

36. Αἰχίω] Ad θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus λοιδορ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρᾶς τῆς πρώτης ἐς δυσφήμου κληδονίσματος. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομαδῆναι mutari velit in ἐρεθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* J.M.G.

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. M. du S.

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud

felicitate repleta; in quibus aut dentium deterſoriae facultates, aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea, obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant, & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae, breve fronti interſtitium relinquunt: ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia, & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus, ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἥλιον μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλαχρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ἀρδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τινὶ ἑλίκων ἁλότητα διαπλέκει· καὶ πείργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφελκυσμῶναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μέλαφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῶν σαρκὸς ἐνδοτέρω τὰς πόδας ἐπισφίγγουσα, καὶ λεπτυφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῆ

g Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. *h* Ἀναλίσκ.] Ἀναλύσκ. male *Fl.* *i* Ἐφελκυσμῶναι] Ἐφελκυσμῶ. W. *k* Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. *A1.*

finiſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat: *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ἰψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐκφοινίσσει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem, diverſo nimirum reſpectu: volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe, recepiſſet credo, quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι, non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τ̃ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὡς ἀεὶ φερίφερσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους τ' τ̃ λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς ψέλιον χ̣ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· χ̣ στέφανη μ̣ ἐν κύκλῳ τ̃ κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστερωτός· πολυτελεῖς δὲ τ̃ αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. χ̣ ἄχρι τ̃ ποδῶν ἐκάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τῇ σφυρῇ γυμνῇ, περισφίγγων. ἄξιον δ' τ̃ σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη πεπεδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis ſemper circumferunt. Quid opus eſt ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, ſuſpenſum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones eſſent: & corona in orbem caput ambit, Indicis ſtellata gemmis, ſumtuoſaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miſerum deſcendit aurum, quidquid circa talum nudatur conſtringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

[a] Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαστῶν vult *Solan.* [b] Τί δεῖ] Incipit rurſus O. [c] Ἠρτημένας] Edd. pertinaci conſenſu. Ἠρτημένους vero M. & O. [d] Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. J.* [e] Καὶ] Abeſt a *Fl.* [f] Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. eraſo gravi accentu ſuper περὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, ὡς ἀεὶ φερίφερσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. χ̣ ταινίη δὴ μαστῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ecl. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica eſt, ut permultae aliae in hoc opuſculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μαστῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipſe *Solan.* a ſe diſſentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. diſquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod obſervari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte conſtruxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non inſolitam; ſic enim fere & ἐπιβάλλω conſtruitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸν χείλη δὲ τὰ ῥόδα τ̃ Ἀφροδίτης — ἐπιβάλλω, quod ſuo loco etiam apud Noſtrum videbimus. Sic ἐξαρτημένον τὴν πύραν in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Paſt.* II. p. 42. Πύραν ἐξαρτημένον, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπίκειμαι eadem ratione conſtrui ſolet ſupra ap. Noſtrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενον κόμῃ πρόσθιον. Sic ἀπίξυται τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hiſce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς & βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philoſtr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Caſaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβουσι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ παιδοποιίαι ἄνδρες κἀὶ αὐτὰ ἴσασι τὰ οἰκεῖα, Καλυκάδας, εἰ τύχοι, χ̣ Γενετυλλίδες & τῶν Φρυγίων δαίμονα] Locus iſte eſt mutilus, ſi quid in his video, & poſt γεγαμηκότας ponenda eſt hiatus nota. Nam Καλυκάδαι & Γενετυλλίδες non ſunt nomina eorum ſpectatorum, qui miſeros maritos zelotypia conficiant, ſed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deeſt igitur aliquid, ut ſi haec deſint, aut tale quid: γεγαμηκότας, χ̣ ὡς τὰ τιμιώτα φοιτήσεις τ̃ θεῶν, ὧν ἐνίων. &c. Sic ſenſus conſtaret, qui nullus eſt, ut nunc legitur. *J. P.* a *G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus noſtris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum ſequentibus pugnare, optime obſervavit *Palmerius*, ubi pro *ſpectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim reſpicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίβουσί μ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεί γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐς' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etſi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam ſtatim ſubjiciam; nondum tamen eam recipere ſum auſus, cum quia non ſatis conſtat, quid Lucian. reliquerit, tum quia verſionem Cl. *Geſneri*, quae *ſpectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is ſcribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πᾶ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Καλυκάδας ἢ Γενετυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Ariſtoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem ruſticus de ſimiliter morata uxore conqueritur — & „ in *Lyſiſtrata* initio, ubi dicitur, mulieres feſtinare,

ſi

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. ε κἀπειδὰν αὐτῆς ὅλον τὸ σῶμα ῥόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀγαγευθῇ, τὰς ἀναιδύντες παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὀπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τ' ὑπέρλευκον αὐτῆς καὶ ῥοδόεν χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἡ ὀπιφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτης παρασκευῆς βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ι ἔξοδοι, καὶ πᾶς κ θεατὴς ἐπιτρίβων τὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ l Γενετυλλίδας, ἢ τ' Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τ' δυσ-

g Κἀπειδὰν] Κἀπειδ' ἂν *F.* Καὶ πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδι *F.* Ἔξοδ' O. k Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, ὡς εἰκὸς * τοὺς θεατὰς ἀφανίζειν τὰς γλυκύτητας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. φέρεται δὲ τούτῳ † διασύρουσιν ἐκεῖ μοι τὰς ‡ ἀσωλείους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκείνῃ τῇ Ἄτιδι τοιαύτη ἐνομφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἦλθε Φρυγίας § καμάσαι εἰς Λακεδαίμονα ἕλκων Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. *G.*
† Διασύρουσιν] Lege *διασύρει.* *M. du S.*
‡ Ἀσωλείους] In Exc. *G.* legitur Ἀσωλίω. In V. *ἀσωλίους.* In M. *ἀσωλίας.* Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcriptum fuiſſe *ἀσωλείους*, de qua voce conſule *Suidam.* *M. du S.*
§ Καμάσαι] Donec melius quid ſuggeratur Codd. lege *καμάσας.* *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδ'. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile „ appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εὐθὺς ἀπὸ „ τ' οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη— — „ quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; „ ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit „ totas ſeptem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam „ veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδι comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deeſſe videtur. *F. G.* Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ὀνόματα ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὰς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel ſimili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀσωφλύσι, vide *Eὐν.* c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin &, *ſi uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἐκ προλήψεως δόξῃ συκοφάντοις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. ſ. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξωτικὰ ζεύλας, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Panſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμβρί· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμφοβολὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς παραδέχεται δυναμένῳ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria: Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. Bz. P. H.* &c. Περιπλάττειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἰδίᾳ Edd.

2. Δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμβρί] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J.M.G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J.F.R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πιτομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρον. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J.F.R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲν ἡ ἰδίᾳ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδίᾳ; Repone ex Mss. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J.G.G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἰδίᾳ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογινόμενοι] Hic aliquid desiderari videtur. *F.G.*

14. Διηγούμβαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμβαι] Potest defendi διηγούμβαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτεροχρώτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, θαλάττῃ εἰκὴ γέμουσαν; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμβαι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Nolitesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J.M.G.*

14. Τοὺς ἑτεροχρώτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F.G.*

Τοὺς ἑτεροχρώτας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE.M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔχει] Ἔχοι legendum videtur. Sic interpres. *F.G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Oberop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχοι substituit, saltem χρείαν vel χρεῖ pro χρεῖ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖός τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖοι in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J.F.R.*

21. Εἶτ' ὦ δικ.] Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ὦ δικαίως προσκεπαλλόμενον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτναις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' ἢ δι' ὃν
Ἀγαθόν. ὁ μισῶν οἶμ' ἀπαντᾶς τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Εἰς μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθρι. λοιπὸν δ' ἐπιθυμίαι. καὶ γαμετὴν

Λέ-

scribendi causſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἀκροις δακτύλοις ὑπογράφουσαι, τὸ ῥοδωνιαμὸν ἕκαστον ὑπογεύον[d], νύκτας ὑπὲρ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τὰς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητα εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεία ἐστί.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καλαράσει[e] τὸν Προμηθέα, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ὑποῤῥήξας φωνήν.

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπεπαλαλευμένον

Γρά-

[d] Διηγούμεναι] Sic esſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. du S.* Διηγόμενα invenio notatum in marg. *As.* [e] Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *F. Bz.* &c. & M.

Λίχνε μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, καλιπάταγ
Φθόνος, μιᾷ δ' ἅπαντα τὸ βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γίνετ', ex Baſileenſi ſcripſi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασαν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *F. F.*

Εἶτ' ὁ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπεπαλαλευμένος
Γράφουσι τὸ Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτυραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' ὑδὲν
Ἀγαθόν; ὁ μισῶ οἶμ' ἀπαίδας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν· ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λίχνε δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων καλεπωτάτη
Φθόνος, μιᾷ δ' ἅπαντα τὸ βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus ῥήσεως, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' ὑδὲ ἓν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τὰ Προμηθεῖα, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὁ μισῶ δ' οἶμ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιον λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λίχνε.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Καλεπώτατον φθόνος, μιᾷ δ' ἅπαντα τὸ
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄθλιον dicit ſe dediſſe, pro λάθριοι, *quod nullo ſenſu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθριοι; Un-

Γράφουσι † Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
[d] Ἔθνος μιαρὸν γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[e] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [f] ἡ ἐπιθυμία...
Γαμηλίῳ [g] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [h] φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα † βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;
Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς † ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ † ἀζύγου κοίτης, † ἐπὶ

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem?
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. *b* Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* *c* Ὃ μισεῖν] Ὃν μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *d* Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* *e* Γὰρ] Ἀρ' marg. *A1.* *f* Λίχνις] Λίχνις τε marg. *A1W.* *g* Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαι *J.* *h* Ὄρθριος] Ὄρθριος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὀρθρινὸς cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχνης personam subsitituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιδουλαὶ, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium claudderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse † πάνυ; qui νόσων χαλεπάτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc δαδοῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Phileleuth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἓν δικαίως] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἐ δικ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege κἠ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισεῖν] An sic? ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισεῖν οἶμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασσεν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ferra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίαις φθόναις συῤῥάψας, ἀπὸ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρισῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαψήχειν δυναμένῳ, οὐδὲ ἔσοπτρα τ' ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα. Πᾶ-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr*. *k* Ἐπωμίαις] Ex A. W. P. L. Ἐ—οις Edd. *l* Κάτω] Deeſt in *Fl*. *m* Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *A*1. Gr. Ἀπάντων Edd. priores. *n* Καλαψήχειν] Καλαψήχειν W. Καλαψήχων *Fl*. *o* Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φοιτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. *p* Λύρα] Λύρᾳ perperam *J*.

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neura vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάθριος τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας κακαὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφᾷν γυμηλίῳ λάχνῃ; *F. G.*

29. Γυμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γυμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λάχνῃ. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιβουλαὶ] Εἶτά τ' ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακοῦσαι] In Edd. P. hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιβουλαὶ. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἰ. φ. κ. νόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ νόσων ἰχ— τὰ τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

31. Διώκει] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ ϵ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον ϵ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τ' πατρωίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσκοι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic *Demoſtheni* κομψὴ χλανὶς ϵ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον ϵ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ' ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις περ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Περόναις] De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ' ἀπαντώντων, non τ' ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Funtina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; deinde ἄπων. conſtituit finem verſus, ac τῶν initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἦκεν' ἐς εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλων, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. εἰς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ ἀφρόνοια τ̃ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλεσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τ̃ νεότητα παλαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνόμενον· οἵ τε τ̃ ἐναγωνίων πόνων ἀποταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὃς λιτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὴ μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μνήμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς [d] ὅτι φρονήσεως μαρτυρόμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τ̃ ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τ̃ πράξιν ὁρίσῃ, καὶ γαστρὸς ἀνάγκη τ̃ ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίως ὕπνῳ καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμοῦσι [d] ὅτι χρόνον.

Τίς οὖν ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ἔτι τυφλαὶ μὲν αἱ τ̃ ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τ̃ ἀφρονείας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τ̃ ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τι τυπτόντων τινῶν ξυνιῶν ϵ ἰφεσρίδων κλαγγίσεις. ubi pro ἵς τι *Bergler.* legi vult ἐπί τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυμῶνος) γυναικὸς ἐρᾶν. καὶ ὡς ἰκείης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἰκείης corrigit *Bergler.* ὡς ἰκείην. Verum posset etiam pro ὡς, ἰς legi, & genitivus ἰκείης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἰκείης simili ellipsi τῆ οἴκου exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται) τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mss. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίομαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

62. Ἰδοὺ-

ris; divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dîs Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαρχὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς
80 ἕψομαι θνητῷ διώκουσα σώματι. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες ὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὅτος,
ἀπαλιπρὸ τᾶς φίλας καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἁδὺ λαλεῖντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, καὶ πάντος ἔργω κοινωνίαν ἔχειν.
85 εὔξαιτο μὲν ἂν ἐρᾶν τις δι' ἀπταίστω καὶ ἀκλινεῦς βίω, τὸ γεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, ὁ νόσος ὀπιφαύσειεν αὐ-
90 τοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ ἅμα χειμερίᾳ θαλάττᾳ ἀναγομδίῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὰ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τὸς
95 πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃσταὶ ἢ πολεμίοις θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ ἅμα δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμᾶ γεργομδίοις ὀπι-
1 θήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχώσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὸ κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ
5 πρὸς τὰς ἀξίους ἐρᾶσθαι, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φι-

f Λαλοῦντος] Rectè ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδρῶντες] Haec Luciani *Bergleros* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφρονίσαι ἐσπάσαιτο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷον ἐγὼ — σωφρονίσαι ἐσπάσασθαι. *J. F. R.*

71. Ἡδίονες ὕπνους] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τὸ ὕπνον ἐξέβαλον. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ὀμμάτων βολαὶ] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἵλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ. *Alciphr* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐγὼ καινοτέρας. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τε ἀρθμίαι καὶ πειθοῦς βολαί. Verum ſi rectè dicas, *vel coecus hoc videas*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαλιπρὸ τᾶς φίλας καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἁδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλιπρὸ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kieſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ὑπεφαύσειεν αὐτῷ. *J. B.*

3. Κωφὴν] An κοίφλω? videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε. θεὸν δὲ τὸν πρὸς ἀλλήλους ταθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν. ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο. τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἕως τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. ἡ γὰρ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνουσας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τὸ βαρβάρων ἐν κύκλῳ πλῆθος ἐξώτων, ὁ μὲν ἔξω τοῦ συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἄφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,
Πέπλοις τε πρυμνάλυπτον [d] εὐπήκτοις [e] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρασθεὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. νικᾷ γὰρ ἐκρίθη πατέρα μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐξ Μυκήνας ἀπιέναι, κομίζοντα γράμματα, μύειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. *b* Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐτημέλει] Ἐπιμέλει male *B2.* & *P.* Ceterae recte cum M. ἐτημ. *d* Πέπλου] Πεπλων *Eur.* Nil mut. *Fl.* nec M. *e* Εὐπήκτοις] Bene *P. V2. Fr. B2. S.* Εὐπήκτους *J. Fl. f* Ὑφαῖς] Ὑφὰς. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι C ἐπιδείκνυμαι ταὐτὸν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος ἢ ἔργῳ γηθόμενος. *V.*

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτην] Fuit cum μεσίτευν mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum.* *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Oreste. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald. 1. Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἄφρὸν ἀπέψα] Ἄφρον τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἄφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant *B2.* & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Ἴσθι

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantus non amator pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut fit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— *cui juvenescit equus, puerique ministrant,*
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρᾳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυτολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησί,

τῶνδε μὲν δέλτον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ὅτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτε τὸ ἄδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἐρῶντας ἀποδίδωσι καὶ δυχερὲς αἰδέσασθαι πότερα πότερον ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τοῦ φιλήσαντος εὐναίας ὅτε τὸ ἐρώμενον ἀμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθέν, ἐκ παλαιᾶς [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρθενίας νεωκορῶμεν. ὅλως γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρόταλα κοῦροι
Τὸν φιλέοσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γυνὴ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φιληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίον ξέν. τρυφὴν τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ἡμῶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *Q.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς δικαίως μοι τῷ βασιλίσσῃ τὰς ἐπιστολὰς, εἴθυς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀληθῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, [a] ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τοὺς νέους ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅπου τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κήροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροιτες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων [b] ἐράοιτε, πόλιν κεὐάνδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίοιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως [c] εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοιτες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλανᾶτε τὰ τῆς Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' ὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος ἡ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis subens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς οὐχ ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐρῶντες W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εὕνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J.F.R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρωτ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τύμβῳ ἑνὶ κοιμωμένω χλαίνῃσιν. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ὃν ποτὲ ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέστρωτο αὐτῷ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J.F.R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου Ἀθηναῖος, τῆς δήμου Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἐρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & sullo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J.M.G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐρῶντες. *J.B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σιμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* ὦνεκεν p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est; παιδάριον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἕνεκα & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scriberem. *J.F.R.*

88. Αἰ-

mum vivendi tempus, turpi nulla conſcientia in *animo* habitante; nobilis autem poſt mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philoſophorum filiis, aether poſt terram excipit hos, qui his rebus ſtuduerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

τῦ ζῆν χρόνῳ, εὐδεμιᾶς ἀπρεπῦς συνειδήσεως παροικύσης. ἀοίδιμοι δὲ μὴ θάναῖον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὴ γῆν ἐκδέχεῖ τὺς ταῦτα ζηλῦντας. [a] εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχυσι τὲ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

50. Iſta Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protuliſſet, Chariclen, dicere volentem denuo, repreſſi: quod tempus erat deſcendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid ſentirem pronuntiare vellem, perpenſa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, ſodales, orationem quisque ſuam videmini deproperaſſe; ſed perpetuae profecto & robuſtae cogitationis aperta haec ſunt veſtigia. Vix enim quidquam eſt eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, ſi fieri poſſet, ille co-*

Τοιαῦτα τῦ Καλλικρατίδυ σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένυ, Χαρικλέα μὲ ἐκ δευτέρυ λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἤδη ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι [e] φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγυ τὺς [f] ἑκατέρυ λόγυς ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ [g] ὑπογυίυ, φημὶ, ἡ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶ λόγων ἔοικεν ἀπειχεδιάσθαι· διηνεκῦς δὲ, ἡ, νὴ [h] Δί', [i] ἐρρωμένης φρονῖδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. χεδὸν γὰρ ὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶ λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαιε. ἡ [k] πολλὴ μὲν ἡ τῶ πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶ λόγων δεινότης, ὥς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν [l] ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

[a] Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίῳ A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. Edd. priores. [e] Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *A1.* Φρονεῖν cett. Edd. & M. [f] Ἑκατέρυ] Ἑκατέρων W. [g] Ὑπογυίυ] Ὑπογύου *Fl. J.* M. [h] Δί'] Δία *Fl.* [i] Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *A1.* [k] Πολλὴ] Sic *El. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* [l] Ἐν δυνατῷ] Omiſſa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόδικου τῦ Κείου. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iſte vir fuit πανοῦργος & πρὸς τὸυς καιροὺς εὐπλαστοκόθορνος. Χῖοι γὰρ & Κῖοι inter ſe belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium ſe dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam ἀφ' τὸ ὑμετάβολον αὐτοῦ ἐπικαλεῖτο κόθορνος. eſt enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὴ γῆν ἐκδέχεῖ τὺς ταῦτα ζηλῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχυσι τὲ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte MI. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur *ei δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες*, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impreſſis eſt, *ei δὲ ἄμεινον.* *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Anglic. Cod: *εἰ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ.* *J. B.*

96. Φρονεῖν] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipſo M. Φρόνειν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τ. φρονοίην] Sic legendum ſuaderet ſeries orationis, & ſi libri omnes φρονεῖν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipſi ſentiant, judex pronuntiet, an ſuam ut ſententiam, ſuum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a deſcribente, in φρονεῖν mutari φρονοίην, praeſertim cui Attica forma φρονοίην pro communi, φρονοῦμι, non ſatis eſſet familiaris. Sed jam bene ſic dederat *Aldus*, a quo operae poſteriores, & interpres, male receſſerunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noſter ſic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Geſnerus* tam ſponte, quam ex *Aldina* ſua recte vidit, cumque res ipſa flagitet, non haeſitavi in deſerenda vulgata φρονεῖν. *J. F. R.*

7. Θηραμ. — not.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνον ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ οὐδὲ ἀνήσειν ὁρᾶν ἔοικατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέλλοντι πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν ἐκκέκριμαι διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα πρέπον εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶσι· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασταῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑφκατηφῆ τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ [e] προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλαναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequa pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

[a] Ἐκεῖνον ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* [b] Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶντται *F.* [c] Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. [d] Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. [e] Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. [f] Τὰ πινίκια] Τὰ πυάκια W. male. Τὰ Πυθία *Fl. B2.*

19: Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν νίκωσαν ὁ Λακεδαιμόνιος ἔτος ἕνειμεν. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτῃ. διὸ ἡ πολλὴ τοῦ Κορίνθου ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ ‡ παιδεραστία κομώντων. ἅτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ ἀκαθάρτῳ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*

† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

‡ Παιδεραστία] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Κοθ. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἕρμωνι· Ὡς ἐγὼ ἂν εὐκαίρως, εἴπερ ἦν τὸ δυνατόν, γυνὴ Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν ὑπάρχει κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιγαμεῖ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδερασταῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ γε τὴν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris; nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ ᾠδὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐχηκότα, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὸν ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ἔμπροσθεν δικαίοις κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τὴν λεγομένην [i] διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἔστω (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ σεμνὸν ἦ, παιγνιζειν δοκεῖ) τὰς ἄγαν ἔμπροσθεν τοῦ [k] παιδερασταῦ καλωφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

g Παιδιὰν] Sic *J. Fl. H.* &c. Παιδιᾶν W. male. h Κόροιβον] Κόρυβον M. i Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὁ. τὸ βραχὺ. W. k Παιδερασταῦ] Παιδεραστῶ W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δέ πῃ] Τοῦτο τὸ τρόπω. *V.*

50. Καλωφρυόμενους] Ὀφρῦσι μετεώρους. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῆει σφόδρα σοβαρῶς] Sed Mf. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐπιδόσεως αὐτοῦ τὰ πιτήδεια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτιάδη. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, ἢ τὸν ἰσθμὸν dicit, eumque ᾠδὴν τὸ μέλι sic explicat. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τῷ παιδερασταῦ] Florent. Codic. τὸ παιδερασταῖν. *J.B.*

58. Κλί-

ὅτι τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡμην, ἐρήσω παιδὶ συνδημερεύοντα, Ταντάλειους δίκας ὑποφέρειν, ϗ τοῖς ὄμμασι τῦ κάλλους μονονυχὶ προσκλύζοντα, ἐξὸν ἀρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. ὑ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἁπαλικρὺ καθάπαξ ψαύειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενον ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θέσηται, σωθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δ' ἄκρων γῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ δ' ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τύτυ, τρίτῳ πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, ὐκ [b] εὐθὺ θλίεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ φαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὴ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἕως' ὅτε ϗ ἀφανέλλων ἡσυχῆ τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν εὐδεμίαν παρίσιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ Φανεραὶ [e] τῶν [f] αἰδοίων [g] συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ ϗ κόλπῳ δῦσα, μαστὸς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim cuprioſum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψεῖν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. AIW. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρεῖκον, quod & in marg. AIW. adscriptum. d Αἱ] Ἡ J. male. Aἱ cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τῶν αἰδ. M. G. Μετὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδοίων] Ἐδαίων L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρίως] Λαθραίως Ex. Fl. Λάθρᾳ marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, ebo, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* σύμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθιύμησαν,
Ἔπειτ' ἐπεθύμησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ἔτω γίνετ' ὀν τύτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mss. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μὴ τῶν αἰδοίων συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδοῖα. Vulgo μὴ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιάζομαι κατὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: *dum ductio a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: Φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰσιόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, ϗ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη, σὺ μὲν τοὺς ἀφ' μηριαμοὺς ἴχνη μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδεραστίᾳ. vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Μη-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, poſt haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorſus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quisquam, Socrates, ſub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

τὴν φύσιν ὑποροιδοῦντας πιέζει. ἢ σφριγώσης γαστρὸς ἰ ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἢ πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης. ἢ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, εἶτα τὸ κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μέλεσι δὲ χολέχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑψήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀνίκητον καθέζεσθαι,

Δέγμενος Ἀιακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας μεσίτης ἡδονή.

τέκνον γὼν Ἀχιλλεὺς τὸν Πάτροκλον θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων·

τὰς

ἰ Ἀμφιλαφὶς] Ἀμφιλαφίσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψιύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινίτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινέθωσαν Edd. male. m Εἴ τις πιρ] Εἴπερ τις marg. *A1.* n Οὐδὲ γὰρ] Iucipit rurſus O. o Κατ' ἀνίκητον] Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαλίκητον Edd. p Μεσίτις] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μισίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adſentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης & προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μίσωρολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* l. ep. 34. pr. Ἐξ ὧν φιλοσοφῶν ἐπινόησας, σεμνός τις ἐγένου & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non eſt oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi abſurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *ſupercilia ſupra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις πιρ, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione Philoſophorum, παιδεραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μισίτις. *F. G.*

Μισίτης ἡδονὴ] An μισίτις? *AE. M.*

Μισίτης ἡδονὴ] Politiſſimus *Menagius* emendat μισίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μισίτην τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μισίτις] Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare juſſerat *Menagius.* In omnibus impreſſis μισίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam verſiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici verſiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν &c.] Jambicus enim trimeter eſt, ſive ſenarius; nam Καλλίων facit initium verſus ſequen-

τὸς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκοῦσαι ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ὅσιον· τἄλλα δὲ, τοῦ ἐμοῦ ὤτων πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, [c] ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὸν πυρά. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἢ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

[a] Φήσει] Φησὶ W. [b] Ἀφέλωμεν] Ἀφίμεθα W. [c] Ὑφάπτεσθαι] Ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνων *Th. Mag.* v. Γοργώ. [d] Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μᾶλλον] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amatium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M.du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. recta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut *suspicor*, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M.du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum reddituram eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μικρὸν δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φὴς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ἥσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχωρήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τὴν θέαν, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παρεμπεπηγέναι σοι ὁρῶντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ πολλοῦ μόνον ἀπίδοις ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χαλεπὸν, εἰ αὐ-

---

* Κεχηνότα] Κεχηκότα male *J.* f Ἐκ πολιατῆς] Ἐπειρωτῆς male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη *ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt *in* hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, *ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται.* Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Διὶ συγκαμόντι τὸν μοιρῶν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum εἰς λίθον. Si vero phraſis πεποιῆσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. σκότος αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἴπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχωρήσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίστημι δακρύων, ὥστε εἰδῆς. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ πολιατῆς] Habuimus idem ſupra *Merc.* c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit;*

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ εἴη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφυγεῖν αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερατῶδές τι καλλωπίζων [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑποφθονήσειν τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδεέστερός τις ἐπαινέσαι δόξω, ὥστε τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχοι τι πλῆθος, καὶ ἄκραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τὴν Ἰωνίας ὄσῃ. τῷ θεατῇ γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

[a] Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habent *F. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. [b] Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *F.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fru-*
„ *ctum libertatis*. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur
„ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud
„ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι.
„ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius*
„ *est*. Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa-*
„ *cem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* Θάμμα δικῶς βίαιον, adeoque *lenius*, *placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo utitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῷ, ἡ χαρᾶς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κἀκεῖνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλατικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πείσῃ audies. Et vers. 60. ἐπανθήσει interrogas, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [e] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε προσκολλήσας, ὅτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε σαφὲς δείξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ὕστερον γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ χρῆν λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ σχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν προσκαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἴνα σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

e Ἐπεὶ] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὔτε] Οὔτε male *J.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in P. *P. J.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν Ϛ σεμνῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.* Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπεὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐπ. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος οἰκετῶν Ϛ θεραπαινίδων ἃς συνεκτήσατο ὁ Σώστρατος ἴτυχεν ταῖς γυναιξίν. ὧν μίσους δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὖτως, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὸ Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐραστή τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι, τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτην γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) εἰπέ μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὀλιγωρότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶ ἐκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπὶ τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum statuae clam cum relictus esset in templo, coiisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud quoque responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam saepius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adscriptum marg. *f*. Sed in Κνιδίων conspirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenæo esse proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G.C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἐρωτ. c. 11. 13. multa legisti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Historiam habes Ἐρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G.C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Sosandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sortitam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui est in arce Athenienſium, λίμνας nuncupato, unde & *Dionys.* λιμναῖος. *G.C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δικῶσι] In omnibus legebatur δίκῃ. Prave, cum loquatur is ipse, qui Imaginis effictor est. *M. du S.*

Δικῶ-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

[c] ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν [d] δέησῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ λοιπὸν τοῖς εἰκόναις τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μελαχοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταλα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐπεὶ γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δέησεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ χε-

[c] ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. [d] Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *J.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἶσι pro οἷς (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — ἐδὴν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. ὅτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίσῃ, ὅτε ὀψοποιῶν δεήσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὴν ἀπλογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. οὐ δέῃ. & c. 47. καὶ πολλοῦ δεήσειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἔδει μοι μακρῶν τοῦ λόγου. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐς καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδὲν δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' οὐ δικαστηρίου δεήσειε. Sic δεῖ ἀθροίσεως τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἱπομοῤῥίας. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα τῶν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Καὶ

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο φυλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τοῦ ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τοῦ ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, εἰς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τοῦ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣν Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸ αὐχένα ὡσαύτως τοῦ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τοῦ ἀναβολῆς ὡσαύτως τοῦ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τοῦ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; καὶ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ [d] καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκών; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλλέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τοῦ ἀγάλματος;

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *AIW.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τὸ ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱλαραὶ τοῦ ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχιρῶς ἀνυγραίνοντο. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ϵ λεληθὸς] Angl. σεμνὸν ϵ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τοῦ ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obscopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκος dixisset; nam etsi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κα-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* effloreſcere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

ἐστῶ, ὅτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [e] κινδυνεύει τῇ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ πῶς καλέσαιμεν δηλαδὴ τὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσαι τὰ χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ μετακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπόπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅστις ποιησάτω ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, ὡς συνεσταλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, χρώτῃ τῇ Παγάτιδι· μάλιστα μὴ ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] K. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. *f* Προσδεῖ] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. *g* Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. *h* Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. *i* Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* *k* Ἐποίησε] Ἀποίησε male *F.*

51. Κινδυνεύει τῇ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει —— προσδεῖ] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τῇ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud ν. *F. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *F. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 342. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσανδρέων ἰδίαν οἴκημα γραφὰς ἔχον τῆς Πολυγνώτου, ἀναθήματα [illegible] καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *F. M. G.*

68. Διιξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *F. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Παγάτιδι] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάσπη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάσπη eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *F. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω. 70

in quo sanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδέγμεθα. [b] οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἁρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε 75 ἔστω τὸ πᾶν. ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τὰς ὀφθαλμὰς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει; 80 καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τῇ τοῦ Βρισέως.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

Ταῦτα μὲν ὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες συγχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διιπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν 90

9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *J.* quae μηρὸν. b Διδύγμεθα] Διδύγμαλα *J.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *J.* e Τῷ] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὁ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῆ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφίων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. R.*

73. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἰὸν ἧκεν αἰχμὴν πελασθεὶς ἐξ ὀτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ Φοίνιξ μιήνῃ —
Τοῖά τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηρὼ κ. τ. λ.

J. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ' ἰοδόρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in [illegible]uto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τῇ

nescuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ̃ ἐξ ὐρανῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτὴν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον· καὶ ἐφαίνετο μὲν ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλλοντι δὲ προϊέναι, διελέγετο τ̃ παρομαρτούντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκούς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἴπερ κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ̃ σιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτ̃ν, ὕτως ὅτι σίχες ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ̃ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γῶν [h] αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτ̃ν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς πολείταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, πᾶσαν τ̃ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

[g] Συνειλημμένον] Συνειλυμένον uno μ. *Ald. V2.* P. Συνειλημμένον geminata consona *Fl. B2. Fr. P. H. S.* [h] Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. [i] Οἷοι] Οἷα P. [k] Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τ̃ς δ' ὑπὸ κρήθεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ' αἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

J. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *J.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε. *J. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — ἐπεχορεύσεις] Ut Lucianus hic, Χάριτας ἐπεχορεύειν dixit, ita *Anacreon* ἐπιστῆσθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Παρὰ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πάντοθε πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — ἐπεχορεύσεις] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ὑποχωρεῖν ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων ἐπεχορεύει δίκας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl. J. F. R.*

90. Διῆστε] Conf. infra Ἱστορ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod ειλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἣν τινα λέγεις τὴ γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴ βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴ ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὡσαύτως γε ὁρᾶν αὐτὴν, ὅτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποιοῦσα λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν ἀποπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν· τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim [lo-]

[a] Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθεμαι Ex. Fl. [b] Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogit, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J. M. G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior fuit Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, ἢ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M. V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F. G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus supersit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipſe etiam noſti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim iſta, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, &

γὰρ ὡς οἶδα κὴ αὐτὸς, τὸ ἥμερον κὴ φιλάνθρωπον, κὴ τὸ μεγαλόφρον, κὴ σωφροσύνην, κὴ παιδείαν, πρὸ τῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίκασι ταῦτα τῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη κὴ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, κὴ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ᶜ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς κὴ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, κὴ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε κὴ ἀχνυμενῶν, κὴ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. κὴ γε αἱ τοιῦται ὁμοιαί μοι δοκῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κεῖται γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε κὴ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, κὴ χρυσῷ κὴ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. ἃ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, κὴ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, κὴ σωφροσύνῃ, κὴ ἐπιεικείᾳ, κὴ φιλανθρω-

ᶜ Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτηρίχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, εὖ γένους ἦκον, εὖ δὲ κ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὖ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔνυπν. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲ εὖ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. εὖ ἠκουσαν σαρκῶν. II. Ῥώμης κ ἀλκῆς εὖ ἠκούσας. V. Ἀνδρίας εὖ ἠκουσε. XIV. 26. εὖ ἦκε βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. εὖ γὰρ γένους ἦκον, εὖ δὲ κ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἕνεκα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Εὐηκὼν, πλουτῶν, εὖ πράττων. Lege εὖ ἦκων. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲ εὖ ἠκούσας] Recte hanc phraſin ἠκούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. εὖ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε κ ἀχημονοῦν] Qui attente hanc φράσιν inſpexerit; ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀχημονοῦν τε κ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀχημονοῦν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo κὴ, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

θρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ ἔστιν.

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λῴον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτά. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· εὖ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὸς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλεσχευασμένον.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

Καὶ δὴ ποιήσω. αὐδήεσσα μὴ τὸ πρῶ-

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

[a] Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὁρῶ legi possit ὁρμῶ.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἴσι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμιθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ] Ἀριτῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (lit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὁρῶ ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima.* quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὁρῶ & πῖρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πῖρας φιλίας, ὁρῶ πενίας esse *summam amicitiam, summam paupertatem.* His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὁρῶς ἐστιν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima.* Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio:* qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὁρῶ] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ἐπίσα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῦσαν ἀντὶ μοίσης, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῦσα, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴν nomine, quod aequivalet Siculorum μάτρα, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio.* „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: καρτῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῷον, ἴσον τοῖς τῶν θηρίων γόνοις. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— τῷ δ' ἀποδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῷον, αἴκε δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] προσηνὴς, καὶ πρᾴως [d] παραδυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς καὶ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν καὶ περιέπεσθαι τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα ἐγκατείνουσαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ὅπη τὴν ψυχὴν [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

[b] Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. [c] Προσηνὴς] Bene sic *P.* aliaeque. Προσηνὺς male *J.* [d] Παραδυόμενος] Παραδυόμενος P. G. & marg. *AIW.* [e] Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *J.*

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum *μυθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adduxit, omisso *μυθον*. Sed quum *μυθον* conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *J. F. R.*

70. Ἀμείψαι αὐτῷ τῷ μίτρᾳ] Vide Parœmiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μίτρᾳ] Omisit de industria αἶκι δύνηαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφίων μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρᾴως παραδυόμενος εἰς τὴν ἀκοήν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim παραδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἀφανίζει c. 14. καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ ἀφ' οὗ κηροῦ ἀφανίσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* παραδύομαι, quod in editis extat hic est ἐπροσλύσασθαι. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραδυόμενος] Non autem equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ὡς παραδύντος supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* *J. M. G.*

Παραδυόμενος] Alteram lect. παραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παραδύεσθαι violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραδύσῃς αὐτὸ σου. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare παραδυόμενος, si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραδυόμενος restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄττα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄττα esse *quaedam*, ἅττα vero pro ἅττατα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

1. Τό-

ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαιδα· κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις κἀκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα προσκαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὸ τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῦ ῥυθμῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρῆσθαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μέλαξυ βυκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾄδοντος αὐτῆς ἀκούσῃ, ἐκέτι τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nominés, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum alliceront, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τότ᾽ὃλ enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male *J.* c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῦς corrigit *M. du S.* d Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male *J.* e Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *J.* f Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἡ φιλομήλα· εἶτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρακὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ὑπὸ αὐλῷ ℰ κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ὑπὸ] Ὑπ᾽ correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ᾽ pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum fuerit, me non obscundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto; nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἰκμάδος. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποῖε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποῖε, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόσι ℰ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαιδα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor εἴ ποῖε. *Tunc certe, si umquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. *J. J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποῖε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, εἰ ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποῖε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτε, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἰχρῶ γὰρ ἰχρῶ. *Arlsoph.*

lum, quod a Gorgonibus ſolet, tibi uſu veniet, ut lapis fias ex homine; ſed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adſtabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio eſt Terpſichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipſius Calliopes e diſciplina, ſexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem eſſe convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidiſti autem ipſe, quam dico: itaque puta te etiam audiſſe.

15. Accuratus enim ille ſermo, & Ionica puritas, & quod arguta in conſuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi ſit, & ab ipſis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipſo coloniae jure, Atticae civitatis ſit particeps. Neque vero illud ad-

τ Γοργόνων μόνον ἔστι πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων [g] εἶσι, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξει γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θελγήθρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι δοκεῖν ἡδονῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἑώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἣν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι ξωμύλη, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

[g] Εἶσι] Ἔσῃ male *J.* [h] Παρεστήξει] Sic Edd. excepta *J.* quae παρεστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξιστήσῃ.

ſtoph. Pl. 348. Ἐνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος καὶ τῷ πρώγματι. Et 114. οἶμαι γὰρ οἴσω. Ad quem verſum plura Illuſtr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jenſ.* τί πολὺ ſtare non poſſe; & εἰπολὺ non abſurde conjecit. Jam vero nihil ampliius deſiderabit; nec Cl. *Geſner.* cujus verſionem tamen intactam ſervavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non ſatis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνον] Vide de hac locutione notam Cl. *Jenſii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν Παιδίου] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχίαι — φωνὴ] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. eſt πολυηχίαι φωνὴ χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Paſt.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noſter infra *Herc.* c. 4. ἐλλάδα φωνὴν ἀφιείς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆσειν βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονος] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius ſimulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic ſupra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adſtabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, neſcio. Forte legendum eſt παρεξιστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu ſera ravis.* *J. P. a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, poſt illud removi. Eſt enim anaſtrophe uſitata, potuiſſetque ſine commate ullo ſcribi. *Demoſth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demoſth.* teſtimon. licet haud indicata pag. adfert. *Ariſtoph.* Plut. 182-3.

Μανιάτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αὖτις·
Καὶ τῶν κακῶν ὁ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theſeo conditam ſunt qui tradiderunt. Alii Epheſiorum coloniam eſſe voluerunt. Curioſi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ ᾠδικὸς χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲ δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκών, ὡς ἄν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθεὶν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν· αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφθω, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λῴονα ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τέ-

miratus fuerim, si poëti etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimium haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. LYC. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo majorem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eru-

a Αὐτὸ] Deest in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμιμούμενον G.

γι. Καὶ γραφικῶς συνελ.] Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere. Plin.* in ep. *imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine sigma.* hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθαμιλλᾶται est aemulus, qui cum aliquo certat. Mss. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμειμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obscuriissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opsopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promisisset ἐπιδεῖξαι ἐκ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθέσας, pro defensione hujus suae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutis animae, singulatim quaque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingentur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

τῶν, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκοσμώμεθα, ποικίλην μὲν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολειπόμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσσποποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καλαβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐξεκέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. ἐγὼ γὰρ ἐθ' [e] ὅτι, ὅτι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας περὶ μηδὲν

[c] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. Fl. Παρηνέγκ. P. Item marg. Aiw. [e] Ὅ, τι] Sic P. Ὅτι S. aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte P. A. & Fl. Παιδίας J. H. S. Ald. male.

69. Ἕν τι ἑκάστη] Καὶ δὴ τὰς Μούσας ἄλλῃ ἄλλης φασὶν εὑρεσιν εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἱστορίας. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς ἐφορεῖν εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, [*] Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

[*] Τερψιχόρην] Hic legebatur Eutrepe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingulareque imaginem effecturum. *Καθ' ἑκάστην αὐτῶν μίαν* non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπασιν, οὐ τῷ μέρει ἕκαστον. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς ἔστ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λάβοι] Parodia *Heſiodi.* Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσσποποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint *δυσσποιὰ φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſuffriciunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας περὶ μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque moniturі ſumus. *J. F.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ὅστις τινα οὐκ ἀπολάλεκε. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τινα οὐκ αἰτίαν ἐνέμιζεν. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας περὶ] Corrige παιδιάς. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονεύῃ, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω καὶ αὕτη· ὑ μεμπτὴ γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μέν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τε πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτῆς Ἰωνικῆς. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτῆς, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, ὑ [b] φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμενον] Nil mut. Edd. Προθήσομεν *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin jejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere soleat. *J.F.R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laert.* II. p. 48. & Notter Παραπ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laert.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλιεῖ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J.F.R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δυνάστειαν τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post Mss. Ἀθηναίας legitur in Mss. ἃ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienssium respublica, & ipsa praesens Romanorum potentia*. Edit. ἃ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἃ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat*. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῆς τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ἔσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. *Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J.G.G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. φαῦλος legit φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, ait, ἐπὶ ψηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς δὲ εἰκότως ἐν φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅτι τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γάθμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὄσας· ἡ μὲν γὰρ ἴση σχεδὸν ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅτι πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν·

ἡ

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἐστὶ] Ἔστιν *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἶσον Codd. G. P. L. & marg. *A1.* *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λου hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλος ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προθέμενον] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ σὺν τῇ Μιλήτου ἐκείνην Ασπασίαν, ἣ δὲ ὁ Ολύμπιος, θαυμασιώτατος δὲ αὐτὸς, συνῆν, ἐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προβέβλητον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προθέμενον; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προθέμενον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προθέμενοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσῃ. Poſſet & ἴσαι legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμᾳ δὲ, ἐφ' ᾧ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, εἰκονίᾳ ἴσαι. Niſi & illic ἴσῃ ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἐ αὕτη ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πῶς ἂν τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἴσῃ cuſum, quod nimirum facile ex ἴσῃ corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μήγ. ἐστὶ] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἴσῃ. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ὁ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εὐτ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆ προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, εἰ καὶ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιόν ἐστι. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τοῦ χρηστοήθους, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τὰς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἑξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τοῦ σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τοῦ πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς χρὴ τὴν τῷ Ἰκαρίῳ μάλιστα εἶναι [c] σώφρονα καὶ τὴν εἰδέφρονα, οἵαν τῷ Ὁμήρῳ γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τοῦ Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, χρὴ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis ſolum, propter quae Socrates illam laudavit, ſimilis erit, ſed reliqua etiam prudentia & conſilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, propoſita ſit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae manſuetum ingenium declaret, & propitium adverſus indigentes animum. POL. Similis ergo ipſa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nauſicaae, & ſi qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

20. Deinceps vero poſt hanc, ipſius modeſtiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime ſimilis ſit, modeſtae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam feciſti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Fenſ.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Perſonam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαίφρονα P. Vulgatam ſervat *Fl.* cum *J. P.* &c. d Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adſpirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδιχθυσάτη Σαπφὼ μοιρά τι ἐ μέλαινα ὁμμάτων. καὶ τί δ' ἄλλο ἢ ἀιδὼν, ἀμόρφους τοὺς † πίλους ἐπὶ μοιρῇ τῇ σώματι ‡ ἐξειλημμένη. *V.*

* Εἰδιχθυσάτη] Ἐνδιχθ. ptave V. In Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

† Πίλους] Lege σπείρας. *M. du S.*

‡ Περιειλημένη] Περιειλημμένην V. ptave; quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemiſſis hujus capitis verſibus, fragmentis Sapphûs inſeruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J.F.R.*

19. Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & conſilio praedita) *& haec imago ſuſpendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Poſſet & per *dedicari* verti, quo verbo de ſtatuis ac ſimulacris alicubi conſtituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum ſimulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de ſtatuis ſolebat id verbi a Graecis ſumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnoſoph. ſcribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J.J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti poteſt, *ponatur*; hoc enim verbum eſt proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. ſuſpenditur donarii cauſſa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi juſſu in Capitolio Jovi donum poſuit. Lactant.* de mort. perſecut. c. 5. *Derepta eſt ei cutis, & exuta viſceribus pelliz, infuſa rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clariſſimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Fenſius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium eſt quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

σραλε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων σοι λείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ὀφθῆναι τῇ εὐπραξίᾳ προσβάλλεσαν, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] Φυλάττειν δὲ ὅτι τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπεροίκαλον ἢ Φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφερομένην, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεστέρας, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ μείζονος ὄντος γενόμεναι [f] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὕβριν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν [g] οὐδὲ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ὀπίφθονον [h] φύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ὁπόταν, ἢν μετριάζοντα ὅτι τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεῖ-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ ἐν πίνακί τις ἱερατεύων τῷ νεῷ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani adpoſite. *J. F. R.*

26. Θεανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. A. 224. *M. du S.*

Θεανοῦ — Ἀντήνορος] Puto, reſpicit ad Il. E. 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaco Antenoris filio

Ὅς μοι νόθος ἦεν ἐών, πύκα δ' ἔτραφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρίστη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρων] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τὴν τῆς Ἀφροδίτης] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux*. L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ πρὸς γραφὰς, εὐεργεσίαι, χάριτες, δωρεαί. τὸ γὰρ εὐποιΐα, οὐ λέγουσι κἂν Ἀττικοί. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρυσότητι καὶ εὐποιΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. Τὸ εὐποιεῖν αὐτοῦ λαθόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, ἢ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆ τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν τι, ἢ μετάρσιον ὄχημα, ἃ μύουσιν ὅπως τὰ ὑπαρχόντων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, ἢ τῶν πτερῶν διαῤῥυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὅτι κεφαλὴν εἰς πέλαγη ἢ κλύδωνα ἐμπίπτουσιν. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, ἢ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς τὰ πτερώματα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, ἢ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὡς τε μύτοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas

Ibid. Ἄτῃ] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* *Bud.* L. V. de asse. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίῳ δὲ ἑ ἱρ—ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἑ ἱρασμιωτέραν. *M. du S.*

Καλλίῳ δὲ ἑ ἱρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaesit, ad ἱρασμιωτέρᾳ. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίῳ δὲ ἑ ἱρασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων — & ἱρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μιγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M. du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Maguus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ αὐτὴν Αφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Αθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρην δ' ἐ γαμέω Αγαμέμνονος Ατρέδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Εργα δ' Αθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsisseme Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον & κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τρίφωτι καλὸν & λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non ut rectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ἐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὔδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo cac-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ἃ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτα δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπησαν ὥφ' ἑαυτῶν ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ἀπὸ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸ καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ διαμεῖναι τὰ πάρεστα, καὶ ὅπῃ πλεῖον ὀπῥεῖν τἀγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ ὅτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἡ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μὴ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῇ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ σωθεῖν αὐτόν. ἐὰν γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ὡς ἐπὶ ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —ων. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —να L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακπίσατος. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακωμωδήτως. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφιδόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναβραψῳδέω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Αποξήρανσις. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτος. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαιόω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφέω. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απαιδρόω. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Απονιφόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροιμίαστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμναστος. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλύστος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλυστος. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαθρυχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διαμαμβάω. *Philopatride*, c. 1.
Διμπιλος. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσέξοδος. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψυχίδιλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψυχιδιλος. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμαγξα. *Philopatride*, §. 20.
Εκστέον. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμιμητημόνος. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπεριψυχομαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδάκωτος. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγξομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποκινύζω. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχημονέω. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργοβατέω. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντειχίδιος. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαθλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδέω. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιμβαυμίαν. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριεντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴπαι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, ἀ δέμας, ἀδὲ φυήν, φησιν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat: *eum autem illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

a Αὐτὴν] Αὐτῇ Fl. b Αὐτὴν] Αὐτῇ Fl.

Εσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιᾶχος, οἰκουρός, οἰκωφελής, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσι, legendum sit, Εσίαρχος. Idque cognominis Jovi haud incouncinnum. vel, si malis, Εσιοῦχος, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εἰδωλοποίημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐπίστως. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Ἐχεγλωττίαι. *Lexiphane*, idem quod Ἐχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιάλλη. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ἱματιοφυλακίῳ. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθετίζει habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνής. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεχνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλιψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμίτωνος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαλησθιγάση. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λυκαλίες. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λιπτοϋφής. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάριον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μεμιτρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μοιοχιτιάν. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξουνουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμασιγίων. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξυόρακος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχησομανιῶν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδραστικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παλαιόπτερος. *Toxar.* c. 24.

Πάσσιμος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραιόγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραχίῳ. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσίνακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάκτιμοι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προπαιπάμπτω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προπεκλήρου. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλόμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προικπλητίω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προικχίων. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προιμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προξίχτοζ. *Ibidem.*

Προπιξενίου. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προφυλλίαι. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκινόω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προτείθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προσορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδηγίομαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσαρεύω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιμιτρᾶν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ρικνόν. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ρικρόν eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐρίκνουτο σὺν γελωῖ τῶν ὀφθ. Prorsus ita Ρικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τῶν ὀφθ-

φαρ.

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

σὺ ἐπλάσας, ἢ τῷ σώματι· ἢ ἃς ἐγὼ ἐ ἢ ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλλίθρυλλον, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, ἢ τοῖς ὀπίσω ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμώτερα γὰρ τῶν Ἀπελλοῦ, ἢ Παρράσιου, ἢ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, ἢ αὐτὴ ἐκείνη χάρις πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, ἢ κη-

ἐ Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. ἑ Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φαλικῶς ἀπειλοῦντι quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥικνοῦν exponitur διλλικιζ, ἢ παιδαριῶδες ἀλαφίζεσθαι κατ' οἶδα.

Ῥινάσιν. *Ibidem*; *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Σογχωρησείν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Συμπαρίσημι. *Lapithis*; c. 16. f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Συναναγρίμπτομαι. *Gallo*, c. 10. p. m.

Συναυτικίζω. *Naviglo*, c. 4. f.

Συνδιάλυσις. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συνεπιλέγω. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Συνεξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Συνεπισοχίω. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Συνεπισύλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.

Συνεπιφοιτάομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Συνεπαίτιος. *Pseudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συναυθλοῦμαι, Διαπραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναυθλοῦμαι, ἀλλαχ. est ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυθλοῦν, ναυλολογῶν. Ναυθλοσάμβα, ναυλολογίας. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Σονεῖσι. *Amoribus*, c. 46. m.

Σφυρωδιγμός. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συντροφοκτονία. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Σωνθλῶν. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Σωρίζω. *Vera Historia*, c. 8. f.

Συσκίρω. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Τεθαρρηκότως. *Abdicato*, c. 4. f.

Τραγελαφιαφίβω. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσαις.

Υ.

Ὑδατοσοσία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοστόν. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπαναστῶν. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπερῶον. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπερφορῶμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπεφθέγμασο. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπιφαίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπερπλεῦμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπερφρονῶ. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδικεῖν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑπερδραματοσκοπῶ. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑποφθέγγομαι. *Dial. Mort.* VI. Terps. & Plut. versus fin.

Ὑποτρέω. *Dial. Mort* VI. post med.

Ὑποπυκάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυχνῶς. *Solocista*, c. 10. f.

Ὑποφθέγμαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρονῶ. *Dialogis Meretric.* XIII. verf. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοκηρῶν. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φωνασκοῦτάν. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλωτῆρες. *Tragopodagra*, verf. 45.

Ψ.

Ψυχοδίκης. *Hippia*, c. 7. f.

Atque haec quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαϊζοῦσα, & plane obsoleta, vel κακόζηλως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐκδοσφά, Εὔλεξις, Ἀποκομάω, Ἐμῳρωδόχος, Εὐμυχάδης, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω Λακκόχυας in voce Λάκκος, Ἀκρατισματόω, Ἀκρουσμα, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμιλημώνως, Τεθαρρηκότως, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur tanta minus notari merentur, quam Μεμιλημώνως, Μεμιστιγισμένως, & alia sexcenta simi ia? *J. F.*

Εὐδιαμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F R.*

97. Χρυσίῳ &c.] *Homer* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίμας &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσῳ] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἀλεκτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρᾶ καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς ὧδαῖς Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἵνα ὡς ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν ὅτῳ ὑφεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲ χαίρει τοῖς κολακικοῖς τὸ τρόπου, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

POLYSTR.

I MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

a Σοι] Συ *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. b Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τῶν εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν ἐξ εἰκόνος ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἐν Μάρκου ὁ Καῖσαρ τὸ τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μίμημασι.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλους γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θαυμῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἡμοσε κακῶς ὡς ἄκρως συγκρίσας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως σκωπτὸν τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλους &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum tursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς θαυμῶν ἀντισυγκρίνας τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro θαυμῶν, legebatur θαυμᾶν. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἰσιδὼν τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ,

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat : verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque *& substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ῶτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλευὴ μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι μὲν τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις ὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθείη. οἴονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὀφθὲν τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανεὶς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κεκρυμμένῳ ἢ καὶ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος

c Κεκρυμμένῳ] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμῶν ἐν τῷ συγγράμματι. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σὺ legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σὺ poni, nec non saepe παρειλκυσμένον. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὔνοιαν pertinet. *J. F.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σὺ mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. εἶδον πλημμέλημα ἐνόρων τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ἔστι τινά μοι δεινὴν μοι παρειδὼν, ἔστι ἀθυμίην & c. 38. ἔστι δεινὴν, ἔστι ἄλλο εἶδον ἄχαρι παρισῶν τοι. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μὴ λοιμὸν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀπὸ δὲ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ & Πυλάδῃ ἐνιδόντες. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio σὺ* pro σοὶ legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit: *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi inesse* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Noftrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράσομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἐπιφράσομαι πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Νεκ. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργου] (Malim ἔργῳ) *L. Kuſt.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκεκρυμμένῳ] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυφλο, legebatur. *M. du S.*

Κεκρυμμένῳ] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυφλο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησαμένου, in παρεσκε— in quo

μενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι τοῖς μεγέθεσι τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat, cum hisce qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι πρός τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον τοῦ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τῇ χειρὶ ὑποσείειν τὸν ποιητήν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινεμένην, ἄχρι δή τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑταῖρε, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a justa statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου καὶ γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτίκα μοι δοκεῖ τάλαντον, ὅστις ἂν κάλλιον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως ἔστω ξυρεμένη τὴν κεφαλήν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe;

au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προσθεῖναι] Ex emend. *Selani*; Προσθεῖναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδ' ὅσας ὀλίγας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖον ὅσον, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως, τὸ δὲ ἀναφορικὸν πρᾶξιν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ποσοῦ, τὸ μὲ γὰρ πλεῖον ὅσον ἐστὶ, τὸ δ' ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρισοδιασμὸν ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετράχειο quoque conſtanter legitur, ad e *Aelian.* VI. 12. τιθηπαίφσα. VIII. 7. κεκόσμηλο. XIII. 3. πεπλέχωτο. Ibid. L. πεφοιτήλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Reiz.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπιλελοίσει No. 8. etiam νενόμιστο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγχεχρότηλο pro σύνεικεν. Adde & *Zenx* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζε (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. εὐδαιμόνιζον, non εὐδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδιφθάντο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen νυφιαύηλο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τῦ πάντηλο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ὑποσείειν] Sic ſupra *Scyth* c. ult. *M. in S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exsecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

ϑει, ἦκε τ καλαράτων ποιητ, e ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, ϗ ὕλης τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, ϗ σελίνοις τὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων ὖν τ τοιούτων καλεγέλα, τ παρεχόντων αὐτὺς τοῖς κόλαξι, ϗ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ ϗ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε ϗ ἐξαπατᾶσθ ϑέλυσι. χαίρυσι γῦν, ἔφη, τ γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ ϗ προστάττυσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψασθ τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανῦντας, ϗ ὐδὲν αὐτοῖς οἰκυίας.

Ταῦτα δὲ ϗ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲ ἄλλα ἐπαινῦσα τῦ συγγράμματ, ἓν δὲ τῦτο ὐ φέρυσα, ὅτι ϑεαῖς αὐτῶ Ἥρᾳ ϗ Ἀφροδίτ εἰκασας. ὑπὲς ἐμὲ γὰρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲς ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε ὐδ ἐκεῖνα ἠξίυν, ταῖς ἡρωίναις ϖαϑεωρεῖν με, Πηνελόπ, ϗ Ἀρήτ, ϗ Θεανοῖ, ὐχ ὅπως ϑεῶν ταῖς ἀρίσταις, ϗ γ αὖ ϗ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δί σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μ ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐστόμως ἂν † ῥηθεῖεν. *V.*

* Εὐστόμως] Ἐπιστόμως Exc. *G.*

† Ῥηθεῖεν] Ῥηθῆναι ante editum. Correxi *M. du S.*

86. Παραθεωρεῖν μοι] Ἀντὶ τῦ ϖαϑεωρεῖν, συγκρίνειν. *V.*

quod praeferebant προσθεῖναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ βοστρύχων * κυφαλῆς ἕλικες ὑακίνθους τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὁμοῖα. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰ αὖ] An ϗ γὰ ὦ; *F. G.*

Καὶ γὰ αὖ] Non absurda quidem est *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi ϗ γὰ ϗ conjungere amat; sed & *Alex.* §. 24. vers. 21. ϗ γὰρ αὖ ϵ ἐστ. Ibid. 28. pr. ϗ γὰ αὖ ϵ τῦτο σαφέστατον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adsentior. *J. F. R.*

90. Κατ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ φοβοδέως ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κτλ. [a] Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

& meticuloſe adverſum Deos animo adfectaſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μελαγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσῃ αὐτῇ τὸ βιβλίον οὕτω φερόμενον, ὥσπερ νῦν σοι ἀφήκει, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πεπλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ Κνιδίοις καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτῇ, οὐκ ἀναπεπταμένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ προσγεῖον καὶ πεζῇσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτῇ ἀπεικάζειν.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te *& immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτῇ

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenſ

[a] Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. Τύριαν W. [b] Ἀντιξετ.] Ἀντιξητ. W. male. [c] Μαρτύρασθαι] Μαρτύριαν W. [d] Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *A1W.*

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθων &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθων] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Laom. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοιμι] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. N. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Anor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χε„ροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „τὸ χειρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χειρὸ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τίχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖῳ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιαχνεμένῳ τὸ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, [e] ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ἐπροσκαλοῦτο τὴν τερατείαν τοῦ ὑπερβάσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ἐπιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸ Ἄθω χθὶ χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος ὅτω μέγα πρὸς μικρῶ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τὸ Ἀλεξάνδρου μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω [f] τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῷ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· ἐπεὶ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὅτω δόξῃ τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ μὴ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὄσαν· ὥστε ἀφίησί [g] σοι τούτῳ τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ ἀρχέτυπα

e Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. Va.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. f Τοῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. g Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖῳ τῷ Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν τοῦ ἰχθύος Ἀλεξάνδρου. *V.*

id substantivo χείρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τέχνα, τὼ πόλει, τὼ ἡμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 'ʒ wereltʒ loop / 'ʒ moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῇ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τοῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῖν χεροῖν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non esse poëticum, pro χειροῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτου. *F. G.* Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τούτου legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

τα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔχω τὸ ὑπόδημα, μὴ [a] καὶ ὀκριομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

11. Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων [c] ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὑπὸ μελεῖ τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς [d] παρβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῶν τῆς ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, καὶ τὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲ ἔλεγεν ἐκεῖνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μελλοῦν ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [e] τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲ

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. *Fl. J. V2.* P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. d Παρβάλλῃ] Παθεῖν L. e Ἐμοὶ] Ἐμοῦ L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτύπων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιητὴς φιλοῦσιν οἱ σκληρότεροι. *V.*

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc distretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. *J. F. R.*

36. Μὴ ὀκριομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρίχωλα ὀκριῶν, ἢ ἐμποδίσας ὀκριομιεῖ (Ex addendis *Graev.*) *AE. M.*

Μὴ ὀκριομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ὀκριομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ὀκριομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκιλίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* *J. M. G.*

Ibid. Ὀκριομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ τόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχωλα ὀκριῶν, ἢ ἐμποδίσας ὀκριομιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) *F. G.*

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

ἢ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑκὼν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, κἀγὼ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῆς· καί τι παπλήσιόν ἔπαθον, οἷς ὅτι τὰ ὁρώμενα πάσχομεν ἡμεῖς περὶ τὰ ἐγγύθεν σκοπούμενά τι, καὶ ὑπὸ τὸ ὀφθαλμῷ αὐτῆς, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ ὕστως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν μὲν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ ἕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προσθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καθαστρώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δέοιεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου θάτερον, ὁ τῷ βραχυτέρῳ ὑπερεπαιρόμενος τοῦτο γένοιτ' ἄν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὀπτικὸν

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. Ba. S. P.* & M. Ἐπλημέλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ολυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν συμμάχων ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίνας] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Παρεγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰπεῖν ἴδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἴδοξε, ſcriptum eſt πάλιν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἐνοφῶν] Forſan πλημμελήμασιν ἐνόφων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἐνοφῶν] Forſan πλημμελήμασιν ἐνόφων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημέλησεν ἐνοφῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſeroans*, jam videtur animadverſiſſe, οὐδὲν πλημμελήσειν ἐνόφων, vel ἐνοφῶν τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum.* *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἐνοφῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἐνοφῶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμελήσειν legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψαι, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ ἧττον ἄνθρωπον μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ὑπικλώμενον. εἰ μὲν οὖν ἀπορίας τὸ ὑπιγείαν, ὅπου τὰ ὑράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤπλουν ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] οὐκ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτῷ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὑπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη συγκεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ἔτυχε ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γοῦν αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπαινεῖν τὰ αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς σμικράν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

inclinabit se *ſeilices*, & ſe oſtendet humiliorem: ſic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui neceſſe eſt, & ad imbecillius infringi. Ac ſi prae inopia terreſtrium, ad caeleſtia ſermonem extendat aliquis, minorem ille culpam ſuſtinuerit, quaſi praeimpietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni ſimilem dicere auſus es, ſine ulla neceſſitate.

14. Itaque quod nimium eſt & invidioſum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum eſt, qui neque alias facilis ad laudes & promtus eſſe ſoleas, ſed nunc neſcio quomodo ſubitam mutationem feceris iſta liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exſtiteris. Verum neque illud te pudeat, ſi retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam ſic feciſſe ajunt, cum Jovem Eleis elaboraſſet. Stantem enim poſt valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus oſtenderet, audiſſe reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem naſum, ut nimis craſſum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ P. c Ἐξειργάσατο] Ἐξεργάσατο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidiſſem, niſi viderem *Obſopoeum* vertiſſe *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτου σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. οὗ πως τῷ κηρύγματι ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lipſ.* πεισθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλᾶσθητε δ' εἰκότως. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. verſ. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμφύλιον εἰς τοῦτο, ἐκτενούσης τὸ θυγατρὸς, unde Luciani ſenſus facile patet. Conf. noſtrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque ſcriberet clarus jam ſcriptis Lucianus fuerit oportet, imo non ſcriptis tantum quibuslibet, ſed Satyra, niſi me conjectura fallit. Hoc enim verba iſta innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impreſſis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὡς δή. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etſi verum eſt παρὰ quod W. habet, hic fore uſitatius, ut *Long. Paſt.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὶ αἱ τριχιλίαι (ſcil. δραχμαὶ) *à me feres has ter mille drachmas. Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἰσοῖμαι ἢ παρ' ἄλλων ἀποδεκάμῳ. Et ſaepiſſ. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. eſt, (& ſine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipſo verbo ἀποδεκάμῳ, licet cum ὡς δή jungatur, praepoſitio ἀπὸ ineſt. At non ſatis eſt ex compoſitis ratiocinari. Verum quid obſtat, quo minus ἀπ' ἐκείνης ac-

cū-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor fodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecisti, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat; accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ' Φειδίαν, ἐγκλείσαντα αὐτὸν, ἐπανορθῶν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκεῖν. ὃ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμῳ τοσούτῳ, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τὰς πολλὰς βέλτιόν τι ὁρᾶν τοῦ ἑνὸς, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς πείθομαι, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γὰρ οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ὑμεῖς δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό γε, καὶ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἁλόντες, ὅτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγκυθέντος, ὅτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγγεγραμμένοις ἡσυχίαν ἄγω ἢ, καθ' Ἡσίοδον τὸν Ἰμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμον. [h] τινα.

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. e Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. f. Ἐγκυθέντος] Ἐκκυθέντος male Edd. priores. g Ἐγγεγραμμένοις] Ἐγγεγραμ. male *J.* sola. h. Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἰμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. *G.*

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. *J.* 11. Οὔτε γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σαΐτεω ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83: Immo quia λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγκυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso *M.* legebatur hic & c. 29. ἐκκυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἰμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *P. G.*

Ἰμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, discces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τ' Ἰμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. εἰ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, κἂν συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅτι τὴν δίκην.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρόν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους μακρῷ γὰρ ἂν ὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τοῦτό γε ἕνεκα, ὡς ἐ φαῦλόν με ἔξεις κατήγορον ἐν τῇ ἀπολογίᾳ, πειρώμενον ἀφ' βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μάλιστα μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ ἔδει μακρῶν τὸν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· ἃ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲ πάρεστι, κἂν προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὰ δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, εἰ γὰρ ὠκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὼ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· εἰ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos causam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan εἰ ἀντιδίκοις. *F.G.*
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam εἰ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. *M. du S.*

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Πρεσβ. §. 26. *M. du S.*

73. Πέφυκε τῇ μίτρᾳ] At supra *de Salt.* c. 21. πέφυκε τὴ μίτρᾳ. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex *Soxam.* dedit Cl. *Hemst.* T. I. *Nigr.* c. 30. f. *J.F.R.*

76. Ἐν μεγάλῃ τιθεμένη] Sic e contrario, εἰ γίγνεται ποιῶ-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῂς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐκ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα νῦν σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐκ ὄπως ὑπερβάλλεσθαι τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἴ ποτε μεγαλοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνῳ μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τὸν λόγον, ὑπῆρξας τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοσίας τινὸς ἀφροσύνης δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω ἀφειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογένους λόγον ἐξεληλύθασί σοι τὸ πρᾶγμα,

ὃς

a Προσέγραψα] Προέγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex Bz. & M. Τυγχάνῃς Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M., ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο. Sic Herodian. 2. 7. 4. εἶχον τὸ καλοφρονήσαι, aliique passim. J. F. R.

4. ὅσῳ] Omisso μᾶλλον. conf. supra Amor. c. 17. M. dn S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Lapsi. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐξα-

ὃς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην γοῦν ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, ἣν μορφὴν ἀναπλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι ἐκμέτρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῶν ὠδῶν. περὶ αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra se-

a Ἐκμέτρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμέτρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμέτρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμεινα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῶν ὠδῶν. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμέτρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμέτρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμέτρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμεινα pro ἐκμέτρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἐμμέτρου in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassiet. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῶν ὠδῶν] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτι πιζός εἰμι, ὅτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit *ὁ πάνυ Graevius*) βίσσκω. *L. Bos.*

Εἰ δὲ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. — *tuque pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα, καὶ μικρόν, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἐμοῦ τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα εἰκότως προχωρεῖσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἐμοῦ verbum integrum παρεχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte considerem, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, &

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων Φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ 2 ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. ὃ μὴν ταύτῃ ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ 3 σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ἃς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν 4 ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· ὅτε ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ εὐπορώτερον ποιῆται

[b] Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & Fl. Nil mutant vulgatam cett. nec P. [c] Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσας addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. [d] Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημί, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δέ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ ἐκ τῶν μύθων, ὧν λέγουσιν ἄκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἄκουσας ὧν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ ἦ ἐκεῖνον (Ἡρακλῆς) λαβεῖν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τοῦδε τοῦ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς διὰ πυρός. Nempe διὰ πυρὸς ἀνέπταλο ἐς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διὰ πυρὸς legere διὰ πυρὸς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παρεῖχηται illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias τεύχη, item μόρια τοῦ αὐξῆσαι appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Βα. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τοῦ λόγου ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μὰν' ἔργον εὖ λέγειν.

M. de S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχηνέναι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἔπειδὰν καὶ δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις ἢ ἀφορμὰς τοῦ λόγου. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοσκάλοις ἀφορμὰς αἱ τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑπολειπεῖν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

ἢ πρὸς Θέωνα, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἢν τις κύνα ἐπαινῶν εἴπῃ ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ ὅτῳ μεγάλως τι ἐπῄνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῆς ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς [e] τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμειαν αὐτὸν εἶναι· οὕτως γὰρ ἂν δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα [f] τὸν Κροτωνιάτην ἢ Γλαῦκον [f] τὸν Καρύστιον, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν δόξαι γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ [g] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἷς μὴ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἁμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος [f] τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; ὁποῖα

tionem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri potest, illud quòd laudatur admoveat. Velut si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque fic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium est laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryfto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuisse mulierem, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protensuram adversarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσεικάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *A*1*W.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβάλλῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἴ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δόναι misere *J. Ald.* P. Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀναφὴς] Διαναὶς *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβάλλῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri potest extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσεικάζων. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσεικάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose εἰδναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat nescio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, sed inter ea, quae hodie supersunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὁμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius* pulchre vidit desiderari χρεία· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit, ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila est. *J.J.*

Ὁρᾷς] Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων ᵍ ἀμείνω ʰ ἀπέφηνε. ϗ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τ̃ ἀθλητ̃ θεοῖς ἀντεπαινέμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τ̃ Γλαύκου, ἢ τ̃ ποιητοῦ, ὡς ἀσεβοῦντα. καὶ τ̃ ἔπαινον, ἀλλὰ ⁱ εὐδοκίμουν ἄμφω, ϗ ἐτιμῶντο ὑπὸ τ̃ Ἑλλήνων· ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, ϗ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ ϗ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅτῳ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

Ἐπεὶ δὲ ϗ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν ϗ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, ϗ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι ᵏ διακρῖναι, ϗ ὁρίσαι τό, τε τ̃ ἐπαινοῦντος ἔργον, ϗ τ̃ τ̃ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τ̃ χρείας ἕνεκα τ̃ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τ̃ πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ψευδόμενος ϗ προστιθεὶς παρ' ˡ αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι ϗ τ̃ Θερσίτου εὐμορφότερον ἀποφῆναι τ̃ Ἀχιλλέως, καὶ τ̃

ᵍ Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. ʰ Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινον W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* ⁱ Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Ald. P. S. M.* ᵏ Διακρῖναι] Διακρίνειν marg. *AIW.* ˡ Αὐτοῦ] Αὐτῶ Edd. vulgo, quod emendandum *Gujet.* monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ϗ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lect. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M. du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M. du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & ηὐφραίνομαι, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ἐπιρρηματικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτου] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

τ' Νέστορα [a] Φάναι τ' ὅτι Ἴλιον στρατευσάντων, τ' νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τ' Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τῦ Μελάμποδος, καὶ τ' [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τῦ Λυγκέως, ἤν γε μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσηται. ὁ δέ γε αὐτὸ τῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως αὐτὸς ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τ' μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ἐξηύξησε καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κῦφον ὄντ' ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα καλεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Te-

τ' [a] Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. [b] Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφτέα ceterae omnes male. [c] Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? [d] Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν οὗτος ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τ' μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλεκτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bocharius* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφτέα ὀξύτερον δεδορκέναι τῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φοίβα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τ' Ἰφτέα ὀξύτερον δεδορκέναι τῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φοίβα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφτέα] Φοίβα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

Ζηνός πω τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν ἐπὶ τοῦ συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι ὠφελοῖτο τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι.

ταῦ-

e Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. f ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J. F. R.*

Ibid. Φυσᾶν] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφύσα. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως ἐδ'] ἄν] Sic lege fortaſſe. ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. *F. G.*

93. Προσόντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & Συγγρ. c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἵππων ζώντων] Ὡς ἵππων ζῶν. *F. G.*

Ὡς ἵππων] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄν ἵππων ζώντων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut eo ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J. J.*

Ὡς ἵππων ζώντων] Bis ὡς pro ὃν ſcriptum erat in nota *Gujetii*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶν non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius.* *J. F. R.*

99. Ἄκρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J. M. G.*

2. Ἀλλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀλλοπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀμφίπολος. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππουσιν ἀλλοποδήσιν ὀχοῦτο. *J. F. R.*

5. Ζηνός πω] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπου Κύναιθος] Lege ὡς πω. *F. G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapſ.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Ablic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπου Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginiis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demiſit atras bellua cerberus aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπου Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὡς πω legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ Στρυβίων Κύναιθοι οἱ ὠφελιμώτατοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J. F. R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας ἡ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ σαυτὸν μετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

Φέρ' ἴδω, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γὰρ εἴ μού τινα ἄμορφον ὄσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὑπὸ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

Τάχα [d] δὲν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μέν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφειστο ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαί τ' ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄσαν. ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνίτῃσι δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *Aiw.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μαθῇς W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὃ νῦν Edd. priores.

26. *Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ*] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: τῷ ἑαυτοῦ οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυτὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Metaphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν πήχει. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπερμεγεθύνεται, ἀκροποδιτὶ ἐπεγείρων ἑαυτόν. i.e. *brevioris staturae sit,* „ *extendit se in summos pedes,* ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ἂν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δή, & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ἂν jam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est *landare*

ro

rit illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μὴν· ἢ τοῦτο ϟ Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ποιήσαι Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ἀπομνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τοῦ αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπέπνθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔῃ·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ

[e] Εἰκόνας] Εἰκώνας male *F*. Recte cett. & M. media brevi. [f] Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. [g] Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐκπαπιμήν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *F. F. R.*

42. Οὐ θεᾶς γε, ὦ βάλτιστε, εἰκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ ϵ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἶπον. Et hic σὲ requiritur, ſive εἰκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *F. F.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *F. F. R.*

44. Λίθε ϵ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *F. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὃ π. πρὸ π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰῶν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὅτι τοῦτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὀβελίσκοις σημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσει, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούσας, οὐκ ἂν φθάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μοὺ [a] τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φείδεται ποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μοὺ, φησὶ, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρει δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀμφιρῶν τὴν ἄνθρωπον· μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρόλοιγῷ [b] Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον [c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, [d] θεοείκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπανέλθω αὖθις ὅπου τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν ἤδη αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei simili* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρεϊ] Ἀρῇ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίσας ἃ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐτῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τὰ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J.F.R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M.V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἱσ. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F.G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Συρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὄμματα &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. Λ. 295. Γ. 16. Α. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπται ab ἀπαλείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J.F.R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἕτερος] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. Α. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *supercilliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἐχέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ, Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνον ἐστιν, ὥστε Ὁμήρου καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς μὲν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἰκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὠμιληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρᾳ

[e] Ἐξαληλίφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαληλιῖφθω W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαεῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καὶ διαφροντίσαντες τῶν μύθων τούτων, ἀτόπῳ λόγῳ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκινδύνως σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακείνης διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατισθῆς διδάσκοιλες. Καὶ Διὸς μὲν Δία ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τὸν γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆς ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευθῆναι. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεται πρὸς τὰ ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνδρὸς ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ ὅτι γε βασιλεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσήμηναν. Deinde recenset Menecratem *Jovis*. Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαεῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαίους legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρᾳ] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ᾗ ὅμως οὐκ ἠγανάκλησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ ἅπαντες δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata eſt Dea, cum poſſet illam, Niobes inſtar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium ſunt ſuperſtitioſiſſimi, tamen divinis nominibus ad ſatietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo ſunt.

Ὥστε σὸν οὐδὲν τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς λίαν σπουδαίως πρὸς τὸ ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοί, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύναντο. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non eſt, meticuloſe adeo affectam eſſe ad laudes. Si quid enim in ſcripto adverſus numen peccatum ſit, tu quidem rea minime illius es: niſi quam putas etiam auditionis poenam eſſe. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philoſophorum ulti ſunt, qui Dei imaginem eſſe dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polyſtrati hujus cauſſa deſinam, ut meminiſſe poſſit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἰρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ὑπομνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

29. POL. Neſcio ſi adhuc poſſim hoc, Lycine, Longa enim a te habita eſt oratio, idque ultra infuſam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminiſſe, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίου P. ſola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. c Ἐγχυνόμενον] Reſtitutum ab Selano. Ἐγχυν. Edd. priores. Ἐγχεόμενον V2.

b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex Coll.

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

27. Αἰγυπτίους] Vide Spanh. 431. 434. M. du S.

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide Platonem Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diſerte dicitur Imago; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde Lactant. II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inſerui, quod habent Coll. & M. Sanctum eſſe in Minoë Ed. Baſ. p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150. A. M. du S.

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita ſignari, vix eſt dubium. Atque apud illum eſſe, quae huc referri poſſunt, conſtat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδές τι ἐ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipſa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipſum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei teſtimoniis philoſophorum demonſtrarunt, Auguſtinum Steuchum dico, Voſſium, Huetium, Pfannerum. J. M. G.

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τὸν ἄνθ.] Diog. Laërt. §. 32. Grotius in Geneſ. c. 1. M. V. la Croze.

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non fic invenies locum Diog. Laërt. ab Cl. La Croze indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. Amſt. ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναι εἰκόνας ἔφασκε τὸν ἄριστα, χολαζόντων ἀσχολίαν. J. F. R.

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐγχ. M. du S.

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] Th. Magiſt. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonſtret ἀποσοβῶ non ſolum eſſe ἀπελαύνω, verum & σπουδῇ ἐ ῥᾳθυμίᾳ ἀπέρχομαι. Adde Noſtrum infra Navig. c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄστυ. De σφετερισμῷ autem de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, deferam ad illam, verterat Obſop. Deferre propere Benedict. male uterque. Eſt enim abibo, vel abeo, propero ad illam, Alciphr. I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὸν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. „ σοβεῖν de inſolenti, faſtuoſo & concitatiore inceſſu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποστρέφω πρὸς αὐτὸν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίπλεγξ συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοι μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρεδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ τῶνδε ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

MNESIP.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣΙΠ.

ΤΙ φῄς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

;; tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *propero*. Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποστῆναι, καὶ σπεύδων ὡς ὑμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ τοῦδε] Lege ἐκποδών. F.G. Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ τοῦδε quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ τοῦδε τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστέλλας. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δὲ Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστωσαν. Καὶ παροιμία· ἀνὴρ κακὸς πρόσωπον ἐκποδὼν φίλου. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖψαι. ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδὼν cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμᾶς μὲν ἐκ τοῦδε, notante Fratre *G. G. Reitzio*, in Belg. Graeciff. qui locus est ex *Revivi.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ἐκ τοῦδε *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ἅπαξ τὰ ὀνείρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ τοῦδε ἀποπτάμενα, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπειμι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ἐκ τοῦδε λέγειν nulla est controversia, quid obstat quin ἐκ τοῦδε simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Zicos esse volunt. *G. C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν δὲ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ἢ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντες. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὴ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ἢ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὅτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quos Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλος. Conf. τῶν ἄλλων αὐτῶν deinde c. 32. ubi plura damus. *F.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *F.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύναλον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *F.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos ad melius quoque iis, qui in vita ſunt,* (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τοιοῦτοι (pergit) φαίνοιντο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἡμῶν ἴσαι τὸν ἀριθμὸν ὄσαι, παρίστημι δηλονότι ἐργάσεσθαί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γινομένης δὲ ἐπιτολὴ μαχῆς καρτερᾶς, ἐν-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκεἰε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τὴν φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιβαλόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὤχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῶν κοινῶν τῶν Σκυθῶν [c] νόμων. ὥστε εἰ μὴ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσατε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμων] Deeſt in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια προκαλίσαιτε. *V.*

* Φθάνοιτε] Φθάνητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνδιδῷ ἤδη τὰ ἱμάντια, καὶ παρεμβάλλοι ὁ φάλαγξ ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἔχωρουν ἐξωθούμενοι τῷ ἐπιπέδῳ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Noſtro in 2. *Vera Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωνέχειν ἀνάγκῃ τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἔπτοι ſcilicet. Similiter ἐνδόναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplans.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαισγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνιον σείεσθαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ πόδος, ἢ συνεκβαμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter συνεκβαμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitlopen. *J. J.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντ.] Nondum poſſum accedere *Jenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μισοπονηρίαν — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Cl. *Jenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες] Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐπεισῆλθε τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καλαλιπὼν ἅπαντας, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἐν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν κατέλιπες; — ἄρτι δὲ θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγναπτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆξεν. Infra *Aſin.* c. 37. ἀπερρίψαμεν, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφίντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἠμείφθη τε, μᾶλλον δὲ αὐτοπρόσωπον θεασάμενος, ἵνα τι κάτω, μαθητὰς ἐπιτάξων, φοράδην ἀπελθὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur *Bergl.* qui tamen ἐπίταξιν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοίνυν ἐνθένδε αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καθείρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὅτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τὴν περιλοίπων θεῶν τὴν αὐτὰν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὄσι Θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν σὺν τὴν Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴ ἐάλωσαν, ὅτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum caussa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum caussa Orestem ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὔτι] Non adest in Ff.

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καθαιρεθῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, nisi prius fame contabescendum esset.* J. F. R.

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῶν τοιούτων, existimo. M. de S.

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίρουσιν ὕδωρ μὴ δεῖν. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὴν Μιδίων ἐκεῖσε τὴν νῦν Σοφίας δῆμον καταφαῖλα. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syria huc appulerat.* J. F. R.

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. M. de S.

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero auctumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat fodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] ἀμφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τ βασιλέα τ ὕβρεως, καὶ τ Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· τοιαῦτα δὲ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ δὴ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τ Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πᾶσαν χοῦν τ Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης παυσιλλομένους· ἅπασαν γοῦν ἔτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μεσοπώρου εἰς τ αὐτῶν ἐπανίασιν, οὓς γε τ αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλας, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δή, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲ καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντοιν· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὶ κεκριμένοι.

[b] Ἀμφυλάξον)] Sic Edd. Ἀμφυλάξω) L. rectius. [c] Ἤδη] Deest in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adest hoc in *J. Fl. Fr. Fz. Bz. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adest in *Fl.* [f] Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J.F.R.*

59. Ἄξεινον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 57. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J.F.R.*

Ibid. Ἀμφυλάξον)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro Ἀμφυλάξον). *M. du S.*

Ἀμφυλάξον)] Mallem & ego cum *Solano* Ἀμφύξον. *tau.* Versio Cl. *Gesn.* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego Ἀμφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *J.F.R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud *αὐτῶν*, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

ὐ γὰ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ᾽ ἀγαθοί εἰσιν, ὐδὲ φθονῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτὺς ἀπὸ τ ἔργων ποιύμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τ ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινῦμεν, τῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι ὗτοι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθ, κ᾽ τοῖς ἄλλοις νομοθέτ καλαστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] κ᾽ ὡσὺ Σκυθῶν τ ἀρίστων θεραπεύεσθ.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ᾽ ἀλλήλων, ἢ ὑπὲς ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅπι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ᾽ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τῦτο μάθημα κ᾽ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τ στήλην ταύτην, κ᾽ τὰ ἐπ᾽ [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεῦσαι. θᾶττον γᾶν τὺνομα ἕκαστος αὐτῶν ὅπλάθοιτο τῦ πάλαι, ἢ τὰς Ὀρέστ κ᾽ Πυλάδ πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ᾽ ἐν τῷ πρόβολῳ τῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, ἀναγέγραπται. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ἐκεῖνα μανθάνομεν, ὅτι ἐκεῖνοι ἡμῖν ἀρχηγέται τ φιλίας ἐγένοντο.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὡσὺ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Er.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὡσὺ Σκυθῶν τ ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένῳ, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Συνειλημμένους, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχε) αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ᾽ σφάγια δ᾽ ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi *Ἐνυαν.* c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχε) αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos prinsquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθ satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ᾽ ἀλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπεμπανύμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τ δὲ ξυσκίνων ἤδη ἀπιόντων ἐκπεμπανύμενοι. Ubi *Haasius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπεμπαν. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπεμπανύμενοι τ πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καθηρμένου). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ τελευταῖα πηδάλια φερόμενον. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τ πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Bene* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad illum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Metam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini notat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-*

„ *tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro

ἰλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ἀμφθαρείσης c αὐτῶν τ νεὼς d συνειλημμένην, καὶ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένην, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· καὶ ἀνωτέρω δὲ ὅπι τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τ Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, καὶ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὑπιλαμβάνοντες τῇ σκάφῃ ἤδη e πλέοντι, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲ αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. ἐποίησε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲ τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ὑπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

e Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conspirat P. d Συνειλημμένην &c.] Συνειλ—ης & παρεσκ—ης *Marc.* Nil mut. Edd. e Πλέοντι] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ *tur.* Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαῖος δ' οἰήκας ἐπισταμένως ἐτίταινε. *Anceus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τὸ πηδαλίων θάτερον ἀνθελόντας &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διχόστυν. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπωσάμενος ῥίπτει μὲ τὰ πηδάλια ἀπ' τ χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ ἑαυτοῦ τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα φήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' εὐροιαν ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναστῶσιν, εἰ μὴ ὀλίγης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἴσθι καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, ὡδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, ὡδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥστε ὡδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τῆς προδότιδος φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. Διὸ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τὄνομα ὅτι τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσοι *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *El.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῆ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρος ς φιλεταῖρος. *G.*

* Φιλέταιρος.] Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγριος & ἀγρεῖος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταίρους legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοπάκους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις ἅπας ἀξένος] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Nostr. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Coloss.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἄξενος omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. R.*

76. Ἅτε γὰρ ξένους, καὶ ἀγρίους] In ξένῳ nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον *Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & *quae* pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari *illos arbitrabar*, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens *ista* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἡ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἢ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ μὲν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἐν ὅτῳ ποτὲ πρεσπεύδαιτον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰρ [d] ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲν ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καθεψῶσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestе me audias, si quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τἆλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγῳ πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλανευόμενα, πρὸ-

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. H.* ut fere semper. f Ἐπαναιρεῖσθαι] Et sic esse in *Fl.* aeque ac in *F.* notat *Solan.* Sed & est in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis caussa dictus est, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo *Solano*, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. *F.M.G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. *M.du S.*

77. Καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *F.F.R.*

80. Ὅτι καταθύουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πανθ. §. 25. *M.du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Jussit Cl. *Hemsterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καὶ τῶν ἱερομήνων ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμαχων δ' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudf.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse *Dionysius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. *Wasse* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." descripsi ex commentt. Thucyd. *F.F.R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τ' [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τ' ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τ' σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑποκροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὑποδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθε τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν που φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἀδιηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γοῦν δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἶγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τ' πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τ' Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τ' Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τ' ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque *his* & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis praestamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus

[a] Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. est in P. [c] Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A1.* [d] Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omn. [e] Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.* [b] Λόγων] Ἄλλων marg. *A1W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλου ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλου non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τ' ἄλλων, quia in τὴν ἄλλου nulla sententia subesset. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam scribit Clar. Graev.

in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

II. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παιδάγωγῇ τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ ἐστὶ Σκυθικῆς ἐπιτιμίου ὄντος, ἢ χείρων ἄλλου φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνος, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, καὶ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως καὶ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· καὶ μὴν ἀγενῶς γε ἔτω καταπροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, καὶ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμεθα] Διηγησόμεθα P. & marg. *AIW.*

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero *ἑταιρία* frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige *πατρίδα*. Interpres *πόλιν* subaudit, quod non placet. F. G.

34. Σκυθικῆς] An *ἥττης* ; seu potius, *ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἡ ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν.* F. G.

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισθ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένους παρισκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud παρεσκευασμ. Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένῳ κεραυνῷ Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* F. G.

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι Φαίνωνίδου αἱ σαὶ τοῦ ἐμοῦ, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὦσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάσειν τὰ τοιαῦτα, ἀ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὄσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκῳ δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸ πατρῷον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. *Juremus*, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

ΜΝΗΣ. Ἴτω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ ποθὲν ἄλλωθεν, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑπιτραγῳδῶν. καὶ πρώτιστα γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ὅτος ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est ocum vixit, amicitiae quidem causſa, ut ostem-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὴ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΗΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.B.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M. du S.*

62. ΤΟΞ. Καὶμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ. πρότερος λέγε. &c. dein post ὄκ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκῳ δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς ⩵ ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M. du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt *nonnulla*. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe *Lucianeae*. *M. du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Δυσίωνος] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15.

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a τἄλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̃ πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς [g] τ̃ ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίου Ἐφεσίῳ φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει 85 ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπίειν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηο τάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̃ κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ὀπτιμῶν. καὶ Φορβικὸς [h] ἐδόκει, 95 ὑπομιμνήσκων καὶ τ̃ προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κλησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ὀπὶ τὰς κώμας [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̃ Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τ̃ κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὀπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα παρὰ τ̃ γυ-

g Τῶν ἄλλων] Τῶν ἄλλων L. h Ἐδόκει] Ἐδόκει male Fl. i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A1. k Ὁ] Non adeſt artic. in Fl. l Πολιτικὰ] Πολεμικὰ P. & marg. A1. m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. A1. Γραμματεία Edd.

λόγων exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, καὶ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τὰς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγεσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζουσας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐκ ἄπειρον μὲν γύναιον, ἑταιρικὴν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεί, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἑταιρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ἑαυτοποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μικρὸν ὑφορίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae ſemimarcidulae, & mala quaedam demorſa, & alia quae machinantur contra adoleſcentulos leñae, dum paullatim ſuis artificiis amores illis inſtruunt, & accendunt ultro amari ſe putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praeſertim, qui pulchri ſibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, ſed ſupra modum meretrix, quae ejus ſemper eſſet, in quem forte incideret, etiam ſi parvo admodum *amare* quis vellet: & ſi quis adſpiceret modo, innuebat ſtatim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc eſſet, ſubjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo poſt faſtidio, & ſimulata ad alium inclinatione: ac

a Ἣν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἦν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; ſed res eſt parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι.] Martialis: *A te vexatas malo tenere roſas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, ſic ait,

Ἤρατο δ', ὅτι ῥόδοις ὑ μάλοις ἔτι κικίννας,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a.G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri ſacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Paſt.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis faſcinans ad amorem conciliandum ineſſe his pomis admorſis. Rev. *Jac. Elſner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei ſymbola & pignora fuiſſe; ſed quando ex hoc Luciani loco demonſtratum it, *& petere ſeſe malis ſolitos amantes*, non videtur attenta mente legiſſe verba Luciani: quin ſic potius teſtem adduxiſſet *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit laſciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem ſupra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falſo; ſi item in Luciano ſemper ἄχρι, etiam ſequente vocali reſcribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunneſio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις ſignificet *omnino*; tamen apud Lucian. bene ſe habet ἄχρις. Et ſic ſupra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάβω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν ὑμᾶς ἴδωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ἂν τὸ πῖσος — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. poſt med. μέχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & ſic ubique, ſequente vocali. At ſignificatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *uſque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψεν δὲ οἱ ὀϊστὸν ἄχρις Αἰχμὴ πελυδάμαντος ὁ δ' ἔβαλε χρόα λευκόν. Ubi *Scholiaſt.* γράψεν interpretatur ἐπέξεισιν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Eraſmus: *etiamſi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamſi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamſi vel exiguo quis vellet*, etiamſi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur ſolvere. Innuit ipſam non minus oblectatam Venere, quam adoleſcentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* compoſita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adſciſcunt Diniae adulatores contra adoleſcentem, & ut ſecundarum partium actores ſubſerviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adoleſcentes ſupplantaverat, & mille amores ſimulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & ſubactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus ſuas ſimplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimiſit ex unguibus, ſed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipſa a ſua praeda periit, & miſero Diniae mille malorum cauſſa fuit. Nam primo ſtatim illos demittit in eum *hami inſtar* codicillos, & allegatam ſubinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἅπαντα χόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατ' τ ἐραστῶν.

Ταύτῳ δὴ τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅτι τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συναθοῦντες αὐτὸν εἰς τ ἔρωτα τ Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλῶν ἤδη νέων ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίων ἐρώτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυτελεῖς ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τ τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τ ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα παντάχόθεν, καὶ περιπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο ὑπὸ τ ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη

c Συγκεκρότηλο] Συγκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. *d* Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* *e* Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ εἰς τὴν συνηθείαν παιζόμενον ἐκδιαφάσαι. *V.*

* Ἐκδιαρίσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur ἐκδίμασα.

39. Ἐκ τ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰεράκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τ † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κόθον C. mendoſe.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympoſ.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαισα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένων ἀνθρωπίσκων καλαγωνιδεύς.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem ſaepe repeto. Sed neceſſitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adſcripſerat enim *Solanus*, συγκεκρότηλο legendum atque edendum; quia ſcilicet infra, *Gall.* c. 12. poſt med. συγκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omiſſionem eſſe frequentiſſimam, jam notavi ſupra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυκτο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id eſt, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπείραση] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces beſtiae praedam, ne effugere facile poſſit. Alioqui, niſi modo facta eſſet ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noſter ſupra Ἀνώθ. c. 51. ἀδιαπάρη, *hamo trajectus eſt*: idque eo magis placeret, quia ſtatim utitur verbo καθίησι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα ſimiliter ut aliis locis ſcribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη poſtulat verbum finitum, cujus Chariclea ſubjectum ſit: quod adeſt nullum. Porro πεμπομένη activa ſignificatione poſſe poni, mihi quidem non conſtat. Utrique rei medebimur, ſi leviſſima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, ᾳ & ῃ jungendi, facilius poteſt intelligi, legamus πεμπομένῳ τὴν ἄγραν, & ad καθίησι referamus, quod piſcatorium eſſe & ad hamum pertinere, vel noſtri Luciani piſcator ſatis docet, in cujus fine aliquoties eo ſic utitur. Hoc igitur interpretando ſecuti ſumus, & *binas* quaſi eſcas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

61. Διά-

τ' ἄδραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἁλῶσα ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ὀπτᾳαμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξὺ τὰ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καί πως καὶ ᾄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρηστο. καὶ ἐπεὶ ἤσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ ἀδιάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ὑπὲρ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὰ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά. ὁ δὲ οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαριξιλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Tosm.* . . junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore.* Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ἐκ γὰρ τίλεος ἦν διάβροχος τῇ μοίρῃ. *J. G.*

Ibid. Τακερὸν] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ξηροχάτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, ταχέως ὑγρὸν προσβλέπων ὑποπιωυκότι τοῖς ὄμμασι. *J. F. R.*

65. Καὶ τὸν ἴτυ ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῦ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῦ ἀνδρός. *J. J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπό τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τι, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tenuem ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J. F. R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωοικίαι] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Suetom.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J. F. R.*

80. Ἐξεκεκίνητο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκέκινητο. *M. du S.*

Ἐξεκεκίνητο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad ενη-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, ϗ τέλ῀ καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὸ δάφ῀ ἐκυλίνδελο, ϗ λύπα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲ γ᾽ δῶρα, ὑ χῖ μῆλα ϗ στεφάνυς ἀντεδίδολο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, ϗ ἀγροὶ, ϗ θεράπαιναι, ϗ ἐαθῆτες εὐανθεῖς, ϗ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. ϗ τί γ᾽; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσων῀ οἰκ῀ ὀνομαςότατος τ῅ ἐν Ἰωνίᾳ γενόμωος, ἐξήντληλο ἤδη, ϗ [f] ἐξεκενέωλο.

Εἶτα ὡς ἤδη αὖ῀ ἦν, ἀπολιπῶσα αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τ῅ [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, ϗ μετέβαινεν ἐπ᾽ ἐκεῖνον, ϗ ἦρα ἤδη αὐτῇ, κἀκεῖν῀ ὀπίευεν. ἀμελεμέν῀ δ᾽ ἦν ὁ Δεινίας, ὑχ ὑπὸ τ῅ Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ ϗ ὑπὸ τ῅ κολάκων, κἀκεῖνοι γ᾽ ὅπ᾽ τ῅ Κρῆτα ἤδη τ῅ ἐρώμενον μεθεληλύθεσαν, ἤρχε῀ πρὸς τ῅ Ἀγαθοκλέα, ϗ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγμαλα αὐτῷ. ϗ αἰδύμεν῀ τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τ῅ ἔρωλα, τ῅ ἀπορίαν, τ῅ ὑπερφίαν τ῅ γυναικὸς, τ῅ ἀντεραςὴν τ῅ Κρῆτα, ϗ τέλ῀, ὡς ὐ βιώσε῀ μὴ ὑχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τύτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι ὐ προσίελο μόνον αὐτὸν τ῅ φίλων, ἀλλὰ τὺς κόλακας αὐτῆ προε-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. rent. *f* Ἐξεκενέωλο] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl* *h* Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάνυ *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male *Fl.*

γυναικρότηλο c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖ῀ ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἴλλος γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖ῀. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖ῀ ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖ῀ ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς τῶν ἐγώ σοι αὖ῀ ὑπὸ λιμοῦ ϗ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον *mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* Elle docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τ῅ ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσ῀ est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam, ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecuniosо juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τ῅ πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τ῅ φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τ῅ φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν νομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαριπλείᾳ, καλός πωθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ἐπιπαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριπλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὐλιον ἀποκλεῖειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἑαυτὸν ἐν κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματία Edd. c Ἐπιπαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπιπαλαμησόμβοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμβοι marg. *Alii.* d Τὸν] Abeſt a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *Al.* f Αὔλιον] Αὐλεῖον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμμάτια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπιπαλαμησόμβοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπιπαλαμησόμβοι. *M. du S.*

Ἐπιπαλαμησόμβοι] Si omnino legendum ſit ἐπιπαλαμησόμβοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim redituri; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπιπαλαμησόμβοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμόσομενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπιπαλαμησάμβοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. B.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τήν τε αὔλιον ἀποκλείειν] Hic quoque, aut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτένος πυκάσαι καὶ βαλεῖν ἐς τὴν αὔλιον ἠράσθη, *domusque janua exterior offringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. εἰς τὸν αὐλὸν τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopœus accuratior *in aulae area*. Sequente pagina videtis minime verti Græca in illis ἔνθεν δὲ οἱ τραλληγοὶ παρῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur τραλληγοὺς officio lictorum functos, quum intelligendi ſint prætores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmurienſis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μιγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλιον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὐλεῖον nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias paerato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τ Δημώνακτα, κατάξας εἰς τ κρόταφον, κ τ Χαρίκλειαν, ὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ κ τῷ μοχλῷ πολλάκις, κ τῷ ξίφει τ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲ ἔστηκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς κ αὐτοῖς ἐπήει μ τ ξίφει, ἐκεῖνοι μὲ ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχε), τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· κ τὸ μέχρι τ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πραγμένα, κ περὶ τ μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσε) σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γ διεβεβόητο) κ συλλαβόντες τ Δεινίαν, ὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τ ἅρμοστὴν, ὃς ἦρχε τ Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βα-

[f] g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. [b] Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ος *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in αὔλιον, obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὴν αὔλιον τοῦτον ἀπηκελισμένην. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὐλὶς ἡράσθη. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in αὐλὴ p. 139. *J. F. R.*

35. Ἅρμοστὴν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ἰωνιζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τ ἁρμοστὴν ἐκαχθῆναι τ Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & τάξεως curam habentes. Id mihi suadet *Budaeus* in commentariis suis, qui haec ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ ἐν ζῇν ἀμεταστάτους. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic fit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἅρμοστὴν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἦρμοσε] Nondum satis video caussae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ez. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu i. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπῃ αὐτόν· ᾗ μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένῳ ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾗ τἄλλα μὲν συνῆν, ᾗ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾗ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τῶν φίλων, ᾗ πρὸς ὀδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὀδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καίτοι κατακρίνας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾗ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾗ ἐπειδὴ πάντα πασῶν ἠπόρει τῶν ἀναγκαίων, ὥστε δὲς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαίειν τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ᾗ νοσήσαντα δὲ ὀπτιμάκις ἐθεράπευσε, ᾗ ἀποθανόντι ὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾗ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ᾗ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾗ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Annis enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

[a] Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν ἔριον. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyarae damnatus scopulis, parvaque Seripho.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. R.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατον nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. *Hoc* monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συνπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem iſtum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα ᾳ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus naucleruſ Megarenſis, jurans, ſe factum vidiſſe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam usque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo jam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν ᾳ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲ φ' ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, ᾳ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, ᾳ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲ Εὐθύδικον ἐρρωμένον ᾳ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὑπωχρον ᾳ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲ οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· διαπερασάντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπτεῖν αὐτοῖς. ᾳ τὰ μὲ πολλὰ τί ἄν τις λέγοι, τριακοντόρους τινὰς, ᾳ τροβίλους, ᾳ χαλάζας, ᾳ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deeſt in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adeſſe ſolitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res ſit notiſſima. Vid. tamen, ſi vis *Herald.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piſcatoribus*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appuliſſet ad hanc inſulam, κώμιον ἴσχυε ἀλιέων συναθροίζον, ut ipſe ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γινόμενον] Conferri juſſerat *Solan.* T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Vid. not. *Hemſterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac ſimul adverte, ſi tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γινόμενον eſſe in Luciano; modo in antiqq. Edd. γιγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non ſemper hujusmodi minutiis recenſendis Lectori faſtidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πάντα.] Si ex Romana hiſtoria de Agathocle iſthoc aliquid conſtaret, nullo jam negotio ſcripti hujus Libelli tempus aſſignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. ᾳ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum ſic diſtinguunt, & vertunt, *& cum ipſo Damon Chalcidenſis, ejus amicus.* In his certe nulla ſignificatio vocum ᾳ τοῦτον. Diſtinguo & verto, ᾳ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα, ἑ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem,* (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic ſolent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum miniſterio, aut celeritatis cauſſa abſciſſis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae ſunt antennae.* Hoc eſt in *Actis Apoſtolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὰ σκεύη, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84 Σκιά-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τοῦ νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἅμα τῇ κεφαλῇ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν ῥᾷον δύναιτο νεῖν· εὐθὺς δὲ βοᾶν φθεγγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

& spiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse jam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπλανήσεσθαι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

20. Euthydicum vero cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abjecisse se in mare, & comprehenso Damoni, jam victo ac desponденti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnatasse, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & sic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omittit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφορμισθείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπεῖρα; Scholium ad Odyss. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκουσι αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est *Hesychius*, apud quem sub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea quae sequuntur, & nisi fallor ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ὑπὸ χοινίκων. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque se debent apud *Hesychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *spiras* nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poëta positum, *Quid cessatis socii ejicere spiras sparteas?* Huc refero etiam *Isidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque saecula. Laudantur in Glossario *Dufresniano* Voc. *Spera* n. 3. Glossae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures fasces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur sperae, quasi res, quae faciunt tardare progressum.* Praestant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reiss* vocant rustici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπί. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen suspectum est Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, *ut est in Hist. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in *Edit.* majore; (nam in minore omissa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud *Long. Past.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἵνα legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. *Ephes.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris frusta multa illis projecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud specimen ostendat firmius benivolentiae adversus amicum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem spumam, noctem, desperationem: deinde illum jam suffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, ac metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Euthydicum.

21. ΤΟΧ. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ποιῆσαι, φελλούς τε γ' πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ὅπι [c] τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτῶν, ἃ μικρὰν ἦσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἢν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ὑπόδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὴν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπογνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνεύοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ὕτω γ' ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ παλαιλόγου

[c] Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* [d] Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* [e] Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* sic habere notat *M. duS.* [f] Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. *V.*

(quod *Erasm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *Bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηυσὶ non esse *in navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad *Quom. Hist.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν δὲ προβάτων σὺν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὗαν σὺν τοῖς συφιοῖς ἄκυλον δὲ βαλάνους. *Tunc boves curabant in praesepibus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab σὺν quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia adferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινι. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem esset atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Isocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, qui *in ipsa*. Ap. *Achill. Tat.* ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas jam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Isocrati* l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN*, *SUPER mensa*, infra *Asin.* c. 47. post med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ & ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄντι καλέσαι. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καλίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam esse *ob, propter praesepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τάπησιν· ὕτε ἔρις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) *Erasmum* vertisse, *imminentes procellas*, *fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra, pro *Imag.* c. 13. adeoque collisionem undarum ab vento disjectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφρίκει μὲν ὁ πόντος μειλιττόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, παλαιοῦ τοῦ θαλάττης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τοὺς κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ πέτραις προσιράσσετο, τὰ δὲ εἰσω ἀνοιδοῦντα ἐρράγνυτο. Ad quae verba Doctiss. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non est oblitus. *J. F. R.*

λόγω σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω Φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποθ' εἶδε τὴ νυκτός· τὴ μὲν ἐκπίπτοντα, τὴ δὲ [b] ὑπο-πηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὴ Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι ξυμπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὴ ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους οἱ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐχέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, ξυνθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις σπερato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae consentit P. b Ἐκπηδῶντα] Sic etiam *Fl.* c Διηγοῦνται] Consentire *Fl. Fr.* & *J.* notat *M. du S.* d Πονήρως] Πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *AIW.* Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξένῳ P. Nil mut. *Fl.* f Ἐκέχρητο] Sic *Fl. V2. B2.* P. Ἐκέχρηστο male *J. H. Fr. S.* Ἐκέχρηστο *Amst.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in *Quom. Hist.* c. 22. ἐν γέλωτι ποιούμενος. *Pro Imag.* c. 17. pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένην, & passim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Ἀφιτοῦντες, Aldus Ἀφιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Ἀφιτάω, sed Ἀφιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Ἀφιτῶντες τὰ ἐκ τῆ Ἀφθηκῶν. Quamquam Ἀφιτάω plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Οἱ δ' ἄλλοι ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶν) δικασταὶ, καὶ προειλόμενοι ἐπιτρέψαι Ἀφιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Ἀφιτᾶν, nempe *discepture, cognoscere causam.* Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθίζοντο δίκην. Hinc judex passim Ἀφιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀποθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. εἰδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno *Veneri*, ἐπιτρεπτὴ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δίκτηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια ἐκ. ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διδίκτηται pro δίκτηκα. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. *J. J.* (διδίκτηται legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ἐκ τῆ Ἀφθηκῶν] Rarior usus verbi Ἀφιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, *Grae-*

tum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaco alendam matrem meam curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίως, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ) δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῆ ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀ-
50μιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξένῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδῶναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ὀπιδῶναι παρ' αὐτοῦ δύνῃ) (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ
55μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐ-
60δαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες,
65εἴτ' ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὸν νεκρόν.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦλθον εὐθὺς διαιτῶντες

g Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ——σῶν male *J.* i Ἡ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἡ male *J.* k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

96. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθῃ ante editum; sed merito πάθοι delerat *Solan.* etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare *Suidas*, Διαιτᾶν, δικάζειν. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, diiertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi impositio jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem susceperi; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimonis comprobare: certe sic διαιτᾶσθαι de schilling. *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαιταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄχθος Μαν οὐκέτι φημὶ ποιήσειν συμβῆναι· εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια & τὰς τοίας &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δήσεις, δίκαιον, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλὰ τε ἐς θεοὺς νο-

τες τὰ ἐκ τ̃ Δ.θηκῶν. ὁ μ̀ ὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὀπιβιὰς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τῷ τε ἐκείνου, κ̀ τ̃ αὐτ̃ μερίδα π.λαβὼν, τρέφει τε τ̃ Εὐδαμίδα τ̀ μητέρα, κ̀ τ̀ θυγατέρα ὑ πρὸ πολλ̃ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μ̀ τ̃ αὐτ̃ θυγατρὶ, δύο δὲ τ̃ τ̃ φίλου ὀπιδύς, κ̀ τ̀ γάμον γε αὐταῖν ὀπ̀ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθ.. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον π.ράδειγμα φιλίας παρεχήθ., τοιαῦτα κληρονομήσας, κ̀ μὴ προδὺς τὰς Δ.θήκας τ̃ φίλου; ἢ τίθεμεν κ̀ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ̃ πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μ̀ καλός· ἐγὼ δὲ τ̀ [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τ̃ θάρσους, ὃ εἶχε [c] πρὸς τοὺς φίλους. ἐδήλου γ̀ ὡς κ̀ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ κ̀ ἐν Δ.θήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τ̃ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τ̃ τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MINES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit Fl. b Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Πρὸς] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AlW.*

νόμιμα ἀντιγήμασι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτήδεια· πεπολίτευμαι γὰρ νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpolitissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ὠδὶ λόγον ποιήσαλ, ὠδὶ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταί. p. 124. Conf. nott. *Valesii* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J. F. R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J. G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τ̀ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τ̃ θάρσους. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ὑπ τ̃ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ὑπ τ̃ διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. Sed ἀπαιτᾶν Luciano est familiare. *J. G. G.*

Εὐδαμίδων] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. *V. Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Item *Guiet.* *J. F. R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχειτε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετέ τί μέλλει πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J. F. R.*

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer; vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τ̀ Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τ̀ πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅπι ζεύγεσι ὁδοιπορέουτι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τ̀ ὀφθαλμὸν [a] ἐκκεκομμένη, παιλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ὢν τ̀ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχεμένην τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τ̀ ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τ̀ δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τ̀ οὐσίαν ἐκ καλαδίκης, ὥστε καὶ ἄτιμος ἐγένετο [b] ὑπὸ τ̀ ἑξακοσίων, ὡς ἀποφαίνομος γνώμην ἀθέσμου. ὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις ἄθεσμα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

[a] Ἐκκεκομμένη] Recte P. S. B2. Ἐκκεκομένη male J. Fl. H. Fr. [b] Οὕτως] Αὐτὸς Fl.

2. Παροχεμένην] Ἢ ἄθεσμα τὴν πλησιότητα. G. Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιώταλα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παιλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Fenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τ̀ ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τ̀ ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* xv. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ πεντε- „ καίδεκα πρωτεύοντας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦσι δ') ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ εὐνομώτατα· ἀνδρῶν γὰρ καθεστηκότες συνέδριον, ὃ καὶ βέλ- „ τιστον ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πείθε- „ ται δὲ καὶ δι' εἰσὶ τῶν συνεδρίων πρωτεύοντες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δέδοται· πάλιν δὲ τ̀ εἰ προκάθηνται τρεῖς „ οἱ πλείστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi- „ lienſibus, in his xv. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis* (id „ *enim Senatus ejus nomen eſt*) *exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

J. F. R.

ἦν ὁ Μενεκράτης, ᾗ ὅτι τῇ καλαδίκῃ, [a] ᾗ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, ᾗ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτης αὕτη, ὅτι γαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκλωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγενῶν ᾗ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ὅτι μὴ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτης σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τινὰ τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον ἀθροίσεσθαι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς γαμεῖν τὴν κόρην τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεσοῦντι τῷ Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γάμβρου φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre*

te

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκτωκαιδεκέτις] Ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγενῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτὸν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγετο P. Ἤγετο Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν ᾗ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγενῶν. *obſcurorum, ex ima plebe. J.G.G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner. ad Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev. J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

ut possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς τοιόδε σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλλευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἁρπάσας τὴν νύμφην, ἀπῆλθεν ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, θαρρήσας αὐτῷ. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑφαρπαγῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς τοιαγόμενος αὐτῷ.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνόμενος ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλαφρονεῖ μὲν τὸν ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτη· ἐπεὶ δὲ οἷός τε χεῖρα πρὸς φιλίαν ἐπὶ τὸ ψῆφον τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων ἔτως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ δράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεχρότησε τῇ χειρί· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτει καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

ὥ-

g Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *A1W.* h Εἰς] Restitui ex *F.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. i Ἐπίτιμος] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *F.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἐπιδ — legebatur. *M. du S.*

Ἀπωδύρετο] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *F. F. R.*

29. Ἦσαν] Sic recte L. In P. ἦσαν. In impressis vero ἦκεν. *M. du S.*

43. Συγκαλλαζόμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque compolita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Fac. Elsner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *F. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidisse n, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ ὄντες ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *F. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, ὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγουσι.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ὑπαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

Reliquus nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

[a] Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σωνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦλθεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Περ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Περ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀνεπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abἤδη μῆνα, ὀχνήσαντα πρὸς τ᾽ ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ᾽ Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὸς φίλῳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, ᾧ τὄνομα, ᾧ τ᾽ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τ᾽ θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ᾽ ἐμπεσόντες (ἑάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅπι τοῦ τροχοῦ, ᾧ ἀγόμενοι ἦκον ὅπι τ᾽ οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, ᾧ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ὢν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ὅτ᾽ μὲ καὶ μέλαξυ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναπαυθεὶς· ἐδοήθη δὲ

[b] Κυνοκεφάλους] Κεκυφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. [c] Ἀπεμπολοῦντες] Deſervi ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua ο eſt in *J.* aliisque. [d] Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. [e] Οὖν] Deeſt in *Fl.* [f] Ἀναπαυθεὶς] Ἀναπαυθεὶς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ᾽ ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲ ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμωνι). *J. G.*

Ἀναπλεύσει κατὰ τ Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τ Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπλεύσει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J. M. G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jusſerat in marg. *Solan.* conferri infra Δικ. §. 5. Ibi invenias: ὃς ὡδήγησε τοὺς ἐνθένδε, καὶ ἐς τὸ δικαστήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem*, *invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἢ μὲ — ἐκπεσοῦσι ἐνέπεσε τὸ κάλλος, καὶ ἐτύφλο. Ubi forte tamen ἐκ᾽ ἀνθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐκπεσοῦσι in tribus quas conſului Edd. *J. F. R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπόλησεν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπεμπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτοῖς ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν τε αὐτοῖς ἢ συνειστήθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῆς οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ὑπὲρ τὰ [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' [b] ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὑπὲρ τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόουν τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθευδόντα, καὶ τὰ νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαχεκλεισμένα· τὰ μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὰ νύκτα ἔδει ὅλον καλαδεῖσθαι· καὶ μὴν καὶ τῶν οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τῶν σιδήρων ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulciscī injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluforum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, vel ut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponebat animum, jam nec ci-

[a] Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. [b] Ἀπολογοῖτό] Et hinc vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. [c] Καλαχεκλεισμένα] Ἀποκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

σίλωτον, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Καὶταῦθα λαυθάνω' ἀπιμπολόμενος, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ ἡμέρας φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἱματιοπωλῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξύλων, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. censr. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graecisf. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλαχεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse ar-

bi-

cibum capere volebat ; cum tandem redit etiam Demetrius , nihil eorum ſciens quae contigiſſent. Ubi vero reſcivit ut erat, curriculo ſtatim veniens ad carcerem , tum quidem non admittitur : erat enim veſpera, commentarienſis clauſa diu janua quieſcebat, cuſtodia reliqua ſervis tradita. Mane autem , cum multum ſupplicaſſet , intro mittitur. Ingreſſus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis noſci vix poterat , & circumiens ſingulos vinctorum inſpicit, ut ſolent qui ſuos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et niſi nomen exclamaſſet , Antiphilum Dinomenis F. diu tius etiam , quis eſſet , ignoraturus erat , adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret , & illi accedenti , dimovens atque abducens a vultu comam ſqualidam conciliatamque , ſe quis eſſet oſtenderet ; ambo quidem ſtatim, vertigine ab inexpectato ſpectaculo correpti , concidunt. Spatio autem temporis recipiens ſe pariter , atque Antiphilum *recreans* Demetrius , diſtincte ſingula uti ſe haberent ab eo cum ſciſcitando comperiſſet, bono illum animo eſſe jubet , & diviſo palliolo dimidia ipſe parte amicitur , alteram dat illi , detractis ſordidis detritisque , quos habuerat , pannis.

αἰρεῖας θέλοντος, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅτι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παραλθὼν ὀψὲ πολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ πρὸς ἰὼν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς τάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τέκμα ἐδόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὀψὲ ἐγνώρισεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, ἀφαιρούμενος τὴν χαίτην ῥυπῶσαν καὶ συμπεπλεγμένην, ἐδήλου αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμα μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἐκπλαγέντες τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτός τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε σπαρὰ καὶ [h] ἐκτέτρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *F. H. P. S. B2.* Δεσμωφύλαξ *Fl.* *e* Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθεσαν male *F. P. H. S.* &c. *f* Ἤλλακτο] Bene ſic *P. S.* & *B2.* Ἥλκτο male *F. Fl. H. Ald.* *g* Ἀπαγαγὼν] Reſcriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγὼν marg. *A1.* *h* Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Cataſta* autem inter alia machinam ſignificat longae & magnae compedis formae, qua ſervi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* deſcribitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοιὸς ἥρκει] Conf. ſupra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *F.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti ; nam & ipſa mox c. ſeqq. 31. & 32. δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. *F.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. *M. duS.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M. duS.*

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adſcripſerat *Solan.* quid illud mirum ? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit ? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — ἥμισυ τε Ϲ αἴχμης &c. Ibid. 310. Ἄσυ τε Ϲ Τρώων ἀλέξας, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. φράσας τε Ϲ εὐφωνίας. *Aelian.* II. 13. pr. Et ſic ap. omnes, nec excepto quidem *Novo Teſt.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adſpirari, quod concedo. *F.F.R.*

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag.* v. περισπάσθη haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, πάντα τρόπον συ-
ῆν, ἐπιμελούμενος αὐτῷ καὶ θεραπεύων.
ῶδε γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμνῖ ἐμπό-
οις, ἑωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆ
ἔργυ, μέρος μὲ τῆ μισθῆ τῷ [a] δεσμοφύ-
λακι καταβαλών, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνι-
κὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τ
τῆ φίλυ θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκ, καὶ
τὰς μὲ ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ πα-
ραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλί-
γον πρὸ τ θύρας τῆ δεσμωτηρίυ, σκαδίον
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλό-
μενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲ ὖν τινα οὕτω
διῆγον, εἰσιὼν μὲ ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως,
ῥᾷον δὲ φέρων τ συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτη-
ρίῳ λησῆ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκ,
φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆ
[c] τις ἐς τὸ οἴκημα τ λελυμένων. ἐφ' οἷς
ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi caussa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia con-

di-

a Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. seq. b Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* c Τις] Οὐδὶ εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit: *pilis nudati*. modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετρυχ. conspirare cognovi. *J.F.R.*

71. Μίσθ μὲ τῆ μισθοῦ — καταβαλών, τιθασὸν αὐτ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τ βαλανέα τούτοις ἱλεων καλασήσας. Quod etsi non magni momenti est, monco tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτῇ habent. *J.F.R.*

88. Προσιλθὼν τῷ συναρ.] In L. ἰλθὼν πρὸς τ ἁρμοσήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοσής? Ἁρμοσὴς autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τῆ Αἰγυπτου ἐπιτροπαμμών. *M. du S.*

Προσιλθὼν τῇ συναρμοσῇ] At supra c. 17. f. ἁρμοσῇ. *J.F.R.*

Ibid. Συναρμοσῇ] Uti supra c. 17. τ ἁρμοσὴν, ὃς ἡρμοσε τὴν Ἀσίαν, *Proconsulem*, *Praesidem* certe &. *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοσὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeside jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Spanh.* diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοσὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοσὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τῆ Αἰγυπτου ἐπιτετραμμένος paullo post vocatur. *J.M.G.*

91. Καὶ ἀχθεὶς ὡδὶ τ Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset, quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod si cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. *J.M.G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat ὡδὶ παὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Nocturn. Hist.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Past.* IV. 222. *Ed. Moll.*

ditione adeſſe non poſſet amico; Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλῃ ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὴν Ἀνυβιν [e] ἐπιβολῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο [f] παρὰ αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἐδείξατο τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀπάσει. ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

33. Aliquamdiu poſt vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus limae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis, [h] διειρομένων, καὶ

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυσχεροῦντας· εἷς γάρ τις δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποτρίψαι τε τὸν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἑξῆς, τοὺς κλοιοὺς εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων,

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμο— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβολῆς] Ἐπιδολῆς *S.* ſola, cum aſſecla *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσοι] Καθευδήσῃ marg. *A1.* [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ᾧδε Ἀμμαζιεῖ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noſter in *Aſtrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας οἰδὶ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄρυ. Si vero *Solani* mens eſt, ᾧδε rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀποτρίψαι τε τὴν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἑξῆς, τοὺς κλοιοὺς εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ λάθρᾳ ἀποφεύγειν. Eraſmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργομένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο ᾧδε αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vincirentur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non ſpernenda eſt altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe trajecta, ita ut quisque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *Trajicio, innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μίλακα διείρων τοὺς διὰ κτύλας. *digitos inter dentes inſerens.* In *Pſeudomanti* c. 26. Ε. Γυμνὸν ἀρτηρίας συμάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν ἐν τῷ παραυτίκα, ἐπὶ ὅσα ἐδύναντο ἕκαστος, διεσπάρησαν, ὕστερον [a] συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χωρὶς χώραν ἔμειναν, καὶ τὸν Σύρον λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἔπαρχος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταστειλάμενος δὲ τὸν ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, εἴτως ἀφιέμενοι· ἐδόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ἐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, θαμυθησάμενος ὀπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis cuſtodibus, catervatim erumpunt. Atque iſti in praeſens diſperſi quo quisque poterat, plerique poſtea comprehenſi ſunt. Demetrius autem atque Antiphilus ſuo loco manſerant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audiſſet Praefectus Aegypti, quid factum eſſet, ad illos quidem perſequendos mittit; arceſſitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod ſoli non aufugiſſent. Verum illi non ſatis habebant ſe ita dimitti: ſed proclamat Demetrius, & gravi oratione oſtendit, injuriam ſibi fieri non parvam, ſi videantur, cum malefici eſſent, vel miſericordia dimiſſi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate cauſſam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admiſſum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; conſolansque de poena, quam injuſte vincti ſubierant, & muneribus e ſua re faciens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Gruum arteriis contextis, & per caput inſertis. *J. F.*

Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διαφερομένων] Lectionem hanc ſatis ſanam eſſe exiſtimem, & vertend. *Vinculis in eam inſertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inſerta. Jam cum major illa catena diſſecta erat, ſolvebantur omnes ab illa. Significat autem διαφέρειν *trajicere, transmittere, inſerere.* *Aelian.* Hiſt. an. XI. 12. διαφέρειν ὀλόχοινον τοῦ ῥινῶν. *holoſchoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαφερομένων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μιᾶξαι τὸ ἱμᾶς λέγω, εἰδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chryſoſt.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαφερομένων] Non nego διαφέρω ſignif. etiam *infero.* At non quamvis inſertionem notare arbitror; ſed eam potiſſimum, quae transeundi ſimul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppoſitum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τοῦ ὀπῆς τοῦ κατὰ τὴν θύραν διαφέρας τὸν δάκτυλον. Ubi non ſimpliciter eſt, *inſeruit digitum*, ſed ita inſeruit, ut ab altera parte promineret, perfransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea ſaltem non ſatis probant, vulgatam & hic veram eſſe, quia praepoſit. διὰ additur τῷ διάρω; hic vero εἰς. Interim nec falſam eſſe ſatis patet; nam etſi διαφέρω. cum *Graevio* ſubſtituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *inſertis* hic eandem poteſtatem habet. Veluti idem eſt in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διαφέρειν τὰς χεῖρας διὰ τῶν καυδένων, ὥσπερ ἐν νῦν ἔτι διαφέρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὁρᾷ. Ubi prius a διάρω an διάρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis *videre licet.* Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαφέρω paſſivum eſſe a διάρω, ſed διάρομαι crediderit tantum ſignificare poſſe *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus ἐκπηδᾶν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adſcriptum in marg. *A1.* non addito ſigno, pertineatne ad οὗτοι, an ad ſequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* verſu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit deſumpta. Sed pertinere credo ad αὐτοὺς, vſ. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτὸς ἂν] Rectius Mſ. ᾧ αὐτοὶ ἂν σοι τοὺς λόγους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν ὢν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε μὲν αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐς' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅτῳ ἐστὶν, ἐχειται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὄντι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πολλῶν, οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *J. Αὐτοῦ Fl. H. P.* aliaeque. c Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δισχιλίας, al. δραχμὰς. d Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* e Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *Aldd.* Αὐτὰς Edd. f Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* g Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δισχιλίας ἐκείνῳ κ.] Γρ. δραχμάς. *G.*

gus diexîlθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς ἰδίας tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτὸς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φανόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς & γενναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, ὡ' ἀλλοῖος ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J. G. G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτὰς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J. F. R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T. I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lectt. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctioni exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἳ δὲ βροτολοιγοὶ Ἄρηος πολεμισταὶ μίτυσι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀτάρβητος Ἔνυπτος, ὃς' ἰφθίονος ταλάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis* TERREAT *quamvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσος & προθυμίαν ἐνβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J. F. R.*

59. Ba-

ὃς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καλαβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσῃ, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς περιόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ [c] φανούμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ὑπάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, ἃ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑποφθέγξηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅτε προδήλως τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλοργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἐστὶ, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere Fl. ac Fr. not. *Solan.* Quid tum? habent & *J. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γνησίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φανούμενος] Γενόμενος G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενος marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J.F.R.*

64. Φανούμενος] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ φανούμενος. *J.F.R.*

87. Ἐν ὑφὴν βαθεῖαν] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ ὑφὴν βαθεῖαν πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ὕσπερ ὑφὴν βαθεῖαν. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J.F.R.*

91. Ὑποχωροῦμεν ἐπίστας] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀποχρούομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G.C.* Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invademus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, & jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul, & morituram, si opus sit, unum pro altero.* Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

ταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπομεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βίοσιν, ὥσσαρ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [a] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐσί· χειμῶνος γὰρ δέησι σοὶ πρὸς τὸ ἄμ-90γνωσιν· ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωρέομεν ἐπόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἄμ τοῦτο ὡς βεβαιόταλα συν-95τιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσσαρ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ 1γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ὅτι τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὥσσαρ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ὅτι τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὑπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἁμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶπειδάν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τὰς δακτύλους, [e] ἐνσταλάξομεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάπτοντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπιχόμενοι [f] πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ [g] τοῦτο ἡμᾶς ἀφ-

[a] Ἀγαθὸς] Ἀληθὴς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. [e] Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνσάξ. marg. *A*1. [f] Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. B*2. *H. P. V*2. *S.* Πίομεν *J.* [g] Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, disserte *Tacitus* meminit, Annal.. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ὑμεναίω &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus, ut

διαλύσειεν ἄν. ἢ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἂν ἐκεῖθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαμεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἢ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σὲ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν ὀδέν᾽ ἂν θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ὂν ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν δὲ Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιμεν πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ὅδε, τόξον, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo —. quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum juraſti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causſae Ventus (aër) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

[a] Εἰσιέναι] Συνιέναι G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. [b] Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A*1. [c] Οὐ] Male deest in *Fl.* [d] Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντος Ex. *Fl.* Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνιμι vox propria quae utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. *A.* Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ αἱ Σαυρομάται, ὡς φησι Ἰόβιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

queum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors eſt, infinitas praebet, quae ducant ad ſe, vias. TOX. Vides, quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur dicito: quaſi nec interſim tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

39. TOX. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo ſanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invaſionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alterum ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

45 ἔχον, ἢ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστος ὁ Θεὸς ὁ θάνατος, ἢ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγωγὰς ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ἢ δικανικὸν, ὑποκρίνων μέλαξυ ἢ διαφθείρων μου τὸν λόγον, 50 ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὺ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ὀπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ὕτω σιω-

55 πήσομαί σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι ἢ Ἀμιζόκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ὀπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑπὸ προσδοκήτοις τοῖς ἔφαδον αὐτοῖς [f] ὀπιπτεύοντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ ἢ ζωντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαγηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· ὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάϊδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λείαν ἐξηλαύνετο, ἢ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, ἢ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* conſentire not. *Solan.* f Ἐπιπτεύοντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐπιστεύοντες P. Εἰστεύοντες L.

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄκινμον ἐ τὴν Ἀκινάκλυ] Jusjurandum Scytharum, τὴν τὴν Ἀκινάκλυ, ἢ τὴν τὴν Ἄκινμον. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκλυ σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄκινμον ἐ τὴν Ἀκινάκλυ] Confer & *Brod.* Miſc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπτεύοντες] Εἰστ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπτεύοντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipſe conſului &c. in *P.* tamen ἐπτ. inveni, quod hic nihili eſt. At εἰστ—όντες quod L. habet, non diſplicet; ſic rurſus infra c. 54. a. m. ὑ μὴ πολὺ ἐ ἐστ εἰστέτιστον. Sed ἐπιπίπτει τῷ θυμῷ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Paſt.* III. pr. ἐπιστεύμενος ἀφρήκτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπιστόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον eſt, ſcribasne hic ἐστ. an εἰστ— antiquarum Edd. lectionem ſervavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & πομάδων, Scythanum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerasque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώχης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸν Φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸν κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διεφήκε εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καθακεντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέξεσθαι, ὡς ὄντι λύτροις ἥκοντα καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὰ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπήτει τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβοι. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, Φησὶν, ἅπαντα δίκαιον πάσασθαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ ποιῆσαι ὑμῖν, καὶ πρόσθεν ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ δὲ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ' ὦ' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καὶ ἐλαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶ ἐλαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J. F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δικ' ἦ
Ἐνδικα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείας τινὸς
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,
Ἄνυμφος ἔστω· ἐπικαλείτω δὲ τοὺς ἰκνῶ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, pro vulgato καλλιγραφίτις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διημφίσβητουν τοὺς ἀκοντίας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ' φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ᾗ βούλοιτο λαβεῖν; ὁ δὲ τὼς ὀφθαλμὼς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπλειν αὐτούς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, ᾔδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, ὠδαλαδὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανήϊ, ἐπερειδόμενον αὐτῷ, ᾗ ἅμα διαννηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθήσαλο ἅπανλας Σκύθας, ᾗ ὐκέτι ἡττᾶλο ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ' ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, ᾗ ἡ πρὸς τὼς φίλως πίστις. ᾗ τὼς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ὑμετρίως ἐφόβησε, λογιζομένως πρὸς οἵως ἄνδρας ἐκ πρασκευῆς μαχοῖν᾽, εἰ ᾗ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τ' βοσκημάτων, ᾗ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ὅτι τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας ᾗ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται πρὸ τῦ κοινῦ τ' Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ ᾗ ἄλλως σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

[e] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* [f] Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Grǽcorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλασαν ἀλλὰ τ' πολεμίων, κοπίδα διαμβλόντες non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas ᾗ ταῦτα Ζίριν ἠκούλα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίρις *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel eum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. ᾗ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἰδόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg* XX. 4. Βόησόν μοι τ' ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ἐπικαλεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ' δισπότλω; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revortar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata reſugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἠκούλα] Forſan ἠκοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμὼς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὼ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τὼς ὀφθαλμὼς ὑμῶν ἐξορύξαλες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅτι τοῖς πέντε καλαριθμήσαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς γε πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπαγῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζόκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καλασπασθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περίεσπα, πρὸς ἑαυτὸν παρεύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσι μέλαξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην; ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἠμιθνῆτα ἤδη, ὅτι τὸν Βελίτταν ἀπετράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῇ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ' ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καλαριθμήσαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἶδε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα εἶπας. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὁρκοις καλλιλημμένον. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

tuno amicorum, altero autem exadverſo leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

55 Τρίτῳ δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντος φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ 60 τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ πονηρὰς εἶχε. τὰ μὲν δὴ περὶ τὸν φόρον διεπέ- 65 πρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὰς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τὴν 70 γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τὸν 75 μνηστῆρα ἕκαστον προσαγορεύσαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι καὶ τὸν τραπεζοῦν, καὶ μνηστεύεσθαι

12. Ὑπερήμερα] Ὑπερήμερος, ἐπὶ πόσης ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partam Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἶρις δέ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ ὑποφανῆναι τῇ Λητοῖ τὸ ὠδῖνον ὑπεδοχήν. ἡ τοίνυν τῆς αὐτὴ (ſic enim, non αὕτη, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος τῆς est, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτος ita, Ἀπώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ὑπὸ ὅρκου ὑποληφθείς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ἰσὶ λέοντες] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἰσὶν Βάκτρα] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐκπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐκπίπτειν maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. τὸν Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐκεῖ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτιζε ταῖς ἰυχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τ̀ παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, [a] ὅσ- τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν χτ̀ τ̀ δὲ τ̀ νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καλαριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ̀ φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (καὶ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ̀ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ̀ θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυτὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ̀ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπιτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ̀ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τ̀ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲ οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τ̀ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ̀ νύμφην [c] ἐς τ̀ Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ̀ πλοῦτον, ὁπόσος ὅσος μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τ̀ εὔνοιαν τ̀ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τ̀ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲ ἐχλεύαζε, καὶ

80. multum de se gloriari; quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocu-85lo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausfu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo* 90*quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, 95*neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Macotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

a Ὅς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. c Ἐς τ̀ Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἰὼ P.

80. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὅσ τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed posumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ὅτι ὁ Κόμμοδος ὅτους ἔχει. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτους, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Και

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum uniuſquiſque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καὶ ἐφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τ νύμφην, ὅτι χρυσᾶς d γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα εἰέργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τ Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις μ μετρίως μ καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆϑ. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἑκάστῳ e ὑμῶν τ ἀτιμίας, εἴγε ὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' ἧ συνηλικιώθαμεν, εἰς ἀνθρώπω ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ὰ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστ ἡμῶν ὅλ ὕβριται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς ὖν, ὁ Μαχέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μ ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τ κεφαλὴν κομιεῖν τ Λευκάνορ, σὲ δὲ χρὴ τ νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο f δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεσκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τ ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τ βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲ ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης.

d Γε] Τε *S.* & *H*2. e Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. f Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. g Δέησειν ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δέησειν ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τ πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. du S.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ἡμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. B.*

38. Δεήσειν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum παρεσκεύαζε conjungetur, quam cum δεήσειν. *M. du S.*

43. Ἐπὶ τ βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolotris fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. du S.*

τῆς· ὁ Μαχήτης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ἐπλίζε δύναμιν ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὴν βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὰ βύρσαν ἔστιν ἔχει. ἐπειδάν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδιᾳ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καταχόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, καθῆται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] προσαγαγὼν τὰ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. προσκειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζούς, ἀπόσους δὲ δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτε ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐπ' ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ὀμόσαι τὴν βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ἃ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πενταχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* sola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P. &c.* c *Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. duS.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγὼν. P. vero παράγων. *M. duS.*

65. Ὁπλίτας πεζούς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quemque equites suo sumptu; alium decem; alium plures, alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλίτας & πεζούς, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλίτας nempe sunt milites graviter armati, πεζοὺς vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλίτας sunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὁπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae distertius possunt distingui, quam hic ὁπλίται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri caussa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

50. *At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariannae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τ Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τ ἀρχῆς, ἃ φησὶν ἥκειν μὲ ἀπὸ τῆ κοινῆ τ Σκυθῶν, ἰδία δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τῆ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲ Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, ἃ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιῶσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὺς νομέας ὑμᾶς ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆ Τράχωνος νέμειν· τὺς δὲ λῃστὰς, ὃς αἰτιᾶσθε ὡς καλατρέχοιεν ὑμᾶς τ χώραν, ἃ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὀπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲ ἐκεῖνοι ἐπέστειλαν.

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῆ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρόσθεν παρὰ σὲ, ᾠμαι, διότι αἰτήσας τ θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀπὶ τ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συίσται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, οὐκ ἤδειν. Ἀλλ' ὀπὶ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτῆ ὑπὸ τ ἐμὲ γεγραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ἐπλίτας, ὁ δὲ πιζοὺς, ἑκάτερος δὲ δύναται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἑκατέρους legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππῆς μὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίτας, &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππῆς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia*. idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν ὡς πάντα μυριάδας τὸ ἐπλίτων, ἱππῆς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia*. Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terssissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateseat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππῆς reddit *quingenta millia equitum*, paginae seq. fine verba haec, ἐπαρχον γὰρ σε τ πεντακισχιλίων ἱππέων, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, sed ita, ut pauciissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πιζοὺς] Cum ἐπλίτας & πιζοὺς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *M. du S.*

84. Τῆ τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχυς est Τραχωνῖτις, subintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. *Is. Β.* c. 30. unde discas, non esse nomen urbis, quod *Erasmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῆ Τράχωνος] Τῆ Τράχωνος uncinali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeeunte *Soleno* mutavi in hac Edit. *J. F. B.*

ναι· εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρχέτιν, ἥτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεύς, μάλα ἡδέως γενόμενον· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τὴν Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ, ὡς ἄλλως ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, ὡς ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ πού τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀμοτούμεθα, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλείσαντες τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη προβεβλημένον. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεύς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστηθι ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπιχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει πως κατὰ τὸν μαζόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλήν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ προσλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ. ὡς δὴ ταχέων ἥξειν λέγων, ὡς δή τι ἐπιθησόμενος ὑπ' ἐκείνου. ὡς δ' οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καλαλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑπὸ πολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, ὡς ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causſam irarum Arſacomae, de nuptiis, ſciret, & alioquin ſemper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *ſervaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum iſta jam fierent, & ille extenſa in caelum *manu* jam juraturus eſſet, *Ne hic*, inquit, *ne quis forte videntium ſuſpicetur, qua de re juremus: ſed in hoc Martis templum ingreſſi, clauſis poſt nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arſacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa ſe habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longiſſime recedite, neque in templo adſit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipſi quidem intraſſent, receſſiſſent autem ſatellites: ſtricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipſum ad mammam, tum caput abſciſſum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & ſtatim ſe rediturum, dicens, ac ſi ad aliquid miſſus ab illo eſſet. Et ſic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conſcenſo Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem perſecutus illum quisquam eſt, quid actum eſſet diu ignorantibus Boſporanis: tum ubi reſciſſent factioſe de regno decertantibus.

51. Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

51. Atque iſta quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀμοτοῦμαι] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & eſt in *J. P. H.* &c. b Καλαλελοίπει] Conſentire *Fl.* notat idem.

14. Ἤ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto ſubſcripto: ſine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen diſcretim. Alibi ἤμην junctim; tumque ſignificare volunt *haud dubie*; prius vero eſſe jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc eſſe differentiam? Et recte ἦ μὴν disjungi, & οὕτως ſignificare, ſatis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὀμόσαντος τοῦ ὁμογλώττου τοῖς Ἀλανοῖς ὤν.] Eſt

implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor: Et jam a Maſtirae tibi fratribus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Ebbiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis, communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, putatusque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis,*

ὑποχείσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μαχέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχήν, τέλαραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἐπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῖν γὰρ οὖσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω πρὸς τοὺς Μαστείρας ἀδελφοὺς, τοὺς ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθετο. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μαχέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μαχέντης καὶ τοῦτο εἶχε τοῦ αὐτοῦς, καὶ ἀποκεκάρκει τὴν κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

[c] Ἐς] Ἐ male *Fl.*

raſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευος eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεῦη Graecis ſaepe ſunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματος] Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat Frater cariſſ. *G.O. Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Τοῦτος τοι γενέης τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσι. Item T. 105. — οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴης ἐπὶ [a] τὸν puellam ducere. Si enim simul eas mobiscum
Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si
εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν vero uxorem mihi adducas, multorum instar
ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυ- mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille
νε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μα- quidem discessit, tradita Macentae, quam
ζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At
ἐπὶ τὴν ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit.
κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον Cum vero nox ingruisset, ea in suum e-
([b] ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱπ- quum imposita (paraverat autem alium
πέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι unum equitem, qui se sequeretur) cum
κατὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστρα- ipse quoque insiluisset, non jam juxta Mae-
πόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν otin pergit: sed versus mediterranea defle-
τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαξιν τὴν ctens, uti dextros haberet Mitraeorum mon-
παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς tes, recreata interposita quiete puella, ter-
Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ tio die iter ex Machlyum regione ad Scy-
ἐπαύσατο τῆς δρόμου, μικρὸν ὕστερος thas peregit. Atque equus illi, cum finito
ἀπεθανήσκει. cursu paullum stetisset, moritur.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν 53. Macentes vero in manum tradens
τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit,
ἐμοῦ τὴν ὑποσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπι- *a me etiam promissum*. Illo autem ad insper-
στον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ atum adeo conspectum perculso, & gra-
χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέν- tias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium*
της, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν *me a te facere. Quod enim gratias mihi eo-*
ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν *rum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi*
ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ δεξιτερά μου χάριν εἰ- *est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae,*
δείη τὴν δεξιᾶν, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν *quod vulneratam aliquando illam sanaverit,*
ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμ- *& benigne curaverit laborantem. Proin ridi-*
νούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ *cule nos quoque egerimus, si olim permissi, &*
πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς *quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, ad-*
ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, *huc magnum esse putemus, si qua pars nostri*
εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑ- *utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se*
πὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ *enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἐτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Er.* aeque ac in *F.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *F. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν ἐκ] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Noſtrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελῶ ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *F. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐθέος] ἐ μετ'] Delendum videtur ἐ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ἐ πολὺ legas, cum *Basil.* an ἐ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *F. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse *P.* ἐ μετ' ἐ πολύ. nisi quod *Ba.* μετ' ἐ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἔπραξε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον ἐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ὑπερῶης ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὸς εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππολοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τάτε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) καὶ πολλῷ ἔλαττον τῶν τριςμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπὶ πολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνσαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιεχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ πρὸς

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* [f] Οὐ μετὰ πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit οὐ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῶλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χιζοῦ) εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Athen.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καλίππου γὰς ἰμάτιον φορῶ; *J. F. R.*

48. Πε-

προεσχημένοι, καὶ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μαχέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχθεὶς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μαχέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸ ὦμον· ὅθεν αἰδόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὤν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καλαλιτὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τῇ θυμῷ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναχλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] διὰ τοῦ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] ἐμοῦ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ὕστερον τούτους· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τὸν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσποριανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μὲν πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀ πολὺ cett. & P. male.

48. Προσβαλὼν τοὺς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καλατρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρμένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐπιόδημον] In omnibus antea legebatur ἐπίδημον; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπόδημος valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπιόδημον] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δῆξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπόδημος egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλοκἀγαθοὶ γράμματα, δι' ὧν ἐσπόδουν τὰ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπόδημον ſic paſſive pro

vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati, & ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es. TOX. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem objecta eſt e

ἀντὶ τ̃ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέσχοντο ἐκ πολλῶ διεγῶντας. ἐπὶ τούτοις ᵉ ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ̃ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῶν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τ̃ Σκυθίαν καὶ τ̃ Μαχλυανὴν ἀλαθέων, καὶ εἰς τ̃ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειτέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀλλ' βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τέννομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ̃ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τ̃ Ποντικήν· ἐν πρασβολῇ δὲ ὄντι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

ᵉ Ἐπείσθημεν] Conſtans lectio. Ἐπεισθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, καὶ οἷς ἐσπεισε, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta — egreſſi abierunt*, alia res eſt. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Hiſtoria Timurbeki*, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita luculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ἃ μὲν γὰρ τ̃ Ἀνεμον καὶ τ̃ Ἀκινάκην — ὃ σοι δοκῶσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῆειν] Conf. ſupr. Σκυθ. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τ̃ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alcibiad.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν πρασβολῇ] Cl. *Hemſterh.* rurſus in marg. monuit videnda. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. οὐ πάνυ τι μάλιστα ἐν πρασβολῇ εἶναι αὐτοὺς τ̃ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipſo *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV. c. 53. No. 48. Πρασβολὴ, ait, ἀντὶ τ̃ προσόρμοισις ἐν καλωγωγῇ ἱστίοις. *J.F.R.*

Σκύθας πλέουσιν ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρός μοι ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τὰ πλοῖα εἰς αὐτὸν μεταστειλάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὀφείλοι ἡμῖν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδας τινὰς, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοποῦμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοι ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ μοι καταβύσασθαι ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι [d] πιεσθῆναι, λιμῷ ἢ δίψει ἡττηθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὑπονοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τό-τε μὲ ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τῆς μισθοῦ ὀψησόμενον. ἕωθεν δὲ περὶ ὄρθρον ἐς τὴν ἀγορὰν εἰσὶ πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὑπὲρ μισθοῦ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam clausstris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstuliisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖτρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιεσθέντα] Πιεσίντα *Fl.* male. Πεισθέντα *H2.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τὰ πλοῖα εἰς αὐτὸν μεταστειλάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, inde*que *è navi subduxissemus, emimus.* Immo καταγωγη, κατάλυσις, πανδοκειον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. *Aristophanes* Ἀνασῴζοντι pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δὲ ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καλαμαύλοντες ἀγοράζουσι, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καταγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνε-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

ὁμολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. κἀγὼ δὴ τὰ πρὸς ἐκείνους ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πονήρως τὸ μέλαξυ ἀποζήσαντες, ἐνεστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. προήγαγον γάρ με ὡς ὅτι τερπνόν τι καὶ πρόσφορον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλαχοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα προήγαγον ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δεκτά· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὅτι τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστάσιμος] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλεῖθρον] Omnes Libri habebant hic κλεῖσρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομεν] Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπὴν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroruṁ corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογῶ *milites conscribere*, *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Διδυμώσι] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλιεῖ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὸν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προείλετό μοι ἤδη τῷ δέει θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἁράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ γεγένηται, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε ἐκεῖνος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ὀπιμαστίδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, ἐκεῖνος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ [f] τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀπιπεσόντων σφίσι· συμμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus proflueret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *Al.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. Ba. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τοῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύην] Ἰγνύν Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύας vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνύη Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πατρίσιν, pro πάρεισιν. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διαπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπισπαίω pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισπάσαιμι, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπηδῆσαι, εἰσῦλθον. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπισπάσιον legendum, pro vulgato ἐπισπάσιον. Nam licet ἐπισπάω pro *fugo* cla-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὺς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε μὴ δὲ ἑστάναι
90 ἐδύναλο ὑπὸ τ ὀδύνης· νύκτως δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες)
πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα
περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλλαχόθεν τ οἰκίαν· [g] ἐνταῦθα [h] δὴ ἀνεγρόμε-
95 νος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία
κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα [i] ἐκκρεμαμένην περισεισάμενος, καὶ σώζειν [k] αὐτὴν περιελευσάμενος, ἐξάμενος τ ἑταίρου, κατῆλθε, καὶ ἔφθη [l] διεκπαίσας, καθὸ
Ιμηδέπω τελέως ἀπεκέκαυλο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ
ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ὡς δὲ μικρὸν ἐλθοῦσα κάμινον ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδή τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδὺς τὰ τέκνα,
καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν,
Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, [m] οἷος Γυνδάνης ὅστις, πεῖράν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεσχημένος.

15 Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *J.* Recte *Fl.* &c. h Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii Διεγερόμ. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτὴν] Αὐτὸν P. sola. l Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπέσας *J. Fl.* An διεκθρώσας *J. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A*1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. m Οἷος Γυνδ. i. w. μ. w. τ εὐν. w.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διεγερόμενος] Ἀντὶ τοῦ διεγερόμενος. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσὼν Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari*, *Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυλο ὑπὸ τοῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressissimus, juvante ellipsi in καὶ ita explenda, καὶ ἐκεῖθεν τὸ μέρος, καὶ ὁ μεταξὺ τοῖχος ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀπεκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Aft viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διακαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ τὴ δεξιὰν ἀποτέμνῃς δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, εἰ γὲ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τέλοξεύκαμεν, αὖθις ἑλόμθοι ἀμητητὶ, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλως, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθε τότε, ἢ ἐγὼ τὴ γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμθοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἕσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ πρόσετί γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστι; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὴ Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

[a] Οὐδὲ εἷς, εἰ γὲ ἐκαθ.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* [b] Εἴπωμεν] Εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρήκας, καὶ δικαίως βοιώτιον. *J. F. R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F. G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Gujetum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ ἀλαφυξοῦ (διαφυλάξοι vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἡκούμεθα viciſſim interpretabatur ἠγαπήμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J. F. R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Soer. a, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ αἱ πόδες διανύτουσι, τούτων φίλῳ οὐμηγενῶν οὐδὲν λείπει. *J. M. G.*

37. Γηρυόνῃ] Geryon Erytheae Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G. C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lampid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνῳ &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . σὺ τοῖς φαυλοτέροις σπουδαῖος. Μουσαίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδεύσατο τὴν Ἡρῴδου. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familia-

63. TOX. Bene ſane dicis: & ſic agamus. MNES. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam & ſanctitate, ſed propoſito indigere mihi videntur. TOX. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ὕτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ ἰσχυρότερα τοῦ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτι τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵῳ σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

---

ε Δεώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δέωμεθα mallet. quod & ego velim.

1. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. *V.*

Haris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λυκίς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀτθίς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπιέναι — συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. F.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius*. Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τῆς συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χίρωσιν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὑπηχόριον. ἵππος δέ με κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὴ τὴν προκειμένην ὁδόν· καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπάλα, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ὅτως ἐκείνην τὴν δύσβατον ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ ἐγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλούς, εἴ τις ὑπάρχει ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπάλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, &

do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AIW.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λείων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὡς οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διξούσης — ἀλλ' ἤδη φίλος ἐστὶν ἔτος τῷ παιδὶ; μίμημαι γὰρ ὡς πρώην ἰδιώτου περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. c. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lipsi.* Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνδρα μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. οἱ δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὧν περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν οὐ φανερῶ καὶ μὴ μαρτύρων πραττόμενα ὑπὸ τῶν συόντων αἰδοῖς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τοῦ συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M.duS.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus caussam tamen inveniire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii. Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὴ χεῖρ' ἐν Λιτωλοῖς, ὁ δὲ τοῦς εἰς Κλεωνὰς. Et ne dicas illud εἰς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, διαίζειν δὲ — εἰς τὸ προέλπτον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυπάμαι εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἂς ὥμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. εἰς δύναμις κρύπτῃ, εἰς ἐλεγ ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλαλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi fit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Act.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπῆλθεν. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Act.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν δὴ ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο. ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθον· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ. Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δεῖπνου ὤν, καὶ κατέκειτο ὀπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. h Πατρίως] Sic *Fl.* Πατραφίως cett. male. i Εἴσω] Ἔσω *Fl.* k Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* l Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A*1.

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rursum habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri*. *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴχοι] Cur ἴχοι, & non ἴχει, ut τρίφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemisso ἴχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἴχοι ἐν τρίφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἴχει ἐν τρίφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorsum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅτοι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἴχοι ἐν τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri possit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum συνθάνῃ, sed συνθαυμάσῃ, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in συνθάνῃ. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & συνθάνῃ sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἰμάτιον φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατρίως] Nihil dubito quin Πατρίως legendum sit, id est Patrensis. Mentio fit Δυσαριέως Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et sic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπέδωκα] Male in omnibus legitur ἐπιδίδωκα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει σας ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὐγνωμον τὸ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ μὰ μείρειαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ τοῦδε θήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑποθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναψυξάμενοι, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅπου δεῖπνον ξένου, καὶ ὕστερον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μοι ἔσται νῦν μοι ὁδός, καὶ *εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *cariſſimus mihi & praeſtantiſſimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter ſuos ad me mittit ſodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam ſit parva illa quidem, ſed ſatis ad ferendum diverſorem idonea: feceris autem tu domum magnam, ſi comiter patienterque diverſeris.* Et vocata ancilla, *Palaeſtra*, inquit, *oſtende meo ſodali cubiculum, & ſumtam ibi pone, ſi quam habet, ſarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixiſſet, ancillula Palaeſtra oducit me, & pulcherrimum mihi oſtendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impoſito etiam cervicali.* Iſta cum dixiſſet, nos lotum abiimus, dato ipſi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata depoſuit. Nos loti, cum rediſſemus, ſtatim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet ſecum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum ſuave erat & antiquum. Poſt coenam compotatio & ſermones, ut in coena hoſpitali. Et ſic ubi veſperam illam dediſſemus compotationi, cubitum ivimus. Poſtridie interrogat Hipparchus, quorſum porro irem, &, an toto

[a] Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. Leg. *ὁπόσαις ἡμ.* vel *εἰ πολλαῖς ταῖς*. *J.F.R.*

[b] Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. eſt in P.

61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

* Εἰ πάσαις] Εἰ πάσαις ἡμέραις Ex. *Fl.* Vulg. eſt in P.

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuiſſet, ſcribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *oſtenſique domo pulchertima.* Immo, ut commoditſime notavit pater, κατ' οἶκον, ut praeceſſit, cubiculum & locum dormiendi. Sic *δωμάτιον* pro cubiculo etiam. Vide *Caſaubonum* ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. *αἱ μὲ θεράπαιναι, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἰκάθευδον*, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc ſit, nondum aſſequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige ἁλῶν. *F.G.*

77. Καὶ τούτῳ] In *Junt.* καὶ erat ſine puncto ſubſcripto, quod & aliae vett. Edd. ſaepe omiſere. Sed cum *Pariſ.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia eſt pro καὶ εἰ poſitum, & ſic melius diſtingui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῦ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορυμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ [c] ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· κἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς Φίλην ἀκύεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; [d] ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει [e] πορρώτερω, καὶ λέγει πρὸς

70 ἀλλὰ τῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορυμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ [c] ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· κἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς Φίλην ἀκύεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; [d] ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει [e] πορρώτερω, καὶ λέγει πρὸς

[c] Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* [d] Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [e] Πορρώτερω] Al. πρωτέρω *Coll.* Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει πρωτέρω] Γρ. πορρώτερω. *G.*

guitur a κἂν *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς Φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tua matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tua amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐν προκαταχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεταμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς ἁρέσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δὲ πολὺ ἀφείθην, ἀπιέναι οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὸ παράδοξον θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi* I *non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

a Ὑπακούσῃ] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud *μοι* additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. οὐ τούτων (σφυρίδων) λαχοῦ μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπίσαλλα πίνει εἰκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud *μοι* hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Æthiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. τὸ μάχλε γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπίβαλλε ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμους αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσηφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσῃ] Quod *Solan.* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἰσῆτας, εἶτα μοι ὕστερον ἀπολαύσῃς habemus, quod alii fruſtra in ἀπολαύῃς mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim ufitata eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύτε] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμνάζεσθαι. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſcifcar, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtremuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ πίονες — οἷοιπερ πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς αὐτίκαλον ἀποδύονται. Idem 2. 30. f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἵν' ἐκεῖνον ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσηται. *Ad huic auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18 Δοῦλοι γάρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hoſpitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile diſcere te poſſe. Servi enim dominorum & honeſta ſciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaeſtra autem circa focum verſabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποδύς· ἡ γὰρ γυναικὸς τῆς ξένης καὶ φίλης πόρρω ἴστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ὀπίσω καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσήειν οἴκαδε. Ἱππαρχον δὲ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego ſtatim inde initium ſermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaeſtra, cum ollula iſta nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Κἀγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλετο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κο-

[b] Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *A*1. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. [c] Ἡμῖν] Σὺ μοὶ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. *Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὠμὸν, ὡσεὶ τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

*Ἰταμὸν] Ita adſpirate ſcriptum erat, forſan ſtudio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. noras. *Suidas* ex quo Noſter haec deſcripſit: Ἰταμὸς. ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inſerui, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi poſſet. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocoſe inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Ciſtell. cuidam Gymnaſium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλετο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur .... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quae iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Grǽcis. Praeclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μοὶ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς Θηραπαίνης ἀθόλου ἀρόδρου ἀνέξῃ, ubi *Baſileenſes* vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quae nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palaeſtrae enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuſte*, inquam, *o pulchra Palaeſtra, nates una cum olla circumferes, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam ſi voculae ἡ δὲ notent reſpondentis Παλαίστρας perſonam; quum plane ſit ipſius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. F.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forſan ἥ μὲν, i.e. ὕστις, vid. *Heſych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἔπτυε βλέμμα, ἰριῶς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς, σκληρὸς. τελμηρὸς. οἱ δ' αὐτῶν χωρὶς τοῦ π (παγμάτων ὡσεὶ Ἀριστοφάνει εὐπροφάτει εὐ πφίλαις. Et quomodo durum, aſperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philoſopho Cynico dicit: Θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ὑμέγυιος καὶ τριβώνιος. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex

φάσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχοις, ἢ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῷ πυρὸς καὶ καπνοῦ μεστά. ἦν γὰρ αὐτῇ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτῇ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλαχαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μοῦ σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης ἀεδόμενον ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τῷ γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῶς βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλαχόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλαχαύμαλι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ ἀφ' τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις, & venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & capis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, angebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjeciisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγης male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Πονεῖν] Πονεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *A1.* f Καλασκευάζω] Σκευάζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέτρη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἀπηθράκισκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ὂν Κυραμικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J.F.R.*

33. Μεσὰ] Ταυτὶ post τὸ μεσὰ desiderari videtur δεικτικῶς. *F.G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύσεις] An παρεδρεύσεις; *F.G.*

Παρεδρεύσεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J.F.R.*

38. Καὶ τῆς —— ὀδύνης] Καὶ —— ταῖς ἡδοναῖς. *F.G.*

39. Ἀρδόμενον] Infra Δεψ. c. 4. f. προσεπικαύσεις ἰταρδὸν τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J.F.R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειθε αἰδεῖσθαι ἀ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρείττονι εἴη σοι τυχεῖν ἐρασεῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδέπω legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἤλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἐτ' οὐδὲ σεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. Ac saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαιτε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ ποιητόν. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. Ε. 816. — ἰρὰ ἔρδων, οὐδ' ἐπικεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἔστιν γάρ, οὐδ' ἀνήρατον. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J.F.R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὕπνε] Ὕπνον legendum omnino videtur. *F.G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat; menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

χὴ ταῦτα, ὐδὲν ἀδικῆντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς χὴ ἡδείαις θεραπείαις· χή με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα χὴ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναχαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, χὴ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλαχοιμήσῃ τὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πρὸς ἐμὲ, χὴ [j] καθευδήσῃ.

Καὶ πειδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, χὴ ποτὸς ἦν [k] συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα [l] ὕπνῳ καλαψευσάμενος ἀνίσταμαι, χὴ ἔργῳ ἀπῄειν ἔνθα ἦκεν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκῃ, ποτήριον ἔχουσα χὴ οἶνον αὐτοῦ παρέκειτο, χὴ ὕδωρ ἕτοιμον, χὴ ψυχρὸν, χὴ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίστρας ἐπιτηδευή. τὰ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ ὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὸν συμπότην.

Ἡ

[j] Καθευδήσῃ] Καθωδήσει *Fl.* [k] Συχνὸς] Συχνῶς marg. *Al.* [l] Ὕπνῳ] Ὕπνον *Pell.* [m] Τὸν συμπότην] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. *ου* ſcribunt pro *υ*, facillime accidere potuit ut *υ* cum *ν* permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεσθαί τινος pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τοῦ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

66. Ἐπίστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲ ὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenæus* lib. 14. ſcribit: ἀνθάλας dici τὰ διάγραλα τῶν κρίθων αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa.* Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότιν; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſæ ſolutæ, roſæ ſertæ Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότην] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapſe hæc Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἔνδυσαι. χὴ ἀλειψάμενον ἴσθι σὰ τοῦ μύρου, συμπλέκει τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venetica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii* ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *veneſica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότην] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtram* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γένοιτο μὲ τ' ἀν

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπεδῇ πας' ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τε οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές πολε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀποδύσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, ἐπίδειξαι μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲ νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑρῆσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἑτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταξε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σασα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, *Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens*

a Ἔφην] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίου marg. *Aiw.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἀν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce *Ajinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Fenjio* scripsit. „Συμπέ„πλω & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „ Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia „ muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vs. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, σύντονος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, σύντροφος. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά μὲ &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, cognovique solam ex iis *Parisinam* habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex conjectura insertum est. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὕπτιον forsan, ut infra κυλλῇ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποδάλλων] Forsan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν glossema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σήσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἰμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κώλῳ i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὼ, ut alterum fit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Langol.* Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἐλὰς sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapis. *M. du S.*

6. Ἰσχύτω] Forsan ἰσχύη. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτυς] Lege κατὰ βάθυς. *F.G.*

7. Δῦ-

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων ἀφ' μηρῶν, ἀφ' ἑαυτοῦ πέλας, [c] αἰώρει, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ κήσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας ῥύσει ἤδη παλαχῦ, ἕως [e] πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας τὸ [f] πλάτος ἀφ' βυθῶν, [g] δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαχαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἢ οὐδὲ ὅτι κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸ μαθητιῶ· σκόπει δὲν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα καὶ ἃ τὰ

e Αἰώρει] Ἐώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. *d* Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* *e* Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. *f* Πλάτος] Κράτος L. *g* Δῆξον] Δεῖξον marg. *A*1. & *F.* An πλῆξον *Pell.* Νῦξον *Gujet.* *h* Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἅμμα Edd. priores. *i* Ὑποβάλλῃς] Ὑποβαλλεῖς marg. *A*1*W.* *k* Ἄλλα ἃ ἃ] Sic *Pell.* Κἄν P. & marg. *A*1. Ἄκων L. Ἀλλὰ ἃ ἃ *P.* Ἀλλὰ καίτε Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλωσπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβάς, ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλείω] Lege πλείης. *F.G.*

Πλείω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγινομένων δυοκαίδεκα πλείω τῶν τετρακοσίων. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλείω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii po„ teſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα ἃ ἃ] An ἀλλ' ἄκων; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καίτε] Κἄν, mendoſe, P. In L. ἄκων. *M. du S.*

Ἄλλα ἃ ἃ τὰ ἑπτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίτε, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα ἃ ἃ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. ᾗ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπανίστα), ᾗ θεραπευσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἰ ὄρνεόν εἶ, ᾗ οὕτω παλαιστὴς, καὶ εἰ ὤφθης παλαίειν, ᾗ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίων. καὶ πεσοῦσα ὀπὶ τῆς λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ὤκιπρωσον, ᾗ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῆ ᾠδηκείμενον, τοῦτο χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἅμμα σφίγξε, εἶτα ἀναπλάσας ἔμβαλλε, ᾗ σύνεχε, καὶ μὴ δίδυ διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷ), θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ χρύσας χρύφον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀναστάσης θᾶττον, ἢ κελευθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, ᾗ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, ᾗ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπωκε γὰρ, ᾗ λέλυται, ᾗ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, ᾗ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἅττα ὑπατάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, ᾗ [b] κάθησον, εἶτα δῦσα χεῖρα, [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, ᾗ καλαμάτισε, καὶ μὲ, πρὸς τῆ Ἡρακλέους, φιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

numeros luctèris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis; & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manu praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς ᾗ παιδιαῖς παλαι-

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

[a] Ἅμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. plures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. ᾠδακίψαι. [b] Κάθησον] Κάθησο *Pell.* [c] Πάραψαι] Sic Edd. com-

32. Ἅμμα] Δίσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. ᾠδακίψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & absterso. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν πυγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ἐπίπρωσον] Lege ἐπιπρόωσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἅμμα σφίγξι] Quum in Basilensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἅμμα σφίγξειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀθηνᾶ πολλαχημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τῆ λόγῳ. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲ αὐτῶν ἀπαλεκόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἅμμα σφίγξι] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino oblivi ſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, κἀ ἦν πολλὴ μὲ ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε κ εἰς τ Λάρισαν ὁδὸν πανταπασιν ὀπιλελήσμην. καί πόθεν νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μεταμορφουμένην τ δέσποιναν· πάλαι γὰρ κ θαυμάζω ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ κ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε κ τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ κατὰ κ ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τ πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πόθε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι τ ἔρωτα, ὄντα κ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲ οἶδα ἀδὲν, μὰ τ κεφαλὴν τ σὴν, κ τοῦδε τ μακαρίαν εὐνὴν, ἀδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, κ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅσα τυγχάνει εἰς τ [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρὸς ἐπιτρέψῃ, πειράσομαι παρα-

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. Al. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apulejî, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγει] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρύψον] Forſan κύψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναστράσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὑφιλὰς] Τὸ πίσω forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολὴν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κ τ χειρός. *F.G.*

46. Πάραψαι] Lege θράψα. *F.G.*

Πάραψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παραχύψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ τοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὑτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

χεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τ' κεκλημένην, ᾗ τότε μὲ 'βπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ὑ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ' ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὦ χαρὰ, ὦ Παλαίστρα, τ' εἰς ἐμὲ χάριτος, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ' σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου 'βπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κάπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ' θύραν τῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· ᾗ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τ' θύρας λεπτῇ, ᾗ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ ἓν τ' μὲ γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, ᾗ κόνδρους δύο λαβοῦσα, τ' μὲ λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῦ λύχνου ἐπέθηκε, ᾗ πᾶσα πολλὰ τῦ λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται ᾗ [e] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲ οὐκ οἶδα, τ' δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τ' ὀνύχων ἐξαμβλὺ τ' κάτω, ᾗ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, ᾗ ἡ ῥὶν κερατίνη ᾗ γυπτὴ ἐγένετο, ᾗ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα ἔχειν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τ' κεκλημένην, ᾗ τότε μὲ 'βπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto;* &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

[a] Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P.* &c. [b] Μέλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *J.* [c] Πέτεσθαι] Πέτεσθ' *Fl.* [d] Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* [e] Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόον laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὲς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδῦν] Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. *M. du S.* *Ibid.* Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῦ *posthaec* tamen firmatur ab *Kusterο*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρασύτερω; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὦν πρώτη μὲ ἦν Μαμαία, εἴποιτο δὲ Λαιτός τε & Ἐκλεκτὸς ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖ-

90

neque quidquam eſt aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam ſe videret, terribile quiddam crocitans, & ſicut illi corvi, tollens ſe per feneſtram evolat.

13. Ego vero, qui ſomnium illud me videre putarem, palpebras ipſe meas contingo digitis, qui oculis ipſe meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi perſuaſiſſem me non dormire, rogavi tum Palaeſtram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me ſineret. Volebam enim experimento diſcere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus eſſem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miſer non fio, ſed cauda mihi de poſtico exit, & digiti omnes neſcio quo abeunt, ungues autem univerſos non niſi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adſpiciens aſinum me eſſe video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα ϗ σύμβολα πάντα εἶχε· ϗ ἦν ἄλλο ὑδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, ϗ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναρᾶσα ᾤχετο πτόμενον ἔξω διὰ τοῦ θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὅπερ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἥπτόμην, ϗ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, εἴθ' ὅτι βλέπουσιν, εἴθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις ϗ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καὶ μὲ, ϗ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἆσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα ϗ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· ϗ ὄρνις μὲ οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὑπὸ ὄπισθεν ἐξῆλθε, ϗ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾤχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, καί μοι αἱ χεῖρες, ϗ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· ϗ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ᵍ ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμφα-

ᵀ

ᶠ Ἐκεῖνο] Et ſic eſſe in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* ᵍ Ἑαυτὸν] Expreſſi lectionem *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

τὴν συγκλῆτον πρωτιστόκτων. *J.F.R.*

80. Πίτιος πρὸς τὴν ἱμάδωσιν] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἱμᾶσιν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amaſium*. Eſt enim in Graecis differentia. *J.G.*

83. Ἦ νῦν ἴχνις] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forſan ἐκεῖνοι quaeſivit *Solan.* Nec reſpuerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequente οἱ abſorberi potuit prior ſyllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, ϗ ἐκεῖνο ſcil. πράξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. c. 3. notum eſt. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ὑφ' ὧν ὅτου] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive jumenta, tyranni in lupos & alias beſtias transfiguruntur. *Auguſt.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non deſunt ejusmodi exempla. *M.du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte fatente *Solano*, non neceſſe erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis ſaepe contractum in αὐτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεπίσαιμι τῇ ἐσίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. verſ. 12. ubi *Solanus* id quoque fruſtra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτὸ, ὅσῃ δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὰ πτερὰ φύσασαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὴν δὲ ἐραστήν μοι τὴν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἰπὲ [c] καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τὴν νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα δὲ φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἵππους ἐφύλαττον ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καθακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniſsem, demiſsis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P.* B1. & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾴστη Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καταψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γραῦς καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Perix.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Priſtinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥάστη] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾴων, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾷον. *M. du S.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥᾳστη. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis apparet. *J. F. R.*

51. Ἀλλ-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, προῤῥωτέρω ποι τ Φάτνης [f] ὑποχωρήσας, ἕστως ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τ ἀκαίρου ταύτης [g] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύ-60 κος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεταί μοι μηδὲν κακὸν ποιηκότι, [h] ἀπολωλέναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς; 65 φοβεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος, καὶ διωρύχθαί γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ 70 ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδησάμενοι ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τ Ἵππαρχον, καὶ τ Παλαίστραν, καὶ τ ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [i] ἤδη τ οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κο-75 μίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο [k] καλλείπεσθαι, λαβόντες [l] με καὶ τ ἄλλον ὄνον, καὶ τ ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπεκατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕστω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, 80 ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲ ἓν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

[f] Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* [g] Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *Alw.* [h] Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [i] Ἤδη] Ἔτι male. Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [k] Καταλείποιτο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείποιτο *J.* & *V2.* [l] Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ἵππος ἀληθινὸς &c. *J.F.R.*

52. Διὰ ζῆλος μὴ τῦ χόρτυ] Non ſolum zelotypia qui laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπεισέρχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τ ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τ &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Μὲ] In P. erat μὰ. In reliquis nihil. Ego μὲ repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὰ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες καὶ] Etſi non inveni illud μὲ, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

81. Ἄλλα

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαθεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, τετραις ὀξείαις ὑπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, εἰδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δ' ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ φειδοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum ſit non habeo dicere. Ego vero non ſoleatus inſuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens ſarcinas, peribam. Et ſaepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum ſtatim alius a tergo femora fuſti ſubinde percuteret. Cumque ſaepe, *o Caeſar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum 0 quidem maximum & vocaliſſimum exiret, *Caeſar* autem non ſequeretur. Verum hoc ipſo quoque nomine pulſabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi ſilentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures ſuperaveramus. Ora autem noſtra capiſtro erant revincta, ne circumpaſcentes viam conſumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & manſi aſinus. Medio ipſo die devertimus in ſtabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A1.* b Ὦ] Male abeſt a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπικολούθει *S.* ſola cum aſſecla *A.* d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἔδην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam ſcribendi rationem ſequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπιγ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non eſſe talia intelligenda de ferramentis qualia hodie ſuppinguntur jumentorum pedibus; ſed de calceis, qui indui exuique pro viae diverſa ratione poſſunt, oſtendi in Ind. ſcriptorum Rei Ruſt. V. *ſolea*, ubi dedita opera de hoc argumento diſputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata ſcribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amſt.* quae η in penultima dedere; hic vero ει ſervarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, ſi per ει ſcribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ οὐ τοῦ ει, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδείσασθαι. At Cl. *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. verſ. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magiſtr.* pariter τὸ ει damnantes, ex *Diod. Lyſia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. noſtram ſcripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η ſervavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adſcriptum in marg. *Baſ.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Neſcio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. *inveniam.* Ἀπόλλυο ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem ſupra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; ſed cum non videam quid in altero improbandum, nec ſemper eadem forma loqui Noſtrum oportere neceſſe ſit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ εἰδὸς ἄλλο] Inepta haec; ſed abſque Codicum ope mederi non poſſum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπηκολούθει] Et in hoc ſinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήματον ἐπεφάζοντο ἢ καλαύλιον ἐπίλοιπον, &c. ab ſequioribus ultimum illud καὶ abeſt. *J. J.*

93. Μαθὼν δ' ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μᾶλλον. *Th. M.* Μαθὼν δ' ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetuliſſem, ſi conſtaret *Pelletii* ſcripturam ex Codice, non ex conjectura eſſe. Et quamquam id non conſtat, tamen ſic dediſſe Lucianum arbitror, & priſtini Interpretes jam verterunt, quaſi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam ſi ἄλλο exprimere ſtuduiſſent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod voluerim, ſive alienum, inſolitum quid.* Poteſt tamen & ἄλλο quaſi adverbii more poſitum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

σιν ἠσπάζοντο· ἀλλήλους, [f] καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτούς [g] ἐν ἐπαύλει, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· κἀγὼ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲ κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῇ ὀπίσω τ αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀχολυμμένους δὴ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ὅπι τ κῆπον, τοῦτο μὲ ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενον, τοῦτο δὲ τ ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τ ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τ κῆπον, ἰριδάκων μὲ καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τ ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τ φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

f Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. g Ἐν] Sic dedi ex *L.* & marg. *A1.* Ἐπὶ Edd. priores. h Αὐτὴν] Αὐτὰ *L.*

6. * Ἐπαυλιν σωιήθων † ἐκείνοις ἀνθρώποις ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὐλὴν ποιοῦσι· αὐλὶς δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἐπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J.F.R.*

99. Ὥστε ἵστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστην τότε, καὶ ἡσυχα ὄν. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἵσχον τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J.G.G.*

2. Καταλύομεν εἰς] Alias amat καταλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπατα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J.F.R.*

5. Καταλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καταλύειν. &c. Placet. *F.G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tex.* c. 20. *J.F.R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J.F.R.*

23. Δάφνῃ] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in *L.* αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνῃ αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. f. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J.M.G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδών, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέρους, καὶ καλαβαλὼν ὕπτιον ὅτι τὸ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὅτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθών, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῄειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ὀπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec ſentiens olitor, arreptoque fuſti hortum ingreſſus, vidensque hoſtem & perniciem olerum, non aliter quam ſeverus aliquis dynaſta captum furem, fuſte concidit, neque coſtis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis ſupinum proſterno in olera, atque verſus montem aufugio. Ille cum videret me curſu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urſis pugnare idonei. Video igitur illos me ſi capiant, diſcerpturos eſſe, paullum itaque circumiens decrevi quod eſt in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, ſtabulum iterum ingredior. Illi canibus qui curſu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulſare prius non deſierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕπτιος ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ κατακλιθῆναι, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάξωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum eſſet, graviſſimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi impoſuere. Cum vero jam deſpondiſſem animum pulſatus & gravatus onere, detritis inſuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, ſi vel interficerent me plagis, ſurgere;

a Ἐπ' ἐμοί] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et ſic quoque L. recte cum cett. Edd.
b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio
c Οὖν] Deeſt in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem *Eraſmus* exponit Tit. *Satius*. Latine quoque uſitatus verſiculus: *Satius eſt regredi, quam male coepta ſequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus uſitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ ſcribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen ſupra paſſim *aſinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπῆνυσε] Sic Belgae, adſcript. in *B1.*

79. Ὁ δὲ ἀπῆλθε κάτω τὸν θάνατον ἐγχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant præcipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φάτνιον ἐγγυᾶς τὸ σὸν ποσί] Ad verbum *ἐγγυᾶς Solan.* adſcripſerat, & ſic eſſe in *Fl.* An ſperavit er-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναστῆναί πολε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἠττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοῦ βουλεύματα, ἐς [f] τἀναντίον περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τὸν οὐρὰν, οἱ δὲ τὰ ὦτα, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἐκεῖνο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει ἐκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸν χρημνόν. ὁ δὲ ἀπὴξ κάτω, τὸν θάνατον ἀφχύμην.

Ἐγὼ δὲ ἀρᾶν ἐν τῷ συναδοιπόρῳ τὸν ἐμοῦ βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως πορεύεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τὸν λησῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον περιήν.] Τὰν. μὲ περ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ἐξφει *J.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὸν ψυχὸν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω χρηµάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσταϲθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ γὰρ καλῶς γνωσθέντα — κεκλοφότα. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Homm. Hiſt.* c. 2. *J. F. R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J. F. R.*

ἔτι πολὺ τ᾽ ὁδῦ, καὶ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμώσουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τ᾽ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ᾽ γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ᾽ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητα ἔνδον ὕδατος θερμοῦ [a] ἔχοντα, ἀπουσάμενοι ἔνθεν, καὶ καλαχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ἅπτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ [c] ἅπτοι. λοιπὸν μὲν τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ᾽ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ᾽ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ᾽ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ᾽ ἔνδον ἄρτων ἤθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ᾽

pereſſe viae; & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντα] Ἔχοιλες male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκεύασασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζων ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύψαντες ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαθὼν ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἰὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτων] Lege ἄρτον. F.G. Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτου miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤθιον ἄρτου (ſcil. τινὰ) τ᾽ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴκλαις] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegantter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* ſe-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terrible quiddam cernebat , & gladium geſtabat ſemper , & adducebat ſemper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅπῃ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φυλάκην. τὴν μὲν γραῦς καλαφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior , itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσαν, καὶ καλλιπαραγμένην ἐσθῆτα, καὶ κόμην· καὶ καλαθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ὅπου τῶν στιβάδων, θαρρεῖν ἐκέλευον, καὶ γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ παῖδα ἐν φρενῶν ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὡς καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς ὠδυρόμην τὴν φάτνην, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ ὅτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, καμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνειν, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

23. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior , itaque

d Μὲν] Deeſt in *S.* Adeſt in *J. P.* &c. e Κλάουσαν] Et ſic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στοιβάδων] Χαμαικοιτῶν. *V.*

* Στοιβάδων] Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur *Solanus*, στιβὰς. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα καλαπίπτουσα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian.* V. 8. 8. ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ σὺν τοῖς βασιλείοις ἀλητρίψασα. i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰν κλαίων *Ariſtoph.* Plut. 612. & alii paſſim. Sed & ἤκλαε ſic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαε. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἴκλαιε quam ἴκλαε ſcribere, perſpicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota ſubſcripto , quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii , veluti ap. *Long. Paſt.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλούμενοι τὸν δεσπότην ἴκλαιον , quaſi aor. 2. eſſet , quod legentem tamen falleret , ni ſtatim & ibi ſequeretur ἴκλαυσεν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὕττως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν [a] ὠδὶ πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε χρημνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθὸν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρσιὸν τῇ στρατιᾷ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲ συνετάφοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μέφόβος ἀναίσθητον τὴν ὀδύνην ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καταλύομεν, τὰ μὲ σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, orituraque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sar-

a Παρὰ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur P. *Solan.* c Φασι] Dedi ex *S. Φησι* cett. omnes male. b Πάντα καλαπίπτοντα] Et sic esse in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

99. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adscripsit *Gujetus*. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἄκλαυτα, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γναθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲ σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpessos esse*, ait, ὥσπερ οὐ ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Bas.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τῷ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* τὸ edi jussit, non repugno; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus τὸ postularet. Vid. supra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲ sequi, ut, jam alibi, ni fallor, ostendi ex *Long. Past.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲ. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲ ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διατροπεῖν· τὰ δὲ κατρεῖ σοὶ τὸν οἶκον τὰς δὲ, ὑποσῶν ἄλλως τυχὸν μαμμοκόπος. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler.* Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲ, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστασαν, ait, οἱ μὲ αὐτῶν τριῶν, ὡς εἰπεῖν. Ἐτὶ δὲ τὸ μὲν, ὁ δεσπότης τοῖς μὲ εἶναι οἰκονομίαν, τοῖς δὲ μάγειρον μὲν αὐτῶν, ἄτοπος δ' ἔχει, διαιρετέον· λέγω δὲ περὶ τὸν καλλιμάχης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δούλου καὶ δούλης εἰπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elsner.* ait: „ Ἀναπίπτω pro κα-

„ cum-

ſarcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens videnſque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀνασῶσαι· τ δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ ϗ ὁ ἵππος· ϗ ἀπῆσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε ϗ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὓς ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, ϗ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, φυγὴ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμὰς παρεκρέμαλο, τοῦτό με ϗ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ φυγήν· ϗ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί μου ἐκ τ ὑρᾶς, ϗ εἶχεν. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ ϗ θανάτων ἄλλων εἶπὼν εἶναι τὸ ἕλκειν γραίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον ἡ ϗ προσελθοῦσα, ϗ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἠμυδρὴν, τολμᾷ τόλμημα γεν-

e Φυγῇ] Σπεῦδε *Fl.* & marg. *Ar.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. *f* Μου] Μοι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. „ p. 23. Item *Lucian.* Aſino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνίστασα τοῦ φαγεῖν. *Judith* „ XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναστεῖν ὑ καλᾶς ἐπὶ τοῦ ἀναπαύεσθαι τάσσεται. Verum eſt, pro ἀθυμῆσαι aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. ϗ νικώμενοι ὑ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν. *Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Syneſ.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναστεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀθημονῆσαι & ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀναπαῦσαι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀναπαῦσαι ut eſt in edit. *Blancardi.* *J. F. B.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μοι, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, χειρῶν, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκον τ ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκου τ ὄτων; ita difficilius, λύκου ἀπ τ &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ἀπ τ ὑρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλωρίωνος, *& prehenſa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. ϗ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τ χαίτης. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. B.*

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum; nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine capricia* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὐχέλο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἢν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτῆς φεύγω, καὶ πολλὴν ὑπηρέτιαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τὸ τραῦμα ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένε, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δεδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθήσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A*1. Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H.* P. &c. Ἴσθι male *J.* f Σαρδόνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼν τὸν περὶ τὰς Ἡρακλείας πήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σιλίνοις, ὧν οἱ νομάδες σπασμῷ καὶ χόλῳ ἁλίσκονται, καὶ ὕστερον σιλδῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὸ ‡ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύσαι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταβάλλοντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖσε οἱ θησκοῦσι γέροντες γελῶσιν ἀκυσίας πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφαιρεῖσθαι ἀπόθρυπτον τελοῦντα, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δὶ φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. du S.* Supplentur ergo ex *Suida*, qui ϙ, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurо sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κίρκης ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

20 τρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῆ πομπῆς καὶ τῦ τραύματος ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πλήνος ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἴπετο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐν τῷ μηρῷ εἶχον ῥαθετούμενον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, καὶ μὴ γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γάρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὅτι τὴν παρθένον φυγὴν, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ μὴ ἀπολύσαντες ἐς τὸ χρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, ἢ δραπέτην; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὑπορρίψαμεν αὐτὴν, ἀφελόμεθα καὶ ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσα ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γάρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆ φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὸν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδώνιον & Σαρδώνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδώνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδάνιος γέλως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident*. Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum ῥαθετούμενον non licet. Alii mallent οὖν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ οὖν, ut *Homer.* Il. E. 137. Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' αἰροπόκοις ὀΐεσσι Χρώσῃ — ubi ἀγρῷ valet οὖν ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem οὖν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt οὖν, legiturque: τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενον. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτῃ εἰ τ̃ οἴκοι ἐδράξαιτο, μὴδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γ̃ ἂν ἐάλωμεν, τ̃ ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μ̃ τ̃ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ ὕτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τ̃ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῃ τ̃ ἀλγεινότατον κ̃ μακρότατον ἐξεύρωμεν· κ̃ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ κ̃ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἐγχειρήτημα. τ̃ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ κ̃ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, κ̃ μὴν κ̃ τ̃ φυγῆς τ̃ παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην κ̃ θεράποντα. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ̃ γαστρὸς, κ̃ τὰ μ̃ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ̃ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαθοικίσωμεν, τ̃ μ̃ κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου προχείρου, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν καταλειφθῆναι εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, χαριεστάτου ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ̃ βασάνου τὸ δεινόν. πρῶτον μ̃ τὸ, νεκρᾷ ὄνῳ συνοικεῖν· εἶτα τὸ, θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθειργνυμένην, κ̃ λιμῷ ἀεὶ κτείνουσι ἀποθνήσκειν, κ̃ μηδ' ἑαυτῇ

domeſticos ſuas aſſecuta fuiſſet, futurum fuiſſe, ut virus noſtrûm nemo relinqueretur: captî enim eſſemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hoſtibus. Itaque ulciſcamur nos quidem inimicam; ſed ne ita facile moriatur incidens in ſaxum: verum mortem illi & acerbiſſimam excogitemus & longiſſimam, quaeque illam tempori & cruciatui ſervatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *ejusmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos eſſe commentum. Aſinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac miniſtrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque inteſtinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in aſino, capite extra aſinum uti promineat, ne mox ſuffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo diſpoſitam ubi probe conſuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare aſino: deinde aeſtatis tempore ferviditſimo in ipſo jumento coqui, & enecante ſemper fame mori, neque necis conſciſcendae facultatem habere. Re-*

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιλάβοιτο. V.*

* Ἐπιλάβοιτο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπιλάβοτο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ̃ οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *ſi domum ſuam aufugiſſet*: quae verſio quamvis vel ſic ſatis ſenſum exprimat, neutiquam tamen eſt accuratiſſima; neque enim ἐδράξατο hic ab δδράσκω *fugio* deducendum eſt (quid namque δδράσκειν τ̃ οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; ſaltem ut alii legentes id faciant, facile iſta interpretatione adduci poſſint: ſed a δράττω *pertingo, conſequor, adſequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Heſychio*. Eſt ergo δράξασθαι τ̃ οἴκοι, familiares ſuos conſequi, aſſequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperiſſe δραξαμένη γαίης, *apprehenſa terra*, ubi vide *Scholiaſten*. Invenio δράξασθαι poſitum aliquo modo etiam pro *affectare, ſtudere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφράσατο μείζονος αἶσα Δράξασθαι, παίδων κλεινὸν ἀναθήματος.

vertit Vulcanius,

His ſimul auditis majores quaerere cenſus Deſtitit, & puerum conſilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jenſium*. Conf. infra Φιλοπατρ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non ſolum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τῶ λώπους. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compoſitum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciſcor*: εἰ πω τι τ̃ κάκιον ἐπιδράξαιτο δυσπρά-

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσει, σηπομένῳ τῷ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένῃ, ἐᾶν λέγειν. τέλος δὲ οἱ γῦπες ἀφ' τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφασπάσουσι.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptorus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὑπὲρ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὑπὲρ τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμουν, καὶ ὑπὲρ τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμοῦ, οὕτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσαγγείλαντος, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *AIW.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* c Προσγεγηθαμένη] Restitut. ex *Fl. Prosegn.* cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.* 88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ἔτι θάπτεσθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F. R.*

58. Ἀνατέμνωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐκ τῆς σκιλῆς. *F. G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. duS.*

Ἀφιγμένων] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ένων, & ——ους. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus praestarum. Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὰ πλῆθος ἀφιγμένων necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀστεκῶς sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσι. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ὧν αὐτῷ πατρὶς Ἡμαθλία τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα πρεπόντως πράττεσθαι — τοὺς ἀπαθρώπους — ἀλλὰ χλιαζομένους. pro χλιαζομένους. Sic masculi. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item ὑπὸ ἀνεβοήσαντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

ναλον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καλπρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸπταναῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν ὧδε τῷ παιδὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιθήσει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τὸν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὸν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Καυδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ὀπισθάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο *Pell.* c Καλπρώμην] Καλπρόμην *J.* male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε *Ald.* Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. *A1.* g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. *A1W.* i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. *A1.*

5. * Δοχῶν] Μαχαιρῶν. *V.*

* Δοχῶν] Referri haec debent neceſſario ad vocem τέτταρων. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. *G.* extat

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διασπαραττόντας. *V.*

† Διασπαρατ.] Διασπαράττοντες melius C. *M. du S.*

28. Καί μοι τοῖς κεκλημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκλημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὧδε, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκλημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J. J.*

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τοὺς κεκλημένους, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τοὺς κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὧδε τοὺς κ— *M. du S.*

Τοῖς κεκλημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τοὺς κεκλημένους ὕστω προσαξόντας. *F. G.*

Τοῖς κεκλημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὧδε tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra Tax. c. 25. Ἔνια δὲ ἰδιολίκνησε αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ὧδε πεπράξει). Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τοῦτ' ἀνύσομαι, pro ὧδε τοῦτο. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄρισα κεκόμπτακί σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mihi sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

γινεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ ϗ πυρὸς, ϗ κριθὰς ὅλας. ϗ τοῦτο μὲ ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ὀπισθάταις. ἡ δὲ βελτίστη, ϗ ταῦτά τ ἄλλων τ ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τ μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τ ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· ϗ τὰς μὲ κριθὰς, τὸμὸν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε ϗ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε ϗ δακνόμενος ὑπὸ τ ἑρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τ ἵππων τ αὐτῆς γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν ϗ ἄμορφος ἐν ᾧ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τ συνόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν ϗ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, ϗ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τ ἐμοῦ κακῶν· πρῶτον μὲ ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα ϗ [k] ἀντιόδετος ὄρει

[k] Ἀντιόδετος] Sic rursus invenio constanter, non ἀντιόδετος. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τ κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eumdem ad vs. 7. ubi de ἐστημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f. *J.F.R.*

4. Τοὐπτανεῖον] Τὸ ἀττανεῖον videtur fuisse in *J.* Sed *Salm.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J.F.R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic necessario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. est; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄρῃ διασῇ] Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄρῃ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J.M.G.*

20. Τῷ ἀγέλῃ] Non solum illud εἰς ante ἀγέλῃ abesse volo, propter proxime sequens εἰς; sed & articulum τῷ auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλῃ catervatim, ut apud *Aelian.* in Hist. An. non semel. *J.F.R.*

21. Κανδαύλης] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλης] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem mulichri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλης. *J.M.G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J.F.R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod sequitur μάζας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & insscite scripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J.F.R.*

36. Ἀσσίων] Ἵππων scil. *F.G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλά-
τλω, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς
ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με ἡ
τρέχοντα λίαν, ὑ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ
ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν
εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι
κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ
τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει Φορτίον,
ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ
ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦ-
θα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι σφαλερὸν ἴδοι τὸ Φορ-
τίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπισθίνον, δέον τι ξύ-
λων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν,
καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσα-
το, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρού-
μενος, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
Φορτίου προσετίθει καὶ κατῆειν ἄβλιος τοῖς
ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους φέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Anus haud impura*, non ſceleſta, non mala, i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τοῖ εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ οὐ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vs. 327. Ἐν τοῖσιν οὐσὶν ἢ ἐπὶ τῇ ψυχῇ φύσιν; *In aperibusne, an in animo mordexit?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλῶς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δοὺς. *Reineſius* putat deeſſe ἔτυπτε, ante τοῦ. In L. pro ὑ legitur ὔ, quod quo valeat neſcio. *M. duS.*

Οὐ γὰρ ἦν καλῶς.] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὑ, ſed ὔ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric.* *cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem plauſiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὅ in ὑ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρὶ μοι ἐπιδοῦναι.] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Bris.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentatis: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetatur eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me nunquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ κατῆλθε, „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι, — ὁ χεὶρ ἐπιδοῦναι. Bonadiſius „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantem verbis ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, no unum quidem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. τέσσερας μούνους ἀλίας „ (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὸν ὀχεῶνα. Uti hic legorem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτε καταβὰς — „ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

ωλαμὸς ἦν ἀέννα⟨ον⟩ ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸ ωολαμόν.

Εἰ δέ ωοτε οἷα κάμνων ἢ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] ὁ γὰρ οὐκ ἦν καλαβὰς τῇ χειρά μοι ὀπισθεναι, καμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, ἢ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ωοτε δέοι· ὁ δὲ ὅτε κατῆλθεν, ὅτε χεῖρα ἂν ωοτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ τῶν ὤτων ἀρξάμενος⟨ον⟩, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ ωληγαί. ἢ μὴν ἢ ἄλλο κακὸν οἷος ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, ἢ τοῦτο δεσμῷ ωεισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντα τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι ωροσέπιπτόν μοι, ἢ ωάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον. ἢ

[a] Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐδὲ L. pro ὃ quod Anon. conjecit. [b] Τὸ φορτίον] Τῦ φορτίου Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ὃ γὰρ ἦν καταβάντα. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo οὐδὲ loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro καταβαίνειν periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Stephano* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἱστυδοκὼς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν λέγοντι τὸ ἄνθρωπον ὑγιαῖνον εἶναι, ἢ τὸ ἄνθρωπον ὑγιαίνειν. ἢ τὸ ἄνθρωπον βαδίζειν ἐστὶν ἢ τίμιον, τῷ ἀνθρώπῳ βαδίζειν ἢ τιμίῳ. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Kateo* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. οὐ μὴ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν διδάξας. Et *Gall.* c. 19. ἀποκάψας ἴσχε. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Et habens.* Dein τῷ ἐπιδοῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῷ ἵππον non ſexcenties, ſed ſex milliies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ ἵππον ἐπὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τῷ ſolum pro τῷ ἵππον *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἱτανόδω inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὃς, διὸν τὴν πηλικίδα κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μήτηθεν ἕτερον. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolentiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit, verum a ſummo capite & auribus incipiens totum me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcript. ap. *Reineſ.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius aga ſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ὃ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἱτανόδω pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ὃ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ὃ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Fenſ.* collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Fac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βληθὶς & πωθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado? Planius tamen erit, ſi ὃ vel διὸν habeamus. *J. F. R.*

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύναλον, τῶ τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομθών, καὶμῦ ἠρτημθών. εἰ μὲ γὰρ ἀτρέμα προϊοιμι Φυλαττόμθ῾ ⸗ τὰ ἀκανθῶν τὴ προσβολὴν, ὑπὸ τῶ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπιθεν ἀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλ῾ ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλεῖναι με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύε῾ [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μεθενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ σχεδαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἤδη ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύναλο;) εὐθὺς ἀνάπτε῾, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἕφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλμαλι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τῷ τέλματ῾ ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ ὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τὴν ὁδὸν τὸ

ullo modo poteram, inſtantibus mihi ſemper quae vulnerarent, & a me ipſo ſuſpenſis. Etenim ſi ſenſim progrederer appulſum ſpinarum cavens, peribam a fuſtibus: ſi vero fuſtim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutiſſimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaſo meus, me ut interficeret.

31. Cum autem ſemel aliquando mala perpeſſus multa, prae impatientia calcem contra illum moviſſem, ſemper illum calcem in memoria habuit. Ac juſſus aliquando ſtuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, ſtuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me funе ſarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum eſſet, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula receſſeramus, eum torrem in ſtuppa abſcondit: illa vero, quî enim poſſet aliter? ſubito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immenſum. Videns ego ſtatim me in via aſſandum, obſervata forte lacuna paluſtri, in liquidiſſimam illius me partem abjicio: volvensque ibi ſtuppam, meque ipſum adeo circumagens & vertens, luto exſtinguo ardentem & acerbam mihi ſarcinam: ſicque reliquum viae minori cum periculo abſolvo. Nec enim

a Ἀποκτεινῶ] Ἀποκτεῖναι Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυπτῶν] Et ſic Fl. quae tamen verſu ſeq. στυπτίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυπτεῖον] Στυπτίον iterum Fl. ac poſtea ubique.

96. Στυπτῶν] Στύπτιλον. V.
2. Τυρεύων] Καλωκεδάλζων. V.
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄσπιρον, ἀχάρτον. V.
9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη & τελάτιῶν τῶ ὕδατ῾ ἢ βάθρα· & Ἰσαί῾ δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

& Ἰσαί῾] Εἰσῶν Exc. G. Ἰσαῖς C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non eſt regio, ut putavit Interpres; ſed fundus, praedium, quemadmodum ſaepe apud optimos auctores. Plutarch. de ſui laude p. 544. ὡς γὰρ οἰκίαν & χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apoſt. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens. F. G.

Κομίσας] Sic iterum capite ſequenti. An ſatis Graece addubito. M. du S.

Κομίσας] Non ſatis Graecum arbitratur Cl. Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rurſus ita cap. ſeq. Sed & eodem modo bis legi in Long. Paſt. cujus ſtilus cum Noſtri ſatis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74. Ed. Jungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. Chloën in conſpectum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore typogr. eſt p. 127.) ἐπηγγείλατο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὸν πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. vſ. 63. Παῖρουσ' ἐς πέ-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praeter-euntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum*, *here*, inquit, *aſinum*, *neſcio cur alamus*, *ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem*, *aut virginem pulchram ac formoſam videt*, *aut puerum*; *jactatis calcibus curſu eos inſequitur*, *eademque fere ratione*, *atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur*: *& oſculi in morem morſicat*, *& vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet*, *cum inſultet omnibus*, *evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans*, *conſpecta muliere rus eunte*, *humi diſperſit excuſſa ligna omnia*, *cum*

15 ὑπόλοιπον. ἐδὲ γὰ ἔτι ἀνάψαι [e] με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ ςυππείῃ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσαλο, εἰπὼν, [g] ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑςίᾳ· 20 καὶ τότε μὲ ἐκ τῆ ςυππείῃ μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ἐπιθεὶς ἐκ 25 τῶν ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς τ[h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τ' ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεῦ- 30 νως ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἐπολακτίσας ἔπειτ' δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὅπῃ ἐρωμένῃ 35 γυναικὶ κινήμενος, καὶ δάκνει ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲ ξύλα πάντα χαμαὶ 40 ἐσκόρπισεν ἐπισεισάμενος· τ' δὲ γυναῖκα ἐς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f *Ms*] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐμφορέχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſerui *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους κομίζει). At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας οὐ διαμεῖσι συνδήσας βοῦν, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τ' αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi*, *coire*. *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλοθεν ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ ἁλῶναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore lacerareiur.

Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλῃ, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἐρᾷς ἀνθρωπίνως ἐρᾷ, ὅτι γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρᾷ, ἀποσφάξαι αὐτὸν καὶ τὰ μὲν ἔγκαλα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξαι· καὶ ἂν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκῳ [b] τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις τῶν πάνυ γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκλεμε· τοῦ γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷός φορτίον μέγα, ἀδεῶς ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ [c] λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐν-

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres pueros que insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes.* Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

[a] Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. [b] Τοῦτο] Τούτῳ Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. [c] Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθῆναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M.du S.*

51. Ἂν ἔρηται] Ὁ διώκτης deesse videtur. *F.G.* Ἂν ἔρηται] Non deest διώκτης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἵν' οὗτος, ἀναβόησον αὐτὸν μοι μόνον. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος cod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὀλόλυγα] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges non castratum. *J.F.R.*

77. Νὴ βαθεῖαν] Sic rursus infra c. 56. Et βαθεῖα ἐστί-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

76. θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρον ἔτι καὶ ἀκέραιον νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸν ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὸν νεόνυμφον κόρην, τὸν ἐμοὶ τοῖς ληγαίοις γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ἐπὶ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπολάσασαν ἄφνω τὸ θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεχηρωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ προσλαβών, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μέν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινῶς, ἀλλ' ἐν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δύσβατον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὖφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ ὅτου μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, ὅτ

d Ἐπικατέδησε] Ἐπικατέδησε Ex. Fl. Vulgatae adsentitur P. e Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. A1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. f Λέγων] Ἔφη Fl.

76. Ἀκέραιον] * Ἐκ παραλλήλου. V.

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, testatur Solan. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ἀδιάλυτον; quasi Scholiasta innuat, ἀνήμενος hic idem fere esse, vel consequens τῷ ἀπαλλάξαι, ut qui integer sit, etiam foret immunis. J. F. R.

ἐστίαν, in Quom. Hist. c. 28. m. Βαθεῖα κύμη. Alex. c. 25. vs. 52. Tox. c. 36. Herodian. IV. no. 1. &c. J. F. R.

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. X. M. du S.

ὅτῳ μόνῳ οὐχ [a] εὑρίσκῃ κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμθμὴ ϗ μελαπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τ δεσπότῃ, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδῳ γ ϗ γέρων τν, τούτων εἷς τ τ θεὸν τ Συρίαν εἰς τὰς κώμας ϗ τὺς ἀγρὺς περιφερόντων, ϗ τ θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῆς· ϗ φέναν ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίλητος (τοῦτο γ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμθμός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τ θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν ϗ ἀδρόν, ϗ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήτῃ, ϗ πάντες πρὸς τ βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡς γ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τ ἐωνημθμον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τ δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τ Φίλητον ἐσκωπτον. Τοῦτον μ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρήσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρήσκει, aut εὑρίσει. In utraque *Veneta* εὑρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει scribit, imitatam Mss. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξήφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hemsterhusius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut η inserant. Vulgatum εὑρήκει languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμον habuimus supra, *Tox.* c. 22. *I. Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὄναιο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Faveat certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δ αὐλητὴς ὄμιλος] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὄμιλος, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τ δημότου ὄμιλου, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὄμιλος] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύταν ὑπὲρ ὁρῶν ὄμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὄμιλος] Adscripserat *Solan.* vid. infra *Parasit.* c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ϗ πᾶς ὅτῳ

quaeſo acceptum addueis ? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae , pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt : ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus , ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante , illi capite demiſſo cervices intorquentes , lacertos ſibi vulnerant , & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt : adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem , primum adſtans tremere , ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant , de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem , obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaßῦσα ; ὄναιο δὲ [b] τύτων τ καλῶν γάμων, ϗ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλυς τοιύτυς. ϗ οἱ μὲ ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑςεραίᾳ συνετάπονλο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, ϗ τ θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ πόλεως ἐξηλαύνομεν, ϗ τ χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν , ἐγὼ μὲ ὁ θεοφόρητος ἱςάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον , οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τ κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνονλο τὺς πήχεις, ϗ τ γλῶτταν τ ὀδόντων ὑπερβάλλον ἕκας ος, ἔτεμνε ϗ ταύτλω· ὥςε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἕως, μήπόλε χρεία τῇ θεῷ ϗ ἐμοῦ αἵματος γένοιλο. ἐπειδὰν δὲ καλαχόψειαν ἅπας ἑαυτὺς, ἐκ τῦ πλησιόντων θεατῦ συνέλεγον ὀβολὺς ϗ δραχμάς· ἄλλος ἰχάδας, [f] ϗ τυρὸν, ϗ οἶνυ κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτυ τ &c. male *Fl.* *c* Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl.* *d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἐλίσσοντες] Ελίσσοντες *Fl.* Εἱλίσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθροίσμα. *V.*

* Ὄχλ. ἀθρ.] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἐστ ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem ? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύταν ὑπὸ' ὁρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam , cum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύταν pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos* , nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus , & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὕδωρ ἀνέμα , &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τῶν ξίφεσιν ἐτέμνονλο τὺς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere , quia ſunt eadem voces in eadem materia , qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt , quam *lacertos* , quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia , τὸ κεφαλὴν κάτωθεν ϗ τῦ αὐχένος ἐλίσσοντες , ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes* , Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ϗ οἶνυ κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ϗ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῆς τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τ' ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῖν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαθον ἐκ τῶν κωμητῶν, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅπι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμή, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τ' ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καλαλαμβάνουσι τὼ κιναίδω, ἄῤῥητα ἔνδον ἐργαζομένω· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τ' ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδήμονες δεινῶς ταῦτα ἐλήλεγμένα, ὑπὸ ὑπαιθρου νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα ὠσπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί μοι δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verbara de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *Fl.* d Ὀλίγω] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philostr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, *Epist.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐκ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic meminj magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαιτο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὸ κώμης ὄνον ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὅτε με μὴ ἀποκτεῖναι, θεαὶ αὐτὸν ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μὴ τὰς μάστιγας λαβὼν ὁ δεσποινᾶν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν ὅτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς. τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβών, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀποθάνοις, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ᵉ ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτὸν πειθόμενος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναίδων τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲ ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων· ὁ δὲ μάγειρος, τὸν γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη σε-

ᵉ Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥᾳθυμίᾳ ταύτῃ L. F. & marg. *Aldi.*

82. Ἐν τῷ ἀστραγάλῳ μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro *ei*, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξῃ] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκίνηκάς σου Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος [a] οὗτος ἐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ [b] χαινίδος, καὶ ῥήξας τὰ ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔσω δρόμῳ εἰσῆα, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καίγω μοι ὤμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καταχλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττῶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ὅπως, [e] ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸ δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam invenisse, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam ſatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum propipio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὸν θεὸν αὖθις ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἔνθα

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

[a] Οὐμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Ὁυμὸς Ald. H. Ὁ ἰμὸς V2. [b] Καινίδος] Κονίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. [c] Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνον J. Sed ex accentu patet eam κινδύνου voluiſſe. [d] Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. [e] Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. [f] Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγίρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, *ἀπατίωσιν. V.

*Ἀπατίωσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσι Schol. autem ſeq. ὑπερατιώσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. J. F. R.

32. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὑμὸς. Ven. 2. vero ὁ ὑμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἰμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καινίδος] P. & J. Ed. κονίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τῶ κινδύνω. M. du S. Niſi κονίδος ex κονίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρίπτω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀνασείειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατρέπειν τῷ σκάφει, ſubverſa navi, quoque habemus. Atque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent κατασείειν; quum κατασείειν & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita κατασείειν & ἀνασείειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ κ᾽ [g] καινότερόν τι ἐτεραστεύσαιλο, τ᾽ θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τ᾽ δὲ πᾶς᾽ ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ὀπιχωρίου δαίμονος τ᾽ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ κ᾽ μάλα ἀσμένοι τ᾽ ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ [h] συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότ᾽ ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ᾽ πλησίον πόλιν, κ᾽ τ᾽ θεὸν ἀπήτουν τὸ [i] ὀπιχωρίου, κ᾽ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· κ᾽ ἐλθόντες ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεᾷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καλαπηδήσαντες ἀπὸ τ᾽ ἵππων, εἶχον αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, κ᾽ δυσσεβεῖς κ᾽ ἱεροσύλους ἐκάλουν, κ᾽ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· κ᾽ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ᾽ θεοῦ. δήσαντες δὲ τὰς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, κ᾽ τὰς μὲ εἰς τ᾽ εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τ᾽ δὲ θεὸν τ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ κομιζομένην ἁρπάσαντες, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καινότερον] Καινότατον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ὀπιχωρίου] Ἐπιχωρίου Fl. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυίας P.

48. Ἐτεραστεύσαντο] Ἐψεύδοντο. V.

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. *Zeux.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer eam, si lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρεφθείσας facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀναστροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, κ᾽ ἀναστρέψει Ἰακὼβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀναστρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καινότερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *numquam ante visum auditumve. Long. Past.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπώλλυτο Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis.* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum po-

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καὶ μὲ ωι-
πράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ
ἀνθρώπῳ, τ̃ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέ-
χνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· ὅτος με πα-
λαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμε-
νος, ἐπιθείς μοι τ̃ πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυ-
νεν ὁδὸν τραχεῖαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει
με εἰς τ̃ μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος
ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαί
ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐτρέφοντο, καὶ πάν-
τα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μοῦ
με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ Φορτίον βαρύταλον
τραχήλιον, καὶ ὁδὸν τραχεῖαν ἀφιγμένον,
ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ,
ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπιπετάσαντες συζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τ̃ μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γοῦν πολλοὶ τῆς ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τ̃ πληγῆς ὥσπερ τρόμβον ἐξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τ̃ δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τ̃ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τ̃ τέχνην· ὅτος γοῦν εἶχε κῆπον, λαβὼν

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confeciissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. *Ald. W.* c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὅστε male *J.* d Ὑπὸ] Et hic esse in *Fl.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέσσειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνην..] Γρ. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον σὺν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & P. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S.*

95. Ὥστε μὲ] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστε με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τῶν πάντων habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl. *Hemsterh.* T. I. *Timon.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ὑπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὥσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebat. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſolcis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

γεωργεῖν, ϗ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης δὲ ἔωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τ ἀγοράν· ϗ ὁ κηδεὺς τοῖς ταῦτα ὠνπράσκουσιν, ἡγέ με πάλιν εἰς τ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲ ϗ ἔσκαπτε, ϗ ἐφύτευε, ϗ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέ, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ κεῖνος οὐδὲ αὐτῷ τρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, ἐχ ὅπως ἐμοί· ϗ ἀνυπόδητος ψηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, ϗ ὀξὺν ἐπάτουν, ϗ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, ϗ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τ κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης τολμηρὸς ἐμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲ πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, ϗ ἤρετο τ κηπουρὸν ᵍ ὅπου ἀπάγοι τ ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τ φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑβριζόμενος, παίει τῇ μάστιγι τ κηπουρόν· καὶ εἰκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, ϗ ἐκ τ ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τ ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν ἔτω, ϗ χειρὶ, ϗ ποδὶ, ϗ λίθῳ τῷ ἐκ τ ὁδοῦ· ʰ ϗ ὡς τὰ πρῶτα ϗ ἀντεμάχετο, ϗ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ⁱ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τ μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὡς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον.

96. Ὥσπερ τρόμου ἐξαπίνης στρέφει] Si *Eraſmus* ad Belgicisſimum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos οτερος & οτατος, ſive ωτερος & ωτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem, itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, οτατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach.

χαιραν αὐτῦ, ϗ ῥιπτεῖ πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμηνον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
Φόρητον, ψεύδε) ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπῃ τύτῳ, τ μὲ αὐτῦ, ὡς
εἶχε, κείμηνον ἀπολείπ, τ δὲ μάχαιραν
βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῦ συνερ-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ
κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπλε) ἅμα
ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τ ἐν ἄστ συνήθων. τῇ δ'
ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὅτω ποιῆσι· τ μὲ
ἐμὸν δεσπότιν κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ
ἁράμενοι ἐκ τ ποδῶν κομίζυσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με
ἄνω συγκλείυσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ
ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν,
χαρησαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πό-
λιν, ϗ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγ τ ὑπόνοιαν τῦ κηπυρῦ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνυσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμένοι, κ προσλαμβάνυσι τὺς τ
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρε-
τῶν πέμπυσι, ϗ τὺς ἔνδον ἅπαντας προ-
ελθεῖν ἔξω κελεύυσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη-
πυρὸς ὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν στρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπυρὸν, κἀμὲ τ ἐκεί-
νυ ὄνον· οἱ δὲ ὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ μι] Κἀκείμι *F.* d Ἐξαναστὰς] Ἔστην— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγειον. *V.*

52. Ἀπόνοιαν] Ἴζημι. *V.*

* Ἀνώγειον] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνώγεων. Item mox male εἰσήκειαν, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 11. *J F.R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίου φοπάλῃ. Verum quia ibidem ἐπὶ pro ἐν in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γελοίᾳ. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphan.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. τὸν δ' μὲ ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητῶ ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. *J F.R.*

41. Ἐπιδοὺς] Mallem ἀπιδοὺς. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ὑπε-

aliud confirmant; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, &. sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ὅτε ἄνθρωπον, ὅτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀναχύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλέγχεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνευρόντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῆ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἔπεμψαν, λόγον τῆς τολμημάτων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὀρόφων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, καθ' ὅλης ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου θορύβου.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἑσκεύαζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χειρᾶν ὀψαμένων. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

e Πέμπουσι] Ἔπεμψαν marg. *A1*. *f* Ἐπίδωκαν] Παρίδωκαν P. & marg. *A1*; *g* Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. *h* Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἶδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνέδοσαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπίδωκαν] Παρίδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρίδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδίδωμι usurpat, pro *permittere*, *tradere* & *alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *orescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδοῦσα αὐτὰς (θυγατέρας) τῷ Λεὼ εἰς τὰ χρησμῶν τὰ Δελφικῶν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσους ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ὀρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου θορύβου] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῆς ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα καὶ ἵππα ἦσαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ἔτοι μοι τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην τὴν θεισήσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύσασθαι· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθίδιοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ μετὰ μακρὸν πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτοῖς καλαγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδονῦτο ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem, & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum revêrſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς **Ex.** *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B1. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίχυντον] Ἀνέχυντον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F.G.*

21. Προιλθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνοιλα] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſor-* „ *bere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατάπιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h. l. Ibidem ſupra, c. 28. μαζας ὅλας καταπίπτειν. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι — ἐκπεπώκασι καλαπίνοι. *Mazae* „ *orantes ut ſeſe deglutias.* *Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱοὺς κατέπινεν ὁπόταν τις αὐτῶν δίκην. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνω. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Στόμα δὲ, οὗ ἂν τις ψωμίζῃ, δύναται καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγω & καταβράσσω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβράσσειν τινὰ. i. e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere,* & καλαφαγὼν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de caussa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τῶν δόλων μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅπι τὸ ἐμὸν θέαν, καὶ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίστατο τοῦ συμποσίου, καὶ ἀφικνούμενος εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλαπίνουλα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰσέτρεχε εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅπι τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα καὶ λίχνος ἁλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι προσβληθῆναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῆς πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τῦτο [k] μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ [l] καλακειμένους· τῦτο δὲ νάπυϊ ὑπακεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

[e] Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* [f] Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. [g] Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* [h] Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προστελθόντες Edd. cett. [i] Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ' θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* [k] Μὲν γάρω] Μὲν οὖν γάρω *Pell.* [l] Καταχειμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ *V.*

a deo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παραθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd.* *Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῆς] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope προσβληθῆναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῆς autem, pro ἐπ' αὐτοῦς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Asc.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Καταχειμένους] Legendum forte καταχεχυμένους, nisi forsan legendum sit: καὶ γάρω ἐλαίῳ κεχυμένους. *F. G.*

Καταχυμένους] Lege καταχεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ συνδειπνίζων. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ σίελος οἶνον ἔτι ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμενος ὀπίδῳ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε. κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τὸν διοικητὴν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾳδία ἦν πάντα, ὑπήκοον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενον. καὶ πρῶτον μὲν καταπλίνεσθαί με ὅπη κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅτι τὼ δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καταπίπτειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίκα τῷ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα παρεβόητον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πίειν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπη τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστην Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* c Ὁρῶν] Deest in *Fl.* d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* g Σκευή — πολυτελής] Σκεύη πολυτελῆ *Fl.*

58. Καταχεῖν] Καληχῶ, προτρέπομαι, ὡς Δημοσθένης αἰτιατικῇ· καληχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. P.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Tp. c. 37. f. & Philop. c. 17. *M. du S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἦτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. *J. F. R.*

79. Σκεύη μοι ἦν πολυτελής] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἦ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluſum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ τρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπλουτό μου μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τὰ μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφικτὸς ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἰ πόλις χωρίον ἦν τὸ ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὸ ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις
100 τοῖς τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐπεδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ὀπισθάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πόλις γυνὴ ξένη, ἣ μέ-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* *i* Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl.* *k* Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* *l* Παρέξειν] Παρέξας marg. *A1.*

91. Ἡ πορεία] Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. *V.*

σιν *habitus, adparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J. F. R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. *F. G.* Πορφυρᾶς scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐκπεπαιδευμένας λίθους &c. *J. F. R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεχλημμένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀρίζηντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τὸ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ ὑποδόξῳ τῶν ἐμῶν ὑπνευμάτων, εἰς ὑπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὴν ὑπηρέτην τὴν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα [a] ἀναπαύσεσθαι, κἀκεῖνος εὐθὺς φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει ἐξ ἐμοῦ, εἴτε μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καὶ πειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ὑπὲρ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τῆς θυρατίδος ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρου ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διαλέγεται, καὶ με ἐκ τῆς φορβαίας [e] ὑπολαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille parum ſolicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit.

51. Veſpera jam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἧκεν *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *V2.* Sed *Ald.* 1. vulgatam ſervat. f Ἐνιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμεύνιον] Ταπεινὴ € μικρὰ εὐνή. *V.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκεῖθεν ἐξ ἐμοῦ, εἴτε € μὴ] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J. G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diverſa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Obſerv. Crit. p. 45. Ubi propoſitis *Ariſtophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vſ. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδικα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραδράχμου βούλει; ait. „ Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt „ ex oppoſito, ἐπιθυμεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans uſus hu„ jus verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non „ ſemper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *He„ ſiod.* in Ἔργ. p. 395. — κὴ μηδὲν ἀνύσῃς, & *nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non ſatis accurate verti„ tur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Aſin.* (h. l.) Καὶ οὐδὲν

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur volu-

η ὅτι τὸ χαμεύνιον ἦλθε· κἀγὼ ὑδὲν τρίτου προκαλέσαντος εἰς τοῦτο δόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τῆ μύρῳ οἰστρημένος, καὶ [i] παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι [k] ἄνθρωπον. καίτοι γ' ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' ὑδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, ὑδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὅπως καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος ὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ ὑ χωρήσασα ἡ γυνὴ ἀφασπαδείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ ὁτι εἰς δέον δείσας. ἡ [l] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλυμμένη, ὡς [l] εἶδεν ὑ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, προβάλλεταί με, καὶ ἁράσα εἶσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὴ ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τ τε ὀσφύος τ ἐμῆς εἴχετο, ὥστε μὴ [m] ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπεπαίδην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τ ὀ γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς ὑδὲν εἴην κακίων τῆ τ Πασιφάης μοιχῆ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅπως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τ ἀπὸ τ συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. [k] Προσκαλυμμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. [m] Τῷ φεύγοντι] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ ἐδὲν φροντίσας, εἴτε & ἀνύσει τι ἰκαίνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε & „ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte ceperunt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum curans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνύειν hic etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνύσω τι ὰ τινός, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus eſt in *Anthолog.* quem etiam in Theſauro adduxit *Steph.* ἀνυσάμην τοῦτο ὰ τ Μοιρῶν: *haec impetravi a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, ſive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam joco Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris?* I Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῆ μύρῳ] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἔρωτι legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλυμμένη] Mallem προκαλυμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. *F. G.*

τῆς ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθ, συνθεμένη πρὸς τὸν ὀπίστατην τὸν ἐμὸν οἴσειν ὀπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μᾶλλον ἐκ τῆς ἐμῆς γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ χαλεπώτερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ὑποδειξόμενος, συγκαλαχλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καὶ πόλε ἐλθὼν ὁ ὀπίστατης, ἀπαγγέλλ τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγ αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς τὴν θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύ πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τὴν θέας παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὀπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσε). καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεκέκριλο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγεσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἤγεν ὁ ἐμὸς δε-

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

53. Denique instante jam die, qua munus honoris perendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl* cum *J. Ald.* &c. c Ἐπιδειξόμενος] Restitut. ex *J.* & *V2.* Ἐπιδειξάμενος cett. d Κατεχρήσατο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδειξόμενος] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μοι δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μοι pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιεῖ & χορηγῷ τὰ ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. *f.* ὡς δὲ κατεχρῆτό μοι τῇ περὶ παιδίων (παιδίαν recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox inſequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ὑπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ac si ipse id me docuisset.* *J. J.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adduxit, plane nihil est, ibi enim legas: ὑδὲ προτρεπτικῶς μου κατήξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Jensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχρῶτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Jensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

95 σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆλθον ὧδε· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴ γυναῖκα συνανακλίναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν ἐκ χρυσίου διακονούμενοι. ὁ δὲ ὀπίσθεν ἑστὼς ὄπιθεν, ἐκέλευέ με ἀνίστασθαι· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καθακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μὴ πως ἄρκτος ἢ λέων ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παροδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τῆς λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾠοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἓν ἐξ ἑνὸς διατρέχων, καὶ ἀναθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτω ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* *h* Ἀναπηδήσηται] Α——ται *Fl.* *i* Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιστρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χράομαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ καταχρῆδί μοι &c. Sed καταχρᾶν) in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἦν — διδάξας] De his periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum σὺν πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud σὺν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ σὺν πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*. & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet σὺν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepolitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲ ἴχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνου λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τῆς κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυ, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ θαμβούσῃ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ δεδιττάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ θεμιτεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον μαγνῶναι, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρών, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μὲν Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι ὅτι γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐστὶ μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit; diſperetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates bo-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μὲν Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comedis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneficio unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. F.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me, & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις [b] ἀγαθός· παῖρις δὲ ἡμῖν, Πάτραι δ' Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὄπισθαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, χρήματα, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ὅτι θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐραστεῖσάν μου τῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ πρόσθεν δόξῃ, οἶμαι, τῦ πράγματος ὑπιερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ τὴν ἐραστεῖσαν ὑπερᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίσταμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου P. [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* sola.

hoc *nomen* s. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi , Πατρὸς μὲν ἦσι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἦσι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatae esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λουκίου Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J.M.G.*

49. Πατρὶς δὲ ἐμοὶ Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F.G.*

Πατρὶς δὲ ἐμοὶ Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum. *M.V. la Croze.*

θεῖα, ἤδη χὴ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τ πρὸς τ ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, χὴ τ ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν κἀν ἐκείνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀφαιρήσειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, ſurgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adſto, magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo faceſſis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commiſi? At ego*, inquit, *non tui, ſed aſini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſervatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in ſpinturnicium.* Et advocatis jam ſtatim ſer-

a Ὥσπερεί] Sic *J. H. P.* &c. & *P.* Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτηται] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *J.* e Καὶ] Deeſt in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam reſcire potuit: nam etſi ὑπ' eo ſenſu videretur rectum, ſi *perdaris a me*, ſive *ego te perdam*, hic ſignificaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo ſua hominem procul exſulare jubeat, non poteſt φθείρειν aliud quam *faceſſere hinc*, ſignificare. Et ſic Alciphron non ſemel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τ ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἑταίρᾳ (alias ἑτέρᾳ ſcribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler* ad *Alciphr.* Epiſt. priore loco adductam, ex *Ariſtophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθείρε rurſus ita poſitum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl* Friſchlinum reprehendit, qui illud *Ariſtophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρε, male verterit: *nunc perdaris*, quum ſit vertendum: *Tunc rediibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuſte omnino facit; nec tamen perdundi ſignificatio ab illa formula ap. *Ariſtoph.* excludi poteſt, ſequitur enim: Σὲ δὲ ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. ſupra verſ. 598. Ἀλλὰ φεύγε, καὶ μὴ γεύσῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum muſes.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut noſtri homines irati ajunt: loop boo; den hoehoch / quod tamen eſt apertius, quando εἰς poſt imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; ſed ſimpliciter, *quid accidiſſet.* Μέγα εἶναι συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐστι ἀνθρωπῳ (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem conſideraverit, non dubitabit. Adde *Ariſtoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εὐαγγελίας Εὐαγγέλια θύειν. Diſerte hic Scholiaſtes, μέσον, ait ὄντως ἡ συμφορά. Etiam *Lyſiſtr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Geſn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. ſic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐστι ἀνθρωπῳ συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adpoſuit margini: *omnis homo eſt ipſa calamitas.* At ſi jam ἀνθρώποις cum *Geſnero* legas, πᾶσα etiam ſcribendum fuerit; niſi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apoſtropho in proſa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius ſignificet *calamitatem*, tamen ut ipſa vocis origo poſtulat, mediae eſſe ſignificationis, ac de quovis caſu, etiam bona fortuna, accipi interdum, ſatis vincunt *Ariſtophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule verſa eſſe, *bonis rerumnis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *caſus*. Alio ſenſu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum eſt hominem ipſum dici συμφορὰν, nam & ſic *Sophocl.* Aj. Flag. vſ. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δίχα τ ἀνδρὸς, quod vertitur: *Fortiter vero ſuſtine conſpectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexſpectato ac timendo caſu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem ſignificatum eſſe in *Herodoto*; ſed ſimilem prorſus conſtructionem. His ſcriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Cam-*

servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῷ νώτῳ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, κἀξωσθεὶς πρὸ τῆς θωματίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, καὶ γῆν γυμνὴν ἀγκαλισάμενος, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπου ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὰ ἐμαυτῷ ἐν γέλωτι συμφορά. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου ἀγαθοεργίας ἀφ' ἱκανοῦ πάνυ, καὶ ἔτι δὲ μόλις, οἷα δὴ ἀνασωθείς.

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *Alt. W.* Nil mutant Edd. [i] Τοῦτο] Τὸ marg. *Al.*

meravii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γώτας ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου ἀγαθοεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου ἀγαθοεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀπαίρω ταύτης ἀγαθοεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

ΕΓὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἃ τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥᾴδια χορηγεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ τῶν εὐχῶν οὐχ ὁμῶς αὐτοῖς. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλω παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· ἐ γὰρ ἀπυχήσεις, ἐ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναί [d] δή μοι πρός τινα ἐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐξεφωνήκασιν, [h] ἄφυκτα

JUPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET JUPITER.

CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt;

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Om. *J.* & Cod. P. d Δὴ] Omittit *J.* & P. Comparet autem *in Fl. H. P. S.* &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic *J. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. *AIW.* Ἄφαντα Edd. quas conſului omnes.

9. Μοιρων] Ταπεινὸς, ἰσχνὸς. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπταίστου ἀσεως praecone expectares; nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J.M.G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φάατὸς dicitur, & ἀνήφατος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelingianae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνὶς εἰ ἀφύτου ἐχέφρων ἐστὸν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλῶ. *Quom. Hiſt. c.* 62. ubi ἄφαντα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγνω ἀφύτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυτῳ

runt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statum decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Platonia templa,

& hisce similia, totiès nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiet praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπήσωσι γυναιξὶν ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, κύκλῳ τῷ τούτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἐπιβασιν, οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ νῦ ὑπὲρ Μοῖραν κ δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

οὐ τὰ τοιαῦτα, λεκτέον σαφῶς φήσομεν τόν τε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ ἄλλο γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ λ τὸ λινοῦν. αἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλούμεναι μ ᾄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτὰς αἱ θεαὶ, οὐ καθ' αὑτὰς ποιῶσι, τότε δὴ οὐ σφάλλονται, οὐ ὑπεναντία τοῖς πρότερον ν διεξέρχονται. οὐ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθὲς, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψῴδει δι' αὐτοῦ. ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

---

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὲ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. Vr. P. S.* Ἀΐδος male *F. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἀδωσιν] Ἄδουσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξέρχουσιν O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔστιν] Παλλαντικὸν τὸ σταύρωμα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Παλλαντικὸν τὸ σταύρωμα. * *G.*

ὁ θεὸς. ind. Z. θεὸς. ὁ. Z.

ὁ τρις ind.

* Ὁ θεὸς] Sic bis fine accentu scriptum inveni. Forsan delita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

στόνους εἶπε. Ibid. c. 29. εἰ ἀφόρητα ἐχόρευε. Rursus c. 31. *De Iudic.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἔχω κακὸν ἀφυλλον. Et passim. Sed ἀφύλλατος adfert *Stephanus*, ἄφυλλος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυλλον (interdum & corrupte ἀφυλλον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γενομένου] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶ ἐκεῖνό μοι ἀπόκρινai. ἢ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ [c] Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται) αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκήκοα γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐκεῖνο εἰπεῖν· εἰ καὶ ὑμῖν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν; ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγοροῦντα, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

respondе. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque nomina, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, coniugaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἐ ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex J. V2. O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἕλλήνων ὑπόρησιν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ἐ τύχη παρὰ τὰ μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * διορηθῆναι διανάμενον. V.

* Διορηθῆναι] Διορισθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere. V. διορισθῆναι dare voluiſſe. J. F. R.

56. Τί δ' οὖν † ἐμ.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς αἱ θεοὶ τῷ ῥήματος ἠτιμώθα τὸ μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit M. du S.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ὑπόρησιν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ἐ τύχη παρὰ τὰ μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν διορηθῆναι διανάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία διορρῶντα περὶ αὐτῶν διακριθῆναι μὴ διανάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. J. J.

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πόλις, quod nihili eſt. M. du S.

58. Ὁμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & ſeqq. M. du S.

Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

61. Ἀναρτησόμεθα] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S.

Ἀναρτησόμεθα] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. Geſn. vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμεθα, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & *Aor.* indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161.

— με-

furum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile universos *Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.* Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφηθα Fl. m Τὴν μέ] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκπεμπαμπυμένους] Ἐκπεμπαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. A1. r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἂν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωρῶσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θαυμάσια Edd. priores. x Μοι] Ἐμοῦ Ex. Fl. Mo P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. V.

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. V.

— μεγάλῳ ἀπίτιασας (ἀπίτιασαν Clark. & Barneſ.) magno luent, (luerint) Et Herodot. I. X. p. 5. monente Horreo, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν τῷ ἴσχυσε τίσασθαι τὸ Καρδυήνιον. Ubi Rever. Horr. vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. *J. F. R.*

61. Ἔφης] Quod Fl. hic ἔφηθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. *J. F. R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μέ] Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μέ cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J. F. R.*

63. Ἐκπεμπαμπυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκπεμπαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκπεμπαμπύθοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐκπεμπύθοι & hic malim. *J. F. R.*

67. Αὐτῇ χειρ] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admiſterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; ſed memor δὴ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἂν ſine varietate legitur. *J. F. R.*

74. Θαυμάσια] Elegantius in veteri codice ſcribitur: Δικαίη δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐκ αὐτόν σε ἀνάσκαρον αἰωρῶσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῆς καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati θαυμάσια, quod quidem ferri poteſt. ſed MS. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. *J. G. G.*

Αἰωρῶσα] Sic etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis θαυμάσια, minus elegantер. *M. du S.*

Αἰωρῶσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum θαυμάσια valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωρῶσα potius ob oculos habuerit. *J. F. R.*

τἀληθῆ μὲν παῤῥησίας λέγοντα. εἰ γὰρ ἔστιν ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παῤ ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ ὅ, τι ἂν ὠφελοίμεθα τῆς θεμελείας ταύτης, εἰ μήτε τὰ φεύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος θεοδότου [c] ἐπιτυχεῖν.

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciscì.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, τῶν τὰ λαλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν ἡμᾶς γε ὅτε ἐπιμελείας τῶν πραττομένων παῤ ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δυνατὸς πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν εὖ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐκ

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune* se auferre ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex Q. Ba. & Pr. Προσάγομεν habebant Edd. reliquae. c Θεοδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat *Solan.* Sed habet etiam *P. H. S.* & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λέγων αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπὼν πρώην ὑμῶν, εἰς τοῦτο ἀπόνοιαν ἐξέστησε τὰς θυσίας φασίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacaneas hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicam quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. J.

6. Ἡμῶν πρώην] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in qua πρώην, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Παρεστὰς λόγῳ] Et hic in Impressis additum erat φασὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φασὶν] Τὸ φασὶν hic superfluum videtur. R. G.

Φασὶν] Delectum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem includisset. Sed αὐτῶν abesse ab O. & pro eo ἡμῶν legi, adscripserat *Justinus*; ac φασὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ἔφη. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἐ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλοιτο γοῦν ἀπαγέσθω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non δ' ὖν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Φίλιππος διαφοιτᾶσθαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ὑπ' ἀπαγέσθω ἀδικ. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ἀνάγκη ἀνοήμονι τὰ ἀγαθὰ παῤ ἡμῶν, ἀντίδοσιν δ' τινα ποιεῖσθαι ἡ. τ. ἀ. τ. θ. M. du S.

Ἀντίδοσιν δ' τινα ποιεῖσθαι] Ego omnino cum O. expungerem illud δ', vel in τι mutarem, ut cum ἢ cohaereat, si ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *tam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθείς; ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικρὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φῂς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάξαι ταῦτα, καὶ ἀναγκλώθειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλει οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες [i] τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

[d] Ἡμῖν προϊὼν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. ἐκείνων προϊὼν ἡμῖν, sine sensu. [e] Εἰς τοῦτο] Εἰς τοῦναντίον emendatum in Cod. Ox. [f] Ὑμῖν] Ἡμῖν male O. [g] Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omittunt cett. & P. [h] Δὲ] Δὲ & καὶ deesse in O. notat *M. du S.* [i] Καὶ] Iterum abest in O. [k] Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A1.* At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησί] * Δηλονότι ὁ λόγος. *V.*

8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ †ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. *V.*

18. Ἀντίδοσιν] Ἀεὶ δὲ λαμβάνωσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας §περιέχοντες. *V.*

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.

† Ὅπως] Ὅπως misere ante editum.

‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρίνωμαι legebatur in editis. Mutavit non addens unde, *M. du S.*

§ Περιέχοντες] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur περιέχοντες.

iam in versione sua delesse. *J. F. R.*

20. [h] Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὁσὸν vel simile quid, quod ante τὸν ἢ non insolens esse, constat. *Aristoph.* Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλόν γε τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλαίειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντέπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοῦτον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπῆρχον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est *Jov. Trag.* c. 46. Οὔκουν ἔφησεν ὑμᾶς τότε ὁ Αἰνείας — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυριάς μοι Βαβυλῶνας ἐπάρχειν. *J. M. G.*

[h] Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hist.* c. 17. f. *J. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν ἐστὶ τοῦτο, εἰ ἐστὶ σὺ φῂς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum benitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* sc. Deos. Nihil hic moverem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum, & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμῶντες γεγαίροντες, scribit θυσίαις γεγαίροντες. *J. G. G.*

15. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεοὺς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους τοῖς ἀνθρώποις ὄντας, ἢ οὐ μετὰ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις τεταγμένους. εἰ γὰρ ἀπόχρησαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, ἢ ἀίδιος ἡ δουλεία γίγνεται, οὐ μακρῷ τῷ λίνῳ τρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, ἢ ἄπειρον, εὐδαιμονίαν ἡμῖν ἐστι, ἢ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται ἢ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, ἢ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, ἢ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις ἢ πυρίτης περὶ τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ ἢ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. [f] τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτιν ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; ἢ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, ἢ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

si quis Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iisdem dominabus Parcis ſubjecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus orietur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jenſio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Καὶ ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἥ. δὲ O. f Ποτὲ] Deeſt in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] π·ι male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forſ. eſt compend. τῶ ἀνθρ. V. Alberti Gloſſar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † διαμαίται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ εἰσέρεται τοῖς φρεάτοις ἀνέλκυσιν. ἰμονία λέγεται καὶ ἡ ἀπὸ κάδου ἢ τινος ἄλλης διὰ χοινίκων ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι καὶ ἰμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίκιον. *V.*

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεύς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἐπέχειρει αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐκόλασεν αὐτὸν ἐθίζων τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ἐπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὃν ὀργισθεὶς ὡς εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ γενόμενον τὴν βασιλείαν § ἐκόλαζεν αὐτὸν, ἐπειδὴ ἔχειν υἱὸν, κατέδιων αὐτὸν. τοῦτο ἐκόλαζε δύο υἱῶν, τοῦ Ἅιδη δὲ τὸ Ποσειδῶνος. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερον παῖδας ἐξήμεσεν. εὐτυχεῖς οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὴν βασιλείας ἐξήμεσεν, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. *V.*

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Διαμαίται] Διαμαῦται Exc. *G.* Διαμαῦται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Infernum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκόλαζεν] Ἐκόλλα V. Quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum exiſtimo & ἔδησεν. *J. F. B.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter paſtorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

50 ἀμέλει καὶ τὸν ἀδελφὸν σοῦ τῷ Λαομέδοντι, καὶ σοῦ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαιρεῖσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἱμαρτὸ ἦν δηλαδή.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτοῦ. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τὴν ἀναιρέντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δεδιὰς αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γὰρ ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἶει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὅ τι δήποτε O. p Οἶει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλεύοντα τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ ἐθέλειν ἄκων θεῶν ὑποτάσσεσθαι αὐτόν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους ἐτιμωρήσατο. ὁ δὲ Ποσειδῶν ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτου τὴν ἰδίαν τέχνην τὴν ἰατρικὴν χρώμενον, ὡς μαθητολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς τοῦδε τοῦ κεραυνοῦ ποιητὰς κατέτοξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θετταλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ καιρὸν ἔχειν διὰ βραχύτητα διαμένειν. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. de S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum οὐ ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρῇ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνῳ. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ὀργὴν εἶναι ἀκαρῆ φίλοις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλου ταληθὲς, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρά τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῆς [c] ἐκείνης; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ παῦ [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῷ λόγῳ, ἐπιδείξαι ὡς ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλῃ σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῇ [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέται καὶ ὑπηκόοι τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔστιν ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι τοὺς ταῦτα [l] τεχνίτης εἶναι, ἀλλ' ἡ

10. Ego vero a quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota παρὰ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τοῦ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γὰν Ex. Fl. & marg. As. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. AlW. Πρός μοι τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπικ. ἀπαίδα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλῃ σοι] Μεταμέλοιτο male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εἰμαρμ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς γοῦν δὲ marg. As. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἐπῆχθαι. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη ἢ τύχη ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam moverim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ῶν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

88. Καλατίθεσαι] Τυτίθεσι μεταθέσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἄρμα, ὥσπερ τὸ σκάπτειν ἢ ἄρσις. V.

Tu-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῦ σκεπάρνυ, ἢ τῦ τρυπάνυ, ἀλλὰ τῦ ναυπηγῦ· [m] ὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲ ναυπηγυμένη ἕκαστα, ἡ Εἱμαρμένη ὄστιν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα ἢ σκέπαρνα ἐστὲ τῆς [o] Μοιρῶν· ἢ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] ἢ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων ἑκάστῳ. ἡ γοῦν [s] Ἄτροπος οὐκ [t] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [u] τοὐναντίον στρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾷς πρὸς τῆς ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἄπαντα συγχεῖν προαιρεῖς. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὰ [x] ὑπὸ τῶν Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμούμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φὴς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεσθαι,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶτε ἄρα O. [o] Μοιρῶν καὶ] Ambo deerant in *F.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & εἰς notat *M. duS.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τι] Τι ἐ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. [t] Τοὐναντίον στρέψειε] Στρέψ. τοὐν. O. [u] Σὺ] Σὸ δ' O. quod verum credo. [x] Τιμούμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deeſt in O. [y] Παντελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ ᾧδε τῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τῦτο φὴς] Ἀντὶ τῦ κατὰ τῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κρεῖττον ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδη ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται. Φοβηθεὶς ὖν ὁ συνοχώκως τῷ παιδὶ ὅτι κατὰ πολέμιον ἀπολῆται, ὅτι λῷ τάστε παραλθῖ, ὁ ἐκρέμασε σίδηρον. συὸς δὲ κατὰ τὸν χάρακα φανέντος, πεμφθεὶς ἔκπεμψιν εἰς θήραν ὁ παῖδα. ἢ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστον ὡς ἔ θηρεύοντα, ῥίψας κατὰ τῦ συὸς, αὐτῦ μ ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τ Κροίσυ υἱόν. *V.*

81. Τοιαῦτα σφὼ μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. duS.*

86. Ἔφηθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφηθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. duS.*

9. Καὶ θανόντων] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. duS.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φὴς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ ᾧδε τ. φ. prave. *M. duS.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τῦτο φὴς] Εἰ μὴ ἄρα τῦτο φὴς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθών. In Impreſſis deerat. *M. duS.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ̀ θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγῃ γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὠθήσει δώσῃ τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ὅπι τ̀ σὺν ἀφεὶς τ̀ λόγχην, ἐκείνου μ̀ ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ̀ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυροῦ προσάγματος τ̀ Μοιρῶν φερομένου τοῦ ἀκοντίου ὅπι τ̀ νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλοχα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκλείνει σ' ὁ Φύς.

Περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ προμήνυσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετ̀ χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκλεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἀνθ' [f] ὅτου ἀπαιτοῦντε τ̀ μισθὸν ὅπι τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, καὶ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ̀ Ἅλυν διαβὰς τ̀ αὐτοῦ δυνήσεται καταλύσει, ἢ τ̀ τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

[a] Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενος O. P. [b] Ἀπὸ ἰσχυροῦ προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. [c] Λαΐου] Τοῦ Λαΐου O. [d] Τοιγάρτοι] Τοιγάρτοι male *F.* [e] Αὐτὸν] Deest in O. [f] Ἀπαιτοῦντε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτοῦντε cett. [g] Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *Al.* in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενος. *V.*
37. Ἅλυν] Τὴν αὐλακα, ὃ ἐστιν ἀποτραπόμενον γῦν. λέγει δὲ τὴν γωνίαν. *V.*

41. Τοὶ γάρ τοι] Τῷ ἴσως. *V.* Τοῦτο ἴσως, τοῦτο χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φαυερώντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J. F. R.*

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὠθήσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J. J.*

Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*

Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educes* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J. F. R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G. C.*

36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G. F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*

37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*

43. Ἀπαιτοῦντε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῦτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J. F. R.*

47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G. C.*

Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13. No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini iraecauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία χρὴ τῦ Κροίσυ, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἑκεῖν⊙ αὐτῦ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲ μηδὲ ὀργίζεα⊙, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπαλη θῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τῦ χρησμῦ ἐπέπρωλο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἑκείνης [l] μέρ⊙ ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, ὅτε προνοίάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὅτε τ' θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μὲ καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημέν⊙ ἀνέχομαί [n] σε τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντ⊙. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρ⊙, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τ πληγῆς, ἀλλὰ τ Κλωθὼ τ ἀφ' σῦ τιτρώσκυσαν· οὐδὲ γὰ τ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσ⊙ τῦ τραύματ⊙· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

h Ἐπειρᾶτο ἐκεῖν⊙ αὐτῦ] Ἔπειρε ἐκεῖν⊙ αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* i Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* k Ἄλλως] Ἄλλῳ O. l Μέρ⊙] Ita *Fl. Bl. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργου *J.* & P. m Διηγκυλημέν⊙] Διηγκαλημ. O. n Σε — διεξιόντ⊙] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. o Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσ⊙ θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύ⊙ ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα € ἀπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ καὶ ἐποιησεν ἀπελθειν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμὴ μ' ἐς φρένας § ἦλθε κραιαιρίνεα χελώνης Ἐψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημέν⊙] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόφθμ⊙] Ἀντὶ τῦ ** ἐν μαχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψει. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένος] Διηγκαλημένος ante editum prave.

** Ἐν μαχάλῃ] Εἰμασχάλῃ V. Et ſic editum ante. Jam in μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 29. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνας € ἄρνα καὶ αἰγὸς ὁμοῦ ἕψας αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα € χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, ἢ σὲ ἢ τ' Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκρινα· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δῆτα τοὺς ἱεροσύλους, ἢ λῃστὰς ἀφέντες, ἢ τοσούτους ὑβριστὰς ἢ βιαίους, καὶ βδελύκτους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἰσθὸν, οὐδὲν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γῶ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, ἢ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορημένος. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε ἢ τ' Πρόνοιαν, καὶ τ' Εἱμαρμένην, τί δῆτα [h] Φωκίων ἦν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ ἢ σπάνει τ' ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ ἢ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερπλήτων, ἢ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, ἢ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τ' μητέρα λιμῷ ἀπεκτεικώς· ἢ πάλιν Σωκράτης μὲ παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ ὁ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omissis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & perjuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille, Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus sit, Melitus autem traditus non sit? &

a Ἰσθὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἰσίον Edd. b Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* c Δὲ] Restitui ex *Ald. J. S.* Aberat in *P. H.* d Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *J.* &c. pro τ' quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* e ΚΥΝ.] Hoc nomen personae exciderat ex *J. H.* & *Fl.* Restituere Edd. cett. & marg. *Ar.* f Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* ut semper. Οὐ δὲ O. g Σέ τε] Σε tantum O. h Φωκίων] Deest in O. i Μέλιτος] Ex emend. *Selani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τ' δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίᾳ δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲ ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τ' δὲ Καλλίαν ἐπυρᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀνιᾶσθαι. ἢ συνδίαιτος τινὶ τ' ἡλικιωτῶν, ὑπόδικον τῇ Ἱππονίκου ἐνίστησιν. ἢ βαδίζων εἰς τοὺς τ' ἱματίων ἀγοράς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἵνα μὴ τ' ἱματίων. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ὅτι οὐ τοὺς μικροὺς ἀκατεῖς ἐκάλουν. ἢ ὅτι ἀπὸ Ἀκατοῦ χωρίου ἦν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τ' ἐν τῷ δικαστηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι, ἢ τοὺς ἐναγομένους εἰς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἐὰν μὲ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. ἢ ὁ δ' ἂν κριθῇ παρ' (5) αὐτῶν πονηρὸς, ἢ εἴ τις ἄλλος κακουργῇ θανάτου, οὗτοι τοῦτον ζημιοῦσιν. V.

(1) Σφηξί] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.
(2) Καλλίᾳ] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.
(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedi, enim Edd. ἐπιμελόμενοι haberemus. *M. du S.*
(4) Θανάτῳ] Θαυμαστῶς Edd. Θανατῷ V. ex quo non difficulter Θανάτου efficias, quod est in C. *M. du S.*
(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*
78. Ἰσὸν] Cur *isòn malum navis* receperim, pro vulgato *isíon*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Clar. *Gesn.* qui sponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* satis frigide; sed ad vulgatum adcommodate versum esset. *J. F. R.*
85. Σί τε καὶ] Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad *Thr.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis praesentia dicam percurrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis sexcentis oppressos. JUP. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sit ne tale quidquam, dilucide sciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque est, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis esse

95 παλ@ μὲ ἐβασίλευσε θῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρεσκον τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουσίους, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μὲν τὸ βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μήν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐθελήσαιμι τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμονῆσαι, [m] διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν εἱρεᾶς τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλ@, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μὲ θέλῃ ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι κεκλιμένον@.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κα-

k Ὑμῖν] Deest in *Fl.* l Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* sola. m Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* sola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γύγης ἀπὸ ἀνάριστ@ ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλων@ καὶ Ἀρτέμιδ@. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ὑπὸ τῆς ᾅδης, αὐτοῦ γὰρ ὑπ' αὐτῆς (8) ἰδόντος ἐξεπλαγήσαν, ὡς δρακόντων οἱ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. *V.*

(6) Πρὸς αὐτῆ] Ego conjiciebam ὑπ' αὐτοῦ, uti reperisse se Ms. Cod. testatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτῆ C. Πρὸς αὐτῆς *V.* prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Ovid. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάρη] Ἐδάρη Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum est quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. scribit: *Hic, qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae ejus publicè alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium dissolvisse & libidinosum fuisse ait Scholiastes *Aristoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc consule Scholia ad Z. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλιτ@] Vide Ἀπολ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλιτ@, uti & apud alios auctores scribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plut.* p. 1. A. & passim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δημ. c. 6. prave legebatur Μίλητ@. *M. du S.*

Μίλιτ@] Ita pro vulgato Μίλητ@ legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum servavi qui in Edd. aderat, propter emphasin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναι τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ καὶ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ ἐστιν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, ὅτε τιμᾶν ὅτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν Φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium; ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causſam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφύκτα scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. *J. F. R.*

46. Σισύφου] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ ἄμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo, quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐνδέχεται σοι ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γάρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων καὶ τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; δύσκολον γάρ τινα, καὶ οὐκ [d] ἀμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ εὐδὲ [e] αὗται κατὰ χρηστὴν Εἱμαρμένην ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢ τὸν καθήμενον κλώθοντα ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηροῦντα ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὰ περὶ τὴν Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτὸ ἀκοῦσαί [f] μοι.

[d] Ἀμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. [e] Αὗται] Anne αὐταί; [f] Μοι] Deeſt in El.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστι τύχη·
Εἰ δ' ὑ σθένουσιν, ὕδε ἐστιν ἡ τύχη.
Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' ὑ σθένουσιν, μᾶλλόν ἐστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitatione. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ω Ζεῦ, τί [a] σύπους [b] καλαμῶτας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, δείπατθ', φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.

ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαθε χρεώστων,
Γενοῦμαί σοι θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἔξαυδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

MER C.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, a, nec mente premo, ut cognoscere detur,

Quae

a Σύπους] Σύπους P. sola male. b Καλαμῶτας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μου] Ego hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδομεν male *J. V2. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται σοφισμῶν. ἴσως δὲ καὶ τὸ συμφορᾷ τοῦ ὀ Ζεὺς ἴσως, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. ἀλλ' τοῦτο μὲν ἐ. ἀλλ' ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) ἀλλήγει) αὐτῷ Ἥρα. ἐ Ἀθήνη ἡ αὐτὸς δὲ ἀλλ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ὑποκρίνει). *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγῳδεῖ.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J.F.R.*

(3) Ἀπολήγεται] Ex C. sic emendatum. Ἀπολήγει enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J.F.R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλαχλάσας τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, ὡς φησι., νῦν ὑποκρινόμενος θεὸς τυράννου. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G.C.*

Ibid. Καὶ καλαμῶτας] Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γενοῦμαι. 3. Ἔξαυδα. 4. Τίς πάτερ. 5. Ἦ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἴσην. 2. Οὐδὲ. 3. Ἦς εἶκε. 4. Ἀπιθὲς. *F.G.*

Καὶ καλαμῶτας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet sepserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J.F.R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. ἀνὴρ τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ἀχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λῆρος. Add. 1110. &c. *J.M.G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodori* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J.F.R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J.F.R.*

10. Ἦμὲν

Quod tibi conſilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non ſentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque o Prometheu quod dediſti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitru ſtridor mihi quid praeſtas.*

MIN. Compeſce impetum, ſi non comoedias agere ſicut iſti poſſumus, nec Eu-

Τίς μῆτις ἀάχει σε κατ' Φρένα, ἢ κατ' Θυμόν;
Ἤ τί βαρὺ στενάχεις, ὤχρός τε σὺ εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ' ἔνδον, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵας φροιμίας ἄρχῃ λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὄξί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείαν ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥόιζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Καίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ τ' Εὐριπίδου ὅλον

---

e Τί] Δί G. f Σε] Συ *F.* & marg. *AIW.* g Ἧς οὐκ &c.] Ἡν οὐκ ἰαμβεῖοις ὑπερπαίδιτα. Inſerit O. ante illum verſum. h Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* i Λόγων] Λόγῳ O. k Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμητεῦ male *F.* l Οἰκείαν] Sic *F. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *A1.* m Καιμισον ὀργὰν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Καιμισῶδίας ὦ Ζ. δύν. ὑποκρίνεσθ μηδὲ παίζωδεῖν ὥσπερ ἔτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιαιρέτως ὅλως ὁ στίχος, ὡς (5) τοῦ Διὸς ὢν τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντος. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μα—σμαράγδου Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τοῦ Διὸς] Καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud *nos* *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὤχρ] Scribe ut in Mſ. habetur ὤχρ δ' σὺ εἶλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *F.G.G.*

Ὤχρός τί] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὤχρός τί μιν εἶλε παρειάς. eſt in *Homeri* l. c. τί etiam Edd. Luciani, non δ'. *F. F. R.*

Ibid. Συ] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδ' ἔνδον, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θηλυστερ
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὦ πα. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte l. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *F. F. R.*

Ibid. Ὧδ' ἐπῶ] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. F. H. Fr. P. B1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *B1.* ᾧδε cum jota ſubſcr. habere, cett, non. Ergo voluit ὡς ἐπῶ alios Auctt. amare. *F. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De καίμισον vide *Rhef.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῃ λόγων] *Incipis.* *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. *F. G.* Sed hos *Parif.* Ed. jam diviſit. *F. F. R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *F. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοι additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. *F. G.* Recte judicat *Guietus*; quare μοι ſecluſi quidem, ut verſus dimenſio adpareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *F. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καλαπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραμαλυργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπείτοι καὶν ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἀ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβριζεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δαν άην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾷς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύῃ ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut subservire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causſam otui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tumen ploro, conſuetudine quadam, cum saepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματυργεῖν] Ὑποτραγῳδεῖν *Coll.* & P. & marg. *Ald.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματυργεῖν] Τὸ δραματυργεῖν τῇ ὑποδραματυργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματυργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὴν ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τὴν ἰδέαν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματυργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματυργῶν τούτων εἰρημένα καμῴδῶν κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἁρμόττων, ὅτε τοῖς ἰδίοις πράγμασιν ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῇ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Davis* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Verſus ſenarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M. du S.*

42. Ἄλλου του] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅστις pleraumque junctim ſcribere amant. Sed του ſine accentu pro τινος valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Geſn.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ὕβριμα videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσχειν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γῆρ' ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆθεν. *F.G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia tranſpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi cum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una tranſpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versamur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θείων πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, ὅτι ξυρῷ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἠμελῆσθαι πανταπάσι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τὴν Φρυρᾶς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐκ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοβαλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβύς τοῦ λόγου, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅτῳ μάλι-

ca

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἂν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτων κινδύνων λεγομένη, ἀφ' τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆς καλαχθονίων. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδηλο. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ ἐθεφανεῖς. ὑπεκρύσθη δὲ ὑπὸ τῶν τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας ὁ Διόνυσος. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυμένη ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισήρχον ¶ πρόσωπα ὑποκριζομένη ἐξεπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑποκριζομένη] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκριμένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J.F.R.*

49. Ξυροῦ] Mss. Ox. ξυροῦ νδν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκε πάμης. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requirí. *J.F.R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F.G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G.C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortasse. *F.G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Mor.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad *Mor.* c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G.C.*

στα [a] ἢ ἠνίασέ με, ἢ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ ἀμελεῖσθαι· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, ἢ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, [e] ἢ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ πανταπάσι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; ἢ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

ΗΡΑ. [k] Δεινόταλα, ὡς ἀληθῶς, ἢ ὑμάτιόν σοι, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δαναΐς τινος, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ἢ Ἥρα, ἢ Ἀθη-

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντα; O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. k Δεινόταλα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. du S.*)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi *συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς.* Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης τῆς βασιλίδος — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. Q. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνίλθετε & συνίλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies συν, quinquies tantum ξυν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλέγομαι, numquam inveni ξυλλαμβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέγομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Selanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aere suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμὶ ὑπὲρ τοῦ λόγου. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ & μετέωρός ἐστιν ὁ Ἀντίοχος ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 150. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βυλόμενα ἰδεῖν Μίνωϊον, καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρου. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Long.

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adsunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

ναῖ, πράξομεν ἄν; [l] συνευρίσκεῖε γὰρ ἐγὼ αὐτοῖ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν [m] ἐπισκέψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Καὶμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ κἀγὼ τύτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε [p] θορυβέμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τῆς συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινεύμενος περὶ τῶν μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰοὺ ἰού εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω νῦ-

l Συνευρίσκεῖε] Συνισ. O. m Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. n Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. o Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. p Ἰδίᾳ] Omissum in O. q Ὁ] Non habet articulum O. r Ἀπίοι] Ἄπιεν O. & *Fl.* & marg. *A1.* s Τυραννικὸς] Κομψικὸς O. t EPM.] Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτι ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τῦ ἀγνοηθήσεται. σκαιὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Past. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὴν Δάφνιν μετέωρον περὶ τὴν ἀκτὴν καλιλαβῶν. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὸν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους λαμβάνειν, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris subrectas constituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετέωρα τῆ πολιτεύματος ὄντος. *Suspensa sine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. συνεκύρησαν τὸν Ῥωμαίων ἄρχον μετέωρον φερομένῳ ἀφεῖναι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspenso sive incerto animo* aeque, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσῆλθε δὲ τῷ τῦ Σεπτιμίου στρατῷ, ἐπιτρέπειν ἂν αὐτῶν εἰς τὸ βασιλέα καταλέγεσθαι, μετέωρόν τι γνώμης ἔχοντες, καταλύσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *J.F.R.*

75. Ἐν συνῷ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνιλαύνειν εἰς συνόν. Mox infra, c. 30. ὁ τοῦ συνοῦ ἐχόμενος. *Alciphr.* 1. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀξιοῦν ἀγαθοὺς γίγνεσθαι εἰς συνὸν τῷ καιρῷ φθειρομένους. Ubi doctiss. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J.F.R.*

78. Ἀνάγκη — ἐπέμεινα] Has duas voces delet Ox. Mss. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἐμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δέξασθαι; valde arridet haec Mss. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινοῦμαι] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J.F.R.*

4. Ἄπιεν ἐρῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυκαλῶ. At cum videam eumdem Codicem sic saepissime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J.F.R.*

19. Τὸ

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅτι τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὼ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπερμέτρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῷ ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑπακρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς [b] μαντικῆς ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυνε φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλτίας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούστερα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro *V.* ἀτελῆ.
† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum *as* supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράψας notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*
20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & vertō: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*
21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in *P.* In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*
Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλειαν hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑπακρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*
Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*
Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*
Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*
28. Θήλεια θεὸς] Τὸ ὢν hic deest, aut alia particula δίχρονα. *F. G.*
Ibid. Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Clandicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόημος. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*
Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*
Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅσσοι. *M. du S.*
30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*
34. Ὅσοι — Νόνυμοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae μεγαλοφωνεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὼ Διὸς ἴλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε πλυτὰς δώσουσ' ἑκατόμβας,
Ὅσσοι τ' αὖ μίσθιοι, ἢ ὑγιαλοὶ, ἢ μάλα πόντῳ
Νόνυμοι, βαιμοῖσι τῶδε κτίσσωσι πάθηθε.

Emend.

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,*
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati nidore sedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲ ἔτως σαφῶς, ὦ πρόχειρος, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἢν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πολάμῆς μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἕλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὔστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι δ' [h] κνίσσησι κάθησθε.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. *neu* Edd. P. sola pro eo substituerunt. *d* Τε] Γε O. *e* Ὅσσοι] Ὅσοι Edd. male & Q. *f* Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. *g* Νώνυμνοι] Restitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμοι Schol. *h* Κνίσσησι] Κνίσσεσι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἕλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεούς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλλησι μυθολογήσασιν. ὃν οἱ μὲ αὐτῶν τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦτο δηθὲν Πριάπου καλεμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Δώρης. Μυσίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἁρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μηδὲν αἰδῆ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην ἐ γαστέρα ἐ αἰδοῖον λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης ἐ γαστέρος ἐ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Vossiano sic: Νώνυμνοι] Γράφε νώνυμοι. τουτέστιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. δ. *M. du S.*

§ Καὶ ἔῤῥιψεν] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. δ. legitur ἧ. *M. du S.*

¶ Μηδὲν] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praeteriisse; credas enim, legendum μηλίων. Sed nihil est opus. *J. F. R.*

Emendatius Basileensis legit ὅσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμνοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμνος producitur. *Hom.* Il. M. vs. 70.

Νωνύμνους λοπλίδας ἐπ' Ἀργείοισιν ἐνῆκε Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμνοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμοι. utrumque usitatum. *J. F.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi sic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ξ. 70. ubi plane idem versus quem Cl. *Jens.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμνους, sed νωνύμνους scribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νονύμνους similiter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμνους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci potest illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμμνους aeque ac νωνύμνους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen ausim repugnare *Jensio* νωνύμνους & νωνύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyss.* priore modo scribitur A. 222. —— Στεῖ νώνυμον ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ε. 182. Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης ——. Item N. 239. Οὔτω νώνυμός ἐσσιν ἐσαεὶ δέ μιν μάλα πολλοὶ, suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ὁ βωμοῖς παρὰ κνίσσης. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκή-
ρυκταί σοι, ἡ [a] συνθέσθαι γὰρ ἤδη· ὥστε
λαμβάνων κάθιζε αὐτούς, καὶ τῷ
ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ·
ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὀπίσω
τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλε-
φάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λι-
θίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμημένων· οἱ
συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που
συνωθούμενοι [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο ἤδη [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῷ
χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὴν ὁλκὴν,
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae caussa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέσθαι] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσθαι. Edd. συλλέγειν. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀναπληροῦντες] Ἀναπλήρωσιν O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆκεν Edd. f Πρόχειρον] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. H. V2. P. S. Γὰρ male J. i Τῶν Μύρωνος] Τὸ Μυρ. O.

41. Συνθέσθαι] Γράφε συνθέσθαι. V.

47. Οἱ Φειδίου μὲν] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι V.

Βαμοῖσι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro νώνυμοι, habeamus νώνυμοι, addito ου nihil est opus. J. F. R.

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως — ἔχων δεξιᾶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένος, ἢ πλούτῳ, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. J. F. R.

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. M. du S.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola J. hic τοῦ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. M. du S.

63. Πλειτύδλω — Ἀρισ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. M. du S.

68. Χαριέντως] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. J. F. R.

71. Ἐλιφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θωρ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. M. du S.

74. Μυῶν] Sic Mf. O. vide Ἀλε. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. M. du S.

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mf. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγμυρίων greges, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere; *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariss. *Wessel.* obs. p. 51. voluit, ibi disquiremus. J. F. R.

75. Βυβλίς] Vide Ἰναχ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. M. du S.

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse artem? JUP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque censu jubes, non ex nobilitate & *praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

60 ται, ἢ [k] προλιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν ἔτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. EPM. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλειτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, ἀπὸ τιμημάτων ἥκειν εἰς τὰ πρωτόθρονα ὑμᾶς οἱ χρυσοῖ.

65 Ἐοίκασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ πρωτοθρονεύσειν μόνοι, ὡς τόγε Ἑλληνας ὁρᾶς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ 70 χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέσταιοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ χρυσῷ [m] ὑπαφίλεον ἔχοντες, ὡς ὑπαιθρόχρωα καὶ [n] ἐπηυγάζοντα μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλινοι κατόζυλοι, καὶ ἔτι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας 75 ξεμπολιτευομένας σκέπουσιν. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ [p] Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ [q] Ἄτλις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ [r] Μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A1.* & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ἐπιφίλεον] Ἀποφίλεον O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάζοντα] Ἐπιλυγάζοντα male O. Ἐπηλυγάζεσθαι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μυῶν male *J.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ὅλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλειτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τῆς κατ' ἐκλογήν. Πλειτίνδην δὲ ἀντὶ τῆς πλουσίους. *V.*

73. Ἐπηλυγάζοντα] Ἠλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακίων θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι κυνοπρόσωπον φασίν. ‡ Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ ἔν οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως ἐπολυτέλιζον τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς καλλισκεύαζον. Τὸν Ἄτλιν δὲ Φρύγες σέβονται, ἢ αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐθελῆσαι ὑπὸ Ῥέας τῆς θεῶν δοκοκόπου μητρὸς ἐφ' ὅτε ἐρᾶν αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκεῖνο παθεῖν αὐτόν φασι. ‡ τούτῳ ἱεραύλικῶς λειτουργοῦντες ἐντιμότερον πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθεν ὕστερον δὲ τούτων ἐν τῷ παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων ἐθούχων, ὡς τῷ Ἄτλιδι ἐπιτηδείων ὠνακεῖσθαι, ἀρρενοδιώκτοις δὴ, § εἰ καὶ παιδεύοιτο, καὶ ὅτι ἐν αὐτοῖς Ἄτλις τοιοῦτον ἐπαμφοτέρῳ τῆς ¶ μόσεως ἐξεπαίδευσεν. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ τῷ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μίθρην] Μίθρης, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μίθρην, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μίθρης. V. etiam, nisi quod ὃ μὲν Μίθρην ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τούτῳ ἱεραύλικῶς] Τοῦτο δὲ ἰκῶν. C.

§ Εἰ καὶ παιδ.] Sic C. pro quo εἶναι λίγουσιν erat in editis. In V. autem εἶναι δίνουσιν. *M. du S.*

¶ Μόσεως] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ὅλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgata, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τί τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ σοῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τοῦ Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ [c] πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. νῦν δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεσκευασμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum antè me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὕστερον Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Gnidiis. VEN.

[a] ΠΟΣ.] Vid. not. [b] Καὶ σοῦ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. [c] Πτωχὸν] Πένητα O. [d] Προτιμήσεταί] Προτιτίμηταί O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνωῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, [*] ἀντὶ τοῦ καλήν. αὐτὴ δὲ ἤλθε πραικήσασα, ὅσον οὐ τῷ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὸν δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς καλλιτεύσας τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

[*] Ἀντὶ] Tertius pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τοῦ eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τοῦ ad praecedentia relatum excuſari queat. *J. F. R.*

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ὁ δὲ ἡγεῖτο ὡς μαυροτάτου τῆς Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὕστερον Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ γὰρ καί] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλωνα pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praeſiſcine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πεντακοσιομεδίμνοις & ἱππάδος etiam mentio injicitur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲν ἐκ πρώτης ἀποτιμήσεως εἰς ὑγρῶν (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) πεποιῶντας, πρώτους τάξει, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἀπὸ μέτρων πεντήκοντα (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. ζευγῖται δὲ οἱ τρίτον τιμήματος ἀποδιδόντες, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οὐκ ἐδίμοιρον ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρχειν, ἀλλὰ τῆς συνεκκλησιάζειν ἐξ

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam; qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Meçum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὴν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καὶ ἐκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπό τε τῶν λῃστῶν, καὶ γυμνὸς [h] κόλλοπας τε καὶ κιθάρας [i] περισεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ὧν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἂν· ὥστε ἀνάλογον τοιούτελέστερον ἂν νομίζοίμην, καὶ πρόσ-

ες ιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυλημένον] Ἀποσυλ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ἂν] Γοῦν O. m Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς κολλάβους φασίν. οἱ δὲ οἱ ἁπλοῦν ἁλίσκοι, οἷς ἀποπειρῶνται αἱ γυναῖκες. V. (ἱστοὶ ἴσως) αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο οἱ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέσταται, ἀπὸ τῆς θητείας, ὃ ἐστι μισθοῦ δουλεύειν, τροφόμοι. ὁ τῷ θητικῷ ἐν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ὁ τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

12. Ἴσου τελίσματος] Δισκημάτου. V.

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὸν pro ὃν. Utrumque emendavit *M. du S.*

πλάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πενταστομεδίμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἑκατόν, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad *Συγγρ.* c. 23. *M. du S.* Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πενταστομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ὧν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐποιήσατο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet παραγμῶν fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πενταχοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμπτέον εἰ τὸν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέησι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν στυγῶν ὀπίσω; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὑπτιοκυφῶς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πενταχοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πενταχοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἦττον πλουσίους. εἰς ζεύγιτας, ἔτι ἧττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν δὲ ἀναστῆναι τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν ἐκ τοῦ θητικοῦ τέλους, εἰς πενταχοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

Ἐν τοῖς ἐκεῖ πενταχοσιομεδίμνοις τὸν ἄπαιδον ἂν εἴη] Ἤτοι τὸν ὑπόσκιον, τὸν ἀσίαν, τὸ πλοιάριον. εἰς † πόσα δὲ τάγματα τῶν Ἀθηναίων συνήρματα διῃρημένος, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πενταχοσιομέδιμνοι. G.

27. Τὴν πνύκα] Πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συναγορεύοντας εἰς αὐτήν. *V.*

* Διῄρητο] Male διῃρέτη Ed. *Cler.*

† Πόσα] Corrupte haud dubie. *M. de S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πενταχοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus fane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζυγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζεσθαι, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarii & capite censi. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus fiant respiciendi in Colossum impensi, super πενταχοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πενταχοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae, quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii ejusdem, Lyſippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quisque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τᾶς αὐτᾶς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος αὐτοῖ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονικεῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΤΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, ὀφθαλμιῶν, ὦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμ-

f Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. *g* Προκαθεδεῖται] Προκαθίζει *Fl.* item marg. *As.* Vulgatae favet P. *h* Καθιζόντων] Καθιζέτωσαν *Fl.* *i* Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. *k* Δὲ] Abeſt a *Fl.* adeſt in aliis. & P. *l* Χρὴ] Deeſt in O. *m* Διονυσιακὸς] Bis O. *n* Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἱπποτόμοι; niſi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὸ κακοῖς ὄντας ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐπαίοντα ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τὸν θεὸν ἐνοχλούμενον. *V.*

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, ſed Mercurius loquitur. *M. du S.*

butum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide *Pollux.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Ariſtidis, & *Meurſium* in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. *J. G. G.*

19. Ἀφ' ἑπτὼν ταλάντων] Conf. ſupra *Aſin.* c. 53. ἀπὸ χιλίων πεντακοσίων. *Ariſtoph.* Nub. 766. ἀφ' ὧν τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane reſpondet hoc *Demoſthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui eſt *De Coron.* in Decreto Cherſonef. p. 326. A. Ed. *Hervag.* τεφανοῦσι — τεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξακοσίων. *J. F. R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* converſum eſſet, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adſcripſerat, vertendum *ſupra*. *J. F. R.*

Ibid. Πολλαχ. — ἂν εἴη] Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt πολλαχ — leguntur καὶ τὴν ἱππάδα, nam prius eſſe poſteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. *M. du S.*

21. Καὶ τὴν ἱππάδα] Delerat haec verba *Solanus* in *Jamtina*, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Geſn.* in verſione retinuit, nolui omittere. *J. F. R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; Et καθιζέσθωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non ſemel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἱπποτόμοντων pro ἱπποτρόφων. Adde *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ αἱ πομπαὶ, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω eſt *colloco*, καθίζομαι *ſedeo*. Sed nihil opus eſſe, credo. Nam & ſic *Long. Paſt.* 2. §3. Φίλητας καθίσας ὀρθὸν. *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα καθεζ' Ἑλένη. *Ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. *J. F. R.*

46. Διονυσιακὸς] Subaudi πολὺς ὁ ζυγ. *F. G.*

Διονυσιακὸς] Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non diſplicet ſcriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἱπποτόμοι; Feſtinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen ſi lubet, *Ariſtoph.* Plut. 114. εἶμαι ἐγὼ εἶμαι, ibique *Spanhem.* Item vſ. 643. ταχέως, ταχέως.

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καθησυχάσατον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωττός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ [d] ἀκελεύεσ- σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, δειμαίνοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πεπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶδα ὅπως θαρραλέος ἀεὶ, καὶ μεγαληγορῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σε δημηγοροῦντα. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἀπειλεῖς ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis imperа, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa cate-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. Fl. e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. Fl. f Ἀπειλεῖς] Ἀπυλοῖς O. P. Ἠπύλως Fl. Ἠπύλῃς Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιάσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. V.

χως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. J. F. R.

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ἄ Ζεῦ. ποιῶμεν. F. G.

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λόγ μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. J. F. R.

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. M. du S.

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos inteliexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. J. F. R.

65. Ὅτι ἠπύλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοις. In reliquis ὁπόταν ἠπύλῃς. M. du S.

Ibid. Ἠπύλῃς] Ἠπύλως. F. G.

Ἠπύλῃς ἀνασσ.] *Homer.* Il. Θ. 18. M. du S.

Ἠπύλῃς] Noli tamen credere etiam ἠπύλῃς ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπύλῃς, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex *Florentina* corrigendum; quam ego recepi ante, *quam Gujetii* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. ſ. inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπύλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπύλω κέκυθι &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

τ' χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ὀφειλομένων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀφαιρεταράγμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑποτρόμος εἰμὶ, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀποπώταλον ἁπάντων, ὑπολέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καί τι [k] ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλε γῆν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. *Mu* Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴνται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴδηται] Ὑβριστικῶς πέπραται. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Veſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπότων vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρᾷσι τοιαύτῃ — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μεῦ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παρῳδεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Sonlii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲν Φορμίωνος τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τὸν Δημοσθένους δημηγοριῶν τὸν κατὰ Φιλίππου ἤν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ἀλλὰ ἐναλλάττων. οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτην [d] εὔκαιρον τοῖς ἐπορεμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἤδη ποθέν· „ Ἀντὶ πολλῶν „ ἀνδρῶν, ὦ ἄνδρες θεοί, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἐλεύθερον νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ὕτως ἔχει, „ προσήκειν προθύμως ἀκροᾶσθαί με λέγον- „ τος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοί, μο- „ νονυχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιείς, ὅτι τοῖς „ παροῦσιν ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστὶν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλης O. & marg. *A1.* Ἐθέλεις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1.* d Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. *A1.* e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ἤδη ποτὲ ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. *P.* & *Fr.* Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. *A1.* f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἀφεὶς] Ἄφις marg. *A1.* h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *J. H. Fl. S.* l Δὲ] Γὰρ marg. *A1.*

91. Σύνιρε] Σύναπτε, σύμπλεκε. *G.*

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*

6. Ὀλιγώρως] Καθυφρονητικῶς. *V.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J. F. R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοί emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo *Merc.* loquens induceretur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J. F. R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ διλινὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M. V. la Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ διλινὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέχοντα τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ὀψινὸν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸν ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τῆ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J. F. R.*

23. Λελουτοῦ χόνδρας τέτταρας ἢ μάλα ὀψ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λελουτοῦ χόνδρους ἢ μάλα εὐπορτίθησας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J. F. R.*

24. Ἐπιτεθῆναι] L. optime. In reliquis ἀπο-. *M. du S.*

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde ferum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

χ' ἐγὼ [m] ὑπολείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀμφαραχθεὶς, συνήγαγον [11] ἐκκλησίαν, χθὲς γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ὑπὲρ τῆς νεὼς ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωλυίας περὶ [o] τὴν Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ὑπὲρ τῆς θυσίας ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀν-

[m] Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει μοι O. [n] Ἀπολωλυίας] Ἀπολομένης Fl. [o] Περὶ] Sic J. Fl. H. S. &c. Παρὰ P. [p] Ἄλλην] Ἀλλῃ O. [q] Πάνυ] Omittit O. [r] Καὶ] Omittit Fl. [s] Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. AIW.

13. Περὶ τὴν Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) πεταχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι ἐχόμενος, καὶ τὰ εἰς ἀπόσασιν ἀπηρτισμένος, ἅτε κρημνοῖς ἐξοχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι δὲ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καλαπτόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, ἔνθα κύματα λάσια πάντοθεν ἀνέμων Καφηρεὺς ἐν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἰρηκὼς Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καλαπτοῦ ἀναβάντως, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ ἐστὶ (4) Ὅμηρος Αἶψα δ' ἐς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγεν κεκαφηότα νίκην, εἰουν (5) πνευσιώντα, ἤτοι τῷ τῆς πολεμικοῦ ἀγῶνος καιρόν, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τὴν νίκης, ἢ χαρὰς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατόρυσσε, καὶ πᾶσι τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κεκωλυκὼς, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελεύσαντες ἐκπεπνεκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκπνευμα ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν λύσιν τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπῆρχε τῇ εὐσθενείᾳ τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος ἀναλόγου ὑπαγόντος σώματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον. (6) V.

19. Ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα ὢν ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. V.

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα. V.

22. Ἤδη δὲ κορυζῶντα] Ὑπὸ τοῦ γήρως μύξας ἐκχέοντα, κορυζᾷ γὰρ καὶ μύζει. V.

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. G.

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit M. du S. Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo L. VIII. p. m. 566. f. J. F. R.

(2) Πεταχώδης] Ita ex G. & C. pro vulgato συναγώδης restituit M. du S.

(3) Κάφος] Κάπος Ex. G. & C & V.

(4) Ὅμηρος Αἶψα δ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεκαφήστα. M. du S.

(5) Πνευσιώντα] Πνευσιαπόλλα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκλήθη, ὅτι τὰς φλοίστρας ἐκεῖ ἐκαθήρουν οἱ Εὔβοιεῖς. Nempe καθαρεὺς est Graece quod כפרים fuit lingua Phoenicia; nam ut כפל significat *expiare*, *instaurare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. J. Cler.

(7) Τόπον] Ποτὲ editum ante. Facile correxit M. du S.

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi. praeposit. σὺν, *ut thus statim una cum carbone exstingueretur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παραχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ
καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητουμένους ὑπὲρ τῶν
[g] Θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅσοι ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλή-
θην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐῴκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
παρεγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ὀπίτριπον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὀσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* *b* Παραχόντος] Παραχόντας *Pell.* *c* Ὑποχόμενος] Recte sic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένους *V2.* Ὑπιχνεμένος Ox. *d* Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. *e* Γίγνομαι] Γίνομαι O. *f* Ἐν] Abest ab O. *g* Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A1W.* Θώκων Edd. priores. *h* Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένοις marg. *A1.* *i* Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἰρωάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*

31. Ποικίλην] Ποικίλη τοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ἔτως ὅτι τὸ ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

34. Καὶ ἀμφισβητουμένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*

40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*

43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούρειος ὁ Στωϊκὸς δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀπὸ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ἀπὸ προνοίας. *V.*

44. Τὸν ὀπίτριπον] Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. *V.* Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρειος] Ἐπικούριος edita. Mutavit *M. de S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J. F. R.*

25. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ τοῦ παραχόντος, *ut in prunam statim extinguerentur, & vix summas nares ferret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J. G. G.*

35. Θώκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum sacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro caussa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

45 μοκλέα ἢ τ Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκ-
θύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς κὴ
ἵδρυ, κὴ τ φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· ὁ δὲ τ
βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγε-
λῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ Τιμοκλέα.

50 Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγ@
αὐτοῖς. ὁ μὲ γὰ κατάρατ@ Δάμις ὅτε
προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὅτε
ὁπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
[n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι
55 λέγων. τοῦτο γὰ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λό-
γ@ ἐδύνατο, κὴ ἦσαν τινὲς, οἱ ἐπῄνουν αὐ-
τόν. ὁ δ' ἕτερ@ τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς
ἐφρόν, κὴ ξυνεμάχ, κὴ ἠγανάκτει, καὶ
πάντα τρόπον συνηγωνίζε, τ ὁπὲρ ἐμέλειαν
60 ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ
[q] τε, κὴ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα,
κὴ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας
κὴ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκ
γὰ ἤδη, κὴ πονήρως ἐφών, κὴ τὸ πλῆθ@
εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. *m* Ἄρα] Deest in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. *Solan.* Οὐδὲν, ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic *P.* Μη—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obscure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνι@ γέλως λέγε, ὁ ὠ ὑποκρίσει γινόμ@. *V.*

sed θᾶκ@ est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. *J. G. G.*

Θάκων] Ita etiam Mss. Ox. & P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τ θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαπίζεσθαι. *M. du S.*

38. Νὴ φίλια] Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba non sunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Philosophorum. De ἱστορ. vide Πρ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμ@] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestat ω. *Alciphr.* I. p. 26. ὠθισμὸν παρασκευάσασθαι τοὺς ἀντιπράττας βυλόμεν@, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Helicd.* & Nostro *de Calumn.* adfert. *J. F. R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hist.* c. 13. &c. *J. F. R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τ ἐπὶ κακῷ ὑγιεῖ. Sic in *Asin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G. C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opsopœus *breviter, nihil aliud quam in universum nos non esse*; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic cum probaviisse aut οὐδενὸς

εἰς τ' Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ' νύκτα ἐκέλευσα ἀφεῖναι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ' ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μᾶλλον ἀπιόντων οἴκαδε παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη πολὺ πολὺ αἰσθομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγγυᾶσθαι τὴν ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὖριον ἐρεῖ.

Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ἔτοι πειθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτὴν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego juſſi circumfuſam ſolvere diſputationem. Diſceſſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaeſtionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum dum domum eunt ſermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas ſe adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed expectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie.

18. Haec ſunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, &

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ' λόγον O. P. & marg. A1. b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Περὶ] Omittit praepoſ. O. d Εἴ τι] Deeſt in Fl. Adeſt in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omiſſo ˜, (ut ex ſigno a Solano adpoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. g Πεισθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πισθεῖεν J. Fl. Fr. H. male. h Ὅλως] Ὅλῳ male J. i Σφῶν] Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. k Ἄτιμα] Ἀτίμοια P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent. *J.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus eſt corruptus. O. οὐδὲν ἀλλὰ. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπιξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ' λόγον. Sed nihil muta, & confer Dion. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Gloſſema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμοια, ſed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τῶ νόμω] Formula ſequitur in Concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀπιτάδμοι] De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde conjicere eſt non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum *conciones habuiſſe*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26. Apollinem audio, ſententiam ſibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἰμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceſſirit tamen haec vox negotium Viris etiam doctiſſimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τ' λείων. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι Θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae jus faſque eſt. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſilentio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſeu alia de cauſa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque lutum fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

[1] στερήμενοι. ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτόν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύσουσιν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν [m] ἠγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

1 ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ἐπὶ τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν

[l] Στερημένοι] Στερόμενοι O. [m] Ἠγελμένων] Λεγομένων P. [n] Ὑμεῖς] Sic recte *B1. Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* [o] Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. [p] Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι P. Συμφερον τι *B1. Fr.* [q] Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. ——σόμενος *B2.* Vulgatam servat *B1.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι κατὰς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώριμος εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἱερὸν ὅτι ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος ἐκάλυε παρ' Ἀθηναίοις, πρότερος λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξὴν δὲ διηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἡνομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν ὠφελεῖ τοὺς θεοὺς ὑποτίθεται. *V.*

* Καθὼς] Ita restitutum ex C. & V. Καθιζομένους Edit. *Ciar.* male. Et mox ἀνίσταθω, sine σ. & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legetet; sed ἀνιστάσθω verius licet forsan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκάλυεν] Ἐκάλυσεν ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id. sequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam significatur *post eos*, non *simul, cum.* *J. F. R.*

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ νῦν καὶ σύγγυσις ἔστω, ὅστις δὲ ἀτελὴς πολλοὺς τῶν δούλων δεδώκασι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μέν. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π.. quin & π— τό— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας ἥξειν τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τοῦ τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφεδρόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πανοῦργους δὲ καὶ μαρτὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ ἀφανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες ἔστω ἀφανοῦν θεοὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲ ὄλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τοῦ χρησμοῦ λεγόντων·

Ὃς ἀφανὰς τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos qui nihil injuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

Qui superabis Halyn, magnam perverter opum

a Πάντες] Deest in O. b Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. c Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* d Ἢ] Abest a *Fl.* e Ἂν] Εὖ O. f Ὁπόταν] Ὅτι L. g Τὴν] Omittit O. h Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμουμ. *J.* i Μὲν] Inserui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] *Sic dedi ex* O. Οὐδὲν Edd. priores. l Ἀκούσωσι] Ἀκούσασι O. & marg. *A1.* m Ἅλυν] Ἅλλυ male *V2.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπεριπαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένων τῷ λέγοντι· ἀλλ' ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντες. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιῃσόμεθα] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καὶ ἡττᾶσθαι. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὤμοσεν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολωλοτῶν, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροῖσον τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα ἱστοροῦσι λέγειν ἀφανῆ τὸν Ἅλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀστρατεύτου. ὅτι ἀφανὴς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ἢ δὲ ἀγνοήσας πολλὴν ἀρχὴν, ἀφανῆς τὸν Ἅλυν, τὸν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] *Mάτην fruſtra*, antea miſere edimm. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, οἷς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὴ βούλεται
Πτωχοῦ πακίου, ὅστις ἂν σύνευς ἐμοὶ
Φίλων παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matt.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim; nec tamen indicare, fumum ne an hostium? Et rursus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dissidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati & immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos deridemus, & nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam

ὀκαλαλύοι· ἢ μέντοι δηλόντων, εἴτε ἡ αὐτῶν, εἴτε [n] τῶν πολεμίων; ἢ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὰ ῥαψῳδῶν [o] ἀκούσωσιν, ὅτι ἢ ἐρῶμεν, ἢ τιτρωσκόμεθα, [p] ἢ δουλεύομεν, ἢ δεσμούμεθα, ἢ στασιάζομεν, ἢ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ἢ [q] ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ἢ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν [r] παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, ἢ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, [s] ἐξω Ἡρακλέους, ἢ Διονύσου, ἢ Γανυμήδους, ἢ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ὑπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τῶν] Τὴν omisit O. o Ἀκούσωσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν ἢ δεσ.] Καὶ δουλεύομεν ἢ δεδεμέθα ἢ δεσ. O. Sed Fl. ἢ δουλ. omisit. q Ἐν] Infertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepositionem. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν ἢ Ἑλλήνων ναυμαχίᾳ σὺ Σαλαμῖνι μαλλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτο τὸ χρησμόν. λόγος δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν φῇ, φησὶν, θεῖον ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν ὅσην Ἑλληνικὴν, ὡς τῶν Περσῶν προμαντεύσασθαι θάνατον. V.

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noster Salam. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

44. Δέον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴτις ἐν μὴ ἐν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, ἢ παρεγράπτου ἐκαλεῖτο. λέγει τοῦτο τοὺς παρεγγράπτους ἀνόμασε. V.

§ Παρίγγραπτος] Παρήγραπτος, & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. J. F. R.

17. Ὀπόσων] Conf. supra c. 19. med. J. F. R.

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. J. B.

Τυμπανιζομένους] Id quid sit non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. M. du S.

Τυμπανιζομένους] Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. M. V. la Croze.

26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. M. du S.

29. Διαβὰς ἅλυν] Vide Herodotum l. c. Κροῖσος ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicerone versum:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. M. du S.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. Herod. VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. M. du S.

41. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ] Καὶ οὐ οὐδενὶ λόγῳ. F. G.

Ibid. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. est illud οὐ. M. du S.

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat Gujetus; nec ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revocare; quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17. οὐ μεγάλου τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32. οὐ γέλωτι ποιεῖσθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. J. F. R.

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoscunt O. & P. illud

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὅπι σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τόν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἰ γε [h] μὴ ὁ Εὐρυθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, καὶ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοιοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1. & P. Παροιδοιπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρωνα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτη male O. h Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν εἰς Τροιζῆνα πόλει τῇ Πιλοποντήσου συνοικεδώκησεν Αἴθρᾳ τῇ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγκύμων τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὑρὼν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ παρευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν ἤτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς ὢν (1) ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐρρίπτει, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυας, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπώλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαζε. καὶ τὸ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ

ἦκε, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καλεστέρους αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον· παλαιστικὸς γὰρ ἦν. Θησεὺς δὲ μετέθηκε πρῶτος ἐς ῥώμην χαρίεντας τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερος τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, ὃν ὁ Θησεὺς ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τῷ δρεπάνῃ ἱστάμενον, εἶτα δὲ (8) ἀπέκτεινεν ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος ὑπὸ Ἡφαίστου βασιλεὺς τιμωρίκατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.). Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τυτοῦ] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*
(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.
(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.
(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀπατεπαιόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀπατεωριζόμενοι. *J. F. R.*
(5) Ἠνάγκασε] Ἠνάγκαζε V.
(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*
(7) Διτυέρσης ὄντος] C. Αὐτυέρης ὁ Κιμμέριος. V. vero Αὐτυέρης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυέρης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityersès fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesych.* *J. F. R.*
(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτειναν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutassèt quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ὦ, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμεθα] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. Gesn. in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὴ κατ' ὀλίγον αἱ ἀνθρωποθυσίαι ἀπελύοντο, ἐπέστησεν ὁ Μῶμος ὅτι ὄφελον αὐτοῖς ὦν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐ τοὺς στομάχους πίμπρωσιν] Quod si, inquit Momus, homines paul-

lo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

πρόθυμον εἰς τὰς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν [l] Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

Ἀλλ' εἰ χρὴ ταλήθη λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηρεῦντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥῦν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. ταυτηνεῖν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρήσκωσιν, ὐδὲν ὄφελος [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζες O. *l* Θρακικῶν] Θρακιῶν P. Vulgata est in Fl. &c. *m* Θύει] Θύσει O. *n* Κνισᾷ] Κνισάσει O. *o* Περὶ] Sic *Ald. H. Bl. Fr. P.* Παρὰ *J. Fl.* Ἐπὶ *S. p* Τύχοι] Τύχῃ O.. *q* Παρασυρόμενα] Π——γον G. O. *r* Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν *Fl. s* Ὂν] Ὢν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. *t* Πομπὰς] G. P. O. & marg. *Al.* Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ὁ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. *V.*

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. *J. P. R.*

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν & τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, φήσετ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππου πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονήσατε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχας & στρατηγούς, καὶ φυλάρχας, καὶ ἱππάρχας δύο; Τί δ' ἔστι ποιοῦσι, πλὴν ἵνα τοὺς ἀνδρας οὓς ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem misistis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδοτὸν δέ μοι Δημοσθένης, ὦ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὡς καλὰ σκεύασαι, καὶ ἱμάτιον ἁλόχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τῆ Διονύσου πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset; ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret*, &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἔρωτα· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κλητῆν κίνησιν· Τολμῶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλὴν ἐπιβουλεύειν· Κινδύνους κινδυνεύειν· Πεισθῆναι πίθῳ· Νίκῃ νικᾶν· Συναγωγὴν συλλογίζεσθαι, & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* *J. F.*

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione *Junt.* quae ἀνακύψαν δὲ ὐδὲτοὶ, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ὐδ. quod al. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab *Hemsterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. *J. F. R.*

78. Πομπὰς] Mss. Gr. Ox. & P. In Impressis est σπονδὰς. V. *Jens.* *M. du S.*

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, τῷ καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τοῖς [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῖν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἢ ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque noſtros patronos. Veſtrum ergo fuerit ſedare ac ſanare talia, qui nempe ea in hunc ſtatum perduxeritis. Momo quidem non magnum *immimet* periculum, ſi honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, aſperum ſemper, & ad reprehenſiones proclivem. Eſt nimirum, ut admirabilis *vir* Demoſthenes dixit, accuſare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuſcujusque, qui modo voluerit: ſed conſilium dare, quomodo meliora fiant praeſentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A*1. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J*. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S*. Τιμωμ. male *J*. *Fl*. *H*. *P*. *Ald*. e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνον ἱσταμένων G. Ox. & *Coll*. Μόνων ἱσταμένων marg. *A*1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl*. h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καλῶς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ θ. *Fl*. i Γένηται] Γενέσθαι O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνον ἱσταμένων. G.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γραυ. Ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπουδὰς πέμπειν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de ſumtu ſermonem eſſe & impenſa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in ſacrificiis uſitatum, & aliquoties de inferiis uſurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J*. *M*. *G*.

Πομπὰς πέμπειν] Neque tamen improbarem σπουδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium conſenſum, hoc recipere ſum permotus. V. *Dion*. p. 297. A. *Plat*. de Rep. I. p. 571. A. *J*. *F*. *R*.

79. Εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipſis patronos noſtros noſtros*. Apud Latinos ſane *jugulare adverſarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad iſta has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non exiſtimo tranſtuliſſe: ſane nullum exemplum memoriae ſuccurrit. Emenda ſine mora ex Mſ. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos noſtros videbis, & os eis obſtructum eſſe*. Nam ἀποφράττειν eſt os obturare adverſario, ut ne hiſcere poſſit. *Pollux* VIII, 25. ἀποῤῥῖψαι τὴν γλῶτταν, ἀποφράξαι τὸ στόμα ἄμεινον Aliud eſt inferius c. 43. cum Momo intempeſtiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter reſpondiſſet, Σὺ ἡμᾶς ἀποφράττεις, ὦ Μῶμε. quod non eſt, *tu maſtas nos, Momo*, ut interpretes. ſed Latini dicunt: *Enecas nos, Momo*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis ſaepe rogando*. Sed in hoc ipſo dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mſ. reponendum eſt, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀρθὰ ἀποφάξω, *ego te hac teſta interficiam*. Vulgo frigidius, ἀποφήσω. Paucis verſibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστα ὠθούμενα. Melius Mſ. παρασυρόμενα. *ut quaevis forte trahitura* vi fluminis ſcilicet. ὠθούμενα pertinet ad ἕκαστα. ſed in iis quae modo praeceſſerunt, non probo ejusdem libri ſcripturam, quae pro τὰς σπουδὰς πέμπειν, prae ſe fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem inſtituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem ſtatim & ſic Mſ. legendum ἆρα ὑμῖνμον ἂν εἴη, *quare veſtrarum eſſet partium*, non ὑμῖν μόνον, ſequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non poſſum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱσταμένων, *vobis ſolis ſacrificia in epulis comedentibus*. cum nunc parem

consiliarii est: quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor., pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulciscí soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate

95 ἀληθῶς συμβάλῃ· ὅσῳ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσεις, ἢ τοῦτο σιωπῶντος.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων ἰτὺς πλέοντας, καὶ ὑποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν (μέλει γάρ μοι καὶ τοῦτο ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ξυστῆναι τὸν ἔριν ἔχειν, ἢτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρογκα λέγων. (φῂς γάρ, ὦ Ζεῦ, σπουδαῖόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μέλλοντας τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιούτων ἐστίν;

[k] Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. [l] Μέλει] Μέλλει male O. [m] Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. [n] Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφαυλομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποφαυλομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποφαυλομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐποφάγιον etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφαυλομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφαυλομένους substituere ἀποφαυτομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαυτομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Salaniquo* diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποφάντομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπιφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, ἐμοὶ τῶν φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ὅστις φήσει τις ἂν, ῥᾴδιον καὶ πάντες ἴσμεν· τὸ δ' ἐπὶ τῶν παρόντων ἃ τις δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' ἤδη συμβουλεύειν. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur; alias ὑπὸ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l.c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ὑπὸ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βυλόμενοι τὰ ὄντα ὑπὸ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mf. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mf. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur: ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. F.G.

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mf. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστὶν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰάσας ἂν οἴει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκειραμένους, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντας; ἢ σὺ αὐτὸς ὤφειδες ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρεθέντα σου τὸν τρίαινα; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ διὰ τοῦτο ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ὡς ἀφειμένους ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τι ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ὕτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sit videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεί εἴ γε] Ἐπείτοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἓξ μνᾶς] Μνᾶς *Fl.* omisso ἓξ. d Ἕλκοντας] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* e Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὧρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὧρ εοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ὕτω] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει ὡς Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Παλοπησιης, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, διὸ τὸν δὶς ρ' δραχμὰς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἷον δὶς ἑπτὰν μνᾶν. δηλονότι μνᾶς εἰρηκε τὰς πρότερας ρ' δραχμὰς. ἡ μέντοι δραχμὴ ἔχει ὀβολοὺς ς', ὥστε ὁ ἑπτάλιτρα τὸ ἕκτον τῆς τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅτου μνήμη

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὶς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίτομον Ictum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἥ] Οὐ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in εἷς, quod vel

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestum nobilem* Eubocae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota; quae est No. 55. editum conspiciatur. *J.F.R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ διὰ τοῦτο ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ὡς ἀφειμένους &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII:

coecus videat quare. *J.F.R.*

(6) Ἀπολιζήντες] Ἀπολαβόντες editum ante. Merito emendavit *Solan.* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wassel.* ad L. 2. *Diod. Sic.* atque alibi. *J.F.R.*

(7) Τὰς θύτας] Τὰς θύνας edita. Correxit *M. du S.*

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum

ὦ Πόσειδον, ἡ κομιδῆ ταχύ, [k] προαναιρεῖν τ ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίρρεον ἔτι, ἡ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ὕττως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ἡ τοῖς νέοις [n] ἔτι ἡ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ βούλευσιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλον, ὕττω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ ἡ περὶ τ ἐσχάτων κινδυνευόντες, περὶ δ ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ ἡδη καὶ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ δώδεκα ληξιαρχικόν· ἡ ὀλίγου δεῖν,

[k] Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *F.* & P. Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσειν *Fl.* [l] Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. [m] Ἐπινοεῖτε ἄλλο] Invertit O. [n] Ἔτι] Omittit O. [o] Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. [p] ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* [q] Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* [r] Ἤδη] Deest in O. [s] Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίρρεον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφιβαλθ.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ δώδεκα] Ἀφ' ὧν οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθέντος τ Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὄρνισιν Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα ταῖς Ἀθηναίοις. ἐς μὲν τῷ ἐνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ ἐνόμιμος ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ (9) πατρώας λήξεως, τουτέστι τῆς κλήρου ἐς τ ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ὧν τ ὀρφανῶν καλαλειπομένων, ὡσὰ ἐπιτρόπους παρεπέμποντο τὰ πατρῷα, ἐς ὃν αὐτῶν διεκόντων μὴ φθείροιτο τὰ τ ὀρφάνων, εἶτα (10) ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιῶσι οἱ ὀρφανοὶ ἥβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τ νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφῆναι καὶ λαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ λήξεως, ἤτοι τ ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τ Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ μὴ ἀγόρευε, μὴ τοῦτο αἰτιᾶ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' ὃν ἔξεστι. πάλαι γὰρ τ αὐτεξουσιότητος ἐπελάθου, ὡς ὑπὲρ ἄλλου ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐγνώμῃ εἰσηγεῖ τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν, ἀντὶ τοῦ ἥδιον τ ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὁπότε γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς Ἡρόδοτος δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δ'] Quum habet C.

(9) Πατρῴας] Πρώ. V.

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιῶσι] Pro his omnibus quum tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Chr.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *J. F. R.*

27. Τινα ταύτῃ] Subaudi ἐδόν. F. G. Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *J. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienses non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. a. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγὼ τοι, ὦ Πεισάνδρε, τ λόγου ἀξιῶ καθάπερ τ ἄρου μὴ Πλατύνδιῳ μηδὲ Ἀρισταινδίῳ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕκαστον ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. F. G.

51. Βα-

τὸ ὅτι Κρόνου βουλῆς ἦν. ὅστε μὴ μεμαχέσθω πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθεὶς, [b] εἰ ἀγένειός ἐσμεν ἂν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐπιφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ἐᾶ σε, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ὅτι [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημί γοῦν.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ὅτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκὲ τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεσιν ὅτι [g] φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισοῦσι οὐκ ὀλίγοις ὅτι τοῦτο ἐλέγχει, σφόδρα [h] πιθανὸς ἂν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo ſub Saturno conſilio ſumus ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μοῦ O. non male. M. μὴ Fl. male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐπιφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Καλεῖ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Ἐφεῶς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκριβωκὲ τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφία] Σοφία O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & B1. ac B2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ἦν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτου ἐβασίλευσε τῶν Ἑῴων, καὶ εἶχεν ἄλλους (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ δοκιμωτάτους, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὴν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἱδρῦσθαι αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφίημι] Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. Reviv. c. 6. J. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi iterum de barbato ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam generoſum ſignificet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια nobilitas, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J. F. R.

56. Ἀλλ' ἐᾶ σε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt Benedictus, quum ab Oſporaeo verbum Graecum vertente per Latinum permittere ſic abit, ut putet id notare mandata dare vel injungere, quum in Toxari c. 37. καὶ ἐφιῶται δὲ τὸ μέγιστον ἔχρι τριῶν ἐς τὰς στωϊκὰς εἰσιέναι ipſe clare viderit recte id verbum ab Oſporaeo ſumptum eſſe. J. G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, permittere, mandare, facultatem dare: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ὥσπερ κελεύσῃ. Placuit praeſertim facultatem dare, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. J. M. G.

61. Ἔοικε] Aut poſt ἀνὴρ excidit ὤν, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς ἐς τὰ μάλιστα εὐσεβὴς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & Ven. 2. Baſ. 2. In reliquis

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. MO M. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν· 70 ἀλλὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν οὕτως ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυται [l] βούλῃ· συνεῖναι μὲν γὰρ εἰς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὃς 75 φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας ἀφανίζει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, ὥστε [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα 80 πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖν πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνῶσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

[i] Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει Fl. [k] Καὶ] Abest ab O. [l] Βούλῃται] Βούλῃ Fl. [m] Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. [n] Ποιεῖν πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. [o] Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶσται. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος ὁ κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογιλάλος τις ὤν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυρρήμονας, μηδὲ τραχεῖ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρροώσας φθεγγομένους, καὶ παρασήμους, βατταρίζειν φασίν. V.

73. Συνιῶν μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βορβορίζων V. male. Βορβορίζειν Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρροώσας καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

πιθανῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνιῶν] Συνιῶσι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιῶσι. Et hoc differentiae causa melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶσι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιῶσι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνιῶσι — ἐξὸν ἦν, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὰς ἀκοὰς ἄλλης δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ὄφελος [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι [c] Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid poſt illa conſulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐρῶντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων προσλαμβάνεσθαι ἑρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὸ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸ δὲ ὑποκριτὴν προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὦς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸ ὑποκριτῇ δὲ ῥητορεύειν, αὐθ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, ſi qua poſſemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iſte excogitata illi ſubjecerit. MOM. Vere pro imberbi iſtuc dixiſti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philoſophorum diſputatione adſtare, explicantem praeſentibus, quid ſentiat Timocles: ac Damin ex ſua perſona & pro ſe loqui; alterum autem hiſtrione uti, & ſeorſum illi in aurem, quae videantur, ſubjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipſe quae audivit intellexerit. Iſta quomodo non riſus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ καὶ μάντις

30. At tu, praeſtantiſſime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abeſt hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Συνήγορον] Omiſit *O.* d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρόβλα ϵ ἄδηλα. † Γρίφον δὲ ἐστι τὸ πρωτεύμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης οὖν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στρόβλα] Στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται.

† Γρίφον] Alias γρῖφον ſcribitur. Τὰ γρῖφα — ζητήματα *Heſych.* *J. F R.*

Γρῖφον] Ante γρίφον in C. haec inſeruntur: (vel quod obliquе incedat. Lege in Plauto *Ariſtoph.*)

88. *Μεταίχμιον ἀσφαλῶς*] (Id eſt in medium projiciens oracula, ut incertum ſit ad quem quidque pertineat. Similis phraſis infra Ἐκκλ. c. 3. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπῤῥίπτεταί σοι ὁ λόγος, &c.) *Kuſt.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus eſt a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoſcit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix eſt, ut interpretatio ſimplex vim & elegantiam hujus loci adſequatur, cui ſimilis alter eſt in ἁρπάσαις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον eſt locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid eſt in hoc μεταιχμίῳ, incertum eſt, cujus ſit, ſequitur victoriam. Apollo oracula ſua, ut ipſe tutus ſit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad ſe conetur uterque pugnantium, vindicet ſibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J. M. G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut ſupra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pſeudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. *F. G.*

Ἀσφαλῶς] Etſi ſupra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi ſenſum probum fundat, quum Apollini obſcuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an ſemper ſic legendum. Hic certe cum ἀποῤῥίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus reſpici videtur, qua cavet ne ignorantia ſua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀπομνήσῃ ſupra c. 6. *prudenter reſpondeas, ne capiare*: notumque eſt vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστι δαμασθὲν ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum ſequentt. ὡς τοὺς ἀκούσαντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obſcuritas*, non *cautio* ſignifi-

ca-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ᾗ μιαθὸς οὐκ ὀλίγως ἐπὶ τῷ ταύτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τῶν ᾗ πλίνθους χρυσᾶς [h] πώλε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χἠ χαλκὸν τ' τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Καστάλια ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τ' ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, ᾗ μὴ παρέχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς διαβάλλειν ᾗ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, ᾗ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὥς' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, θεμισόμενόν σε τ τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τ χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ὕτω γυμνὸς ἐκείνων, ᾗ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ, εἰ

[h] Ποτε] Deest in *Fl.* [i] Γὰρ πω] Γὰρ δὴ πω O. [k] Τῷ] Omittit O. [l] Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* [m] Ὡς' εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A1.* [n] Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσηγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ὑπὸ Φοινίκῃ, ἡ δὲ Κολοφὼν ὑπ' Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δάμων αὐτοπρόσωπον ἢ δι' αὐτοῦ λέγων] Nescio utrum Ὀρφορεὺς omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aeque praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλως in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φαγὸς ὑπ' Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐκπονήσομαι] Codex Ox. ἐκπόνωμαι, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae caussa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δισ. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τ χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tusian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐμμελῆ λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine.* Εἰ ᾗ ἐμμελῆ enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρει καὶ αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶδα σὺ εἰ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί σοῖσι ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασεσυρμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ* P. *S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρει] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἐνέψῃ marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic P. *V2. S.* & O. Φρικαδὴ male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῶν γὰρ ἀπεπεμφθῶν τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Διεπράττως εἰς Δελφοὺς λάθρᾳ ἐλθεῖν, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν καὶ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἱμπρόσθισμον, ἀνεῖρεν τὴν Πυθίαν, τί νῦν λαπτεῖ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖσος. λέοντα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαλακόψας, καὶ τοῦ λέβητος τὸ διπλοῦν ἐμβαλὼν, (3) ἤψει. ἄκρῳ ἀκαΐλᾳ ἡ Πυθία ἀσθένειαν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τὸ χελώνης κρέας. ἐδήλου μ' ἐς Φρύας (4) ἦλθε (5) κρατερήσιος χελώνης. *V.*

41. Ἀνασεσυρμένη] Διαπεπλεγμένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. Οἱ γὰρ Καβύρειοι δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανικὰ, φοβερά. *V.*

(1) Ἐπεμβαλὼν] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖ Edd. Et sic fuisse in V & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ε fecerat ἀρνεῖε, ego ἀρνὸς. *J. F. R.*

(3) Ἤψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἴψει.

(4) Ἦλθε] Ἐλθὸ V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερήσιος] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi *κρατερίσιος* scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἱστορίᾳ κατὰ quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes *δαίμονες* dicti sunt. 2. Confunduntur cum *Καβείροις*, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chabir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit *Spencerus*. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Cureribus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרחים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista *μύθων χάριν*, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia *δαιμόνων* opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνάξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέχεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δέχου τ' ἀνδρὸς ἐς τ' ὄρνια τοῦ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμελρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέχεσθε pro ἀναδέχεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος χρυερῆς, ἣν ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθα μόθου [h] ἐτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέες [i] ἄκρα κόρυμβα καταπλήσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δῆ

h Ἐτεραλκέϊ] στον ἀκλαικλόξῳ κλογμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβα O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέξεσθε δν, potius, quam δὴ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἱρμηνέως] Quum ᾗ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ ᾗ exhibet, poſſumus tamen illo ᾗ ſatis carere; & ut quis dicat, ᾗ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet ᾗ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud ᾗ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M.du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῆ ἢ, in ᾗ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρτια κρία, ᾗ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄρτια κρία ἢ χελώνης. Nec abhorrerem a ξωνύψαι) recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἵψεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμη ἀναστοιχειώσῃ] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμαι ἀρθεῖσαι ἐς τοὺς κατόχους μιμοῦνται. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Ariſtoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M.du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἐ ἔνθα μόθου. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα ἐ ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέες ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὴς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλαν ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſollicitudinem pertineat, ταρφέα ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλαν, ſi ſerio nugui porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἄμαξαν ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ. 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τιτλιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ἵπποι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M.du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide *Od.* X. 302. & Il. Υ. 428. *M.du S.*

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Tum ſane imbriferae cornices poſtima clangent.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέχνα [b] κορύψῃ.

Victores muli, aſt aſinus ſobolem aricta acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τῆτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ἃ γελοῖα τὰ ἐν τοσοί· παῦσαι καλόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τῦ γέλωτος.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non ſunt praeſentia. Deſine, infelix, ſuffocaberis a riſu.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκῦν ἤδη ἢ ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἢ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέυς δεήσει· φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑτωσὶ ἁλαῤῥήδην, γόητα μὲ εἶναι τῆτον, ἡμᾶς δὲ ὄνυς καυθηλίυς, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνυς, τὰς πιστεύοντας αὐτῷ, ἐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τ νῶν ἔχοντας.

MOM. Et qui poſſim *deſinere*, Jupiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit. MOM. Manifeſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themiſtocle, adeo diſerte dicit oraculum, hunc praeſtigiatorem eſſe, nos vero aſinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ὅμως τὰ δοκῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἁλαλέγωσι τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπερμένῃ, προσελθεῖν

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congreſſi diſputabunt, tum ego, ſi quidem Timocles ſuperaverit, procedere ſinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξωσι O. b Κορύψει] Adſcriptum κορυτίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ——οι marg. *Ai.* d Εἰ] Male omiſſum in O.

65. Θεμιστοκλέυς] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τῷ δεδόντι Ἀθηναίοις χρησμῷ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξυ ἐμαντεύσατο Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενὲς ξύλινον διδοῖ σύμπασι Ζεύς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ἂν μόνος Θεμιστοκλέυς ἀντφράσατο ἃ, τι ἐκ λόγυ ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτυς ἔστο. τοῦτο ἐν τῶν ἁλωσόμει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφὴς ἦν τοῦτο τὸ χρησμὸ ἐκείνυ, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέυς ἐξηγητοῦ. *V.* (Hiſtoria late apud Herodotum C.)

67. Καυθηλίυς] Μεγάλως. *G.*

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρώην γέγονα θεὸς, καὶ εἰς ὁμοῖα μετέρχομαι. *V.* (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλείπειν C. prave.

(2) Τριτογενὲς] In V. hic ſ, poſt Ζεὺς vero, τριτογενία quod ſic in Edd. mutatum erat ut hic compareat.

65. Θεμιστοκλέυς] Conſule, ſi non meminiſti, *Corn. Nepotem* in Themiſtocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *ſeſe muris ligneis tutari* Athenienſes jubebantur. Vide ſupra c. 20. & adde *Polyaen. Strat.* I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέυς] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *F. G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themiſtoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Καυθηλίυς] Laudantur verſus quidam Lyſippi, in quibus jejus quid Aſino eſt καυθήλιος.

Εἰ μὴ τιθάσευας τὰς Ἀθήνας τέλεχος εἶ.
Εἰ δὲ τιθάσευας, μὴ τιθήσευσας, ὄν.
Εἰ δ' ὑπερίσῃ λοιδορίαις, καυθήλιος.

Haec ex notis *Ritterſhuſii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Horatius:*

Boeotum in craſſo jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ξυναπολέσειεν ἐπὶ στοᾷ τοιούτυς] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum ſit ἐν pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ στοᾷ] Mihi non eſt *dubium*, legendam eſſe ἐν στοᾷ. Calligraphorum *vitia in* utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occaſionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ στοᾷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Geſn.* ἐν legendum pro ἐπὶ. Quare, cum Fl. etiam id habeat, ſic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Ἀστῷ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago* po-

sinam *instituam* pro nobis disputationem: si vero quid secus evenerit, tum jam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exsecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, *quod* dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot, *homines*, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

χη, [e] ἐάσωμεν προχωρεῖν τ' συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἕτεροῖον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τ' στοὰν αὐτῷ ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀμφισείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κατάρατ@ ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ὃ εἶπας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τ' στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τ' μεγίστην εἰς τοὺς λόγους [l] παρθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοί σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ τ' ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἐπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ θρασυλῶν μου τ'

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* g Ἕτεροῖον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* h Ἰὼ] Ὦ O. i Συναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* k Ἑνὶ] Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. male. l Ἴσως] Inserui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστιν ὃν ἐπίφθεγμα ἐπαληθεύον. (3) ἐκπληττόμενον οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ Ε ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Ἐπεὶ ἦν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, δρυοὺς πάνυ ἐπίσκοπτας. (4) τὸ μὲν γὰρ προφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ κατόρθωμα εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀμφοτέρως εἰς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τ' στοὰν] Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰς (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγεγραπτο. (6) διὸ ταῦτα φησίν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. ἀμφοτέρωθι δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένους ἐδόκει δεῖν ἐν ταῖς δημηγορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῇ χυδαίᾳ ὁμιλίᾳ. ὥστε Ε αὐτὸς ἔτος φησὶ ἀμφισείζειν ἐν τῷ Ῥητόρων (7) Διδύσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπλαττόμενον] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλαττόμενος V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανὲς] Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videntur lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. *Clar.* est; quod vacua spatia punctis tantum implerit *Solan.* *J.F.R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: *propterea haec dicit*, patebat legendum Διὸ idque in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi. *J.F.R.*

(7) Διδύσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκάλῳ. Obsecundavi, etsi non addit unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutassem; sine auctoritate Codicis. *J.F.R.*

poneretur, ipseque hortaretur milites, praeliumque committeret, teste *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuam ei aeneam nullam fuisse constat ex *Δημων.* c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex *Ρητ.* c. 18. quem locum ipse inspicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — ἐπιθέσει] Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, se non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demosthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* s. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praesertim *Tollius* Add. tamen *Spanhem.* ad Aristoph. Νεφ. 982. *J.M.G.*

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

98. Ὁ

τ νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, οὐκ ὀπτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γοῦν, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, ᾗ κνίσῃ, ᾗ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ ᾅδην, ὅπως με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

meum, aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν ὖν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ὁ μαρτυρία. καλῶς δὲ ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τὸ δεῖν ὢν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰν χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὠφελιμίοις κριθιδίοις μακρὰν χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρυσοτρίζωνι. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probam eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ὑμᾶς, ἰφωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθίοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὠφελὼν τὸν Ποικίλον πίνακα γοῦν ἀναπέπλασται, ὑπηνέμιον ἐκμαγεῖον ὑπὸ τ ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενον, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forenſis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐπύγχανον μὲν ἄρτι χαλκεύων ὑποκιττούμενον, σφόδρα τε ἐμπαφῶν. Δεῖται δή μοι γύλεος ἀμφὶ στέρνοις πλατείης πυμάτου μεμηλὼς τέχνῃ, σφαγίδα χαλκοῦ πᾶσιν ἐντετυπωμένον. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricaret aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungeret, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur balthеus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculaque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παῦε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in *Mſ.* ἰαμβίζων. Μιμητὴς τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ὗτος ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος † ἀνάδεσιν τὴν κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ παρὰ † Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τ ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πᾶν τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας. † σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανισάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑποπίττομενος τέρενον τε καὶ μετάφρενον.

Θώ-

d Ὁ] Deeſt in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανισάμενον] Πεισόμενον marg. *A1.* *i* Ὑπὸ] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐς τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον ἀσπλάττειν τὸ ἄγαλμα τῷ Ἑρμοῦ πίσσῃ, ἵν' ὕστερον λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τ γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τ διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνοντί τε μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros ararios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius muniminti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον. Ὡραῖος δὲ μοι γέλοι ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς, παρμάρῃσι μιμηλὴ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος ὁρῶ δ' ὄχλον καὶ τινας δύο ἀχρους κεκράκτας, συγμάχους σοφισμάτων, Δάμωνά τε, καὶ ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λῆρος. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox στέρνοντί τε poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poetis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλοι@ ἀμφὶ σώμαδι
Πλαδεὶς, παρμώρηλο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφραγῖδα χαλκῷ πᾶσαν [c] ἐντυπώμεν@
Ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινας δύο
Ἀχρεῖς κεκράκτας, συγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —

Lorica corpori senax, risum movens;
Afficta jam pendebat arte simia,
Signum velut totius aeris expressum.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλους, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὑπακύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλοι@] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμε@] Ἐκτυπούμε@ marg. *Al.* quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζειν *G. L. P.* & marg. *Al. W.* e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ *P.* & marg. *Al.* f Ἢ] Deest in *Fl.*

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.

29. Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνακόπτει αὐτόν. *V.*

32. †Εἰ πάλαι] Εἰ ἐπὶ πολλῷ. *P.*

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶ, ὅτι πρὸ συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι & τοῖς λίθοις. *V.* (praeludium. *C.*)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.

† Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat *Solan.* Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in *C.* ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac figuraverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κεκράκτας legi in *C.* ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque arbitrimi, non satis certus quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας esse in *V.* adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*

‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Nostes; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Jam vero συμβάλλουσιν ἀλλήλοις jungenda lectum produnt optimum. *J. F. R.*

Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus missa sum.

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

Ἰτυούλφους ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
Ubi torretur sub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκευργῶν ὕπο πιττούμενος, *cum a fabris aerariis pice linerer.* Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. J.*

Ἐστύγχασεν] Jambi septem sic distinguendi &c. *F. G.* Eodem modo *Gujet.* distinxit ut *Jensius.* Idem fecerat *Lat Crucei* quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*

Ibid. Χαλκευργῶν ὕπο Πιτ.] Vide *Jens.* Parodia est *Euripidis* Orest. 867. & 872. *M. du S.*

26. Στύχοντα] Cur Cl. *Jens.* dicat στίχοντα in *Salmur.* edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa neque ac in *Amst. B1.* ceterisque. Alias στίχοντα non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, priot tibi non reſpondero.

κρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] ὅτ' ἐμ πάνυ μοι δέδοικε, τρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα ὅτι τήμερον. δῆλος γάρ ἐστιν οὐδὲ ἀντάραλος τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅσῳ ἡμῖν δυνατώτατός ἐστιν, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ, Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται.

ΤΙΜ. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὔκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. ΤΙΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ, ὦ μιαρέ, ἀπόκριναι. ΔΑΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲ πολὺ ὁ ἡμέτερος [h] ἄμεινον καὶ εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει τὸ βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰσχύειν σε ἀποφαίνει βυσσομίζων. ΤΙΜ. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

[g] Οὗτος] Αὐτὸς marg. *A*1. [h] Εὐφωνότερον] Forſan *Εὐτονώτερον*. *M. du S.* [i] Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A*1. Ἐπίχειν Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχος, unde diſtichon. *Hom. Od.* I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά πε μοῖτ' ὄισοι λαοὶ στείχοντα θύραζε. *Si qua quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ὄχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praeſ. pro στείχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε καὶ] Ἰαμβικὴ διποδία. *F. G.*

30. Ἑρμαγόρα] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος ſcribendum videtur. *F. G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ἂν ἔτι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί ἂν πλεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F. G.*

Τί ἂν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. *H.* 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ εἰσὶ θεοί, ἢ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτονώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχεις pro ἐπίχει. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀπολ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Βυσσομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπισομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γοῦν τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, εἰ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ἐπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ εἰ καταλεύσετε τὸ ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φής, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδέ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπορκεῖς ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι περὶ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ καὶ

DAM. Ergo, Timocles, interrogā: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem iraſcaris, idque illis ipsis non iraſcentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciſcentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

[a] Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερ P. Πρότερον marg. *Ald.* [b] Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὕρον ἔτως· οἱ ἄνθρωποι, ἵν' ἡ χετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μίτριοι τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ω̃ θέσεσιν. *V. C. G.* Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἐντελὲς, ἰὼ αἰ, χετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶν ταῖς ω̃ θέσεσιν, ἀποῖον ϵ τὸ ἀληθινὸν (sic corrupte) καὶ τὸ οὐ Ηειραιεῖ. δήπουσι καινθάρλιμον.† (& hoc iterum corruptum) καὶ ἴτε αἰ καλλιγενέθλιοι utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἦσι γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῶ ἀνδρός. *G.*

72. Καταλεύσετε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἡ μετάχρησις, ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἦσι Πρόνοια ϵ καλῶς διέξαγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει ϵ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐπαυρόμην
πείθειν τὸν ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, ἰδίλογος. *G.* & *C.*

Καί σε μετάχρησι] Ὅ ἐστι τιμωροῦνται. *V.*

* Κἂν ταῖς] Κ' αἰναῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causſa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἂν servarim, quia & alia ibi corrupta. *F. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἰὼ Π. δήπου'σι καίθαρσε λιμήν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mſ. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μήτ' ἀμύμονας Αἰθ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀλ-

re *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ὀπτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετὰ μύμονας Αἰθιοπῆας. ἔνθεν γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς εἶναι παρ' [c] αὐτοὺς ὅτι δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη τε ταὐτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτως εὐμηχάνως καὶ σκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πω τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ὁπόταν [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ὃ μὲν αὐτίκα πειθοῖ ἀνάγκη, καὶ ἴσως τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ ταὐτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγ-

e Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A*1. *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Ἀυτεπαγγέλτους marg. *A*1. *e* Ὁ] Deest in *Fl.* *f* Γενώμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *g* Τρίφεσθαι] Τρεφεσθαι L. *h* Γιγνόμενα] Γενόμενα marg. *AIVF.*

91. Ἀμώμους] Ἐπαινέτους. *G.*

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. *F.G.*

Ἀνεπάγγελτον] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτον, sed illud tamen exquisitius. *J.G.G.*

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Guietus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. *J.F.R.*

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον, *Aristot.* *F.G.*

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim aliter incepta sunt.* Opsopœus, quæ sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτό πω τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæstionem corripis*, vel cum Opsopœo *tu quidem quæstionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quæritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινεῦντι; ac recte

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη. τὰ γιγνόμενα μέν, ὁποῖά ἐστι, καὶ ἀριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε καὶ τὸν κωμικὸν, τυτὶ μὲν ὑποῤῥόθιον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἔτι τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀπόκριναί μοι· Ὁμήρου σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [c] οἶμαι, ἀλλὰ τῷ κηλεῖν τὰς ἀκοὰς, καὶ ἀφ' [f] ἑτέρου μέτροις τε καταῤῥυθμοῖς, καὶ μύθοις [g] καλλιχύτοις, καὶ ὅλως ἅπασι [h] ὑπὲρ τὸ τερπνὸν μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τὸν Ὅμηρον· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim respondemihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causſa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1.* qui Διατάσσειν. Διακάτειν Edd. priores. b Δὲ] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *J.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχοῦσι] Κατέχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑποῤῥόθιον] Ἀοίητον. *G.*
33. Κηλεῖν] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττειν] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μέν, ὁποῖά ἐστι, καὶ ἀριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττειν αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut est in Mſ. διατάττει, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ἐπὶ τοῖς ἂν θεῷ τάττῃ ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττειν] Ex Mſ. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. *M.du S.*

Διατάττειν] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττειν, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum remit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ὑπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ διαπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλλον εἰς τὸ πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὸν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελευσαμένης, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμίξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε τὸν πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τὴν Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστησαν ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τὴν Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρήσασα ἠγανάκτησεν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σύν τινα ὀφρυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ὅπη τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα ἐν τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος ἔπεισε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀπορεμπώμενος ἔοικε· δέδιε γὰρ, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδύς ἀπο-

i Ἐπισπάσαλο] Ἐπισπάσαιο marg. *AIW.* k Ἐμονομάχων] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενες] Οἱ ἄρρενές τε ℰ αἱ Θ. O. m Πεπονηκότα] Προπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐμενὴς *f.* o Μεμψιμοιρήσασα] Μεμψίμοιρος ἅσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὅμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ ποιῶν τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἤγαγε μάρτυρα. *V.*

58. Σώσε] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωσίοικος. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδύς] Παρεξελθών. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν καμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μέλει] Sic *Ven.* utraque. O. μέλλει. Reliqui Libri μάλιστ', minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρε] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὸν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τὸν Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμίξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντίστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* l.c. Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδός — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est caussae diffidere & contentionem relin-

ὑποδράσε]. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ὅτι τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ τὸν ὑποτρίβοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδεποιοὶ *J.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲ τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed uterque modo ſcribitur, ἐμβὰς, άδος, & αἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J.F.R. M. du S.*

ὑπὸ τοὺς ποδὰς οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxi

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Græci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proclio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαποβόλος appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτὰς. *F.G.*
Πῶλον, καὶ Ἀριστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad Mor. c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici Leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκυσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*
Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione *hic* locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem.*

Οραῖς

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴ τραγῳδίαν, ὅτῳ ἐγὼ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, [g] μηδὲν ἐπειγούσης τὴ χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, [h] ἀκούσῃ αὐτῷ τότε παῤῥησιαζομένῳ,

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' [i] ἀπείρον αἰθέρα,
[k] Καὶ γῆν περιξ ἔχοντ' [l] ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ἐν πάλιν,

Ζεὺς, [m] ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ [n] κλύων.

ἐν τὰ τοιαῦτα.

TIM.

[g] Μηδὲν] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. [h] Ἀκούσῃ] Omisit *S.* Ἀκούσῃ αὐτοῦ πότε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. [i] Ἀπείρον'] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. *A1.* ridicule. [k] Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. [l] Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. [m] Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς] Omissa in O. [n] Κλύων] Omisit *Fl.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιξ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ πότε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρον] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi posset; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρον' esse a nominativo ἄπειρον, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. a. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. a. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus*, Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτὸς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάνητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἴβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἕτερος· καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* b Γε] Non habet O. c Πῶς] Omittit O. *Pell.* πῶς vel ποτ' ἐστι. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *F.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. F. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *A1.* h Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & cett. ad αἴλουρος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγῶν φακέλλας οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ἐπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκλῳ ἱδρυσάμενοι σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ πουχὴ πως ἀναμιστρῶς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 1. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰσ. β. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μήνῃ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκυνήσαι ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάνητι] Quis sit Phanes, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in vertione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde

hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome; & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ἐστὶν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξεληλάσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τι ἐν τοσοῖ [1] κίνδυνον [m] διαφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρησμὰς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας αὐτῶν; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διτροὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφῇς· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἔμελλε τὴν Ἅλυν, [t] αὐτῆς ἐκείνης, ἢ τὴν Κύρου καταλύσειν; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

[k] Οὐκ] Deest in O. [l] Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. [m] Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν *J.* Prius cett. recte. [n] Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε *Fl.* [o] Ἀμφήκης] Ἀμφῆρης O. *Schol.* & C. [p] Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. [q] Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta *Fl.* quae καὶ omittit, idque secuti sumus. [r] Ἐπιστραφῇς] Ἐπιστραφῆς *Fl.* Ἐπιστραφῆς O. [s] Ἢ τί] Τί δὲ O. [t] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἠκῶν, τουτέστι βαθύς. οἴδαμεν δὲ ἤδη περί τινος εἰπόντα, ὅτι τὴν Ἅλυν διαβάς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπον γράφει τὸν ἀμφήκη, ἵν' ᾖ ἀφ' ἑκατέρου ἰρίδα ποιῶν. *V.*

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν ὥσπερ τοὺς ὁδοὺς ἱδρυθέντες. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένου τὸ λίθον. ἐνίοτε μὲν οὖν ὃν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλή, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ὅτε δὲ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμοῦ τὸν λόγον βουλόμενοι εἶναι. ἑρμηνεύων ἦν τὸ βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδήλωσεν, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγου πορευόμενος, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἑδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπεσήμανεν τῷ σχήματι. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, ὡς ἐμφάσιν τῷ χαίνειν τοῖς φίλοις, ὅτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τῷ βίῳ (5) εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. *V.*

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Αὖτος V.
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit *M. du S.*
(5) Εἰσιοῦσι] Ἴοισι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. *J. F. R.*

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. *J. M. G.*

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. *M. du S.*
Ibid. Περισεραῖ] Vide infra. *M. du S.*

11. Ὕδατι] An Nilo? *F. G.* Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲ τῷ Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. *J. F. R.*

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. *M. du S.*
Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* *F. G.*

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. *M. du S.*

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Z. il. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. *M. du S.*

36. Ὅμοιοι, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῇς; sed vulgata proba. *M. du S.*

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. πῶς νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καλέλθὼν πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν χερσὶ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονοὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' οἷς τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχεῖται ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτο πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων ἀδένος ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐχί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

40 talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum *insonat*? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* d Ἐπισφάττεις] *Sic J. Fl. Fr. P* &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ. O. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. V2.* G. O. & marg. *Al.* Ἐπηχῶ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ὡς Σάρδεσι ἦν τὰ τῆ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μοιρῶν τοῦ ῥήματος. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡς τὸ ἑδράσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν δὲ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχῶ] Ἐπῆλθεν. G.

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν παθήμενοι ἔσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο παῤῥησίᾳ. Παροιμία ἐν ἐφότοις ἐπὶ τῶν ὑφ' ἡμῶν χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνηθείᾳ Ed. *Cler.* Sed quia *Salan.* adscripsit in V. esse Σκυθείᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. J. F. R.

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθροι sine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθροι deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρου τινὶ ἀνήκατε. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. J. F. R.

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? F. G.

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. M. de S.

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντ@ [k] αὐτῆ τῆ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] παρὰ
75 τῶν θεῶν ἀφιγμέν@. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦν@, τάφον τινὰ κεῖσθαι δείκνυσθ@, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ
80 ἠπιστάμην ἐρῶντα τ' ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἔστιν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ
85 ὁρᾷς ὅσοι οὐκοῦσι, καὶ ὡς συμπέπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενοι τῶν ὤτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς
90 Αὐτῆκεν γαίη ἐρύσαις αὐτή τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. TIM. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμ@ ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ,

[k] Αὐτοῦ] Ἄρα O. [l] Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. [m] Παρὰ] Restitui ex *Fl. J.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* [n] Διηγοῦντας] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* [o] Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. [p] Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. [q] Δ'] Abest in O. [r] Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. [s] Πολλάκις] Πολλὰ male O. [t] Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμ. O. [v] Ὁ] In *Fl.* est ὃ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπιγέγραπτο ἐπ' † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λοιπὸν ὑμνεῖτο. *F.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάττεις] *Macias* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtrudis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἐπισφαττομένους in var. Lect. cap. 22. *J. F. R.*

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄρμαχον κακὸν ἐπηχεῖ. Mss. τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄρμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. *J. G. G.*

† *Ibid.* Ἐπῆλθεν] Mss. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάττει] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμῶν] Ἀπὸ an οὐ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκπέφθω ποθὲν οὐ τῶν θεῶν ἀφιγμῶν. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμῶν] Post inventum ὦ Ζεῦ non jam opus erit οὐ legere, eoque minus, quod mox οὐ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse. *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. ● *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενοι τῶν ὤτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτιονλες; ἐκυ- 95 & implens vela, *magis* quam remigantes?
βέρνα δὲ [a] εἷς τις ἐφεστὼς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν non navigasset nisi esset gubernata: hoc
οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον universum autem sine gubernatore atque
τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρε- duce ferri arbitraris? JUP. Euge pruden-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ ter ista Timocles, & valide *disputas* simi-
Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι. litudine.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό- 47. DAM. Verum, carissime Diis Ti-
κλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, [f] ἀεὶ mocles, gubernatorem illum videbas sem- 5
τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ χρεῶν per cogitare utilia, & ante tempus parare
παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς se, & imperare nautis: inutile autem aut
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν irrationabile nihil habebat navis, quod non
τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως omnino utile & necessarium ipsis esset ad
καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ na-

[a] Εἷς] Deest in *Fl.* adest in P. P. &c. [b] ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. [c] Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις P. Συνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. [d] ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* [e] Τιμόκλεις] Deest in O. [f] Ἀεὶ] Et hoc deest in O. [g] Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν ὐδὲ ἄλ. O. [h] Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχέ τι. O. [i] Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A1.* & Ed. P. Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V2.* (*B1.* & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μίσους καλοῦσιν ἰσοὺς. εἰσὶ δ' οἳ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα (2) κάρσια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κάρσια ἰσθμὸς]. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσοὺς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰσοὺς φασι, ὡς καὶ Πολυδεύκης.

(2) Κάρσια] Lege κίρσια. Sed in C. legitur κάρια. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Rectè rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσθμὸς, *Hesych.* *F.G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέτιονλες] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ϵ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino* ϵ *necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. P. unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ϵ &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata caeterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὁ μὲν πρότονϑ·] Πρότονος & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. Α. 434. & Od. Β. 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tendos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονϑ· vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

ὁδὲ σὸς ἦτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, ᾗ οἱ συννάυται αὐτῷ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ τὰ [m] ἀξίαν ἀφιστᾶσιν· ἀλλ' ὁ μὲ πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἀνατέτακε, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν ἀμφότεραι· ᾗ χρυσαῖ μὲ αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· ᾗ τὰ μὲ ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τοῦ [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲ ἀργὸν ᾗ ἄτεχνον, ᾗ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ καλαχολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, ᾗ ὅπῃ τὴν κεραίαν ἀνα-

[k] Ταύτῃ] Deeſt in O. [l] Οὐδὲν] Ἐν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲν ἓν voluit. [m] Ἄν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. [n] Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. [o] Νεὼς] Νηὸς O. [p] Δεινὸν] Hoc praetuli ex *F.* Cod. P. & marg. *A1.* Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ χοινίον (3) ᾧ διαμοῦσι τὴν ἰσάν. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τῆ πρώρας μέρος ὃ (4) ἀπήρτηνται αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τοῦ τρόπιδος (5) ἐστὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐοινίσμῳ χάριν, ὡς αὐθάπτις ὁ αὐτοῖς ἡ ναῦς ἀφανιοῖ, τρόπον χηνὸς (7) ὑπερνέουσα τὰ κυμάτων. *V.*

21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τὴν διμοιρίαν τοῦ ἐν τῇ νηῒ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῆ τρίτης μοίρας ἄρχων. ὅτου δὲ ἐλέγετο οἱ μὴ τὸ ἐντελὲς μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καλαχολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τοῦ ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων τοιοῦτον. ὅτι οἱ μὲ ὠφέλιμοι καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττουσι. *V.*

(3) Ὧ] Εἷς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀπήρτηνται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. ὑσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐοινίσμῳ] Sic Impreſſa. At χοινίσκῳ Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem χοινισμῷ. *J. F. R.*

(7) Ὑπερνέουσα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερνέουσης, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθράκων edebatur ante, & mox οἱ μὲν pro οἱ μέν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Schefferi.* Ed. *Scheff.* p. 158, ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his filent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, ᾗ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῷ δεινὸν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis εὐρυσθικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινός ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοὶ. i. e. *Aſtronomi.* *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειμερ-

γίαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον· καὶ εἰδότα τὰ χρήσιμα ἕκαστα, μόνον τῦτον ἀντλεῖν προσταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν. μὴν τινα ἐν πρωεδρίᾳ πρῶτον τὸν κυβερνήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, τετιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τὰ νεὼς καλειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τῦ σκάφους πεπυκνωμένους, καὶ πατεῖσθαι τὰ πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γᾶν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφορκὴν ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὀπὶ γυμνῶν τῆς σανίδων πρῶτον ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

[a] Σωκράτης μὲν] Μὴν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης & Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἔτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ & ἑαλω Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας & Μιδίας & Σαρδαν.] Ὁ μὲν Καλλίας ἔτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκυ υἱὸς ἦν, τὸ δῆμον (3) Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ παχυτῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων ἀμφορεύμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ γυμνατίαν αὐτὸν Κρατῖνος πομπεύει, ὡς ὕστ' τὰ κατάχρεων. εἰ δὲ δυνιζόμενος τὰς κτήσεις ὑπεστήσατο, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γυμνάσιον, ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. οὗτος & Μίνανδρος ἄσιτον χρεῖον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνυπόδητον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φώκυ γυναῖκα μοιχεύσασθαι & τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μιδίας (5) ὀρτυγόμητρος ἦν, ὡς Πλάτων ἐξεπλαγεῖ, καὶ ὡς πορνῶν δὲ & κίναιδος, καὶ τὰ δημόσια νοσφίσιν (6) Φρύνιχος & Πλάτων ἀφῄρηται. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τροφῇ (8) πιπραμένος, καὶ γυναικὶ τὰ πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ & ἐπὶ τούτῳ ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἅπας, πλούσιος. C.

(4) Φώκυ] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόμητρος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρτυγαπ^{ογ} ἦν ὡς Πλάτων περὶ αἰγῶν. Sed notatur ut corruptum. *In C.* recte ἀγυρτόκ@· ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ἑαυτοῦ δικαῖα, nisi quod περιαλίγει scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. δικ.] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνδαράξου] Ἀνακυνδυράξου *G.* Ἀνακυνδαράξου C.

(8) Πιπραμένος] Sic Codd. MSS. *M. du S.*

γίαν δεινός. Adde *Suid.* v. κλεῖσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. ἢ δῆλός γ' οὖν λέγει ἑκάστοις δεινῶν, ἢ δεινὸς εἰρήνης, ἢ δεινὸς ὑγείας· ἀλλὰ δεινὸς νόσου, καὶ δεινὸς πολέμου, καὶ δεινὸς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ παντὸς ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς & δεινός ἐστιν ἀνήρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἀπίκτα, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi καλυπτᾶν utrumque complectitur. Alioqui πέχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J. F. R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄλλῳ δέ τῳ χαρίεντι, καὶ δεινοσομβρῳ ἱστορίαν μεθαρμόσαντι προτεπομπεύκει. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μυδίας, ἢ Σαρδανάπαλον [b] ἐντρυφῶντες, ἢ τ' [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

40 Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· ἀφ' οὗ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα ἢ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοὶ, ἢ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τ' ἐμπλέοντες, ἔπειτα ἑκάστῳ κατ' ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένεμεν ἄν, χώραν τε ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, κάτω δὲ τοῖς χείροσι, ἢ συνοίτους ἔστιν ὅς ἀμείνους ἢ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἄν· καὶ ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρώρας ἐπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τ' ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδεικτ'] Ἀπαδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαριέντως & ὑπερόπτως junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, ἢ τ' ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.* Ὑφ' αὐτοῖς] Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jensius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατυμβύους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, *& multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumelioſe tractasse, iisque insultasse? Denus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τ' Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαριέντως — ὑπὸ χειρόνων πατυμβύους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ep. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph. Oecon.* Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph. Anab.* V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐκ ἐᾶτε, ὅτε γὰρ πνεύματος μόνον ἔσχε καλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, καλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἀν τῷ καλωδίῳ πανταχῆ τὴν ἡμέραν [b] τὸ κεφάλαιον. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τῆς νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει πανταχόθεν διατετράφθαι, κακῇ τῇ κυβερνήτῃ [d] τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' [e] ῥοῦν προχωρεῖ, τῷ Δαμιδί, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἥδεν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τὴν νεὼς τὸ παράδειγμα ἡ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τὴν ἱεράν, φασίν, ἄγκυραν, καὶ

& omissus, quinquies in diem sune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τῆς — κινδ.] Omissa in O. d Τετυχηκὼς] Τετυχεῖτις O. e Ῥοῦν] Recte sic Schol. *Fl. Ald. P.* &c. Νεῶν *J. V2.* Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλεούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμεθα τὸ ἴδιον πλοῦν ἀνύοντες. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα, ἀφ' τούτου ἐστὶν τοῦ πλησίστιον ἰσχνόν. *V.*

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄνεμος. *G.*

* Ἀνύσειν] Ἀνύσειν editum erat, quod correxit *M. du S.*

67. Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι σιδηρᾶ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μεγίστῃ κέχρησθαι κινδύνῳ, τελευταίᾳ βάλλεται. εἶπεν δὲ τοῦτο, ὡς πολλῶν τελευταίων εἰπεῖν ἐπιχειρήσαντα τὸ πάντων μεγιστον. *V.*

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque ῥοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. *Plato* enim κ. ῥοῦν ἀγωγὴν τὴν δίκαιαν, scripsit Ed. *Basil.* p. 1. f. *M. du S.*

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέσθαι, Luciano, ut ingenio minores, ita sceleftiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum transiturum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agent usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his malis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse, si* rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi tories & ob-

ser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an conſequentia colligam iſta, & ſi qua evertere illa poſſis: ſi enim ſunt altaria, ſunt etiam Dii. At ſunt altaria, ſunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum ſatis riſero, tibi reſpondebo. TIM. Sed videris non deſiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum viſum ſit, quod dixi. DAM. Quod non ſentis a tenui te filo ſuſpendiſſe ancoram tuam, eamque ſacram. Cum enim illud, Deos eſſe, ad illud alterum alligaſti, altaria eſſe, putas firmum ex his te funem feciſſe.

ἢν εὐθυμίᾳ μηχανὴ ἀποῤῥήξεις. ΖΕΥΣ. Τί ποτὲ ἄρα ἡ ἐρεῖ; TIM. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, ἢ εἴ τῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διεπρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φὴς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας εὐθὺ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι σὺ οὐκ αἰσθάνῃ ὑπὸ λεπτῆς χρόνης ἐξαψάμενός [n] σου [o] τὴν ἄγκυραν, ἢ ταῦτα ἡγῇ ὄσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν οἴει ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῆς

i Ἴδοις] Sic *Fl. Ald. Fr. H. Bt. P. S.* Ἴδῃς *F.* P. & marg. *Aldw.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O, & hic, & poſt ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅτοι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *Ald.* n Σου] Σοι O. o Οὖσι] Recte Edd. & P. Εἰῃ male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chryſippi hoc, ut inquit Themiſtius εἰς τὸ περὶ ψυχῆς. *G.*

ſervata recte & demonſtrata? Quia tamen aliter hic quibusdam ſentire forſan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipſe vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui ſapiunt faventque haud ſtulte, parentes concedunt; ſed eam ſolum quae cum honeſtate, corporisque & animi liberali protectu conjuncta eſt; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum conſulit, non gratiſſima ſemper, ſed optima & ad virtutem accommodatiſſima dare decet. Unde jam ſatis liquet *ei non* ſtatim *male eſſe*, cui ad voluptates aliaſve cupiditates non ſuppetunt ampliſſimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis ſimiles, non deſunt tantum bonis bona, ſed adſunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipſa quandoque, & cruciatus. Adſunt aliquando, fateor, quae narras: ſed an mala ſint vide, quae fortiter ferendo vix ipſis tuis ſapientibus mala viſa ſunt, nedum nobis Chriſtianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perſpecta eſt. Haec enim virtutem patientiamque ſuorum ingenerat, firmat, & ad ſummum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita ſolum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; ſed quid hanc vitam ſequatur reſpice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne ſtulti aut pravi ratiocinatoris culpam ſubeas, levia & minuta putantis, ſummum rei & caput omittentis. Malis autem cum bene eſt, pateſcit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut reſipiſcant invitat, dum poenitentiae locus eſt, imminentesque quamvis feras, certas tamen, ſcelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui ſane in eam rem legi & perpendi ſerio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conſcriptus, Gallice etiam nuper verſus in omnium manibus verſari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad ſtudia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur eſſe otioſos: & ſudorem illis & interdum lacrymas exutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem velit ſcire plenius, cur malos & injuſtos Deus potentes, beatos, & divites fieri ſinat; pios contra humiles, miſeros inopes eſſe patiatur, ſumat eum Senecae librum, cui titulus eſt, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum ſit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia ſeculari, ſed ſapienter, ac pene divinitus elocutus eſt, &c. *M. du S.*

64. Ἐπαντλεῖ] Vid. infra not. Cl. *Jenſii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. n. qui ἐπαντλεῖν (λόγῳ) exemplis probat atque illuſtrat. *J. F. B.*

67. Δῇ] Ox. ᾖδῃ. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δῇ sepudiem, quod toties hic elegantes uſurpari ab hoc noſtro & ab aliis optimis ſcriptoribus video. *M. du S.*

τῆς τ' ὄρμου. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φῂς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττᾶσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ὅπῃ τὺς βωμὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὸν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαί ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῆς [a] τε τῆς βωμῆς, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. οἶσθ' ὃν ἴσμεν ὄντα τινὰ σὺ πάλαι εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' ἔτι, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, πανμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere ſanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo jam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris iſta ad me ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi teſta cerebrum impuratiſſimo diſpergam.

53. JUP.

a Τῆς] Γῆς O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχης cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτενιξας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τοῦτο O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ—τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἦθος τοῖς ἱστορικοῖς. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deſerui ſcripturam Editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & *Ariſtoph.* Ran. 1180. Οὔτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod *B2.* ὡς κὰ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat Frater conſultiſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etſi ſupra c. 43. f. ἐπισφάττειν non plane ſignif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Niſi & hunc riſum ex ἀδυάτῳ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen eum in opido nobis vicino maleficus judicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet Ampliſſ. *van Bynkershoek.* Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν cui lubet. Interim, *eam minuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιθι] Etſi *abis*, *diſcedis*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis ἀπότρεχε majorem hic vim habere, quia fugere juſſus eſt. Sed quum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro joco accepiſſe, & contemniſſe; unde conſequitur vulgatum ἄπιθι melius, & ἀπότρεχε gloſſam ejus eſſe. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teſte *Plut.* Il. εὐθυμ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (ſ. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μικὸν pro Noſtri εὐθὺ. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολυθεῖ λοιδορύμενος, ἀ φέρων καλαίρυφῶντα [h] Δάμιν· ᾧ ἔοικε κατάξειν ἑαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς [h] κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ὀπὶ τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ ἂ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς ᾧ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ὀπὶ τῦ Ζωπύρυ· ὥστε ᾧ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἕνα [n] τοιῦτον ἔχειν [o] οἷον [h] Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρίχει O. *l* Εἰσιν] Non est in *Fl.* *m* Πάντες] Ἅπαντες O. *n* Τοιῦτον] Τῶτον male *Fl.* *o* Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταίρυφῶντα] Πέσυ ἐπὶ τῇ κίμῃ καλαγυλῶντα. *V.*
12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετῦ ὁ σύρφαξ. *V.*
15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαμία πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, ᾧ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα & τὴν ῥῖνα, ᾧ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑπὸ Δαμία ταῦτα παθὼν· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καθεστήσαντο αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. ᾧ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἐβουλόμην σοι γενέσθαι ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἶπεν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae *εἶπεν* omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J.F.B.*

14. Δαμιᾶ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*
15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.B.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΤΑ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυόνων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ [a] ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφ' ὑπόρου τινὸς καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὸν πολὺ σοῦ μιαρώτερον πενίαν ἀμφύγοιμι. καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαί-

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

I AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγώ ῥομαι, ὀφρεύω. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1, rectius Μικύλλη, Ἀλεκτρυόνος & Σίμωνος. a Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι. marg. *Alw.* b Γεγωνὸς] Γεγωνὼς marg. *Al.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκυτοτόμου ἦν Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καθαπτ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum conſer: ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυόνων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριῶείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὃς μοι, ἡδὺν ὄντως ὀνειρον ὀνειρώμην, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδάκρυν γοῦν — λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λυκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J. F. R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* F. C.

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀφ' ὑπόρου τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J. M. G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem

agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὼς dederit. Nam γεγωνὼς eſt *natus*. γεγωνὼς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. ταῦτα τινι καὶ γεγωνότερα φωνήσαι χρησάμενος (ſic enim, pro φρονήσαι, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud negexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϊεν δὲ ἀϊχμήσιος, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J. F. R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. σὺν εὐθὺ περίειμι, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μου — προσερρύησαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ ὠακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J. F. R.*

17. Σω-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi faceſſeres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϱεῖσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ οὕτω κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸν ἀποκναίοντι (γνώμων γάρ ἐστιν ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος ἐστιν, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὐκ ἔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαί σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τὴν νυκτὸς, ὅσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος ἀφανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα

ε Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενος] Ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κριπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Λίθης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὡς Κριὸς ἀνόμασε δορά. τυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδαρέντος ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μὲν σὺν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἐπεσταλεὶς (4) ἐφῶτα κομίσασθαι εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαλέσῃ, εἶτα Μηδείας τὸ δυγατρὸς μὲν Λίθητα τοῦ βασιλέως τὸν τόκον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτα, ὃς ἐπιστεύετο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρως, ἅμα τὸν εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἔρωτα δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερα σωεργασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἅμα σωθῆναι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυχεραίνω, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ ἀμφυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγοῦ] Παιδηγοῦ legebatur, quod mutare non sum veritus, ex vulgato ὁ Φρίξῳ etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἰμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτα] Leg. ἐφέτα. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνίσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je les rendrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus uritur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ αὐτὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνους δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντείλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, terve alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Luct.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μελαπηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναπη——. *M. du S.*

23. Ἦν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. Mf. ἢν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mf. Sic & inferius in eodem codex pag. 160. Ὀψὲ ἀνίσχει ὁ ἥλιος, pro Φαίνει. *J. C. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσδῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκός. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲ ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλυτῶν, λιμώττῃς ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγαλεγόμενος,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jusso hinnitu, stetit medio in bello loquens,

ver-

a Προσδῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἴσ' ἰδίῃς τὰ ἄλφ. *Fl.* omisso etiam προσδῦ. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὀδοῦ ἴσῃ] Τὸ σὺ τῇ σκαπάνῃ προκόψας ἴσῃ σὸ τοῦ ἔργου, τοῦ τροφὴν ὑπάσαι (1) πεπορικὸς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελουμένων τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενοι μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα οἱ κατὰ πάροργον, ὥσπερ εἰ ἀς ὁδύσιν πρόκειται ἐπιτελεσθείη τι τῶν συνειωχιῶν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ δὲ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἴσῃ τοῦτο κατὰ πάροργον πεπονηκώς; ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμποσίῳ. (4) σύν τε δὺ' ἐχομένω, πρὸ ὁδοῦ βαλόσσομεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἰωμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὸ παραμύθιον τὸ Διὶ καλοῦν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐπαινοῦμεν Διὸς ξένιον, οὕτω δὲ ἐνταῦθα καλῶ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιοσπομπήσαντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τοῦ σὺν τῷ κόσμῳ κακὰ ἀποσοβήσαντος. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant φειδωλικὸς. C. πεπορικὸς. *M. du S.*
(2) Προτέλειον] Προτέλιον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἴσῃ] Ἔσει male edita & hic & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*
(4) Σύν τε δύ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσδῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἴσ' ἰδίῃς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*
Ibid. Προσδῦ ἴσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. οἱ βαλόμενοι προσόδου λαμπρᾶς λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. ἐντελὴς δὲ τῷ πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόσοδον ibi editum alias ob causſas. Interim significatus τῷ προσόδῳ satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὑρεῖν ἐξ ἰμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδους ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ἀφελεῖτο. Nam cum sit construendum, ἴσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδῳ, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum, lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*
26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Aristot.* 2. de animal. edimit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔμπνουν, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχνηλασίαν. *G.C.*
28. Ὄναρ πλυτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἔχω δέ τοι ἔστ' ὀνείρου
Φαίνονται, πολλὰς μὲ εἰς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque soleus sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, maltasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

verſus totos conſuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulſorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid feciſſes, ſi tibi illa Argus navis carina locuta eſſet, ut quondam illa Dodonae fagus ſua voce vaticinata eſt? aut ſi tergora vidiſſes repentia, & boum carnes mugientes, ſemiaſſas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio aſſiduus comes, loquaciſſimo & eloquentiſſimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis veſter atque convictor, non multum laboraturus eram in addiſcendo veſtro ſermone. Si vero ſanctum mihi ſilentium promiſeris, non

ἔτη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι ἀδόξαστον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθά, ἀσπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, εὖ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπεταί τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τῆς πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ὃ ἐπ' Ἰάσονι ἔπλευσεν. τοῦτο δέ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τῆς Διὸς ἡ Δωδώνη, ὅπου (5) φηγὸς ἦν δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύετο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῆς Ἠλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τῆς Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔθυον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἑκάτερά τι ἦσθιον, ὥσπερ ζῶντες ἐνόησαν αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita reſtituit Idem, quum legeretur editum φηγός.

Ὄναρ πλυτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non ſemel habuimus T. I. Et ſatis notum eſt. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τερᾶτα] Τερᾶτα Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλιξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρισσοῦς; *Heſych.* ait Τερατίας Θεοὺς deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλαλάξας] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶς, καὶ ἀλαλάξας Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum eſſe Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Ariſtoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vſ. 404. *M.du S.*

Ibid. Ἑαυθοῦ] Junone ſuggerente αὐδήσασα δ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. ſupr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuiſſe prima navis, in qua Jaſon cum 54. heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργον, quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ ſilvæ Epiri Jovi ſacræ, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; ſpecies enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, ſi *Pauſaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δρυμοῖς οἰκοῦντες αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. verſu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc ſit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Noſtro diſcas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ quercu ſatis multa, quae tamen omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyſſ. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶρπον μὲν ῥῖνες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμυκῶντο,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyſſ. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *ſubindicans.* Noſter *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαιμί σοι ἢ ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν ἢ πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, ἢ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi causſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός ἢ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' ἐν πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι ἢ ἄλλο σοι τὴν φωνὴν αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, ἢ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδεξότατόν σοι λόγον ἔῃ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὕτωσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, ἡ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι ἢ πάλαι ταὐτὸν ἀμέλει καὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, ἢ συμπίνοι τῷ θεῷ ἢ συγκωμάζοι, ἢ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν· ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεται ἢ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ καλιδῶν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥ-

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε Fl. e Ἀεὶ] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνίσχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἔσχε τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτῃ ἐμοίχευεν. κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ἔτι, καὶ ὡς ξυμπίνοι ἢ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. J.F.R.

67. Παραδεξότατόν σοι λόγον ἔτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus *Fenſ.* ad *Jov. Conf.* ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum *Fl.* J.F.R.

89. Μιμηχάνητο] Correxerat *Solan.* ἐμοιμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad *Alex.* c. 22. *pro Imag.* c. 3. & 19. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad *Jungermann.* ac *Dukerum* remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem *Solani*, in inferiore marg. *Fuſt.* ſic adſcripta: ἐμοιμ— L. ἐπιτοίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literarum codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμοιμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea è ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπιτοίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui inſertam. J.F.R.

Ibid. Ἀφυβρίζα δὲ, ὡς ἀφυβρίζῃ, τὸν Ἄρην ἀγαναχτοῦσα κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφυβρίζῃ ſit gloſ-

ſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λιον· εἶτα ποτὲ καθαχοιμηθῆναι μὲν † Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι † φρουρὰν ἄκοιτα· † δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιβῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, ἀφ' ὃ τὸ πιστεύειν † ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι δή, εἴ τις ἔρποι, καὶ ἔτω † Ἥφαιστον πᾶς' Ἡλίῳ μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, δεθέντα λόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι [g] μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [90][ὡς ἀφείθη] † [h] Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τῆ Ἀλεκτρυόνι, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς [i] ἀντὶ τῆ κράνους † λόφον ἔχειν ὅτι τῇ κεφαλῇ. ἀφ' τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, [95]ὅτ' ἤδη ὄφελον, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα † Ἥλιον, πρὸ πολλῆ βοᾶν, ἐπισημαινομένους † ἀνατολὴν [k] αὐτῆ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ [1]ἐναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. MIK. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [1] Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; MIK. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *A*1. ἐπεποίητο etiam adſcript. h Ἄρλω] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* i Ἀντὶ τῆ κράνους] Ἀντὶ τῆ κόρυθος marg. *A*1. k Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* l Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt *Mv. Σαμ.* praeter Ed. *P.* quae habet.

83. Λαθόντα] Ἀγνοήσαντα. *V.*

95. Ὄφελον] Τὸ ἐξῆς † καί τι ἤδη ὄφελον. τί γὰρ μὴ τὸ γινώσκ τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελον. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. *M. du S.* Καί του rectius legit Cl. *J. J. Weiſtenius.*

ſerna τῇ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρλω] Utrovis more dici Ἄρλω & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένλω & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. *P.* Μνησαρχίδλω Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχη πατὴς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδλω Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λέγεις ; τ' ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ προσλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ' ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἵός τις ἦν τ' τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ἅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπορον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπορον ignorat, quam secutus sum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τ' τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὔτ' εἷς ἦν τῶν Τρώων. ὅστις δ' πρῶτος δορᾶς τ' Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*

18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ὢν Πυθαγόρου. καλῶς δὲ παίζων Μνησάρχου παῖδα τ' ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De disciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*

Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Aristoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἐμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? *E.L.*

6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*

7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄπορον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπορον] Legendum videtur ἄπορον ἐκτράπεζον. *F.G.*

Ἐκτράπεζον, ἄπορον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Cl. *Gesneri* etiam in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis habui lectionem *Fl.* revocare sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae* intellectui consulturus ἄπορον reddiderat *salubre & parabile.* *J.F.R.*

Ibid. Ἄπορον ἀποφαίνων] Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἄπορον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπορον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis caussa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. sequenti eosdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic ἱερὸς apud Nostrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἅπαντα ἐξ ἀπορρήτου τῆς ὑπὸ τῶν γένη. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύων ἀπόρρητα diccbantur, qui sacra Eleusinia enunciabant. *Vide* Nostrum in *Revivisc entibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄπορον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*

Ἄπορον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπορον transponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐστὶ ἄπορον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄπορον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alium facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἄπαντον, qua ratione locum servare posset suum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπαντον significare puto contrarium nominis ἴσου: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπαντον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed conjectura utraque est: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*

11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se im-

mi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos soli-dos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπε ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίε Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ὃ θαυμαστὸν ἢ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥᾴδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τεθηρᾶσθαι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρᾳ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἓν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυγαστικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῄνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ὃ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι προβάλωμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων, ᵈ ἦλθον καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἑψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ᵉ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι μὴ γενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

ᵈ Ἦλθον] Forsan ἦκα adscripsi. *M. du S.* ᵉ Ἄλλῳ] Sic recte marg. A1. & P. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίε Ταναγραῖος] Σάμιος ἦσθα ἂν, ὥσπερ ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. * *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ἂν ἀναμίνας. In V. ἂν ἀναμίνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὐφορβίωνος γένοιο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτός] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνος ἔτος εἰμὶ λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνε τέρατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέστερα. *J. B.*

18. Μυσάρχε παῖ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola- *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti paruí, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sis.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι οὐδὲ γενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἡγεῖσθαι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκοις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλως οὐδὲ τοῖς δογμασι ἐμμένων, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Βίων πράσει. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπε κεφαλῇ ἀπῄκασαι κύαμον κατὰ τὸ ἐπίλλυον,
Ἴσον τοι κυάμους τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤδιον τοὺς κυάμους, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γάρ μοι οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε τῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἄττινα τὰ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. MIK. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε καὶ ἡδίστου ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, ἕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστως φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſcium utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

[a] Ἐδηδόκεις] Ἐβεβρώκεις marg. *AIW*. [b] Πότερον] Πότερα marg. *A1*.

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V*.

45. Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς εἰ ποιῶν. ἄμφω γὰρ τερατώδη καὶ εἰς φύσιν ψεῦδη ἀποτελοῦντα. *V*.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἐοικέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἐοίκοις. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κινδυνῶ, ἐμοὶ μέ, — ἀμύξαι ἐντεμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιότευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victuſque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſurata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμυνῶ] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμυνὸν κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde *Odyſſ.* T. 560. — ἀμυνέμεν αὖθι ὀνείρῳ. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὰ δία, γάργαλος δή. Λυπεῖ δὲ τὸ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρέχεταί μοι τὰ ἀφύδρια. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς ἢ ἕρμα τῷ ὑπνῳ, ἐγὼ πῶς ἂν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὀνάρ, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ἕρμα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Calius triplicem rei geſtae ordinem edit: unum traditam fama, alterum ſcriptam, tertium quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis li-

tes

num illud ſomnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud ſomnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum eſt, & vana quaedam ſimulacra illius ſervas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria perſequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviſcar, bene noris, illius viſi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in ſomnum rurſus tractas. Quale quid igitur converſae in auribus plumae efficiunt, talem illa viſa praeſtitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem inſomnii; ſi volucre cum ſit, & terminum ſui volatus ſomnum habeat, jam transſilit limen illud ſomnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud ſomnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum eſt, & vana quaedam ſimulacra illius ſervas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria perſequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviſcar, bene noris, illius viſi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in ſomnum rurſus tractas. Quale quid igitur converſae in auribus plumae efficiunt, talem illa viſa praeſtitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem inſomnii; ſi volucre cum ſit, & terminum ſui volatus ſomnum habeat, jam transſilit li-

ſόσέ τε, ἢ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια ἀμφυλάττεις, κενὴν, ἢ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμφιπόλην τινα εὐδαιμονίαν τῆ μνήμη μελαδιώκων;

MIK. Ἀλλ' εὖ θ' ὅπλήσομαί πόλε, ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι, τὸ ὄψεως ἐκείνης. ὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλαλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγων τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῦ, εἰς ὕπνον αὖθις καλασπώμενα. οἷον ὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῄς τὸ ἔρωτα τῦ [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τὸ πτήσεως τὸ ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-

e Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiſſa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abeſt φησὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φῄς] Μέγαν, δαιμονίου. *V.*
66. * Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἴδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπίδοι πηδῶντας, † ἢ ὑπὲρ αὐτῶν σκαπτόντων † ν' πόδας, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πόδας ἐπήδησεν ἐκράτησεν ἢ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

* Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότατος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod ſic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; ſed vel Φαῦλος ſcribendum, vel cum *Suida* (quem ſequerer, quia ex eo plurima compilavit Scholiaſtes) Φαῦλλος.
† ν'. πόδας] Forſan π'. ſcribendum. Certe non ν'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed ſimile exſtare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare ſecundum flumen aedificare, cavendum ne adverſum eum ponas*, quaſi putaſſet ſe ſcripſiſſe *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam ſexto volumine privatorum aedificiorum rationes perſcripſi, in hoc, qui ſeptimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Cæterum ſequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τὸ πτήσεως τὸ ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metaſque volandi praſcriptas habeat ſomnium.* Ita apud interpretes inſomnium habet metas volandi ſomnium; quæ quis intelligit? Lucianus de ipſo ſomno id dicit, & poſſe tamdiu circumvolare ſomnium, donec duret ſomnus, recte & elegantiſſime ſtatuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, ſtudione an parum attenta mente ſic dederit Lucianus? At quia enallagae hujuſcemodi ſunt frequentes, de quibus T. I. non ſemel monuimus, etiam hic nihil ſine Codicum auctoritate mutaſſim. Conf. ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forſan ex Indice patebunt. Nec vitii poteſt eſſe ſuſpectum, propter verſum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μοι φιλέοντι· τὰ δ' ἀστυκὰ μ' οὐκ ἰφίλησεν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες verſu proximo praemiſſum. ἀστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κεράστια vel ſim. etſi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὢν] Ὑποσίλλουον, ut etiam mox illa, μειλιχρὸς ὕπνε & ἀναργὴς φαινόμενος. &c. Neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, diſconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani feſtinantis, & de re ipſa magis quam dictione cogitantis παρόραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτηνὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenif. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines aſſignatos transgreſſo originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis ſaltibus ſaltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuiſſe veriſimile eſt, τὰ ἐσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλῳ. Ed. *Baſ.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἔσ-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, εἴτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἐα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὑδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνος ἑώρα, ὑδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, καὶ

neam, & apertis in oculis commoratur; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *Al.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνάρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσορροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ λόγου γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ἔνομα τοῦτο γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὁμήρου γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενόμενον κατὰ τὴν Ἀσίαν, κἀκεῖ νοσησάντα χαλεπῶς ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποβαλεῖν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ἐν φιλόχρυσος * εὐξαμένῳ πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ λόγου τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὰ μὲν ἃ τροφὴν ἦν ἠπίστει, χρυσᾶ ἐγίνετο. *V.*

* Εὐξασθαι] In V. erat ηὐξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὐξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20, f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἐωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τηνικαῦτα. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Alt. Apost.* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἴπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — *Semidiu.* Non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωτοῦ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Plusti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſciaſ, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire juſſit hora dicta ad coenam.

ὅτε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τ ἐκείνυ σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίυ [e] κεκοιμῆϛ μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τ αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῆ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδως ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῆ καλλίστυ τ ἀσμάτων ἁπάντων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδως·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορ᾽ ἔξοχα πλούτυ;

MIK. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τυμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκυσον, ὦ σοφώταλε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλουσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λυσάμενον ἧκειν ἐκέλευε τ ὥραν ὅπι τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆϛ] Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui κεκομῆϛ ſolemni jotaciſmo. Κεκομῄθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τῆ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδως] Ἡ σύνταξις ὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδως, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ὦ νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τῆ πλούτυ. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ᾽ Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt gemina ſomni porta.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρ-] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνυ] Τῆ χρυσῆ ſcil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίυ κεκομῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: & *ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe.* Μέταλλα ἤτοι χρύσια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκομῆϛ] Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt κεκομιῆϛ. Vide Ικαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομίϛ. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδως] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τῆ τυμοῦ] Ὥσπερ ἐν τυμοῦ. *Th. M.*

Ὥσπερ τῆ τυμοῦ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τῆ jam γὰ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λυσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſſ.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λοῦσαι τ Δάφνιν ἡ Χλόη — ἡ αὐτὴ ἐλεήσαι τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς ἀπολογυμένους τῷ Ἄμι. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *J. F. R.*

12. Ἧκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα τάνυ τοῦτο, πωιάσας γὰρ ὅλην τ' ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένῳ, τὰς φέν-τε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ἃ τάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πόλε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρ' ἔπιφας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ πρὸς τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα· κωλύει γὰρ οὐδέν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δείπνῳ ἐκείνῳ [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὦμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεί] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *Al.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ σαφανῶς ἐ ἰχαιώς. *V.*

ὥραν, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Ilium* dissertatione de Phalar. epist. 54. *Hune* de aetate Pyth. p. 153. *Prior* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M.du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίαν] *Hom.* Il. B. 56. *M.du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δείπνῳ ἐκείνῳ προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* *J.G.G.*

39. Ἐκεῖ γενέθλια] Sic ἐκεῖαι γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μελανᾶς ἔχοιεν] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σίργας μελανᾶς ἔχει τὰς ὄνους. *Subulcus vero jam negotium.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in *P.* exstitisse verisimile est, cum silcat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἑαυτῶν προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M.du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀναβάς, προσκυνήσας, εὐχόμενος me non adeo offendant, quum similia dederim ad Tox. c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἀ πρότεραν, ὦ Πυθαγόρα, [d] ὡς ὅλην πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀγὼ μὲν προσιὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτυροῦσα. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρακέκληκα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐκ εἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ αὐτ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, [e] προσευξάμενος, ἀπιέναι εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἧ ἐφεδρεύων ἐγὼ, ἢ ἀντιδειπνῶν, ἢ παράδοχος ἐκκλήμην. ἢ [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσευξάμενος] Abest a *Fl.* [f] Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m. [g] Λουτροῦ] Λοτροῦ marg. *AIW.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίου εἶναι κεῖσθαι τὸ ἀληθὲς. *G.*

37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. † Ἠπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἐφεδρεύων ἐγὼ] Ἠπίαλος δύο πυρετοῦ εἴδη ἐστὶ, κάθηταί τις ἐκεῖθεν ἄλλος, ἐφίλων τῷ πάσχοντι πυρέττει. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἐφεδρεύων, ἀντὶ τοῦ ἐπιπροσθῶν ἐπεισοδιάζων. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*

† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πυρετοῦ referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur seferri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmant autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἠπίαλον] Tamen & *Hesych.* Ἠπίαλος, ῥῖγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλεῖτο δὲ ἕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & adsentitur *Galenus.* Vid. *Foes.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre mixti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἐρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. ἢ ἠπιάλῳ συχνοῖς, οἷς τὸν ὦν ἀπέλοξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἰπνάλῳ enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἐφιδρῶν] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἐφιδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγον. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἐφιδρῶν Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scholiast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἐφιδρῶν δὲ παρεισπλεόντων, ὅταν δύο τινὲς καλεῖσθαι, καλεῖται τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae notavit de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μόνῳ δὲ ἐφιδρῶν Δίωνι μάλιστα θεὸς Ὁρίστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἐφιδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγον. Infra ἐφεδρεύων. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτοίχιον τοῖς υἱοῖς." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἐμοὶ δὲ — Ἐφίδρος καθεδεῖται κἀν τῷ Αἰσχύλος κρατῇ, Ἐξὸς κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τὰ τείχη Διαγονησιῶσ' ἴφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδου. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἀποσκοπῶν, ὁποσάπους τὸ στοιχεῖον εἴη, ἢ ὡρίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶπειδὴ ὥρα ὁ χαμαὶ ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσκημαλισμέ-55νος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑπο-60δειπνεῖν ἔδει, τὸ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πανήρως ἔχων. ὑπέστενε γᾶν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διαθηκῶς, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοστὰ ἔτη ᾠκεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσο-65φός τις εἶναι τὸ πρὸς τὰ μειράκια Φλυαρεῖν τῶν. ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κυρίων· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι ἔτως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥίψας *Pell.* c Ἀναβολὴ] Μίλαβολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάπους τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐντεῦθεν λέγει τὴν τῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ὥραις τυχὸν ἡ σκιὰ γνώμης ποσάπους, συνιδεῖν. * ἔτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὅσπερ βραδὺς κατὰ τὸν αὐτοῦ ἡλιον οἱ μὴ ἐπισταμένοις τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον † ὅρας μανθάνειν ἀπὸ τῶν ἡλίων ἐγεῖται. *V.*

67. Εἰς ὑπερβολὴν κυρίων] Καιρίους ‡ διάφορον. *V.*

* Οὕτως *Ai.*] Consuetudo postularet ὅτω sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video ut *Dial. Sᵗ.* II. c. 50. sub init. ὅτως φλογώδης. Item *Alcibiadem* III. p. 348. ὅτως τὰν. Et vicissim ὅτω seq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὅσπερ] Ὅσως est in C.

‡ Καιρίους] Scriptum hic fuit καίρ, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καίρους, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero καίριος. *J. Clo.*

51. Σποδὸν ἀποσκοπῶν ὁποσάπους τὸ στοιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεμαίρουτο τὸν καιρὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῷ· ὧν ἓν στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἴδι σπουδῆν, εἰ δυνάμενον τὸ στοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἴδι σπουδῆν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ἡ δυνάμενον τὸ στοιχεῖον λαμπρῶς χωρῶ ἐπὶ δεῖπνο.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.
J. G. G.

52. Ὁποσάπους] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schromerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονοσ. c. 8. & Ατ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consuluit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll* I. 72. VI. 48. &c *Suid.* δυνάμενον. & *Arist.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere; virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἃ χρὴ προδιδόναι, ἢ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται· ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερφρονεῖσθαι πρὸς [f] ἡμῶν. ἔμενον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ἀποσεισείτο ἀκηκοέναι τῶν σκωμμάτων· ἐφίσταται δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ἢ μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἅπαντα γὰρ ἔξης ἐπέστελλον ἀποφέρειν [g] αὐτῷ, ἅμα [h] λέγων [i] εἰσιέναι χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὑπισταμένου, καὶ ὑπολουσάμενος, ἐπεί

με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. g Ἥκειν] Εἶναι *Fl.* Vulg. est in P. h Λέγων] Abest a *Fl.* i Εἰσιέναι χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπαναπαυομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ σοιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀποῤῥύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰφ. *a.* c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — στίλυς. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπίχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιῤῥίψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τὸ καθαρώτερον γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα ὑσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessus, ac pallio modeste compositio.* Sic alibi eidem ἀναβολαμβόρος ὑσταλὴς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιβίου] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιβίου] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχθον ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπιβεβληκώς. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philosophus, de quo noster nominatim *Mort.* c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μεταξὺ eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, ἡ σὺ, ὦ Μίκυλλε, ἡ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῷ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χάραν ἔχῃς. εἰσήει δὴ μάτην λύκος χανὼν μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τῷ συμποσίῳ τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. κατεὶδὴ καλαχλίνας χαμαὶ πρῶτον μὲν ἐκέλευσαν ἀνέδεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, φέντες οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια προβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀφαμμένοι ἐν τῷ κλίνῃ, ἡ ὀπίσω καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλαχείας αὐτῶν, ἐμὲ [d] καλαχλίναι Φέρωνες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶημεν. τὰ μὲν οὖν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύ τι ἡ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅπου χρυσοῦ πολλοῦ, ἡ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, ἡ ἀφάνεις ἐραταί, ἡ μυσυργοί, ἡ γελωτοποιοί, ἡ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ ἀφθονία, πλὴν ἀλλὰ ἓν μέλυπέ με μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, ἡ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν, ἡ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe videret filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſſineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum molеſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἐστιᾶσθαι] Ἐστιᾶζ marg. *A1.* c Νὴ Δία] Μὰ Δία ἡ *P.* Μὰ Δία *L.* & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. d Καλαχλίναι] Ὑποκλίναι *G.* Vulgatum eſt in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσήει δὴ μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, ἡ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J.B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιᾶσθαι] Angl. ἐστιᾶζ. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J.B.*

92. Χάραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴσθι, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμεινεν (τὰ πρόβατα.) *J.F.R.*

93. Λύκος χανὼν] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος ἐ γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J.F.R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex *P.* & *L.* reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἰδάλλω Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνο dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ἐρώτιον γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὸν Καλλιγένειαν, οὐ γὰρ (ἧς) τῶν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνέγκλητα „ ὄντων αὐτοῖς ἐ πυμμαχικῶν, ἡ πολεμικῶν, ἡ μὰ Δία, „ τυχοντικῶν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c." Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τοῦτον γε πολλοῦ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J.F.R.*

99. Πυ-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus duabus unam effici affirmationem; & si dies sit, noctem non esse; & cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐδίδει δεομένῳ προσφιλοσοφεῖν [g] συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΛΕΚ. Οὐκ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκουε [h] δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας ποιήσαντα, ἐν αἷς [i] ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὑπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, [k] ἀέναόν τε καὶ πολὺ ὑπῤῥέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμά, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῇ ζεύγει, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* h Ἄκ.] Ἀκ ἥδη G. P. i Ὁ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. k Ἄέναον] Nil mutare *Fl.* notat, *Selan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιεύσαιτο] Adscripsit *Soulius* vidend. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρενεβούσατο. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καλαικλίνοι] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἀλλ' ἑκάστους φεύγοντος, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶεμεν. in Mss. συγκαλαικλίνοι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppeditex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζης. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀριστὴν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κέφαλα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέφαλα φύσει ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati, Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Συνείρει] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ ἥδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. sic Mss. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἄεναον] Sine dubio *Selan.* quaetivit, num quae ἄενναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἄεναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poeticum dicat, quum in prosa ἀένναος dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λεύκου ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, θείλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὀπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ θείπτευον, καὶ εἵπετο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τοὺς δακτύλους, ἐκέλευον ἑστιάσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπίζεσθαι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὴν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφασκέδασας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι καὶ σοὶ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effeciſti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένους; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐισκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρεσκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότος παροξύνων μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἐξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν. προπίνω ἐσὶν ὑπέρ τινος ὡς ὁ ἀρίσῳ λύτ᾽ ἐδόθησας αὐτῷ φιάλης πίειν μέρος, τὸ λεγόμενον ἐκδέχου φίλε, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *V.*

* Πότος] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J.F.R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα αἰκτᾶν ἰφίκεσθαί μοι εἴφος (ἰδόκουν) &c. *J.F.R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th.M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἔχων δὲ ἐκ τὸ χεῖρε δακτυλίων πεπλησθαι, καὶ πολυτελεστάτης λίθου ἐφάψων. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianca comparans ait: „videtur Lucian. πολυτελέστατος de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πολυτέλεστον βρίθος dicit, *multorum talentorum pondus*. satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτέλεστος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J.F.R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένον τῷ βοστρύχῳ de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur *in partes divisa*, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τοῦτο, καὶ πάνυ ἐξημμένου, non —μένῳ. Ita enim amat construi & hoc verbum & κατατρύχομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐσιόντα γράμματα περφερῶ, & locenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J.F.R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησίων locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, προπόσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientissimus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J.M.G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J.B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος [g] ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένον [h] τῶν βοστρύχων, ἐξιὼν πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [i] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [j] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος [m] ἀπὸ τούτου Χαρίτεσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοχό-

[f] Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἰ in cett. [g] Ἐξήεις] Ἤιεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. [n] Ἐσφήκωντο] Restit. ex *F. Fl. Ald. Fr. Va.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, τὸ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μάνανδρος, Πότοι σωφρονοῦσι· κύπελλα δὲ ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης —βροτοῦ δ' ποτοῦ μιλαλεοῦ. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος fit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J. F. R.*

44. Φιλοτιμίας προπόσια] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ὁ ἐκπάμασιν ἐν ποτηρίοις. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ὁ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνων. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνων ὁ πυθάνιος, quum duobus ante versibus dixisset: πίνων ὁ κραμβίων ποτηρίων. Sed ὁ Graecis ibi frequentius quam ὁ. *J. F. R.*

46. Εἰσκομιζομένου] Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀναπρέψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J. F. R.*

60. Ἐξήεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὅμοιαι, pro χαρίτεσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε & ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, pro ἐσφήκοντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J. G. G.*

Χαρίτεσσι] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

κόμη, μήτρια, εἰ Πάνθε υἱὸς ὤν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, ἡ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε ἡ Ῥέας, [b] ὡς πόλε ἠράσθη τῆ Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν λάθοι φθείρας τὸν Ἀκρισίε τὴν φρουράν, ἀκούεις [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, ἡ ῥυεὶς διὰ τῶν τέγους, σωὴν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὅτι τοῦτο [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχεται χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, ἡ σοφούς, ἡ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν ἡ δόξαν συνάπτων, ἡ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους ἡ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶδα, τὸν Σίμωνα, ὃν πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ'

cre eſt, ſi, Panthi filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus eſt, cum non haberet in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus illapſusque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *El.* b Ὡς ποθ'] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπε marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δανάης τὸ Ἀκρισίε. ὁ δὲ Ἀκρισίος βασιλεὺς ὢν τῆς Ἄργους, ἐλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆν. ἡ δὲ Ζεὺς ἐραθεὶς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν ἐδύθη εἰς αὐτὴν, καὶ ἐλθὼν διὰ τῆς δώματος. *V.*

73. Ὡς ποθ'] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁπότε) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὡς ποθε. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi juſta ſuſpicio eſſet eam ex conjectura ſic emendaſſe ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἥψων] Ὅτι τὸ ἔτι ἥψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τῆ ἀλλάντι ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἰψῶ, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψων malebam olim ἧψον, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἥψησα, & pro τόμους, τομάχη. ſed ἀλλᾶντες, ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἥψων] Ἑψέω rarum eſſe Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praeſ. inf. ἰψῶν ab ἰψάω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpatur. Ἕψων vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Caſaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. verſus fin. In ipſo vero *Athen.* ſub init. ejusd. cap. ἰψῶν quoque praeſens eſt, φακὴν ἰψῶν — μιαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἰψῶντες legitur, quaſi foret ab ἰψάω, ideoque Cl. *Weſſel.* No. 29. ἰψῶντες malit, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Caſaub.* dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ἐν σιδήρῳ καθήμενον ἕψει (γύρας) Et ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor ſanus riſu exciperet. *J. F. R.*

91. Κιβωτιοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Heſych.* ποτήριον μυστηρίε. *J. B.*

97. Ἀποζομένους ἡμᾶς] Active & paſſive uſurpari λαμβάνομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέβαινε πρᾶγμα, ἄτοπα ἐνῆν κατὰ τοὺς νόμους, Σίμωνα ὁ τὰς βάκτρα τὰ πυραῖα, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφαλίσχων, ἐστιῶντα ἐξελαύνειν, ἀλλαγῇ δ' ἐσηγησάμην ἄμεινον

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτι τὸ ἔτν[illegible] [e] ἧψεν τοῖς Κρονίοις, δύο [f] τόμυς τῇ ἀλλᾶντ[illegible] ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τ' [g] σιμὸν, τ' βραχὺν, ὃς τὸ [h] κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμεν[illegible], ὠχέλο ἵππου μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. MIK. Οὐκοῦν ἐκεῖν[illegible] αὐτὰ ἔκλεψας, εἶτα ἐπωμόσαλο θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ἡνίκα τότε, ὦ ἀλεκτρυών, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τι δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφκεις γάρ τι φράσειν αὐτῷ ἐρεῖν. MIK. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλ[illegible] τοὔνομα· ὅτ[illegible] ζῶν [i] μὴ ὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

[e] Ἧψεν] Ἥψατο G. L. Nil mut. Edd. [f] Τόμυς] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & ſic marg. *Al.* [g] Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *Al.* [h] Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. Bl. Fl.* &c, Κεραμοῦν *S.* & *Amſt.* [i] Μὴ] Omiſit *Fl.*

88. Ἔτν[illegible]] Πισσάριον. *V.*

Ibid. Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμυς δὲ τραγήματα. ἀλλᾶντα ὁ συμβολικὸν * λουκάνικα. *V.*

* Λουκάνικα] Sic dedimus ex V. & *G.* Nam Impreſſa prave λακωνικὰ, at Λυκανικὸν C.

χόμῳ[illegible]] Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Πῦ χεῖται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενον ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πινακὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φερελείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quisquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ſibi, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακὰ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ἐ ὧν ἐκεῖν[illegible] ὁ τὰ ῥάκια φερελείχων[illegible] τὰ πινακὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φερελείχων, &c. Pulchre ſine & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖν[illegible] ὁ τὰ ῥάκια φερελείχων[illegible] πινακὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φερελείχων ἄσμεν[illegible] ἐξελαύνει ἁλυρῷ ἐ ὑσσινοβαφῇ ἀμπεχόμε[illegible]. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea,* & *coccinea veſte amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare,* ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.,* ἐξήλασεν ἐς ἴδια τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide *Salmaſ.* exercitat. *Plinian.* *J.G.G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακὰ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non

ναχῶ τὰς νόμους, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φελείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγαναχτήσας, Εἴπαλε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν με τὸνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ [d] ἀνελεῖν, καὶ τὰς μὲ προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μέλαπωεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hysginа, servos, & bigas, & aurea pocula, & mensas oeburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor*, *sed Simonides*. Maximum vero illud est; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum caussa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut

poë-

a Σίμων —— φελείχων] Καὶ τῶν ἰκεῖνος ὁ τ. ῥ. φελεσβολημένος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἰκεῖνος etiam marg. A1. b Πιναρὰ] Sic V2. S. A. recte. Πινυρὰ Fl. J. B1. Ald. Fr. P. H. c Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα Gron. d Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσθαι G. & marg. A1. Nil mut. Edd. e Αὐτὰς] Sic P. aliaeque quaedam. Αὐτὰς J. f Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῇ] Πορφυρᾷ. V.

Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἐστιν ἄνθος ἰσιχὸς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ὅπως δὲ τὸ ἀπὸ χυμῶν αἱμάτων βαπτόμενα. V.

* Ὑακίνθῳ] Ὑακίνθου C.

nosse virum videatur, ostenderunt copiose viri docti ad Nicyr. 10, 4. Sed neque non commode (in sutoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad impetiam ostendendam abrupto) jungi videntur ista ἄπαλλα ἰκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solennem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἀσμένως illud jungendum cum φελείχων, & intelligendum ad ἄπαλλα ἰκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. *J. M. G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινυρὰ ἠμφισμένος, aut simile quid. *F. G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Gesn.* Exempla dedere Cl. *Jens.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accus.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλ.»] Quia & paullo supra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἀσμένως] (Pone comma post ἄσμενος) *Kust.* Ego in φελείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. F. G.

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita simplex ἐλαύνειν pro *proficisci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *solvens* (navim) *properabat in Ioniam*. Aelian. V. H. I. 31. pr. ἅτε τοῦ Πέρσας ἐλαύνη βασιλέως. *Quum Rex in Persidem equitat*. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Persidem equitanti*. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἐφιππον πολλὴν ἐλάσαντες. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom. Hist.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν ἀπροσδοκήτως —— ἄρχοντα. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῇ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγιν esse plantam, & ὑσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὦ ὁ πονηρικὸς ἐκεῖνος κερδός. ἀκούεις δὲ καὶ ποιητὰς λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας.

Χρυσός γάρ ἐστιν, ὃς βροτοῖς ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦτον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντα βίου πεπειραμένος· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος.

g Κτίρας] Sic Luciani Edd. βροτοῖς *Eurip.* l. c. h Προειδὼς] Προειπὼν *Pell.* i Προάγεις] Προάγῃ marg. *Ald.* & P. k Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. G.

differunt, opinor, inter ſe ἀλυργὶς, καὶ τὸ ὑσγινοβαφὲς. *E.L.*

Ὑσγινοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9: Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες ὑσγινοβαφῆ. Ubi Cl. *Periz.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſii* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲ ἰδὼν προσοίσω] An non προοίσω? Ut infra in hoc libello. ὡς ἐγὼ ὅποτε προοίμην, εἰ μὲ ποιοῦ προσοίσω. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπολεῖν αὐτάς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπολεῖν αὐτάς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνατήσειν αὐτάς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ξ. 214. *Eur.* fr. Bellerophr. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24 pro βροτοῖς autem legitur hic κτίρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δξ— *M. du S.*

Ὦ χρυσὲ, δξίωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτίρας, ſed βροτοῖς; quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτίρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτίρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτίρας] Κτίρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ ſive ὅτι σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορῶμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαί μοι dici viſum fuerit? vix credo, quia μοι ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορῶ, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεταβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε πολλὰ καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυανθρώποις δέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπαμφύη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἤν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] ἔστε ὅσιον ἔστε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔστε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . MIK. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καγὼ πολὺ [b] ἀλλάγην. ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. MIK. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. MIK. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγον τὰ ψηγμάτων [e] ἥκειν

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὔτε Ex. *Fl.* b Ἀλλάγην] Ἀλλάγμην marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκειν] Ἧκεν *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laert.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* f. 177. & *Porphyr.* f. 28. *J. M. G.*

49. Καταδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυροῦσι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς δίκῃ τινὰς τιμωρίας αἱ ψυχαὶ τῷ σώματι συνέζευκται, καθάπερ ἐν σήματι τούτῳ τέθαπται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum abhinile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discès de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τὰ ψηγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπεστεστόμωμαι] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἥκειν ψήγματα εἰς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τὰ ψηγμάτων ἔτι. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum τοῦ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* τοῦ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper τοῦ aut πόῤῥω, adjunctum habet. Quod concise dicunt τοῦ ἥκειν τὰ χρημάτων, integrum est, τοῦ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τὰ χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγων legi in Mss. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκων φέρουσα. *Omissi ferre in vitam.* Est loquendi genus, sicut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων est *fero.* Isaeus: *ἡ γυνὴ ἡμῶν οὐκ ἤνεγκε προῖκα. non adfert dotis tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγων τὰ ψηγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπεστεστόμωμαι] Basileensis editio, ὀλίγων τὰ ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauncula frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Ita-*

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo infiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς τ᾽ βίον, ἐξ ἐκείνου ὁπτσίσω ἁμῶ; ἀλλὰ τί μοι τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ᾽ ᾧ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο ὑδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ᾽ ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάου, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐμεινον [h] ἄοικος ἕως, ἄχρι δὴ ὁ Μήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* *g* Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ᾽ *V.* & *V2.* & marg. *A1.* • *h* Ἄοικος] Ἄοικητος P. *i* Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. *k* Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Παμάθμων ἄοικος] Πρὸ τούτου φησὶν ὡς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρα ἐπλανᾶτο, * οἶκον ζητῶν, ὁ ἐστι σῶμα, ἕως † ὅτε Μήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσῃ μοι οἶκον, τουτέστιν ἐσπείρῃ μοι. *V.*

73. ‡Ὦ τᾶν] Ὦ ἰταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero

Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τᾶν rurſus in Lucian. *Icaromen.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Καθίζηται τὸ ἴσχιον] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τᾶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

me ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Ὅλην — ἥκειν — ἐπισιτισάμῳ] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέρουσα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμῳ. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσαντό τι τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμῳ δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπὶ δὲ ἱκανὰς ἐπισιτίσαιο. Unde videbis, non eſſe *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio.* ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἥκειν — ἐπισιτισάμῳ] (Supple partic. ἔγων, aut φέρων.) *Leedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπισκ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ᾽ Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ᾽ recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῃ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

νων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑποφύες [b] μηδὲν γε νέας τότε, μήτε τ' Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τ' Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλήν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκήν μού τινα καὶ βοπιδικὴν τ' τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, ὡς ἀνὴρ πρεσβύτην, ἡλικιῶτιν ἀχεδὸν τ' Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τ' Ἡράκλεα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τ' Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; τ' μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τ' Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκλεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶτα

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoscere, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A*1. *L. P.* Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *F.* c Εἶδον] Οὖδον male *F. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἰαντα] Ὅμα εἶα φησὶν, εἰ μὲ ὡς πεπίστρωται τὰ τῦ Ὁμήρυ, καὶ ἐν χημικαῖς παιδιαῖς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγράφειν ἐδοξαδοθείσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τ Τροίας ὅτι πρώτου ὑφ' Ἡρακλέους . . . . χθὲς ἡ Τροία. *G.*

97. Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὐφορβος τ Τρῶας, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τ Ἕλληνας. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Salm.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

70. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑποφύες μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δέ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τ Ἀττικῶν πόλιν. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀφεικτεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος παιγνιώματα, τὰ τ πολὺν τοῦτον συσσωμενα χρόνον μύλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας ὕστερον διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὡς ἥδιστα μοι. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὡς

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa dicere.

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅπῃ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλεθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἰσιδος, κἀ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ἔπεισα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἡγεῖσθαί με. MIK. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν [g] ἐπιδείξαιο τοῖς αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. MIK. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὶς P. e Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* f Ἡγεῖσθαι] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἡδὺν Edd. anteriores. ἰδὼν *Palm.* nescio unde. g Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. h Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* i Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπαιδεύτους λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρῳ καὶ Ἴσις περὶ τὰ ἄδυτα παρέδοσαν οὐ βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν μοι. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγεῖσθαί μοι, *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Mss. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἔστι ὦθεν ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδεῖν μοι] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν μοι. *J.P.aG.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E.L.*

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in prooem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν & ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τῷ. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον δεσπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα θαυμασόμαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμι, τοσούτῳ κομψότερόν μοι αὐτοῖς ἔσεσθαι. ἀφ' οὗτο κομψοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοιτε ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττοιντο, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφόνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ ματᾷς ἀπολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Καὶ solum *Fl.* Καὶ σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur *P.* d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδυσαμένου cett. male.

34. Καὶ σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ καταγελᾷς μου ἐσὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ἐστὶ ἄλλ. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσω σε, & mox καταγέλασα —— τὸ ἄλλον, praeque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. ea eam hausisse sit, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatus Noster. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δ' ἂν ξενίζωμι] Ante ξενίζωμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapsi.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item ἀνάγκης post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πῶλος τὸ μοῦνος. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ᾧ φησὶ τοσοῦτον ὑπαύστο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίᾳ σωφρονίας ἐ ξίνις, ἢ κατὰ τοὺς χαρίεντας ὑπαίων. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ὅτι τοιοῦτον ἴχνος —— ἢ μαφίας μου Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? *quam posteriori* hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra pro *Lapsi.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συνέθεντο φάσαι τι ἀράσασθαι ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praevenire*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam *is* minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis levanda quam exigitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jons.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi σὺ ᾧ ξενίζου hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Et

es induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

40 μείλιχμοιάσαι μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῶν λόγων, ἡ γυνὴ ἦν ἐγένετο [e] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; ἦν ποτε χρόνος, ὅτε σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, ἡ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; ἠκούσας ἀπ' αὐτῶν, ἡ ἔρια ἔξαιρες, ἡ κρόκην κατῆγες, ἡ ἐγναμπίζεις εἰς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, ἡ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί δῆτα, πότερον ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὤπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνεγνῶσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τοῦτο, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θά-

e Ἐν] Σὺν *Fl.* f Τί ἦν &c.] Τίς ἦν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. g Ὤπυιεν] Restitut. ex *Fl.* nam ὄπυιεν cett. h Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. i Συνεγνῶσαν] Σωιγνῶσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγεται, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶτὴν ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἐράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ἀμύσῃ αὐτὴ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ἀμύσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα μοι ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ἰσθμὸν τῆς Θεσσαλίας ἐποίησε συγγενέσθαι. λέγεται δὲ καὶ Καινέα οὐ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλεῖν ἀλλὰ μόρφωσιν, καὶ γυναιότερόν γε γένος ὑπὸ τοῦ πατρὸς γε μὴν ὀλίσθαι Ἐλάτους ἀλεωμένους. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεγνῶσαν] Ἐπὶ συμφέρουσι γινομένῳ. ἀμφισβητησάντων γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ἀρέγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον διαιτητὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐπτακλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κινταύρῳ] Cum in V. esset κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὴν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Petiit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J.F.R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E.L.*

39. Ἀτεθυράμβου] υ & ψ. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J.F.R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὤπυιεν] Forsan ὄπυιεν. *F.G.*

Ὤπυιεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ἐγάμει.) *Lond.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ὄπυιεν. *M. du S.*

Ὤπυιεν] Et sic scribi curavi supra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ὑ medium omiserant. In *Fun.* hic est ὤπυιεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lectior *Cremonae* huic diligentiae. Interim ὑπίων sine ὑ est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μακάρων Ὅς τις σ' ὑπίων. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J.F.R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν πρὸ ἀσπίδος στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τοκῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J.M.G.*

57. Τρὶς ἂν θάλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. du S.*

θέλοι πας' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γὰρ ποτε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα † ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

se ter cum clypeo stare *in acie*; quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras esses & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse tyranno.

Τίς δὴ μετὰ † Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδομαι γὰρ τῷ βίῳ· κἀ πρὸς τοὺς ἄλλους δου-

20. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo post Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios serviens, reges, pau-

pe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμασικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ θρυλλοῦσι, ὡς σωτῆρας ὄντας, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸν βίον ναυάγιον

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσαίην dedit *M. du S.*
† Πρὸς] Ejc legebatur ante, quod mutavit Idem; non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed quum pro μεταχόμενος etiam ederetur μεταπαίζομενος, idque

* ὑποσαίη, ὡς οἱ λοιποὶ γῆς † πρὸς τὴν θάλασσαν μεταχόμενος. *V.*

corrigente eodem receperim, etiam *cetera dedi ut ille voluit*; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectione jam disceptare vacet. *J. F. R.*

58. Στῆναι] Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F. G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad versum deesse; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J. F. R.*

58. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inscite vertunt: *imo praemoneo te, paulo post puerperam fore.* Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id satis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae sequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut sit futuri temporis. *F. G.* Adsentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακράν, vid. *Aristoph. Thesm.* 389. & *Vesp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀναστενοῦμεν. Sed praesens hic nil habet incommodi. *J. F. R.*

64. Σὲ οὖν] Unde habeat haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adolescebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elsn.* haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo ἴσον γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe distinxit *Loydius* in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tune Galle exstitisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [c] σοῦ ποτιμωμένου καὶ οἰμώζοντος ὅτῳ [d] τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ ποτὲ οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττωμαι τὸν λόγον, ἄλλοθ' ἄλλων καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἢν τε Εὔφορβον, ἢν τε Πυθαγόραν, ἢν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τό γε νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. ΜΙΚ.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Ἔ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιμωμένου] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γίνεσθαι τινὶ hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σὺ modo praepoſitum & omnino cum γυναῖκ cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τῇ γυναικὶ hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρων] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρων uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M. du S.*

Διοσκόρων] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla complurta in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουρος tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὰν] Mſ. Μακρὰν δ' ἂν γένοιτο καλαμβοκοπῆσαι ἔπος. *J.G.G.*

75. Ἥδιον δὲ τοῦ βίου] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἥδιον δὲ τούτου τοῦ βίου. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt: Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὸν θεῶν ἐχθρὸν, ὅσας Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲ οἶδα σὸν πατρὶ φίλην, Ὡς ὄντις ἡμῶν ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Περσίαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲ ἥδιστον ἐκείνου διῆγον. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλαζονικώτατε, ἐπειδὴ ἅπαντων σχεδὸν ἤδη τὸν βίον ἐκπεπείρασαι, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενιχρῶν, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ἔτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτι πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὴν ἀγρὸν τέμνωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὰ κῶλα ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους θηλάσωσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγα μόνον ἀκούων μένεις, εἴ πῃ ἄρα, περιβλέπεις τὸ καθ' ἑαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀλεξφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ περὶ αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τοῦ τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐκπεζίαι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. ΜΙΚ. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & seperatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exsciandant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens viminеum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. Ald. b Τὴν] Τὰ male F. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male Fl.

26. [a] Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν λοιπὴ τ' οἰκίας. αὐτὸς δὲ ἐγὼ ἀκαυτώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χαμαίκα F. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυίνη ἡ ἐκ λόγων ἀρχαιστέρους συναλογισμὸν. ἐστῶν ἴσως ὅτι ἐξ Δικύντης καμάζῃ] κατίδια τοιαῦτα ἐργασίας. ‡ ἄλλην τὴν ἀρτίως λοιὴ τ' οἰκίας. αὐτὸς δὲ ἐγὼ ἀκαυτώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χαμαίκα.

[a] Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὴ. Edita ex V. sibi. M. de S.
† Τὴν] Τοῦ Edita. Correxit M. de S.
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat vera Scholii ad vocem [ἄλλην.] M. de S.

5. Τὴν ἀγρὸν τέμνωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. J. F. R.

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, i. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δύσιον παρίσχοῖεν ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσποιοῦν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλίππου — προσέταξεν ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴ ποιοῦμαι. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν ἐς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐσάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Noster. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τοίχοις. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλουσα νοσήμασιν. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ἔστι πόντος. J. F. R.

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα ἐς τὸ πόλεμον ἀπὸ τῶν ἰδίων τοῖς πολίταις, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. E. B.

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

—— *fluctuntque salignis*
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor aerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus fuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῦ δήμυ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλησίον, οἱ δὲ φρίτθυσι, καὶ ὑποπτήσσυσι, καὶ ἀλφαμαῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ μὲ γὰρ [c] ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα ἅπαντα ἐκεῖνοι ποιῦσι, σὺ δὲ ἐξετάζεις καὶ δοκιμάζεις πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγυ μεταδίδως ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, [f] καλεχαλάζησας αὐτοῖς ἀφθόνως τὺς λίθυς, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] οὔτε δὲ συκοφάντυ δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ὑπορύξας τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τ' τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κακοδαίμοσι οἰκονόμοις ἀλλαντοπωλῶν, καὶ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα σκυτέως ἑπτὰ ὀβολῶν τ' μισθὸν ἔχων, ἑπτὰ ὥρας ἀπὸ δείλης ὀψίας, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a *Fl.* e Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* f Καταχαλάζησας] Κατεχαλάζωσας male *Fl.* g Οὔτε δὲ συκοφάντυ]] Οὐδὲ συκ. *Fl.* h Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cætt. i Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cætt. & G. k Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *Aiw.*

25. Ποιοῦσι] Καλαστελλίζουσι. *V.*
28. Κατεχαλάζωσας] Κατέχιους. *V.*
34. Διαπυκτεύων] Ἀντὶ τῦ ἀλφιτοπωλῶν ἐ ἰχθυοπωλῶν. *V.*

§ Εἰς ἄφα] Πρὸς ἄφα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀντιγραπτὴν Δι *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγυ μεταδίδως] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἐπαιτῶν, ἢ τοῖς κατηράτοις οἰκονόμοις ἀλλαντοπωλῶν, ἢ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem ſententia repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπαρεμφάτως. Optime Mſ. ἢ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei particeps fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. τοσαύτας P. & L. μερ——. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Διπ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. *M. du S.*

36. Ἑσπερεὺς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, & ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίυ. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστυ ὥρα, ἡ μέχρι τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστυ ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίυ. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σω-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας ψιάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἀδὼν τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε ἀφ' ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀφαρτερεῖς πρὸς τὸ πρᾶγμα. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παραθήγουσιν οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν ποῦ τις κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβῃ, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρῶν τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

23. Itaque his de caulibus bene vales, & robusto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depulso per inediam morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icari instar cum multum se

a Κρομμύων] Κρομύων *Fl.* b Παραθήγουσιν] Καταθήγοντες *Fl.* & marg. *A1.* c Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. *A1W.* quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τῷ ἄσιτον male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρῷ editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὶς βοῦμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἴσιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ὁμοίως ταριχῶσαι, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ἐστὶν εἶδός τι τῶν καλουμένων μαινομόρων. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως, &c. οἱ δὲ ἀκριβέστερον σαπέρδην φασὶ τὸν τιμαχῶς ταριχευμένον ἰχθύν. τὸ δὲ κορακῖνον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. *G.* (*Vid. Athen.* 308. Et Casaub. qui apud Hesych. κορακῖνον legere jubet, uti recte in posteriori parte Scholii legitur. Persius, *Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Κορακῖνον igitur & illic scripsissem, non κοράκινον. *J.F.R.*

* Τῆς καλαμάης] Τὴν καλαμάην. *V.*

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus vertens *& menide piscículo*, & Benedictus *vel menide*, quum Lucianus clare ista numeri varietate subindicet unam mænida ad cænam satis non esse, sed saperdæ non nisi mænidas pares esse. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J.G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic supra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἐπιχωριάσις — ἐπιλήπτεται. Ubi *Solanus* hujus verbi potestatem quae hic & illic est: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adserit. Vid. *Foës.* Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* ὑ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppressit. Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἔφθει- „ ρε. *Dio Chrys.* de Regno II. ἀφ' ὧν ἐπιλαβοῦσαν „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, si quid opus crederem. *J.F.R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitari, quia usus sic postulat. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακράν. *J.F.R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις] Conf. supra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam *Bourdelotii.* *J.F.R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄρα ἧττον αὐτὸς, ἢ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅπι κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὅμως ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὴν γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος διατετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅπι τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἧπται ναυαγίων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. g Περιτετιλμένος] Παρατετιλμένος *Fl.* Vulgato favet *Th. Mag.* h Καταλυθεὶς] Καταλυθεὶς *P.* Καταδύσης τὴν τυραν. ἐν Κορ. γραμματικὴν διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. *A1*. Γραμματικὴν βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1*. k Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τὴν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῆς ἄνθρωπον. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπιεικῶς ὧδε ζῆν, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ †τὸ πᾶν, ὡς οἱ περὶ τοὺς Ὀλυνθιακοὺς ὁ Δημοσθένης, ἃ μὲν ἀλλ' ἐπιεικῶς ‡τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατον ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S.*

70. Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας § ᾧ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν παῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. *V.*

§ Τοῦθ' ὃ] Forsan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ Demosth. a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J.F.R.*
¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος διατετιλμένος] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide.* Sed Mſ. non insscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τὴν τυραννίδα ἐν Κορίνθῳ γραμματικὴν διδάσκει, μὴ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatistam docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: πάνυ ποτὲ ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis πάνυ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. *J.G.G.*

πίες ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησκε με, ὦ Μίκυλλε, ὅτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσα ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; ὡς ἀδόξαστα γάρ, καὶ σχεδὸν [b] πάνυ πιστὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, πάμφορόν τινὰς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολλαῖς τε ναυσιπόροις καλαρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὁπότε προοίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾠόμην, καὶ ἄλλως

est bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertiliſſimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoſo uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatiſſimus, ſatellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad exceſſum usque exaggeratum. Itaque ſi quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum ſe quendam videre arbitrari, & alii ſuper alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πώτη P. & marg. *AIW.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ σὺν τῇ τραγῳδίᾳ κομπώδη ἐστὶν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemſterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum *reliquumque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* eſt *regii faſtus choraginm*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſtentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut ſuperius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut ſunt plerumque noſtra, faſtigiatis, vide ſi lubet, *Caſaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter ſpectatum eſſe, ex eodem, ſi neſcias, diſces. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios conſcenſis tectis aedium magni aeſtimaſſe, ſi illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, *anteambulones, & a tergo ſequentes.* Optime Mſ. τοὺς προποδηγοῦντας qui ante me ibant, pompam quaſi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, eſt *praemittentes.* *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo ſic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστι πώγωνος
Χρυσοῦ τι ἐλέφαντος ἐξειργασμένος.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεύς ἐστι] Hoc quoque vitioſum eſt in verbis mox ſequentibus, ἡ Ζεύς ἐστι πώγωνος χρυσοῦ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ ἐλέφαντος. Mſ. ὦν χρυσοῦ ἐλέφαντος. quis dubitet ſic ſcribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amſt. ὦν χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐκπεπλησμένος, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci ſaepiſſime materiam, unde quid factum ſit, ponere in ſecundo caſu, per ellipſin praepoſitionis ὦν vel ἀπό. Sic ſupra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur ἀνδριαντοποιὰ λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopſeude* c. 17. σιδήρου πεποιημένον. & ſaepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένου. Integra locutio exſtat in Noſtri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλλω, ὁ δὲ σίφωνι (ἴσως) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ὦν χρυσοῦ, pag. praecedenti ſimpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ λιθοξόστου ὦσιν αὐτὸ (τὸ ἐντοίμβιον) φάσκωσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ὦν κεδρίνου πεποιημένον. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 239.

Σιδηρόφραστα πρὸς πάσας αἰχμασμένος.

Per

alios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλους συνέθεον ὀλόμενοί με· οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με γιγνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τὴν ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὄντως κάλλιστος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ξυνδύσας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ξυμπαγεῖς ἀναπεπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίττας, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικιζομένην· ἐγὼ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπεμπούσης G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομένους *P.* male. [e] Ἐκείνοις μὲν τ.] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τ. *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. [f] Οἵους ἢ] Οἵους ὁ *Fl.* Οἷς ἢ *P.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίττας] Πῆττας male P. [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P.* P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυιῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἢ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλλιτεχνάζων & ἐκπληκτῶν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφάλη πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἐσ. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίττας ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίττας ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίττας, καὶ πηλὸν, *& picem, & lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, ὑφαίνω ἔφην τὴν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *ſoricum & murium araneorum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Tp. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] ὅτως [b] Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δίγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κενόν, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀφασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi dicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & *placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὗτος marg. *A*1. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V*2. quae Κολοσσαίῳ. c Δίγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V*2. quae δίγματα. In Cod. P. δῆματα. marg. *A*1. δίματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίφιν, ὅπως ὑμῖν εἴπας τὴν ὕστεραν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλήθους] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγίλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν ὅτως] Lege ὅττως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δίγματα] P. δῆματα. *Veneta* utraque δίγματα, unde conjicio scriptum fuisse δίματα. *M. du S.*

Δίγματα] Quum in *J.* esset δίγματα, *Solanus* deleto γ. δίματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A*1*W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δίματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ ὅναρ — Ἀγαμ.] Ποιμένα λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ ὅναρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Ὑ. εἰκ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad υἱὸς τῆς νίκης. sive ad Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς ὃς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποθνήσκεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* *e* Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *Ar.* *f* Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* *g* Ἀπέθανεν] Ἀπέθανεν *Fl.* *h* Ἄλλον] Ἀλλον *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρου ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσαι βουλόμενος ἀφῆκε Κλέαρχον † πολὺ σωφρονέστερον. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ξένους στρατιώτας σωάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀκροατοῦμεν. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενον] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο γὰρ στρατηγὸς ἦν ὁ Παρμενίων, πάνυ πόθεν-

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου· καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωθήναι Ἀμαδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευκος περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσου.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J.F.R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀνάβ. *M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E.L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδα. *E.L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: οὐδὲν οἶδεν, ὧν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὸν θῆλυν εἰς ἄφθονον. *J.F.R.*

59. Ὑπὸ τῶν παιδὸς ἀπόθανεν] Sic fere *Imag* c. 1. ὑπὸ τοὺς πάχεις. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἐξέπεσον ἄν, ὑπὸ τῶν πλήθους. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J.F.R.*

σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὥς φῄς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς τούτοις ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνε-

inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnusculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente immi

a Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula sumes.* (Juven. X. 25.) *G.*

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adscripserat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 413. I. e. *Quom. Hist.* c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. *J.F.R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forsan. *F.G.* Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed quum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J.F.R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paullulum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine.* Αἱμάσσειν non construitur cum secundo casu. sed legendum ex Ms. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.* *J.G.G.*

Αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα] Adsentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους scribi posse, aeque ac supra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἱμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his scriptis video Cl. *Gesner.* etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4. f. ἐψηφίσατο σοι ἀνάγκη — καὶ ἐπιθυμήσαι φαγόντα. quod frustra improbabat *Soulius* noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum, *non licet mihi otiosum esse*, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur; nam πολλῷ ait, τῷ ὄντι πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ἑστάναι, ἢ ἀλοῦν μύλῃ παραδόντα. Noster *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀπόχρησεν αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide ap. *Kusterum* ad *Aristoph.* Plut. vs. 55. & 200. & 531. *J.F.R.*

66. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς] Τὸ ἑξῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ τομῆς. *V.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *J.B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπισείονται αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur* ἐπίσειστος, & *jactabundo, est color & coma niger, moventur* seu *vibrantur capilli.* Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτην ἀνασείοντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πίτυος δίκην. *jactantem rectos crines & multos instar quer-*

ni veſtigio illorum aliquis in media ſcena concidat, riſum nempe praebet ſpectatoribus, fracta cum ipſo diademate perſona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora veſtitus eſſe panniculos miſeros, & cothurnorum ſubligationem deformiſſimam, nec ad pedis rationem reſpondentem. Vides quomodo jam me quoque ſimilitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi viſa eſt. Quoties vero equus, aut canis, aut piſcis, aut rana fuiſti, illam quomodo tuliſti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα ὀλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συντριβέντι αὐτῷ ἀμφοδήμαλι, ἡμαγμένης δὲ τ ἀληθῶς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῷ, καὶ τ σκελῶν ὑπιπολὺ γυμνωμένων, ὡς [d] τ τε ἐσθῆτ τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθ ῥάκια δύσγνα ὄντα, καὶ τ [e] ἐμβάδων τ ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τῆς ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὄφθη ὂσα, ἵππῳ δὲ, ἢ κύνι, ἢ ἰχθύϊ, ἢ βατράχῳ [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τ ἀφατρίβην;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινηβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρίχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχει G. *d* Ὡς Omiſit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινηβατήσας] Κινηβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσεισ᾽ κόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curioſis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρεῖχε] De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, ἢν δὲ εἶα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν εἰ μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα ὀλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod ſi quis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κινηβατήσας & pro παρεῖχε, παρέχει. Vocabulum rarum eſt κινηβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum, ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editione loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narraſſet Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos illo eſſe juſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadium deciderint, cauſſam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆ ἀέρ῾ ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ ϵ μεγάλη φέρηται, ἀλλαπάμβρ῾ ὑπ᾽ αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ᾽ ὀλίθημα ποιεῖ, καθάπερ κινηβατοῦσιν. *Cauſſa eſt diviſio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινηβατούντων lapſu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent ſcioli, ſubpoſuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀμφοδήμαλι] Τὸ σὺν ἐμπίπτει. F.G.

Αὐτῷ ἀμφοδήμαλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipſin intelligi. Et vidimus alibi, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 33. Neque id hic rurſus monerem, adeo eſt obvium; niſi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. fruſtra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu ſit καλαπεσὼν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipſi prorſus eadem. Tria ſimilia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe obſervat ille.) ex Noſtro T. I. *Tim.* §. 22. vſ. 79. ἀμπασάμενός με αὐτῇ δίλτῳ. *Soph.* Aj. 56. Λείας ἐπάσας ϵ καλπαρισμάς, αὐτοῖς πεμπῶν ἐπιστάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἰφύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ἐκτὸς μὲ ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἵλαθι. Noſter denuo *Icar.* c. 27. καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ. Et c. 33. ἐπιτρίψω) αὐτῇ ἀμαλλιᾷ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσγνα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Conſutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex gloſſa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων ſupra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ ὁ τῷ παρόντι καιρῷ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οἶδεις ὅτι οὐκ ἀπραγμονέστερον τὸν βίον ἔδοξέ μοι τῇ ἀνθρωπείᾳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις [b] ἐμμεμέτρημένον· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντῃ βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἐπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιον γενέσθαι· ἀλλά [e] μοι καὶ τὸ νυνὶ πτιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἐποπτίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, & maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημένον] Ξυμμεμ— G. Μιμετρημένον Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐνταῦτε marg. Ald. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὴν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλιλίθους τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἡρμοσε, τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τὸν ἵππον, τὸ τῶν τελωνῶν ἄπληστον, τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν, καὶ κοτίλῃ τῶν κολοιῶν & ψευδοδίδι τὸ σοφιστικόν, τῷ ὀψοποιῷ τῶν κωνώπων, καὶ παντὸς ὕπνου ἐν προσκαρτερεῖ, τὸ μαγειρικόν, τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τῶν ἀλεκτρυόνων τὸ τῶν παιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. Nigr. c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ ſummatim eſt. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hiſt. c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. Ipſa capita & ſummaria. Item Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Aſin. c. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν ſumma, cumulus malorum. J.F.R.

96 Ἐμμεμετρημένον] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένον, naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta. Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένον? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμεμετρημένον. Optime. Thucydides lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως & ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt, hoc eſt qui vivi & morientes fuerunt felices. J.G.G.

Ἐμμεμετρημένον] Simplex μεμετρημένον quod Fl. habet, non diſplicet; & ſic ſupra de Merc. Cond. c. 30. pr. καὶ ὕπνου μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. Hemſterh. ad Nigr. c. 15. p. 54. Conf. & pro Imag. c. 21. f. J.F.R.

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior, Diod. Sic. L. 2. c. 55. pr. ἐκ παίδων ἐν ἐζωλευσε. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingularis praeter Alciphr. ibi adductum, etiam eſt apud Noſtrum, Tox. c. 57. med. ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. Ac rurſus ap. Diod. Sic. III. c. 32. f. ἐκ πατὶς —— ἀποτέμνονται, pro ἐκ πατίων. J.F.R.

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In Euang. Matth. XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. J. Elſner. haec Luciani adferens monet, id in genere eſſe: ſanabo, malo liberabo (Immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in Fugit. & Calapl. Vid. igitur Fug. c. 5. & Cat. c. 7. J.F.R.

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὴν τοιχωρυχῶν. Th. M.

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μοι συναναγκάσεις.] Laborare hunc locum vidit Marcilius. ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχεῖν γε σύ μοι ἀναγκάσεις. Num tu me compelles pa-

nox est; surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis? nisi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Nefas est

ναῦς ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μικρὸν, ὃ δὴ ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποπάσας παρέχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλομαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' εἴ ἦν τοῦτο ἅπαξ παρέχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μεθειστηκότα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις ἐπιστρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

[f] Εἰ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχῶν γε σύ με Mss. Gr. Καὶ μὴν *Marc.* [g] Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. [h] Ἀποπάσας] Ἀποπάσαι marg. *A1.* [i] Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινῶν *Graev.* Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πτίνης *Pell.* Ὑποτίνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clausis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποπάσαι vel ἀποτίλλει, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse, ἀποτίλλει. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις ἐπιστρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda?* καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινῶν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πτινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπτινόω est sordibus purgo, emaculo, *Hesych.* ἀποπτινῶται, ἀποπυκῶται. πῦος γὰρ ὁ ῥυπός. ἀποπτινοῦται est *sordibus purgatur.* πῦος *enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπτινῶται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὲ αὖθις ἐπιστρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine, qui quum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno, *J.G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιῦτόν τι ἐργάσῃ ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβοήσαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τ' Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῦ τοιῦτυ. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῦ χρυσίυ, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον ὕτως, ὦ ἀλεκλρυὼν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] θάτερον τ' ὠρᾶς μέρος.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ὅπῃ τ' Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τ' πλυσίων; MIK. Οὔμενυν, ἀλλὰ [c] πρὸς τ' Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβυ τετρασύλλαβος ἤδη, πλυτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ὅπῃ τὰς θύρας. τί ἂν ποιῶ τὸ μετὰ τῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ὅπῃ τὸ [d] κλεῖθρον

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad seram. MIC. En

a Θάτερον τ' ὠρᾶς μέρος] Θατέρυ — μέρες Fl. b Ὅπῃ] Περὶ male Fl. Recte cett. c Πρὸς] Restit. ex Fl. & V2. Περὶ cett. Ἐπὶ S. d Κλεῖθρον] Sic esse in J.V2.Fr.B2. & S. notat Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte.

τόμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποκνυῦται, ἀποροκοῦται, *sordibus purgatur*, lectoque ἀποκνυῦ pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποκνυῦν pro ἀποπινῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποκλύων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. J.J.

Ibid. Ἀποπίνων τὰ καττύματα] Lege ἀποτίνων. F.G.

Ἀποπίνων τὰ καττύματα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto pistre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτίνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. J.M.G.

Ἀποπίνων] *Jensii* emendatio ἀποκνυῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποκνυῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, *in Grammatica Verwejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. J.F.R.

34. Καταφωράσαι] *Th. Mag.* v. φωρῶ. M.du S.

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πίλλω. M.du S.

46. Παρὰ τ' Σίμωνα] Florent. περὶ τ' Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. J.B.

Παρὰ τ' Σίμωνα] Ita Fl. Ed. & V2. *Bened. ini.* Reliqui Impressi περὶ. M.du S. Recte indicavit. Confule *Bourd.* J.F.R.

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖθρα in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. J.F.R.

55. Ἀμαυρόν γε] Sic Impressi plerique; recte. *Ven.* utraque τι. M.du S.

63. Τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σώσυλος] Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδον, οἶμαι, Σώσυλος *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet co-

gnor

En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus eſt. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde ſic habeat. SIM. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa, ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & nemo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur (*in ſtab. occupatus eſt*) qui alias omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam

Θρον. ΜΙΚ. Ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεως, [e] ἀνεπεπέτασαι ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν [f] γε καὶ διψῶσαν ἥ θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή, ἃ γὰ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰ ὅθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲ ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἰδέ· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ καλαχρύπτοντά με· [l] ὅλως γοῦν ὡεί τ' [m] ἱππῶνά ἐστιν, ἃ πάνυ ὀπιμελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἦ πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώ-

[e] Ἀνεπιπέτασαι] Ἀνεστέρπται marg. *A1.* & *Fl.* male. [f] Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S.* Τε *F.* cum *V2.* [g] Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W.* [h] Ἃ] Ὃ *Fl.* [i] Ὅλως] Ἀλλος non male *Fl.* [k] Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A1.* Οἶμαι abeſt in Edd. [l] Ὅλως] Ὅς *Fl.* Vulgatum firmat P. [m] Ἱππῶνά] Ἱκανὸς *Fl.* Et *i.* minuſcula; Cett. I unciali, ac ſi nomen Viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππων L. [n] Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etſi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκίτης ὄνομα. *V.*

gnoſcere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλος haberet, non ſpernerem, cauſſam vid. ex not. noſtra ſeq. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τ' Ἱππωνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τ' ἱππῶνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελὴς. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis eſt *Solani* nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim ſic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τ' Ἱππωνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Geſn.* ſic: *Etenim circa equile non valde jam diligens eſt, qui neque alias laboriosus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε ejecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti; rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione jam ſatis patet, prae quo priſtina lectio ſponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaeret, niſi dixeris: *quia ex furto jam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At ut hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens*; quid ergo ſic praeter ſolitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M.*

[a] ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἑαυτοῦ ἑλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ὅτοι σπαθῶσι τῇ κακοδαίμονι. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἔοικεν, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑποορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι σκάψας ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίονά γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐφόρησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μοῦ σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τοῦ νυκτὸς λοιπόν ἐστιν.

70 ... ornaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

[a] Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. A1. [b] Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. [c] Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω J. H. Fl. B. &c. omisso ἄπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. [d] Περίειμι] Περιλωτέομαι marg. A1. [e] Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in Fl.

70. Τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον] Ἐνάντιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῆς ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλάριον. V.

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. V.

dus S. l. c. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. J.F.R.

72. Τἀμὰ — τῇ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* E.L.

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ἐ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. J.G.G.

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. F.G.

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. J.F.R.

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. M.du S.

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suum facit p. 51. M.du S.

2. Γνίφωνα] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λέχης, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φιλίδης ἐ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι ἐ τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. J.F.R.

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλισκλωμένους] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ἐ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλισκλωμένους. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καλισκλωμένους, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατισκλωκὼς ὁλόν ἐστιν ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est.*

est. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit? a latronibus miser pereo! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κτὶ κόρρης γῆν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωξε, καὶ [f] ἀναγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσελήκως αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν! ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτιδα, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. *J.* & marg. *Al.* Ἀγρύπνει *Fl. Ald. H. Bs. Fr. S.* *g* Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. *h* Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* *i* Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat *Solan.* *k* Λιπόντα] Sic *Fl.* &c. omnes. Καὶ λιπόντα *J.* sola. *l* Κυνόμυιαν] Sic *P.* & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφῃ] Σίλφη * ζωύφιον ἴσως καυθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἴσως κάνθαρι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. *G.*)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; sed ζωύφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζούφιον in V.

est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. *J.G.G.*

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem ὑπό. *M. du S.*

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum *Solan.* malim ὑπὸ, ut supra c. 29. paullo ante med. *J. F. R.*

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occalleſcant; tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mſſ. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν ἀμφὶ δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἐν τοῖς δακτύλοις. nam revera *& usuras & digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. *J. M. G.*

9. Σίλφῃ] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. *M. du S.*

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τ Εὐκράτιλω αὐτὸν μὴ ὑπὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτιλω ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτλύ.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τύτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοί ἔμοι γε πλῦτός [f] ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

tias tu somnias? Videsne igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρώττεις marg. *Alw.* b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bs. S.* Δ' ὦν *J.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl. In P.* desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. f Ἐστι] Ἔστω *J.* sola.

22. Καλαπυγοσύνλω] Καλαπυγοσύνλω καὶ ὑ σωφρόνως γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἐν οἰκῇ ἀνθρωπίνλω εἶναι νομίζει. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινὸν, ἤτοι μαᾶς τινὸς ὥρας. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροπολημένα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *J.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πεφαντάσθαι. *F.G.*

32. Ἐστι] Ex *Junt.* ἴσθ *Solan.* noster ἴσθω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὴ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἴσθ propius accedere ad reliquarum ἴστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἴσθω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἴσθω haberent. *J.F.R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

ΟΥκοῦν τριακόσιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεντεῦθεν δὲ ὅπι τὸν ἥλιον ἄνω πρασάγγαι [b] πε πεντακόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τὴν τοῦ Διός, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bi.* Inſcriptio eſt Μενίππε ἑταίρε. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πε] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τὴν] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἀνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' οὗ μὲν (1) τὸ πρῶτον, εἰσάγεται τὸν τῷ δραμάλει ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενον, ἀφ' οὗ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περίεργον καὶ φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τὸν Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιοχέων δόξαν ὑποσοιούμενος, γενναίως ἦν καὶ συγκιρνῶν μέν τὸ σῶμα, καὶ σὺν ἀδοκίμοις, ἐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας ὑπρόσωπον ὑποφέρει καὶ (3) ὕτως ὡς τις (4) εἰ πίσις ὕπεσι Φιλοσράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἰραδῆναι πεπὶ Κόρινθον τὸ Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ ἀφίκτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ περιερημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὀρθοῖς σιωπῆθη. καὶ τὸ τοῦ βίε λοιπὸν δυσαποσπάσας ἴσχηκε τούτου, τερατείας τι συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἀλανοίας τὴν σχολὴν ἀπεδιατρῖσαν. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λυκιανὸς φασμαλαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερφέρεται τρατιύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς αἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μίτρον Περσικὸν ὁ καὶ πρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τὸν ἀρχαιοτέραν δύο βούλονται στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ, ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μίτρον ἐσὶ παρ' Αἰγυπτίοις μιᾷ ὑ μετροῦσι ἀφ' ὧν τῆς Νείλε ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων στάδιες λ'. ὁμοίως δὲ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ πρασάγγης τοῦτο εὑρέσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τῷ Κύρε. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πρῶτον] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὕ' Exc. *G.* Οὕτως recte C.
(4) Εἰ πίσις ὕπεσι] Pro his ttibus ὑπίσι tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιῆς V.
(6) ζ'.] ς' Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem eum ſemiſſe. ζς'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδος legitur. Forſan ἐν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. ὑδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἀνοδος] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Lucil.* c. 2. f. variatur in τὸ ἀνόδου & τὸ ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπαιρομαί σε παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φοινικικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντα. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀγχέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ETAIP. Εἶτα, ὦ γαθέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρῃ τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχαιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ

velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aërea videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους Graev. frustra. b Τινὰς] Abest a Fl. c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. Alw. d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντα] Ἑνὸς ἐκ ἀγνώστου ἀφανισμένου. V.
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.
Ibid. Τῆς ἔναγχος] Τῆς χθεσινῆς. G.
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. V.
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

* Ὑποξενίζοντα] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλογόμενος. Emendavit M. du S.

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπαιρομαί σε παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φοινικικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντα. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς mansiones. sed στάδια & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. J.G.G.

Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius adnotavit rectius jungi στάδιος & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in Libro *de Constrib. Hist.* Τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasangae & stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas pene conficere.* &c. Haec in Observatt. Crit. p. 66. L. Bos.

14. Δυώδεκα] Conf. supra Ὀρχ. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. vs. 40. τῇ σὺ γ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Et mox vs. 45. τῇ γὰρ Σιδόνιοι ἰδυίαλα ναυτίλλονται κ. τ. λ. J.M.G.

22. Καλαχαιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. M. du S.

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν δοκῶσι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. Th.M.

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. J.F.R.

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι σὲ χρὴ ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν' ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro, errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

ην Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γενητὸς αὐτὸς, καὶ θνητιγενὴς ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην εὐφρενοφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά ποτε ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθου δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*

38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος οὐτραπὺς· τοῦτο ἁρπάσῃ ὁ Ζεὺς, καὶ μεθυσθεὶς εἰς ἀετὸν, ἅρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*

43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*

45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐρώμενον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C.* & *V.* merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὼν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπιτὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὰπετὴς, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπιτὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci„ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem a„ liud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα αὐ„ τῆσιν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ τοῖς „ πολλοῖς ἤδιστα, παρὰ τε τοῦτον καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. obsservatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διὰπετὴς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τὸ ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φρεντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἥκω ἐς κατήχουμαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοπῆς εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec procul a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τὴν θαλάττης [a] καλαπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ὄπτὸ τῷ σεαυτῆ ὀνόματι; MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὴν ἥλιον ἐκεῖνον ἐτάχη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, eum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλαπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *J.* & *Va.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκήρατα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρ.] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τῷ Δαιδάλῳ. ὅτε δὲ ἐπέτετο αὐτὸς ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀναλαβὼν εἰς ὕψος, τῷ κηρῷ λυθέντος τὰ πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑστερήσας διέσωσε. ἀλλ' ὅτος αὐτὸν ἐ οἱ αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὰ ὑμενά. *V.*

62. Τὰ ἀκήρατα] Τὰ ἄκρα τὰ πτερῶν, τὰ μὴ ἁψ καταλήγοντα. *V.*

* Ὅτε] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant sine cera penna:* At nulli bono istæ celeres. Itaque Erasmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id sufficiat. Melius vertisset *ala* vel *penna volatiles.* sic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ὠκυπτέρους λαβὰς τοῦτος ταῖς χερσὶ παφαπεδήσας, imperfecte *summis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hist.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam εἰς τοὺς ἄστρους ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simul ac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα.* Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non est ἀκήρατος, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum significat *integer, sincerus, inviolatus.* Videoequidem hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸς *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρατος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra si probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρατος quaesieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. *M. des S.*

Ἀκήρατα] Optime sic Cl. *Jens.* conjecerat, & paruisset sic emendanti, etsi *vel* in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia *J.* & *Va.* ἀκήρατα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenmegéθη συλλαβών, ἔτι δὲ γῦπα τ καρλεγῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ ἀ πᾶσαν ἐξαρχῆς τ βλίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, [c] δίειμι. ETAIP. Πάνυ μ ὀῦν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τ λόγων, ἀ πρὸς τὸ τέλ ἤδη κέχηνα τ ἀκροάσεως [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με φθονήσῃς, ἄνω πω τ διηγήσεως ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἀ γ ἀγεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, ἀ ταῦτα, ὡς σὺ φῄς, ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζειν τὰ κτ᾽ τ βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, ἀ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, ἀ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτ, ἀ τ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν τε, ἀ πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐνταῦ-

[c] Δίειμι] Nil mutant Edd. [d] Μὴ δ] Sic *Fl. J. H1. B1. Md1 P. S.* [e] Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

57. Αὐταῖς ἀλέναις τὰ πτερὰ] Σὺν αὐταῖς ἀλέναις. ἀλένας δὲ λέγουσι & τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀγεῖον] Ἡδύ *G.*

lacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατ quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατ diſtinguit, dicens: ἀκήρατ ἄφθαρτ — ἀκήρατ δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀχὼν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ὑπὸ τ ὤτων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὴ φθονήσῃς] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Plurimis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* l. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἴσχον. *J.F.R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Erasmus & Salmuriensis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, & *earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan *χυδαίων*. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit *χυδαίων futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖ non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τ σπουδαίων φιλίας ἅ δ᾽ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδὴν παμφθόνων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσ πίφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ὅτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν ὅθεν ὅπως ἐγένετο, ὅτε τὸν δημιουργὸν, ὅτε δὲ χρὴν, ὅθεν ὅ, τι τὸ τέλος ἔσται αὐτῷ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τῷ οὐρανῷ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα καὶ αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον πρῶτα τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τὰς ἀρίστας ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐμὴν τεκμηραίμην, προσώπῳ τε σκυθρωπότητι, καὶ χροιᾷ ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ὠρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καταφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τὴν

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam caussam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαίξασα] Ὀρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit M. du S.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, ἐρώτα φρονοῦντες. V.

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Obsservatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. cum dicentem inducit: ἀεροβατῶ τ' ἀξέφρονῶ τ' ἥλιον, & paullo post: Ἐξεῦρον ἐγὼ τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359. μετεωροσοφιστὴς summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Memor. I. p. 413. 35. ἃ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de ſublimitate rerum diſputandum eſſet, & ornatum hujus univerſi ediſcere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo ſequeretur alterum, ſed pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iisdem rebus ſenſerunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, ſodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas usque, accurate noſſent, incerti fuerunt, ſibique ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuere ac dijudicare non poſſis.) *M. du S.*

σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μελεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μοι καλαχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἔμοιγε ἦν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ὀπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ὀφθαλμίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ὑμῶν τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσὶν ἀκριβῶς ἐπι-

[b] Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* [c] Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* [d] Αὐτῶν] Αὐτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς. [e] Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῆς ὑψηλῆς φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤρεσαν. *V.*

33. †Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἰοῦσιν] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, *μαλαιολογίας* Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἰοῦσιν] *Hom.* Il. Β. 442. Adde ſupra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Geſn.* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *ſtadium*, an ὁπόσα στάδια quaeſivit *Solan?* quum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque ſaepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, niſi ſatis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & paſſim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει τὸ στάδιον — τριακοσίους. Noſtrum ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et 31. f. στάδιοι ἑξακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ὅπως ἄμωμοι, τὸ μεταξὺ τ σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσον εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὅπη τετραγώνοις ἁρμοττόντως σχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τ. οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὅπερ μετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot ſit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis formantes, & ſphaeras quasdam varias, caelum nempe ipſum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῖς, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τ ὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ἐπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲ εἶναι τ ἥλιον, καὶ οἰκεῖας δὲ τ σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονίᾳ τινὶ τ ἰκμάδα ἐκ τ θαλάττης ἀναστῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς ἁμεμόντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum ? quod de rebus adeo obſcuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, ſed ultra modum contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem maſſam eſſe Solem, habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum diſpenſet.

Τὴν μὲν γοῦν ἐναντιότητα, ὁπόση τ λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ὄντι τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γοῦν αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορά, εἴτε

8. Quanta quidem ſit inter ſententias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis genera-tio-

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες Fl. omiſſo αὐτὸν. Vulgatum eſt in P. b Καὶ] Abeſt melius a Fl. c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam ſervat Fl. d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae παμπολὺ. Unde παμπολὺ facit Sol. Παμπολὺ marg. A1.

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. G.
57. Μύδρον μὲ] Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστί] Εἰ γειτνιᾶσιν ἀλλήλαις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

(1) Ἄγνωμον] Male ſic edebatur : Οὐρανογράμμων] Ἀνόητον. Sed in Mſ. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. M. du S.

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter noſtri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. M. de L.

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita ſentiebat. Vide etiam, ſi lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. M. du S.

62. Τὸ ποτὸν] Conf. ſupra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non diſplicet : ſed quia vulgata haud inepta, nihil muto. J. F. R.

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. F. G.

Ἐν γειτόνων] Adſcripſerat margini *Baſ.* Vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accuſ.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipſin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut ſimile quid intelligas. Ita ἐς Κλεπτιδῶν vidimus ſupra in *Aſini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάλια. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. J. F. R.

85. Καὶ τ ὡς περὶ ἐκείνων αὐτῶν ἁμαρτανόντων καταγίγνωσκον] Interpres : *eos damnantes qui de hoc veluti vano quopiam diſputarent.* φύτλην delendum videtur, ſi Graece loquutus eſt Lucianus, uti ſemper accurate & emendate locutus eſt. In Mſ. eſt αὐτὸν quod nec ipſum hic locum habere poteſt. J. G. G.

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἐκείνων αὐτῶν ἁμαρτανόντων καταγίγνωσκον] Apparet prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτῷ, quod omnino requiritur. J. G.

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum teſtimonio firmatur, id ſaepe indicium veritatis eſt: maxime hic; quare quum Cl. Grav. recte ſenſiſſe animadverterem, non dubitavi, aliis teſtibus

tionis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos

τοῖς μὲ [c] ἀγέννητός τε, ϗ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ ϗ [t] δημιουργὸν αὐτῦ ϗ [t] κατασκευὴν [t] τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς ϗ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην [t] ὅλων ἐφιστάντας, ϗ προστιθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκων, ὅτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε [t] τῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον ϗ χρόνον ϗ τόπον ὑπονοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, ϗ θαυματοποιὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, ϗ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τὺς περὶ τῦ πέρατός τε ϗ ἀπείρου λόγυς; ϗ γὰρ αὖ ϗ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. ὁ μὴν ἀλλὰ ϗ πανπόλλυς τινὰς εἶναι τὺς κόσμυς ἀπεφαίνετο, ϗ [t] ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῦ διαλεγομένων καλεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον [t] ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ [t] τῶν θεῶν, τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυσὶν, ϗ χηνῶσι, ϗ πλατάνοις ἐπόμυνον. ϗ

a Ἀγένητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* g Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *Ar.* & *Pell.* & *Oxon.* Αὐτὸν est in P. & Edd. omn. h Ἐδόξαζε] Ἐδόξαξε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καλεσκεύαζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττε) ὁ Ἀρχεσίλαε. *V.*

80. Ἢ τὺς περὶ τῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε ϗ τὸ ἄπειρον, αὖτις εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ ϗ τῦ παντὸς γνώσεως, τῦ πέρατος μὲ εὐδιαιρέτου ὄντος (3) ἴσα τέλου ἔχοντος τὰ ἡμίτομα ϗ ἀσυμέτρου ὄντος ϗ δὲ ἀπείρου ἐδὲ τῇ γνώσει ἐνδιδόντος, ϗ ἀναζητητοῦντος (4) τὸ ἴδιον πρὸς παῦλαν ἀπαλλαγῆναι ϗ κατηναγκασμένος τῇ (5) γνωμένων τῇ ἀεὶ ῥυσμῷ τῇ ὕλης, ϗ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῇ ἐνδιδεχῆ ϗ ἀναδοχῆς ὁ ἀπεράντε ϗ κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλυς] Δημόκριτος ἀναπαίζει. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μαμᾶται ἀφ' ὧ τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κυσὶν χηνῶν] (8) Σκυφάντην λέγει. *V.*

(3) Ἐσὶ τάυτα] Ἐστίν ταυτα inde fecerat *Solan.* Non obscurabi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si sic addidisset, crederem. Immo *sic in ista* legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ἴδιον] Ὃ ἴδιον lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐπομένων] Ἡμομένων C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμενον volvit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σκυφάντην] Et hic Σκυφάντης Editio *Cler.* male.

sibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Συγ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum, quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Ad de *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυσὶν] Socrates; vide B. πρ. c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμυνον] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἁπάσας θεὰς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ῥᾴδιόν μοι καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τῷ μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς καὶ σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργιῶν τοὺς [b] παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni ſoli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & diviſis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis ſecundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum noſtrarum non omnibus videbantur Dii: ſed erant quidam qui omni illos cura ſolverent, uti nos ſolemus ſeniores liberare miniſteriis. Nulla enim in re non comicis ſatellitiis ſimiles illos introducunt. Alii haec omnia ſupergreſſi nec eſſe omnino Deos credebant, ſed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἳ Edd. cett. Οἵ Fl. b Παρηβηκότας] Παρηκοότας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μοῦσα ἀκατεύνασε τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo ſupra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σαπραλικοὺς λέγει. V.

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστέλη λέγεται. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἢ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον ἐκ τῆς ὕλης ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. V.

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. eſt μόν. Erat eumdem errorem repetere. J. F. R.

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit M. du S.

(3) Παρηβηκότας] Παρηκοότας edebatur ante, ſed non fas picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, ſolem, & aſtra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Fragm. Menandri. M. du S.

2. Εἶτα ἐ προνοεῖν] Ἐκικυρείως φησί. V.

6. Τοὺς (3) παρηβηκότας] Γεγηρακότας. V.

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται δηλ. τὰ Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συνισχύεται μὲ τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ ἰδίᾳ λέγεται, καθὼς οἱ δοῦλοι. V.

(4) Συνισχύεται] Συνῄρχεται V. quod in Impreſſ. recte mutatum videtur. M. du S.

4. Οἱ δὲ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. M. du S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δῆτ' ἰσορίαν συγγράφειν, μηδ' ὅσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφαίνων. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι ſunt Regum, Dynaſtarum & Tyrannorum, qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem verſatur, & cives Athenienſes, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, ſervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium ſic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut ſit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic ſervos quoque partis habet,
Faciam ut commiſta ſit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine ſumit etiam pro tragoedia, in qua ſaepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, ſolo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in ſcenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obſ. Crit. p. 67. Hujus igitur verba ſubjungam: *Palmerius* durum ſibi videri ait, dixiſſe Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι ſunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠὐγενείοις ἀνδράσιν. εἰ μὴν εἶχόν γε ὅπη τὸν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὕροιμι, καὶ νῦν δατέρᾳ μηδαμῇ ἐμπεριτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῷ, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅπῃ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ὀπθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠὐγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφώνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτός ἐστι τὸν ὅλον ὁ τεχνίτης, (6) ὅπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνίστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθλον φόμα, ληπτὸς Διὸς πίφυκεν ὁ Διὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος ἀετοῖς ἐς κανθάρους] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ὡς ᾧ (9) τὴν κάμηλον εἰσάγει ἀφηλιγόμου τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ ληπτός] In Coll. praemittitur Ὅρα τῇ Λουκιανῇ ἀθυότητα.

(6) Οὕπερ] Τοὺρ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνίστη] Συνίστασι edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλης, & ἡ κάμηλος προσηλθώσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius παλαιχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠὐγενείοις] Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠὐγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen εὐγ. . ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. . V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Æſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Æſopum noſtrum *ſecunda*. Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Æſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babrio* ex-

τοῖς ἐ καν θάροις ἐνίοτε, ἐ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ' οὐρανόν. αὐτὰν μὲ οὖν πτεροφυῆσαί πόθεν ἐδόκουν μηχανῆ δυνατὸν εἶναι μοι καλεφαίνεθαι. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτέρυγα πτεῖμην πτερὰ (ταῦτα γὰ μόνα [a] ἀρκέσαι πρὸς μέγεθ ἀνθρωπίνου σώματ) τάχα ἂν μοι τ' πεῖραν προχωρῆσαι. ἐ δὴ αὐλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲ τ' δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τ' ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀράδησας, ἐ χ' τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμεν, ἐ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ προσκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ἐ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμεν, ἐ ἀκροβατῶν ἅμα μὲ τ' πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὰ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τ' πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quasdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθ] Ita etiam eſſe in P. & Fl. notat *Solan.* Sed ἀρκέσαι invenio in marg. *Al.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερίττων; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρατήματα. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπ] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, (licet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Καν θάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph.* Εἰρήν. vſ. 128. ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelletii*, ὑπερίττων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum.* Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατεπτόμην] Edit. *Baſil.* κατεπτώμην. Infra (c. 13. verſ. fin.) καταπτᾶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτώμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτου apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι, &c. *F. G.*

Κατεπτόμην] Sed & κατεπτάμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, eth diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo paſtus.* Recte emendavit Cl. *Geſn. viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τ νεφῶν ἀποστάσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus.* ſed ἀποστᾶν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀνάπτας hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem.* Inferius in hoc catalogo: ἀρασάμενος ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τ νεφῶν ἀποστάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τ νεφῶν ἀποστάσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Dearum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μιλαξὺ λόγων ὦ πα-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

11. Cumque sine periculo devolassem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

ἁπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ὅτι τ ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κ τῶ κρημνῶ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη κ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι τ Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης κ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τ Ταΰγετον. ἤδη [g] δ' ἦν μοι τῶ τολμήματος μεμελετημένος, τέλειός τε κ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι τ Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐγγὺς μάλιστα κύκλῳ ὑπισταμένου, τὸ λοιπὸν ἑτοῖμον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον κ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τ σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τ νεφῶν ἀποσπάσας, ἡδόμην κάμε-

[d] Καλεπτόμην] Καλεπτώμην B1. [e] Ὑψηλὰ] Deest in Fl. [f] Ἄνω] Ἂν Fl. [g] Δ' ἦν] Οὖν Fl. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ Ἀττικῆς. V.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τ Ἀργολικῆς μοίρας. τ Ταΰγετον δὲ τ Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τ Σπάρτης. V.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. G.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τ Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ἂς ἐπ' ἀριστερᾶ τῶ Πηνειοῦ ἐ τ Θετταλικῶν ἐστι * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν ἐ μέγα, κ μέχρι Πίλλης † παρατεῖνον. V.

58. Ὡς ἐπῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. V.

* Τεμπῶν] Τεμπῶν edebatur antea male. unde. M. du S.

† Παρατεῖνον] Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens ‡ Ἦν] Non aderat in Impress. Adjecit M. du S.

πολὺ πρεσβύτερος ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσι, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων. pro ἀπὸ τ νεφῶν, & ἀπὸ τ ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in *De Domo* c. 12. Καὶ ὑπερπλεῦσαι, κ πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emensus*, quum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus recesseram.* Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσαι est omnino, *jam multum a terra recessisse*, *Terram post se longo intervallo reliquisse.* Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo disputungitur, ἤδη πολὺ πρεσβύτερος, ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τ ἀστέρων (pro ἀπὸ τ ἀστέρων) est, *jam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) & *longe ea esse praetergressum.* Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confeciisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, κ χαδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμὲν. & *prope jam ad Phrygiam pervenimus.* Sicut ergo ἀποσπάσαι, sive passive, sive active per ellipsin τῦ *se*, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & *abstrahere* sumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conspectu paene omnium* abstraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod frustra

κάμνοντ@ ἐμαυτῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας δ' ὦν, καθεζόμεν@ ἐπ' αὐτῆς, ἀφανεπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ζεὺς ἐκεῖν@, ἄρτι μὲν τὰς [a] ἱππηλάτους Θρηκῶν καθορώμεν@, ἄρτι δὲ τὰς Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ETAIP. Οὐκῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲν καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ παρεργον ἱστόρηκ@, καὶ [b] τῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθ@, χήματ@ [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ὑπισκοπῦντι καλεφαίνετο. MEN. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ὑπὲρ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in *Lunam*, co-

a Ἱππηλάτους] Ἱππηλάτων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τε. *Fl.* d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντ@] (1) Κοπτομένυ. *V.*

(1) Κοπτομένυ] Legendum arbitror κοπτομένυ, vel κοπτομένῳ. *J.F.R.*

69. Τῶν ἱππηλάτων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. *V.*

(2) Θρηκῶν] Θρήκων ante edebatur; sed jam ad Luciani textum adcommodavi. *J.F.R.*

stra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, & versio *Gesneri* verum sensum Luciani est adsecuta. *Solan.* adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐπισκ. c. 21. *J.F.R.*

69. Τῶν τῆ ἱππηλάτων] Hic Dialogus est Homericus cento. τῶν τῆ ἱππηλάτων. Ex Iliad. ν. *J.B.*

Τῶν τῆ ἱππηλάτων] An ἱππηλάτων legendum, ut αἰπόλων; Placet. *F.G.*

Ibid. Ἱππηλάτων Θρηκῶν] An ἱππηλάτων? ut αἰπόλων. Non dissentio licet. *AE.M.*

Ἱππηλάτων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππηλάτων. Nos ex *Homero* & Nostro ipso Συγγρ. c. 49. veram scripturam restituimus. *M. du S.*

Τῶν τῆ ἱππηλάτων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππηλάτων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. *J.G.G.*

Τῶν τῆ ἱππηλάτων] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱππηλάτων Θρηκῶν καθορώμεν@ αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic. II.* 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipsi. *J.F.R.*

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Nostr. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκα natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δόκει, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Gesn.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὸν αὐτῷ δόκει ἴδιος δοκεῖ, & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῆς γῆς θέσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [c] δόξῃ τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ [90] τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πανλελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ἐπιφανεστάτα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ῥέεμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ἐπιφαίνων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος [h] ἤδη μοι καὶ ἐφαίνετο, οὐ κατ' ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πολέμιοι, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

c. Δόξαι] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. f. Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g. Ὑποφαίνων] Ἀποφαίνων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. h. Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἑλίῳ ἀνακειμένῳ, καθ' ὅτι ἐκ αὐτῆ ἡ νῆσος ἑλίῳ ἀνῆτο· ἐξεκαύθη δὲ πυρὶ τὸ ἕβδομον, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πελουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ἀναδύμενος, τετράγωνος, (4) σταδίους τὸν περίμετρον, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς λέγουσι ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ὑπ' ἐμπορίας μὲν συ-

μοῦσι τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπεδύνοντο, μὴ ἔχοντες ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ὕφαλοι λαφυρίζειν. γέγονε δὲ προσάγματι μὲν (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου ἐκ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς ἐπιγράψει τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πελουσίῳ] Πόλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πελουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πελουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδίους] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς λέγουσι ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. I. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit. *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὅτε καλακύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὅτε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὅτε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Σοφισ. c. 23. Ἰχθ. ἁλ. c. 18. & Z. Τρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποφαίνων] Ἀποφαίνων O. & Ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποφαίνων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τὴν ἀκτῖνα ἀποφαίνων. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine in-

γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὡς γὰρ ἔστιν, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μείωσει σχήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἰ μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὤηθης ὁρᾶν, ὥσπερ νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δῆθεν, τὰς τε ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τοῦ ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καίπερ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίσταταί κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καπνωδοῦς. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat solicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὤήθης] Φήθεις O. b Νεοττίας] Νεττσίας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ἔτι λίγεται ἄτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

* Οὗτος λίγεται] Corrupte. Lege ἵτος λίγεται ἄτως οὕτω ὀξυδερκέστ. M. du S.

interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Asin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 35. Adde *Eurip. Iphig.* 700. & 722. Et *Long. Past.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἰσχίστων, ἰσούτων, ἥδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Passim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyss. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyss. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰνίδαλον] Vide quae de hac phrasi notavimus supra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶν] Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. *Vid. Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσων τὸ παρούσης ἀσφαλείας] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτῶμαι] Vid. supra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & suspicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *J.* legendum. Sed quia & πιτάσμαι —ῶμαι pro νε-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libens tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscii possis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ἐφήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε,

[c] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ φυσικὸς ἐτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὰς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, κἀγὼ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καὶ πειδὰν τάχιστα [g] καλαπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ὑπὲρ τοῦ καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι περὶ τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ἃ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μή σύ μοι ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

[e] Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* [f] Δεῦρο] Δεῦρ' O. [g] Καλαπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπλωμαι *J.* & *P.*

40. Ἐπὶ τὸ καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὸ καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ μοι λαῷ πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἡρασθῆναι ἡ σελήνη σιωπῶν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸν Ἐνδυμίωνα ὄμνυσι. *V.*

44. Ἀτάρ] Ἀλλὰ δή. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετᾶμαι & πετᾶμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετᾶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* πετόμενοι ait, non πετάμενοι, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. nec πέτανται. Sed πετᾶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετωμένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετωμένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἤ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Fens.* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ἤ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ἤ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ἤ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ἤ infero, etsi ἤ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æschylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E. 127.) *J. B.*

49. Δύ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑμετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν
[a] γε, ἦ δ' ὅς, ἐμοῦ [b] δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γήθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦ δ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν ἀλεκτέμενον; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦ δ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ἅτε μόνος [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεύς, καὶ γνήσιος [g] ἀετός, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὑπὲρ τὸ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὑπὲρ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν σοί γε, ἦ δ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπερσχὼν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασα, κατὰ λόγον τὴν πτέρυγα, τὴν

ab oculis: nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut solus contra solem obtueatur: & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non eruptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vultoris ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δεήσει Fl. c Ἀετοῦ] Ἀετῶ O. d Τί οὖν]· Τί δ' οὖν melius O. e Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος] Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀετῦνας male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐνεσκευασμένος O. l Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ σιωπώμενος τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥύπος. *V* (lippire, lippitudo, vulgo αἰ τζίμπλα. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν σοί γε] Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸ ἴσα ὀφθαλμὼ βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξασα] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἄφα πλήττων, ἢ πτέρυγα κινῶν. *V.*

* Ἄιρα] Ἄισθα legebatur sine sensu. ἄφα inde fecit *Solan.* Ego ἄιρα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. οὐδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. οὐδὲν δεήσῃ τὴν — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan κἀ τούτῳ. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. οἷοι τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. πελαγίστης τὸ μῆκος τῆς πελάγους. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te edit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. τοῦτον τὸν Ὀλόμπιον. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς κενεὺς ἀπαδόντας] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολιμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Λυσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

125. Vix cooperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora; neque ea ſolum quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent: Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· † [m] γὰρ ἕτερον, εὐδημία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διορχέναι, τὸ μεῖρόν ὄντα τὸ χεῖρον. [n] ἄλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ μὴ ὁ δεξιὸς μόνον ἀστῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, εἰς καπνὸν ἠρέμα διελύετο.

Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καὶ ἀνακύψας γῆν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲ συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ † υἱὸν Ἀγαθοκλέους, τὸν [q] Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ [r] μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον τὸν

[m] Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. [n] Ἄλις] Ἄλως male *J.* [o] Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιέλαμπε. O. Μέγα περιελ. P. [p] Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. [q] Δὲ] Deeſt in O. [r] Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius oett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* [s] Ἀλέξανδρον] Ἀλ'. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπορρέμβομαι. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲ συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Ἀντίμαχος δὲ ἦν ὁ Ἀλεξάνδρου Λαοδίκων, ἔτος Ἀγαθοκλέα † υἱὸν Λαοδίκην ἐπιβουλεύσαντα ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum ante. *J.F.R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τῷ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀντιόχῳ erat ſimiliter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸν. *M. du S.*

credebam Ὀνειρ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διωξ. c. 14. tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνωξ. c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe: hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtaenet.* Epiſt. 13. l. 1. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus, cujusque uxor Crateſi-

ὀφθῆναι δ' γυναικὸς ἁλισκόμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῆς υἱῆ τ' γυναῖκα, καὶ Ἄτταλον τ' υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τ' εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τ' Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆς συμποσίου πρὸς τ' δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆς θοᾶς, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρὺν [b] καθηλαμένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Δυδίᾳ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, καὶ τ' οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲν τ' βασιλέων τοιούτῳ παρέσχε μοι τ' θεατρικῶν· τὰ δὲ τ' ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ καὶκείνους εἶδον, Ἑρμόδωρον μὲν τ' Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα ἐπιορκοῦντα δραχμῶν· ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ διαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ' ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ' δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam pollutem, & miſcentem Attalo venenum filium; & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interfecerat, & Eunuchum Arbacen, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinis autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt, Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Clinian rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui panic-

a Σπαρτῖνος] Σπατῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καθηλαμένος] Nil mut. M. Fr. f. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὸν ὀφρὺν καθηλαμένος] Διατεθραμμένος, τεθερισμένος, σεσυτιτριμμένος. ἀλεῶν γὰρ τὸ συντρῖσαι, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

8. Διατριβῶν] Τὸν ἀγῶνα ἐντεῦθεν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ ἐκμαιευόμενος παρίληφεν, ὃν ἐν ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν πέμπτον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] Πορνείῳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἄτταλον &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium venit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἄτταλον] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Iuſtin.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita acceperat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pollicem? P. G.

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. *Ed.* c. 3. & Notas. *M. du S.*

82. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſummarum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τυχωρυχῦντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [c] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τὶς καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα. ΣΟΔ. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ φαύλην τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἦ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν εἰς τὴν Γέλωνα ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῃστεύε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων οὕτω τοῦ αὐτοῦ γινομένου

[c] Ἀπαιτοῦντας] Sic *F. Fl. Fr.* P. &c. [f] Σοι] Deeſt in O. [g] Παρεσχῆσθαι] Παρισχῆσθαι P. [h] Δυσχερὲς] Omiſit O. [i] Οἷα] Ὅσα *Fl.* malo. Οἷα cett. & P. [k] Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. [l] Δὲ] Omiſit O.

12. [*] Τριπτολέμου] Τίφυος. *V.*

24. Ἐνεργὸν ὄν] Δυσχερές. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)

27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*

31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] Τὴν ‡ Γετῶν ἀφικόμενος εἶδον Γέτας ἔτι βάρβαρον & ἀγριώτατον ἔθνος, καὶ Ῥωμαίων πολεμοῦντας, καὶ μάχην φέρον ἀναγκαίως τοιαύτην Ῥωμαίοις, οἵαν Τρωσὶν ὕστερον ἔτος ἐξολοφυδνῷ Δακοδάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὃν τὸ πᾶν ἔθνος ἐκ τοσαυτάκις εὐδαίμονος ἀνδραποδώδη δι' ἔθνους ἐκτετιδόμενον λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τοῖς Γέταις. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

[*] Τριπτολέμου] Τριπτολεμὸν Lectionis omnis miſertae.

† Εὐωχίαι] Εὐωχίαν Edita prave.

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Gur.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur *Dipnoſ.* c. 29. *M. du S.*

13. Κλεισίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus.* *M. du S.*

18. Ἀκαιροῦντας] Forſan ἀκαιρῶντας, aut ἐκαιρῦντας. *M. du S.*

21. Οὐ τὸν τυχόντα] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὸν τυχόντα λέγεις. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τῶν τυχόντων Σκυθῶν, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alcipbr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*

27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia*, cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ἆ pro *alibi.* *J. G. G.*

Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*

30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pt. *J. F. R.*

37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide *Icaromen.* c. 38. &c. & *Dipnoſ.* c. 46. *M. du S.*

πων χρόνων; ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κιθαρῳδὸς ἔσται φανεῖσθαι. ὥσπερ ἂν εἴ τις πολλοὺς μισθωσάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ἀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τῷ πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τέλαραγμένη. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοί πάντες εἰσὶν οἱ ὅπῃ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίους τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τότε τοίνυν ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut, si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντων *J.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κιθαρῳδὸς ἔστω] Κιθαρῳδὸν πόσον ἐστὶν ἐξ οἴνου ϵ μίλιτος ϵ * ἀλφίτων ϵ ὕδατος συγκεκραμένου. ἐπῳδὴ ὦν † ἀπὸ πολλῶν συγκει] ὁ βίος, ἀφ' ὧν τοῦτο φύσει κιθαρῳδὸν ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρασπάσμους] Παρίσασαι, ‡ καλοδαλαῖς ὅθεν παρασπασάμενος, ὡς δηλαδὴ, ἀλλὰ, καλαγρίσαμενος. παρασύρομαι, ἀνάπιον συσύρομαι. *V.*

50. Γέλοιος] § Γέλοιος ϵ γελοῖος ἀφαιρουντι γέλους μὲν ὃ ὁ γέλοιος ἔχει. γελοῖος δὲ ὁ γελαστικός. *V.*

54. Ἀπῳδὸς] Ἔξω τοῦ ᾄδειν. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτε edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένου. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγκεκραμένη βίου.

‡ Καλοδαλαῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Conferi supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro συγγελοίος legisse, existimans me an revera, nescio. Sed συγγέλοιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἂν, leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τὸ βῆμα. *E. G.*

67. Οἰνάῳ] Ad Marathonem urbs. *Meurs.* *M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλήξει κεκτῆσθαι] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Atticæ, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis, & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνωρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξέλιπον ἅπασι γνῶσθαι, ἢ εἴς πόλιν τινὰ, ἢ εἰς ἰδιώτου πρὸ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣ αὐτοῖς περὶ Ἀλιφέρου) μυθορίας ἦσαν. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-sto-

tiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere subit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

Θεάτρῳ πάντα μὲ γελοῖα ἀμπίσθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐριζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ [g] Οἰνόην, ἢ [h] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. [i] τῆς γῆς Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ἴσης τὸ μέγεθος [k] τεττάρων, καὶ λόγου, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καλλείπετο. ἡδέως γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων, ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς [l] Πελοπόννησον, εἶτα [m] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ἐμὲ [n] φασὶν Αἰγυπτίου πλατύτερα, τοσοῦτοι ὄντες Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι καὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ἀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [o] ἂν ἐγέλων,

f Τῷ] Abest ab O. g Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. h Τεττάρων] Τεσσάρων O. i Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. k Φασὶν Αἰγυπτίου] Αἰγυπτίακοῦ φασὶν O. l Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

e 76. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον, ἡ δὲ Οἰνόη πρὸς Μαραθῶνι. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήναιον. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἄβδηραι.

77. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ τῆς Κυνουρίας χώρας ἠμφισβήτησαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλόθρου μονομαχῆσαι, καὶ τῷ νικῶντι εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπεκτάνθησαν, δύο Ἀργεῖοι, καὶ εἷς Λακεδαιμόνιος· εἶτα ἀξιωτέλει Ἀργεῖοι νικησάντες, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότες, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νικητήριον ἔκριθη, Ἀργείων εἰς φυγόντων καλαπεμφθέντων. V.

79. Φασὶν πλατύτερον] ¶ Φασὶς, ὁ ἀμνὸς, φασὶ δὲ, ἡ ἰχθύς. V.

¶ Φασὶ] Φάσις editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φασὶ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φασὶν, sed paullo post τὸν, quaer, φασὶν, satis inconstanter. *Steph.* ubique φασὶ & φασὶν. Ego φασὶ ubique ex analogia malleem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

storia nota est ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. à G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendasse *Palmerium* Κυνοσουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd.* Κυνοσούριον edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejecti. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & seqq. Vide etiam *Eutrop.* c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; malleem *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob caussas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis.* Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. *J. F. R.*

ἀγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τοῦ θαύματος θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, ὅσηλίκοι διεφαίνοντο ἄνωθεν;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἑνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e] καλαγγέλας ἐμοὶ, ἀφεσείσας ἑαυτὸν ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[f] Οὔπω στάδιον [h] ἀπελελύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, καὶ γὰρ ἐγὼ τὸν Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τοῦ θαύματος θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, ὅσηλίκοι διεφαίνοντο ἄνωθεν;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἑνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e] καλαγγέλας ἐμοὶ, ἀφεσείσας ἑαυτὸν ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[f] Οὔπω στάδιον [h] ἀπελελύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b *Μουσικοὺς*] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καλαγγέλας] Καλαγγέλασ Fl. f Ἀπεστόμην] Ἀπεστόμην Pell. g Οὔπω] Οὔπω J. & Va. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀπελελύθειν] Ἀπελελύθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ καὶ Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V.

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς δὲ μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς ὁ βασιλεύσας. λέγει δὲ ὅτι θεωρῶν τὸν αὐτοῦ χόρον ἐλογισάμην ὅτι, ἐὰν τοσοῦτοι τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἐποίησεν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐκείνου. καὶ ἀφ' τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει δὲ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀφ' τούτου δέρμα τῆς αἰγὸς αὐτὸν ἀσπίδα ποιήσασθαι. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγναίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Cleon. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐοίκασιν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. Nam μυρμηκία est ὁ μυρμήκων τόπος, & mox ἀποστόμην δόμων' ἐς Αἰγίοχου Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἑαυτὸν] Et pro concutere, agitare, & pro σείεσθαι usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Eunap. Luc.* III. 14. ubi μεθεῖναι ἀφεσείσας hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim conſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a Philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam ajunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam.*

21. *Quamquam quae ego illis conſcia ſum, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeveri interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis. Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

τε, φησιν, ὕτως ὄιεσθαι, ἀλλ' ἐκπέμψαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγεις ἀν, ἔφην ἐγὼ, βαρὺ μὲν οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβεῖαν, ἔφη, καὶ χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἀπόστειλαι παρ' ἐμοῦ τοῦ Διός. ἀσπάσια γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ἀκούσῃ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερον ἔργον, ἢ τὰ περὶ ἐμοῦ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκος, ἢ ἐξ οἵου ποτὲ αἰτίας δίχοτόμος καὶ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κεκενῆσθαί τέ μου φασίν αὐτὸν, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάττῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί μου, ἄνωθεν ἥκον τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπαυλοῦν, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκρούσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ἐγὼ γὰρ ἐνίοτε ἐν αὐτοῖς ἀπορῶ καὶ αὐτῷ εἰρήσεσι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συμπίπτοντα αὐτοῖς, ἐν σκότῳ τὴν νυκτὸς, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ἐπὶ τοῖς ἰδιώταις ἐπιβλεπόμενοι; καίγε μὴ ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἐμὲ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύπτειν καὶ διαφωτίζειν τὰς

i Ὦ] Ἠδὴ O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Μυ Fl. Μοι φασὶ O. m Τῷ] Γῷ H. Γῶν Marc. male. Τῷ Fl. Bl. J. P. &c. n Μυ] Deeſt in Q. o Αὐτοῖς] Abeſt ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακωῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται * βαστάσαι τι. V.

* Βαστάσαι] Βασάξαι V.

Ibid. Ἀνεπτέμην] Ἀνεπτόμην. Ἀνέστομαι, ἀνεπτόμην, ἀνεπτέσθην supra. F.G.

Ἀνεπτέμην] Conf. ſupra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

18. Δώματα] Heſiod. 1. Oper. J.B.

Δώματ' ἐς &c.] Homer. Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino Plut. de Luna. 1696. & 1727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. acqua portione diviſa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ Φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Schollon in ſedem reduxit M. du S.

26. Φασί μου] In Flor. Cod. Φασί μοι. Cætera Homerica ſunt. J.B.

Ibid. Παρὰ τοῦ ἡλίου] Παρὰ τοῦ ἡλίου. Th. M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat Salmaſius. At quum neceſſario adſit in Edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. Xen. Ed. Baſ. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celſum. V. 238, 2. Diog. Laert. p. 39. A. Schol. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. & Suid. M. du S.

39. Ἐπὶ

τὰς πυκλεπιὰς ἐκείνας ἀλγτριβὰς, ἢ τ ἐπὶ [a] τ σκηνῆς ἑκάστω βίον. ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα πυκλεπιώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ δεινῇ [b] εὐαχημονοῦντας. οἱ δὲ ἴδιον ἀπεσι, ἀλγσπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε, μὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μεταλλῆσαι ὅτι τοχίστατα, ἵν' αὐτῶν ἡ βδέεργον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προδεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὑπορύξῃ, καὶ τοὺς Διαλεκτικοὺς ὑπτομίσῃ, καὶ τ στοὰν καλασκάψῃ, καὶ τ Ἀκαδημίαν καλαφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] περιπάτῳ ἀλγτριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ἀσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμελρυμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἔφη δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄκρον ἕτερον ᾗ [g] ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

transfigendarum rationes, & illarum ministrum usque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum everta, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie ipsi dimetiuntur.

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. b Εὐαχημονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. c Μεταλλῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκείνους] Ἐκεῖσε O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Abest in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. Bl. S.*

39. Καὶ τ ἐπὶ τ σκηνῆς ἑκάστω βίον] * Τὸν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὲν δημόσιος ὁ τοῦτο λέγων δραματοσύργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τ ἀνθρώπων ἀλγδιοῦντος, ὅτι ἄλλος ἄλλο ὀντος, ἄλλα δὲ ἀξιοῦντος δικαῖα. *V.*

49. † Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅτι. *V.*

* Τὸν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τ σκηνῆς] An κατὰ τ σκηνῆς; *post scenam.* Placet. F. G.

Ἐπὶ τ σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. παθόντες δὲ ἐπὶ τ σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τ ἀληθείας ἐδύκει ἕκαστα βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τ σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur κατὰ τ σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ez. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐκτολίους, καὶ περιπάτους, καὶ τδτλίους μικρούς. *Concisas disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.*, Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ γὰρ ἴσ' περιπάτους „ καλλίους περὶ γε τούτου. *Neque enim pulcra tibi est „ disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περιπάτους γε, ἀλγτριβάς. Lucianumque h. l. adduct. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. pluralis num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περιπάτοις pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia ἀλγτριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve bovumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲ ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τ γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τ ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἀφ' τ ἀστέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἀέρι· καὶ τὸ μὲ πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην λήσεσθαι, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τ δὲ ἀετὸν οἱ πάλαι συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καλαφράσουσί με, γυπὸς τ ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τ θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατ' σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ· καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καλαλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τ ἐπιδημίας.

[h] Μὲν] Mοι marg. *Al.* ante μὲ inſerit. [i] Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήτω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττονι εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi *ſit.* pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J.F.R.*

67. Ἔδοκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J.G.*

74. Ἐκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· φησὶ δὲ ὁ Ἰνδοῦν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσης τὴν θύραν, pul„ ſatis januam. *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J.F.R.*

79. Ὑπετάραττε —— τ αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τ ἐπιδημίας, καὶ ὅσον οὔπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τ αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὔπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

ὡ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τ αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ,

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τ μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τ λόγων, εἶτα ἐξῆς τ ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τ αἰθέρα. ἐπὶ πᾶσι δὲ

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. *Poſt re-*

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιωρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt *a Fl.* c Παρὰ] Sic *J. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ ὢς μακρόθεν. *V.*

84. Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν καὶ τ Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβρονημένος] Γραι. ἐκπεπληγμένος. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαυτήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τ λόγων] Ἀντὶ διαφόρων λόγων ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίχθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. t. I. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτε τὸν ἰσχίον ἐξέστη. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. ὡς τὸ κάτωθεν λανθάνειν. Sed obvia haec ὅτου κύνες. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. A. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ἐκ λιποθυμεῖν. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξίθαινον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβρονημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβρονημένοι a Graecis παῖοι appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβρονημένος· ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητος, εἶτα οὐ λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vita neſcius ipſe ſua.

Xenoph. Ἀνάβασ. γ. & Ἑλλ. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτου — Ἐφιάλτου &c.] *Homer.* X. Odyſſ. A. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ἡρῶν] Lege ἰρῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſa-cer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τ σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' [d] ὖν ὁ Ζεὺς, ϗ μικρὸν [e] ἐπανεὶς τ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησίν, Ὥστε περὶ ϗ Ἐφιάλτε, [f] ὅτι ϗ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τ οὐρανὸν ἀναβῆναι; ἀλλὰ νῦν μὲ ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματισάμενοι, ἀποπέμψομεν, ϗ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τῆ οὐρανῆ. χαμηλὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μέλαξύ τε τοιῶν, ἀνέκρινέ με περὶ τ ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὠνιῷ ἐπὶ τ Ἑλλάδος; ϗ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; ϗ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μᾶ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπε τ ἀπὸ Φειδίου, ϗ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια

το-

[d] Οὖν] Non comparet in O. [e] Ἐπανεὶς] Ἐπανιὼς O. [f] Ὅτε] Desideratur in O. [g] Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [h] Ἔτι λείπε)] Ἐπιλείπε) *Fl.* & marg. *A1.* Nil mutat P. [i] Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπατειὰς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὥστε περὶ ϗ Ἐφιάλτε] Ὥστε ϗ Ἐφιάλτας ἐθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τ οὐρανὸν ἀναβῆναι. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτε] Ὥστε (2) Ἐφιάλτας ἐθέλησαν εἰς τ οὐρανὸν ἀναβῆναι, καὶ ἤδη ὄρη ὑποθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. ϗ ὁ μὲ μῦθος ὅτος. ϗ δή γε ἀλληγορία. ὅτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωεῖς παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆσαι ἐπεχείρησαν (4) τὰ τ οὐρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, ϗ τῇ ἐξ ἐκείνου σκιᾷ, συνίδη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πόσῳ ἀπέχουσιν· ὅθεν ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἐφοβεῖ (5) Δημω——. *V.*

Ὥστε Ἐφιάλης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὥστε Ἐφιάλης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωεῖς παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπισήμης, ipsa autem ex Analogia θηρᾶ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ὑλίᾳ αἰείσκοπος λοφήρεσιν: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ϗ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ϗ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδύκων analogiam aliquam mensurae accipere: ϗ δὴ πρὸς τοῖς ἀκροτηρίοις ἀναμενόντων ἀρίστην τούτων τῇ ἀναλογίζεσθαι τὸν σκιὸν, καὶ ἀκρεμονιδώτης ἀπόλλω: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρημοτίσαιλες] Διοικήσαιλες. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλων μὴ τινὲς συγγένεσθον, θύουσι οὐ αὐτῇ Διΐ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ἔτερ ἐστὶν ἱερὸν τῆ Ὀλυμπίᾳ Διὸς οὐ Ἀθήνας, ἀφ' (9) μεγαλυργίαν λαμπρόντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καλασκλὴν, πλείων τ τ'. ἐτῶν πεμπτίνης πτιζόμενον, ὡς ϗ οὐ Κυζίκῳ νεὼς, ϗ οὐκ ἂν σωστελέθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀθηναῖος ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι σωαστελέβαλε τ ἔργων. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τῆ Δημητρίου τυθείσῃ.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωεῖς] Vulgabatur Ἀλοῖος. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*

(5) Δημω——] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τούτων Edita male.

(7) Ἐπιτέλων] Ἐπιτέλων legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μιχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλυργίαν ἀπορόντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλυργίας ἀπόρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 162, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; ἢ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτὸν ἀποτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ καὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, τί δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατόν σε, βασιλέα εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτὸν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκεις αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ φαίδιμα πᾶσιν ἦσαν, οὐδὲ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καθεζήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? &, Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitent? &, Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religiosissimum illud, rem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia:* compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena: *ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius,*

[a] Ἔχων] Ἐκὼν P. Sed prius J. Fl. Bl. H. S. [b] Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex El. Schol. & Coll. & marg. Al. Quum φιλόσεμνον Edd. cett. haberent. [c] Τε] Δὲ Fl. Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς & μαντεῖον. V.

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι αἰεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V.

— Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. M. du S. Γρ. φιλόκηπον G.

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. G. adpictum oportuit. J. F. R.

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit M. du S.

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν scilicet. F. G.

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸ Ὀλύμπιος legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβίδιον, *Annubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Castoris* & *Pollucis*, de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. J. F. R.

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce *Meurs.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum; *Liv.* XL. 20. M. du S.

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. M. du S.

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *Paris.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius aliae habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένα γαμεταῖς & παιδίοις ὄγκον τὸν ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῆς λιπαρωμένης ἰχθύος. Noster *Tox.* c. 45. Δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Hes. od.* Ἔργ. VI. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in *Liban.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4 παίζεις ἐκών. *Sponte ludis.* J. F. R.

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλόσεμνον. M. du S.

Ibid. Τὸ φιλόκαινον] Nescio, quis locus hic esse possit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅπου [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παρισᾶσιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμακότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν μεθ' ἑκάστην ὅλων ἐτῶν πέντε θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ταυγαροῦν ψυχροτέρους ἂν με τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

Ταῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον μᾶλλον τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστην θρόνος ἐκεῖνο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

[d] Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. [e] Παρισᾶσιν] Περισᾶσιν male O. [f] Ὥσπερ] Deſideratur in O. [g] Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἅμα O. & *Fl.* [h] Ἐς τὸ] Ἐς τι O. [i] Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαι male *J.* [k] Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι εἰς γράμματα μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία εἰς πλάσματα λόγου, ἑαυτοὺς δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ὑδὲν ἧττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται δὲ ἐκεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μᾶλλον χειρίζειν τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνι vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: ὑδὲν ἧττον τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφαίνοντες.

ſit τῇ φιλοκαινίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J. M. G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J. F. R.*

29. Μεταὶ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J. F. R.*

33. Δωατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F. G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδιον] Dea Thracia Bendis; vide *Z. τρ.* c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβείδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβάδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J. F. R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J. F. R.*

39. Ἑκατόμβας παρισᾶσιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus, *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J. F. R.*

41. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἅμα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J. F. R.*

51. Καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſeuiſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας δὴ κἀγὼ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὴν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι βουλευσάμενος τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο πνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ ναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ἀπάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν δικαίας τὴν εὐχὴν, προσίετο ἄνω ἀγαγὼν τῷ κόλπῳ, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθη φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τῷ ἀρανῷ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῷ. ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθη, καὶ οὐδὲν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter cepae mihi nascantur & alia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando *remittebat*, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ηὔχοντο] Εὔχοντο marg. *Ald. W.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευσι *Fl.* f Αὐτῷ] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθη] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀποτίμους, Λακιαδῶν ἀντιδιατίλλουσι· δὴ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημείας. ὡς αὐτῶν ἐκείνων τὴν Πυῤῥωνείαν ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαχον γοῦν τοῦτο ἐκ τῆς ἰσοδυναμίας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον αὐτοὺς ὡς † συγκατάθωνται. *V.*

* Ἐπεπόνθη] Ἐπεπόνει lectum antea prave.

† Συγκατάθωνται] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθίωνται.

cis, quod non oportuit. *J. G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι λαβὼν τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστέφανέν μ' εὐαγγελία. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τῶ λόγῳ, quam *Spanhem.* qui & *illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kusterο* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kusterο*; ait enim *Aristoph. Plut.* 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ὡς πριάντων ἐρμαῖ' Τοιοῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ibique ἀναδῆσ.

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus , in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet , in proximam ſellam transiit , ut omnibus , & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt , per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus , ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat , apud Libyes fulguret , apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat , meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes , & Attin , & Sabazium , inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres , & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήνας δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεταθέζετο ἐπὶ τὴν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὸ θύοντος ἑκάστου ὄνομα. ἐπιστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, πᾶς [i] Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν ἀναχυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀσκεδαστήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μεταλαβὼν κατέκλινε μετὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

[g] Ποιεῖν] Ποιῶ G. P. & marg. *Al.* Ποιεῖν Edd. & O. [h] Τήμερον] Δήμερον O. [i] Νιφέτω] Ἰφέτω male P. [k] Βορέας] Βορρᾶς *Fl.* Nihil mut. P. [l] Ἄττιν] Ἄττιν O. ſolus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων δὲ ὄντες θεοὶ ἀνομάσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δόσας σε ἀπαγγέλλοι τοιαῦτα σιωγγίλια connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις ἃ τοῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed conſer not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄττιν ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo , quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochart.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. fer. Vide etiam Ἑλλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur , plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii: *Sine Cerere & Bacchо friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judi-

cata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τῦ νέκταρ ωαρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ὑποβλέποντά [b] τοι τὴν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῦ νέκταρ ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός τυ λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμμένος, [d] ὅτε σῖτον ἔδουσιν, ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν ωροστίθενται, καὶ τῦ νέκταρ μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀνημεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες ωροχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ ἐγὼ ἐκροτῦν τὸν ἀριστερὸν μηρόν· ἐπεὶ καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐπιστὰς ἐκέλευσε τὸν Ἀπόλλω ἀναπαύσασθαι, καὶ ἐκέλευσε τὸν Σειληνὸν ἄδειν τὸν Κύκλωπα. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ ἐθεασάμην τὸν Ἑρμῆν ἐπιστάντα, ἐπεὶ ἐγνώκειν ὅτι ἐπὶ τὸν Ἀπόλλω ἔρχεται, ἐπεκρότουν τὸν μηρόν· ὁ δὲ Ἑρμῆς ἐπιστὰς ἐκέλευσε τὸν Ἀπόλλω ἀναπαύσασθαι, καὶ ἐκέλευσε τὸν Σειληνὸν ἄδειν τὸν Κύκλωπα.

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem sal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Ποι] Πυ O. c Δὲ] Καὶ male *S.* Recte δὲ *P. H. J.* aliaeque. d Οὔτε πίνειν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆ μυρσίνης. *V.*

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ἐράνια εἰδὼ. Et ut Menippus sic & Lucianus βωμολόχος. *G.*

20. Αὐτῇ κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶ ἡ μὴ μέτρι ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνας] Alias μυρρίνη est *Myrtus* arbor. *Long. Past.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata sit, quæve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*; μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. *Wesseling*, Obs. p. 51.—2. scribens: „ Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; *Plato* suos cives μύρτους, *myrtis* tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnos. c. 18. & 19." Haec ille, & adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Past.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet Hecatae mactari solitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἡρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. *F.G.*

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός τυ λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσι, ὅτι, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, ego ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.J.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', ὅ ἐστιν αἷματα οἶνον. *F.G.*

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Versus

saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δαχα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι
25 f τ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τ πρώτιλω ᾠδὴν τ ὕμνων g τοῦ Πινδάρου. καὶ πειδὴ χόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς h ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
30
i Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ k ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ὁ l φύει πώγωνα, ἢ πῶς m γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταξε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κἀ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. g Τοῦ] Τῶν O. P. & marg. *A1*. h Ὑποβεβρεγμένοι] Ὑ—ος O. i Εὗδον] Εὕδον *J.* & P. male. k Ἔχε] Εἶχε *J.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε P. Ἔχει *B2*. l Φύει] Φύσει O. & marg. *A1W*. m Γίνεται] Ἐγίνιλο O. Ἐγίνιλο *Fl.* Ἐγίνιλο marg. *A1*.

25. Καὶ τὴν πρώτιλω ᾠδὴν] Τὸ, ἄρισον μὲ ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τοῦ μεθύοντ. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέλαρθον) Καθεκοιμήθην. *G.*

sus *Homeri* est Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ πιόσῃ] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Censeo Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non τ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Reicribi curassem cum Cl. *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὰ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi pius mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτιλω τ ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδω τινός probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τ, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τ ἄρτου, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Gesn.* versio ad *Graevii* sententiam est adcommodata. *J.F.R.*

26. Τοῦ Πινδάρου] Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut reveritat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπεν, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδάρου φησὶ bis, & c. 8. κατὰ τ Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι — Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vs. 1. ex quo corrige ἶχε pro εἶχε. idque per se etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B2*. & *Par.* Editores illud ἶχε, quod in reliquis impressis & Mss. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & postulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Paris.* hic sapuit, ἶχε exhibendo. *Solanus* ἶχε etiam in *B2*. esse, addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἶχε habet. At ex

Καλὴν παρῆσαν ἀπαρχὴν λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τῆ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἥκων ξένος παρέσχηκε· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ᾗ ὢν ἐκείνη μέμφομαι, προπεπηδηκὼς ἔγνων μηκέτ' ὀκνεῖν [c] πλείονα ποιεῖσθαι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ὃ πρὸ πολλοῦ τοῦ βίου ὀκνηπολάζον, ἄργον, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐπόλιχνον, εὐθύμορον, τέλυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. ὅτοι τοίνυν εἰς συζήτησιν διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῆ ἀρετῆ περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ὀκνηπασάμενοι, περιέρχονται ὀκνηπλάστῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περικαλύπτοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi*

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὲ O. Plane omittit *Fl.* c Πλείονα] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλῃς] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμορον] * Δυσθανάτου. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερηφάνου. *V.*

61. Ἐοικότες] Γραυ. ὑμφερεῖς. *G.*

* Ὑπόμορον, Δυσθανάτου] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod δυσθανὲς habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi memmero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὰ κοινούμενος περὶ τοῦ μεγάλου. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀποκρίψασθαι, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δὴ, ὅτι μάλιστα τὰ ἐμαυτοῦ ἔργα, ἢ ψήφου πυρὶ ἢ ὀρθῶς ἔστιν, μὴ νοῦν ἔχειν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅτι omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προβάλλω, προάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῷ nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ex pro-

ſi perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductisque adoleſcentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidam tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero, & ſibi cum ſint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei,* Non habiles bello, non conſultantibus apti; *tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibusdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συναγωνίστας εὐεξαπάτητα μειράκια, πλῆθος τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τὸν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περίττοὶ καθεζώμενοι· Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμελετήσαντες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδορῶσι τοῖς πλησίον.

[h] Ἐνὶ] Ἐν male O. [i] Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. Fl. [k] Λοιδορῶσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ καλλιπώτερον & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt Philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem numorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, *Euſtathius* docet aliquoties, praeſertim ad Il. A. p. 102, 38. *Baſ.* Eſt autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante aſſae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.du S.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. *J.F.R.*

84. Λοιδορῶσι] Ὀνειδίζ—. O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.du S.*

Λοιδορῶσι τοῖς] Rarior conſtructio, ait *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 456. Nam activa accuſativum, media forma dativum adſciſcit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiaſtae *Ariſtophanis* credendum ait *Salmaſ.* ab *Kuſtero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kuſtero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Ariſtophanem Aeſopus* activum λοιδορεῖν cum accuſativo conſtruit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hiſt. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exſcribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra *Gall.* c. 15. *Aeſop.* fab. 68. *Aeſchin.* de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος ἐ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio ſoribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano deſinio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τῷ λοιδορῶσι in λοιδοροῦν), quia terminationes ejusmodi per compendium ſolent exarari in Mſſ. *J.F.R.*

σίον. ϗ ὅτ῾ αὐτῶ τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, ϗ [a] ἰταμώτατ῾, ϗ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατ῾.

Καίτοι ἢν ἐξετεινόμην αὐτῶ, ϗ βοῶντα, ϗ καλῃγορεῦντα τ῀ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τ῀ βίον συλλελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια ϗ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μέ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι φαυλότερόν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, ϗ αὐχμῶ, ϗ ψυχρολουτῶ, ϗ [c] ἀνυπόδητ῾ τῷ χειμῶνι διέρχομαι· ϗ ὥσπερ ὁ Μῶμ῾, τὰ ὑπὸ τ῀ ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· ϗ εἴ μού τις ὠφώνηκε τ῀ πλησίον πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, ϗ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τ῀ φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὀπτικρίας τε ϗ θεραπείας δέομεν῾, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ὄντα ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ δράμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶ λεγόμενοι, μάλα δὴ ϗ ὑβρισταί εἰσι, ϗ ὁ μετρίως

85 *ille inter ipſos ferre primas videtur, qui & vocaliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus.*

31. *Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat ſane, ſi juſta & vera velit dicere,* Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae beluae.*

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec me-*

a Ἰταμώτατ῾] Recte ſic O. Ἰταμώτατ῾ Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητ῾] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητ῾ *S.* & *Amſt.* d Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* ſola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τ῀ Μῶμον ὁ Λυκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τ῀ θεῶν γινόμενα. *V.*

87. Ἰταμώτατ῾] O. ſolus recte ſic hanc vocem ſcribit. Impreſſi omnes ἰταμώτατ῾. *M. du S.*

Ἰταμώτατ῾] Conf. ſupra *Aſin.* c. 6. *J.F.R.*

96. Κέκραγα] Quaſi *ſum clamans.* De his praeterito praeſentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσῃ ἀμφιβέβηκας. Et Dial. ſeq. *Bis Accuſ.* c. 3. κεκράγασι — ϗ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praeſentis collocari; unde forſan factum, ut unicum tempus paullo poſt futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. ſit loco futuri ordinarii. *J.F.R.*

97. Ἀνυπόδητ῾] Conf. ſupra *Aſin.* c. 16. m. ibique notata. *J.F.R.*

6. Ἡμῶν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πεῖσαι τ῀ βίον] Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt, ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit *Caſaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Seneca* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *ſaeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita ſupra T. I. *Tim.* §. 25. περὶ παλαιοῦ ἐκλελοιπότος ὀνόματος τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J.F.R.*

18. Ἡμῶν ἀσφαλίσαιτο] Etſi *Pariſ.* quoque haberet ὑμῶν, in verſione tamen dederat *nobis*; quod cum ſenſus poſtulet; quia oratio pertinet ad *omnes* Deos conſultantes, qui hic opponuntur *hominibus*, haud gravate Floreatinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Funt.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quaſi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. *J.F.R.*

21. Ἔσεσθαι]

discriter nos perstringunt, nec curarit res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspici. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accusêt, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.

ἡμῶν καθάπαξ), μήτε ὀλιγωρεῖας τὰ ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑποπτεύειν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ οἵτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ [e] ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & jam imperavi justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ὀπτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ποιησάμενος, Ἔστω ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ὀπτρίψομεν αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολάζεσθαί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν [g] ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα [g] δὲ ἄρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ,

e Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. f Ἐπηγγειλάμην] Πεμπηγειλάμην P. g Οὖν ἀρχομένου] Ἀρχ. ἂν *Fl.*

21. Διεταράχθησαν] Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπλήρουτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἐξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρεληλυθότος δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τήμερον, τοῦ δὲ μέλλοντος, εἰς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι: praesentis autem τὸ τήμερον: futuri, εἰς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *J.F.R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. supra de σὺν recte omissa, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J.F.R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V.c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat nescio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Diene* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *justitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. *J.M.G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus supra T. I. *Hermot.* c. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γειρῶ ἐς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *J.F.R.*

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφαιρεθέντα αὐτὸν τὰ ψηφὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, οὕτω τῷ Ἑρμῇ ἐς τὴν γῆν καταπεμφθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲ ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον, ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ὠτὸς ἐκκρεμάσας, ἐσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimiſit. Me vero Cyllenius dextra aure ſuſpenſum heri circa veſperam in Ceramico depoſuit. Omnia audiſti, ſodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philoſophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλωθέντα ἀετοῦ πτέρυγας ἢ γυπῶν ἀναστῆναι ταύτας ἢ πάλιν. G.

38. Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ ὢν Κυλλήνης τιμιώτερος. V.

Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in ſedem propriam revocarat M. du S.

32. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν] Hom. Il. A. 528. M. du S.

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque ſcriptus hic Dialogus. M. du S.

BIS

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

Dispereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii ageus, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΤΣ.

1 Ἀλλ' ὑπερβαίνειν ὁπόσοι τὴν φιλοσόφων τοῦτο μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τὴν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῆς γενέσεως ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑπερβαίνει, ζευ-
10 ξάμενος τὸ ἅρμα, [a] πανημέριος τὸν οὐρανὸν διέπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὴν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ [b] ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς φα-

a Πανημέριος] Παπήμερος *Fl.* b Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. *G.*

ZHN &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑπερβαίνειν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ὑπερβαίνειν ὁπόσοι τὴν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὁμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Paroemia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mss. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ χολὴν ἄγων. scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, χολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat.* ἀλφαίω & ἀλφάνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. *Fug.* c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? Iu-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν ἐκτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ [b] Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωκε πρὸς τῶν ἐνοχλούντων χρείαν τοῦ μαντικοῦ. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὸ Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τοῦ δάφνης, καὶ τὸ τρίποδα [e] ἀμφεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεται οἱ τὸ δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. *Omitto enim*

a Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. *b* Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* *c* Ἐκκεκώφωκε] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. *d* Μεταβαίνῃ] Μετάρχεται *Fl.* Nil mut. *P.* *e* Ἀμφεισαμένη κελεύῃ] Ἀμφεισάσα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis ex repetito ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amittisse ἀ praedicabit, quod absorptum sit ab ἀ sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀωρία. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκάφη legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracuło Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate rama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, οὗ ἡ μαντεῖον ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* *Vit. Apollon.* IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δ' ἀδύτου χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: ὅθεν γὰρ πηγὴν οὐ σῖτος καλαγεῖν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὴν προφῆτιν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut & Branchidarum in Milesio ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα *absoluta* ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii *Apollinis* oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide *Z. tr.* c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Patarenum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHI QUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

γὰ λέγειν [f] ὁπόσα ὅτι πείρᾳ τ μαθητῆς ὅτιτεχνῶν) αὐτῷ, ἄρτια κρέα καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδόνων, ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπεῖ) λύπας. τί γὰ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ ὠθοῦντας πέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιμαῖσιν ὑπιπνέοντας; ἢ τ ὕπνον ὅτι πάντας μετόμενον, ἢ τ ὄνειρον μὴ τῷ ὕπνῳ παραπαρεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τ ὅτι τ γῆς βίον ἑκάστοις [i] συντελοῦσι.

Καίτοι τὰ μὲ τ ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴς, ὅσας μὲ ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ *Fl. J. H. Bl. Fr. S.* [g] Φυτουργοῦντας] Φυσοῦντας vel φυτευγοῦντας conjicit *M. du S.* [h] Λιμαῖσιν] *Pell.* potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. [i] Συντελοῦσι] Συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. *A1.*

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. *M. du S.*

28. Διασκαμμένῳ] Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obtineret. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). *J. F. R.*

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. *Ver. Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῶν. *Se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τ πείρας. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τ πείρας ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* *J. F. R.*

33. Ἄρτια κρέα, καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. *J. G. G.*

Ἄρτια κρέα] *Herodotum* vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. ἰλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. *J. F. R.*

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. *F. G.*

36. Ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* *F. G.*

37. Ὁρᾷ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρᾷτε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδόνων. Ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπεῖται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος, &c. *F. G.*

Ὁρᾷ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. *M. du S.*

Ὁρᾷ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. *J. M. G.*

Ὁρᾷ — θιγγάνει — ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφορῇσιν tum scribendum. Locum Cl. *Gesn.* jam indicavit. *J. F. R.*

40. Φυτουργοῦντας] Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσοῦντας. *M. du S.*

42. Ἢ τ ὕπνον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. *G. C.*

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημέ-
νος; ὧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράττωσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ τὰ αὐτῷ μυρία ἄλλα
πράττειν, τὰ ῥᾳδίων ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. τὰ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, τὰ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μενος, τὰ ἀτάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ τὰ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
ἅμα τὰ αὐτὸν χρόνον [b] ἀπαλλαχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται), τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

heo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H*1. & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπαλλαχόσε] Ἀπαλλαχοῦσι male P. Ἀπαλλαχοῦ marg. *AIW.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * λαμέλλοντες τὰ ἔργων † ἅπτωνται. τὸ δὲ βλακεύειν ἐπὶ τοῦ μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ᾠδῇ § Τρητὸν λεγόμενον, ἔνθα Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖν κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγριώτατοι ἦσαν φιλοπράγμονες ὄντες, φόνῳ τοῦ μὲν παθόντος ὑπὸ τοῦ λέοντος τοὺς βουκόλους. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλλοντες ante editum.
† Ἅπτωνται] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*

§ Τρητὸν] Legebatur una voce σταστητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Clav.*

91. Τοσαύτας φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένος] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἃ διῃρημένα τὸ σῶμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διῃρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2, c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρμένος recte, *sublatus.* Sic ἀπῃρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a ἀφαίρω & ἁπαίρω, prius vero a ἀφαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. B.*

94. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἃ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, τὰ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμην ἐγὼ ἀφῆκάς πεπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Jovis, almus ocellos

Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus eſt Epicurus, qui pronunciat rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant: verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verſo*, eo ſolo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχείας. τὸ δὲ μεμψίμοιρον ὐδὲ ὅτῳ ἀλαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲ ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· ἣ τ Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ πῃ καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπροσηκτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ὑπὲρ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίστωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὑπὲρ τὴν πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τελιμημένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς Φιλοσόφους,

οἵ

c Εἰ γάρ πῃ &c.] Ἢν γάρ τι ἐ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *M1.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσομεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria ſeqq. omiſit *Fl.* ab *oi* ad *oi* tranſiliens. f Ἄσιτος] Ἄβυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμαίρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μετὰ κρίαθρα τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ὄγε τέρπεται δαιτί, καὶ τῇ ἑξῆς. *Odyſſ.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθολικοῖς διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βυκάλων] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.] Hinc ego conjicio ipſa *Olympiade — ſcriptum* hunc libellum, & de bello *illo Parthico intelligo.* Sed conjectura mera eſt, nec niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omiſit *Solan.* in nota ſua, eum poſtea adjecturus; ſed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲ ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα Interpres ſupplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, ſi operae videtur, *Amor.* 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus eſt μιρμηρίζω? quis enim neſcit μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vſ. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem reſtituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε ἡμῖν σοφhos, qui solos Deos beatos praedicant; quando vacare nos nectari & ambrosiae putent; qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot cauſſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

χολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ συρρίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐῶμεν δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀράχνιον διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὑπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεῖσαι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπασχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶσι, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραίνοντος, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ αὖ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χαλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑπογογγύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὃς ἐδεῖ πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; πρόκει-

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. A1. b Γοῦν] Γέτοι marg. A1. c Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνεῖσαι P. & marg. A1. d Πάνυ] Abeſt a Fl. e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντις P.L. & marg. A2. Nil mut. Fl. J. &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ J. & Va.

97. Ἐῶλος δίκας] Ἕωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διακαυσάμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σήψεως. V.

99. Καὶ μάλιστα ὑπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι αἱ † περὶ

7. Ὑπερημέρους] Παραβαινούσας τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀμφισβητουμένας. V.

* Μήπω τελεσθείσας κ.λ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit M. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. J.F.R.

† Περὶ τῶν] Ita dedit Ideta, pro vulgato συμφορᾶς.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασιν], Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. J.F.R.

13. Πάνυ] Πάντις P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. M. du S.

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. J. *Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. J.F.R.

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. M. du S.

26. Τὴν δὲ δίκλω] Scribe Δίκλω. F.G. i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gujeti* notam ſequentem. J.F.R.

31. Σὺ δὴ, ὦ θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicunque detulere causſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Juſtitiam ſorte aſſignaturam illis judices pro portione æſtimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injuſtum putet factum eſſe judicium, licere ipſi ad me provocanti, judicari de novo, quaſi plane judicatum non eſſet.* Tu vero filia aſſidens ad Severas Deas, ſortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre deridentem Injuſtitiam non poſſim? JUP. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim jam perſuaſerunt illis Philoſophi, ut Injuſtitiae ne praeſerant, Sophroniſci praeſertim *filius*, qui ſummis juſtum laudibus extulit, & bonorum maximum eſſe oſtendit. JUST. Vadde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti profuere, qui undecim

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τ γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῆ δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τ ἀδικίαν ὀπιγελῶσαν ἡ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρὴ γὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως ἤδη πεπείκασιν αὐτὸς οἱ φιλόσοφοι σὲ τ ἀδικίας προλιμᾶν, ἡ μάλιστα ὁ τῦ Σωφρονίσκυ τὸ δίκαιον ἐπαινέσας, ἡ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάντων ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὦνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, ἡ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγ[ελοῦμεν] Πραγ[ελοῦμεν *Fl.* l Καλαπτάμεν⊙] Καλαπτώμεθ⊙ P. m ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τ γῆν] Αὖθις ἐς τ γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξῶσαι ἰφίντων] Ἐκκλῆσαι διδυκέτων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τῦ Ἀρείυ πάγυ. *V.*
40. Ὁ τῦ Σωφρονίσκυ] Τὸν Σωκράτη λέγει. *V.*

‡ Ἧι] Aberat in editis. Inſerui *M. du S.*

Imperator univerſorum, quodque quæcumque reges facerent, ut juſta & æqua putarentur. Eadem ratione *Anacharſis* Sophiſta in quarto hiſtoriarum Arriani antiquos ait Jovi aſſiſtentem juſtitiam feciſſe, quam interpretationem non ſatis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένην παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* ſcribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quaſi *dicas*, Deas caſtas & incorruptas. *Pauſan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Ias vocat *Heſiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis ves prægnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Heſych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, ἡ Ἐριννύας ἐπὶ τύφημισμῶ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Conſule *Heſych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, *Pauſanias* in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit *Meurſ.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλῆρυ τὰς δίκας] De ſortitione judicum permulta Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. vſ. 277. Conſule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non eſt noſtrum. *J.F.R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τῦ κωνείυ, μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, ὡς μὴ τοσῦτον ὑπερέχαν οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τ ἀδικίας φιλοσοφῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Injuſtitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ Ἄνυτον καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακληρίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σῦ Φιλοσοφῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι καὶ [c] ἴλαι, καὶ φάλαγγες, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τ ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλτιον. πολλοὶ γῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὅτι τ πῆραν αἴξαντες, καὶ τὸ τρίβωνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ καὶ τ ἀρετὴν ἐπαινῦντες. ὥστε καὶ τ παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ξύλον

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μέλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et ſic Fl. cum reliqq. c Ἴλαι] Bene ſic B1. & 2. Ἴλαις cett. Dubie H. d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adſpirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιοῦσιν G. P. & marg. A1.

46. Μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα] Ὁ δὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τ Θεαίτου Σωκράτης διηγούμενος, ὑπάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα * τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. G. C.

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aeſculapii, vid. etiam Ovid. Met. XV. fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33. ex Xenoph. Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Biblioth. Raiſonnée An. 1737. menſ. Apr. p. 370. in recenſenda nova Ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, Minervae non ſacrificaſſe, quia Cl. Vir in reſcript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. ſcripſerat: „ Illud forte nonnullis mi„ nus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſi„ nerent a ſacrificiis, tum opimis, tum tenuibus atque „ exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradit „ Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accu„ ſato". At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile adparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum cerimoniae & conſuetudinis cauſſa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non auſim. J. F. R.

53. Μίλιτον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μίλητον. Vide Not. ad Z. ἰλ. c. 16. M. du S. Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio excluſuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

μάρτοι ξύλω, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσῃ φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐριζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅτι δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τὴν οἰκίαν προδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προπεπέμφθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ὅτι τὰ πλαγιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χειλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Καὶ] Γέ marg. *A*1. g Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* h Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Διδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προπεπεμφθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad 2. *Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ δὲ τῶν ὦναι] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ἴλας. B2. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύλην ἀίξαιμι] Adleverat *Solan.* Vid. infra Περ. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ubi ἐπὶ τὰς βαπτρίας ἤξειν est in *Junt.* Sed quum aliae ἤξειν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J. F. R.*
64. Αὐτοχόδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων περιέρχονται] Mſ. περιεροῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J. G. G.*
65. Περιέρχονται] Περιεροῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περιεροῦσιν verum esse puto; quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσπταίσλα περιεροῦσιν ἰᾷς. Noster hoc *Dial.* c. 27. δόξαν δὲ αὐτῷ περιεροῦσιν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J. F. R.*
83. Ἀπιωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J. P. a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* vers. fin. *J. F. R.*

98. Ἀγο-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῇ σε ζητοῦσι, καὶ πρὸς σὲ ἀφαλέγουσι, κεχηνότες εἴ πῃθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γάρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοί γε γένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε ἔσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν Φιλοσοφίαν ὠφέλησε) οἱ πολλοὶ αὐτῆς· καὶ γάρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μειρακιωδέστερα ἁμαρτάνουσι· πολὺν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τοῦ βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπελελέδηκαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν ἐπιδοχὴν ἕτοι ἑτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ἐπὶ τῷ πάλαι ῥύπῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δυνατοὶ τῷ φαρμάκῳ, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos *novo colore* inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt *illius tincturae*, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦ] Καταπτῆ L. Καταπτῦς marg. *AlW.* b Γὰρ] Non habet *Pl.* c Ἐπεὶ] Ἐπὶ P. & marg. *Al.* Nil mut. *Fl.*

15. Διωσκοποῦν] Τὸ διώκτυπον βάθρον. *V.*

98. Ἀγοραῖος] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide *Z. ep.* c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μιλαξὺ λόγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῷ πάγῳ vertendum, non, ut male interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ μὲ ἐπιτυθέ που ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθηνο. *Tu vero hic in colle conſidens*: male in *editis* καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθηνο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ καμπυλόρρωξ] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὸν σάγαριν] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inferere voluere nonnulli. Conf ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὸν καμπυλόρρωξ (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξίφος. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λάβε σὺ τοῦτον] De Phraſi v. *Dem.* c. 2. *Sop.* c. 24. & Ἔκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienssibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

στιγμοί, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκλοσθεν τῷ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὀπιχρισάμενοι τὴν ἀσβόλην, ἱκανῶς οἴονται καὶ αὐτοὶ μεταβεβάφθαι. σοὶ μὲν οὖτοι δῆλον ὅτι μὴ τὴν ἀρίστων ἡ ἀγαθριὰ ἔσται.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀποτρεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ καὶ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ὑπὸ τοῦ πάγου [e] κάθησο, τὴν πυνάκα ὁρῶσα, καὶ προσιμῶσα ἐς τὰν κηρύξω τὰ πρὸς τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ὅπως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ὅτου ὁ προσιὼν ἐστὶν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τῶν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ὅτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ἐπὶ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλου, καὶ τὴν [f] Μαραθῶναδε τὴν βαρβάρων ἐπόδασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ἔπω

d Ἀποτρεύωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποτρόπωμεν P. & marg. *A1.* e Κάθησο] Rescripsi ex G. L. & mag. *A1.* quae *κάθησαι. Καθῆσθαι* Edd. f Μαραθώναδε] Ἐν Μαραθῷ P. *Μαραθῶνα δὲ P.* Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πυνάκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀφ' οὗ τὸ πεπηγέναι ἢ συμβέβηκε πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπήκοος] Ἐπήκοος χώρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ εὐφωνή. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῶν Ἑλλάδος στρατεύων, ὃ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐτύγχανε παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τῶν pro τοῦ per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθε] Historiam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθώναδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] Μαχὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath.

ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ [a] μέτοικικὸν συντελῶν, ἢ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσιοῦσι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ ὀρχηστικώτατε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅπι τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον ἢ ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὀπτεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς δὲ κνίσης ἀπόζουσι, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι τὸν

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque *ſalve* Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque tum tantum defenderim tumultum, quanotus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me ad-

vo-

a Μετοικικὸν] Μετοίκιον P. & marg. *A1.* b Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. c Πρόσιοσι] Προσίχει P. & marg. *A1.* d ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit *J.* conjungit *Fl.* item P. Niti quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. e Κατέπεμψέ με ἀπεκλ.] Κατεπέμψεν ἀπελληρώσουσας *Fl.* f Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσουσας marg. *A1.* g Πράττω] Τιμῶσι με marg. *A1.* Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῷ Πελασγικοῦ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἱ αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει Ε ἀλλὰ τῷ ρ'. *V.*

59. Ἀποσάμενος κύδοιμον] Πόλεμον. † λέγει δὲ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν *Μαραθῶνι*, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. *V.*

* Ἀθήνησι] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἱρόπουν. Servivi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutarat. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſt.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικοὶ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Ὄρν. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam monet *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῇ ἀντιτιθέσιν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν· Πελαργοὺς γὰρ φησι τὴν Ἀτθίδα οἰκῆσαι μετὰ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τοῖχον. ἢ Θεσσάλοι τινὲς, πελαργοὺς ὀνόμασαν ἀφ' τὰς σανίδας, ἃς ἐφόρουν. Veroſimilius *Strabo* L. 1. P. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Peiargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικῶ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικος, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. μέτοικον. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με ὑ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & commula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς καθηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς [h] ξυναμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοὶ, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ποτὲ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥηματία, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου [l] καλάμου, καὶ τοῦ σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος; καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διε-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso συνθρ. At P. συνθρωποὺς συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὄρειος γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διατρίβω. *V.*

76. Ἀστικὰ] Πολεμικά. *V.* Immo πολίτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen σὺν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque reciperem; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων πρόσεισι conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime σὺν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lys.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Arist.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro σὺν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. καὶ τὴν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρᾷ, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post, καὶ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγου ἴνορχιν θύουσί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἴνορχιν τράγου ἐπὶ τὸ σπάλαιον ἀγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον ἔχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἀνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum ἔχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον ἔχ. V. finem capitis. In L. ἀνομο— recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit ἔχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀρετήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲ εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τοὺς πρὸς ἀλλήλους λόγους· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑφ' ἁλισκομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τρυπὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε δὴ τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ δοκεῖ κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] σχολὴ παρέχει· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκληδόνες.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, & intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflandâ tibia vim sibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime *si* quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant audacia illorum atque *clamoribus*

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἄμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐ θρασύτερος ἁλωνομένων ἀπελθῇ P. d Περιαχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀχολεῖ tantum, πᾶν prorsus ejecto. e Κεκληδόνες] Sic dedit *Solan.* Κεκληνίνοι Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἁλωλογικαῖς συνουσίαις σύμπλεγμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὺ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστατον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, *si νόμον intelligas.* Sed praestat τό & interpretatio ad τὸ spectat. Merito etiam pro μέχρι prave legebatur. *J. F. R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Parisina* Ed. haec marginalis glossa addebatur: „ *Tomus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Seansque* (Arion) *in summae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J. F. R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοτούμενον recte esse in *J. B.* 1. *S.* quumque Cl. *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod sensus postulat. *J. F. R.*

97. Ἀπιξισμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. supra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J. F. R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων σχολὴ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περιαχολεῖν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσοις. *F. G.* Non credo. Nam ἀχολῶν accusativum personae recte habet. Conf. supra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀχολεῖ ὑπόθεσις καιρία ἔστα. *J. F. R.*

2. Περιαχολεῖ] Si adimere *velimus* Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum ἀχολίᾳ, quo passim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J. M. G.*

Περι-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populo. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenensibus; merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημμοι. ἐμοὶ μὲν ὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, ἢ ἠνιώμην ὅπῃ τῇ τοῦ ὠώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶκῶ γὰρ ὅπῃ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην τοῦ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίχες, ὦ Πάν, ἐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεὼς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαγησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, ἢ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

[f] Γε] Καὶ marg. *Ald.* [g] Τύχῃ] Δίκῃ *B1.* & 2. [h] Καλαγησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαγησώμεθα Edd. cett. [i] Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.*

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφελὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑπεστάλμενα φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph. Plut.* vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστὴν τὸν λόγον τῆς ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ προθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, ἢ τοῦτος ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ ἡ σπουδὴ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸν ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου ἡ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ κληροῦσθε, καὶ ἀγωνίσασθε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχειρολομεῖν· ἀκροάσεως δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *El.* Ἀγανιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκούσαι τι male *B2.* cum bene esset in *B1.* &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. ἔστι γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει ὑφαλαμβάνειν, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποδακτικοῦ ῥήματος. οἷον· ἔστω δὲ ὁπότε † εἰσέλθοι, καὶ πολλά μοι εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποτακτικοῦ] Ὑποστατικῷ legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσῆλθε.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἰωθα ἐπικ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούσαι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basilicensi ἀκούσαι τι. *J. G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι —— ἀκούσαι τι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούσαι τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco sucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjecturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ἐπέτλω* in *οἰπέτλω* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι —— ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ἅπαντες ἴσμεν. *Thucyd.* III. 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐμὲ πεισθῆναι, *difficile nobis est persuadere.* In primis refertur hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν ἐγὼ ἀσκῶν δικῶν ἔγωγε ἔτι, δίκαιος δ' ἐστὶν ἐμοὶ πρὸς τὸ πραγμα κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν ἐγὼ ἀσκῶν δικῶν (vel δικῶν servato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε δίκαιος δ' ἐστὶν ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰσηκόντι ἀναγκαίως ἔχει εἰς ὑμᾶς ἐμοὶ ἐκ τῶν ἀληθῶν κίνδυνος. *J. M. G.*

Ἐμοιγε] En medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀτλικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρτι μοι περιβομβοῦσι, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ut vespae circumstrepentes verticem*, quum *arcem* de-

ut vides; cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius sortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Caussas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire septem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.* JUST. Quinque sufficiunt. MERC. *De Aristippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his

ἰασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες προσκομβοῦντες τ' ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ' δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶδα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τ' αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγκελμέναι, καί μοι ταύτας ἀνάδος τ' γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κ' τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κ' τ' ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ' ἐρασὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιβάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε κ' τοῦ-

debuisset, id quod *Gesnerus* Noster sponte correxit. Ceterum Athenienses, irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler*. *J.F.R.*

49. Οἶδα ὃ δράσομεν] Attici vulgo εἶσθ' ὅ, τι δράσον. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De causis sorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπηγκελμέναι] Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τ' &c.] I. e. τ' μέθης δίκη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὔσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, super Polemone.* κατὰ τ' Ἀκαδημίας, subaudi γραφῆσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et sic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, super.* Verum est, ὑπὲρ τινος significare *pro aliquo.* Ut in notissima Novi Foederis sententia. Εἷς θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* c. 6. κ' πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & *omnes* PRO TE *philosophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τ' φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μάνεις ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Aristid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν. PRO *viris honestis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, super* significare; nam Polemon non tam est *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Past.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίᾳ δεδοικώς, *timens filio.* Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & seq. Nec obstat quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth.* περὶ στεφάνου. *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τ' στοᾶς δίκη κατὰ τ' ἡδονῆς περὶ τ' ἀδικίας ὔσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *Socrus*: quaque usi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ' τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεγεγραμμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ πολυπλήσιον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τινὶ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἀφίλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Mensuria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem desertī ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro,*

ri-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδαιμον Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τοῦ Σύρου] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. ἡ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τοῦ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὄντα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται)] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causſas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. subſtituerat ex G. Ego neceſſitatem nondum video: quin quia δίκας ſupra praemiſſum intelligitur, aptiſſimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita ſimplex λύειν pro *diſſolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. P. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere ſententiam*, habet, ſupra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* ſive Epiſtolam Artaxerxis ad Hippocr. quae eſt numero prima, λῦε ταῦτα πάντα. i. e. *ſolve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύειν ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. poſt med. τὰς ἀμφίλογα δίκη διαλύσεις ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλύεσθαι δὲ τῷ πολέμῳ *peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πολέμου. *Ariſtoph. Lyſ.* 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, ſi modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. ſed ſolus; & gloſſema merum eſt. *M. du S.*

75. Τὴν δέησιν] An τῇ δέησις; *F.G.* Non male. Sed perſonae dativus intelligi poteſt, quando res accuſandi caſu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινί τι. Exempla in Novo Foedere ſunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus ſit. Nec inſo-

li-

nihil enim impediet, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem sto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γὰρ οὐδεὶς ἢ ἄνευ τῆς ὀνομάτου. ΔΙΚ. Ἰδοὺ ἡ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάζθαι· [i] πλὴν ἀποκλήρει ἑνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκειν τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἢ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, ἢ ἀφωνεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. EPM. Οὐ δύναμαί, φησι, τὰγῶνα εἰπεῖν τοῦτο τῇ ἀκράτῳ τὴν γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ [l] ἢ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ ἢ [n] ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κατὰ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀφάρραγῆναι ἕτοιμοι. EPM. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἐν γε τῷ φανερῷ συνα-γο-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρει] Πλὴν ἀλλὰ κλήρει G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *Ald. W.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Restitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δίκαι fere mallem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. *M. du S.*

83. Ἰδοὺ ἐς τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mss. Ἀτλικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F. G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρει ἕνδεκα] Sic Ms. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρει. *J. G. G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρει ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν significet: *sortire undecim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζοιτε. *F. G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vs. 45. Vix differre adgnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem saepe a scribis hinc adparet. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Al. Wess.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. *J. F. R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M. du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθη] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐδεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐν] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσθαι τοὺς λόγους, ἢ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque caussam, quando tibi facile est.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προσάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὲν

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Προτέρα] Sic *Fl. Fr. Bt. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *A1.* b Πρότερον] Πρότερα Fl. sola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὃ *Fl.* f Προσάξειν] Πράξειν P. cum marg. *A1.* g Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. *F.G.* Occurret sic rursus *Dial.* seq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (sc. clepsydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana: quae nunc fluit oratio.* In Paris. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Fac. Elsner.* bene monet εὔνους saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire servo erga Dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὃ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Past.* L. 2. p. 43. ἀπιόντων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἰσθμοῦ, τὸ μὲν ἐς χερρόν, τὸ δὲ ἐς ἀσήν. *Herodian.* 2. 1. 2. ἀνὴρ οἰκέτας τὸ πιστὸν ἑαυτῷ. *J.F.R.*

20. Ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἴσθι λυπούμενον. *J.B.*

22. Στεφάνοις διηθισμένος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam *in* Impressis, ubi ἀγαγοῦσα est. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* & *Sallust.* *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

Βίας, καὶ πρὸς αὐτὸν [h] ἀναγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καθηνάγκασε, καὶ νήφειν μεθεδίδαξε, καὶ τὰς στεφάνους ἀφείσπασε, καὶ δέον πίνειν καθακείμενον, ῥημάτια [i] σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος ἑαυτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λῆρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἰρήκασι μὲν καλῶς τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὸν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δὲ φαύλως, οὐδὲ τῆς Μέθης, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τῆς Φύσεως ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀναγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Restitut. ex B1. *J. Fr. S.* &c. Nam σκολιὰ H1. & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; sed sine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. *m* Ἡ] Ἃ P. B. *n* Καὶ τῆς φύσεως ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' αὐτῶν ἐμοὶ τῆς φύσεως προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seducere*. *J.F.R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum*, *L. K.*

44. Ἐμοὶ ῥείτω] Vertebatur: *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J.F.R.*

52. Πεφυκότα δὲ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non male ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praeceptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mss. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu astrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀφέσπασε, & statim, προσάγει αὐτῷ τοὺς πολλούς. *J.G.G.*

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. *J.M.G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἥτ᾽ αὐ- τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεπεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παραχῶσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ αἰδῶς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσασα. περιῄει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, καὶ τ ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, ὠδέποσι νήφων, κωμάζων ὅτι πάντας, ὕβρις τ προγόνων, καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μόλις παρ᾽ ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον, ἅτ᾽ εἰώθασα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ὑπεστὰς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τ συνουσίαν, ὑπεραράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν ἀλάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνέπνευσε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆ

nerum, adjuvante voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corruptique miserum, comissationibus & meretricibus dediticiam tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatore. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad fodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem

[a] Συνεπεργεῖ] Ὑπεργεῖ Ed.

63. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ᾽ ἐμὲ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laert.* IV. p. 100. C. & *Euseb.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *facisne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes.* Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae caussa vocare consuevisse *ἑταίρους* & *ὁμιλητὰς* ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ὑπεραράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν eum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ὑπεραράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*, quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀναγρόμενος] Sic P. In *Impressis* ἀναγειρόμενος. *M. du S.*

Ἀναγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀναγειρόμενος habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo adfectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit*, ἀλλοιωθεὶς passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Icar.* c. 22. f. πρὸς αὐτῶν γεγαμημένος. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμελήθηναι πρὸς ἡμῶν (ἡμῶν ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ὡς μὴ ἀφθόνως πρὸς τινός. Ne alios testes adducam quod in proclivi foret. At quando ἀλλοιωμαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet ὕπο ἀλλοιωμαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum. mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ρει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅπι τῇ πορφυρίδι ἠχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν πάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ὑποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε πρὸς ἐμὲ, [c] οὔτε ὑπικαλεσαμένης; οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καλαμάθητε ὃν τρόπον [d] πρὸς ἐμὲ διάκειται. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς γελοιαδῶς, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῆς ἀκράτου δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα; καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅτι τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

b Ἀνεγρόμενος] Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος *J. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. duS.* *e* Καὶ] Abest a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι συγγνωμονέστερον ἔχουσι πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἅπαντας ἔχειν, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte — in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redacta sit;* sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοῦ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris, Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ δὲ Θηριώδης — ἡ διὰ χρῆσις πρός τε τὰ θήρια, καὶ τὰ ἀνθρώπων, ὅσοι πεφύκασι κακοὶ μὴ βίλτιον. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poetae, modo ne plane vitiose decrevisse oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur hic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probaris & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιος ac σώφρων conjungere, & κόσμιος praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Lucian.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τῷ φιλεῖν. Item *Homer.* Il. Ξ. 235. — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδὼς χάριν ἔμμεναι πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἢν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τῆς ἑταίρας δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δέ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολλὰ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὥσπερ ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τοῦ ὄψεως,

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque severa videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

[a] Ἄγε δὴ] Ἀγεῖτε *Fl.* ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. cett. [b] Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* [c] Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλως P. [d] Καὶ] Non legitur in *Fl.*

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν δῆλα κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. *V.*

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγεσθε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age, videamus*; pro *agite. Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεται μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere adjudicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλων κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκαλλιγραμμένη. *F.G.*

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Guietus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. Ἰσχνὰ enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. *Μαρλ.* p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Ἑρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit; & mirum in eo propter ſi-

rem virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit : quamque ante vos modo cauſſam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes ; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt mancipiorum more ſequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus ? Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, plerosque ad ſe allicit : in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem : neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dis quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam ? Itaque ſi ſanum ſequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα [f] Διονύσιον φεναχίσασα, πρὸς ἑαυτὴν μεθίστασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ ἡ παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον φρονοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῶν καλῶς ἐχόντων ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέαζα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγε [g] αὐτὴ τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν ποιήσε, νοσοῦντα τηρήσασα. ὁ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς τοιούτους λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγαναχτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδε, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἀφαιρεῖται; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφονα male *Fr.* [f] Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Αὐτῶν] Deeſt in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρυσαν αὐθις μὲ ὄντας, ἰδοὺ δὲ περισωζούσης. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρίους] Propter Epicureos hoc. αὖθις γάρ, ſolis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρυσαν lege ὑπέκρυον. *M. du S.*

ſoni vicinitatem, quem jotaciſmus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Cl. *Geſner.* ſponte in verſione dederat, *ante vos.* *J.F.R.*

22. Ἀδελφὴ ἡ παρούσης δίκης ἐστὶν] Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror praeſentis cauſae eſt*, caprata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὥσπέ τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & ſimili, ac plane ut infra, παραπλήσιόν γάρ τι ἐστὶ τοῦτο ἴσως εἶναι. *J.G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etſi copioſior eſt eorum lingua, vocem hanc *dolori* ſimul & *labori* communem fecerint ; Tuſc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & ſequenti oratione ſatis patet. Cl. *Daviſius* etiam iniquum hic erga Graecos fuiſſe Ciceronem inde ſe arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat poteſtatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere ſe putat. *M. du S.*

37. Τί ἄν] An τί οὖν ἄν; *F.G.*

Τί ἄν] Si praemiſſum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane abſonum videtur cum *Gujeto* οὐκ inſerere. At ſi vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, poſſit ſtare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa : Quid ego querar de injuria mihi illata ? Deos ipſos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id eſt, minor eſt mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei ſuccenſeam ? Immo videtur argute imitari morem philoſophorum ſive Theologorum, qui non ſua ſed Dei cauſſa ſe dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem conſequantur. *J.F.R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J.F.R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσειν συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτίκα [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἵει γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πειθόντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὦ πάτερ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε χρῆναι μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένην, τάχιστα ἂν γνοαθείη τὸ μηδὲν ὄσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶν ὅρκων μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὑποσκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Thesеum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. Fl. J.P. &c. d Πειθόντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προσθόντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ἡμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναίοις δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἵεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πρασθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro πρασθέντες in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ν. ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Theseа vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. placet, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J.F.R.*

Ibid. Εἰ πρασθέντες] Angl. εἰ πεισθέντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλέγεσθαι & κερματίζειν proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄσα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, μητίετα Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλε in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἔστε. Ubi *Didymus* etiam Ἠέλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, resciissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικαστᾶι, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τ̀ λόγων. ἀλλ' εἰ μὲ ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τ̀ Διονύσιον καλήνάγκασε, ταύτης μὲ ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικο, ὅτι τὰς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσασα: εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τ̀ νόμων, τ̀ πρὸς
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τ̀ πόνων τ̀ εὐδαιμονίαν πρὸς γίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τὰς μὲ [i] ἀγκύλας ἐκείνας λόγας, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίας ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τ̀ ἡδονὴν ἅσμενος ἐδρα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκύλας τὰς τ̀ λόγων παγκάλους, ἀνθρώπινα καὶ εὐβλακεύτη φρονήσας· καὶ τ̀ μὲ πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τ̀ ἡδονὴν οἰηθεὶς,

ἀπο-

[f] Ω] Non habet *Fl.* [g] *Μυσαχθεὶς*] Recte sic *Fl. P. V2. S. Μυσαχθὴς F. Fr. H. B1.* [h] *Κεφάλαιον*] *Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P.* Nil mut. Edd. [i] *Ἀγκύλας*] *Ἀγγύλας F. H.* 1. & 2. male. [k] *Λαβυρίνθοις ὁμοίας*] *Λαβυρίνθους ὁμοίως Fl.* Nil mut. P. [l] *Διακόψας*] Restitutum ex P. L. *Ἀποκόψας* Angl. *Ἀποῤῥίψας* Edd. absurde.

72. *Τὰς μὲ ἀγκύλας* [*] *ἐκείνας λόγας*] *Τὰς παγιστορικὰς λόγους δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.*

[*] *Ἐκείνας*] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum *ἐκείνη* legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *F. F. R.*

Nostrum infra c. 33. pr. *Ὁ Διάλογος — λόγος. F. F. R.*

65. *Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν*] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consultissimi G. O. *Reitzii* Belgam Graecissantem p. 446. *F. F. R.*

70. *Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τ̀ πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τὰς μὲ ἀγκύλας ἐκείνας λόγας, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίας ἀπέφυγε*] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Mf. legitur *καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τ̀ πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ*, & apud *Thucyd. ἐπὶ κεφαλαίῳ* est *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? uno verbo dicam. Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. F. G. G.*

71. *Παραγίγνεσθαι*] Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud *παραγίγνεσθαι* cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ii exulet, facile adparet. *F. F. R.*

75. *Ἀποῤῥίψας*] Angl. *ἀπεκόψας. F. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis *ἀποῤῥίψας*, pro quo scriptum fuisse *ἀπορῥίπτας* arbitror; certe in A. *ἀποκόψας* legi testantur. *M. du S.*

77. *Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν*] Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. *Πονηρὸν* esse qui negabitis *τ πόνον*, a quo *πονηρὸν* dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, i. e. *παντοῦργος, ῥαδιούργος*, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster *πόνον* de morbo Dionysii adhibet. *F. M. G.*

ἀποκλαίειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι [a] προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνου, καὶ ἐκδοῦναι τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῆς [d] ἐλεημοσύνης βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγοντα; ἵνα τὸν πολυμύλληνον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθόντα ἤδη, κεῖτα δι' ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέοντα] Προσίοντα L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. b Πόνου] Πόντου, melius respondet allegoriae, Pell. c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. d Ἐλεημοσύνης] Ἐλαιῶν Fl. male. e Καταφεύγοντα] Sic Edd. constanter. Καταφυγόντα G.

83. Τὸν ἐλαιῶν βωμὸν] Βωμὸς ἐπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῷ (1) ἐλαίᾳ, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V. 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενοι εἶναι (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθὸν· τὸ μὲν πρῶτον ἕξιν ψυχῆς ἔχον χάριν, ὃ δὲ ἀφορίζουσι, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τὸν σπουδαῖον εἶναι αὐτάρκη· ἀφ' οὗ δὲ δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι τὰς ψύχας τῷ νόσῳ ἀπαλλάττει), ᾧ δὲ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνειν αἴτιον τῷ ὠφελεῖσθαι. ᾧ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον· ἐπὶ τὰ ἡμίνοα λεγόμενον, τὸ οἷον ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τῷ ὄντως ὄντι· ὠφελεῖται), ἀλλὰ τῷ εὖ ἱστάναι. Ὁμοίως τούτοις δὲ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν· τό, τι ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καύσων· ἀπὸ πυρὸς· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμὼν· ὑπαίθρου λειποψυχήσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς οἱ φάσκοντές τινες, πρὸς τὴν (5) αἴθησιν ἀποβλέποντες τὴν εὐφροσύνην ἔνιοι πόνους αὐτὴν ἐκδέχεσθαι ἀνιαρῶς λέγουσιν. τούτων δὲ τὰ ἀγαθὰ τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ ἐκτός. εἶτε περὶ σῶμα, εἶτε περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ ὅτε κατὰ ψυχήν, ὅτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσα φιλῶν μὲ πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν οὐκ ἔχουσι, τῷ ἡμοὶ γνωσοὶ ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις δὲ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τὰ ἀγαθὸν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς πᾶσι ἀρεταί· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιστημόνικα. τὰ δὲ τρίτα ἕξεις, ἅτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμωσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὁμόζηλα. ἀναλόγως δὲ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ συνεργικὰ, τὰ δὲ (7) τελικὰ καὶ συνεργικά. ὁ μὲν γὰρ φρόνιμος ἀνεπαίσθητος δὲ ὁ φίλος, συνεργικὰ ἀγαθὰ χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θαῤῥος, καὶ φρονίμη ἐξαπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικαὶ καὶ συνεργικά. καὶ γὰρ ἀπατελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς ἡμόρφως. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὰ αὐτὰ τῇ εὐδαιμονίας πρόκειται. καὶ γὰρ ὁ πανὸς καὶ ἄφρων, καὶ ἀσχήμων, συνεργικὰ κακὰ λυπὴ δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη ἐξαπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικαὶ καὶ συνεργικά. καὶ γὰρ ἀπατελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἰδίως ἔχον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς ψυχῆς μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον καὶ ἡμῖν πνεῦμα λογικὸν, καὶ ζῶσαν εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῷον, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶσαν φασὶν, ζῶσαν δὲ καὶ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τοῦ περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶσαν ἀπόλυτον εἶναι καὶ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ κατὰ (9) ἀναλογίαν καὶ συμφωνίαν ζῆν, ὡς τῶν μακαρίων ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διὰ δὲ αὐτὴν τὴν λογικὴν ζωὴν, καὶ τῇ τῶν κακῶν φύσει ἐκλογὴν καὶ ἀπαλλαγὴν. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς οὐ τῇ φιλοσοφίᾳ τὸν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸ σπουδαῖον, οἷον τὸ ὁμολογουμένως βίοις καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὁρικτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ κατὰ ἀρετὴν· τὰ δὲ φαύλως τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷα ὑγεία,

(1) Ἐλαίᾳ] Hic scriptum fuit ἐλαίᾳ, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῇ & τῇ A I confudederit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. J. Cler.

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, J. F.R.

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι

(4) Τὸν σπουδαῖον] Πρῶτον Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & ieqq. fere omnia omissa M. du S.

(5) Αἴσθησιν] Exc. G. αἴσθησιν. & V. quod in Impr. prave αἴδησιν editum est. M. du S.

(6) Φρονίμωσις] V. & Exc. G. φρενίμωσις. In Impr. erat φρόνησις. M. du S.

(7) Τελικὰ καὶ συνεργικὰ] Sic recte V. & Ex. G. In priore Impressio erat articulus ante συν. & συνεργικά. M. du S.

(8) Θαῤῥος] L. Θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. M. du S.

(9) Ἀναλογίαν] Ἐκ λόγου V. Sic mutavit primus Editor. M. du S.

(10) Διὰ τὴν] Διὰ γὰρ V. i. e. διαγίνεται. M. du S.

79. Ἀποκλαίειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον; F.G. Id igitur ut feceret, curavi. J. F.R.

81. Εἰς τὸ πόνου] Non damno hanc lectionem; sed quid

justior judex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: &

κρίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῆς ἐκείνης, ὃς καὶ τὰ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς εἰδώς, οὐ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν ἐδοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τὴν καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας,

καὶ

f Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. Bt. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* g Τοὺς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* sola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα δίχως νοοῦσι· καθ' ὅσα μὲ τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ ᾠῷττας ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ ἐ τ' εἰ ἡμῖν ἐ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲ εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἔχὸν, ὑγίειαν, εὐαισθησίαν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀδυναμίαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν ἐ σώματος, καθὸ ἡ μὴ ἐστὶ φύσεων ψευδῶν δικίνη, ὡς ἐπὶ τ' ἀλογίστως ἐνεγκαμένου ἐ παρεμενόντων, τὸ δὲ τρυτὸν ἐ πεφρασμένης δικίνου, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τ' δὲ διαφόρων τὰ μὲ λόγου προηγμένα, τὰ δὲ ἀπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τ' προηγμένων τὰ μὲ περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὸ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀνδρὸς ἀνθρώπου, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ ἐ τὰ ἀπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐν ἑκάστῳ τ' τριῶν τ' ἐπ' ἐκείνοις ἀποδεῖσθαι τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοκτόνιαν, κακοφρόνησιν ἀνδρὸς ἀνθρώπου, καὶ τὰ ὅμοια, ἔστι δὲ προηγμένα, ἔστι δὲ ἀπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲ φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λειότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν ἐ πόνον ἐκτὸς δὲ ὅσα τοιαῦτα ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρίσχηται χρείαν, ὡς ἡ ἐ ᾠῷ τ' ἀνοήτων ἀπόδοχὴ· τ' δὲ ψυχῆς κυριωτέρας ὕσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι ἐ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα ἐ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τ' περὶ τὸ σῶμα, καὶ τ' ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐας ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπαρχούσης τ' τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τ' ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τ' ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲ κινητικὰ ἐστι, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἐχὸς ἀφορμῆς δὲ τὰ ᾠῷ φύσιν, ὡς νόσον· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ ᾠῷττας, ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τ' κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρώτως κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ χρῖσις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους ὑπομένη, οἷον ὑγίεια ἐ αἴσθησις λέγω δὲ τὴν κατάληψιν ἐ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως ἐ χρίσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη· πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεκτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ ᾠῷ φύσιν ἄλεκτα. καὶ τ' κατὰ φύσιν δ' (12) ἑαυτὰ εἶναι λεκτὰ ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ κατασρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίκειμ αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ κατασρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, ἐ τὰ ὅμοια. ἐδὲν γὰ τούτων δ' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστ· ἀλλ' ὁ μὲ πλοῦτος ἅμ τρυφῆς ἢ εὐμιγησίαν τῆς πόλεως, ἢ δὲ δόξα δ' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια ἐ εὐαισθησία δ' ἑαυτὰ αἱρετά. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τ' πόνον; ναὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲ ἔν. *V.* (Locus est hujus ipsius opuscul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quum apte, alii difficient; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῆ Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόνου; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apost.* c. 2. 23. Ἔκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus *Elsner.* hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utique de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥστε ἐκεῖνο ἐπὶ τ' τῆς ἐλεᾶς βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mss. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerat.* Edd. Φεύγοντα, sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἱκέτευε] Etsi ἱκέτευε legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est eum verum vidisse. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Hesiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XII. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τ' βίου] Vide *Epp.* c. 78. cum nota nostra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. δὲ] Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo sic etiam melius oberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου πεπαυμένους, οἴκοι δὲ καὶ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τῷ τόνῳ, καὶ προϊδόντας τὸ δόγμα, σπουδάτας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς ἀπολαυσόμενοι ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τῆς ἡδονῆς. εἴ γέ τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀνειμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπῃ τὴν ἡδονὴν ὠθοῖντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὅπῃ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὡς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καληγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τούτοις ψηφοφορήσαιτε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hausto ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *Ar.* Μέχρι τούτου νῦν. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. b Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. *Ald. W.* c Μακρὰ] Recepi ex *J.* & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. Bl.* &c. d Πόνοις] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. e Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. *Ar.* f Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V2.* Recte aliae.

5. Τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὴν τοῦ ἅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην * φέρων σὺν ἔτι ἐφαίνετο. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium:* καλὸν &c. (ut in V. ad ὠφελείας usque, post quod ibi sequitur, οἱ θεμιστοκάρδιοι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & ὠφροσύνη & ὑμέναιος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ ἀγνωσία καὶ αἴσθησις δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

* Φέρων] V. Φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τῷ λόγῳ] Basil. τούτῳ. *J. B.*

Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτῳ est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀναπιμπλάμενος. *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi frustra μ, inserens hic manum recte abstinuit. *J. F. R.*

4. Γύγου] Confer Πλουτ. c. 58. & *Eὐχ.* c. 40. *M. du S.*

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde Schotti adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. 2. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὔμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀπερ.] Προηγούμενον & ἀπροηγούμενον P. & marg. *A1*. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφορεῦσι *Fl*. [k] Φιλονεικῆτε] Sic *J. P. H. Fr. S.* Φιλονικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖται & τὸν νοῦν ἔχει. *Steph. gnom.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμωδίκα ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμωδίκα a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμωδίκα. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot. Anal. prior.* Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. *pr.* c. 24. ubi ἀναπόδικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur χῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετὴ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγωνιᾶτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσε) ᾗ ἡ αὕτη ἡ δίκη ἐς ἀν- contendere. Differetur enim haec quoque
ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῦ [a] Διονυσίου, πρᾶ- causſa, usque dum Jupiter pronunciet de
πλήσιον γάρ [b] τι ᾗ τῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam
ἂν μὲ ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, ᾗ τ' Ἀριστιππον hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Volup-
ἕξει ἡ Τρυφή· νικήσης δὲ [c] αῦ ἡ Στοᾶς, tas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria:
ᾗ ὕτω ἔσται. τ' Ἀρετῆς κεκριμένον. ὥστε vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto.
λαμβανέτωσαν ἕτοι, τὸ δικαστικὸν, [d] ἀδί- Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam
κως ᾗ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. dico. Neque enim judicarunt cauſſam.
Μάτην ἂν ἀνελήλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint
ἅτω μακρὰν τ' ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis
τριημόριον λάβοιεν. ἄπιθι, μὴ ἀγανακτεῖ- fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite.
τε, αὖθις [e] δικάσεσθε. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, 24. MERC. Diogenem Sinopenſem ad-
ᾗ σὺ [f] τοίνυν ἡ δεξιγραμμοιδικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. eſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic.
Καὶ μήν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλῦσα, ὦ δε- DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit
Δίκη, οὐκ ἔτι δραμῦμαί σοι δικάσεταί μοι, mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi
ἀλλὰ πολλῶν ᾗ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ litem intendet, ſed multorum profundo-
γὰρ αὐτίκα μάλα παταξῶ τῷ ξύλῳ. rumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim
ΔΙΚ. Τί τῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ δεξιγραμ- fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc?
μοιδικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένον τὸ βάκτρον. Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam bacu-
ἐμέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. lo perſequitur: non leve malum miſera nan-
τ' Πύρρωνα κήρυττε. ciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

---

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αῦ τ'] Αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αῦ abeſt ab O. d Ἀδίκως] Ἄδικ male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθαι Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγε O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐ ἐν τῇ σωτηρίᾳ εἰώθει μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὕτω ἐ νῦν ὕτ τὸ δεῖνα εἶπεν, ὅπως ἀφ' τῶν εὐτελεστέρων ἄρχηται, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δίκαστον. * δίκαιον γὰρ ἐ ἀφωρισμένως εἰπεῖν ἐδὲ ἄτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἰχνηλᾳ ᾧ δῆλα τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. *V.*

64. Πέφευγε] Τῦ Διογένους ταῦτα λέγοντ ἡ † ἀργυρομοιδικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δίκαιον] Sic *V.* Δικαῖον Edita.

† Ἀργυρομαιδικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſtes habent ἀργυραμοιδικὰ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani *a* in medio, non *o* praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J. F. R.*

50. Καὶ ὕτ &c.] Verſus ſenarius. *F. G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὰ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τὸ δεῖνα. *F. G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριόβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Epiſt. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁμοίως τριόβολοι ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Gefneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *tricbolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριόβολον nominando etiam μίγα praemiſiſſet, dicens, gravis *illa meroes-triobolus*; verum fuſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικὸν & ἀδίκως, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J. F. R.*

59. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δραστοῦ] Subaudi τὸ παρὶ, i. e. παρὶ δραστοῦ. *F. G.*

70. Ἐρχου

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *alios* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲ γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τ ἀρχὴν ἀνελήλυθε· ᾗ ἐφάνει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῦ καταδικασάτωσαν. τ λογογράφον ἤδη κάλει τ Σύρον· χρόνοι πρόσω ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῦ αἱ γραφαί, ᾗ οὐδὲν ἧττειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρατέραν [h] εἴσαγε τ ῥητορικῆς τ δίκην. Βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὅτι τ ἀκροάσιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἔωλον εἶναι τ κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν ᾗ ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς μὲ καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καθηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τ λόγων.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus un-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην Θεὼν ἔχουσα ἀμφοτέρω τῇ τε πόλει καὶ πᾶ-

h Εἴσαγε] Ἀπάγαγε O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male *Fl.* Διαλογημένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογημένου marg. *Al.*

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μὲ ταῦτα φιλόσοφος, ὅτις οὐχ ὑπέμεινε πάντα ἀναιρεῖν τὰ ‡ ἐν ἐπιστήμαις. *V.*

51. Ἔωλον] Παλαιόν. *V.*

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacias fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖ τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J.F.R.*

70. Ἐφάνει — πράξειν] De mutando πράξω in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J.M.G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ὑπέχειν ἐπὶ ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J.F.R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην δίκην, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J.G.G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem major Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G.C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο πρῶτον εὔξασθαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸ μὲ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προύρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] τ'αὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέπω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] ἔτι ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, ὥσπερ τὴν Ἰωνίαν εὑρὼν πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, προσλαβὼν ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d T' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίς.] Παρίσταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὔτ@] Οὓς αὐτοὺς P. Nil mut. Fl. g Ὄψιτθε] Ὄψεσθ male O. h Ὥστε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὲν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσικὸν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικὸν] Ἀρκαδίκιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ τ'αὐτὰ] Ex alia jam ejusdem *Demosthenis* Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπ@ Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plut. τίκτια ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terens.* in Andr. *Meus Glycerium.* J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] *Th. Mag.* v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in *Vita Luciani* a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & *Thomas Mag.* ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec *Th. Mag.* habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicumque illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηνέ τε ἔτι τότε κἀθεράπευε, κἀμόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, κἀκαλοὶ, κἀλαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, κἀφανεῖ, κἀνέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλοὺς κἀθαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, κἀἄστυ ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ δεινοῦσθαι ὑποδειξομένῳ τὴν γαμετὴν [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε προεῖπον· ἀλλὰ παντάχῃ ἑπομένη, [s] ἄνω κἀκάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν κἀοίδιμον ἐποίουν, καλλιχοσμοῦσα κἀπιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, κἀτῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, κἀτὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορείᾳ ἐποίησα, κἀμέχρι μὲν πολλῶν πάντα μοι ἐπείθετο, κἀσυνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀποιτος γιγνόμενος ἡμῶν.

Ἐπεὶ

[m] Ὑπέπτησε] Ὑπέστησε male *J.* [n] Τούτῳ] Deest in O. [o] Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσεσυνεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* [p] Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* [q] Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. [r] Εὐπορίαν] Εὐπορμίαν O. [s] Ἄνω κ' κάτω περιηγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omisso ἄνω. [t] Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. [u] Ἰόνιον] Ἰόνιον Edd. priores. [x] Μοι] Αὐ O.

novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriana* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philostratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Gesner.* tamen Lucianus aliter hic sudit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clarissimo *Philostrati* interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, sive, si mavis, *Solanus* Noster; nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. vs. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς secundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide *Asr. mod.* c. ult. ubi *Sophistae* si-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτλιον ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τὸν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλιχὰ ἐρωτήματα καλαχλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar se licet seniorem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Consentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ἐ τέλεον O. d Αὐτὸς] Repositi *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A*1. Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abest ab O. f Κομμαλιχὰ] Κομμικὰ O. & marg. *A*1. Forte Κομμαλιχὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτλιον] Γενειήτλιον λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς παθοῦσιν αὐτῷ χρῆται φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἢ βαθείᾳ ἠσκῆτο ὑπήγ. *V.*

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄνετον, *P.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impress. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονεῖν, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδου, λαμπτὴς δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demosth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυόμεθα μὲ ἐ μεγαλοφρονεῖσθαι ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸν ἄλλων γεγονέναι. i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσκοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς ὔσαις μεγαλοφρονήσαντες. i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo animis alta de se sentire solent homines. *J. F. R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτλιον ἐκεῖνον] Mſ. αὐτὸς δὲ. *J. G. G.*

Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes Philosophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Κομμικὰ] In Impress. omnibus κομμαλιχὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κομμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in Textum recipiendum censeo; nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμαλιχὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλιχὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διασύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque *hic* neque *illic* quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διασύλλαβα argumento est, & hic κομμαλιχὰ rectius esse quam κομμικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat διασύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faisant épeler.* *F. G.*

54. Ἐπεσιτίσατο] Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque sentiat perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. *M. du S.*

59. Τῶν ὤτων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ὤτων] Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus *Persii* a *Gujeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas & exsibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumelioſum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

βάλλῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, ἢ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲ ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ τοῖς ἀκουόντων, ἢ τὸ ὀπισθεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, ἢ [g] μακρὰ ὀπνεῦσαι τῇ κεφαλῇ, ἢ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐρωμένην τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶμαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἄν-

χος

[g] Μακρὰ] Μικρὰ *Fl.* & L. [h] Ἀλλὰ] Ἀλλ' οἶμαι C O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἢ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν (1) λόγων, καὶ μάλιστα τῶν (2) ἐπιδεικτικῶν οἱ θεάτρου λαλυμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, ὑπαρχόντων μόνοις χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληθινοῖς λόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γνωμῶν τῶν λόγων. οὐ δεῖς (4) [εἰ] ποτε ἀξιοῖν ῥᾳθυμίαν ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διαρραῖ, τὸ πρόσωπον ἀληθῶς μόνον. καὶ εἶπε βραχύ τι δῆσαι ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύσαι. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inſerui *M. du S.*

(2) Ἐπιδεικτικῶν] Ἐπικλικῶν erat in V. Παθηλικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἰνδικιλικῶν mutare jubet. *M. du S.*

(3) Ἀλλά τι] Ἀλλά ἄττι C.

(4) Εἰ] Inſerui uncisque ſeclusit *M. du S.*, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum.

(5) Ἐξανύσαι] Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξαίνυσαι. In C. ἐξανίσαι.

nis gestus describit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones; At obstat tum μακρὰ ὑπνεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ὑπνεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum: magna, derisionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῇ κακώσει non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitioſae desertionis reus.* Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπὴς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρὸς τοὺς, σίτου. καὶ τἀναντίον, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitioſe, & sine causa. De τῇ ἀπολείψει, vide quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῇ κακώσει] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio.* Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

καὶ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφουσ' ἅπαντες [c] προσάτην [d] ἑαυτῷ; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μηνευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὰς θύρας, καὶ τὸνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον ἢ βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτῷ λήψεται προσδοκῶν; [f] ὃν τῶν τριβώνων οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοῦ λόγου ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὸν ἐμὸν μάχαιραν ἀκονᾶν. τὸν δὲ τὸν αὐτῷ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, ὅτῳ ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· ὁ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa *dicenda* uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsum gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προσάτην] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* d Ἑαυτῶν] *A.* sola male *ἑαυτόν*. e Μηνευόντων] Μηνυσιόντων O. male. f Ὃν τῶν] Ὅτι τῷ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμος] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἢ καὶ γονέας. K.

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f *ἴσθι μοι παρὰ τὸν πατέρα οἰκτιρόμενον· ὡς δὲ ἐμὲ θεάσῃ· καὶ σὺ γράψῃ παρὰ τῆς δικαίας κακώσεως.* Unde adparet *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφουσ'] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφόμενον προσάτας.* Ubi al. *συγγραφ.* Sed infra *Peregr.* §. 11. *προσάτου ἐπίγραφον.* Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφουσ' ἅπαντες προσάτου ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτὸν* dedisse, & ex *Aldina ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Adde ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὅστ' ἐ κρίνοντος προσάτου γιγράψομαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini *μέτοικοι* sibi fumere debebant *Patronum*, *προστάτην*, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione *ἀπροστασίου*, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est *αἱρεῖσθαι*, *γράφεσθαι*, *ἐπιγραφή*, *ἐπιγράφεσθαι*, & *συγγράφεσθαι προστάτου*. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „ id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte *in* versione „ emendavit.) Deinde in *Bis Accus. h. l.* — Latina „ facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „ Neque id satis bene". Char. *Gesn. hic antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia pressb pede Graeca sequi solet; sed cur ab *ἐπιγράφου*) igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum.

hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἢ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἢ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἢ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι πολέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ ὀκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἢ γὰρ ἐπαίδευσε, ἢ συναπεδήμησε, ἢ εἰς τὰς Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἢ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅπι [n] τυτονὶ τ' Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκύσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [o] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην ὀκ ἔτι σωφρονῦσαν, ὐδὲ [p] ἐμμένυσαν ὅπι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷον πρόσθεν ἐσχημάτισμένην αὐτὴν Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτε O. p Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο καὶ νῦν ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τὰ ἀπαγγελίας (1) κωμῳδικῆς διεξέρχον λόγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, ἀφ' ὧν τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν καὶ πάλαι, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὰ (2) δὲ μυθόντας καὶ κωμῳδοῦσας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) ὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῦ ἐπαγγελτικοῦ τῦ βίυ. τὸ δὲ ἴσως καὶ συμβυλαῖς τισὶ καὶ δίκαις. καὶ εἰκὸς ἄρα καὶ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρίστων κατορθούντων, καὶ τῶν τοῖς πόσι ἀστεγανούντων, καὶ (5) κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους ἐφανῆς ἐκγαμούντων. V.

(1) Κωμῳδικῆς] Κομμωδικῶς, fl. λόγυ C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Mihi editum antea prave. Delevit μὲν manus eadem.

(3) Εἰς] Εἰς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit οὐρίθυ vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμους —— ἐκγαμούντων] Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγυπτιακὴ διαστολὴ ἰδικὸν ὀκ ἐγγράφει] διαστόλυ. *Litorum proſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* *J. F. R.*

69. Κόπτυσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὴν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὴν, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγνωμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδικον, ἀλλ' εὐγνῶμον. Ἄγνωμον δὲ, ἢ σύγγνωμον. Ἀνιαιεὺς γὰρ τῷ δὶς καληγορεῖσθαι ὄγκωμον ἢ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον οἶδα habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* *J. F. R.*

82. Οὕτω λπολογιοῦμαι] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſ-

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαι εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τὸ ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, καὶ κοπτόντων τὰς θύρας, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὑβρει κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρεκύπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκόσμα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῆς. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαί μὲ αὐτῷ μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲ ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὸν

se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, *recipi* ab eo petii.

32. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus disce-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέρει *Fl.* c Ἢ] Omittit *Fl.* d Ἀπὸ τοῦ τέγους ἀδόντων] Quatuor haec *desunt* in O. e Ἀκούσα] Ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. *Al.* Θυρίδας *Edd.* g Λαθεῖν] Καταδύειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. *P. B1. S.* Ἠσέλγαινε male *J. Fl. H. Fr.* i Γράψασθαι] Γράψεσθαι O. Γράψαι *Th. Mag.* k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. *M. du S.*

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτιμότερον εἶναι docet *Thom. Magist.* quam ψιμυθιοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, *Dial. Meretr.* τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραμμένη. de Medis *Xenoph.* Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν οὐ Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑπογρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίστο, ὡς εὐοφθαλμώτεροι φαίνοιντο, ἢ ὡσὶ. καὶ ἐντρίεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. *L. Bos.*

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. *M. du S.*

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. *F. G.*

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. & 16. *J. F. R.*

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. *M. du S.*

30. Δικασὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. *M. du S.*

Ibid. Τυρ. καίτοι. Ἐ ὀρ. ἐκεῖνος] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. *M. du S.*

31. Ἐπαΐοις ἐκφυγόντι] Qui attendere *volet*, intelliget, hoc participium multo propius *cohaerere* cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγωότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est *illius* supplementi, quod e suo codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διώμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καὶ ηγορίας, καὶ [1] ἀρίστων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔφρονα τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν ἐνεγκών.

40 Ὁ Διάλογος ὅπῃ τὴν αὐτὴν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, [n] διπλασίονα ἀποτισόμενοι τὸν μισθὸν ἑκατέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταί, μακρὸν μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης πάντα πάσι καὶ ἄτεχνος τὰ τοιαῦτα ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἀδικήκασι, καὶ προσυβρίσασι πρὸς τοῦτο, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ [s] τῶν ὅλων προσιόντα σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῷ

---

l Ἀρίστων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος ἐπαίνων *C* πρότερα *P.* διαμάχης *G.* & *P.* Nisi quod πρότερον P. pro πρότερα. In vulgata consp*i*rant Edd. *n* Διπλασίονα ἀποτισόμενοι] Διπλάσιον ἀποτίμενοι *Fl.* *o* Δικασταί] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r* Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς λογομούσας τῶνδε, καὶ τὸν ἄλλον ἅπαν τοιοῦτον. *F.*

* μελέτας ἐπιτηδεύοντας, οὐ † ἂν τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶσι τοιαῦτα. *J. Cler.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio.

† Al. Ἢ] Ἢ antea datum pessime

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, τὸ ἐπαίνων *C* πρότερα ἐ διαμάχης. πολλὰ ἔχων *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo infitiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. F.G. Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκυρος — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τὰ αὐτὰ] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον αὖ—. *M. du S.*

53. Ἄνω που &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς ωτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρει, κἀλασπάσας αὐτὸς ἤδη χθὲς τὴν ἀψίδα μετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ τὸν οὐρανόν, καὶ τὰ ωτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς ωολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν ωροσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρῶν δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθείρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινὺς ἄνδρας ὀπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν ωαλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi *magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus pi-

a Ὑπεράνω τῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ οὐρανοῦ G. & marg. *Alii*. Nil mut. Edd. b Σκώμμα] Σκῶμμα male P. *H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *Al.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, οὐ μὴν σοφοὺς ἄνδρας ἐκ μυγαλόφρονας ἐκ γυναίους (2) εἰσάγω τοὺς διαλόγους. εἰκότως ἐκ τραγικὸν μίμημα ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν ἐ σατυρικὰ τὰ τῦ Σόφρονος καλεῖ. κωμικὰ μὲ, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις ἐ αἰσχρολογίαν προσεπίφερειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καλαγέλωτες (3) ἐρᾶν, καί τι κωμῳδίας γένεσις καὶ πλῆρεις σκωμμάτων· οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες αὖ ἐ ωαρφδοῦσι καὶ ἐρμηνεύονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τῦ σώματος· τὸ μορφῆς, ὅτι ἐ ἑρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπὶ τοίνυν κύριον ἐ τοιούτους ὁ Δημώνας διαλόγους, ὡς ἐπὶ τῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀγάγοι, καὶ τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, οὐκ ἐν τούτοις ὡς πρὸς τοὺς κωμικοὺς προσωπείοις ἐ σατυρικοῖς διατιθέντας τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ὄφη διαμεβάσειν. τὸν μὲ ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν ἐ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τὴν Λυκαμβίδου, διειχείρισατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διαλοιδορῶντο, τῦτο δὴ βίᾳ ἐπιτηδεύμα ἔχοντες, ὃν καὶ Μένιππος ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγω] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑπερβαλλόμενα, quod post *διαλόγους* legebatur, delevit.
(3) Θρᾶσθαι] Τῦ ἰρᾶσθαι edita. Exposuit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιανὸς, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mss. ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ οὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετεωρολέσχην βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι — μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus*. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σακράτη & Διογένη. Δημοσθένη infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρὼ exhibet, ubi cett. Ἀρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 30. *J. F. R.*

67. Μὴ-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in aridiratem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

ἅμα ἔδαχε. πῶς ἂν ὁ δανὰ ὄβριμαι μηκέτ' ὀπὶ τῷ οἰκείῳ [f] σχήματ[ι] [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωλοποιῶν, καὶ παθέσεις ἀλλοκότως ὑποκρινόμ[ε]νος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ ὅτε πεζός εἰμι, ὅτε ὀπὶ τ[ῆς] [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τ[ὸ] ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τ[ὸν] Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ὄντα καὶ τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ [j] ἀπὸ τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, ἀπάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πολ-

f Σχήματ[ι]] Omisit *Fl.* *g* Διαμ[ε]νῶν] Restitutum ex P. Διακεί[μ]ενο[ν] Edd. *h* Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἦ] Ἢ τ[ὸν] διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omisso *καὶ*.

77. (5) Οὔτε πεζὸς] Καταγινώσκει τῷ ῥήτορι ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθυποτίμου ἐ κρατυμένου. τοῦτο δὲ τ[ῆς] φιλοσόφων ἀφελόγου ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μίσπιον] De quo supra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μίσπιόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 164. a. 5. *J. F. R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Sals.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δίγλωσσον λαλοῦσιν] Invehitur in malivolos *subdola lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ ὑποπτίας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς ὑφάνας ἀβλίτους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ἐ δάκνειν ἐπιγμένους.

J. B.

73. Διαμένων] Sic P. solus. In Impress. Ἀφαιμ[ε]νῶν. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τ[ῶν] μετέωρων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετεώρων βαίνειν. Deinde num μετέωρα opponuntur πεζοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τ[ῶν] μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τ[ῆς] συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἦ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἦ τ[ὸν] ἀφέλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J. G. G.*

78. Μέτρων] (Mss. Gr. recte μέτρων.) *Kust.* Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impross. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Gesn.* Conf. supra pro *Imag.* c. 18. εἰ ἐ χαμαὶ ἐ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρωμαι. *J. F. R.*

πλήθοι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν ὁ haberetur; primo quidem humi incedere il-
ὅπῃ γῆς βαίνειν ἐς [a] τ [b] ἀνθρώπινον εἴθισα lum hoc humano more docuerim; deinde
τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τ αὐχμὸν τ πολὺν, multo illo squalore purgatum, & subridere
ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἥ- coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi
δίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅπῃ πᾶσι δὲ 95 conjunxi, ea quoque re multam ipsi ma-
τ κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ χτ' chinatus ab audientibus benevolentiam: qui
[c] τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενον τ εὔνοιαν ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxi-
παρὰ τ ἀκουόντων, αἳ τέως [d] τὰς ἀκάνθας me illum male habeat: quod non subtilia
τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τ ἐχῖνον, λα- ista atque tenuia, assidens, minutim cum
βεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' illo disputo, Utrum immortalis sit anima?
ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι & Quot sextarios Deus, cum mundum
μὴ τὰ [e] ἰχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθή- faceret, illius incommiscibilis, & quae sem-
μενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθά- per unius modi suique similis erat materiae
ρατον ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, &
Θεὸς, ὁπότε τ κόσμον [g] εἰργάσατο, τ ἀ- quarta pars adulationis? Gaudet enim, ne-
μιγῆς καὶ κτ' τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέ- scio quomodo, minutis id genus disputa-
χειν εἰς τ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ [h] ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴ-
δωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, 10 tiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* b Ἀνθρώπινον] Ἀνῶον marg. *Al.* *W.* c Τοῦτο] Τῷ τὸ male *Fl.* d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* e Ἰχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. *Al.* f Καθήμενον] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενον G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλισκευάζετο marg. *Al.* h Μορίου εἴδωλον] Μορίῳ male P. Μέρους ἢ ὅλου *Pell.* i Λεπτολογῶ] Λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τ διάλογον λέγοντα, ὅτι ἀ μίγας ὁ ὑρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀφορμοῦ τύχωσιν ἕνεκα. τῷ δ' ὧν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα ἐ εἰς τ ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οἶδεν, ἢ ἀφυελῶντος τὸ ἄκρον ὑψηλὸν ἴσως τ μιγαλογορίας. *V.*

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῶον, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰχνὰ ἐκεῖνα ἐ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mf. pro τὰ ἰχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατον] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M.du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμιρίτου ἐ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τ αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριτῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνικεράσατο οὐσίας εἶδος. &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M.du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τ αὐλα, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τ κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγὴς, sed ἀμέριτος ἐ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὸν θατέρου φύσιν δίμοιρον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' ἴδὼν, καὶ πάλιν ἐπὶ τ πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*) οὗ ἐν τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔφυσεν, τὰ δὲ πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχύθη μίγμασι κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M.du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

tius

tiunculis; ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quod hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

γῶν, καθάπερ οἱ τ ψώραν ἡδέως κνώμενοι, ᾗ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, ᾗ μέγα φρονεῖ, ἂν λέγῃ ὡς ὁ πάντος ἀνδρὸς ὄξει συνιδεῖν ἃ δεῖ τ ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ ᾗ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, ᾗ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, ᾗ ἀποβλέπῃ, [l] τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τό γε ἄλλως ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς ἰδιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μελενδύσας· ᾗ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν νομίζων, ᾗ τ πάτριον ἑστῶτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τ ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, ᾗ πᾶσι τ τέρυπημένην ὄστρακον [n] φέρει, [o] ᾗ μὴ παύσαιτο

[k] Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A*1. Ceterae ſex Ὀξ—ερκεῖ. [l] Τὰ] Οὐ τὰ marg. *A*1*W.* [m] Ἐμοί] Μοι *Fl.* Vulgatum firmat P. [n] Φέρει] Nihil mut. *Fl.* [o] Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιο τοῦτο, ſine ᾗ P.

15. Τὰ * πρὸ τοῦ ποδοῦ] Τὸ τ Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ἃ ὠφοῦς ἐκεῖνη ἀπίσκαψιν εἰς Θάλατα τ φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς ἰδιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι ᾗ τὸ τ λέξεως ἀνθηρὸν ᾗ ‡ διεσμιλευμένον. ἐ γάρ φησιν, ὡς Σάφων ᾗ ὁ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιθήλασα τῇ λόγῳ, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀμαλδῦναι ᾗ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτῷ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

19. Τὴν τετρυπημένην ὄστρακον φέρει] Ἐπὶ τ ἀπαιδευσίᾳ δύο ψῆφοι ἐτίθεντο ᾗ μὲ πλήρης, ᾗ ἡ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσιν ᾗ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ ᾗ εἰς ἀπαιδευσίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπηνύσθη, ἀλλ' ὅν πάντως ᾗ ἡττωμένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*

† Ὡς ἰδιμάτιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

‡ Διεσμιλευμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διαμεμιλισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Ἀστρολογῶν] Quia *Solon.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Ἀστρολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Guiet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τ πρὸ τοῦ ποδὸς quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι; quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, ᾗ πᾶσι τὸν τετρυπημένον ὄστρακον φέρει, ᾗ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὸν τετρυπημένον ὄστρακον φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. B.*

σαι τοῦ φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς διακάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

ΤΙ ποτὲ ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μέλαδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον οὖν ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἴη,

TYCHIADES.

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, *Tychiade*, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. *Quid igitur?* Rhetoricen? A Philosophia enim tantumdem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, abesse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἐγγειότατος ἴσως ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] Ἡ ἀπομόλυνσις σωφρονικωτέρως ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ ἰδίᾳ †προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴη] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλέον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν ἐχθρὸν ἢ σὲ δικαίως. ἀτὰρ μὴ ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ ἀνιᾶσθαι, ‡ἀλλ' ὡς εἰδότι ἐμοὶ συμπονηρόν ἐστι καὶ §τῷ κακὸς εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τι εἶναι βούλομαι, καὶ πλέον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ λοιπὸν παρέχειν ἀγγέοισι, ἐπεὶπερ μέ τις τοῦτο ἀνιᾶζει, ἀλλὰ πραγμάτων ἀληθῆ ἐκ καθ' ἑκούσιον γνόφῳ τὸ τοιοῦτον ἀσυνδύμβιον ἐπιτήδευμα, καὶ πλέον ἐ παρὰ καὶ δικαίως. V.

* Ἡ ἀπομόλυνσις] Τὸ ἀπομόλυνσι Solanus dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias φρόνιμος rectius, ut Schol. Hinc decimo ὑπόμνημα recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R.

‡ Ἀλλ'] Ἀὶ legebatur in Edd. mutavit M. du P.

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς.

¶ Λοιπὸν] Λοιπὸς edita. Λοιπὸς V. Λοιπὸν C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis *Basil.* est Τυχιάδης & Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R. F. G.

1. Σίμων] Σίμων ὦ θεόφιλε. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

καὶ, ϗ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲ ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ϗ γὰρ δὴ τἄλλα ὅπως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ϗ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἱκανῶς ἔμπειρός εἰμι. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἣν εἰ μάθοις, ϗ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλῶς ἔχειν φημὶ ἤδη, εἰ [c] ϗ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτῃ; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐπιμεμελῆσθαι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] ὄνομα δόξειεν ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μητρὶ δημίαν ἄλλην ὁπίσασθαι τέχνην αὐτῷ αὖ-

a Δόκει] Δοκῶ P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* b Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. c Καὶ σοί] Δὲ ϗ *Fl.* d Τόγε] Τότε male *Fl.* e Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. f Ταύτην] Abest a *El.* g Μηδημίαν] Ita P. Μὴ δὴ μίαν *F. El. H. B. Er. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καὶτοι δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὑτοῦ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γονῆς, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. *G. C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G. C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκῶ. Falso, si Florentinam innuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F. F. R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τῆ μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, συγγιτείας δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα συγγίτης; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, συγγίτην σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ὀνομαζομένων [e] τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ συγγίτης δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει] Ἀφίησι *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίης marg. *Ar.* c Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *Ald. W.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. e Τῷ] Sic dedi ex *Fl.* Τῶ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτῶ] Ἀποδύσω. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνεία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τῷ μὴ δι' μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τῆς μανίας δόκει, καὶ μοι τῶν ἐγκλημάτων ἄφιει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, *in se* omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum *vitiorum*, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσαιδ' ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque *ita* sequitur, Καὶ μοι ὦν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζου, ἢ *ad me scribens, dicas*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐγκεκράφθαι ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita *suppleendus* est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαισθε ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* J. J.

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino μανίαν recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπῦντι ᵍ προοῖσαι γέλως σάμπολυς. ΠΑΡ. Τὰ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὅπως χαίρεις καλεῖσθω, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτῃ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστί, λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτῃ, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἄν, καθάπαξ ἂν,

ᵍ Προοῖσαι] Sic etiam *Fl.* cum cett.

zit. *J.F.R.*

60. Τῳ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτις] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιτο· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λέγειν τὸ κοινὸν intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιτο. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιτις ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, τιμῶτο, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιτις ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιτο ἄν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυσχεραῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ἐ δοκεῖ κατὰ φύσιν εἶναι ἃ ἐκεῖνοι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγξωντες pro σφιγγόντων & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἵῳ ὡς πεισθεὶς, pro πεισθείη. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδιδόντες, *prodiderunt*. Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιτο ἄν ſuppleas, verbum ἐμοὶ tantum intelligendo, ut λέγοιτις ſit λέγοιτις ἴστε. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἴστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἐμοῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo aterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοποιὸν] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προοῖσαι] A futuro Æolico προοῖ, προοῖμαι, προοῖσαι, προοῖσαι, προοῖσαι. An ab εἶμι, εἶσι, *miſſile* placet. Τὸ ἴσ, ἴσμεν triplex videtur. ἴσ, ἄσ, ὄσ. Ab ὦ, ὄσα ἴσασι, ἐφίσασι &c. *F.G.*

70. Δίωνι —— φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mav.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως αἴρεται] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi ſaepe

[a] ὢν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τούτῳ παρεσκευασμένῳ [b] εἶδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσῃ. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἐστὶ τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἴσως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, [e] ὡς ὑπίσχασαι; ΠΑΡ. Πάνυ γε ἴσμεν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτίκα, εἴπερ οἶσθα.

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ ἀμνημονεύω,

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

a Ὧν [Ὅμως ἂν *Fl.* b Οἶδεν] Sic *Solan.* rescripsi ex *Fr.* Οἴδεν erat in cett. Personas TYX. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omisit, ab εἶδεν novam periodum incipiens. c Δὶ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δίκαι, ἀληθῆ δὲ ἃ P. d Ἴθι] Ἰδὲ male *J.* e Ὡς ὑπίσχασαι] *Pell.* An σὺ? Nil mutant *Fl. Fr. J.* &c. f Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, *v.* infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ἵνα quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ἵνα, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *J. F. R.*

84. Οἴδεν] Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes εἶδεν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οἴδεν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum εἶδος, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *J. M. G.*

Οἴδεν] Non valde repugnavi *Solano* εἶδεν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat εἶδος recte dici pro εἶδος, aliique εἶδος Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in quibus εἶδον, μεῖδον & εἶδος invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οἴδεν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οἴδεις *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οἴδεσι idem III. c. 57. vs. 65. Μεῖδον *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ ἔν τι φύσις μεῖδον, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. εἶδον ἂν ἴδοι. Sed eod. lib. c. XI. post med. ἂν' εἶδος ἐπιδιάλλοντος. cap. 12. συντετόμηται δ' εἶδος, εἶδε δ' ἄλλων τυχιτῶν. At εἶδε rursum L. 2. c. 3. & μεῖδεν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. ἀμφίσι δὲ γε εἶδον, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter εἶδον & εἶδον, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex εἶδε ἦν, alterum ex ἔστι ἦν sit conflatum, nam & εἶδε ἔς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Paft.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μεῖδος rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οἴδεις καλόσαι, & saepe alibi. *Epit. Man.* c. 29. Ibid. c. 36. f. ὁρᾷ εἶδις ἐσιν. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. εἶδις elegantius esse, quam εἶδις. Unum εἶδος adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora *illa addi* poterunt, item duo triave alia quae *Hesychel.* ad Phryn. l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *J. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ὑπίσχασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ εἶδεν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In *Impressis* enim legebatur εἶδεν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, εἶδεν εἰ καὶ σμικρὰ δοκεῖ, ἀληθῆ δὲ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Ἐφαπτικῶς dictum. *F. G.*

89. Μετίχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετίχοι τούτων ἑκάτερον ἢ ἑκάτερα κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετίχοιεν. Quod verbum in μετίχομεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *J. M. G.*

90. Ὡς ὑπίσχασαι] Mallem σ' ὑπίσχασαι. *M. du S.*

Ὡς ὑπίσχασαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. *J. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶ] In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Ms. Interpretes verterunt *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Gre-

co

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νεύω, σοφῆ τιν᾽ ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τὴν ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνό γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ᾽ ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ σὸς αὐτῆς λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ στομφαὶ

[g] Ἐκ καταλήψεων] Restitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Discretim *S.* & marg. *Ai W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγεγυμνασμένων G. [h] Ἐκεῖνό γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* [i] Τῆς] Abest a *Fl.* [k] Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ στομφαὶ χύτραι] Πλειονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἦρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαλλήψιον] Quidam ἐκ καλλήψιον, ut postea. *J.B.*

Ἐκ καλλήψιον] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψιον ἰ—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἡ οὐ possit, legi ἐγκαταλήψιον vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψιον, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψιον quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kusterus* ad *Aristoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat*. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψιον] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *Ai. Wesselingianus* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψιον, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obs. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* versionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *consentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Institt. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *sive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Basil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγ„ καταλήψιων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγ„ γεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τὸ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Aristoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ στομφαὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc allusit *Pers.* Sat. III.

—— —— *sonat vitium percussa maligne,*
Respondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rursus in *Sat.* V.

—— —— *pulsu dignoscere cantus*
Qui solidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀργυρώμυκαι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξῃ. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτῃ ὅσοφ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καλαλήψεων. πρῶτον μὲ τὸ δοκιμάζειν, καὶ ἀγχρίνειν ὅστις ἂν ὀπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτεῖν δέξάμενος, οὐκ ἂν [e] μεταγνοίη. ἢ τ μὲ δεγυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἰ πὲς ὀπίσταιλο ἀργυγινώσκειν τά τε κίβδηλα τ νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀγχρίνειν τοὺς τε κιβδήλους τ ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τ νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὴτοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καλαμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαραχτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη φέ-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

[a] Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. [b] Ἀποφθέγξῃ] Ἀποφθέγξαν marg. *Al.* & *Fl.* male. [c] Ἐκ καλαλήψεων] Sic *S.* & *Al.* Ἐγκαλαλήψεων cett. & P. Ἐκκαλαλήψεως *Fl.* [d] Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὗτω Edd. Sed mox ὅτου eadem recte. [e] Μεταγνοίη] Μεταγνοῖ *S.* & *A.* [f] Εἴπερ] Ἦτορ vult *Marcil.* Sed prius Edd. [g] Τοῦτον] Nil mut. *Cell.* & *Fl.* [h] Μὴ] Hoc habent Mss. Angl. & P. Abest in Edd. cett. [i] Διειδέναι] Διειδεῖναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *J. B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kust. Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκαπτέον — ἀγχρίνοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγξῃ] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἐπίκειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J. M. G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. Impr. ὅτου. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G. C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιτο ἀργυγινώσκειν] Ἦτορ *i. d. Th. M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — qua noverint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J. F. B.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ἕτερον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G. C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τ νομ.] Καὶ τοῦτο ἐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τ νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere ἐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi λὸ τῦ νοσῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erraverunt, qui ἐχ hic inseri cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam si ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

φυχαν, εἴγε καὶ τὰ ὅτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειοῦσθαι, καὶ εὐνόστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καλλιλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκλημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἡδείας καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος ὕτως λέγοντος, Τῷ μέλλοντι [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

[k] Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* [l] Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* [m] Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν οὐδὲς ὄντων, οὕστιν τὰ νομισμάτων μὴ φανερῶν οὐδὲς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τῷ ὑ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν πατρί. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα τὴν σῖτον φέρουσι, δεύτεροι οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellips. p. 331. —2. *J.F.R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J.B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦν μ', ὃς πλοῦτος ἦν,
Τεκμήρ' ἀνθρώποισιν ἔπεμψας σαφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. τοιαῦτα λόγον — λόγον. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τινὰ λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praetermissurum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI. 10. ἐκάστων κακῶν. quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. a. *J.F.R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἀεὶ παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπῃνοῦσι πρὸς τὰς μαλακὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ὡς παντὰς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 685. 31. ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ ὃ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et πρὸ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Heradian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J.F.R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J.B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G.C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντως, σκευαζομένης δοίης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐναυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καίτοι οὐκ ἀπολλυμέναι παρὰ [a] τοῖς κεκλημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆς παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρὸς τί τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτων ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

[a] Τοῖς κεκλημένοις] Τοὺς πεπτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. [b] Τὸν] Abest artic. a Fl. [c] Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτων ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. Fl. Pro ὧν etiam οὗ marg. *AIW.*

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάστακι, λέγω τοῦτο ἡ τέχνη τῆς τέχνης ψυχικώτερον ἔχει — αὐτῆς ἁπτομένων — τεχνίται, καὶ τέλος ὅτι ἐ — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν ἐ ὀρχηστικὴν † ἀντίληψις, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδὲ φθόνος τῆ ὁμοιότητος, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῆ σκευαστικῶν τεχνῶν, τοῦ ‡ κατὰ βίον ὠφελήσαι § σεσυλημένοι. Εἶτα δ', ὅτι ἐ τούτου ἡ παρασιτικὴ τῆ μαθημάτων ἔχει ἐντίθη παρασίτου ἀπολειτουργίαν, καθὼς αὐτὸς σεμνύνει αὐτὴν ἀπιφήνων πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν τι — — τῆ τῶν τεχνῶν ¶ ὑποστάσεως ἐξεστακιζόμενον. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.
† Ἀντίληψις] Ἀντιδὸς legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.
‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. du S.*
§ Σεσυλημένοι] Sic Edita habebant. Συνλαμένω V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *M. du S.*
¶ Ὑποστάσεως] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit *M. du S.*

51. Εἰη] Legendum videtur εἶεν. *F.G.* Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Graecisf. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσθαι, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? *J.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλυσθαι] Ἀπολλύσθω. *F.G.* Bene, si εἶεν secum receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Gesn.* εἰη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσθαι tamen *perduns* convertit, *plurales* edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἰη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσθαι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. *J.F.R.*

54. Μὴ ἐ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *P.* in aliis non. Conf. c. 40. f. *J.F.R.*

56. Ὅ, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud οὐ post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *AIW.* quo sententia parasitica fit,

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam rectè peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐκ ἔτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἡ παρασιτικὴ σωθείη ἂν ὑπὸ παρασίτου, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀφανισθέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδεὶς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνίᾳ ἐστὶν

[d] Οὐκ ἔτω] Οὐδ' ἔτω male *H.* [e] Δυήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυήσῃ male *H. P. Fr. Bl. S. H. Ald.* Σωθήσεαι *J.*

ἐδὲν σύγχυτ' ἔστραι σύρίσκειν ἐν τῷ βίῳ, ὃν ἄνδ' ἐδὲ ζῆν ἔφη. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἐμπείριον, ἀποτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυήσεαι σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica f. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυήσεται, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυήσῃ antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυήσῃ vel δυήσεαι; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata eamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ioniſcum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἑαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epiſt. Man.* p. 58. f. *Aol.* I. 34. med. τολμῶσις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ἀπομιμεῖσθαι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἑκατόν, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Ἀμυκλᾷ τὸν Ἰταλίας ἐκβιβασθέντι, συγκαταπλεύσαντα αὐτῷ τοὺς — τόπους. *J.F.R.*

ἔστιν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καλαλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι ὕστως ἂν μάλιστα διωρίζεσθαι, παρασιτικὴ ἔστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τὰ πρὸς ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ὕστως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἐγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγε] Sic Edd. Ὑπερ ὦ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c. Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl.* V2. & P. Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A*1.

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰ τοὺς Ἐπικουρίους αἰνίττεται, οὐ τέλος τὸ ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν ἀπεφήνατο. *V.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, σκόπει. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. Τιμ. c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, *s.* λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λεκτέον] Λακτέον. *Th. M.*

Λεκτέων] Additum oportuit καὶ πρακτέων. *M. du S.*

Λεκτέων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ὀπ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit Basilius de legendis Græcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ἢ ταῦτα ἐκκαινοτόμησε τοὺς ποιητὰς, ἢ λοιδορήσεις, ἢ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μειδιῶντας μεμιγμένους. ἐκ ὅτου τραπέζῃ πλουσίᾳ ἐφδὴ ἀνειμένους τὸν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J.G.G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl.* V2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλε, quod melius, si φασὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Gujet.* Item paullo post εὐφροσύνῃ pro vulgato εὐφροσύνῃσι. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῃσι. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχει. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam se laetitiae populum tenor occupet amnem.

——— Si mensa exstructa sit olus

Panis ac carnes, mersumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

1 Ἡ ὅταν [e] εὐφροσύνην μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— ἕστηκε δὲ πλήθουσι τράπεζα
Σίτου καὶ [f] κρεῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος [g] ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὃς οὐκ ἀγαπᾷς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον δ' αὐτῇ γνώμῃ πᾶσι φανερωτέραν, εἶπε λέγων
Τῆτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἰδέ[ῃ] εἶναι,
οὐκ ἄλλο τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετίθεντο τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τῶν [k] Ἑλλήνων. κἂν γε ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸν τῶν Στωϊκῶν ἀπαινεῖν τέλος, εὐκαίρως ταῦτ' ἂν λέγων, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ [l] Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κατὰ τῆς Στωϊκῆ

[e] Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. [f] Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. [g] Δ' οὐ] Restitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omissa praepositione. [h] Ἐγχείῃ] Ἐγχείῃ P. [i] Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. [k] Ἑλλήνων] Sic L. P. H. Ὅλων cett. & P. Δόγων *Fl.* & marg. *Al.* [l] Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Πατέων δ' ὑπὲρ ἴχνι κάτα ἴσχει & ἴσχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἴσχει κατὰ δῆμον ad verbum sit: *laetitia versatur apud per populum.* De ἴσχῃ vero in ἴσχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἴσχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor*, *immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτῳ ταύτῳ ἡμέρᾳ ἴσχον ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτον ταύτην ἔσχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγοῦσα τὸ γάλα (male πηγοῦσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ θήραν εἶχε λαγώνα. *Ael.* XIII. 2. m. ἡ ὁ μὲν περὶ τὸν βακχεῖον εἶχεν. Et III. 42. ἡ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰχνεύοντας εἶχον. Sed ἴσχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Δ. 491. Οὐδέπω μιν κατὰ γῆρας ἔχει χείρας τε πόδας τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. *J.F.R.*

10. Τοῦτο τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. Τῶν ὅλων. *J.B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G.C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπε. *G.C.*

Ἕλληνας — κατέσχεν] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B. 167. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *J.F.R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῆς Ἐπικουρείων βίᾳ γενόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδα θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παρόντες τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ
[a] Παραπλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ [d] κρεῶν.

Ὅτε μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἵνα μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παρὰ Καλυψοῖ

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt: neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur,

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. A1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκούων] Conſtans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθουσι Fl. d Κρεῶν] Sic etiam Fl. Fr. J. P. e Αὐτὸν] Αὐτῶν Fl.

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ λέξιν τὴν σύνταξιν. ὁμοίως * τῷ μελήσουσί δέ μοι ἔπεσι. οὐθείς γάρ, ὃ γενικῇ συνήθεις τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆς προφάσεως, σπουδῆς ἕνεκα. V.

* Τῷ μελήσουσί δέ μοι ἔπεσι] Hom. Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Euſtath. idem cum Scholiaſta repperit. M. du S. qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana; nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. J. F. R.

25. Τῇ Καλυψοῖ] Hom. Od. E. 14. & paſſim. J. F. R.
28. Λείας] Τέλειας, L. M. du S.
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non poteſt, ut eos* (verſus) PERCIPIAMUS, *ſi non ſaepius dicantur*. Interpres habebat: *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus*. Verum τὸ ἀκούειν hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. H. V.
Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id eſt, *repetiti placent*. F. G.
Ἀκούειν] Hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. M. du S.
Ἀκούειν] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Cl. *Geſn.* etiam recte vertit *intelligere*. Obſop. *Neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur*: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Rud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam: Ἄκουε δή, ait, ὅταν οἴῃ, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit*. Senſus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις σὸν ἤκουσεν, ὃς οὐκ ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum velles*. Ad verbum autem ſo-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ μὲν γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς πάντας, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐδίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφειμένος τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ [g] σχεδίας ἐποπλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ μὲν Ἐπίκουρος ὅτου, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν ἂν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσειν optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δαιτύμονες] *Hom.* Od. I. 7. *M.du S.*

42. Τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laert.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τῆς σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laert.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ σ' Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox χεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἀπὸ pro ἀπὸ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ σ' χεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ χεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἃ ζήσει] Forsan quis ἃ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἃ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰχμήν. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃ· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῆς, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγκειμένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπλησῆναι. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καὶμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τῆς ἡδονῆς. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τῆσδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς παρεμπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φεύγειν παρὰ τοῦτο ἐδώδιμα τὰ ὄψα, ἢ τοῦ ἡδέως ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατ' οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

non, ut ait, *Philoſophus*: ſi vero à ſe, non vivet ſuaviter. TYCH. Quomodo non ſuaviter? PAR. Quia ſi cibum a ſe habeat, multa ſane, Tychiade, hanc vitam conſequi neceſſe eſt. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui ſuaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi ſic videtur. PAR. Igitur ei qui multa poſſidet, hoc forte ſuppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat ſapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de ſuis opibus copioſe miniſtrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia neceſſe eſt, eum qui ſua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum ſit cum coquo, ſi male paravit cibum, aut, ſi non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum diſpenſatore rei familiaris, ſi male

a Παρίχει] Forſan παρῇ. *Pell.* b Τοῦ] Deeſt in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *Ba. P.* Ἢ μὴ omiſſo εἰ cett. Εἰ μὴ omiſſo ἢ L.

76. *Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα ἢ μηδὲν οὐκέτι*] *Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortaſſe praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non ſatis aſſequutus eſt qui ita reddidit. Debebat poſterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρίχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma poſt μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Geſnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. *F.G.*

Εἰ] *Ba.* P. & *A.* quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἢ. In reliquis deeſt εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, Μικθ. c. 13. *M.du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forſan παρὰ τοῦτο, adſcripſerat *J.M.G.*

93. Τῷ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. *συμφωνία τὸν ἴργων ἐς τὸ τέλος.* Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam *ἐν τῷ τέλει.* Sic *Petron.* Satyr.

Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte
Juſſit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendoſe faciunt qui in ſecundo verſu reponunt *luſit* pro *juſſit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενον] Τῷ παρασίτῳ ὅτι μάγειρος ἰσχυρὸς — ὅτι ἀργύριον ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενον ἀχθεσθεῖη, ἢ πάντα ἔχει. *At vero paraſito neque coquus eſt, &c. neque pecuniae pro quibus cauſam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui ſe defendunt contra impugnantem. Hic eſt ἀντιτυπῶν. lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθοῖτο. *neque pecunia, qua amiſſa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολλυμένων] Τῶν ἀπολλυμένων, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενον, inſulſe. Sed quid iſthic loci οἰκονόμῳ? Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum eſſe arbitror? *M.du S.*

98. Ἐκεῖνον] Ἐκείνους malim. Et *Solen. Florentinam* etiam ἐκεῖνον male habere, *Juntinae* adſeverat. Nam etſi ſingularis ad Epicurum videtur ſpectare, illud μοῦνον rectius pluralem ſibi oppoſitum habebit; quia ſi ſolus immunis eſt, ceteri omnes debent eſſe iſti malo expoſiti, & ὧν ἐκείνους rum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus iſtos* (Epicureos) *perturbari neceſſe eſt.* *J.F.R.*

6. Πό-

le diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario conflictatur, moleſtiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quosdam de magiſtris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἐργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὢν μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς ἤδη τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν ἁπάντων διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀποσείξαιτο. ταύτῃ δὲ ἡ τέχνη, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τοῦ διδασκάλου

[d] Ἀπολλυμένων] Reſtitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκείνης J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. V2. B2. & Mſ. Gr. Ex Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τίχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV. c. 44. τοῦ θυγατρὸς καταγνῶναι θανάτου. Sic ἱερὸς τινὶ etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra *Gall.* c. 28. ἄπιρ ἱερός εἰμι. *Aeſop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τίχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Inſula Deorum ſacra*, pro *Diis*, adfert *Jenſius* in Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde *Juſtin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum ſtatuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic recte Mſ. vulgo οὐ τοῦ διδασκάλου. J.G.G.

11. Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς οὐ τοῦ διδασκάλου ἐρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc elliptieῶς loquendi formam. Sic εἰς διδασκάλου Noſter in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾷν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.J.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri οὐ. Sed B2. pro διδασκάλου, διδασκαλείου hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jenſ.* defendit, οὐ pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia οὐ τινὲς ἔρχεται, quando οἴκου intelligitur, amat ſine articulo poni, ut *Ariſtoph.* Plut. 84. οὐ Πατροκλέης γὰρ ἔρχομαι & ſimil. quae cum praepoſ. οὐ juncta, ipſe adtulit *Jenſius*. J.F.R.

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ὁ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔνδιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μὲ τὸ μαθεῖν, καὶ τὸς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰ καὶ ὀρθὶ οἶμος ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παράσιτικὴ μόνη τ ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τ τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τ ἄλλων τεχνῶν ὐ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τ τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τ τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τ.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum *incipit*, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1. & 2.* d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1. & 2.* e Τῷ] Sic *B1. & 2. P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S. &c.* f Τῷ] Bene *P. B2. & G.* Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· ἢ γὰ αὗται παρισμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκλημένοις μιλιαχιαίοις. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Paris.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰ omittentes. At cum οἶμος masculinum fit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τίχνλω referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ϵ ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit *Cl. Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἶμος apremus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At sic-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : ut , qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, διὰ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνει, διὰ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μυθοῦσι δώσειν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἔστιν ὅστις οὐκ οἶδεν, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς ἀποτελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοὺς τριάκοντα μηνὸς τὰς τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγειν πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. ἡ αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖα. τῷ

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὀρθὸς οἷῶ] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ὁ αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ὁ αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius.* *J.J.*

32. Τῷ] Ita B2. & P. Reliquae τὸ, prave. *M.du S.*

33. Ἐν τῷ τίλει ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τίλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι , vel σὺν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo , feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus , de quo poſteriore alibi nos. *M. du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ τὸν τοῦθον , ὃν λέγουσιν , ἥκουσας , οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δέ τε Παλλάδος Ῥείη τίκτεν· *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐκ γάρ μοι χιόνων τὴν εἰκόσιν ἔνα τὸν κάλλιστον ἀϊτὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini , ſi non iisdem plane , aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur , quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi , quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe , Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt ; neque enim fieri poteſt , ut quis ſit tibicen ſine tibiis , fidici-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχειν μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ [b] Σωκράτη, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα μεταπαίειν· ταύτην δέ ἐστι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ὀπιθυμεῖν, [c] αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γάρ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅπερ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut *ignotum* hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι *Fl.* b Σωκράτη] Σωκράτη *Fl.* c Αὕτη] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male *Fl.*

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτη, καὶ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτη] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτη] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρει, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὲ] Ut supra c. 17. αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῆς sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυςηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πόλαπός δ' ἔστος ὁ Φίλος, ὅςις ὐ βέβρωκεν ὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τ συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον τὸν ἡγεμόνων Φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τ τεχνῶν ἐςιν αὕτη, μάθοις ἂν κ ἐκ τῶνδε ὐκ ὀλίγα. τὰς μὲν γοῦν λοιπὰς τέχνας ὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑςῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τ τεχνῶν. ὁ δὲ πάντων μελαχειρίζεται τ αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γοῦν τί δεῖ λέγειν περὶ τ εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κτλ τ σοφὸν Ὅμηρον ὅτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ὅτε ἀρόῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, κ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα ὐδὲν κωλύει τ ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε κ μωρὸς ᾖ, πάντα δὲ ὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τ παρασιτικήν· ὥστε κ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαί δοκῶ μοι πάθος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἀφαιρεῖ, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης ἀφαιρεῖ, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐςι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιρεῖ τὸ ἀξίωμα τ τέχνης. ὅτι γε μὴν

[e] Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες *H*2. Correxerat *Gesn.* Et recte *καπον.* cett. [f] Ἀνήροτα] Recte *B*1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὴ ὐχ οἱ τὰς] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. κ μὴν ἐ τὰς μὲ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατόπερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐςιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὼ

μὴν τ̃ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀφ-
φέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς
πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τὴν φιλο-
σοφίαν, ὡς ἀρχὰς γενναιότητός καὶ [b] ἐπιφανείας τινες. ἐπειδὰν γὰρ καὶ τούτων
ἐπιδείξωμεν τ̃ παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦ-
σαν, σχολῇ δηλονότι τ̃ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ
προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τ̃ θε-
ραπαινίδων.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀφέρῃ, καὶ τ̃ ῥητορι-
κῆς, καὶ τ̃ φιλοσοφίας, πρῶτον μὲν τ̃ ὑπάρξασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑπέρχει, αἱ δὲ [c] οὔ.
οὔτε γὰρ καὶ τ̃ ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομί-
ζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τἀναν-
τίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλ-
λοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τ̃ φιλοσοφίαν
περὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως
μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur.

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνεσι *Fl.* c Οὔ] Male omissum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ ἥττων ἢ ἀφφέρουσα. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἥττων ἢ ἀφφέρουσα κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς δὲ γενναιότητος] Τήν τε ῥητορικὴν ἢ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἢ καλλίστας εἶναι, ἃς δὲ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὲν τ̃ μεγίστων ἢ καλλίστων τεχνῶν ἀφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyss. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, fumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est, quae ὕπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque superfit.* Hanc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. [ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, sed *omnino*, *prorsus*. Tuaaq. quoque *Fabrum* male in Timone [οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς] male vertisse *primo congressu*, accurate observat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*; dum in Miscellaneis cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινὶ, τὸ ἐπάνω κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ὀλίγα, ἐπὶ δὲ τ̃ κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, sum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. *J. F.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. Et Cl. *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπὶ τί] Lege ἐπί τοι. *F. G.* Cl. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πῶς ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ τούτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μείσας τε δικαίως, καὶ αἱ παλαιότητες αὐτῶν ὥσπερ ἱερὰ ἀμα-

aliter vero Stoicis ; aliter Academicis, aliter denique Peripateticis ; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam : atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent , neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico , quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem ; & bis duo apud nos pariter & apud Persas , quatuor sunt ; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus ; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt ; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας , ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ , καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὥστε οἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῦσιν, ὥστε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνε). ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεα καὶ λοιπά. ἐγὼ γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς ὄκ ἔστιν ἀμφισβήτησις. ἐπεὶ τί δὴ τοῦτο ἀριθμητικὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν τε καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις: φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρυς ὁρῶμεν, καὶ ὥστε τὰς ἀρχὰς ὥστε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμαις *Pell.* [e] Καὶ μὴν κ.] Sic *El.* Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμετάπτωτος, προσδεῖται ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa , *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet , & postulata venia quispiam praeterierit ; siquidem mediae videntur , earumque percepciones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεῖται enim, non προσδεῖται , legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verte autem sic , *At aliae quidem artes , quamvis & in iis aliquid absonum esset , idque praeteriret quis , venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur , & earum comprehensiones , sive intellectiones , non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τὴ Παρασιτικῆς ἐγκαμιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philosophiam , Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices ; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem , eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe , καὶ μὲν δὴ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνός ἐστιν , καὶ παράλογόν τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν εἶναι καὶ καταλήψεις αὐτῶν , οὐκ ἀναπόστατοι ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδεῖται ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera ; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus , mendo. *J.F.*

Καὶ μὲν] Vid. *Jens.* *M.du S.*

Καὶ μὲν δὴ τὰς μὲ] Καὶ μὲν τὰς μὲ alias, quasi vere-

rentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν δὴ millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δῆτ' οὐ τά. Ibid c. 10. p. m. μὴν δὲ τῷ τῷ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim* §. 16. ἄν; ἀ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ δὴ τὰ μὴ. Idem Ep. 31. ἀ γὰρ ἂν τῶ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μήν τι δὴ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. οὐ δὲ τῷ νῦν οὐκ τῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὡς' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τίλος δὲ δὴ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τὸ μὲν οὖν γῆς, τὸ δ' οὖν τὸ ἀμπέλυ. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo , quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum : Προσδεῖται ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας , εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J.M.G.*

χνας, εἰ καί τι τις ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπλαστοι, [d] προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀναίροιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ εἰ δύναιντο εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

jam aliquid in iis sit parum consentiens, si *in medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica*? Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.*

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν τέχνην εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est eorum in diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος Fl. c Ἀξιώσας] Ἀξιώς ἰσι Fl. d Προσδεκτέος ἂν εἴη] Tria haec absunt a Fl. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λέξοιμι τὸν Ἀναξαγόραν ἢ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν ἢ ἄπειρον. εἰκὸς . . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλη τὸν τοιοῦτον δόξαν . . . τρόπον λέγ (2) συλλογισμῶν γενομένων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τι δὲ δύο, ὕλη ἢ εἶδος. καὶ ὁ μὲν ὕλην ἀεὶ ὑπόκειμένην ἀπὸ τῶν δύο ἐξανάγκης τὸ ὄν. (6) ἀφ' οὗδος γὰρ ὁτοῦ ἐξανάγκης στέρησις ἐστι, καὶ στέρησιν ὄντος, ἐστὶ εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ δεδόκηται ἐν τῷ . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον δ' ἀγωνιστέον περὶ αὐτῶν ἔσται ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . δεῖ τὰ καὶ τούτων βιβλία (8) ἐπιγράψαι φυσικοὺς, ἢ μᾶλλον δὲ ὡς θεολόγους. V.

(1) Τὸ ὂν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna est. Τὸ ὂν. C.

(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογ. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*

(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δογμάτων V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδεδογμένων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔπεσι. *M. du S.*

(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, & pencula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde dumtaxat natae, quod Librarius Autographi verba legere non poterit, multa enim hic pessime exarat scripsit. *J. Clav.*

(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Salm.* ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tractantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.*

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem aut scribendum fuisset, ni rursus aliquid excideret. *J. F. R.*

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*

(8) Ἐπιγράψαι] Anne ἐπιγράψει; aut φυσικοὺς pro φυσικούς? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας] *Quamquam eorum ratione & postulata venia.* Verte: quamquam nonnihil discrepet, *hoc venia dignatus quispiam praeterea.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex Fl. *Solanus* ita constituerat καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξίως ἔστι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium ubi ἀξιώς ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἀξίως ἐστὶν] Ita recte Fl. nisi quod prave τὶ pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπλαστος, inserendum quod Fl. non agnoscit, & nos ut supervacaneum

venitur ; illud ipſam tollit ejus , de quo quaeritur , ſubſtantiam.

30. Verum non ita ſe habet Paraſitica : ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur* : neque eſt, ut dicat quisquam , aliter hos, aliter vero illos paraſitari : neque ſunt, ut videtur , in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diverſa, ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque , quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

31. ΤΥΧΗ. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam , quomodo demonſtras ? ΠΑΡ. Igitur illud primum dicendum eſt : Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit : Paraſiticam vero appetiiſſe , multi memo-

ποτε ὁμολογεῖν [c] μίαν εἶναι , τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῷ ζητουμένῳ [f] οὐσίαν.

Ἡ μὴν τοῦ παρασίτου οὐχ ὕστερος ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστί, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τοῦτον, ἕτερος [f] δὲ τοὺς παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τισὶν, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἴσως γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύων, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία σου τῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη σοφιστὴς, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπι-

c Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *AIW.* f Δὲ τοὺς] Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit *Solan.* Sed eſt & in cett. praeter *Bz.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοιοῦδε *Bz.* g. Οἷον] *Ol Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omiſit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οὐ παράσιτος.] Τὸ ἐξῆς, οὐδ' οὕτω, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν ὑπ] Ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur ; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδικτέον ἂν εἴη] Haec addititia videntur. *F. G.*

Προσδικτέον ἂν εἴη] Si haec verba retinenda ſunt, non video cur προσδικτέον in προσδικτέον ſit mutandum , quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. Ὡς χρειωδεστάτων] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Vertitur : *magis convenire quam inſtrumenta ?* Verte: *conſonare magis quam organa ?* *F. G.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit , mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem , quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὑτὴν ἑαυτῇ , μᾶλλον τῶν ὀργάνων ſonant : *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus etiam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δι' τις ὡς ἀναγκαίων , ut ſcribebantur , illud ſolum mutavi , ut δι' τίς interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conſilium.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum , *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae , *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τῶν ἀρχῶν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τῶν ἀρχῶν] Recte *Guietum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὴν τοῦδε, ἑτέρους δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur : ἄλλως τοὺς μὲν , ἑτέρους δὲ τοῦδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὴν τοῦδε, ἑτέρους δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *Bz.* τοὺς δὲ, quod in τοῦδε mutandum, facile largior, idque *Bz.* jam fecit. At quum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi , ne ſine neceſſitate τὸ δὲ condupli-cetur. *J. F. R.*

ὀπιθυμήσαντες μνημονεύσαι) φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μόνους, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς χρή τινος αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, ἀλλὰ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅστινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ὀπιγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μόνοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα; πολλοῦ δεῖ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' οὓς ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ ὡς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μόνος ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ Τυράννῳ καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, *si posset*, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abest a *Fl. Pell.* pro κατὰ. b Δείξω καὶ] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ὀστισοῦν vel ὡς ὄντα, vel simile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινος] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim ὄντα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ἑκ. βίους] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M. du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλους *Liban.* Paras. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Gesn.* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους; scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Εἰκ. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & *Wolan. Benslejus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M. du S.*

19. Ὅπως ἂν δύναιτο] Nota phrasin. *F.G.*

Ὅπως ἂν δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabant & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo ὕπως positum est, quasi dixeris: *si quo modo posset*, pro *si hoc modo posset*. Haud aliter quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτω, non soluta in formula ἵνα ὡς pro ἵνα οὕτω, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ὀκνοῦντα ἔπεμψεν. Item Fab. 101. αἱ ἀδελφαὶ — ἐξήλασαν (κλαίουσαι) πανύστατα. Καὶ ὡς ἀπτυχὸν τὸ ἱστίον τροφῆς ἐσαῦθις μὴ[ς] τοὺς κολοιοὺς πέμ-

λειν.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθησε ἐν Σικελίᾳ παρασίτῳ Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀλατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ὅτος μήτοι καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτῳ Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῆς ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. ὅτος μήτοι δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅπι τοῦτο, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν οὕνεκα ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, οὕνεκα ἀμαθίας

ε Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

χω. At ἅτως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Εἰδυῖα δὲ αὐτοὺς ἐ δηλητήριά φάρμακα ἅτως τισὶν πιεῖν δυνησθεῖν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*. ubi *Steph.* quoque malit legi αὑτοῖς, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ἅτως εἰ quod εἴπως. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi inveniissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δυσσέβειαν videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. 1. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Hic τὸ μᾶλλον desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμῶ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μᾶλλον omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.). Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δεύτερῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

θίας ἐξέπεσε· ἡ αὐτὴ ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, παλλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρασίτῃ, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ὀπίσασθε.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ὁ παλαιὸς ἤρξαθο μόνον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἔφην, ὥσπερ ἦν, [a] παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντά.

Καὶ μὴν τοῖς εἶναι εὔδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα ὑπάρχειν ἄλλῳ ὑπάρχῃ, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγῶντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, *sed infelix* aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

Pa-

[a] Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto subscr. P. Fr. Sine eo cett. παρὰ τιτία. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μάρτυς Θουκυδίδης, ναυμαχίας τ' Ἀθηναίων καὶ τ' Λακεδαιμονίων παρὰ Σικελοῖς γενέσθαι, καὶ κατασκευασαμένους ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τὸς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς παλλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς ἦν παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἀκροατὴς Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἅπαντων συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐκ Σαμοθράκης μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος ἢ Ἰταλίας, διαφέρειας δὲ ἐκ Μαντινείας Φιλοσόφου γέγονε, καὶ μουσικὴν ἐπιβιβάζων ἐπὶ ἡτέχνησε ἀκουσὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπιδος τοῦ Ἐφεσίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. *J.P.* a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de *Musica* scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe cum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & seq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. *M. du S.*

γα. Νηλεύς] De hoc *alibi.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, considerabimus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδείκνυσι; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τε ἀνθρώπων βίου, ἃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινες εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καλαγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ὁποῖός τις ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπαισάμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲ αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω διηθεῖσθαι τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπασιν εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. ἐπεὶ

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male Fl. [c] Χωρεῖν] Χορεῖν male J. & Vs.

Ibid. Εὐριπίδης — παρεστιν] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. G.C.

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. M. du S.

52. Ἀνέξαρχος] Legendus *Laërtius*. G.C.

56. Φιλοσόφους μὲν ἂν, ὥσπερ ἦν, παρασιτίῳ σπουδάσαι] Forte an φιλοσόφους μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν, ὑποκρίνει, παρασιτίῳ σπουδάσαι. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. Th. M.

Φιλοσόφους μὲν ἂν ὥσπερ ἦν, παρασιτίῳ σπουδάσαι ἔδειξε] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse*. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν. idque ita esse, demonstravi. J.J.

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴσως. Cui ignota illa Platonis ἐν ἀ' ἰσῶ, ἓ ἀ' ἄις; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum passerant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. J.M.G.

Ibid. Παρασιτίῳ] *Fr.* & *P.* παρασιτικῷ. *Ven.* 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιῶν, vel παρασιτεῖν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφίᾳ ἰδιωτεύειν, quod mox sequitur. M. du S.

Παρασιτίῳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτοις, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. J.F.R.

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὸν μάλιστα. J.F.R.

86. Παρασίτῳ ὄντι] Subaudi τῷ πάλαι. F.G.

99. Μὴ

θεῶ δὴ τὰς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ἕξιν ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς περιφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γάρ, καὶ μάχην στατιαίαν, καὶ ἀθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὰς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μελανὰς καὶ ὠχροῦντα, ὁποῖός τις Φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, ὁ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. ὁ γὰρ καλὸν δεδοικὼς καὶ δηλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἄν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, noane ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſtis effingere, cum ipſarum rerum *habeamus* exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-gre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὲ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄτοπος, κατέφαγεν. εὐεπιφορία δὲ μέση τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθαρὲς δὲ περιέδης ἐκκεκαμένους, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· εἰ μή τι δὲ ἄγραι, ἀλλὰ παράφορον δὲ παράφορον κατὰ τοὺς λυσσώδεις δὲ κυνῶν. ὡς δὲ λέγ τὸ πολεμικὸν καταπεφορτίζῃ δὲ καταπεπονήκῃ τὸν γοῦμον — εὖδε γυναῖον αὖ τι διδιῦχθαι, ἀλλὰ δὲ ὑπὸ τὸν πρώτου τῷ πολέμου βοὸν φριξθὲν γίνοιτο, εἰδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένας ταλαιπωρίαν. εἰ μὲν Σκηνάτης — ὅτ τὸν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τι ἀ — ἂν κατελάμβα — καὶ ἄλλως ὑπερφέρων δὲ μάχης καὶ λιθοβόλων, λεπτός τι δὲ ὠχρὸς δὲ σκιλιτάδης, ἅτε φιλόσοφ. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διεφθαρὲς] Διεφθείρατο editum ante, & κρυόδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet. nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τ' ἀγαθὸν; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἵστορες; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οἰδὲ λάκκος (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ δηλυ δὲν χρείας Κύπριν ἴσγω. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. *Sc. II.* 10. & ſeqq. *Videon' me*, &c. Parodiam ex *Tragico* eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? At Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῆ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκασθεὶς [c] παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα [*] τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὀλίγη [d] ὑπιοχὴ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τῶ μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πω, ἀλλ' οὐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέβη, ἀφῆκε δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν ἀφῆκε τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῆ καταγελία τῆ Φιλίππου πολέμυ, τὴν πόλιν προέδοσαν ᾗ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλ@ Ἀθηναί@ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖν@ ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ@. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκοῦργ@, οἵ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κὰν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες ᾗ λοιδορέμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πολὺ ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὲ ᾗ Λυκοῦργ@ οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῆς πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξατο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδίξατο cett. d Ὑπιοχὴ] Ὑπιοχῆ *Fl.* & marg. *A1 W.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλ@] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότερα.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αὐτὸν, τοῦτο † πεπόνται. *V.* Ἴσως δὲ ϵ εἰς Σωκράτην addunt C.

* Πεπόνται] Recte pro eo quod *facit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Promath.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδίξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποφρίξαι. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάσσεσθαι eſt *inſtrui in acie*. *J. G. G.*

18. Παρετάξατο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδίξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὀλίγη ὑπιοχὴ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φωνὴν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὥσ' εἰγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ᾗ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντυχίδια καθήσθαι παρ' αὐτοῖς, ἡδυλογοῦντες, domi fuae jam obſeſſi, ſententiolas
συλλεγόμενοι, γναμίδια καὶ προβουλευμάτια συνθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, quasdam & conſultationculas componebant.
ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς, Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo di-
Φίλιππος καὶ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν citaret in concionibus, *Philippus ille Ma-*
οὐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τὶς πώλει, τολμή- *cedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis*
σας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμ- *emat*; progredi auſus in Boeotiam ante
μίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς quam committerentur acies, & ventum ad
χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέ- manus eſſet, abjecto clypeo fugit. An
πω ταῦτα πρότερον ἤκουσας οὐδενός, πάν- nunquam iſta prius a quoquam audiſti,
των γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλ- quae ſint notiſſima non dico Athenienſibus,
λὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κά- ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamen-
θαρμα ἦν. tum illud fuit?

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι 43. TYCH. Novi iſta. Sed hi Rheto-
μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκημότες, res, & verbis faciendis exercitati, ad vir-
ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ- tutem non item. Quid vero ais de Philo-
ſophis?

40. Ἐντυχίδιοι] Ἐντὸς τῆς τύχης. *G.*

55. Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λόγου, Σκυθικοῦ καὶ ἦν. *V.*

* Λόγου] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Salm.* adſcripſitque addendum eſſam τινός, quod tamen etiam deeſſe fatetur in *C.*

42. Κορυφαῖος] Demoſthenes. *F.G.*

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. *M. du S.*

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia ſcil. *F.G.*

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀσπὶς δὲ φεύγων κ' πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi deſumta ſunt ex *Iliad.* & *Odyſſea*. *G.C.*

Ῥίψας] Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λιποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. paſſim. *M. du S.*

51. Θραξὶ] De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex *Plutarchi* loco diſces, quem ad Ἐνυπν. c. 7. deſcripſi. Videbis ei ab Æſchine objectum, quod ex Barbara natus eſſet. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? *F.G.*

59. Καλατριβούλης τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J.B.*

Καλατριβούλης τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phraſin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰχίνης] Conf. ſupra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὁμιλῶν] Sic ſupra *Aſin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶν *M. du S.*

69. Μόνος δὲ στρατεύσας] Locus claſſicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ἐγὼ μὲν γὰρ οἱ ἄρχοντες ἔταττόν με, ὥς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μοι, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν ἐγὼ ἐκείνου ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, κινδυνεύων ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accuſat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* fine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. ſeq. Aut hiſtoricis fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J.M.G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, αὐτὸν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ gloſſema eſt. *F.G.*

Εἷς τῶν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum eſt neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendaſſe, at mendum eſt, & manifeſtum: emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τῶν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γυς; ἐ γὰ δὴ τύτυς ὅστε ἐμοὶ ἐγκα-
λεῖς ἔχειν αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τ ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τ ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τ ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὧδε πρῶτον μέν, ὅτι ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήσαντα. ἤτοι γὰ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἰσῆλθ ἐστρατευμένοι, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν ὧν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὄτος ὁ ὄμιλος, ὥστε εἶδον οὐδὲ τάξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,

[a] Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ἄν τις *Fl.* [b] Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Bocotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostræ confirmationem *Plutarch.* in Alcib. Ἔτι δὲ τ ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτη πεζὸν μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντα ἑωρακὼς ἐπιλάμενος ἐσώσε, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέᾳ Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palæstræ erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simætha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palæstra Timageti —— —— ἀλλὰ μολεῖσα

Τίμητος ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεὶ γὰ φοιτῇ, τηνεὶ δ' οἱ ἄδὺ καθῆσθαι.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaeatis*, de qua *Plato* & *Plut.* diserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὸν ἐν τῇ πόλει μάχην] *Meursius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Nαφ. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae τῶν περὶ τὸν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Παρνηθοῦ, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ τὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς ἢ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε εἴδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

'Αλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε κἀγὼ τὸν Παρασίτου ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, κἀμὲ λέγειν, εἰ ὅλως λέγειν παρασίτου τις γεγένηται τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ Φιλότης, εἰδεὶς ἀήκοος Ὁμήρου, εἰδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἐπίσταται πᾶς' ἀνὴρ

inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, nec profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, nemo ergo est,

a 'Ωραΐζειν] Sic Edd. 'Αφρίζειν G. & marg. *Ait W.* 'Ομαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *Ait.* c Ὅστις] Sic *Fl. Bi. P.* aliaeque. Ὅς *f.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, καταφαίη· οὐ γὰρ, ἀλλ' ἀριστέων ἀστείων. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφισματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in ils, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Mss. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀφρίζειν, sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιφιλίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ὣς ἄρ' ἔμελλε
Στρέψας' ὀπὶ χάρμης ὅθι ἧ ὀαρίζε γυναικί.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένῳ ἠϊθέῳ τε,
Παρθένῳ ἠϊθέῳ τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἦν μὲν Φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, infunt blandiloqua
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία τῶν διαπαιδαγωγῶν, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἔφοροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοταμίαι τοὺς ὅλους, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀφορᾶσθαι γάμου ἕνεκα συνωμότιδας. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναικὶ ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. 'Ωραΐζειν] *Faire le beau.* F. G.

'Ωραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus.* Et in versione eo adhusit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *fati.*

εῖ, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

αὐτῷ τὺς ἀρίστους τ ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὃ ἀπὸ τ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τ Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τ Διομήδην, οὔτε τ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τ Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλώκεσαν τ Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τ Ἰδομενέα τ τοῦ Διὸς ἔκγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45. TYCH. Iſta quidem ipſe etiam novi;

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ἔπου

[d] Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *Bt.* & 2. *J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Καθ.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὡς ἀδύ τι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F. G.*

Ὡς ἀδύ τι μοι δικαίως χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τύχῃ κακῶς ἀπολώλεκας τ ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opſopoeus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tua conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tua conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.* *J. G.*

82. Καὶ λέγω] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Gefnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φάρε δὲ σὺ λέγε melior eſt, quam φάρε δὲ σὺ δὲ λέγε. Etſi de καὶ abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J. F. R.*

85. Οὐδὲς ἀνὴρ ἀγαθὸς Ὁμήρῳ] Οὐδὲς μὴ ἀνὴρ ἀγαθὸς Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδὲς ἀνὴρ ἀγαθὸς Ὁμήρῳ] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδὲς μὴ ἀνὴρ ἀγαθὸς Ὁμήρῳ. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Herorum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J. J.*

Οὐδὲς ἀνὴρ ἀγαθὸς] Mallem ἀγαθός. *M. du S.*

Οὐδὲς ἀνὴρ ἀγαθὸς Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quae forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel ἀ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συμποσίου ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac paſſim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J. F. R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae Edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὅσπερ τ Νέστορα. *J. F. R.*

96. Δία Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμιμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ἅπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

οὐδέ [a] πω πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ὅστε ἐμοί, πίειν ὅτι θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀφ' ἑαυτοῦ πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, ἢ μαχομένῳ ἢ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον [e] ἄγον, φησὶ, κτλ. τιμὴν ἀξιωθέντα ὑπὲρ τοῦ καὶ τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἤδη τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἤδη Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παράσιτος ὤν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοι μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper

Plena stetere, vetus mihi, & potare iuberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλείον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* d Προσκαλουμένους] Sic *Fl. Abd. Bt. & 2. H. P. S.* Καλουμένους *J.* e Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων Edd. cett. f Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλείων] Ex *Homero* Il. Δ. 262. repoſuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλείων] Verum eſt in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut verſus mere ſpondaicus, Homero rarior, ibi poſtulat, ait enim: Δεπρὸν πίνοντι, σὺν δὲ πλεῖον δέπας εἰλεῖ. Sed quia in hemiſtichio quod Lucianus profert, σὺν δὲ πλέον etiam verſum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera ſic poteſt ſcripliſſe, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata ſpondaeorum dimenſio ſtudio etiam a poeta quaeſita videri poteſt, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλέον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* ſcribunt, recte. In reliquis conjunctim ſcribitur διόλου, abſurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur; reliqua Lucianea ſunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι.] Ubi hoc dicat *Homerus* neſcio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Neſtora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipſis *Agamemnonis* ab eo ſupra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aſt ex quibus elicias Neſtora etiam ſemper adfuiſſe Agamemnonis menſae, neſcio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, eſt Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Πρωϊσιλάου] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σαρ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti talas si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ἡ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα ὄντως τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι, τάν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ ἐπὶ τὰς ναῦς εἴσω μαχόμενον, ὅστις ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσεν. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἐπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ παρακαλῶν τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' οἷόν μοι εἰκάσαι ἀπεβάλοντο,

Παν-

g Χαίρω] Ἐκείνου Bl. h ΤΥΧ.] Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex Versione.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς ἓ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F.G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὴ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, παρακαλῶν τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' οἷόν μοι εἰκάσαι ἀπεβάλοντο, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam excciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non ejusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J.F.*

53. Ἕκτωρ παρακαλῶν] *Hom.* Il. Χ. 337. *M. du S.*

Ibid. Παρακαλῶν τὸν Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non παρακαλῶν. Sed an & παρακαλῶ cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ παρακαλῶν ἐκ ἱκετεύει τὸν Ἀχιλλέα; nam παρακαλῶ τινι cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quam & *Eurip.* cum accusat. construit fere semper, ut *Hecab.* 339. Πρόσπτυσσε δ' αὐτοῦ τῶν δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πόσιμα προσπίτνω γόνυ; deinde ἀπόδυσον. vs. 537. Τί μου προσπίπτεις, ἀλλὰν πίτνων, Ἢ πῶμα λευκῆς ἐς ἱκετείας. Sic & προσπίπτω' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τῷ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσι τὸ σὸν. Unum ex *Andromacha* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J.F.R.*

58. Τοιοῦτοι δ' αὖτε] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἂς]

Πάντες [a] ἀν αὐτόθ' ὅλοιτο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦτο λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τῶν ἐπῶν·

47. TYCH. Sufficiunt iſta. Aſt, non amicum fuiſſe Patroclum, ſed Paraſitum, illud tenta dicere. PAR. Ipſum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, ſe Paraſitum fuiſſe. TYCH. Mira narras. PAR. Ipſa ergo audi verba:

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

Ne mea, Achille, tuis procul oſſibus oſſa reconde,
Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

Καὶ πάλιν [c] ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενος, φησὶν, ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

Et rurſus, jam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, juſſitque tibi eſſe miniſtrum:

τυτθὸς παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας,

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi *hos qui* neque ſer-

[a] Ἂν αὐτόθ'] Reſtitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. [b] Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τεθήμεναι Edd. cett. male. [c] Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A*1. [d] Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Geſn.*

59. Ἂν] Ex Homero reſtitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero reſtituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave ſcriptum τεθήμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuiſſe probat, non *amaſium*; qua de re ad *Ep.* c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc ſit neſcio. *Hom.* l. c. vſ. 89. ἔνθα. *M. du S.*

81. Μαρόντι τῷ Ἴδρου.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἴδρου.] Haud facile dixeris quem locum reſpiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδροφόνῳ. v. 158. Sed non θοὸς ἀμφὶς illic, adeoque a verbis paraſiti nimium recedunt. Il. N. 246. θοὸς ἀμφὶς audit, & 295. θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολεμόνδε δὺ μούνοισι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο — τοῖοι Μαρόντι τε καὶ Ἰδομενῆϊ ἄγγελοι ἀνδρῶν Ἥϊεσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim ſaepius Marti aſſimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conſereras (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipſe & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod anſam huic ſcurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius eſt Harmodius, non Ariſtogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὄντος ἡλικίας λαμπρᾶς, Ἀριστογείτων αὐτῷ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἡμέτερος ὢν ἔρωτα αὐτοῦ. In reliqua hiſtoria ſequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de ſtatuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Piſiſtrato ortum; quam cauſam recte aſſignat ejus Scholiaſtes ad I. 20. Nobiles autem erant ſtatuae. Rogante quodam, quodnam eſſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt apud *Philoſtr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ] Quum Cl. *Hemſterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vſ. 98. *ibique Dukerum* adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφῄρητο] Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam quum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque *jungatur*, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus.

Sic

servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in prae-

80 οἱ μήτε τὺς θέλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς παρασίτυς δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὕτως, οἶμαι, καλυμμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν 85 ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; 90 εἰκότως γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ὕτω τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν [f]ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν 95 τῇ ἀγορᾷ μετὰ τοῦ παιδικοῦ. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῦδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἕξεισιν ὅπλα τὴν παράταξιν καθάπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; εἰ γὰρ, ἀλλ' ὃν οὐ πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐσθίσεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, εἰ γὰρ ἀλλ' ὃν οὐ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ, φησὶν ἐσθίσεσθαι. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐσθίσεσθαι, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου τ' οἰνοπος τὸ γὰρ μὶν ἔπι τ' ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρήσσων ἠμὰρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Λιμνῷ σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivos
Panem & vinum, hoc enim robur est & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφείλοντο ὑπ' αὐτὸν οἱ ἰταμοί. *J.F.R.*

Ibid. Ἔστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε ἑστάμενον *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. *J.F.R.*

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἕξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; εἰ γὰρ, ἀλλ' ὃν οὐ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐσθίσεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, εἰ γὰρ ἀλλ' ὃν οὐ πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐσθίσεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ, φησὶν ἐσθίσεσθαι. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐσθίσεσθαι, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἄρθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δειλιῶντες, ὃ δὲ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* *J.J.*

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. *F.G.*

Οὐ γὰρ] (*Sensus* transponendo haec, sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἐσθίσεσθαι, unde excidit, quia eadem literae ipsius vocalae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) *Perizon.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ἐ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter*; *sed*. Et videtur haec sup-

e Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *Aldi W.* f Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑτοῖμος, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον πρὸ δείπνου ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν προπαίων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ἔστω δὲ ἐσθίει τότε μάλα φιλάδρως τῷ προσώπῳ, καὶ μὴ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὁπόθεν προτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον πρὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου εἴη λοχαγὸς εἴτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς καλαχειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοιοῦτον παραχείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, προεθνηκότα τὴν μάχης, ἀθλητὴν ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τὴν πόλεως, τοὺς [c] ὑπερασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορουμένην συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ὁπλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet expulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens *barbulam*, *jam* ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa solvisse? Tales quidem in obello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κᾆτ. conjiciebat *Guiet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωροὺς male *H1.* & 2.

b Οὕτω δὴ] Οὕτις δὴ emendat *Gesn.* c Ὑπασπιστὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] *Lacunam. F.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κᾆτ' εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Hesiodum* πρόσσω ἤματος κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *enim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Anth.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὃν τὸ πολέμῳ μάχεσθαι φησιν] Glossema videtur. *F. G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego κᾆτ' εὐθὺς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη τοῦ πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τῷ χωρίῳ μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὀπτάλια μόνος, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελέτηκὼς αὐτὸς ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει σφριγῶν, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὀπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχήσει; ἢ καὶ λύκον ἀντωρύσει; * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. *V.*

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεται τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεται. *G.*

* Αἶξ] Αἶρε V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *M. du S.*

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. *J.F.R.*

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. *M. du S.*

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstitutam diversitatem. *J.G.*

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. *F.G.*

24. Ὑποσταίη] (Forsan ὑποστῆ—.) *Anon. M. du S.*

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* & *Longus.* Vid. hunc *Past.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. *J.F.R.*

60. Τίς ἂν] Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* epist. 38. φάγοι ἂν καὶ ἐπιθοίμην. Ne plura ex Nostro addam. *J.F.R.*

λον εὐφράναι τὰς συμπότας; πότερόν ποτε ὥτ῾ ἀδων ϗ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπ῾ μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμεν῾, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ὅτι πένθ῾, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; ϗ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφ῾ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοπῶντες ἅμα, ϗ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲ παράσιτον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, ϗ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται. οὐ ῥήτορας δὲ ϗ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου ϗ δόξης τριβέντας. ϗ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ ϗ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. ϗ ὁ μὲ παράσιτ῾ οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, ϗ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, ϗ ὃ δεινότερόν ἐστι, ϗ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲ γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲ δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· [e] ἄλλ῾ δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τὸν μα-

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem intersesse. Verum *enim* vero Rhetores, &, quod indignius est, *illi*, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutia-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *A1.* d Οἴονται] Οἴωνται *J.* e Ἄλλ῾ —— μανθάνει τ῾] Integer hic versus deest in *Fl.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ϵ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βαρβάρῳ πλαττόμενοι. *V.* (κυλινδούμενοι. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον παράσιτον praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων ϵ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίων, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι αὖ) περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις ἄ' ἂν ὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ ϵ ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ϲὺν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τοῦ ϲὺν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. πεφυκ. *Lilan. Paras.* *J. B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκούντων φιλοσόφων (περὶ μὲ γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲ δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius fit, quod

narum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus peteuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoscit quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περί] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει)] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῶ λύκῳ δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει) μισθὸν τοὺς μυτιληναίους etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperans.* *Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν & κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epict.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ τούτῳ ἀπόλλυ)] Haec etiam male habent. *M. du S.*

Ἀγαναχτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῆ χαλεπὸν μὲ, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο δὲ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν ἁλοφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὰ ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται)) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

f Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* g Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *Ar.* h Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* i Ἔξω] Ἐξωθε *Fl.* k Πάντως] Πᾶσα marg. *AlW.* non male.

92. Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *H.*

εἶς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παρά-
σιτός ἐστιν ὅστις, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς.
οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀν-
δρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρενῶν ἐστὶ
φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παρασιτος ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν
ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος
ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ
φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ πα-
ράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν πα-
ράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει
αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ παρασί-
του, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε
ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ
ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
στους αὐτῶν εὔροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόν-
τας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡ-
πλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρω-
μένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ
ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύ-
ραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο,
ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένῳ δὲ
ψόφῳ νύκλῳ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γοῦν οὐδὲν οὐδαμοῦ.
Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est, neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui non est. Si vero fortis non aliter quam praesente fortitudine, & prudens prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, te-

a Οὐκοῦν] Οὐδὲν Fl. b Δεδιότας] Δεδιότες Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους] Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, i.e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου sic nihil habere quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obs. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Cl. *Gesn.* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *J. F. R.*

37. Δεδιότας] Miror nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse *Solanum*, quum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis πρϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare *Edd.* excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J. F. R.*

61. Ἀπολογία] Socratis Apologiam scripsere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui suas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adscripsi. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere; quia aliquantum am-

telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὄντως δεινῶν, τόξα ἐπεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον.

Παράσιτος μήτοι ἐθέλοις ἔχοι καλῆγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥσ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὄνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γοῦν Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων ἄλλων τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γοῦν ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

c Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A1*. d Δὶ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro ὃ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς, marg. *A1*. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. e Τινι] Τινὶ *Fl*. cum accent. Τοι cett. Τινα *J*. sola. f ΤΥΧ.] Deest hic nomen personae in *Fl*. g ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Ἐστιλοῦς ⊖ παρεπαμένου τὴς δίκης; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς * λύσεται) γραφὴ; *V*.

* Ἀτοίσεται] Lege ἀτείσεται. *Mediol. S.*

ambiguum τινι pro τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet senius, *numquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian* I. 2. 9. ὅσα μὲν ὑπ' ἐκείνου πέπραχται) ἀνδρεῖα. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄριστα πεπρᾶχθαι σοι, & similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀπολοῦντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vs. 65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καλαδίκης ἁλόντας ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καλαπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τ' εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆσαι θανάτῳ, [b] ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκεπτέον λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σου, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐδίων, πένης ὤν, καὶ προιὼν ἄνευ παρασίτου, πλωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ γυμνότερος χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐδὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Supereſt ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Gesn.* b Ἀπεπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetſtenii* ſequor. Ἀνεπτήσας *evolans* dederat Cl. *Geſner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *V2.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καλαπρηθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adpoſita. Sed nulla in V. eſt lacuna. Excidit tamen ſcholion aliquod; nam vox haec Antiſthenem non reſpicit; & in textu reperitur ad alium ſpectans. In C. non exſtat hoc Schol. *M. du S.*

* Φαρμάκῳ] Antea ſic legebatur. Τὸς δὲ καλαπρηθέντας Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum ſunt ſcholii quod tamen non ſequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονεύοντας ante editum prave; quum *V.* tamen φθονήσαντας, etiam mendoſe. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας eſſe in C. idque cum Luciani textu convenire, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καλαπρηθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καλαπρηθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae crate-ra inſilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam ſaepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid eſſe puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν ſ. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiaſtes uſus. Antiſthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σιῶν κοσμεῖται ὑπ' αὐτῶν· ὁ δὲ παράσιτος πλουσίων οὐδένα κοσμεῖ.

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδός αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸ παράσιτον, ὥγε μὴ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τούτου περιουσίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ εὐθύς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τοῦτο προεγεύοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω δὲ καὶ ὁ παράσιτος διὰ φιλοτιμίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν ἃ σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τῷ κοσμ. Pell. f Πάντα] Ταῦτά Fl.

11. Τούτου προεγεύοντος] Τοῦτο ἐ μοῦσαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲς ἐπαινέσεται μοῦσαν προγευομένην ἢ ἀκρόασιν ἢ ὀδυσμάτων. V.

tus, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J. M. G.*

76. Ἀπὸ δυσουρίας] Epicurum. *F. G.*

Ἀπὸ δυσουρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὸν ἐ δυσπλοϊκὸν πάθος sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, cum τελευτῆσαι λίθῳ ἢ ὕδρῳ ἐκκριθέντων. *J. M. G.*

Ibid. Φθινόσαλλας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσαλλας. Recte credo; nam φθινὸν ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J. F. R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F. G.*

91. Γύγης χρυσίου] Vid. supra ad Διὸς c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me suctore, aut Κράτη, aut Μίδα, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγης χρυσίου] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐ τὰ χρυσία. *J. F. R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J. F. R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἴσχιων, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγειν δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γάρ, τὶ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὁ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ ἁμαρτεῖν, ἢ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ συμπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ συμπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὰ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἐθ' ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi respondе: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare*? TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari*? TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἐθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παράσιτος appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παρασίτιοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Guiet.* Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omma reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτικὸς grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτικὸς. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῶ χϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος † τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτός σοι μαθητὴς γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρωτότοκα φιλεῖν τ̃ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ANACHARSIS ET SOLON.

ANACHARSIS.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulcere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *F.F.R.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

1 ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗμῖν τοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείφαντο, ϗ κατέψη-

d Μοι] Μοι *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀνάχαρσις ϗ Σόλων *Bl.* & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

g 5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

44. Ἐφ' ἵλοις] *Ven.* utraque ἐν ἱδίοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μέμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *F.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Amboſ.* 6. Hexamer. *J. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σαυ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum de *Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *F.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad lī. 10. *Heliodor.* *J. B.*

7. Λίπα] Oleum μυρίας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ἥνυσε μάλα ἀμηχάνως ἄτερος τ᾽ [a] ἄτερον ἐν τῷ μέσῳ. μὴ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ὀφρύσί τε ἀλλήλους [b] συνεσπικότες, ἠ τὰ μέτωπα συναράξαντες, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἢν ἰδὼ ἀφέμενος ἑκατέρους τ᾽ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος εἶτ᾽ ἐπιπαλαπατῶν, ἀναχύδην οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω εἰς τ᾽ πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη καὶ τ᾽ γαστέρα, τ᾽ τράχηλον ὑπερβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παραχρωτεῖ εἰς τ᾽ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ὑδὲ τῇ ἐλαίᾳ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῇ βορβόρῳ ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ᾽ χειρῶν διολισθαίνουσες.

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, supplicitor eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ᾽ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ γοῦν γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὀρυξαντες

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B1.* & a. *H.* Ἄτερον *J.* b Συνεσπικότες] Rescripsi ex W. Συνεσ. Edd. c Ἢν ἰδὼ] Sic Edd. & M. Ἠνίδ᾽ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῶμα W. Sed in margine erat *χρίσμα*.

8. Ἄτερος τ᾽ ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχει ἄτερος δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae erasis pro τ᾽ ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἴλαιον ῥοπίας φάρμακον ἔλεγε, διὸ τὸ ἀλυσφορήτους τοὺς ἀλύοντας ἐπιρρώνυσι ἀλλήλους. *J. M. G.*

11. Καὶ ἢν ἰδὼ] *Th. M.*

Καὶ ἢν ἰδὼ] Vid. *Xenoph. Anab. Aristoph.* & Nostrum Ἀποδ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἢν ἰδὼ] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ᾽ ἰδὼ tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ᾽ ἢν ἰδὼ & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τῶν σκελῶν] Posset ὧν abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 263, πόλις οὐ βάσις ὀλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — πείσματ᾽ ἀμφιβρώτους οὐ χεῖρες —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀράβδου οὐκ ἦν πούς. *Lucr.* Pass. IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) πρατῆρας οὐκ ἦν πρώτους. *J. F. R.*

15. Παρεπλέξας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mort.* c. 17. & Z. Tp. 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλεως non ἐγχέλυος. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ γοῦν γε &c.] Οὐκ ἐν πηλῷ γοῦν γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὀρυξαντες ἐν τῷ ἐρύματι ἐπαμοῦνται τε ἀλλήλους. Sic Mss. non παρέπτυσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπικάθηται τῶν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mort.* VII. ep. 67. *Et flaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum P. *Fabrum* in Agonistico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάντως — ἐπιμαίνονται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergant ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάτησόν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκάστῳ [f] ἐπαμῶσι τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τοῦ ψάμμου τὸ ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρᾷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ πατοῦσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ὥστε γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύειν ὁ κακοδαίμων· ὕπτιος αἵματι [i] αὐτῷ καὶ ψάμμῳ ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πυξ ὡς ὁρᾷς [k] πεπλαγμένῳ τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. πορφυρίδος γὰρ τῆς ἀρχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχοῦ πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

[e] Πάτησόν τε] Ex W. reſtitut. Ταράττουσί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι Edd. [f] Ἐπαμῶσι] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμῶσιν G. [g] Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Alw. f.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύων Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Πεπλαγμένῳ] Πεπλαγότες male M. [l] Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσί τε — πάτησον. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράττουσι legebam. *M. du S.*

Ταράττουσί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. θράττουσι legendum ſuſpicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἰσχαμπόδια, quae ὑπερκύψαι, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτησόν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum ταράττουσι nihili eſſe. Et quamvis θράττουσι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶσι quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησον jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea proſtant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὄλ. *M. du S.*

Τὸν ὄλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum*, *lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὀλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως παλαιόπτωτον. *J. F. R.*

34. Ὀρθοστάδιον] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Quo auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύουσι] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα ὦν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim; cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis ores videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ διατριβεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν διατραίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἔστι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ διαπάττουσι κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adsteret. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. S. *Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. Bas. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *Ar.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑοριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα & τερπνά· ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθείᾳ, εἰσὶ) ὡς ἐμοὶ μάτην διαζώσασθε τὸ ἀκινάκιον] Ista ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθείᾳ, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀληθεύειν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων ἀληθεύοντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά με ἀληθεύεις, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ μοι χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀληθεύοιντο. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με ἀληθεύεις & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δυσίατα ἀληθεύοντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀνεστραμμένος, pro τῷ ἐπὶ τῇ σκάλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τῶν ἀκατίων ἀνέδουν ἀναδούμενοι τοὺς σαυρούς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex navaculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a-

„ iiis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεσθαι ὡς ὑπὸ μάτην [e] διεζώσμεθα τὰ ἀκινάκη.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸ ὄπισθε τῆς στήλης κεκλιμένου, οὗτος δεξιᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχων· ἡ δὲ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δὲ ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπερβάλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

[e] Διεζώσμεθα] Παριεζώσμεθα M. & marg. *AIW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. B1. P.* &c. [f] Λυκίου] Λοκκίου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. [g] Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. B1. Fr. H, P. S.* Γυμνασίων *J.* & *W.* [h] Πυγμῆς] Πυγμῶς male *J.* [i] Ὑπερβάλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* sola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀναπλᾷς ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θεὰν τὴν κύκλῳ συνειστηκυῖαν βοτρύων. Lucian. „ *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσεις ἐστυγμένοι γραμματεῖοι *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pt. Sed καταπλαγῆναι de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐκκλάσμασι *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interfit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖσε quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη βίπτειν πως ἐπὶ πολὺ ταχὺ ἐστὶ παγκρατιαστὴς· ὁ δὲ δυνάμενος κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἀμφότερα τούτων, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πῶς, πύκταλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad Δημων. c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Paneratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. t. ubi πυξ— *J.F.R.*

94. Σεσ-

ἐστιν ; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲ στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τῷ θεῷ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσομνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, ἃ ἄξια τοῖς τε ἀγαθοῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι, ὅτι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνίσταις αὐτοῖς ὑπερσπουδάκεναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς ὅδε ἑνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae coronae olea-95gina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, conse-

qui,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit Solan.

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῦ] Idem *Duberus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & nic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ὅτε δὲ Νεμέᾳ πατὴρ ζῶλον ὁ τῆς σελίνου ξίφος· ὃν ἐπισπᾶσθαι δὶ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαίρωσεν ἀπὸν, ὡς [ἱερὸς ὄσα] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Pott.* *M.du S.*

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro ὡς σελίνου. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 14. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τῷ Θεῷ] Haec sic vertit *Vinetus*. *Obsopoeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Antholeg. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ λεγόμενον Κιρραῖος ψιλόν ἐστιν ὄντως, καὶ φυτείαν ἔνδενδρον οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε ἀνὴρ οὔτε ἄροτρον οὐδέτερον. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοίνιξ μὲν ὁ πάσης ἀγῶνος γέγραπται σίφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μᾶλλον δὲ αὐθις σίφανοί τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μᾶλον tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἔτι ἄθλοις ἐκάλουν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανοῦσθαι δὲ τὸν ἀγῶνα λέγουσι πάλαι ὄντες —— δάφνης δὲ στέφανον ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἄλλα μὲ (ἱεροὶ δοκοῦσι) ἐτὶ ἴδιόν, ὅτι δὲ τὸ Λάδωνος θηγατρὸς Ἀπόλλωνι ἱκετεύσαντι κατέχρυσεν ὁ Φοῖβος. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis bravii auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς φιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς γενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηραμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ δ' ἀπονητὶ προσγένοιτο αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων προσδοκᾶν. ANAX. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

d Ἀπονητὶ] Ἀπονητὶ W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Petit.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κέτιον, μῆλα, σίλινα, πίτυν forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. πρώτους τίφων ἢ πίτυν, ἢδὴ κοτίνου ἢ σελίνων. quidni μηλίνας aut μήλων adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίων] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Nεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. Καλλιστ. Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (ar„ boris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum da„ tum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bel„ lum prodituros fertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὸς ἄφωνοι ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἀπειρός εἰ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπίωσιν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἱμαλῆ ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ [e] ἱματίου περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· ὅτῳ δὲ ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἐμὲ μὲν ἄλλα τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὃς φὴς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους συναγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae cauſſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit ob ea, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Θοιμάτιον] Θοιμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 15. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοιμάτιον] M. & *Fl.* Θοιμάτια. Fortaſſe Ἱματίατα, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μεγίθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro παχέων, μεγίθων repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μεγίθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγιθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Pol-luce*

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

Θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅπῃ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καλαυοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλλήλοις πλιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συνριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χαμαὶ ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὅπῃ τούτοις. οὐ γὰρ ἄν τις λέγων ἄν τις προσβιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄλλου ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ βοῶν, καὶ ὑποκροτῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καλῃριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα ἀπολλυμένας ὑμῖν, ὅτε πατρὶς κινδυνεύουσης, ὅτε χώρας πορθουμένης, ὅτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι γε, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

[f] Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. [g] Ἄλλου] Ἄλλων W. male. [h] Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον καὶ μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔτι δὲ ἡ τοῦ Διοσκούρων μικρὰ μὲ τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καὶ παμμεγέθεσιν ἐς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, ὅτε μέγας, ὅτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Amo-*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλοις καὶ κοτίνοις ἐγκρατεῖς γενόμενοι νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅπου τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μέλησή ποτε εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοπονίαν, ἣν φιλοπονούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἥκω πρὸς ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη πρὸς ὑμῖν καλὰ νοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & *honoris* studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. *A1.* c Μηδέπω] Sic W. & marg. *A1W.* Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* f Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A1.* Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπώπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πυά. ὅπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

biguis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. *J. F. R.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Aret.* frequens. *J. F. R.*

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μηδέ-

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe fe-

ναίων καὶ [g] ξένων, προειλόμην κτλ. λέγω, ἐπεὶ γὰρ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν προθυμεν, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος προσκαθεζόμην, ἕως ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφροκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων ὁπόσα ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τὸ βέλτιον, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις ἅττα χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προσετιθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ ἀναγκάζομεν τὸ σῶμα καταπονεῖν· οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] Ξένων] Sic W. & *Fl.* Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] Ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξειμι] Reſtitutum ex W. Διεξέιμι Edd. priores.

Ἀτθίδι. *M. du S.*

4. Οἰκηθείη] Ita M. & Ed. *Fl.* rectius quam in vulgatis, quae οἰκοθείη legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. *M. du S.*

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. *J. F. R.*

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τι margini codicis ſui adſcripſit. *M. du S.*

36. Διεξειμι] Sic recte W. In Impreſſ. διεξίειμι. *M. du S.*

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τ' προκείμενον ἡμῶν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad *Hebr.* XII. 1. ubi plura ſimilia *L. Bos.* Addiderat Cl. *Hemſterh.* etiam videnda. *Syneſ.* Ep. 100. p. 239. D. Et *Baſil. Seleuc.* initio Gr. I. *J. F. R.*

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῆ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τὴν πᾶσαν, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτὴν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαί οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τῆς ἀγῶνος ἐκείνης παρεσκεύασται· ἐφ' οὓς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπορρὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων πρότερον ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδόν· γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μηδ' ἐκείνων

ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Πατρώων L. & marg. *Alii*. b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως *Fl.* & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμαθοῖς. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀπέβαινεν. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὅτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona ὅτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὅτως, ita crebro ὅτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi ὅτως ποτης, ὅτως Φαῦλαι, ὅτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὅτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. ὅτως φυλή. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὅτως μενῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. ὅτως δή. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾷν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπισκεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γάρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γοῦν πῖλόν μοι ἀφελεῖν αἴτιόν ἐστιν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καλαφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄφυκτα τιθέντος, ὅ, τε ἥλιος καθ' μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίοις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι φίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte P. aliaeque. Ἐπεὶ male *J. Fl.* e Φλογώδη] Φλογμώδη W. f Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ; *Pell.* g Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *V2.* Adest in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ἔστω, aliis ἔστως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J.F.R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀπέστειλε, expoſueris, ejus participium ſubaudiendo, i. e. ἀποθὲν ἀπιόντι, aliaque non abſimilia ab eo adducta conferas. *J.F.R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pellesii* conjecturam recipiendam arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καλαφλέγοντος] Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aeſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Auguſti calendas eſt. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G.C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅτως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρῳ πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτιὰ, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὡμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μελεπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus *his* attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edoceor, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me instituerís, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσίξης W. b Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν. c Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. A1. Ὅσῳ Edd. priores. d Αὐτιὰ] Αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις σὺν συμπεριλαμβάνοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθως Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτῳ· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακουέ. ἢ τὸ μέμνησο. ἵστως δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις (3) προσίξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον ἵστως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) δὲ ἔν ἄνωθεν τὸν λόγον λέγε τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσίξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εὑρήσεις σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ἵστως καὶ ἐλλειπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο τοιοῦτον. καὶ ἵστω τοῦ ἐλλιποῦς ἀποπληρούμενον. V.

(1) Ἐλλιπὴς] Ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει διλονότι. Ἀτλικῶς. καὶ ὁρᾷ ὅπως ἡ προσίξεις κ. τ. ὁ. ἀ. ὁ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὲς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσίξῃς] Προσίξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ἡ προσίξεις est, & in Luciani textu Cod W. προσίξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obtrectandi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνωθεν] Δ' ἵν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem versu ἐλλιπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad Tim. 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσίξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσίξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσίξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

ἀλλὰ βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιηδεύματα ἐδιδάξατο. ὥστε εὐεργέτην ὑμῖν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

[e] Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφήσθω *F.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. [f] Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. [g] Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *F.* & *V2.* [h] Ἑωρακὼς] Ἑωρακὼς M. male. [i] Σὲ] Omiſſum in M. [k] Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. [l] Ἐπίσαιτο] Ἐπίσαιτο W. male.

ſus καὶ ὅπως μοι παλαιγενήσῃς. Et ſic *Eurip.* quem adducit, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ ἐξεπλάγης, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quumque mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀπεκρυψάμην αὐτὸν] Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτω enim cum duplici accuſativo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτειν τι ἀπό τινος conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲρ Στεφάνου conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφήσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκῆν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, αἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππέυ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

μη, [a] εὐδαιμονήσεις. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] φειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἤν τί μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθωμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρας μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅπου ψυχρῷ τῷ λίθῳ. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους ἀπαλλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀθλοπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με καὶ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι καὶ τοῦτ' εἰπεῖν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ὑπολανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπορρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω σοι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μέλλοντι ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος· ἢν μὴν μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσω οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βυλῇ

quent. Verum enimvero illa quoque in reparendum tibi velut legislatori: & contradicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde exercitus rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te actuum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a dispositione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto prohibebis, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσεις] Εὐδαιμονήσει Fl. & W. b Πειστέον] Πειστόν male M. Nihil a vulgato abit M. c Συνηρεφεῖ] Recepi ex M. & S. Συνηρεφεῖ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι Fl. Prius cett. & M.

50. Συνηρεφεῖ] M. S. & A. Reliquae συνηρεφεῖ mendose. M. du S.

70. Διακόψῃς] Lego ἀμκόψεις. F.G. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in κωλύσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρίξῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. J.F.R.

71. Ἐξαγώνια] I. est. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. F.G. Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. J.F.R.

73. Βυλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου] Sic infra Οἰκ. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. M. du S. Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. J.F.R.

77. Φόνῳ] Subaudi δίκῃ. F.G.

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemsh.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἰκεῖόν ἐστι τὸ μέρει ἑκάστῳ ὑπάτῳ, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. J.F.R.

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem Rev. *Fac. Elsp.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataberum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin. de reb. suis* III. 7. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causſas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *causſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevoleniores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causſae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causſam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τὰ ἐκτὸς τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγων τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὄντες τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἐῶν λῆρον πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ περιπείρειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἐγὼ γε, καὶ χρὴ τὰ τῆς βουλῆς μου νόμου ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενον· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀποκρύνειν. ἐπὶ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἴ τις ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

77. Φόνου] Ὅτι ὁ Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραυμάτων ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς· εἰ δὲ Παῦλος τὸν Διὸν μηδὲν τούτων πεπονηκότα ἐκεῖ Ἀθηναίοις ἀπήγαγε, [Actor. XVII. 19.] ἐκ χρὴ διαβάλλειν ἢ λοιδορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενος δογμάτων τινῶν ἂν ἄλλως ἐπαίνων ἀξίων ἢ τοῖς ἐπιεικέστατος δικασταῖς ἀνακόπτοντας, ὅθεν τε σεμνῶν ὁ λόγων ἐξουσίας εἶναι τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προσέθηκε, καὶ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένα, οἷς ἡ ἀδιαφορία τῷ λόγῳ παρ' Ἕλλησι προσμαρτυρεῖται. M.

84. Ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἔστω προοίμιον ὁ πυθόν. G.C.

90. Περιπείρειν] Περιελίττειν legit Interpres. F.G.

Περιπείρειν — τὸ τοὺς λόγους] De hoc pleonasmo praepositionis σὺν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. F.F.R.

91. Γυμνὰ τὰ γιγν. βλέποιεν] Divus *Paul.* ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. *F. Elsner.* neque haec Luciani praeterfluxit. F.F.R.

ſtra mancum pronuntiat. F.F.R.

ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι καὶ ὅτι τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὸν ψῆφον. ὅτι τούτοις ἦν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ ἔθος με) καὶ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀφ' βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὰ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλὰ νοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπιζόμενοι αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλῶς σκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περιπεφραγμένον

otioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιπεφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυᾶς ἀμαυρώσομαι, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαῦλα ἔχοιτα μεταμορφοῦτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεταμορφοῦτ'. At prius eſt ἰδιωτικώτερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίχρι μὲν πρόσγειοι ἐόντα ἥκιστά ἐστι, σκάπτουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἐστί. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ἄμεινα ἀλύγοντα. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυνθ'. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνοντ'. & alibi ἱερὰ ἀνήκουσι. Sic & apud *Aelianum*, ὑ πισὰ δοκοῦσι. & ἀμοιρικάτατά ἐστι. pluraque talia. *J. F.*

Ὑφ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἰφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαφὴν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιούμενοι. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatum ἀφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Worth.* ἀπαλλαττόμενοι τῶν πολεμίων. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμ. οἱ ἀδικούμενοι ὑπὸ τῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστυπούμενα δράσαι. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus, cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant;

τεθραμμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῆσομεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τε πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναδοχὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν τοῦ παιδεύειν ἐλευθερίους ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς βλαστόντα βελτίω πολλῷ [e] γίγνοιτ' ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [d] Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Vill.* Ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιτ' ἂν] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*); nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & φυλάξεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Fenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe *γίγνοιτε*, cum ſequatur mox *μεταχειρισῶσι*. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Fenſio* ac *Solano* *γίγνοιτε* melius convenire ſequenti *μεταχειρισῶσι*, & Luciano forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Fenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἴδια διαφέρουσι, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex τ. Codd. ὑπήκουσι concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲ ὃν εἶπεν ἐστὶ ἕτερα ἔχειν.) Sic mox c. 24. οὕτω τὰ τοιαῦτα γίγνοιτο omnes. Ubi tamen ſolus W. *γίγνοιτο* iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιτ'. At ſi quid mutandum, *μεταχειρισῶσιν* potius pro *μεταχειρισῶσι* ſcriberem, quia *γίγνοιντο* dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale *βελτίω* etiam addideris, quum *βέλτιον γίγνοιτο* dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam *βελτίω* indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μεταπουμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. ἢ τὸ παράδειγμα ἡμῖν ἔστω τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιώδη ἐστί, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλαπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περίττα, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ σφαλεύειν, χαριμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέγειν διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλαχορμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀρετάς τινας, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κἀκεῖνοι μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά· καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· εἰ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ οὗ χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καλαγωγεῖν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, δὲ τὴν μείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam surculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδίντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἐαυτῷ *Bl.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Asin.* c. 10. πλαγίως ἔτι πλαίω λοιπόν. Immo & βαλτίω, μουζω, καλλίω ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. συλλήψομαι τις ἀνδρὸς — τί δὲ οὐχὶ λήψεται; ibid. p. 202. φέρωμεν πτερώσαντες — φλαῦρα δὲ ἐτρεφόμεν οὐκ ἐνθάδε. Et ep. XV. ἔγνωμεν & ἐπιτρέψαι. Notabiliter transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς πνευματικοὶ κατηρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed alibi ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίεσται — καὶ ἀφέρηται, cui adde *Enang. Luc.* V. 4. ἐπεκάλεσαν — καὶ καλέσαντι. Et *Aelian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, ἐδὲ κύνες ἐκπαίουσιν. *J. F. K.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres *Aristoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M. du S.*

64. Ἐπιλέξασθαι] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterhusio*. Adde 2. *Ver. Hist.* §. 36. *J. F. K.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adscripserat *Solan.* At nescio num prorsus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermisisti, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

ἀλλ' σὺ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ λεγόντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ σιωπῶντας, ὁδόν τὴν βουλὴν πρόσιμον ἐπινοεῖν; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἦρε με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ ψυχῆς, τὰ πρῶτον ἀναγκαῖα λέγειν ἀφροῦ, γυμνάσια, καὶ ἀφανίσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ συνεπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἁπλᾷ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς περὶ αὐτῶν ἀφανίσεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ἀνα-

e. Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὲν ἀναγκ. W. male. f. Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adest ἅμα in Mf. Graevii. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro ἑαυτοῦ habuimus supra *Paras.* c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἑαυτῷ I. *Ver. Hist.* c. 6. *Asin.* c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. *J.F.R.*

93. Προῤῥήσεων] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf. vero μεγάλοις σφόμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mf. illud ἅμα ejiciam e contexta, quod e compendio τῷ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. *J.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ὀνομάζομεν. ἢ μὴν καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ἵνα τὰ μὲν ἀποτρέπωνται, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὅς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως διαπράττηται αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ὅταν γίγνωνται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν ἄλλων, ὡς φεύγοιεν τὰ ὅμοια ἐλεγχόμενα.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ὃς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἑαυτῶν περιποικιλμένοι, κράνη δὲ ὑπερείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ὤκλειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem *iſtis*, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas; nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παιδευόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅταν μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε γυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπους δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύους ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀρχέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ὠφελεῖσθαι. ἐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζοντες τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρωμένους καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὖ κάτω [e] συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δυνάμενοι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν

b Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. *c* Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. *d* Σκύτη] Σκήτη *Ald.* Sed correctum in marg. *e* Συννευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κράνη — κεχηνότα παμμύγιθες] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥήσεις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. dicta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus pri-

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, ἢ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀλγηρούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφικοίντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακείς, καταρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, ἢ καταπεσὼν εἵσεται· ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀλγηρώσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μὲν ὠχρότητι δ' ὑποδεικνυμένην, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλεκεὶς W. b Τοῦτο] Τοῦτο M.

priscis aderat ante σὺν, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De σὺν — ἐσθῆτι autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. σὺν ἴλαθι αὐτὴν ἐσθῆτι κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J.F.R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. *J.F.R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mus.* Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδρῶτί τι — ῥεύματα] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi ποταμῷ οἴνου ῥοῇ ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥοῇσι, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥοῇσι typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύματα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥοῇσια magis obvium, quam ῥεύματα. Est tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖται δ' ἰῥῶσιν μὲν πυκιῇς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἰκνοῦντο, ἰσταίντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥεύματι ὁ πανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua ἀλγηδόνι, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solen.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα & μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥοῇσι οἴνου, μάλιστα οἷον ὁ χίος ἐστὶν, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: ποταμῷ ῥοῇσι οἴνου ὁμοιοτάτου &c. ut similitudo referatur ad speciem.

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* at-

κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥέοντα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τ' κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῆ ἡλίῳ κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε πεπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲ ἀχρεῖον τ' σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τῆ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τ' πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τ' μὲ ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀπο-

ε Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. *d* Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέοντα *J.* Vulgatum ſervat M. *e* Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. *f* Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *g* Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένου M. *h* Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῆ ἀσάχνου κύτρα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἵματι ῥεομένης quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J. F. R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J. F. R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην ἐγὼ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & εἶναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *J. F. R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* neque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *J. F. R.*

14. Ἀπολαύοντες] Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντ- conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. γιλπνότερον ποιεῖ τ' ἄνθρωπον. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco γιλπὲς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J. F. R.*

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸ καρπὸν [a] διεγχριβῶντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ ἀφ' τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον ἀφαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀδενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτῆς, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὖθις γὰρ ἐπὶ τὰ λικμήτα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, ἀφαπολοῖ ἡ καλάμη ἀναφλεγεῖσα. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιταμένης, οὔτε ἐπὶ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ καὶ μικρὸν ἐπιτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, μήτ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν μὲν εὖ παρεσκευάσθαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

[a] Διεγχριβοῦντα] Διακινοῦντα V2. Prius reliquae omnes & M. [b] Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. [c] Τὰ ἔνδοθεν] Ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. [d] Αὐτὸν] Omittunt Fl. & W. [e] Ἐνδιδοῦν] Sic Fl. Fr. J. H. Ald. Bt. P. S. Ἐνδίδον W.

24. Διεγχριβοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ νῦν ἀπορούμενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδ δοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδ.δοῦν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οὖσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι] Pro τάφον recte viderunt Eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι] Τάφρον. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπεράλλεσθαι τάφον] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mss. sed & *in* interpretis libro recte legatur τάφρον. *J. G. G.*

Ibid. Τάφρον] Mss. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. *In* aliis male τάφον legitur. *M. du S.*

Τάφρον] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

se

reposítum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactant in aërem, &

σμῶν, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχει. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπικυφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος ἐπὶ τοῦ ἐρῤῥοῦ, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ἀποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] ταφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *AIW.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amst. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. *P. Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥίπτουσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλινον ἐκαλεῖτο. *G.* 67. Ὄχανον] Ὁ λαβὴν τῆς ἀσπίδος. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδικὰς, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς & κοιλότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Ψ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσοῦδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πρόσω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπὶ μήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὅμως τε αὐτοὺς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. 75

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἆρά σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὄλιθον ἀνάγκη πολλαχοῦ [d] γίγνεσθαι, ἱδρυόντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφῃρῆσθαι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἴ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἧκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' οὗτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὴν τοι κόνιν [g] τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc Iutilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληται Fl. & W. male. c Τὸ ὄλιθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τοὐναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλιθον] V. c. 2. & scribe τὸ ὄλιθον. M. du S. Τὸν ὄλιθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλεῖον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. J. F. R.

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. M. du S.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχθύσι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. M. du S.

7. Κόνις] *Plut. π. τ. π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ ὁ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ καλασβύνυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. M. du S.

12. Ἀποσμῶ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμεθον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμεθον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλιοχρότητος, ἐθίζουσι [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐχχεόμενον ἐπιπαχύνουσα, καὶ ἐπιπολῦ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, διαιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ σιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν διαφησάμην πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν ἱδρῶτα, ἐροίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεσκευασμένῳ καὶ συγκεκροτημένῳ εἶναι μᾶλλον, ἢ ῥυπτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τὸ αἷμα.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἴ ποθεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πέλας ὄντες, ὡς μὴ ἐπιστρατεύσειν τε, καὶ ἐπιτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτούς. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀρ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A*1. Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant: sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιμεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀποπλύναι. &c. *F.G.*

Ἀποπλύνας] Ita necessario legendum pro vulgato ἀποπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένῳ] *Coactus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππῳ συγκεκροτημένῃ. *Equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παιγνίοις παιδοδαπὰς συγκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκροτημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτάρκης ἔστι ὕπνῳ — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐσ-

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλους ἔσται ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσες.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem ; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν πόλε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ἐκπτήσσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ ἀφάγχητε, ἐπὶ τὸ κράνος ἐπιβαλόντες τὴν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἐπὶ καθίξεσθε τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὴν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα παπορισμένων. ἐπὶ γὰρ καλάμην καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἔστε, ὡς τάχιστα ἐνδίδοναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ πού ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ἐπιδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τῆς ὑποδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi ; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis : ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis : altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. Bi.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. Bi. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι —— ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte: In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

νοι αὐτὲς, ϗ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσί τε γὰ, ἢν δέῃ, κοῦφα, ϗ ἢν διώκῃτε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῖν δ' ὕτω μεγάλα βήματα βαινόντων ἐπ' αὐτές. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲ ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ϗ παιδιὰ ἄλλως, ϗ διατριβαὶ σχολῆς ἄγουσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ϗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησε, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα ὐ πρὸς ἀλλήλους μὴ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὲς δυσμενεῖς ἔσται, μὴ κινδύνων μελετῶσι τ' ἀρετήν. ὅστε ἀφέντας τ' κόνιν ϗ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτὺς τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, ϗ οἷα βαφέρεται πρὸς τ' ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὴ συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ϗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ϗ θώραξ, ϗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ἐπιπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκεν accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδὸς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἡ γέρρον] Γέρρον τὸ πλέγμα σκέπασμα ἐκ τριῶν βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι οἱ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ ἐπὶ ἄλλων σημειοῦμαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γέρραινα ἡ ἱππεία ἐπὶ τ' (3) αἰθέων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τ' οἰῶν τίθησι τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τ' (4) σκυφῶν, ϗ τ' ἀσφραγμάτων, (5) οἷον ἡ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. ϗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗπερ ἀπομάσθη, ἐπὶ σκυφώματα ἐστὶν (7) οὐ οἱ παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιππεύουσι. ϗ Ἀμεσοφάνης ὡς ἐπὶ φολκῶς τινος ἡ μοχλοῦ, τροπικῶς παρείληφε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα μι. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γέρραινα ἡ ἱππεία] In editis erat μὲν γὰρ ἔξω γὰρ εἶρται. Cod. *Abb.* vero γέρραινα, καὶ εἶρται. In V. γαρ —— γὰρ εἶρται. In M. γὰρ γέρραινα ἡ ἱππεία.

(3) Αἰθέων] In V. —θεων. Sed in margine recens manus αἰθέων adscripsit.

(4) Σκυφῶν] C. *Abb.* σκεπασμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculе factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὲ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit; τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγρὶ Θορικῷ, γέρρινος ἀποσεμνύντας.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὲς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ πρὸς τῇ ζώνῃ, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ πρὸς τοὺς κίονας κεκρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παρέσχοσαν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] ἀφετέθεικε βαθεῖα ὅσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅπλα τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ τοιγαροῦν οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, ἀφ' οὗ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ὅπλα τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω παρεσκευασμένοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἐγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὀπτιλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ἐφιδίον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. Fl. c Ἐκείνων Punctum post ἐκ— habet Fl. & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιλτώδεικε Fl. quod & adpictum orae AIW. Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπείπερ Fl. & W. f Πολὺ] Πολλοῦ male Fl. & marg. AIW.

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμένειν c. 26. pr. J.F.R.

26. Παριζῶσι] Ita W. & Fl. In Impress. περιζ—. M. du S.

27. Ὅσις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. J.B.

28. Μηδὲν ὅλον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Salano in T. I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. οἱ ἄνθρωποι ὅλον τὴν Εἰμαρμένην θύειν. Et Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Tol.

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ex-

ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ τέταρτον τῆς πολιτείας. τὸ μὴν ὁπλοφορεῖν ἀεί, καὶ ἀκινάκην περιζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλάσπασας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλων φείδεσθε, ὡς μὴ ἀφ' χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἧς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδενὸς ἐνεκα πονεῖν ἐπείγοντες, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, οὐ τα-μιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνου ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας ἦν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κερα-

μεῦ

g Περιζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζώσασθαι Edd. hac priores. *h* Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκαι minus bene M. *i* Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. *k* Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* *l* Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτευομένων W. & marg. *Al.* *m* Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iiſdem dicitur συσχεῖς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus.* *J. F. R.*

μεῦ λάθῃ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι. ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπίασι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φὴς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora *enim*, *quam* pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τῆς Ὕδρας W. *b* Δύ'] Nil mut. *Fl.* nec M. *c* Γίνεται] Γίγνεται M. *d* Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. *e* Τοῖς] Τῷ M.

64. Τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum intersit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c.46. τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τὸν μῦθον habet Edit. Laemarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. *J.F.R.*

64. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usu*

venes certantes, interdum in armis institui-
tis pugnam, sed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
ostenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi,
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas in his tule-
rint, ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi sint, & bono
habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nuda-
ri, & dignissimum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a spectatoribus, & quod
maxime fit insignis, & digito monstratur,
tanquam aequalium suorum praestantissimus.
Proinde multi spectatorum, quibus tempe-
stiva adhuc propter aetatem exercitatio, dis-
cedunt non mediocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam si quis,
Anacharsi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perfi-
cere? Jam vero ex his quoque conjiciendum
tibi praebeant, quales sint in bellis pro

80 ὄντες, εἰδὲ πολε ἐν ὅπλοις [f] πανοπλίαν, ἀλλὰ γυμνὸς ἐς τὸ μέσον προαγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀναχηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ 90 [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελεῖσθαι, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἆθλα, ὅσῳπερ ἔμπροσθεν εἴπαν, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τὸν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀγώνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζεται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abest ab M.

usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum *ἐ γὰρ ἂν' ἰσχυρᾶς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο*, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῦ φωτὸς τῦ λύχνε est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J. G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐπ' ἰσωτῶν — ἀποδυσαντες ἰδίωτ, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 2. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζεσθαι] Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Διαπαντὸς τῇ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ὑ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἔστιν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μαχομένους μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἔστι γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ἔστι τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἢ τινι ἄλλῳ δυσχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, ὑ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς βελτίστους, ὑ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο τῶν δυσμενῶν.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, ὑ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἢν ποτε ὑ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖραν περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro certan-

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. Ald.* fere perpetuo. Σπ poſt δὲ inſerit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δὲ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσειαν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτου M. d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid committas illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J.F.R*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. G.C.

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. ſ. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίουσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἑκατέρους ἑστῶτες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοί, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπόν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ὅπι τῷ βωμῷ, καὶ αἱμαλι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ὅτι τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγάς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμηκέστερον ἀφαρπέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοὺς οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναγραθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς ταῦτα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτούς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδεμίας ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἀφιτθέντων. εἴποι γὰρ ἄν

e Παίουσιν] Πρίουσιν W. *f* Παριστῶσας] Παριστῶντας W. male. *g* Ἢν] Εἰ M. *h* Σώμασιν] Σῶμασιν male *F.* *i* Ἀναγραθέντας] Sic M. *F. V2.* Ἀναθεθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett. *k* Ὡς] Omittit *Fl.* & M. *l* Πολεμίων ἀφιτθέντων] Π—ων ἀ—ν *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *F. M. G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύουσιν] Recte Mf. μηδ' ἀπαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ πόνων, ἢ τῶν ἄλλων δυχερῶν. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύουσιν. Num quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀφαπτόντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *F. G. G.*

33. Σφαῖρας πέρι] *A la Boule.* F. G.

41. Συνωθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. F. G.

43. Ὁρᾶς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημοσ. c. 46. & Ἰωσ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plus.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G. C.*

44. Αἱμαλι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *F. F. R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 320. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* ἀκ. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναγραθέντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθέντας. *M. du S.*

59. Διφτιθέντων] Hic ἐπιτεθέντων legisse videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ ὁρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ διαφθείρων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ χρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτός, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τὴν Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτός, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεπιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραφε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ πρὸς τοὺς Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι Μίνω, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμοῦ ἐστιν. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

obus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset pulsatus est, an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto subscr. c Ἤκουσεν] Ἦκεν W. d Οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ καὶ ταῦτα M.

terpres, sed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Versum nempe erat: *hostibus imminentibus*. Sed *Gesn. illam necessitatem imponentibus*. At nec prior verbo, quam *Gesn.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemissum est; vel poteris ὕτῳ intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. F.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ὁ μὲν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότας. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. F.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος] *Obsop.* misere: *Certaminis auctor existens*, quum ferme plane contrarium significet: Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λίγων ὑπερήμερον εἶναι ἐκπρόθεσμον τῷ ὁρισμένῳ, ubi de eo qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. F.F.R.

97. Ἐκκόψω] Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam derivatum

domeſticae quae ſint : peregrina autem aemulari non ſane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid ſit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenſis, nullius bonae rei cauſſa, quae vel ad unumquemque ſingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur ſi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore iſta faciunt, metuo, ne ſtatim publice lapidibus ab iis obruar, ſi ad ſingula rideam, videns pulſari illos tanquam fures, aut graſſatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generoſe, te deſertam litem, vel abſentibus viris, dum ſolus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iſtis etiam, ea quae par eſt, tibi reſpondeat. Verum quandoquidem ego noſtra tibi enarravi, tu autem non ſatis illa probare videris, nihil injuſti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciſſim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes veſtros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honeſti apud vos viri fiant. ANACH. Juſtiſſime tu quidem iſtuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ ὑ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἔστι μαστιγῶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἂν πολλὰ ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὕτω καλαγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ ὑ πάνυ δεόμενόν μου τοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὁν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιόταλα μὲν ἔν, ὦ Σό-

f Ἐλλεβόρου] Bene ſic M. Fr. B1. & 2. P. S. Ἐλλεβόρῳ J. V2. Ald. Fl. H. g Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. h Ἀντερῶν ἐν, Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. i Ἀριθμούμενόν αὐτοῖς] Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀριθμούμενον ἐν τούτοις Edd. cett.

tum Ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2. Ver. Hiſt. c. 18. ἐλλεβόρου autem uno λ. ut vitioſum contemſi, licet & Cod. O. ſic habeat infra, Navig. c. 45. & ſupra T. I. in Dial. Mort. XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. Hemſterh. quia Junctinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non poſſidebat. Sed res eſt parvi, & quam nobis ad oſtentandam noſtram in colligendis variis lect. diligentiam facile relinquet ille, qui vel ſine Codd. Luciani manum felicius reſtituere norit, quam nos illis inſtructi. J. F. R.

6. Ἀριθμούμενόν αὐτοῖς] M. & Fl. Ed. Sed in Mſ. litura eſt in priori voce. In L. etiam additum eſt. Reliqui Libri corruptiſſime, ἀριθμούμενον ἐν τούτοις. M. duS.

Ἀριθμούμενόν &c.] Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noſter ſic ſolet, ut Bis Accuſ. c. 14. ἴσως — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutaſſem; neque credo ſtructuram ἀριθμούμενον ἔοικας vitioſam eſſe; quum & ſic in Ælian. V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικε πωφῷ, unde tamen facile πωφῇ quoque feceris. Sed ſine controverſia cum nominativo Long. Paſt. L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐμάνησαν ἐλεύσεσθαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: ſimilis erat furenti, an: videbatur furens. Adeoque nominativus hic aeque bonus, etſi minus uſitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiaſtae ſtilum ſapit, facilius mihi perſuaderi ſum paſſus; Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀριθμούμενον ἐν τινὶ Graecum non eſſe, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & ſimilia ſupra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epiſt. occurrit. J. F. R.

Σόλων, ᾧ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἃ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ-γε οὐδὲ κατ' κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὦτοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τ' συνουσίαν, ὡς ἄ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἄ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπῃ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut & quae ipſe dixiſti magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Ἄξιόν γε προσηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ᾧ λεγόμενα, ᾧ τὰ ὑπὸ τ' παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, ᾧ [b] ἐκείνοις ὧν ὀδύρονται, ὅ, μὰ τ' Πλοῦτωνα, ᾧ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ὑπειδόμενοι σαφῶς, εἴτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, εἴτε εἰ τοὐναντίον ἡδίω ᾧ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ ᾧ συνηθείᾳ τ' λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδάν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

Operae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec, ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, ᾧ ἀγράμματος. Lege Cic. VII. Verr. G.C.

18. Ὁμήρῳ] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus Heſiodo is locus eſt, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis Coel. L. VI. 9. Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματος] Hic pro tartaro ipſo; ſed deinde in Philopſ. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, obſervat Rev. J. Elſner. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν & ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλουτῶν] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis ſimpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriuntur e terris. & Lact. I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum Fl. omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβὲς αὖθις. Tox. c. 30. ante med. τῶν αὐτῶν τε ὀργῆς τε Ἀρτεμίδος, τὸν ἐπὶ τῷ

morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cujus rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut quae in eo ſunt conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *ſ. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam ſorte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſſas quibusdam ab omni aevo pauciſſimis.

3. Circumflui autem ipſius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipſo nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus objacet, quae primum venientes

τῆ τῆ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. ὅτῳ γὰ ἔσαι φανερὸν, ὃ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα διαπονήσουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὰ ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῆ γῆ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, ὅσον οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τὰ τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοὺς νεκροὺς τῆ προσηγορίᾳ τελιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὰ παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὰ κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὰ τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καθαδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ φυλακὴν λαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἐάνπερ τὸ παράπαν [e] τὰ ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων καὶ μεγίστοις αἰτίαις.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὰ χώραν αὐτοῦ πόταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τὰ ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] πρόσκειται, πρώτη δεχο-

[c] Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *A1W.* [d] Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. [e] Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ὧν ὁδοῦ ὑφιεμένων *J.* & marg. *A1W.* [f] Προῦκειται] Πρόκειται *J.* & *V2.* Πρόσκειται L. & G.

τοῦ γάμου. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceſſit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aeſop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi ſexcenta liceret proferre, ut, τοῦς Ἡρακλείδας τοῦς ἀδελφοῦς ex *Pauſan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi poſt τοιοῦτον, ut ſit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit ſervandus. *J. F. R.*

34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. ſupr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem eſt inferorum, qui ex ſententia *Homeri*, Odyſſ. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται. *Quodque eſt graviſſimum, praejacet Acheruſia palus.* ſic interpres. ſed ſcribendum ut Mſ. πρόκειται, *Acheruſia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quaſi ſine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mſ. Gr. & L. προκε— Edd. πρόκε—. *J.* & *V2.* eam ſcripturam praefe-

χομένη τὸς ἀπαντῶντας, ἢν σὺκ ἔνι ἀφαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθειά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀφανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, σὺκ ἂν αὐτῷ ἀφαπλαίη ὐδὲ τὰ νεκρὰ τῦ ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire ſine portitore; cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare poſſint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ὕσῃ ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τῦ Φρυγὸν ἐπιτετραμμένος, καὶ πας' αὐτῷ, κύων τριτέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὸς μὲ ἀφικνυμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὸς δὲ πειρῶντας ἐποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

4. Ad ipſum porro deſcenſum & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt fratre regis genitus, cui cuſtodia illius creditа, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τὸ λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχει μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γῦν ἀφ' τῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαιτο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοις Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἃ πιόντες τὸ πηγῆς, ἃ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

5. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent.

6. Dis

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam ſecutus ſum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum eſſe Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Graeca vox debuerat eos admoniſſe. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres ſunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τριτέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Aſper. καρχαρόδους. F.G.* Conf. ſupra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accuſ.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vſ. 34. ibique *Schol.* & *Meurſ. J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν ἐς τῷ χάσματι δεδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca; ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, deterreantur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Aſphodeli mentionem & *Homerus* fecit, traditque manes eo veſci. *Heſiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur διὰ τὸ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adſcripſerat ὀνόμασται Florentina recte, & ὠ in contextu deleto ὀ repoſuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζοι legeris, alia res foret, idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum ſine augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere ſolet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Eſt

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὰ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, κατὰ λόγον τὴν ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δή τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

b Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. *c* Εἰς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Εἰς τὸ χωρίον *Fl.* sola. *d* Ἐκπέμπουσι] Ἐκτίμπουσι *f.* sola. *e* Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Καίμενοι *f.*

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἀνὴλθε δὲ εἰς τοῦτο. *Paras.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖ, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκῶ, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καθαγιστεύειν. Et sic *Plut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Furiae, furiae. *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & Pavori dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita οὔτινα pro ὄντινα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philops.* c. 12. *M. du S.*

82. Εἰς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod *f.* habet ἐκτίμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. εἰς ἅλμαν ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ λαμβάνει habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλαλοῦσι ἐκ τοῦ βίου. *Gall.* 31. ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hist.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τύχη προσβάλλει, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι ἀπὸ τῆς Λεμβίας. *Long. Past.* III. 117. εἰς πόλεμον ἐξήλασεν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mus.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐν' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐν' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

ἀ αὐτῷ ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῆ δίψει ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῆ μέσῃ βίᾳ πολλοὶ ὄντες ἔτι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τ σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; ἡ ὑπὸ τῆ ἁφῆ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὅτι τ τάφων· ὡς εἴτῳ μὴ εἴη καλαλελειμμένῳ ὑπὲρ γῆς φίλῳ, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ἔτι νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα ἔτως ἰσχυρῶς ἐμελήλυθε τοῖς πολλοῖς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τ οἰκείων, πρῶτα μὲν φέρουσι ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τ ναυλιλίας γενησόμενον· εἰ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ ἀλλαχοῦ πῆ καὶ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις. Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινητικὸς ὀβολός· ἀλλ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καλαβαλεῖν. ἔτω ἂν, εἰ καὶ δεξαμένῳ τῷ πορθμέως, ἀνεπόμπιμοι πάλιν ἐς τ βίον ἀφικνοῦντο.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λύσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τ κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

siccus, siti mori miser metuit.

90

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

a Αὐτῷ] Receptum ex G. L. & marg. *M*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὐτῷ] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῆ μέσῃ βίᾳ] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J.F.R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam supra ad Ἐπιστ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπιστ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J.F.R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus *Δυώβολος* dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. sit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ ἀλλαχοῦ] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Vigor.* de Idiot. p. 170. Et *F. Gaj. S'il passe, s'il court.* *J.F.R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet *hoc* verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus. Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμεῖα] Πορθμεῖον. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδοσθον — τὰ πορθμεῖα etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖον. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμεῖα καλαβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuos. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἔχει, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι ἐν τῇ ὁδῷ, μηδὲ γυμνοὶ βλέπωνται τῷ Κερβέρῳ.

Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἅπαντες, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ ὀδυρμὸς πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνάς τινας ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ὑποκρινάμενος ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. [d] Φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bt. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορφύρα & πορφυρὶς dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορφυρὶς, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καλαπασσάμενοι πηλὸν τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Died.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦνται] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epist.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας πλίνθου καλινδούμενον τοιοῦ. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἅπτον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδυμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνὴν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἶτα δ' ὁ πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶ Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentiente

γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ κατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, ἢ τέθνηκας, ἢ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καταλιπών, ἀ γαμήσας, ἀ παιδοποιησάμενος, ἀ στρατεύσαμενος, ἀ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, ἀ χωμάσῃ πάλιν, ἀδ' ἐραθήσῃ, τέκνον, ἀδ' ἐν συμποσίῳ μεθ' ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ὀπισθυμεῖν καὶ μετὰ τελευτὴν, ἀ δύασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ὑπεκατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δὲ ἂν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, ὅτε τῷ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, ἀδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, ὅτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ [e] γιγνώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἀδεὴς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἂν εἴη αὐτὸν τὸν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἀθ' ὅ, τι

productis ſingulis nominibus; *Fili dulciſſime, ſic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, ſolo me relicto infelici, non uxore ducta, non ſuſceptis liberis, non attigiſti militiam, agrum non coluiſti, non perveniſti ad ſenectutem! Non comiſſabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his ſimilia dicet, putans, filium ſuum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam poſt mortem, participem autem eorum non poſſe fieri. Quamquam, quid iſta dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, veſtemque & alium mundum una combuſſerunt, defoderuntve, quaſi uſuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iſte lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii cauſſa tragica voce proclamaſſe videtur; novit enim non auditurum, etſi plusquam Stentorea voce inclamet; neque ſua ipſius, cum ſic ſentire & arbitrari etiam ſine clamore ſufficiat: nemo quippe, ut ad ſe ipſe clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praeſentium cauſſa ſic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* c Οὕτωσὶ] Et ſic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripſi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γιγνώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γεγνώσκειν *S. A.* Γινώσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum iſtud in recenti luctu uſurpatum illuſtrat, neque hoc praetermiſſo exemplo, *Berglar.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum eſſet; in *P.* tamen uſitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conſpirare vidi; cumque & alias ita ſcriptum apud Noſtrum invenerim, id ſervare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano ſupra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν reſcribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum cenſeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πάσχοιεν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque ſcientem, quid filio ſuo evenerit. *J.J.*

74. Ματαιάζοιμι] Aliter legiſſe videtur *Suidas*, nempe ματαιάζοιμι. Sed aut genuina eſt lectio, quam ſequimur, aut ſi quid mutandum, ματαιάζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζοιμι] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic reſpicitur, ſunt: ἁμαύρως εἴρηται παρὰ τὸ Ἀττικῶς ματαίζω. At unicum tantum hoc Luciani teſtimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi obſervavi; quare neſcio num *Suidae* ſit adſentiendum. Quia tamen lectio eſt conſtans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενος τὸν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem crucentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosius, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πόθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἢ θ' ὅπως κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἅτε τὸν βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· ἢ γὰρ ἂν τὸν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἴποι δ' ἂν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ τόμου ἀνοῖξαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι [g] μαλακίζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίων καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτος γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλήν, τὸ δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως σὺν τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, πολυπαίων ὢν τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] πλέον τὸν βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὲ πότε ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἑταίρας, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Μαλακίζοντα] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Μαλακίζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *J.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δι' ὅτι *J.* ἢ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἤ *aut*, scribens. *J.F.R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἢ δι'. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἤ etiam habebat, νὴ δι' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M.du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M.du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Quae de re jam supra dictum est. *M.du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τὸν βίον reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. *J.F.R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J.F.R.*

93. Διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ λέγε τᾶν. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique

τῇ σιτῶν, ἢ τὸ μὴ σιτῆν, τῷ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῷ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι δἰψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οὐχὶ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ἢ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιᾷ, οὐδὲ συνουσία [b] διαστρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ὀλίγου τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τὴν ἡμέραν, ὦ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καταφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ̓ ὀχληρὰς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ αἰσχρῶς πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖς; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ λυπηρὸν τὸ παῤ ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κἀτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καταπλειοθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀμυσσομένων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καιόντων μετ̓ ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non 9 frigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi faceſſet negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te 5 bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque moleſtus eris ipso conſpectu juvenibus.

18. Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, 10 & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & noctem caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffecer in sepulcro concluſus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combuſtis paullo poſt, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac iſta forte quidem tolerabilia.

19. Quid

a Διδάξομαι] Servavi ſcripturam Edd. S. P. licet διδάξωμαι ſit in F. Fl. Ald. Bt. H. Fr. b Διαστρέψει] Sic Edd. Διαστρέψει G. Διαστρέψει L. Utrumque tam διαστρέψ. quam διαστ. adſcriptum marg. Ar. c Καταφρονηθήσῃ] Bene ita P. H. S. B1. & 2. Καταφρονηθήσῃ F. Fl. Ald. Fr. d Ὅρα] Ἆρα eſſe in quodam addit Solan. & ὑ in Pell. non vero ſatis diſtincte. e Ἐν τῷ μνημείῳ] Ἐν ἐπιμνημείῳ Er. Vulgatum eſt in cett. f Δυνησόμεθα] Reſtitui ex L. Δυνησόμεθα Edd. hac priores.

que ſic malunt, ſervavi, & hic & Paraſit. c. 38. F.F.R.

3. Οὐδὲ συνουσία διαστρέψει] Non pervertes concubitus, ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει. non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Διαστρέφειν eſt avertere, abducere. διαστρέφειν diſtorquere, corrumpere. F.G.G.

4. Παστρέψει] An διαστρέψει; Marc. Antoninus de vita ſua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκὸς διαστρέψασα. Παστρέψει σε, i. e. atteret te, conſumet, conficiet. F.G.

Παστρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati ſunt, non pervertet coitus, neque hujus cauſſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis. Ego, nec quid ſibi διαστρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit. Putabam autem legendum eſſe διαστρέψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus ut oſtendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπα ſatis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad diſſipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid denſandum, inferciendum, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas infertum denſare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode tranſtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Exech. Spanhem. ad Ariſtoph. Nub. 55. Cogitabam etiam ὑ δυσπαθείας, aegritudine non affe-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κακκυτὸς ὑμῶν ὄνησι, ἢ ἡ πρὸς τ αὐλὸν αὐτη στερνοτυπία, ἢ ἡ τῶν γυναικῶν θελ τ θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲς τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τ ἄκρατον ὀπαχεῖν; ἢ νομίζετε καλας ἄξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, ἢ μέχρι τοῦ Ἅιδου διίξεσθαι; τὰ μὲν δὴ ὑπὲ τῶν καθαγισμῶν ἢ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κοπιώταλον τ παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς ἀναφέρεται, ἄνω εἰς τ οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κάτω· τὸ δὲ καλαλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τ σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπισεύκατε. οὐχ ὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος χώρα, οὐδ' ὑπολέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα σας' ὑμῶν τὰ σιτία μελας ελλώμεθα. ὥς γε μοι, νὴ τ Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, πεμμέγεθες ἐπῆλθε ἀναχαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, ἢ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic *Fl. H. P. Bi.* Στεφανωμένος *J.* h Ὑμῶν] Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς γὰ συνεπάλαιον ἐπὶ τὰ πάθη τ ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. *V.*

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque ἐπὶ τούτοις *inſuper*: non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J. M. G.*

Παρατρῖψαι] Διατρῖψαι facilius concoquo quam παρατρῖψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J. F. R.*

Ibid. Σπαθήσεις ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F. G.*

10. Καὶ ἀμφοῖν] Ὅτι ἀμφοῖν. *Th. M.* In ᾗ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J. F. R.*

13. Καλαχλωδὴς ὁ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* *Th. M.*

Καλαχλωδὴς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Martil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione; ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet; verius eſſe, quilibet videt. *J. F. R.*

17. Δυησόμεθα] Ita L. recte. In Impr. Δυσόμεθα. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui ἐστεφανώμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J. F. R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J. F. R.*

27. Κοπιώταλον] Conf. ſupra *Mod.* c. 39. *M. du S.*

35. Μιλαξεσόμεθα] Vertitur *deportemus.* Redde: *petamus.* *F. G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὑπτιοτραφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεμισθωμένοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καλαχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] ἀλείφει, ὁ δὲ Σκύθης καταθύει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔστι μοῦτοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas Oillius cantui subjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, siccatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Διὸς] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn. In* ὑάλῳ consentiunt nostri Codd. & Edd. [d] Περιχρίει] Emenda θεριχύει, vel θεριχίει, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεμισθωμένοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amst.* ubi συμειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demosthenes in Midian, Πολλὰ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχα ὑφ' ἑνὸς αὐτοῦ, καὶ στερήσεις τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus quos corraserit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J. F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic est quem *Homerus* θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλεχότα a συλλέγω. *F. G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici posse dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καλαχρῶνται] Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Astr.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλῳ ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combussisse. *G. C.*

Ἕλλῳ ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in usu esse desierat VII. 7. Vid. *Meurs.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl. No.* 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Πῖφ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit *Cic.* quod & Asiniis attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχίει] Lege ὑάλῳ θεριχίει, seu potius θεριχύει. id est, *vitro incrustat.* Indi mortuos incrustasse testantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Pessime interpres: *adipe suillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχίει] Ὑαλῷ magis Atticum esse quam ὑελῷ, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὑελῷ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὑαλῷ dixere Attici, ὑελῷ communiter Graeci. Περιχύει autem vel θεριχίει pro θεριχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo θεριχίω utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες δὲ τὰ σώματα, καὶ θεριχώσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτοὺς φησὶ τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ θεριχίζειν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non re-

indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χερῷ.

[c] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφαρκοῦντα, πῶς ἂν περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνήμασιν, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἀλλ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη τρίτον ἡμέρας ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μού τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[c] Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani ψιμύθιον aeque satisfaciet ac ὕαλον. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδῶν] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Aelianus* V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tusc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑέλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ ψιμυθίῳ] *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi ψιμυθίου notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὸν & ὑαλοῦν λαμπρὸν interpretatur ac ἀφανῆς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Scribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad conditurum corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori Kerckringii* inventо, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύσι &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemsterh.* ad Nostri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Α. μωδ.) cum antea illic fuisse non constet. *M. du S.*

59. Δισμύρων χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἰσχυρὸν — γενόμενος] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείσασι τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδός τι μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μὴν τὴν τελευτὴν τίφησις ταφῆς. Ubi Cl. *P. Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὸν τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ ἀρχέσῃς πρὸς τὸ πένθος τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδεῖται δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτυ.

Ταντέρι δ' ἔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιύς.

Οἱ δὲ ἅπτονται μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μετὰ τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμανόντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὸν πολλὸν τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. *Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias.* Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus:

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Ταντέρι δ' ἔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriæ gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde cum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debiturae. Quæ cuncta quum poſſulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit imperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato. Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſupercilliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? *Quaeſo, Judices, ut* etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſiſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus *imputationem* retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque *quaſi* tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie *nobis* odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, *quotidie* dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid *mihi* ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum

ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut malefícia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quaeſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicitus ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deuderas? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam angusta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo *periculo* ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum *hoc* negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi *debeam*, *dic*, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum *adieris* periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet aeſtimare, non ſuos *difficile* eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt aeſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum aequi bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando *vidiſti* quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi *hoc* nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? *Non* arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio *omnium*que ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

giſſime abeſſet, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille ſane, quod cauſetur, excidiſſe habenas, conſternatum equum, fractam rotam, jactet ſe vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Therſitæ praeſtitit Achilles, niſi metam prior attigerit, profecto poſtulandi praemii jus nullum habebit, fortunam ſuam incuſare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen deſcenderit, ut ejus uteretur conditione, id eſt, ita demum praemium ferret, ſi virtuti fortuna favente viciſſet. Alioqui ſi conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis eſſet opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui ſolemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia ſtatuantur, non honoris, ſed ſolatii gratia: verum ſeriis in rebus, atque adeo periculoſis, quaenam obſecro lex unquam mercedem ſtatuit, niſi ſi quis facinus peregiſſet: & ita peregiſſet, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello ſervarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aſpiravit, quod ſe telis objecerit, quod non ſine multis vulneribus diſceſſerit? Profecto niſi cive ſervato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia ſuperarem. Omnia feci, ſed depulſus ſum? Quantumlibet eniſus ſit, niſi conſcenſo muro, nemo tam inverecundus eſt, ut muralem coronam ſibi deberi dicat. Obſidionalem nemo flagitat, niſi depulſa obſidione. Poſtremo nullus honos petitur, niſi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempeſtate deſertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio eſt earum rerum, quae navi vehebantur. Quorſum attinet hic tuam jactare peritiam, ſudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, ſed victus tempeſtate deſeruiſti, audebis quicquam ex his quae ſunt in navi, tibi vendicare? Aut ſi auſis, futurum ſperas, ut quisquam te vel pilum ſinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, ſupplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis eſſet eniſus, quod gnaviter ſe geſſerit in bello, niſi ſuperior diſceſſerit, niſi praeſcriptum a lege numerum hoſtium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium ſis aggreſſus. Quod ſi nemini hominum memoria contigit, deſine tibi nova ſpe blandiri, deſine inaudito exemplo poſtulare, quod ſperare ſit improbiſſimum, dare poſtulanti ſtultiſſimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conſcenderis, qua virtute ſatellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum eſt fingere. Ad obtinendum tyrannicidae praemium, duobus duntaxat verbis eſt opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niſi tyrannicidae debetur praemium. Alioqui quid dices, ſi eodem illo die, quo tu arcem conſcendiſti, permulti pariter aggreſſi, ſua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemiſſet: utrum omnes tyrannicidae praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenue rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis aequum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, niſi fortunae ſuffragio adjuventur. Sed quae tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequiſſimam, quisquis ſuapte ſponte recipit. In aleae ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum cauſatur: propterea quod, cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quid praeſtari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praeſtari poſſit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod ſi, poſteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus efficeris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi praeſtanti. Neque vero exiſtimemus, Judices, iſtud a majoribus qui hanc legem tulerunt, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato praemium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Unde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui praemium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potius quam reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium praeſentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunae, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi diſcrimine conatum praemio judicas invitandum eſſe: an potius poena deterrendum, niſi quod conatus eſt quispiam, idem praeſtiterit? Nec illud te ſublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta eſt: hujus cum publico reipub. diſcrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud ſit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quæ vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenæ legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quæ lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quæ praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitæ suæ contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quæ semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quæ nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriæ debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illæ tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quæ non ad bonos mores comparatæ, sed malis e moribus natæ sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetæ, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatæ. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis cum tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto meteris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod *laturus eras*, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem *acceptam* ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quæ vel vero tyrannicidæ sufficere debuerant, *nisi* lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidæ praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec *voluisti*. Sed jamdudum alium gradum (ut video) *circumspectas*, in quem te recipias: nam in hoc *quam* citra omnem praemii spem consistas, *intelligis*. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio *fugitantem* persequemur, nec usquam sinemus *consistere*. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id *facinus* in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis cautam ministraris. De illo

mox:

mox: nunc hoc cujusmodi ſit inſpiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occiſum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo ſuſtuleris: imo ſplendidius iſthuc videri vis, quod tuo quidem enſe, verum ipſius dextera ſit interemptus. Haec tam honeſta, Judices, oratio poſſit parum attentum fallere, praeſertim hoc rem fucis illis ſuis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, ſic patri adamatum, crebris vulneribus confoſſum: parentem ſenem miſerum, illi circumfuſum, eodem exanimatum enſe, ſanguinem utriusque inter ſe confuſum. Iſta quidem dictu ſplendida, ſed quid ad tuam cauſſam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, ſpectaculum illud multo omnium jucundiſſimum extitiſſe civitati, quum ſenem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimaem exanimi, & in altero gauderet ſeſe levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per ſe maxima, quum Reip. ſint gratiſſima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater ſine controverſia tyrannus occiſus eſt, an fortunae, ſuperumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus eſt, id vero quam eſt futile nihilique. Quid ſi tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogaſſet, tyrannus eſſet necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occiſori pollicetur honorem: tu eum jugulaſti, de quo certe controverſum eſſe poterat, tyranni nomine cenſendus eſſet, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquiſti. Si prudens, prudens excidiſti a praemio: ſin metu, multo minus etiam cauſſae eſt poſtulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquiſſe viderere. Sed quod tandem erat iſtud tuum conſilium, quum tibi ſic in manu eſſet, non toto metu liberare Remp. ſed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praeſcires, ut ſenex illico ſibimet eodem gladio necem conſciſceret. Videte, Judices, in manifeſtiſſimo mendacio qua rima conatur elabi: niſi divinandi ſcientiam commentus fuiſſet, non poterat hinc explicare ſeſe. Siquidem haec vel augur, vel haruſpex, vel vates diceres, fortaſſe nonnullos invenires, qui iſta praedicanti fidem eſſent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri diſſimilius, quam aſſeverare, id certum praeſciſſe te, quod tale ſit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es aſſequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, niſi ut vel ſperares, vel ſuſpicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates praeſenſit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis haec adeo non eſſe naturae rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confutata, vel priusquam refellantur? Utrum ſeni mentem ullam tutile putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod usque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia ſi magis in ſenem quam in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa aetas uſu rerum callentior eſt? An non altius diſſimulat? An non cavet diligentius? An non proſpicit oculatius? Iraſcitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum conſulit? His ſolis rebus imperium tyrannicum adminiſtratur. In militiae duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus ſatelles quispiam audacior? Quum arx ſupereſſet approbe munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioſi potentesque, qui non ſolum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecure negligantur. Usque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus e vita ſibi migrandum duxerit? Praeſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multo invidioſiorem, idque ob libidinem, atque aetatis inſolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille ſolum hoc augebat, quod maxime tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid ſit officium novit. Exuit haec omnia, ſimulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia neceſſitate metitur. Solos hos amat (ſi quos tamen ille amat, qui vel Deos ipſos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera miniſterioque ad fulciendum imperium indiget. Quod ſi ullos ille poſſet amare, ſimiles certe ſui diligeret, impios, violentos, rapaces, ſceleſtos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum ſimilitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari ſunt, niſi

quas

quatenus adjuvant, adeo ut praepoſterum, vel perverſum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos diſcernit, quod philoſophus honeſto metitur ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium ſentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam ſit impius, ut illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum fana deſpoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, finamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc eſt, ignem in flumen transferre, an tandem perſuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamaſſe filium, usque adeo in eum omnes vitae ſuae ſpes, voluptates, opesque ſemel contuliſſe, ut illo ſublato, ne minimam quidem vitae cauſam ſibi reliquam eſſe putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex univerſo mortalium genere: non ex hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipſo (ſi vis) Promethei ſimulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem ſibi fatum accerſiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeſte ferat. Privatis parentibus vel indulgentiſſimis, muliercularum intemperantiſſimis affectibus mediocris luctus ſufficit, tyranni in filium charitati non niſi ſolam mortem ſatisfacturam eſſe tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum eſſe potuit, utro ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in deſperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut ſenex natura ferus, civibus infenſus, vel maxime vellet eſſe ſuperſtes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exaſperatam irritatamque, Reip. ſuppliciis ſaturaret. Quod ſi alias vitae pertaeſum fuiſſet, haec nimirum una cauſſa poterat illum in vita retinere. Quid autem ſenili animo vindictae cupidius? An neſcis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aeſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci inſignique contumelia laceſſatur? Quae vero potuit eſſe atrocior, quam filii caedes ſic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid ſaevitiae, quicquid immanitatis: ſi qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſuppliciorum fames, denique ſi quid tyrannicum, id omne ſemel de integro poterat excitare, quaſique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus augur exiſtimaſti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in deliciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, niſi ut ſaeviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſcerpendamque inſiliret? Id ſi non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra capita fortunaſque immiſeris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum noſtris affectibus commune, an confingere ſic adamaſſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua conſtabit divinatio: quae niſi conſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aſpires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Poſtremo donemus & hoc tibi, ut praeſciveris, & certum praeſciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alio qui fieri nequaquam potuit) perinde eſt ac ſi non praeſcieris, quum praeſcientiae tuae fidem legi facere non poſſis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando iſthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum poſteaquam rem feliciter evenſſe videres, *tum demum poſt factum vates eſſe* coepiſti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo fortunae beneficium verbis in te tranſmoveres, tragoediam iſtam nobis comminiſci coepiſti, cauſas reperiſti, quibus praeſciſſe videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praeſtitiſti, qui tam inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia finxeris, ſaeviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugiſſe: ob unius capitis necem tutum ſibi non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſupereſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſublato eo in quo omne tyrannidis praeſidium collocarat, repente rebus ſuis diffiſum ad inferos abiiſſe. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus eſſe, tametſi ne fucum quidem ullum habent veri, ſi mihi ex omni *hominum memoria* vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos ſuos ſic adamarit, ut non ſpadones ac pallacas longe praetulerit: qui ſic illis indulſerit, ut non ſuſpectos haberet obſervaretque: qui ſic illis ſit ſiſus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis plus quam in illis fiduciae poſuerit. Ego tibi permultos referre poſſim, *qui filios ſic* oderint, ut vivos eſſe pati non poſſent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi *quis illos* è medio ſubmoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſateles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacrilegos: his vitam ſuam *mavult committere*, qui ſua patria frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi fiducia, munimentum, praeſidiumque tyrannidis multo tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſſam videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum ſuſtineret: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? At ſi adverſus patrem obtinebat, mors illius ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid niſi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiae quo deficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno ſuſpecta, filius violentus & inſolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, praeſenſi, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſponta-neam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannos, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſeptiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes. (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidae, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam ti-

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa commisceris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sentimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium sic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum farcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam erasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel e media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poetae solent, quum haerent in explicando tragoediae argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternae mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris; reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qui fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiae debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quae si feliciter, mirentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus disserta ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

ser-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum sperans ut eo hausto pereat, tametsi non bibit aegrotus, tamen veneficii postulari potest qui posuit, propter vitiosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quae tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum facinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit praemii petitio. Quis enim insciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater sibi necem consciscceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praescire poterat, tu nec suspicari. Imo posteaquam rem plenam discriminis, fortunae arbitrio commisisti, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti insidiis persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentissimo filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo se oblectabat atque haec de privato sene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te scisse, praevidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilius sua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miseri patris malis exsaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspicionem causae qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec praescire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerseret: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodessent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret a voluntatis suspicione, quod causas parum idoneas dederis, hîc ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum praescisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibitus, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filiae & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter posset. Venio nunc ad *quartum illud* praesidium, Judices, quod iste tutissimum, *ac pene in*expugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum *intelligat*, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. Ait si tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam si hunc eventum Dii non dedissent, ut senex ipse vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, si tyrannum suae furiae non essent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametsi ad solam mentionem inhorrescit animus. Tune, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipse superesses, qui possis petere: nec esset Resp. quae dare posset? Nam tu aut exquisitis suppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul delitescceres: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem conjecisses. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fan-

do

do auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iiſdem alveariibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iiſdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel praefectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſae tuae commoditate comminiſcebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſecus atque mala, quae natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non finit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quam dura ſint iſta, & quam a communi ſenſu abhorrentia. Verum quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum aetate miteſcere? Quando tu deſines ea quae ſunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſaevitiam aetas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi forte libidinem adimit? Quanquam iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſane propter aetatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quo nobiliores ſunt, quo fortuna praeſtantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus ſeneſcere libidinem? Multo ſecus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quam noſtra delectat contumelia. Ut frigeat in ſene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, ſaevitia, nocendi libido. Poſtremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii a natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Judices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abunde ſatis exemplorum ſuppeditet? Quod ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſo pene tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil ceſſit. Quaſi vero non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: praedae communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quam ſibi ipſi. Solum nomen ſibi proprie vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quam in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res usqueadeo miſero tyrannis, ſi unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed peter aetate feſſus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum abfit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam oblivioius, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimillimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique tibi conflari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, quasique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque fana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioiissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut si mavis dextram: aut sine id quidem satis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine censet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non sinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro uno excusso oculo, plures acriores succedant: pro una rescissa dextera, multae robustiores subpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo subito futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe sanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod *tyrannus* diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum; quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: *libertatem peperi, servitutem* sustuli: hoc lex sensit, hujus rei authori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum pernicioius induci posse judico, quam si consuescant homines calumnioi a praescripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscureve dictum: *aut* quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis *commentum*, sed juris prudentium responsa, *sed* Judicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne superstitiosa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamur: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem subvertamus. Quorum illud quidem multo levius est: propterea quod vix unquam accidat, ut legislator obscure quid voluerit, explicuerit: aut absurdum quidddam exoriatur. Hoc multo periculosissimum, perniciosissimumque. Etenim quæ tandem lex futura est, quam versutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile possit aliquo commento subvertere? Neque quisquam non elabetur è judicio vestro nocens, nisi qui sit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret: ita pro sene juvenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannicidium, & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim, Judices, religio, vestrum jusjurandum, qua tandem ratione servabitur? quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini: verum ambiguas diversasque litigatorum conjecturas spectare necessum erit? Ergo quum in omni causa maximopere cavendum est, ne sine gravissima ratione a legis praescripto discedatur: tum in hac non periculosum modo, verum etiam absurdissimum; quum legis verbis nihil possit esse dilucidius: sententia nihil aequius: interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil pestilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuisse, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem sustulerit, huic praemium est, si modo illuc sensisset? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per satellites & praefectos exerceri solere, permultosque in his esse vel Tyrannis ipsis sceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino supplicio digniores: nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine censetur, tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos judicet lex, sed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi simpliciter parere: neque ejus verba quasi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praescriptum factorum tuorum rationem instituere. Praesertim in hoc exemplo, quo non aliud potest admitti pestilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hic spectandum, judices, quam invisus Reip. sit, qui occisus est, quam majore etiam supplicio dignus: verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, semel in civitatem receptum, semel vestris sententiis approbatum, denique praemio compensatum, quo tandem licentiæ sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius sibi volet in ditissimum quemque civium licere: Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Postremo si cui magistratus non placebit, si cui judex erit invisus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem, Sophistam quempiam aut sycophantam consulet (si ipse ingenio stupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud sensisse legislatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, sed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum est, ut quod in uno factum semel & probavimus, & gavisi sumus: id in multis saepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre discrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita esse facile liquebit, siquidem animadvertimus, nihil omnium esse, quod lex parcius circumspectiusque permiserit. Etenim (si memini) tribus duntaxat temporibus lex indulsit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, sed in uxore deprehensum: id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est. At ita, si corpus utrumque pariter interimat, si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda. At ita si demonstres te mortem effugere nequiisse, nisi mortem intulisses: id lex ita interpretatur, quasi sese tueri potius sit istuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti sui rationem reddere compellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultro semet reum facere cogitur. Quod si omnia constabunt argumenta: ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus esse videatur. Postremo in tyrannicidio: ubi propter periculi suscepti magnitudinem lex praemium quoque proponit: at ita, si eum quem tibi lex isto velut insigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris: non si sceleatum alio scelere sustuleris: neque patietur te jus occidendi permissum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, nisi si quis obstat, ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permisit. Nisi palam hostis sit declaratus, nisi in Imperatoris verba juraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere jusserit, tibi fraudi futurum est, hostem interfecisse. Tu dicturus es: Hostem occidi, nam plus quam hostilia faciebat, nomen hostis tantum aberat, re hostem agebat. Lex respondebit, suarum partium fuisse, hostem declarare, ac tuo fortasse scelere fruetur: verum ne serpat exemplum, poenas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est? Unum tibi lex nominatim designaverat: tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod nisi in unum non potest competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero sine gravissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam posse, quam vitam: vidit in extinctum facile varias causas confingi etiam impune posse, quandoquidem ille non sit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis suum quisque dolorem possit praetexere, si post occisum hominem ulla causa recipiatur, praeter eas quæ legibus sint expressæ. Quid quod gravatim sibi quoque lex permisisse videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excrucjatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatæ majestate. Non enim par est, ut cuiquam personæ praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptæ, & longo jam usu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros fine controversia sapientissimos, ita *fine gravissimis* rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod *minore* noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque *posse semel* tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini *subjecta* sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico *Reip.* tumultu quietem egissent. Quæ potest autem *pestis* esse fatalior, quam tyrannis? Quæ sese latius *in* civitatis membra diffundit? Quota quaeque *urbis* pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto *jam* quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam *haec* tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut *in* qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis, vel

vel rectum judicant servire tempori. In hoc itaque rerum statu leges non extinctæ, sed oppressæ modo, cautim & circumspicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra summam civitatis perniciem exasperari non posse, unius capitis dispendio commode sanari posse. Quare docto cuipiam medico praemium ostendunt, digito demonstrant, quod membrum secari velint, quibus abstineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram secuisti. Illæ tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo insciæ exagitato, totum hominem in extremum vitæ discrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortassis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo consilium fuit, ostendere tibi quam insignitæ sit impudentiæ, in ea causa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poscere praemia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac severius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curiosum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te possim in grave discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non judicibus modo (quibus istuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summatim totam causam ob oculos revocemus? Dispiciamusque quam multa tuo in facto deliderentur ad id, ut legi satisfeceris: & quantum tu iis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut si quodlibet horum desit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere sc credat. Quorum ego non unum aliquod, sed unumquodque deesse docebo. Quod si facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere pertisses? Ergo rem accipe. Nisi tria haec tibi constiterint, non est quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si praeter propositum, non magis profecto praemium tibi debetur, quam si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannicidii propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid speraris, excutiamus. Quamquam isthuc leges non ita valde curiose pensitantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quo tyrannidem ipse occupares, utrum praemium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo privatum animi tui dolorem ulciscereris, tyrannum occidisses, atque id esset palam, num praemium auderes postulare? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno privatim infensus, magna te pecunia conduxisset, quo ei tyranno venenum dares, dedisses, num quaeso, tyrannicidæ praemium postulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obscurior est, quam ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulcisci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum suum sequutus est Reip. periculo, non suo periculo Reip. studuit prodesse. Postremo non potest nisi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam insolenter se jactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente dissentias? quem illa tuæ vitæ periculo sua causa voluit occidere, eum tu non solum volens praetersisti, verum etiam periculose in Remp. irritasti: quem sua causa noluit occidi, cum tu maximo nostro periculo tui compendii, aut animi fortasse gratia jugulasti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attulisse, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio jugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior istuc Delium aliquem tibi praedixisse, ut certum praescire potueris, quod ipse etiam vix divinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc poenæ genus tibi magis placuisse. Sustuleris sane tyrannidem, idque nova quadam & inusitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obstistam tibi, nec finam ferre praemium, propterea quod ea via sustuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non sit forti viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis jugulasses, & rursum adfuisset Delius ille, per quem certum praescire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerseret, atque id evenisset, utrum te tanquam tyrannicidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam saevieris ætatem, cui etiam ab hoste armato parcitur, quæ leonibus etiam miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem: quam ille misere deamaret, per vim construpasses, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii supplicium potius formidabis? Res obscura non est, Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno ægrotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Resp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem, modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademisses: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem utcum-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit : ut conſuescant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via quavis efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum ſuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum ferat quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit factum tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancularis ac malefcis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in præſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac præclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum præſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis hæredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum hæredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum præſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad præmium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur præmii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod fecisti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuisse ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam pericras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.